DANNY S. PARKER

Çeviri:
Ali Kaan Cerit

HİTLER'İN SAVAŞÇISI

SS ALBAY JOACHIM PEIPER'IN HAYATI VE SAVAŞLARI

Kronik

HİTLER'İN SAVAŞÇISI
SS Albay Joachim Peiper'ın Hayatı ve Savaşları

—

DANNY S. PARKER

KRONİK KİTAP: 344
İkinci Dünya Savaşı Tarihi Dizisi: 14

YAYIN YÖNETMENİ
Adem Koçal

ÇEVİRİ
Ali Kaan Cerit

EDİTÖR
M. Murtaza Özeren

KAPAK TASARIMI
Kutan Ural

MİZANPAJ
Kronik Kitap

1. Baskı, Aralık 2022, İstanbul

ISBN
978-625-8431-98-8

KRONİK KİTAP
Şakayıklı Sk. N°8, Levent
İstanbul - 34330 - Türkiye
Telefon: (0212) 243 13 23
Faks: (0212) 243 13 28
kronik@kronikkitap.com

Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifika No: 49639

www.kronikkitap.com
kronikkitap

BASKI VE CİLT
Optimum Basım
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1
34295 K. Çekmece / İstanbul
Telefon: (0212) 463 71 25
Matbaa Sertifika No: 41707

DANNY S. PARKER

ÇEVİRİ:
ALİ KAAN CERİT

HİTLER'İN SAVAŞÇISI

SS ALBAY JOACHIM PEIPER'IN HAYATI VE SAVAŞLARI

Kronik

DANNY S. PARKER

Genç yaşta İkinci Dünya Savaşı tarihine yoğun ilgi duymaya başladı. Yirmi sene boyunca Joachim Peiper'ın biyografisi üzerine yoğun araştırmalar yaptı ve bu araştırmalar sırasında ABD ve Avrupa'da 200'ün üstünde mülakat gerçekleştirdi. Malmédy Katliamı'na ve bu katliamın başat aktörleri üzerine çalışıyor. Yazar, İkinci Dünya Savaşı'nın zengin tarihini korumak ve bu tarih aracılığıyla insanlara içgörüler sunmayı amaçlıyor.

ALİ KAAN CERİT

Mersin'de doğdu. 2013 yılında lisans eğitiminin bir kısmını Universität Duisburg-Essen'de geçirdikten sonra Türkiye'ye döndü ve 2020 yılında Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden mezun oldu. Mezuniyetinin ardından İkinci Dünya Savaşı ve askerî tarih alanlarında çalışmalara yoğunlaştı. *Birinci Dünya Savaşı Tarihi*, *Hitler'in Generalleri Konuşuyor*, *Operasyon: Mussolini* gibi eserlerin editörlüğünü ve redaktörlüğünü üstlendi.

İki harika kız kardeş,
Susan ve Sharon'a,
ve birlikte güzel günlere.

İÇİNDEKİLER

Çevirmen Notu 13
Giriş: Basit Hayat 17

Birinci Kısım **Yükseliş**
1 Reich Hayali 35
2 İmparatorluk 55
3 Yakın Çevre 75
4 Himmler'le Beraber 104

İkinci Kısım **Zirve**
5 Kibir 141
6 Barbarossa 173
7 Savaştan Mektuplar 205
8 Cephe ve Anavatan 235

Üçüncü Kısım **Düşüş**
9 Unutulma 263
10 Son Safha 288
11 Av 299
12 Duruşma 317
13 Ellis 335
14 Hüküm 354

Dördüncü Kısım **Ölüm Anı**
15 Landsberg 377
16 Engelli Koşu 404
17 "Hepimizin Yol Ayrımları Var" 428
18 Dört Gözün Önünde 451
19 Eski Dostlar 477

Beşinci Kısım Ağıt
20 Yaşlı Alman Kahraman 491
21 İnfilak 501
22 La Fête Nationale 519
23 Hesaplaşma 533
24 Geçmişin Hayaletleri 562

Son Söz 599
Teşekkür 605
Dizin 611

HARİTALAR

1 Peiper'ın Dünyası, 1915-1976 10-11
2 Traves, Fransa, 1976 yazı 23
3 Peiper'ın Evine Erişim, 13-14 Temmuz 1976 gecesi 558
4 Son Dakikalar 558

Peiper'ın Dünyası
1915-1976
Oslo
NORVEÇ
İSVEÇ
Kuzey Denizi
DANİMARKA
Kopenhag
IRLANDA
Kiel
Bad Doberan
Rostock
BÜYÜK BRİTANYA
Hamburg
Neuengamme
Brückenthin
Stettin
Hagen
Elbe N.
Amsterdam
HOLLANDA
Rahden
Ravensbrück
Birkenwald
Londra
Rotterdam
Nijmegen
Münster
Braunschweig
Wormhoudt
Dixmude
ALMANYA
Wilmersdorf
Wattenburg
Wewelsburg
Quedlinburg
Jüterbog
Manş Denizi
Esquelbecq
BELÇİKA
Weser N.
Brüksel
Köln
Kassel
Buchenwald
Abbeville
Arras
Dresden
Atlantik Okyanusu
Tilly
Caen
Wervicq
Koblenz
Oberursel
Karlsbad
Prag
Avranches
Falaise
Detay
Frankfurt
Garcelles
Paris
Schwäbisch Hall
Flossenberg
Verneuil sur Avre
Etrépilly
Metz
Zuffenhausen
Nürnberg
Sinzheim
Feuchtwangen
Vesoul
Stuttgart
Mauthausen
FRANSA
Sen N.
Traves
Reutlingen
Dachau
Münih
St. Pölten
Gray
Freiburg
Landsberg
Halfing
Dijon
Basel
Bad Tölz
Steyr
St. Pourçain
Besançon
İSVİÇRE
Berchtesgaden
St. Anton
Bad Gastein
Orador-sur-Glane
Tegernsee
AVUSTURYA
Miesbach
Obersalzberg
Bordeaux
Savoie
Lago Maggiore
Rhône N.
Torino
Po N.
Milano
Dax
Alessandria
Cuneo
Boves
Borgo San Dalmazzo
Monako
Marsilya
St. Tropez
Adriyatik
Madrid
Montserrat
İTALYA
İSPANYA
Barselona
Roma
Tiren Denizi
Akdeniz
SİCİLYA

100 0 200 mil
100 0 200 kilometre
1937 tarihli uluslararası sınırlar
ESTONYA
LETONYA
Moskova
Baltık Denizi
Dünaberg
Krottingen
LİTVANYA
Kowno
Wilna
DOĞU
PRUSYA
(ALM.)
Danzig
Hochwald
Augustow
Minsk
Grodno
Graudenz
Wolfsschanze
Bromberg
Soldau
Bialystok
S. S. C. B.
Kursk
Radomyshl
Plock
Varşova
POLONYA
Pripyat
Teterewino
Belgorod
Kutno
Lodz
Tomassow
Krasnoborki
Sabolot
Radomyshl
Alexandrowka
Ljubotin
Harkov
Kielce
Lublin
Bug N.
Pekartschina
Federowka
Smijew
Oppeln
Zhitomir
Tortschin
Stanitschnoje
Jefremowka
Donets N.
Vistül N.
Staroverowka
P zemysl
Kraków
Jaroslaw
Dinyeper N.
Güney Bug N.
Taganrog
Rostov
Mariupol
Dinyester N.
Greigova
Budapeşte
Kherson
MACARİSTAN
ROMANYA
Karadeniz
Tuna N.
BULG.
ARNAVUTLUK
YUNANİSTAN
Larissa
Atina
Iyon
Denizi
HOLLANDA
Venlo
Düsseldorf
Antwerp
ALMANYA
Ren N.
Hasselt
Köln
Brüksel
Maastricht
Hasselt
Düren
Weilwerwist
Altenkirchen
BELÇİKA
Aachen
Bonn
Meuse N.
Rheinbach
Huy
Liege
Bad Münstereifel
Charleroi
Malmedy
La Gleize
Blankenheim
Koblenz
Ligneuville
Losheim
Thirimont
Petit Thier
St. Vith
Prüm
Marienfels
Mozel N.
Ren N.
Bastogne
Lutrebois
LÜKS.
Osweiler
Colmar-Berg
0 40 mil
FRANSA
Trier
Lüksemburg
0 40 kilometre

ÇEVİRMEN NOTU

İkinci Dünya Savaşı tarihinde ve bilhassa Nazi Almanyası'nda tartışmalı çok sayıda figür bulunuyor. Bunların belki de en başta gelenlerinden birisi de Joachim Peiper. Himmler'in emir subayı olması sebebiyle Nazi Almanyası'nın en karanlık taraflarını dahi bilen ve bu pozisyonu sayesinde Üçüncü Reich'ın en korkulan adamlarından biriyle samimi bir ilişki kuran Peiper, Nazi Almanyası'nın beyin takımıyla da ilişkiler geliştirmiş ve yakın tarihin en tehlikeli çevrelerinden birine girmiştir. Nazizmin en gözde askerî teşkilatı Leibstandarte SS Adolf Hitler'e kabul edilen Peiper, askerî başarılarıyla da adından söz ettirmeyi başarmış ve 30 yaşında Alman tarihinin en genç albayı olmuştur. Savaş sırasında yaptıklarıyla yalnızca kendi ülkesinde değil, aynı zamanda dünya çapında da meşum bir ün kazanmıştır. Ölümü de yaşamı kadar ses getirmiş ve Almanya ile Fransa arasında büyük bir gümbürtü koparmıştır.

Yazar Danny S. Parker'ın üzerinde titizlikle çalıştığı ve yıllar süren araştırmaları neticesinde ortaya çıkan *Hitler'in Savaşçısı*'nın tercümesi de bir o kadar meşakkatli oldu. Geceli gündüzlü 8 ay süren tercüme süresince, terminolojinin doğruluğundan emin olmak adına Genelkurmay Başkanlığı'nın *Almanca-İngilizce-Türkçe Müşterek Askerî Terimler Sözlüğü* ve *İngilizce-Türkçe Askerî Terimler Sözlüğü* gibi sözlükler kullanıldı. Okuyucunun rütbeleri daha iyi anlayabilmesi için Almanca rütbeler Türkçeleştirildi. SS ve Wehrmacht'ın rütbe isimleri farklı olduğundan, okurun farkı anlayabilmesi için SS rütbelerinin başına SS ibaresi eklendi -örn. SS Yüzbaşı, SS Albay. Rütbelerin ilk geçtikleri yerde parantez içerisinde Almanca orijinali de verildi, fakat metin boyunca Türkçe kullanımları tercih edildi.

Öncelikle İkinci Dünya Savaşı alanındaki eserlere sundukları destekle böylesi önemli bir kitabın dilimize kazandırılmasını sağlayan Kronik Kitap ve Adem Koçal'a; Türkiye'de İkinci Dünya Savaşı literatürünü sırtlayan bir profesyonelden ziyade her konuda daima destek olan sevgili dostum ve ağabeyim Selçuk Uygur'a; son okuma sürecindeki titiz çalışmalarından ötürü kıymetli dostlarım Sevcan Karabıçak ve Zeynep Erbaş'a; insanüstü çaba ve emekleriyle beni bugünlere getiren, maddi ve manevi desteklerini bir an bile esirgemeyen canımdan çok sevdiğim ebeveynlerim Ayşe ve Kadir Cerit'e; son olarak da teveccühleriyle Türkiye'de İkinci Dünya Savaşı literatürünün genişlemesini sağlayan okuyuculara en kalbî teşekkürlerimi sunuyorum.

"Keşke her şey bu kadar basit olsaydı! Keşke yalnızca bir yerlerde kötü işler yapan kötü insanlar olsa ve onları geri kalanımızdan ayırarak yok edebilseydik. Fakat iyi ve kötüyü ayıran çizgi, her insanın kalbini yarıp tam içinden geçer. Kendi kalbinin bir parçasını yok etmeye hangi insan isteklidir?"

–Aleksandr Soljenitsin, *Gulag Takımadası*

GİRİŞ

Basit Bir Hayat

İHTİYAR ADAM SAKİNLEŞMEK İÇİN YAKACAK ODUN KESMEYİ severdi. Köseleye benzeyen, güneşten yanmış bir tene ve alnında kaşlarının üstüyle derin kırışıklıklara sahipti. Yaşlanan Romanesk yüzünün üstündeki saçları ise sırım gibiydi. Artık beyazlamışlardı ve saç çizgisi de gerilemişti. Gür ve dağınık kaşlara sahip olsa da köşeli yüz hatlarıyla yaşlılığında bile halen yakışıklılığını koruyordu. Kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı ve böylece uzun, kaslı kollarını ortaya çıkaran büyük beden ekose avcı gömlekleri giymeyi seviyordu. Bu adam emekli olmasına rağmen dışarıda her gün saatlerce çalışırdı. Doğu Fransa'nın tatlı ve inişli çıkışlı tepelerini seviyordu. Her yeni gün doğumu, geniş mavi gökyüzünün altında kas gücüyle çalışan bu adama özgürlüğünü vaat ediyordu. Bu basit bir hayattı, lakin onun için tatmin ediciydi.

Birkaç şikâyeti olsa da altmış bir yaşında ince ve fitti. Eski bir savaş yarasına sahip sağ bacağı zaman zaman kendisine terslik çıkarıyordu. Yine de her gün bir ya da iki saatini Alman Drahthaar av köpekleriyle birlikte koşmaya harcıyordu. Lakabı Cuno von Grafengau olan Timm, daha genç olan Tamm'ın babasıydı. Onları tutkuyla, "Aslanlarım," diye çağırıyordu.[1] Köpekleri, evinin yanından ormanın içlerine nehir boyunca uzanan yolları özgürce dolaşır ve -köpeklerin alışık olduğu gibi- bazen de oradan uzaklaşarak gezintiye çıkarlardı. 28 Mayıs 1976'da Scey-sur-Saône yakınlarında bir koyun sürüsüne daldılar -bir şeylerin yapılması gerekiyordu.[2] İhtiyar yıllar önce onla-

1 *Les Mystères de L'Est*, "Reflets et Racines" Koleksiyonu, ed. *L'Est Républicain*, 1988.

2 André Moissé, "L'affaire des chiens de Peiper renvoyée sine die," *L'Est Républicain*, Eylül 1976. Koyunların sahibi Joseph Noël, polisle iletişime geçmişti. "İki

rın seyahat tutkusunu dizginlemek için arazinin çevresine çit çekmişti. Artık bunu iki katına çıkarması gerekiyordu -çalışma listesine daha fazlası eklenmiş oldu.[3]

Her sabah erken kalkıyor ve buharı tüten birkaç bardak çayla birlikte günün programını inceliyordu. Genelde kurşun kalemle yazılı olan liste, ormandaki vahasını sürekli elinden almakla tehdit eden huş ve köknarların temizlenmesini içeriyordu. Bunların yanına bazen de böğürtlen asmaları ekleniyordu. Balta ve testere kullanma yeteneğiyle donanmış vaziyette, dışarıdaki vahşi doğayı uygarlaştırmış ve büyümesinin önüne geçmişti. Görev bitmek bilmiyordu. Bu, Camus'un *Sisifos Söyleni*'sinin kanlı canlı bir örneğiydi. Öğleden sonralarını ise çalılardan bin bir zahmetle ayırdığı ufak çiçek bahçesinde çalışarak geçirirdi. Yakın bir arkadaşına, "Dışarıda hava harika," diye yazdı. "Güvercin kümesimdeki termometre 26 dereceyi gösteriyor. Saône sakince akıyor, dört bir yandan çiçekler göz kırpıyor. Köpeğim Timm sanki bir orman hayaletine bakarcasına terasta sabırsızca bir ileri bir geri yürüyor."[4]

Evin içi bir sığınaktı. Böyle olmasını eşi sağlamıştı. Adam kapının eşiğine gelirken botlarını temizlemeye ve dışarıda bırakmaya dikkat ederdi. Kapıya gelen yabancılar dahi düzgünce giyinmiş ve girmeden önce çamurlu ayakkabılarını temizlemiş olmalılardı. Aksi takdirde Alman, onlarla cam terasın altındaki verandada konuşmak zorundaydı. Ve hatta sevgili köpekleri bile eşi patilerini temizlemediği müddetçe dışarıda kalmak zorundalardı.

Yazın sakin akşamüstülerinde eşiyle birlikte sık sık Saône Nehri'nde ufak tahta kayıklarıyla gezintiye çıkarlardı. Nehrin o kısmı bir insanın taş atabileceği mesafenin neredeyse iki katı enindeydi. Her kıyı, altında çamurlu suyun kıvrıldığı ve girdap oluşturduğu, dalları ve sarmaşıkları

köpeğini seviyordu. Timm ve Tamm o gece bir koyun öldürmüş olabilirler ama o, köpeklerinin bunu yaptığına pek itimat etmiyordu. Fakat çatışma doğurabilecek her şeyden kaçınmak istediği için bir köpek kulübesi inşa etti." Frau Dr. Uta Müller, yazar tarafından yapılan mülakat, 19 Mayıs 1999.

3 Adamın Traves'teki günlük hayatı ve rutinine ilişkin bilgiler başlıca Hinrich Peiper'dan alınmıştır, yazar tarafından yapılan mülakat, 5 ve 21 Mayıs 1999, bunun yanı sıra yakın bir aile dostuyla detaylı bir sohbet: Bettina Wieselmann, yazar tarafından yapılan mülakat, 13 Mayıs 1999.

4 Fritz Kosmehl'e gönderilen mektup, 6 Ağustos 1973. Fritz Kosmehl'in nezaketiyle.

sarkan uzun ağaçlarla kaplıydı. Bu haliyle tıpkı yakınlardaki Traves'te yaşanan hayatın durağan temposunu andırıyordu. Bir hasır şapka, oltalar ve sefer tası, nilüfer yaprakları arasında sakinleştirici bir akşamüstü geçirmenizi sağlayabilirdi. Bazı günler Saône'un yüksek kıyıları boyunca yürüyüşe çıkar ve köprüye yaklaşırken kuğuları seyrederdi. Diğer sabahlarda ise ya çalışma odasından ya da verandadan daktilosunun sesi duyulurdu. Öğlen sıcağında rahatlamak ve serinlemek için Saône'u yüzerek birkaç kez geçer, ardından da kendi diktiği fidanların gölgesinde bazen bir şeyler okurdu. Tam olarak, bir köy yaşantısını anlatan Fransız şarkısı gibi görünüyordu.

Kış günleri de benzer şekilde rustikti. Soğuğa karşı evinin rahatından vazgeçer ve titizlikle kestiği kucak dolusu odunu şömineye taşırdı. Çıtırdayan ateş, rahat koltuğunda okuyabilmesi için ona ışık ve ısı sağlardı. Kalan soğukluğu ise sıcak bir fincan çayla giderirdi. Kısa günler sessiz ve olaysız geçerdi. Bir arkadaşına, "Burada yalnızca sessizliğe değil aynı zamanda tam bir sükûnete sahibiz," diye yazdı.[5]

Akşamları eşiyle birlikte basit bir yemek yerlerdi. Rafine yemeklerden ziyade doyurucu güveç ve benzeri ev yemeklerini severdi. Özel bir durum söz konusu olduğunda ise ilgili dostu Dr. Benno Müller'in hediye ettiği bir şişe kırmızı şarap içilirdi.[6] İzole konutunda dünyadaki olayları takip etmek adına genellikle *Der Spiegel*'i baştan sona okurdu.[7] Akşam yemeğinin ardından en sevdiği koltuğuna oturur, çayını yudumlar, belki iyi bir tütünle pipo içerek kendini şımartır ve bir saat kadarını da hoparlörden gelen klasik müzik tınılarını dinleyerek geçirirdi. Sakin bir ruh halinde, Bach yahut Telemann'ın eserleri daha uygun olurdu. Kendini ciddi hissediyorsa da Beethoven'ın oldukça dokunaklı *Eroica Senfonisi* yahut *Pathétique*'ini seçerdi.

Okumak onun için bir tutkuydu. Ernest Hemingway'in eserlerini severdi. Favorisi *Çanlar Kimin İçin Çalıyor*'du, fakat kitaplığında özel bir yere sahip olansa Ernst Wiechert'in *Das einfache Leben*'ıydı -o, Benno'nun favori kitabıydı.[8] Wiechert'in kitabındaki, savaşın üstesinden sıkı bir çalışma ve fedakarlıkla gelen emekli bir asker olan

5 Rudolf Lehmann'a gönderilen mektup, 6 Aralık 1975.
6 Elke Maierl'e gönderilen mektup, Aralık 2001, anonim kaynak.
7 H. Peiper, mülakat, Mart 2009.
8 Müller, mülakat.

başkarakterle büyük bir empati kurmuştu. İhtiyar, "yalnız ve gözlerden uzak dünyasının" Wiechert'in onaylayacağı bir şey olduğunu düşünüyordu.[9] Yaşamı sakin ve içtendi. Wiechert kendi deneyimine ilişkin, "Benim dünyam böyleydi," demişti.

Yaşamlarını sürdürebilmeleri adına elzem olan az miktardaki parayı kazanmak için İngilizceden Almancaya kitaplar tercüme ederdi. Adamın, evin batı ucunda bulunan ahşap kaplı çalışma odası kitaplar ve kâğıtlarla doluydu. Yayıncı, Motorbuch Verlag, birkaç alanda uzmanlaşmıştı: Profesyonel yarışlar, Napoleon ve Büyük Frederick'in seferleri, heyecanlı İkinci Dünya Savaşı casusluk kitapları. Yayıncısının üzerine düşündüğü hikâyelerden biri, Polonyalı müdafileri zayıflatmak için vapurla Danzig'e geçen ve cesur bir şekilde günü kurtaran bir SS kahramanından bahsediyordu. Bununla birlikte, savaş sonrası Almanya'da değişen duygulara şahsen aşina olan ihtiyar asker, hikâyenin yayınlanabilmesi için değiştirilmesi gerektiğinde karar kıldı. Eski bir Waffen-SS mensubu olarak, suçluluğu kanıtlanmış bu örgütteki hiçbir askerin savaşın ardından kahraman olarak anılamayacağını biliyordu![10] Keza, o günlere tekrar dönmenin nasıl bir faydası olabilirdi ki? Bu işin bir şekilde iç karartıcı olduğunu düşündü -uzakta olmaktan ve doğanın sükûnetinde yaşamaktan memnundu.

---

9 Ernst Wiechert, hikâyeleri savaş öncesi Weimar Cumhuriyeti'nde geçen Doğu Prusyalı bir şair ve yazardı. Birinci Dünya Savaşı gazisi Wiechert'in zengin şiirsel imgeleri, yemyeşil Doğu Prusya manzaraları ve savaşlar arasındaki çalkantılı dönemlerde yaşayan sempatik kırsal karakterlerle doluydu. İlkin Naziler, Wiechert'in vizyonlarını benimseyen "kan ve toprak" yazarı olduğunu iddia ettiler, fakat Wiechert 1937'de Münih Üniversitesi'ndeki bir dinleyicisini Almanya'nın "hâlihazırda bir uçurumun kenarında durduğu" konusunda uyardı. "Gençliği yozlaştıran" damgasıyla Wiechert, 1938'de Buchenwald Toplama Kampı'na gönderildi. *The Simple Life*'ı (İngilizce çevirmeni Marie Heynemann [Londra: Quartet Books, 1994]), Buchenwald'deki insanlık dışı tecrübesinin hemen ardından yazdı. Hikâye, Birinci Dünya Savaşı'nın ardından ulusal pişmanlık eksikliği nedeniyle umutsuzluğa kapılan kırgın bir Prusyalı deniz subayını anlatıyor. Bir adada tahta kulübede yaşarken, doğanın arasında kas gücü gerektiren ağır işlerin onu savaşın nahoş hatıralarından kurtardığını fark ediyor.

10 Stephen Sanders, yazar tarafından yapılan mülakat, 21 Ocak 1999. Sanders, Traves'i 2 Haziran 1973'te ziyaret etmiş ve ihtiyar askeri neşeli ve keyifli bulmuştu. SS kahramanları hakkında: "Sonları tarihin çöp yığınları olsa da bütün insanların kahramanlara ihtiyacı var." Fritz Kosmehl'e yazılan mektup, 6 Ağustos 1973.

YAKINLARDAKİ KÖYDEN GELEN İŞÇİLER TARAFINDAN İNŞA EDİLMİŞ, iki katlı, iki yatak odalı mütevazı bir evi vardı. Bu dikdörtgen yapı, kırmızı kiremitlere, beyaz alçı duvarlara ve vadideki yeni yapılan evlere özgü ahşap panjurlara sahipti. Oturma odası, mutfak, banyo ve çalışma odası zemin kattaydı. Batı ucunda cam terası vardı. Merdivenlerden çıkarken, kitaplarla dizili çalışma odasının ve doğuya bakan, açık korkuluklu balkona bitişik vaziyetteki ana yatak odasının yanından geçilirdi.[11] Balkona çıktığında, yaklaşık elli metre soldaki sık ağaç dallarının arasından aheste aheste akan Saône'u azıcık da olsa görebiliyordu. Güneyde, Traves'in ötesinden Cubry-lés-Soing'e giden yoldan ayrılan çok kullanılmış bir yürüyüş yolunu görebiliyordu. Bunun da ötesinde, traktörlerindeki yerel çiftçilerin killi toprağı sürüşlerini ve ufukla kızıl yeryüzünün birleştiği noktada keskin bir tezat oluşturan yeşil tarlaların ekilişini izleyebiliyordu.

Ev, Saône Nehri'ni kucaklayan sık ağaçların ortasındaydı. Dar bir çiftlik yolundan uzakta ve yüz metre ilerideki en yakın toprak yoldan ise neredeyse görünmeyen bir yerdi. Tipik bir Fransız tasarımı olmasına rağmen Doğu'daki toprakları andırıyor, zarifliğiyle oraya özgü kesin bir sadelik ve düzene işaret ediyordu. Bağrında bulunduğu ağaçlardan ötürü köylüler ona "*Le Ranfort*" adını vermişlerdi. Lakin ihtiyar Alman asker için bu; mülkün hemen bitişiğindeki uzun taş duvarın kendi şahsî tabyasını sakladığını niteleyen bir kelime oyunuyla "*Le Renfort*" haline gelmişti.[12] Burası pek de kale olarak nitelendirilemese de gizliydi ve

11 Evin detayları Müfettiş Roger Lavaux, keza yazarın 1999 Mayıs'ında mülke ziyareti ve Vesoul'da düzenlenen tapu tarafından sağlanmıştır. Ev, altıya yirmi iki metre ve iki katlıydı. "L'Inspecteur Divisionnaire Roger Lavaux à Monsieur le Directeur du Service Régional de Police Judiciaire à Dijon: Service Régional de Police Judicaire à Dijon: No. 2 400/SC," tarihsiz. Vesoul'daki soruşturma hâkimi M. Daniel Clerget için hazırlanan resmi rapor, yazara temin edildi. Buradan itibaren: Lavaux Polis Raporu, 2-3.

12 Çok sayıda tasvirde mülkten "Le Renfort" – "kale" olarak bahsediliyor ve bazıları bunun Peiper'ın Traves'deki meskenini silahlı bir sığınağa dönüştürmek isteyen hevesli basının icadı olduğunu söylüyor. Gerçekteyse mülk, evin inşa edildiği ormana verilen yerel isim neticesinde Le Ranfort olarak biliniyordu. Bununla birlikte ihtiyar adamın mülküne Le Renfort adını kendisinin verdiği, bir Fransız televizyon belgeselinde evin girişi ve posta kutusunun olduğu sahneden tespit edilebiliyor: Georges Arnaud ve Roger Kahane, *L'Affaire Peiper*, 21 Ocak 1979. Metinde, ihtiyar askerin yer için kullanmayı tercih ettiği ismi kullanacağım. Le Ranfort'un resmi adı için, Vesoul'daki tapu kaydını gösteren evraklara bakılabilir.

yoldan geçenlerin neredeyse göremeyeceği bir yerdi. İhtiyar Alman'ın keşişvari bir soyutlanma için gerekçeleri vardı. Yetişkin hayatında talihi çoğunlukla kötü gitmişti. Tıpkı Üçüncü Reich zamanından kalan diğerlerinde olduğu gibi, geçmişi konuşmak yasaktı: "Lütfen, savaştan bahsetmeyelim." En azından yabancılar için.

MÜLK, DOĞU FRANSA'DAKİ KÜÇÜK TRAVES KÖYÜNÜN SINIRINDAYDI. Bu eski küçük köy, kapısının eşiğinden yaklaşık bir kilometre kadar uzaktaydı. Traves'te bir anayol yoktu ve bölge engebeli meralar ve sık ormanlarla kaplıydı. Başlıca faaliyetin koyun çobanlığı olduğu, önemli yahut merak uyandıran bir geçmişi bulunmayan durağan bir taşraydı. Bu küçük Fransız köyünde yaşayan 380 kişinin çoğu onu bilir, yalnızca belediye başkanı[13] onu daha yakından tanırdı. Bir Alman'ın yerleşmesi için garip bir yer gibi görünüyordu. Binalarının yıkılan duvarları, sokaklarındaki keşmekeş ve genel düzensizliğiyle köyün bütün atmosferi, Alman olan her şeye karşı bir tezat oluşturuyordu. *Herr* Erwin Ketelhut dışında.

Garip bir şekilde ihtiyarın yaklaşık 200 metre batısında bir başka Alman komşusu daha vardı. Ketelhut yıkık dökük bir değirmeni yenileyerek geniş bir Fransız malikânesine çevirmişti. Bu adamlar savaş sırasında aynı birlikte bulunmalarına ve ilkin arkadaş olmalarına rağmen daha sonra ayrı düşmüşlerdi. Ketelhut oldukça küstah ve güvenilmez biriydi ve hatta Kuzey Almanyalı eşi de ondan pek hoşlanmıyordu. Çok bayağı, çok sıradan! Bu, tipik bir Prusya ve Bavyera anlayış çatışmasıydı.

Kibar olmasına rağmen bunu çoğunlukla kendine saklardı. Hakikaten, sevdiği *pain de seigle*'yi (çavdar ekmeği) almak için her hafta köydeki fırına gidiyordu, fakat daima nakit ödüyor, merhaba ve hoşça kalından pek fazlasını söylemiyordu.[14] Neredeyse her zaman iki büyük köpeğiyle geliyor ve onları kapının önüne bağlıyordu. Yine de çok seviliyordu; ona "*Vieux Allemand* – İhtiyar Alman" diyorlardı. Köylülerin çoğu, bu yakışıklı yaşlı mülteciye dair pastoral düşüncelere sahipti: Sakin bir Alman, savaşta şansı yaver gitmemiş dürüst bir savaşçı, şimdiyse

13 Fransa'da Devrim sonrası yürürlüğe giren belediye sisteminde, 10 kişilik bir mezranın dahi belediye başkanı bulunmaktadır. (ç.n.)

14 Jacques Gauthier, yazar tarafından yapılan mülakat, 16 Ağustos 2001. Gauthier, fırıncının oğluydu.

Traves, Fransa

1976 Yazı

Cubry-lès-Soing istikameti

"Moulin de Velet"
Ketelhut'un Evi

"Le Renfort"
Jochen Peiper'ın Evi

La Saône Nehri

Noidans-le-Ferroux istikameti

Scey-sur-Saône istikameti

Traves

Chez Néné

Saône kıyılarında huzuru arayan kibar ve hoş bir ihtiyar asker.[15] Bunda bilhassa garip herhangi bir şey yoktu; ücra Doğu Fransa'da inzivaya çekilmek o kadar da sıra dışı bir şey değildi.

Köy sakinleri de bu tecrit halini yansıtıyordu; çoğu Druidlerin torunlarıydı ve ziyaretçiler de uzun zamandır süregelen akraba evliliklerinin ve modern her şeyin eksikliğini belirgin bir şekilde hissediyorlardı. Scey-sur-Saône bölgesi oldukça durgun bir yerdi, yalnızca birkaç tane telefon vardı ve oteli olmayan Traves'in de tek bir kafesi bulunuyordu. İnsanları ise, bazen bozuk dişleriyle dost canlısı kaba köylüler olan ilkel Fransız çiftçilerdi. Manzara, dağlarda varlığını sürdüren bir Apalaş köyünün Doğu Fransız usulünü andırıyordu.[16] Yerleşke tamamen sapa bir noktadaydı; en yakın kent olan Vesoul yaklaşık on sekiz kilometre uzaktaydı, iyi bildiğimiz Dijon ise bunun tam dört katı mesafedeydi. Yüz kilometre doğuda Alman sınırı uzanıyordu. Köyün Fransa'nın görkemli geçmişinde herhangi bir yeri yoktu, hatta Fransızların çoğu nerede olduğunu dahi bilmiyordu.

Bu, Traves'te görülecek pek bir şey olmadığı anlamına gelmiyordu. Vesoul'dan bu küçük mezraya gelirken ilkin inek meralarından yükselen kilisenin soğan kubbesi görülürdü. Pek çok küçük Fransız köyünde olduğu gibi varlığı manzaraya hükmediyordu. Tek rakibi, köprüye ulaşana değin kendisini fark ettirmeden ana caddeye paralel şekilde uzanan Saône'un sakin sularıydı. Eski kilisenin daha iyi günleri olmuştu. Yapı Traves'teki Château de Humbert'ten alınan taşlarla inşa edilmişti, lakin içi bakımsızlıktan harap durumdaydı. Bitişiğindeki mezarlık, hayatını kaybeden insanların mezar taşlarıyla doluydu. Yakınlarda başka ataları olan aile üyelerinin mezarlarını Birinci Dünya Savaşı'ndan kalan solmuş çiçekler ve kurdeleler süslüyordu –bunlar geçmişin taştan işaretleriydi. Kilise çanı yüzyıllardır süregeldiği şekilde her saat başı çalıyordu. Çan sesleri, durağan Fransızlar, kahverengi benekli inekleri ve besili koyunları için bir zaman ölçüsüydü. Bilhassa kimsenin fark etmediği

15 Martial Rigoulot, yazar tarafından yapılan mülakat, Traves, 15 Ağustos 2001. Merhum belediye başkanının oğlu, "Burada onun hakkında kötü bir şey söyleyecek kimseyi bulamazsın," dedi. "Adam, heybetli duruşuyla rafine biriydi. İnsanların saygı duyduğu biriydi. Kendine özgü bir havası vardı."

16 Craig Unger, yazar tarafından yapılan mülakat, 2 Nisan 1999. Unger, Traves'i 1978'de ziyaret etti ve çok sayıda yerliyle konuştu.

bir şey vardı; zaman bu küçük yeri unutmuştu. Traves durağan bir Doğu Fransız tarım köyüydü. Başka da pek bir şeyi yoktu –birkaç ev, bir benzinlik ve bir fırın. Ve Chez Néné.[17]

Tıpkı diğer küçük Fransız köylerinde olduğu gibi kafe, sosyal atmosferin neredeyse hiç bulunmadığı Traves'te bile sosyal hayatın demirbaşıydı. Köyün belediye başkanı Ernest Rigoulot, tıpkı B sınıfı kovboy filmlerindeki gibi pek çok şapka takardı. Yalnızca köyün başında değil, aynı zamanda tek kafenin ve hemen bitişiğindeki pasajda bulunan küçük manavın da sahibiydi. Rigoulot'un mahlası "Néné"ydi ve doğal olarak işletmenin adı da Chez Néné haline gelmişti. Yerliler her gün bir şeyler içip sohbet etmek için belli saatlerde uğrarlardı. Chez Néné köyün tek eğlencesiydi. İyi havalarda dışarıya atılan birkaç ucuz masa daima dolu olur ve oturanlar genellikle bağıra çağıra sohbet ederlerdi. İçerisi ise sigara dumanı ile dökülmüş şarap ve bira yüzünden sası kokardı. Gün boyunca içtikten sonra baş gösteren açlığı bastırmak için tezgâhtan katı haşlanmış yumurta alınabilirdi. Bu, yapacak hiçbir şey yokken yapılan hoş bir aktiviteydi.

Köylüler Alman'ı pek az görürlerdi. Adam, Rigoulot'un kafesine nadiren uğrardı. Buna rağmen, mekânın müdavimleri için, yabancı olan her şey dedikodu kazanının kaynamasını sağlardı. Çoğu onu "sakin Alman" -hem *trés tranquille* hem de *sehr korrekt*[18]- olarak bilse de köyün papazı onu soğuk bulur ve şüpheyle bakardı.[19] Yine de adamın ara sıra ziyaretine gelen iki kızı, oğlu ve sayıları artmaya devam eden torunları daima naziktiler.[20]

Adamın Fransızcası yeterli seviyedeydi, fakat net bir Töton aksanı vardı. Ona süt getiren bir köylü; adamı arkadaş canlısı ve Fransızlara özgü şeyleri takdir ettiğini düşünmüş, fakat köylüye dahi Ruslara karşı içindeki aşağılayıcı duyguları gizlemeye çalışmamıştı -halen onlara Bolşevikler diyordu.[21] İhtiyar, bu isimlendirmeleri kullanan tek kişi

17 Yazarın 1999 Mayıs'ı ve 2001 yazında Traves'e gerçekleştirdiği ziyaretlerde toplanan arka plan.

18 Fr. *trés tranquille*, oldukça sakin, Alm. *sehr korrekt* ise oldukça düzgün anlamına gelir. (ç.n.)

19 "Çekingen ve soğuktu. Çok soğuktu." Rahip Louis Ducros, yazar tarafından yapılan mülakat, 16 Ağustos 2001.

20 Sanders, mülakat.

21 Raymond Louette, yazar tarafından yapılan mülakat, 16 Ağustos 2001.

değildi. Kafede bir *"Boche"*ye -Alman askerleri için kullanılan aşağılayıcı bir mahlas- ilişkin fısıltılar dolanıyordu. Fakat 1976 yazında İkinci Dünya Savaşı biteli otuz sene olmuştu. Ve evet, Fransa'nın Burgundy-Franche-Compté bölgesinde Alman işgali sırasında alışılmadık bir hadise meydana gelmişti: SS'ler orayı bir istirahat bölgesi hâline getirmişlerdi. Köylüler bunu anlayamamışlardı.[22]

Traves'te üzerinde isimlerin kazılı olduğu tek anıt Birinci Dünya Savaşı'ndan kalmaydı ve Chez Néné'ye birkaç metre mesafedeydi. İki küçük Fransız bayrağı ile yakınında akar vaziyette taştan bir fıskiye vardı, lakin bu antika da bakımsız bırakılmış ve zamanın gazabına uğramıştı. Üzerinde "À Ses *Enfants Pour la France*," yazıyor ve gri kısmında iki savaşta hayatını kaybetmiş on altı kişinin ismi bulunuyordu.[23] Dikilitaş, yerel milliyetçiliğin pek de ilham verici bir simgesi değildi. İhtiyar adamın geçmişe ilişkin dediği gibi, "İnsanlar bunun hakkında niçin düşünmek istiyor ki? Kahve çoktan soğudu."[24]

GEÇMİŞ, ANAVATANINDA ONUN İÇİN TEKRARLANAN BİR SORUN haline gelmişti. İhtiyar Alman bir çeşit savaş kahramanıydı, fakat yazık ki yanlış bir savaşın kahramanıydı. Onun için Almanya'da artık huzur kalmamıştı ve Fransa daha ideal görünmüştü. 1960'larda, ailenin iki dostu Max Moritz ve Heinz-Ulrich Wieselmann'la birlikte tatil günlerinde bir sığınak aramaya koyuldu.

Savaş sırasında Moritz, 1940'ta yaralanmasının ardından Fransa'nın Sochaux kentinde konuşlu bir araç bakım birliğine komuta etmişti.[25] İhtiyar Alman, Moritz'le Volkswagen'da çalışırken yakınlık kurmuştu.

1961'de ikisi birlikte Fransa'daki Midi'ye, Haute bölgesindeki muhteşem Alplere doğru sürdüler. Daha sonra bir zamanlar Hitler'in

22 A.g.e., "Savaş sırasında bir işgal edilmiş Fransa vardı bir de işgal edilmemiş Fransa. Fakat bütün bölgemiz tecrit altındaydı ve kimse giremiyor ve çıkamıyordu. Özel bir bölgeydik ve 1942'de burada, R&R'de SS'ler vardı."

23 İsimlerden biri hariç tamamı Birinci Dünya Savaşı'ndandı. O biri, 1978'de ölen Charles Rigoulot, şüphesiz köyün belediye başkanının bir akrabasıydı.

24 André Moissé, "Dix ans de prison j'ai payé," *L'Est Républicain*, 23 Haziran 1976.

25 11 Şubat 1912 tarihinde Reutlingen'de doğan Max Moritz'in WASt dosyası, Moritz daha sonra parti üyesi olacak ve düzenli orduya Astsubay Üstçavuş (Feldwebel) rütbesiyle katılacaktı. 1942'de Heereskraftfahrpark 513'e atandı ve daha sonra Böblingen'deki 1944'te Panzer Ersatz Abteilung 7'de görev yaptı. 10 Mayıs 1945'te Fransızların savaş esiri oldu ve müteakip Ocak ayında serbest bırakıldı.

propaganda bakanı Joseph Goebbels için çalışmış olan eski yoldaşları Hans Schwarz van Berk'in Saint Tropez'deki lüks çiftliğinde kalmak için güzel Côte d'Azur'a geçtiler.

Diğer yakın dostu Uli Wieselmann, popüler *Auto-Motor und Sport* dergisinin güçlü baş editörüydü. Wieselmann ihtiyarın bütün ailesiyle 1957 senesinde dost olmuştu. Wieselmann'ın daima gezintiye çıkacağı yeni bir arabası olurdu. İhtiyar savaş kahramanı, Wiselmann'a bu seyahatlerde eşlik ederken özgürce dolaştığı askerlik günlerinin bir kısmını hatırlamış gibi görünüyordu. Birlikte Bréhat Adası'ndaki Britanny'e yolculuğa çıktılar. Fransa güzeldi. Onun için bilhassa Bréhat harikaydı, fakat orada çok fazla insan yaşadığını fark etti ve daha da kötüsü, "çok fazla üniformalı" vardı.[26] Eski yoldaşlarından bazıları çeşitli yerlerde yargılanmaya götürülüyordu. Başka bir ülkede güvenli bir sığınak fikri hayalî olabilirdi.

Fakat ihtiyar asker batıya gerçekleştirdiği seyahatlerde aksi bir şey keşfetmişti. "Fransa'ya daha önce de gelmiştim," dedi ve ardından karakteristik bir ironiyle ekledi, "Fransa, seferlerim sırasında takdir etmeyi öğrendiğim bir ülke."[27] Moritz'in sekreterinden Doğu Fransa'da bulunan Saône'da bir mülkün müsait olduğunu öğrendi. 1940'taki çarpışmalar sırasında Moritz, Langres Platosu civarındaki bölgeyi tanımış ve Alman emektarın salıverilmesini önerdiği Chanceyli Alman dostu bir adam olan Fransız savaş esiri Mösyö Albert Gauthier'e yardımcı olmuştu. Savaş dönemindeki bu iyiliğin karşılığı olarak Gauthier, Alman yoldaşıyla Reutlingen'de buluşmuş ve ona Doğu Fransa'da ufak bir mülk satmayı teklif etmişti.[28] Arazi pek kıymetli olmasa da yakınındaki nehre keskin bir açıyla inen dik bir yamaçta olduğundan ötürü Alman bunu kabul etmişti. Doğu Fransa için, "Bölgenin büyüklüğünü

26 *Les Mystères de L'Est*. Moritz'le birlikte SS savaş muhabiri Hans Schwarz van Berk'i ziyaret için yapılan St. Tropez gezisinin ayrıca bulunabileceği yer, Nachlass Schwarz van Berk, BA-K N-1371, Sıra 6. Wieselmann'la gezi ve "çok fazla üniformalı" için bkz: Wieselmann, mülakat.

27 Peiper'ın Vesoul'daki polise verdiği ifade, Fransa, 22 Haziran 1976. Polis, üç saatlik bir görüşme için evini ziyaret etti. Le Renfort, 110.000 Frank'a alınmıştı.

28 Raymond Louette, mülakat. Louette, Alman albaya süt getirirdi. "Topluma bir yükmüş gibi hissediyordu," dedi, "fakat Fransa hakkında iyi düşünüyordu." Louette, Gauthier'i tanıyordu. "Albert Gauthier, Alman işgali sırasında Petain ve Vichy Fransası'nın destekçisiydi."

beğendim," demişti. "Almanya kadar kalabalık değil."[29] Böylelikle otomobil sattığı daha müreffeh günlerde yaptığı tasarruf sayesinde gereken parayı toparlayarak 1964 yazında mülkü karısının adına satın alabildi.

Yemyeşil orman onu öylesine büyülemişti ki 1964'ün bir tatil gününde oğluyla birlikte ormana bir askerî çadır kurmuştu. O yaz tatilinde Saône kıyılarında yapılacak çok iş vardı. Orman vadinin nemli bölgelerinde çabucak büyümüştü ve araziyi oğluyla birlikte balta ve testere kullanarak elleriyle temizlemeye başladılar. Yaptıkları zor bir işti, fakat elinin nasırları kalbini yumuşatmıştı. E tabii bir de yaş faktörü vardı. Genellikle, "Kiminin zamanı yoktur, kimiyse zaman yaratır," derdi. Sıkıntılı bir geçmişin daha da kötüleştirdiği ilişkilerinde pek çok boşluk olsa da baba ve oğlunu kesme biçme gibi basit arazi işleri daha da yakın hale getiriyordu. Geceleri kamp ateşinin etrafında yalnızca savaşta geçen günlerden değil, aynı zamanda genç oğlunun tutkuları üzerine de uzun uzun sohbet ediyorlardı. Oğlu askerliğini o sene tamamlamıştı ve artık evde yaşamayacaktı. Oğlu, yıldızların altında hayata ilişkin gerçekleştirdikleri felsefî tartışmaları- "*Gott und die Welt*"- asla unutamayacaktı. Her nasılsa oldukça tatmin ediciydi ve öyle ki yaptıkları iş bir angaryadan ziyade bir zevk haline gelmişti.[30]

Nihayet araziyi temizlemeyi başarmışlardı -en azından bir inşaatın başlayabileceği kadar. Travesli bir duvar ustası olan Mösyö Michel Obriot'un yardımıyla beton duvarlar yükselmeye başladı.[31] Ertesi yıl Alman hafta sonları inşaatı kontrol etmiş ve savaş döneminden kalan arkadaşları sık sık ona yardımcı olmaya gelmişlerdi.[32] 1965'te ev kısmen tamamlansa da o kendi ihtiyaçlarına göre -ahşap bir kulübe, daha güçlü bir çatı çerçevesi ve bir misafir odası- inşaata devam etmişti. Yapılacak daima bir şeyler vardı.

Yaşlı asker çoğu hafta sonu ve her yaz tatilinde mülke dönüyorduysa da halen Almanya'da çalışıyordu. Nitekim İtalyan hükûmetinin,

---

29 Jean Michel Bezzina, RTL Radyo mülakatı, 23 Haziran 1976, kayıt yazarın elindedir.

30 H. Peiper, yazar tarafından yapılan mülakat, 21 Mayıs 1999.

31 H. Peiper, "Letters to the Editor," *Quick*, No. 36, 26 Ağustos 1976. Ayrıca, H. Peiper, mülakat, 5 Mayıs 1999.

32 Erhard Gührs, yazar tarafından yapılan mülakat, 17 Aralık 2004. Fotoğraflarda görülen, çalıları kesmesine yardımcı olanlar Otto Dinse, Dr. Robert Brüstle ve Walter Kern'di, hepsi de savaş dönemindeki taburunda görevli eski subaylardı.

İtalya'nın Boves kasabasında gerçekleştiği iddia edilen bir savaş suçundan ötürü yargılanmak üzere iadesini istemesiyle birlikte oradaki koşullar da tatsız bir hal almıştı. "Bir kez daha, 2. Eichmann olduğumu iddia eden Simon Wiesenthal'in liderliğindeki bir seferberliğin hedefi oldum."[33] İki sefer sorgulandı, ifadesine ve tanıklığına başvuruldu. Soruşturma üç yıl boyunca ağır aksak devam etti. Nihayet 1968'de yeterli kanıt bulunamadığından düşürüldü. Yine de olan olmuştu. Bir seferinde İtalyan direnişçiler tarafından teşvik edilen meraklı basın mensupları Stuttgart'taki evine gelmişlerdi. Çalışma ve profesyonel aktiviteler giderek zorlaşmış ve kötü talihi henüz sona ermemişti.

1970 Mayıs'ında uzun zamandır dostu olan Uli Wieselmann hayatını kaybetti. Adam, Wieselmann'ın yaslı kızı Bettina'yı bir tür vaftiz kızı olarak aldı. Bu şokun hemen ardından yayıncısı tarafından görevine son verildi. Çünkü artık arkasında Wieselmann'ın yayıncılık camiasındaki büyük nüfuzu yoktu. Maruz kaldığı bu küçük düşürücü hareketler karşısında anavatanını terk etmeye karar verdi. Ne de olsa başka bir savaş suçu davasının gelmesi uzun sürmeyecekti. "Buna benzer bütün yeni maceralardan kaçınmaya karar verdim," diyordu.[34] "Almanya'da artık hiçbir yeri olmayan, Üçüncü Reich'tan geriye kalan canı yanmış biri olarak" ayrılmaya hazırdı.[35] Traves'teki evi bir sığınak halini almıştı; 30 Ocak 1971'de doğum gününde oğluyla birlikte oradalardı:

> Oğlum ormanda birlikte yürüyüşe çıkmak istedi. Gün boyunca ormanı dolaştık ve kuşlar, ağaçlar ve havaya ilişkin karşılıklı görüşlerimizi paylaştık. Akşam çöktüğünde yemek pişirdik ve sonra şöminenin önüne oturarak sessizce pipolarımızı tüttürdük, bir yandan da dünyalarımızı dikkatlice irdeliyorduk. Etrafımızda cereyan edenlere -iç ve dış politika, ekonomi, etik ve ahlâk, gitgide kirlenen hava ve artan çöplükler- karşın, hayatımın biten her senesine memnuniyetle tik atıyor ve herhangi bir kin gütmeksizin kendi içime çekiliyorum. Bunu yapabilmek adına, daha önceleri kendiniz için oldukça değerli ve kıymetli olan pek çok ölü ağırlığı sırtınızdan atmanız gerekir. Tanrı'ya şükür, insan yaşlandıkça

33 *Les Mystères de L'Est.*
34 J. Peiper, ifade, 22 Haziran 1976.
35 Jochen Peiper'dan Karl Wortmann'a, 28 Kasım 1974.

> değişiyor. Gençliğin idealizminden uzaklaştıkça, bir zamanlar insanı barikatlara sürükleyen şeylere gülümsenebiliyor. Fakat ne yazık ki içinizde sükunete kavuşma ve geçmişi barışçıl şekilde kabullenme girişimleriniz, eski savaş alanlarının aktif ölü soyucuları olan fırsatçılar ve yara deşiciler tarafından defaatle tacize uğruyor ... Hal böyleyken, Doğu'daki yeni dostlarımızdan -sırf bir değişiklik olsun diye- geleceği muhtemel gibi görünen bir sonraki savaş suçu davasına itidalli ve kaderci bir şekilde hazırlanmaktan başka bir seçeneğim bulunmuyor.[36]

Doğu Almanya'da olup bitenlerden bahsediyordu. Stuttgart gibi büyük bir şehirden kalkarak Fransız köyündeki bir kır evine taşınma fikri her ne kadar eşini dehşet içerisinde bırakıyorduysa da işsizliğin ekonomik gerçekliği bunu zorunlu kılıyordu. Almanya'yı temelli terk edeceklerdi. Adam, 20 Şubat 1972'de Traves'te 5 yıllık oturma iznine başvurdu.

Kendisine vize için bir tavsiye mektubu verecek olan köyün belediye başkanı Rigoulot ile tanıştığında kimliğini gizlemek adına hiçbir şey yapmamıştı.

Gri saçlı belediye başkanı, adamın geçmişine ilişkin muğlak bilgilere sahipse de adamın samimiyetine hayran kalmıştı. Başvuru için olumlu bir rapor verdi. "Köyümüzde bir evi var ve emekliliğini burada yaşamak istiyor." 27 Nisan'da ise başvurusu kabul edildi.

İhtiyar asker, savaş yıllarında karargâhını hâkim ve iyi kamufle edilmiş noktalara kurmakta ustalık kazanmıştı. Yaklaşanların çok önceden fark edilebildiği tek bir yolu olurdu. Aptal değildi, yalnız kalmak ve birilerinin gelişini önceden fark etmek istiyordu. "Le Renfort" buna oldukça uygundu. Yapı bir tepenin ardında, sık bir koruluğun içindeydi ve köyden görülemiyordu. Saône'un üst kısmındaki yüksek bir kıyıya konuşluydu ve arkadan erişimi bulunmuyordu. Ulaşabilmek için yalnızca bir yol vardı ve o bile eve doğrudan gitmiyordu. Varlığını yalnızca bir elektrik hattı ve ağaçların arasından çıkan sarmaşık kaplı taş bir baca ele veriyordu. Adam, üst kattaki balkonundan pusulanın dört bir tarafını da net şekilde görebiliyordu.

Mahremiyetin de bir bedeli vardı; mülke otomobille doğrudan erişim imkânı yoktu. Bej BMW CSI 3.0'ı köyde, Mösyö Raymond

36 Jochen Peiper'dan Fritz Kosmehl'e, 8 Şubat 1971.

Obriot'dan kiraladığı garajda duruyordu. Kendi mülküne yürümek için bir başkasının arazisinden geçmek zorundaydı. Kendi mülkü ile yol arasında kalan meranın sahibi olan Raymond Louette adındaki çiftçiyle anlaşmıştı. Bu, sık "Le Renfort" koruluğuna ulaşmak için mera boyunca uzunca bir yürüyüş yapmak anlamına geliyordu. Evine ulaşmak için önce dikenli tellerle kaplı çitlerin ortasındaki iki ayrı kapıdan, sonra da iki av köpeğinin yanından geçmek gerekiyordu. Oraya postacı da girmiyordu. Yolun kenarındaki dikenli tellere maharetle gizlenmiş sarı bir metal posta kutusu bulunuyordu ve ziyareti planlanan herkesle orada buluşuyordu.[37] Le Renfort sapaydı.

Adamın çilekeş eşi Sigurd içinse Traves'teki mülk aşırı sapaydı. Kocası gitgide daha da münzevi biri haline gelmiş ve Sigurd'un ailesi ve arkadaşlarını görmek için Almanya'ya yaptığı ziyaretlerden çok memnun olmaya başlamıştı. Kasım'da bir arkadaşına yazdığı mektupta, "Biz üç köpek burada, ormanın içinde yalnız bir şekilde doğal eğilimimiz olan vahşiliğe düşkün bir şekilde yaşıyoruz," diye şaka yapmıştı. "Bu yaz ziyaretçi akını yaşadık, çoğu ihtiyar goblinin nasıl yaşadığını merak ettiği için gelmişti."[38] Oğluna ise şunları yazıyordu:

> Birinin ardına sığınan kişi sayısı arttıkça, bir zamanlar önemli görünen şeyler bir o kadar azalır. Birinin çocuğu seni şımartır, giydirir ve eski sandalye için işini görecek pratik şeyler hazırlar. Evet, dede olduğumun farkındayım. Pek tabii günlük hayatta kendimi böylesi bir nostaljiye adayamam. Burada daima yapılacak bir şey oluyor ve insanı fiziksel açıdan sürekli zorluyor. İş yalnızca fiziksel ve zihinsel olarak ideal şekilde ikiye ayrılmış değil, aynı zamanda daha da önemli şekilde bunları ayırabiliyor olmam da oldukça iyi geliyor. Özgürüm! Şu an Almanya'ya gerçekleştirilen hava muharebesi hakkında yazılmış bir kitabı tercüme ediyorum. İnan bana zihinsel açıdan beni, İngiliz yazarı yıprattığından daha fazla yıpratıyor. Balta ve testereyle kestiğim odunların arasında, doğanın bütün emeğini bozarak muazzam bir yıkım yaratıyorum. Böyle durumlarda, Timm'in daima yanımda olmasına ve onunla

37 *Les Mystères de L'Est.* Posta kutusunda yalnızca "J. Peiper" yazıyordu.

38 Peiper'dan Fritz Kosmehl'e, 29 Kasım 1974. "Fakat bizler için zor bir iş olmuştu, çünkü ormanın kendi ritmi var. Artık bu kadar konuşmaya alışkın değiliz."

> birlikte en sık ormanlarda bile yalnız hissetmememe rağmen, sıklıkla seni özlüyorum. Biz ayrılamayız. Akşamları defaatle kucağıma çıkmak istemesine rağmen o benim kardeşim. Onun güveni bana moral veriyor.
>
> İhtiyar Alman içinden kırsaldaki hayatının huzur ve mutluluğunu geçirirken gökyüzünde doğudan yaklaşan can sıkıcı yaz bulutları artmaya başlamıştı. Dünya umurunda bile değildi. Huzurlu bir zevk halindeydi.
>
> Bir fırtına yaklaşıyor. Çamaşırları ve kot pantolonumu içeri almalıyım ... Şu an en sevdiğim "Earl Grey" çayımı içiyor ve tıpkı onun gibi hissediyorum. Annenin doğum günü pastasını yedim ve pipomu çıkardım. Dumanları görürsen bil ki bacadan değil "Lincoln" tütünümden geliyor.[39]

Durum, onunki gibi bir geçmişe sahip olan bir ihtiyar için harika, hatta harikadan da öte görünüyordu. Bundan kaçış yok gibiydi. Her ne kadar öyle görünmese de bu kusursuz sığınak kırılgan duruyordu.

Yine de o yaz pek bir şey olmamıştı. İhtiyar, eski moda bir *Wehrbauer* -tımar askeri- olsa da rahat bir *Wehrbauer*'ydı -ve uzun yıllar önce rüya gibi görünen bir hayalin içinde yaşıyor olmak biraz şaşırtıcıydı.

FAKAT BAZI GECELER RÜYALARINDA, BİR KEZ DAHA ORADA, SAVAŞIN ortasındaydı.

39 J. Peiper'dan H. Peiper'a, tarihsiz, Traves. Kaynak: Nachlaß Ernst Klink, BA-MA, Zur Treuerfeier am 17.4.1979.

Birinci Kısım

YÜKSELİŞ

Eşit olmasa da herkes hayal kurar.
Geceleri zihinlerinin tozlu raflarında hayal kuranlar,
uyandıklarında bunun boş bir hülya olduğunu anlarlar:
lakin gündüz hayal kuranlar
işte onlar tehlikelidirler,
onlar rüyalarını gerçekleştirmek için
açıkgözlü bir şekilde harekete geçebilirler.

–T. E. Lawrence, *Bilgeliğin Yedi Sütunu*

REICH HAYALİ

JOACHIM PEIPER, ADOLF HİTLER'E BAĞLILIK YEMİNİ ETTİĞİNDE 9 Kasım 1935'in gece yarısına bir saat kalmıştı.

Meydanın karşısındaki barok tarzlı Theatinerkirche'nin çalan çanları olayın habercisiydi. Soğuk puslu hava boyunca yankılanan çan sesleri, hadisenin tanıklarını görünmez bir şekilde bu görkemli törene doğru götürüyordu. Cumartesi akşamının sessizliğinde, Münih'teki Feldherrnhalle'nin yüksek mermer sütunları arasında alev alev yanan meşaleler, bu kutsal savaş anıtını ateşli bir turuncu renge bürümüştü. Kadehvari büyük kırmızı meşaleler, 4.5 metre yüksekliğinde ve tehditkâr kartallarla süslüydüler -Odeonsplatz'ın merkezindeki devasa meydana kurulmuş mermer bir sahnenin üzerinde duruyorlardı. Her bir kaidenin üzerine yerleştirilmiş çanaklardan yükselen parlak alevler, etrafa gazyağının o hafif kokusunu yayıyordu. Arkada, kavisli çatıdan aşağıya doğru yirmi metre yüksekliğinde kırmızı perdeler sarkıtılmıştı. Sunaktaki iki devasa taş aslan, meydandaki "siyah çelik miğfer denizine" bakıyordu. SS birliklerinin oluşturdukları sıra ve sütunlar, alevlerin kan kırmızı parıltılarını yansıtıyordu.[1]

1 Feldherrnhalle (Generaller Salonu) 1846'da Bavyera Kralı I. Ludwig tarafından inşa edilmiştir. Kireçtaşı duvarlarının arka tarafındaki bronz levhalar hem 1870 savaşında hem de Birinci Dünya Savaşı'nda hayatını kaybeden Almanları anmaktadır. Üçüncü Reich'ta ise, Hitler burayı 9 Kasım 1933'te, mağlup edilmiş görünen Nasyonal Sosyalistlerin Münih'te Weimar Cumhuriyeti'ni devirmek adına Feldherrnhalle'nin hemen dışında gerçekleştirdikleri başarısız 1923 Darbesi'nde şehit düşenler için Platz der Helden (Kahramanlar Meydanı) olarak adlandırdı. Nasyonal Sosyalizmin kahramanlarının bütün resmi törenleri ve SS mensuplarının yeminleri burada yapıldı. 9 Kasım, Alman pagan geleneğine göre dördüncü yüzyıldan kalma eski ve belirsiz bir

Anıtın hemen dışında, kalabalığın toplandığı meydanda binden fazla adam nizami şekilde sıralanmıştı. Merdivenlerin üstündeki büyük taş sütunlar yükselerek anıtın üzerinde devasa kemerler oluşturuyordu. Karanlığın ortasında parlayan meydan, çamdan çelenkler ve süslü Töton dekorlarıyla kaplanmıştı. Hâkim sessizlik yalnızca kilise çanlarının sesleriyle bölünüyordu.

Oldukça fantastik bir görüntüydü. Duyguları harekete geçirme amaçlı bu gerçeküstü askerî törenin öylesine uğursuz bir olağanüstülüğe sahip ve öylesine dokunaklı olmasına rağmen miğferleri çenelerinden bağlı bu genç adayların hiçbiri bundan etkilenmemiş gibi duygusuz, sert bir ifadeye sahiplerdi. Her biri, Hitler'in yakın zamanda oluşturduğu şık Muhafız Kıtası, *Schutzstaffel* yani SS'in siyah üniforması *Großer Dienstanzug*'u giyiyordu.[2] Siyah bir gömlek ve pantolondan oluşan bu basit üniformanın yakalarına beyaz renkle, eski İskandinav alfabesinde zafer anlamı taşıyan Sig rünü çift şekilde eklenmişti.[3] Yan yana ge-

---

kutlama olan, dört taçlı şehitlerden Quatuor Coronati'nin bayram günüydü. 1933'te Hitler 9 Kasım'ı Ulusal Dayanışma Günü ilan etti ve hem 1923'deki başarısız Putsch'una hem de Kayzer II. Wilhelm'in Birinci Dünya Savaşı'nın ve Kaiserreich'ın sona erişini kabul etmek zorunda kaldığı 1918'deki aynı tarihe atıfta bulundu. 9 Kasım 1935'deki yemin töreninin tasviri, Leibstandarte SS Adolf Hitler'in Ulusal Arşivlerdeki detaylı kayıtlarından alınmıştır, "SS-eigene Veranstaltungen und Veranstaltungen der Bewegung in der Zeit 7.-9. November 1935," NA RG 242, "Captured German Records," T-354, R226, F3894617–4831. Dönemin basınındaki kayıtlar, *Münchner Neueste Nachrichten*, "Vereidigung der SS: In Answesenheit des Führers vor der Feldherrnhalle," 11 Kasım 1935, 10; "Die Weihenacht am Odeonsplatz"; ve Münih gazetelerinde 8-11 Kasım tarihlerinde yayınlanan bir dizi makale, *Monasensia Literaturachiv* und *Bibliothek*, Münih.

2 Görünürde SS, Hitler'e, Nasyonal Sosyalist partiye ve liderlerine korumalık yapması için teşkil edildi.

3 Himmler, S rününün Aryan yarı dinî düzeninin bir amblemi olarak gördü. SS üniformasının siyah ve beyaz olması tesadüf değildi, çünkü bunlar eskiden Deutscher Ritterorden veya Töton Şövalyeleri Tarikatı tarafından kullanılıyorlardı. Tarikat 1198 yılında Hermann von Salza tarafından, Ortaçağ Haçlı Seferleri sırasında yaralanan veya rahatsızlanan Alman şövalyelere yardım amaçlı kurulmuştu. Tarikat ilkin yalnızca Almanlardan oluşsa da doğuya, Baltık'a doğru gerçekleştirilecek büyük fetihler için genişletildi. Töton Şövalyeleri zirve noktalarına on dördüncü yüzyılın ikinci yarısında ulaştılar, fakat 15 Temmuz 1410'da Tannenberg'de Polonyalılar, Litvanyalılar ve Moğollardan oluşan bir ittifak tarafından aniden durduruldular. Eski tarikat yıkılmış olsa da Himmler, kendi modern SS'leri için Töton Şövalyeleri vizyonunu benimsedi.

tirdiğinizde bu rünler çakan yıldırımlara benziyordu. Her adamın sol kolunda kırmızı ve beyaz kol bandına işlenmiş siyah kalın bir gamalı haç bulunuyordu. Diz hizasındaki parlak siyah çizmelerle bu adamlar mükemmel bir simetri içerisinde topuk topuğa duruyorlardı. Alanın sonunda, Nasyonal Sosyalizmin büyük bir gamalı haç işli dev kırmızı bayrağı sembolik olarak yolun karşısındaki toprak renkli Theatinerkirche'ye bakacak şekilde asılmıştı. Meydanın her iki yanında bulunan, arkalarına birer lamba yerleştirmiş ince kırmızı şeritlerin asıldığı binalar, Ludwigstrasse'de göz alabildiğince uzanıyordu. Eski Cermen savaşçılarının ruhlarını uyandırabilecek bir şey varsa o da bu görüntülerdi. Her şey orkestral bir askerî güzellikle, Siegfried'in Cenaze Marşı'nın ve Tanrıların Kurbanı'nın vücut bulmuş haliydi. Resmen *Götterdämmerung*'un dirilişi gibiydi!

Joachim Peiper, nizami teşkilin içinde bulunan ve o gece muhteşem koreografiye tanıklık eden subay adaylarından biriydi. SS *Verfügungstruppe*'nın -VT veya "Teyakkuz Birliği"- 20 yaşındaki çavuşuydu -SS Scharführer. Berlinli bu genç, o gün subay adaylığına terfi edilmişti. Tüyler ürperten ışıkların üzerlerine düştüğü, keskin bir nizam içerisinde bulunan diğer siyah üniformalı askerlerle omuz omuza, dimdik duruyordu. Etki sugötürmezdi.[4] Peiper muhtemelen Hitler'in sanatsal niyetine ilişkin pek bir şey bilmiyordu: Ateşli ritüel, manevi bir kutlama ve Töton Şövalyelerinin kanlarına Wagnervari bir saygıydı. Hitler'in yeni SS'inin temelindeki inanç, kozmik düzeydeki ırksal titizlik ve mücadelenin ikiz hayalini uyandıran Kan Miti'ydi. Bu, Nibelungen Destanı'nda geçen Siegfried'in yenilmez kalmak adına ejderhayı öldürüp kanında yıkanması hikâyesiyle tüm Almanların aşina olduğu bir mitti. Yeni kutsal su kandı; bütün tören, Nasyonal Sosyalizmin merkezinde yer alan Ortaçağın fedakârlık ve ırksal saflığını yayıyordu. Bununla birlikte belki de en önemlisi tören, SS'in Hitler'e *Führer* -Almanya'nın kutsal lideri- olarak ettikleri mutlak bağlılık yeminini ortaya çıkarmıştı.

FÜHRER'İN PARLAK MERCEDES BENZ'İ WITTELSBACH SARAYI'NIN avlusuna geldiğinde saat 22:00'ı gösteriyordu. Hitler arabasından inip

4 Peiper savaştan çok sonra, Fransa'daki emeklilik günlerinde bu akşamı hatırlayacaktı. Peiper'dan Hans Schwarz van Berk'e, 9 Kasım 1970. "En azından geçit resimleri ve ateşli sütunların olmadığı sessiz bir 9 Kasım." BA-K, N 1373, Sıra 6.

parlak meşalelerin arasında belirdi ve özgüven yüklü şekilde sütunlu girişe doğru ilerledi. Orkestra Alman liderin şahsına münhasır müzikal girişi "*Präsentiermarsch*"ı çalmaya başladı. Hitler podyuma ulaştığında tarihî bir noktada durmuştu. Sağ tarafında Otuz Yıl Savaşlarının Töton kahramanı Tzerklas Graf von Tilly'nin bronz heykeli, sol tarafında ise bir diğer Cermen kahraman, Bavyeralı meşhur feldmareşal Karl Wrede'nin heykeli bulunuyordu. Adolf Hitler tam olarak bu ikisinin ortasındaydı!

Selamlamak için elini kaldırdı. Alman lider, "*Heil, SS Männer!*" diye kükredi, "Selam size SS'ler!" Mikrofon Hitler'in sesini daha da yükseltmiş ve Ludwigstrasse boyunca yankılanmasını sağlamıştı. SS'ler ise çok daha gür bir kükremeyle cevap verdiler, "*Heil, mein Führer!*"

Sonra Schutzstaffel'in lideri olması beklenmeyen bir kişi kılıcını kaldırarak müziği durdurdu. Podyuma ilerledi. Bu, Reichsführer SS Heinrich Himmler'di. Geride duran çenesi, renksiz ince dudakları ve kendisine muzip bir ifade katan azıcık bıyıklarıyla zayıf ve gözlüklü bir adamdı. Teni solgun ve hatta sağlıksız görünüyordu. Bazılarının belli belirsiz Asyalı bir görünüşe sahip olduğunu düşündükleri bu adam, alandaki Alman gençlerine rahat emri verdi.[5] Emri duyan gençler eşzamanlı hareket etmiş ve yüzlerce çelik miğfer çıkarılmıştı. Yeni bir ruh hali belirlemek için orkestra daha ciddi bir tona geçerek eski Hollanda şükran duası olan *Wir treten zum Beten*'i çalmaya başladı.[6]

Şimdi sıra yemine gelmişti. Her ne kadar karizmatik olmasa da Himmler, kendisine doğru kalkmış binlerce kola bakarak görevi gereği bağlayıcı yemini etmeye başladı. Adamları da Himmler'in satırlarını tekrarladılar. Liderine SS Leibstandarte'yi takdim ederken Reichsführer'in sözleri meydan boyunca yankılandı.

---

5 Hitler gibi Himmler de alelade bir kökene sahipti. 1900'de üniversite mezunu bir öğretmenin ailesinde doğdu. Ailesi, sert bir eğitim ve katı bir Katolik yetiştirme tarzı uyguladı. Entelektüel açıdan Himmler iyi olsa da fiziksel açıdan hiç etkileyici değildi. Okul döneminde sporda başarısız olmuştu ve otuz beş yaşına geldiğinde erken kelliği ve miyobu vardı. Bir Nazi parti Gauleiter'ı (partinin bölge başkanı) dalga geçerek, "Onun gibi görünseydim, asla ırktan bahsetmezdim," dedi. Louis P. Lochner, *The Goebbels Diary* (New York: Doubleday, 1982), 507.

6 Hollandalı özgürlük savaşçıları için 1586'da yazılan Şükran Günü duası. Müziğini Adriannus Valerius (1625) bestelemiş ve sözlerini de Eduard Krumm (1877) çevirmiş ve uyarlamıştır.

Alman Reich'ının Führeri ve Şansölyesi
Adolf Hitler
Sadık ve cesur olacağıma dair
Sana ant içerim.
Sana ve tarafınca atanan üstlerimize
Ölene dek itaat edeceğiz.
Tanrı yardımcım olsun.[7]

Miğferlerin tekrar takılmasıyla yemin sona erdi, Führer konuşacaktı! Üçüncü Reich'ın bıyıklı lideri sessizce podyuma çıktı.[8] Ölçülü, neredeyse sessizce söylediği dikkatlice seçilmiş kelimeler kutsal atmosfere katkıda bulunuyordu. Kısa konuşmasını yemine cevap vererek tamamladı: "Sizden, ait olma şerefine nail olduğunuz düzenin düsturuna daima sadık kalmanızı bekliyorum. Onurunuz şartlar her ne olursa olsun daima sadakat olmalıdır." Ardından son bir ihtarda bulunarak adaylara "görevlerinin daima kendisi için ölmeye hazır olmaları" olduğunu hatırlattı.[9]

Bunun üzerine, arkasındaki Himmler'in baş işaretiyle SS bandosu, sadakat şarkıları olarak kabul ettikleri eski bir Alman ilahisi, "*Wenn alle untreu warden*"ı çalmaya başladı. SS'ler hep bir ağızdan şarkıya eşlik ettiler:

Herkes sadakatini yitirdiğinde
Bizler sadık kalırız
Bu sayede yeryüzünde senin için bir bayrak dalgalanır...
Sözümüzden dönmeyeceğiz,
Oğlan çocukları gibi olmayacağız,
Dualar etmek ve hakkında konuşmak istiyoruz,
"Kutsal Alman İmparatorluğu"nun.[10]

---

7 "Vereidigung der SS," Völkischer Beobachter VB, 11 Kasım 1935, mikrofilm Kongre Kütüphanesi'nde bulunmaktadır. 9 Kasım 1935'te edilen yemin için, NA R-242, T-354, R-226, "SS-eigene Veranstaltungen und Veranstaltungen der Bewegung in der Zeit 7.- 9. November 1935," F3894831.

8 Naziler, rejimlerinin Alman tarihinin diğer önemli dönemlerinin doğal tarihi ardılları olduğunu iddia ettiler. Üçüncü Reich, Nazilerce ilan edilen ve bin yıl sürecek olan Alman imparatorluğuydu. Birinci Reich, 1806'da yıkılan Kutsal Roma İmparatorluğu'ydu. İkinci imparatorlukları ise 1871'le 1918 yılları arasında var olan Bismarck'ın Deutsches Kaiserreich'ıydı.

9 "Vereidigung der SS," VB, *a.g.e.*, 11 Kasım 1935.

10 "Wenn alle untreu werden," SS'in törenlerine uyarladığı eski bir Alman ilahisiydi. Bestesini Friedrich Ludwig Jan (1724), sözlerini ise Max von Schenkendorf (1814) hazırlamıştı.

Hitler başı dik bir şekilde, uzun sıralar oluşturmuş yeni askerlerini incelemek için gururla merdivenlerden indi.[11] Sağdan sola doğru, birlikleri süzerek ilerledi. Yürüyüşünü tamamlamasının ardından Führer tekrar Feldherrnhalle'nin merdivenlerini çıkarken Reichsführer'in, "Dikkat!" emri yankılandı. Hemen ardından bando bir kez daha *Präsentiermarsch*'ı çalmaya başladı.

Kusursuz bir şekilde donatılmış iki SS muhafızı, sahnenin önüne gelerek kırmızı bayrak ve beyaz SS rünleriyle işlenmiş siyah bayrağın önünde silahlarını sundu. İki SS subayı, bir elleriyle bayrak direklerini tutarken diğer elleriyle de kılıçlarını çekerek çapraz bir şekilde tuttular. Ardından Hitler, kırmızı *Blutfahne*'yi -kanlı bayrak- SS sancaktarından törenle kabul etti. Nazi efsanesine göre bayrak renklerini 1923'te Hitler'in Münih'in kontrolünü ele geçirmek için yaklaşık iki bin kişilik bir birliğe liderlik ettiği, fakat polis müdahalesiyle durdurulan Münih Darbesi sırasında öldürülen on altı Nazi'nin kanlarıyla boyanmıştı. Efsane ya da gerçek fark etmeksizin bu tatsız eser Nazi hareketinin haçı hâline gelmişti. Hitler, sancaktarın kan yeminini kabul etti. "Führer'im Adolf Hitler'e sadık kalacağıma yemin ederim. Kendimi bütün görevlerimi itinayla ve yılmadan yerine getirmeye adıyorum."

Leibstandarte SS Adolf Hitler'in (LSSAH) mensuplarından da tıpkı on iki sene önce Hitler için can verenler gibi Führer'lerine canlarını feda etmeleri bekleniyordu. Yalnızca SS'ler bizzat Hitler'in önünde yemin ediyorlardı. Bütün gönüllülerin içinden özenle seçilenlerin, haklarındaki bütün kararların bizzat Hitler'in iradesine ve talihine bağlı olduklarının bilincinde olmaları bekleniyordu.[12]

11 *Münchner Neueste Nachrichten, a.g.e.*

12 Tarihsel açıdan, on sekizinci ve on dokuzun yüzyılların Alman hükümdarlarının *leib* (hayat) koruma birlikleri vardı. Büyük Frederick'in Prusya Ordusu'nda Leibregiment zu Pferde ve Leib-Karabiners bulunuyordu. 1809 seferi sırasında Leib-Regiment, Napoleon'un La Grand Armee'si komutasındaki Bavyera birliğiyle beraber ilerlemişti. Leibstandarte Adolf Hitler, Sepp Dietrich tarafından Hitler'in iktidara gelişinden iki ay sonra 17 Mart 1933'te teşkil edildi. İlkin, *Stabwasche* – karargâh muhafızı- olarak seçilen 117 SS vardı. Yıllık özel yemin, 9 Kasım 1933'te artık 835 adama genişletilen birliğin Feldherrnhalle'de Hitler'e sadakat yemini edişiyle başladı. Bunun ardından resmen Leibstandarte Adolf Hitler olarak tanındı. Leibstandarte'nin erken dönem tarihi için bkz. James J. Weingartner, *Hitler's Guard: The Story of the Leibstandarte SS Adolf Hitler* (Edwardsville: Southern Illinois University Press, 1974).

Törenin gerçekleştirilmesiyle Leibstandarte'nin babacan lideri SS Korgeneral [Obergruppenführer] Josef Dietrich de Führer'e katıldı. Himmler'le birlikte ortada Hitler olacak şekilde bu üçlü ağır ağır Feldherrnhalle'nin basamaklarını indi. Bu esnada Nasyonal Sosyalizmin kutsal marşı olan Horst Wessel, "*Die Fahne hoch, die Reihen fest geschlossen*"- "Bayrak havada, saflar sıkı," çalmaya başladı.[13] "Umut dolu milyonlar, gamalı haça hayranlıkla baktı," gibi coşkulu bir ruh hâline büründüler.

Hitler el selamıyla adamlarına veda etti. Himmler'le birlikte avludaki aracına bindi.

> Şimdi mücadele vakti, hepimiz hazırız.
> Hitler'in bayrakları yakında her sokakta dalgalanacak

Haleti ruhiye neredeyse doğaüstü bir ruhanîliğe bürünmüştü. Peiper daha sonra o an hakkında, "Kişisel arzularımız yoktu. Vizyonumuz daima Reich Hayali üzerineydi!" diyecekti.

> *Denn heute da hört uns Deutschland und morgen die ganze Welt!*
> (Çünkü bugün Almanya'da duyulduk ve yarın bütün dünyada duyulacağız!)[14]

Daha sonraları bu genç asker Hitler'le ilk kez yüz yüze görüşecekti. Bir teftiş sırasında Hitler, aralarında Peiper'ın da bulunduğu bir subay grubunun yanından geçti. Ardından döndü, doğrudan Peiper'a baktı ve hafifçe tebessüm etti. *Parlayan bir çift mavi göz -Führerkontakt.* İlk karşılaşmaları hakkında Peiper, "O bakış hayatımı değiştirdi. Doğrudan bana baktı, onun için ölmeye hazırdım," diyordu.[15]

---

13 Horst Wessel marşı orijinal bir beste değil, Kuzey Avrupa'da yaygın olan eski bir Alman halk ezgisiydi. Horst Wessel 1930 Şubat'ında siyasi düşmanlarının elinde –muhtemelen Berlin Komünistleri- ölen bir parti kabadayısıydı. Şehit sayıldı ve Nasyonal Sosyalistlerce partinin resmi marşının adı olarak kullanıldı. Bkz. Daniel Siemens, *Horst Wessel: Tod und Verklärung eines Nationalsozialisten* (Münih: Siedler Verlag, 2009).

14 Meşhur "Und Morgen die ganze Welt" dizesi genellikle yanlış çevrilir: "Bugün Almanya bize ait," *Unser Liederbuch [Şarkı Kitabımız]* (Münih, Reichsjugendführung, Zentralverlag der NSDAP, 1939).

15 "Kişisel arzularımız yoktu," için bkz. Peiper'dan Willis Everett'e, 14 Temmuz 1946. Willis Everett Evrakı, Willis Everett ve James Weingartner'ın nezaketiyle. Peiper'ın Hitler'le ilk karşılaşmasına dair hatırasını John Toland yazara gönderdiği

Joachim Peiper'ın babası Woldemar, Birinci Dünya Savaşı'nda Kayzer II. Wilhelm için savaşmıştı. Yaralandığı kolonyal Afrika'daki çarpışmalarda neredeyse hayatını kaybediyordu. Savaş onu açıkça işaretlemişti.[16] Nitekim Yüzbaşı'nın üçüncü oğlu Joachim, 30 Ocak 1915'te tam da savaş kritik bir aşamaya gelirken, saat 3:30'da dünyaya geldi. Genç Joachim'in iki erkek kardeşi vardı: Kendisinden 5 yaş büyük Hans Hasso ve 1912'de doğan Horst. Peiper'ın babası, en küçük oğluna 1914 Ekim'inde çarpışmaların doruk noktasına ulaştığı Belçika'daki bir köyün adı olan Dixmundieus'u vermek istemişti.[17] Her ne kadar savaş alanı Woldemar için önemliyse de annesi Charlotte galip geldi -bu bir oğula verilebilecek isim değildi!

Üçüncü çocukları ailenin tam adını taşıyordu: Joachim Sigismund Albrecht Klaus Arved Detlev Peiper. Joachim'i kullanmayı tercih etti, arkadaşları da kısa süre sonra kendisine Jochen diyeceklerdi. Oğlan, altıncı doğum gününde Kayzer Wilhelm Kilisesi'nde vaftiz edilecekti. O zamana dek babası, Almanya'nın Birinci Dünya Savaşı'ndaki teslimiyeti neticesinde eve dönmüştü. Avrupa'nın dört bir yanı için tatsız bir dönemdi.

Peiper'ların Berlin'in lüks Wilmersdorf semtindeki Zähringerstrasse no. 17'de bulunan daireleri, ünlü Kurfürstendamm caddesinden yalnızca birkaç blok ötedeydi. Başlarında emekli katı bir yüzbaşı bulunan oğullar, Birinci Dünya Savaşı hikâyeleriyle büyüdüler. Egzotik Afrika'da anavatan için çarpışmanın görkemli macera hikâyeleri, Berlin'in merkezi Wilmersdorf'tan bakınca çok uzak görünüyordu. Yine de babasının

mektupta aktarmıştır, 11 Aralık 1994. "Onun için ölmeye hazırdım," için: John Toland'ın Max Wünsche'yle yaptığı mülakat sırasında Peiper'dan yaptığı alıntı, 19 Kasım 1971, Kongre Kütüphanesi, Kayıt A, 1. Kısım.

16 Birinci Dünya Savaşı'nın ardından sakat kalan Woldemar Peiper, piyango görevlisi olmuş ve birkaç tane de olsa düşman edinmişti. "I. Dünya Savaşı'nın ardından tembel ve sefil bir hâle geldi, krediyle yaşıyordu." Wilmersdorf'daki Westfälische Str. No. 12'de oturan kimliği belirsiz bir gözlükçü, Dachau'daki askerî mahkemeye gönderilen mektup, 28 Temmuz 1946, NA, RG-153, Kutu no. 83.

17 Peiper, neredeyse alacağı adın hikâyesini anlatmaktan hoşlanıyordu. Wieselmann, mülakat, 17 Haziran 2004. Birinci Dünya Savaşı sırasında Alman birlikleri Belçika'nın Ijzer'in güneybatısındaki bir kısım haricinde tamamını işgal etmişti. Küçük nehir, Manş Denizi'nden doğuya doğru Almanya'ya uzanan savunma hattının bir parçası olmuştu. Müttefik Yüksek Komutanlığı, Dixmude sektörünün savunmasını Belçika ordusuna teslim etmişti. Sonuç olarak, cephe hattının asla değişmediği dört yıllık kanlı çarpışmalar sırasında bölge tamamen yok edildi. Dixmude hakkında tarihsel bir arka plan için: Robert De Cort.

savaş hikâyeleri daima kötü sonla bitiyordu, Almanya savaşı ve görünüşe göre küresel gücünü kaybediyordu. Peiper'ın çocukluk yıllarında, 1920'lerin sonunda Avrupa'yı saran yıkıcı bir buhran Alman halkında yaygın bir karamsarlığa ve hayal kırıklığına yol açtı. Altı milyon kişi işsizdi. Askerlik çekici görünüyordu.[18]

Woldemar, Hitler'in Nasyonal Sosyalizmine gönülden adanmıştı, fakat ailenin geri kalanı için aynısı söylenemezdi. Peiper'ın ataları Protestan Lutheryan köklere sahipti ve 1500'ün ortalarında Flanders'tan kaçmıştı. Yine de ailenin iki kolunun birleştiği Berlin, sol gelenekleri, canlı bir Yahudi topluluğu, eşcinsel bir alt kültürü ve kozmopolit elitleriyle Naziler için pek de doğal bir doğum yeri değildi. Yine de Peiper'ın babası (tıpkı şehirdeki diğer pek çok kişi gibi) yalnızca adanmış bir Nasyonal Sosyalist olmakla kalmamış, aynı zamanda sert bir Yahudi aleyhtarı hâline gelmişti.[19]

Buna rağmen soy ağacının bir kolunun başındaki Dr. Herbert Peiper, ailenin Woldemar kanadının Nasyonal Sosyalizmi benimsemesine ihtiyatlı yaklaşıyordu. Aile ağacının ona ait dalı, Nazilerin genelde hedef aldığı doktorlar, iyi eğitimliler ve sanatçılardan oluşuyordu. Daha da kötüsü, Woldemar'ın iki çocuğu SS'teydi -Jochen Leibstandarte, Horst ise *Totenkopfverbände* bünyesindeydi. İkisinin de rahatlatıcı ünleri yoktu. Daha sonra, 1938'de ise Jochen Peiper'ın Heinrich Himmler'in emir subayı olduğu aile çevresinde bilinir oldu. Herbert Peiper kendi oğullarını Woldemar ve ailesiyle çok yakın bir münasebete girmemeleri konusunda uyardı. "*Das wird ein böses Ende nehmen!*" - "Bunun sonu kötü olacak!"[20]

---

18 "Nazi hareketi, Versailles'da ekilen ejder tohumlarından doğdu ve dünya bunalımıyla korkunç şekilde büyüdü." Freda Utley, *The High Cost of Vengeance* (Chicago: Henry Regnery, 1949), 1–2. Peiper'ın doğum sertifikası için Neill Thomson'a teşekkürler.

19 Woldemar Peiper'ın Hitler'in liderliğine ve aynı zamanda Yahudi aleyhtarlığına ikna olduğu, 1948'de Stuttgart'taki Piskopos Theophil Wurm'a yazılan açıklayıcı iki mektupta net şekilde görünüyor. Oğlunun birliği Leibstandarte Adolf Hitler'i överken bir mektubunda, "Bay Kempner ve Yahudi güçlerinin Amerika ve İsrail'deki diğer mensupları gibi Yahudi baş belaları artık çok güçlüler," iddiasında bulundu, ABD'ye ilişkin yargısı imkânsızdı. Wurm'e mektup, 19 Haziran 1948, Landeskirchliches Archiv, Stuttgart, Bischof Wurm Evrakı.

20 Herbert Peiper, oğlunun kulak misafiri oluşu, 1938. Hans Jürgen Peiper'la mülakat, 7 Mart 2012. Ailenin arka planı için: Dr. Matthias Peiper, yazar tarafından yapılan mülakat, 10 Mart 2010.

1930'ların başlarında liberal Berlin hâlâ o meşhur özgürlüğe sahip gibiydi. Renkli *Wandervögel* (kelimenin tam manasıyla "Gezgin Kuşlar") nesli, bir sonraki genç Alman erkek kuşağını doğaseverlere dönüştürerek geçip gitmişti.[21] Gençlik hareketleri Deutschland'ın dört bir yanına yayılmıştı. Tipik Alman delikanlıları olan Joachim ve Horst, açık hava hayatının tadını çıkarıyorlardı. Doğada, sıkıcı gündelik sosyal şartlardan nasıl kurtulacaklarını tartışabiliyor, güzel Alman kırsalını keşfetmek için yürüyüşler düzenleyebiliyor ve karşılaştıkları zorluklardan güçlenerek çıkabiliyorlardı. Prusya'nın çam ormanlarında piknikler yaparak tepeleri aşıyor ve yıldızların altında uyuyorlardı.

Bu, Alman Thoreau Hermann Löns'ün ifade ettiği saf kavramdı. Löns, doğanın içerisindeki basit bir hayatı savunuyordu -vahşi, modern süslerden uzak ve zorlukları güç ve öz değerin bir sınaması olarak kabul etmek. Temmuzda yürüyüş yapmıyorlarsa, öğleden sonralarını küçük bir aile teknesiyle yakınlardaki Wannsee Gölü'nün koyu renkli sularına açılarak keyifli şekilde geçiriyorlardı -Coney Adası gibi ama Berlin tarzında. Suların soğuk olmasına ve belli belirsiz eski yaprak kokusu olmasına rağmen Peiper delikanlıları orada yüzmeyi seviyorlardı. Doğadaki her bir meydan okumayı memnuniyetle karşılıyorlardı.

1926'da Halensee İlkokulu'na gittikten sonra, on bir yaşındaki bir oğlan çocuğunun kardeşi Horst'u takip etmesi ve bir Alman izcisi olması bu yüzden hiç şaşırtıcı olmadı. Daha sonra Wilmersdorf'taki Goethe Teknik Lisesi'nde eğitim gördüğü süre boyunca takım lideri hâline geldi, fakat bir yandan da Alman tarihi, yabancı diller, müzik ve beşerî bilimlere de ilgi duyduğunu fark etti. Schiller Tiyatrosu'na öğrenci pasosuyla gidiyor ve sınıf arkadaşlarıyla birlikte Goethe, Shakespeare ve Molière'ın pek çok klasiğinin tadını çıkarıyorlardı.

Her ne kadar edebiyat ve tiyatroya kapılsa da izcilik ve sporla daha fazla ilgilenmeye başladı. Yüzme, eskrim ve hentbolda gitgide daha başarılı hâle gelişi akademik konulara ilgisini zayıflatmış olabilir ki bu o yaştaki pek çok erkek çocuğunun ortak sorunudur. Her halükârda, lise sonrası üniversiteye devam etmesini sağlayacak zorunlu sınav olan

21 Wandervögel hareketi, 1896'da Wilhelm döneminin baskıcı sosyal koşullarına genç bir tepki olarak Berlin banliyölerinde başladı. 1901'de resmi bir oluşum hâline geldi ve idealist şekilde Alman halk masalları ve doğa hayatına odaklanan özel bir giyim, tavır ve konuşma tarzı uyarladı.

Abitur'u geçemedi.[22] *Abi* kolayca ulaşabileceği bir seviyedeydi; okula gitmesi için yalnızca altı ayı vardı. Peki neden? On dokuz yaşındaki Peiper, 1934'te Noel'in hemen öncesinde SS subay adaylığına başvururken, "Çocukluğumdan beridir asker olacağım benim için çok açıktı," diye yazmıştı.[23] Evden uzaklaşıyor oluşu bir motivasyon kaynağı olabilirdi.

Peiper hanesi genelde istikrarsızdı. Küçük kardeşlerinin aksine Hans Hasso açık havayla ilgilenmiyor, onun yerine edebiyat ve sanatı tercih ediyordu. Erkeksi egoların arasındaki bir estet olarak, en büyük evlat olması sebebiyle hem kardeşleri hem de babasıyla sık sık tartışıyordu. Esasen, her ne kadar söylenmese de Hans Hasso yalnızca bir estet veya *Schöngeist* olarak değil, aynı zamanda bir eşcinsel olarak da görülüyordu ki bu, yeni Nasyonal Sosyalist rejimin bu gruba yaptığı bütün kınamaları içeriyordu.[24] Genç Jochen dahi talepkâr babasıyla sık göz göze gelmemeye gayret ediyordu, fakat bunca acımasız eleştiri Hans Hasso için oldukça fazlaydı ve zihinsel açıdan yıprandı. En büyük erkek evlat, lisedeyken intihara kalkıştı.

Her ne kadar onu motive eden şeyler kesin olmasa da sonuç kesindi. Başarısız intihar girişiminin ardından Hasso'nun beyni oksijen yetmezliği yüzünden onarılmaz bir hasar aldı. Delikanlı, 1931'de Berlin'deki St. Joseph Duygu ve Sinir Bozukluğu Erkek Hastanesine yatırıldı; üzgün annesi, Berlin'in diğer ucundaki hastaneye çoğu zaman 1 saatten uzun süren bir S-Bahn ve tramvay yolculuğuyla ona sık sık yiyecek götürüyordu.[25]

22 Peiper'ın okul günleri için Berlin Evrak Merkezi (BDC) dosyasına bakınız, NA RG-242, A 3343-SSO-368A.

23 Peiper'ın 21 Aralık 1934'te Berlin'deki SS Doğu Ana Bölgesi'ne yaptığı başvurudaki özgeçmişinden. O sırada 7. SS Reiter Standarte'nın 1. Sturm'unda 1. Sınıf Er'di (Rottenführer). Mektubu, Nasyonal Sosyalist harekete olan muhabbetinin bir göstergesiyle noktalıyordu: "SS subaylığını kariyer hâline getirmeye hazır olduğumu beyan ediyorum. Heil Hitler!"

24 "Şartlar belirsiz." Yazarın H. Peiper'la yaptığı mülakat, 21 Mayıs 1999. *Schöngeist,* eşcinsel bir erkek için söylenen üstü kapalı bir tabir. 1930'da Hans Hasso Peiper yirmi yaşındayken, Berlin'deki eşcinsel gece kulübü zirvesine yakınken merkezlerinden birinin bulunduğu Nollendorfplatz'ın, Peiper'ların Wilmersdorf'taki evlerinden pek uzakta olmadığını belirtmek gerekir. Nazilerin 1933'te başlayarak eşcinsel mekânları nasıl kapattığına dair içeriden bir bakış için bkz. Christopher Isherwood'un meşhur romanı, *Goodbye to Berlin* (Londra: Hogarth Press, 1939.)

25 Hans Hasso'nun yatırıldığı hastane, Peiper'ların yaşadığı yere göre Berlin'in diğer tarafındaydı. Kurum bugün hâlen varlığını sürdürüyor ve 1930'lardaki aynı trajik kasvete sahip gibi görünüyor. Peiper oğullarının anne ve babalarıyla ilişkileri ve

Küçük kardeşlerin bu trajik olay hakkında ne düşündüklerini bilmesek de ikisi de sevgi dolu annelerine çok yakındılar.

İki yıl sonra, 30 Ocak 1933'te -Jochen Peiper'ın on sekizinci yaş gününde- Adolf Hitler iktidara geldi.[26] Bu olay, *Machtergreifung* adındaki tatili doğurdu. Tarihte, hadiselerin rastlantısallığının çoğu zaman neredeyse mistik şekilde gerçekleştiği bir dönemde, Jochen için bu durum yaşam boyu bağlılığın bir alameti gibi görünmüş olabilirdi. Genç adamda, o dönemin çoğu Alman'ında olduğu gibi, anavatanın nihayet ruhani liderine kavuştuğu inancı vardı. İlham veren ve kendinden emin Führer Adolf Hitler, Avusturya'daki bir hiçlikten çıkarak Almanya'nın beklenen devlet başkanı olarak övüldüğü bir noktaya gelmişti. *Sonnenwende* yaz gündönümü kutlamalarında *Jungvolk*'un genç erkekleri tarafından okunan bir şarkıyı dinlemek, onun bu mesihvari etkisini sezmek için kâfiydi:

> Adolf Hitler bizim kurtarıcımız, bizim kahramanımız,
> Tüm dünyadaki en asil varlık,
> Hitler için yaşar,
> Hitler için ölürüz.
> Hitler'imiz Tanrı'mızdır,
> Cesur yeni dünyayı yöneten.[27]

SS'in öğrettiği *Weltanschauung*- "dünya görüşü"- ideolojisiyle Alman ulusu, insan ırkı arasındaki üstünlüğü sayesinde haklı miraslarını talep edecekti. SS'ler de Hitler'in hâlihazırda Üçüncü Reich olarak adlandırdığı şeyin sorgusuz sualsiz bekçisi olacaktı. Örgüt geliştikçe hem ideal bir polisi hem de memlekette itaati sağlamak adına silahlandırılacak bir

---

annelerinin Hans Hasso'yla ilgilenmesi için: H. Peiper, yazar tarafından yapılan mülakat, 21 Mayıs 1999.

26 Hitler'in Reich'ının gündelik yaşamındaki tarihler ve önemleri, hem Alman tarihinden hem de kendi hareketinden özellikle seçilmişti. Bu yüzden Hitler'in 1933'te iktidara geldiği 30 Ocak –Peiper'ın da doğum günü- geniş çapta saygı görmüş ve Hitler bunu her sene "Reich'ın ahvali" adındaki ulusa sesleniş konuşmasını yapmak için kullanmıştı.

27 "Jungvolk" şarkısının alındığı yer Gregor Ziemer, *Education for Death* (New York: Oxford University Press, 1941), 120. Şarkı, yılın en uzun günü 20 Haziran'da, çam kütüklerinin yakılmasıyla meydana getirilen kamp ateşi etrafında söylendi. Şarkıya, Büyük Frederick'in eski askerî marşı "Fredericus Rex,"in melodisi uyarlandı.

örgütü temsil edecekti. Anavatan içerisinde 1918'deki gibi Müttefik taarruzuyla birlikte -Birinci Dünya Savaşı'nın sonunda Alman servetini mahveden- gerçekleşen bir Komünist ayaklanma tekrarlanmamalıydı. Dahası, SS nihayetinde olası bir silahlı çatışmada başarıyı garantileyecek elit savaş gücünü oluşturacaktı. Himmler'in SS'i 1931'deki bir isyan girişimini bastırarak rüştünü ispatladıktan sonra, Hitler kuruluş safhasındaki bu örgüte bir övgü onuru verdi. Onlara, "Sadakatiniz onurunuzdur," dedi. Bu cümle daha sonra her bir SS'in kemer tokasına kazınacaktı.[28]

HIMMLER'İN GÖZÜNDE SS, ÜSTÜN NİTELİKLİ BİR POLİS VE ORDUNUN da ötesinde, Aryan saflığının en yüksek standartlarını yansıtacak yeni bir Avrupa ırkı yaratma umudunun vücut bulmuş hâliydi ve bu ırkı yaratırken de melez insan olarak gördüklerini, gözlerini dahi kırpmadan yok edeceklerdi. Nasyonal Sosyalizme göre bunlar en büyük düşmanlardı. Daha sonra SS adaylarına yaptığı bir konuşmada, "Nordik kanı fikrini yayacak yeni bir düzen yaratıyoruz. Böylelikle dünyadaki bütün Nordik kanını kendimize çekebilir ve düşmanlarımızda olmadığını söyleyebiliriz. Bu sayede Nordik kan bize karşı savaşmamış olur. Ona bir başkası değil, yalnızca biz sahip olmalıyız," diyecekti.[29]

Himmler, akıl hocası Richard Walther Darré'in "kan ve toprak" idealini daha da ileri taşıdı. Hem Darré hem de Himmler hayvancılık hakkında çokça malumata sahiplerdi ve SS'in genetik mühendislikle seçkin bir ırksal aristokrasi yaratmak için kullanılması planlandı. Bu, gönüllü selektif çiftleşme yoluyla Nasyonal Sosyalist vizyonun evrimini mantık açıdan doruk noktasına çıkararak gerçekleştirilebilirdi. Bu öylesine önemli bir görevdi ki, Himmler planlanan çiftleşme değişimini denetlemesi için özel bir SS Irk ve Yerleşim Ofisi'ni kurdu.[30]

---

28 Bernd Wegner, *The Waffen-SS: Organization, Idology, and Function* (Oxford: Basil Blackwell, 1990), 11; SS'in düsturu, "Sadakatiniz onurunuzdur," Alman ordusunun "Tanrı bizimle," düsturundan farklı duygular yansıtıyor.

29 Himmler, 7 Eylül 1940'ta Metz'de Leibstandarte mensuplarına hitap ediyor, NA RG 238, ABD Kanıt 304, Kutu no. 18. Ayrıca IMT, *a.g.e.*, Cilt 29, 1918-PS, 101. Ayrıca bkz. Josef Ackermann, *Heinrich Himmler als Ideologe* (Göttingen: Musterschmidt Verlag, 1970), 206–207. "Dünyanın en iyi kanı olan Cermen kanının bizim tarafımızda olmayan kısmı, bir gün yıkımımıza yol açabilir." Himmler'de SS Tümgenerallerine (Gruppenführer), 8 Kasım 1938, BA, NS 19/422.

30 Bkz. James J. Weingartner, "The SS Race and Settlement Main Office: Toward an Orden of Blood and Soil," *Historian* No. 34 (Kasım 1971), 62–77.

SS'lerin Nazi çarklarında daha az arzu edilen insan türü olarak gördüklerinin kaderi ise henüz çözülmemiş bir sorundu.[31] Fakat ne olacağını anlamak için bir tutam hayal gücüne sahip olmak yeterliydi. Peiper ve Almanya'nın geri kalanı, 1930'larda Alman yollarının dört bir yanında filizlenen, "*Juden sind hier unerwünscht!* - Burada Yahudi istenmiyor!" tabelalarını görmekten kaçınamadılar.

Hatta Reichsführer SS de Yahudi nefretini teşvik ederek SS'leri arasında bir birlik ruhu oluşturmaya çalıştı. Bu amaçla 1934'te SS Yüzbaşı Georg Weibgen, Leibstandarte'nin eğitim lideri olarak atandı. Yahudi karşıtlığı temalı günlük derslerin (örneğin, Masonluk ve Bolşevizm'in tehlikeleri) yanı sıra propaganda filmleri ve Ernst Jünger tarzında savaş yüceltmeleri öğretiliyordu. Konuk eğitmenlerin çoğu daha sonraları ya bir infaz mangasının ya da toplama kampının başına geçecekti.[32] Aylık yayınlanan SS Liderlik dergisinde bu tür temaların yanında, doğada yaşayan sarışın kadınların ve mutlu çocukların idealize edilmiş fotoğrafları ve savaşçı Alman babalarının ihtişamını öven parça parça şiirler bulunuyordu. Himmler bunu bir yan mesele olarak görmüyor, Leibstandarte'nin ön planda olduğu SS organizasyonunun tüm seviyelerine nüfuz etmesini amaçlıyordu.[33]

Peiper sonradan Nasyonal Sosyalist hareketin ateşli bir destekleyicisi olduğunu kabul edecekti, fakat askerî bir kariyer vaadinin kendisi için önemli olduğunu öne sürdü. Yine de 1933 baharında hâlâ Alman Erkek İzcileri'nin hevesli bir üyesi olan Peiper, örgüt Hitler Gençliği'ne dahil edildiğinde de onu takip etti.[34] 1933'te Almanya halen dünya çapındaki bunalımın pençesindeydi ve bu durumdan hoşnutsuz olan pek çok vatandaş yüzlerini ulusları için bir umut ve şan vadeden Hitler'e

31 Reichsführer'in ırksal planına ilişkin daha geniş tartışmalar için bkz. Ackerman, *Heinrich Himmler als Ideologe.*

32 Bkz. "Weltanschauliche Schulung in der Leibstandarte SS Adolf Hitler," NA, RG-242, T-354, Kayıt 218, F3884560–61.

33 SS ideolojik doktrinasyonunun arka planı için bkz. Jürgen Matthäus, Konrad Kwiet, Jürgen Förster ve Richard Breitman, *Ausbildungsziel Judenmord? 'Weltanschuliche Erziehung von SS, Polizei und Waffen-SS im Rahmen der Endlösung'* (Frankfurt: Fischer Verlag, 2003). SS subayları için ideolojik bir kaynak görevi gören SS liderliğinin dergisi için bkz. *SS Leithefte,* Berlin'de 1934-1945 *M. Müller und Sohn*: NA, T-611, Kayıtlar 43–45.

34 Peiper'ın BDC dosyası, "Lebenslauf," 21 Aralık 1934.

döndü.[35] Peiper da muhtemelen diğer pek çok Alman gibi düşünüyordu. Yeni rejim, endişe veren işsizlik ve barınma sorunlarına bayındırlık işleri ve Alman Ordusunun yeniden silahlandırılması yoluyla etkili bir çare sunuyordu.

Şüphesiz, pek çok kişi Hitler'in demir yumruklu yönetimini Berlin sokaklarında tahterevalli misali süregelen çete savaşlarına bir çare olarak gördü. "*Arbeit und Brot* - İş ve Aş", Alman liderinin gündelik sloganıydı. Yine de Nasyonal Sosyalizmin belki de en önemli vaadi, Birinci Dünya Savaşı'nın ve Versailles Antlaşması'nın aşağılayıcı yenilgisinin yol açtığı çökmüş ulusal imajın dönüştürülmesiydi. Hitler, ulus itibarını ve Cermen halklarının yaşamaları ve büyümeleri için gereken *Lebensraum*'un haklı mirasını yeniden kazanma planlarından söz ediyordu. Keza, Avrupa'nın Almanca konuşan tüm halklarını yeniden bir araya getirmeye yönelik üstü kapalı bir vaadi de vardı.

Nasyonal Sosyalizm, geçmişin badireleri için her fırsatta bir günah keçisi çıkarıyordu -çoğunlukla ırksal nedensellik ve Yahudi karşıtlığının zehirli bir karışımıydı. 1918'in sorumluları Yahudiler ve Bolşevik komünistlerdi. Bütün bunlara Peiper da inanıyordu. 1920'lerde Nazilerin Sovyet komünizmi için yaptığı sınıflandırmada, kendisinin de kabul edeceği üzere, genç SS bir "idealistti ve Bolşevizm'e karşı idealdi."[36] Peiper yalnız da değildi. Bir vatandaş, "Ben dâhil herkes Hitler'i rüzgâr tersine dönene dek hevesle destekledik. Ardından ise iyi bir şey söyleyecek kimseyi bulamazdınız," diyordu.[37]

35 Bu dönemin arka planı için bkz. William L. Shirer, *Rise and Fall of the Third Reich* (New York: Simon and Schuster, 1959), "Triumph and Consolidation" bölümü. Ayrıca, John Toland, *Adolf Hitler* (Garden City, NY: Doubleday, 1976), "An Unguarded Hour" bölümü.

36 Moissé, "Dix Ans de Prison J'ai Payé."

37 Yüzbaşı Horace R. Hansen'in mektubu, Savaş Suçları Şubesi, Gotha'da Herr Rohrbach'tan alıntı, 1946. Hitler'in Almanya'daki etkileyici ama kısmî halk onayının kanıtını 3 Mart 1933'te, cumhuriyetteki son halk oylamasında görülebiliyor. Hitler büyük bir zafer kazandı. Nasyonal Sosyalistler oyların %44'ünü alarak diğer partileri geride bıraktılar. Bununla birlikte Komünist Partinin ve diğer aykırılıkların yasaklanması neticesinde bu oylamanın demokratik olmadığını belirtmek gerekir. "Statistical Yearbook of the German Reich," Mihver Suçlarının Kovuşturulmasından Sorumlu ABD Başsavcılık Ofisi, *Nazi Conspiracy and Aggresion* (artık NCA şeklinde yazılacaktır), 2514-PS, US 5. Cilt (Washington DC: Government Printing Office, 1946), 254.

POLİTİKANIN ÖTESİNDE, GENÇ PEIPER ATLARA VE SÜVARİLERİN hünerlerine hayrandı. Kısa zamanda Berlin'in prestijli Beerman Binicilik Akademisi'ne katıldı. Tiergarten ve Kayzer Wilhelm Kilisesi'nden çok da uzakta olmayan Tattersall Beermann'da pek çok öğleden sonrasını başarılı bir süvari olabilmek için harcadı.[38] Her ne kadar Woldemar, Jochen'in seçkin bir Süvari Alayı'nın parçası olmasını istese de Makyavelyen Prusyalı eski tüfek ve aile dostu Albay Walther von Reichenau, Woldemar'ı Jochen'in gönüllü SS süvarilerine katılması konusunda doğru karar verdiğine ikna etmiş görünüyor.

Züppe çekiciliğine şüphe yoktu. 1933'te SS Reitersturm'um eyerlerinde oturan bu genç adamlar Berlin'in üst tabakasını oluşturuyordu ve hatta aralarında prensler de vardı.[39] Von Reichenau Hitler ve Nasyonal Sosyalistleri sıkı şekilde destekliyordu. Bu durum Peiper'ı etkiledi, çünkü süvarilerin ihtişamından daha fazlasını istiyordu; geniş çapta popülerliğe ulaşan Alman lider yüce bir makama sahip göründüğünden, Hitler'in Nasyonal Sosyalist hareketinin bir parçası olmaya da heves etmişti. Ve böylelikle 16 Ekim'de Berlin'deki SS Reitersturm'a katılarak

38 Jochen haftalık binicilik derslerini Bay Beerman'dan, Charlottenburg'daki Hardenbergstr. No. 25 adresindeki Tattersall Beermann'da aldı. Yahudi olan Beerman'ın işletmesine daha sonra SS tarafından el konuldu. Woldemar'ın kendisine hizmet eden ifadesine göre, Jochen'in adını Potsdam'daki Süvari Alayı'na potansiyel aday olarak göndermişti. Woldemar Peiper, "Petition for Pardon of my son, Joachim Peiper," mektup, 30 Ağustos 1946, Salmünster, Ulusal Arşivler, RG 549, ABD Avrupa Ordusu Kayıtları, 143 No'lu girdi, "War Crimes ("Cases Tried") 1945-49," "United States vs. Valentin Bersin vd.: Case 6-24: Review and Recommendations of the Deputy Theatre Judge Advocate for War Crimes" (artık NA: Dava 6-24 şeklinde yazılacaktır), 83 No'lu kutu.

39 General Walther von Reichenau'yla ilgili bölümün anlatıldığı yer için bkz. Charles Whiting, *Massacre at Malmedy: The Story of Jochen Peiper's Battle Group, Ardennes, December, 1944* (New York: Stein and Day, 1971), 16–17. Anlatı muhtemelen Peiper'ın 1969'daki görüşmeleri sırasında Whiting'e anlattığı hikâyelerden geliyor. Bu, Peiper'ın siyasi motivasyonlarına göre abartılı olsa da soğuk ve ihtiyatlı Nazi Generali von Reichenau'nun Peiper ailesinin sosyal bir arkadaşı olduğu açıkça görülebiliyor. Önemli şekilde von Reichenau, savaş sırasında kendisinin teyitli bir Yahudi aleyhtarı olduğunu gösterdi: 10 Ekim 1941'de askerlerine, "Yahudiliğin insandan aşağı türlerinden sert bir intikam almanın gerekliliğini" vurguladığı meşhur "Sertlik Emri"ni yayınladı. Johannes Hürter, *Die deutschen Oberbefehlshaber im Krieg gegen die Sowjetunion 1941/42,* (Münih: R. Oldenbourf Verlag, 2007) 579–588.

pastadan payını alacak ve yiyecekti. Organizasyon Himmler tarafından daha kabul edilebilir kişileri SS acemisine dönüştürmek için kurulmuştu. Yine de bu seçimler Jochen ve ailesinde oluşmaya başlayan siyasi görüşleri hakkında çok şey söylüyordu -o zamanlar Hitler Gençliği veya SS üyeliğinden rahatlıkla kaçınabilirdi. Jochen ve babası en iyi kariyer hamlesinin bu olduğuna karar verdiler.

PEIPER 7. SS REITER STANDARTE'NİN I. STURM'UNA ATANDI.[40] Askerî olmayan bu alay büyüklüğündeki teşkilat, esasen Berlin'deki törensel bir SS binici kulübüydü. Liderleri, genç binicileri şerefli birlik manevralarından bireysel biniciliğe ve hatta engelli koşulara kadar binicilik sanatını kapsamlı bir şekilde öğreten uzun yüzlü bir süvari olan SS Astsubay Kıdemli Başçavuş (Hauptscharführer) Gustav Lombard'dı. Charlottenburg'da konuşlu SS süvarileri, aralarında atı Nordland'la birlikte Berlin Olimpiyatlarının yıldızı olacak Günther Temme gibi ünlü binicilerin de olması sebebiyle hâlihazırda bir çeşit elit olmuştu. Lombard, aralarında Peiper'ın da bulunduğu en iyi binicilerini Birinci Dünya Savaşı'nda Birleşik Devletlerde öğrendiği "Amerikan talimi" ile eğitiyordu.[41] Lombard hakkında daha az bilinen şey ise katı bir Yahudi aleyhtarı olduğuydu.[42] Berlin SS binicilik kulübünde sıradan bir hafta boyunca yalnızca binicilik talimleri değil, aynı zamanda haftalık *Stammtisch*'teki -masa toplantıları- Weltanschauung'da ateşli siyasi tartışmalar yapılıyordu.

40 Genç Peiper'ın 1933'te mensubu olduğu Reiter SS, Himmler'in Allgemeine SS'inin bir parçası hâline getirildi ve acemi SS teşkilatının üye sayısını ve gücünü artırdı. Himmler, Siyah Kolordu'nun "toplumsal açıdan daha saygın" bir kolunu yaratmak için SS binicilerini teşkil etti.

41 "Lombard, Gustav: Lebenslauf, 26 Haziran 1935," NA BDC dosyası, A 3343 SSO-275A. Lombard ABD'ye babasıyla birlikte 1913'te geldi ve 1919'a kadar orada bulundu. SS'teki binicilik hayranlığı için bkz. "Aus eigener Kraft" ve "SS Reiter in guter Form," *Das Schwarze Korps*, 1936.

42 Daha sonra Reiter-Standarte 4, savaş sırasında Himmler'in Doğu Cephesi'ndeki meşhur infaz süvarilerinin bir parçası olarak SS Totenkopf Reiter Standarten'in bir parçası yapıldı. Lombard ve SS Süvarilerinin ahlâksız infaz serileri için bkz. Martin Cüppers, "Gustav Lombard –ein engagierter Judenmörder aus der Waffen-SS, *Karrieren der Gewalt* içerisinde. *Nationalsozialistische Täterbiographien*, ed. Klaus-Michael Mallmann ve Gerhard Paul (Darmstadt: Wissenschaftliche Buchgesellschaft, 2004), 145-155.

Dönemin pek çok genci gibi Jochen de Hitler'in Nasyonal Sosyalist hareketi içinde halihazırda özel bir yeri olan siyah üniformalı SS'e katılmakta büyük bir cazibe duymuş olmalı. Allgemeine SS'in bir acemi adayı olarak lise öğrencisi, ailesinin 1750'ye kadar uzanan ırksal saflığına dair kanıt sunmak zorundaydı -*Großer Ahnennachweis* (Büyük Soyağacı). Bu değerlendirme süreçleri olumlu sonuçlandı ve müteakip Temmuz'da Peiper, aylık dövüş sporu kursuna manga lideri olarak katıldı.

Yaşanan siyasi hadiseler Peiper'ın kişisel başarılarını artırdı. 20 Temmuz'da Hitler, üç hafta öncesinde kendisini Almanya'nın yüce lideri konumuna getiren bir dizi siyasi cinayetin yaşandığı "Uzun Bıçaklar Gecesi"ndeki kilit rolünden ötürü SS'ten övgüyle söz etmişti. "Bilhassa 30 Haziran 1934 olaylarıyla bağlantılı olarak, SS'in oldukça kıymetli hizmetlerini göz önünde bulunduruyor ve NSDAP içerisinde bağımsız bir organizasyon konumuna yükseltiyorum."[43]

Hitler'in büyük desteğini göstermesinden 3 gün sonra, 23 Temmuz'da Jochen Peiper 132496 hizmet numarasıyla bir SS oldu. Peiper'ın, askerlik hayatı ve edindiği yeni statünün ilk ısırığından çok zevk aldığı neredeyse kesindi; liseye devam ederken şık siyah üniformayı giyebilmenin yadsınamaz bir güzelliği vardı. Yine de Reichswehr'e[44] katılmadan önce mezun olmayı planlıyordu. Ancak tüm bunlar, 7 Eylül 1934'teki *Reichsparteitag*'da -Parti Kongresi- Heinrich Himmler'le tanışmasıyla değişti. O yıl Nürnberg'deki Parti Günü, avangard film yönetmeni Leni Riefenstahl'ın *İradenin Zaferi* adıyla sonsuza dek ölümsüzleştireceği fantastik bir Nazi töreni olacaktı.[45]

Atak Riefenstahl, film için Aryan erkek yakışıklılığı prototipine ihtiyacı hâlinde genç Peiper'da aradığı her şeyi bulabilirdi. Himmler'in SS'inin en üst basamağı için fiziksel gereksinimler, Nordik erkekliğinin kaymağını sıyırmak üzere belirlendi. Leibstandarte Adolf Hitler (LAH) adaylarının en az 1.80 boyunda, güçlü ve kaslı bir yapıda olmaları ve

43 Hitler'in Uzun Bıçaklar Gecesi'ndeki SS övgüsünün alıntılandığı yer, VB, 26 Temmuz 1934. NSDAP: Nationalsozialistiche Deutsche Arbeiterpartei.

44 Reichswehr, Versailles Antlaşması'nı müteakiben Almanya'nın sınırlı haklara sahip silahlı kuvvetleriydi. 1919'da teşkil edilmiş ve 1935'te varlığı sona ermiştir. Antlaşma gereği ağır silahlardan yoksun bırakılan 100.000 kişilik kara ordusu ve 15.000 denizciden müteşekkildi. (ç.n.)

45 1934 "Parti Birlik Günü"nün detayları için bkz. Hamilton T. Burden, *The Nuremberg Party Rallies 1923-39* (New York: Praeger, 1967), 76-99.

hiçbir fiziksel kusurlarının -tek bir dolgu diş dahi- olmaması gerekiyordu.[46] Belirlenen boy şartından 2,5 cm kısa olmasına ve diğer askerler kadar kaslı ve güçlü olmamasına rağmen uzun bacaklı ve ince Prusyalı genç, yakışıklılığıyla bunu telafi ediyordu. Saçlarını daima özenle tarıyordu -mükemmel bir *Seitenscheitel* (yana doğru) tarzıyla- ve delici mavi gözleri, ince yüz hatları ve kemerli burnuyla vurgulanıyordu. Dahası, etrafına bastırılamayan bir öz güven yayıyordu.

Diğerleri de etkilenmişti. Peiper, I. Sturm'un diğer yakışıklı binicileriyle birlikte trendeki yabancı diplomatlara eşlik etmeleri için seçildiler.[47] Peiper kendisini bir anda, Hitler'in propaganda bakanı Goebbels'in yanı sıra aralarında Reichsführer SS'in de bulunduğu pek çok üst düzey diplomatın arasında buldu. Peiper, 11 bin SS'in katıldığı coşkulu törenlerin ortasında bile huysuz Himmler tarafından fark edildi. Uğursuz bir karşılaşmalarında SS lideri bu liseliyle konuşmak için durdu. Amaçları neydi? Genç Peiper'ın Reichswehr'de subay olmayı planladığını öğrenen Himmler, bunun yerine SS Verfügungstruppe'daki benzer bir pozisyona başvurması için kişisel bir davetiye verdi.

Reichsführer'in davetinin itici gücüyle birlikte Peiper 7 Eylül'de SS Kıdemli Er olarak görevlendirildi. O akşamın ilerleyen saatlerinde Peiper, 200 bin sadık partilinin Zeppelinfeld'de[48] 20 binden fazla bayrakla toplandığı ve herkesin askerî saiklere göre sıralandığı devasa etkinliğe katıldı. 130 adet dev projektörün göğe doğru yandığı "ışık

46 Soy titizlikle kontrol ediliyordu ve askere alınanlar, subaylar için 1750'ye erler için ise 1800'e değin uzanan "Yahudisiz" bir soyağacına sahip olmalılardı ("Merkblatt für den Eintrtitt als Freiwilliger in die SS-Verfügugnstruppe," BA-B, Sammlung Schmumacher/V 432/ I). Himmler'in idealinde soyağacının 1650'ye çekilmesi olsa da bu gülünç olduğu kanıtlanan bir hedefti. Bradley F. Smith ve Agnes F. Peterson, ***Heinrich Himmler: Geheimreden 1933 bis 1945*** (Frankfurt: Propyläen Verlag, 1974), 61. Boy şartı daha sonra gevşetildi; Leibstandarte'nin iri kıyım lideri Josef Dietrich bile 1.67 boyuyla bu şartı karşılamıyordu. Dietrich'in BDC dosyası için bkz. NARA (A3343-SSO-152).

47 Peiper'ın mensubu olduğu SS Reiter Standarte 7'nin ilk bölüğü, 1934'teki Parti Günü için "diplomat müfreze" olarak seçildi.

48 Alm. Zeppelinfeld, zeplin sahası. Ferdinand Graf von Zeppelin'in LZ6 adlı zeplinini indirdiği nokta olması sebebiyle özel bir isim hâline gelmiştir. Nazi döneminde ise burası parti mitinglerinin yapıldığı yerlerden birisi olmuştur. Zeppelinfeld'de aynı zamanda Albert Speer'in Bergama Zeus Sunağı'ndan esinlenerek tasarladığı dev bir tribün bulunmaktadır. (ç.n.)

katedrali"nin teatral etkisi nefes kesiciydi. Hitler'in mikrofondan gelen sesi yükselen ulusal heyecanı yansıtıyordu. Hoparlörlerden yankılanan tiz bir sesle, "Biz güçlüyüz! Ve daha da güçleneceğiz!" diye bağırdı.[49] Bunun ardından devasa havai fişek gösterileri düzenlendi ve şehrin dört bir yanında kilise çanları çalındı. Gecenin finalinde ise yüz bin sadık kişiden oluşan dev koro Horst-Wessel Marşı'nı okudu.

Peiper eve döndü. Duygusal bir dalga onu alıp götürmüştü. SS Verfügungstruppe'ya katılmak adına derhal Goethe Lisesi'ni bırakmak istiyordu. Babası ilkin karşı çıktı çünkü kabul edilmesi, liseyi bitirememesi ve Abitur'u alamaması anlamına geliyordu. Yine de en küçük oğlu bu yoldan yürümeye hevesliydi ve bu yüzden Woldemar isteksizce rıza gösterdi. *Abi* olmadan orduda subay olamamasına veya üniversiteye gidememesine rağmen, Himmler'in yeni SS'inde böyle bir şart yoktu.

YENİ ALMANYA İŞTE BUYDU!

---

49 Hitler'in Leni Riefenstahl'ın filmindeki Nürnberg mitinginde yaptığı konuşma, *Triumph des Willens*, 1934.

İMPARATORLUK

1934'ÜN SONLARINA DOĞRU, HEINRICH HIMMLER'İN TAVSİYESİYLE genç Jochen Peiper SS subay adaylığı başvurusunda bulundu.

Berlin'in SS Doğu Ana Bölgesi'nin başı, Münih sokaklarındaki birahane kavgaları sırasında Hitler'in sadık koruması olan Josef "Sepp" Dietrich'ti. Dietrich'in Peiper'ın başvurusunu kabul etmesi uzun sürmeyecekti.

1934 Noel tatili sırasında Peiper'a, Berlin'in güneyindeki Jüteborg'da bulunan subay adaylığı kursunda hazır bulunması emri geldi. Orası, topçuların gerçek mühimmatla talim yapması için tasarlanmış, birkaç kışlaya sahip eski bir ordu tatbikat alanıydı. Oradaki kursla, daha az kalifiye SS'leri ayıklamak ve açabilecek çiçekleri tespit etmek amaçlanıyordu.

Jüteborg'un baş eğitmeni, tıpkı Lombard gibi Yahudi aleyhtarlığını yüksek sesle dile getiren katı bir komutan olan SS Yüzbaşı Emil Adolf Sator'du. Soyadıyla yapılan bir kelime oyunuyla, Totenkopf Standarte'deki adamları ona "Şeytan" lakabını takacaklardı.[1] Jüteborg'da

1 Hem Jüteborg'daki hem de Braunschweig'daki öğretmenler, SS Verfügungstruppe'nın "diğer askerler" gibi bir görüntü çizmelerini istemediler. 1941 Temmuz'unda Emil Sator, Totenkopf'un 10. Piyade Alayı'na Rowno yakınlarındaki Ostrog kasabasında Yahudileri toplaması ve öldürmesi emrini verdi. O gün tahminen 2.600 kişi infaz edildi. Detaylar için bkz. Martin Cüppers, *Wegbereiter der Shoah. Die Waffen-SS, der Kommandostab Reichsführer-SS und die Judenvernichtung 1939–1945* (Darmstadt, 2005), 167f. Dahası sınıfta, binlerce kişinin öldüğü toplama kampı sisteminde büyük rol oynayacak Paul Werner Hoppe gibi isimler de vardı. Peiper, Hoppe'yı iyi tanıyordu; Hoppe da Wilmersdorf'da doğmuştu, ikisi de Reichskuratorium'da paramiliter eğitim ve sonrasında Jüteburg'da subaylık öncesi kursu aldılar. Karin Orth, *Die*

Peiper'la birlikte yaklaşık 60 öğrenci vardı ve SS Astsubay Üstçavuş (Oberscharführer) Michael Gerullis ile SS Teğmen (Untersturmführer) Karl Künstler arasında iki sınıfa ayrıldılar. İkisi de *Zwölfender*'dı -12 yıllık askerî hizmetleriyle eski Reichswehr çavuşlarıydılar- fakat aynı zamanda talim tecrübeleri de yoktu. Keza ikisi de yıllardır aktif hizmette bulunmuyorlardı, fakat şimdi ofis memuru olmuşlardı! Eski savaşçı Gerullis, acemilere yüksek sesle bağırarak kaş çatmasıyla tanınıyordu -verebileceği başka da bir şeyi yoktu- Künstler ise başarısız bir asker ve alkolikti.[2]

Kurs Ekim ayında başladı, fakat Peiper Himmler'den gelen kişisel muafiyet izniyle geç gelerek 6 Ocak 1935'te kursa katıldı. Buna rağmen Peiper kısa sürede takım lideri SS Onbaşı Rudolf Lehmann üzerinde olumlu bir etki bıraktı. Lehmann bir eğitmen olarak örnek teşkil edecek özellikler taşımıyordu. İtibarının çoğu, mükemmel bir yürüyüş talimi ve dört dörtlük ofis düzeninden kaynaklanıyordu.[3] Keza askerî tecrübesi de yoktu. O zaman henüz farkında olmasalar da bu ikili ömür boyu arkadaş olacaktı. Peiper'ın takımda tanıştığı bir diğer SS de kendisi gibi hırslı bir delikanlı olan Max Wünsche'ydi. Wolfenbüttel'deki SS Spor Akademisi'nden geliyordu ve aşırı rekabetçiydi.

Eğitimleri her zaman Alman ordu standartlarına uygun olmasa da zorlu geçiyordu. Ayrıca kurs hâlihazırda iki ay önce başladığından, Peiper geride kalmamak için canını dişine takıyordu. Geldiğinde adaylar nasıl hareket ve ateş edeceklerine dair gece talimleri yapıyorlardı. Güçlenmek adına otuz kilometreyi aşan yürüyüşler, el bombalarıyla yakın mesafe piyade taarruzunun nasıl gerçekleştirileceği ve hatta bir hafif makineli tüfeğin namlusunun nasıl değiştirileceğine ilişkin eğitimler görüyorlardı. Gördükleri eğitimler yalnızca bunlar değildi. Ayrıca "Asker ve Nasyonal Sosyalizm" üzerine ideolojik eğitimler ve

---

Konzentrationslager-SS. Sozialstrukturelle Analysen und biographische Studien (Münih, 2004), 118–124.

2 Bkz. NA, Karl Künstler'in BDC dosyası (A3343-SSO-226A). Künstler daha sonra, savaş sırasında çok sayıda Sovyet esirin infaz edildiği Flossenberg'deki toplama kampının komutanlığına atanacaktı. Bunun ardından Alkolizm sorunu yüzünden bizzat Himmler tarafından görevden alınacaktı. Şaşırtıcı bir şekilde, savaşın sonuna kadar görev yaptığı 7. SS Dağ Tümeni Prinz Eugen'deki bir komutaya atandı. Bkz. Tom Segev, *Soldiers of Evil: The Commandants of Nazi Concentration Camps* (New York: McGraw-Hill, 1987), 70.

3 Rudi Lehmann'ın BDC dosyası, A3342-SSO-250A, Hizmet sertifikası, 24 Ekim 1934.

mükemmel kaz adımı yürüyüşler gerçekleştirmek için nöbet ve geçit tatbikatları yapılıyordu.[4] Peiper, Jüteborg'da geçen birkaç haftalık temel eğitimin ardından Sator tarafından olumlu bir değerlendirme aldı:

> Subay Adayı Joachim Peiper, gençliğine rağmen son derece kararlı, enerjik ve öz güven dolu birisi- oldukça zeki ve kendisine verilen görevlere uygun bir istek ve ciddiyete sahip. ... Kursta geçirdiği kısa süreye rağmen yalnızca eğitimlerin tamamını yerine getirmekle kalmadı, aynı zamanda silah arkadaşlarının çoğunu önemli ölçüde geride bırakmayı başardı. ... Subaylığa kesinlikle uygun.

Her ne kadar SS içerisinde oldukça parlak bir değerlendirmeye sahip olsa da Reichswehr'in kendi değerlendirmesi oldukça farklı bir yargıya vardı. 1 Nisan'da Braunscwheig'deki X. Wehrmacht Psikolojik Test Merkezi'ndeki doktorlar ekibince yapılan bir değerlendirme, yalnızca Peiper için değil, diğer SS subay adayları için de birtakım ciddi çekinceler ortaya koydu. Katılanların yalnızca %52'si geçebildi ve sonuçlar öylesine kötüydü ki SS, adayları bir daha asla bu kadar testten geçirmemeye karar verdi -bu, organizasyonun imajını etkiliyordu.[5]

Peiper'ın sonuçları ise ürkütücü şekilde isabetliydi. "Denek son derece zeki ve irade sahibi, lakin kendini diğer insanlara kapatma ve güvensizlik ve peşin hüküm dünyasına çekilme eğilimine sahip."[6]

KEZA, BU DİK KAFALI GENCİN HIMMLER'LE OLAN KARŞILAŞMASIYLA tekrar tekrar övünmesi de pek hoş karşılanmadı: "Bazen kurnazlık yapıyor ve insanları 'iyi bağlantıları' ile etkilemeye çalışıyor." Görevliler ayrıca Peiper'ın alaycı ve benmerkezci bir görüş geliştirdiğini de doğru şekilde tespit ettiler: "Genel olarak, hata bularak karşısındakini

4 Bkz. Rudolf Lehmann, *The Leibstandarte,* Cilt 1 (Winnipeg: J. J. Fedorowicz, 1987), Ek 3: "Jüteborg'daki Acemi Eğitimi."

5 Bu bölümle ilgili detaylı araştırmalar için bkz. Jens Westemeier, "Bedingt geeignet" – Die Psychologische Prüfstelle der Reichswehr", *Himmlers Krieger: Joachim Peiper und die Waffen-SS in Krieg und Nachkriegszeit* (Paderborn: Schöningh-Verlag, 2014), 50–52.

6 Peiper hakkındaki BDC dosyası, "X. Psikolojik Test Merkezi'nin Test Komitesi Görüşü, 4 Nisan 1935." "Denek zeki ve enerjik, fakat yine de olgunlaşmamış ve anlaşılmaz. ... Eleştiri ve alaycılık eğiliminde." Dr. Kleemeister'ın başında olduğu inceleme ekibi, Peiper'ı subaylığa "şartlı olarak uygun" buldu.

küçümsemeye ve olumsuz bir tavır takınmaya oldukça eğilimli," ve "günün birinde zor bir ast, dayanılmayacak kadar istihzalı bir silah arkadaşı veya kibirli bir üst olma tehlikesine sahip."[7] Buna rağmen, eleştirel bütün şüphelerin aksine benmerkezci aday "şartlı olarak onaylandı." Her halükarda adamımız potansiyel olarak becerikli ve kesinlikle dik kafalı bir gençti.

Evden ayrılmaya da hazırdı. Birkaç hafta sonra Charlotte ve Woldemar Peiper, oğullarına Berlin Bahnhof'a kadar eşlik ettiler. Orada bir adam Jochen Peiper'ın adını Braunschweig'e gönderileceklerden biri olarak işaretledi. Peiper, kendisini başka bir geleceğe götürecek vagona bindi. 24 Nisan 1935'te artık bir SS yedek subay adayıydı.

SS Junkerschule Braunschweig'deki hayat muhtemelen Peiper'ın pek de sevdiği bir hayat değildi. SS eğitim merkezi, görkemli Welfen Kalesi'nin sütunları içerisindeydi. 240 adayın konaklama şartları mütevazıydı. Her odada basit bir masa, iki ranza ve kilidi olmayan iki ahşap dolap bulunuyordu. Beyaz badanalı duvarların ortasına, Hitler portresi göze çarpacak şekilde asılıydı. Kışla duvarında ayrıca Nietzsche'nin bir sözü de asılıydı: "Güçlenene selam olsun."

Eğitimin başında, Nasyonal Sosyalizm ilkelerini iliğine kadar benimsemiş emekli bir Reichswehr generali SS Albay (Standartenführer) Paul Hausser bulunuyordu. Leibstandarte, Berlin'in asfalt yollarındaki geçit törenlerini titizlikle icra ettiğinden adı aşağılayıcı biçimde "asfalt askerleri"ne çıkmıştı. Hausser, Braunschweig'deki eğitimleri bir gösteriden daha fazlası hâline getirmeyi amaçlıyordu. Keza atmosfer de elit bir görünüşe sahip olmalıydı.[8]

Yalın dekorları olsa da subay odaları daima üstlerin sınıf ilerlemelerini tartışmak adına süslü avizeler altında toplanabilecekleri yuvarlak masalarla donatılmıştı. Gün saat 05:00'te başlıyordu ve temiz olmayan

---

7 Alman halkının kültür sayesinde ABD'dekilerden daha eleştirel oldukları göz önüne alındığında, değerlendirenlerin Peiper raporu son derece kibirli bir tarafa işaret ediyor.

8 Hausser'in hiçbir şekilde devrimci bir askerî figür olmadığını, fakat gelecekte Waffen-SS'in düzenli ordunun nizamını takip etmesini istediğini bilmek gerekir. Bu, Sepp Dietrich, Theodor Eicke veya Felix Steiner gibi diğer daha radikal SS generallerinin bakış açılarıyla taban tabana zıt bir görüş. Heinz Höhne, *Der Orden unter dem Totenkopf. Die Geschichte der SS* (Gütersloh: Sigbert Mohn Verlag, 1967), 442.

bir kahve sürahisi yahut düzgün toplanmamış bir yatak, teftiş sırasında ceza şınavlarına sebep olabiliyordu. Geçit talimleri bitmek bilmiyordu. Astsubay kıdemli üstçavuşun titizlikle yaptığı tırnak kontrolünün ardından öğle yemeğine geçiliyordu. Öğle yemeğinden sonra on beş dakika kadar bir şekerleme yapılıyor ve hemen ardından şarkı söylemek için toplanma düdüğü çalınıyordu -gariptir, şarkı söyleme becerisi SS için önemliydi. Işıklar 22:00'da sönüyordu.

Adaylar hasbelkader zaman bulabildiklerinde Mozart veya Beethoven dinlemek için müzik salonuna gidebiliyorlardı. Herkesin kendi kişiliğine saygı ve silah arkadaşlarına güven en üst seviyedeydi ve sosyallik, uygun giyiniş ve görgü kuralları önem taşıyordu. Düzgün bir postürden bir kadına çiçek sunmaya kadar neredeyse her konuda ayrıntılı talimatnameler vardı.[9]

Peiper, Braunschweig'de bazı yakın dostlar edindi -biri de Karl Heinz Brohl'du.[10] Günther Börchers, "En zorlusu da eğitmenlerimizdi, fakat aramızdaki ilişki çok derindi. ... Birbirimize sıkı bir kardeşlik bağıyla bağlıydık," diye anlatıyordu.[11] Silah arkadaşlığının yanında ayrıca, Himmler'in çocuksu fantezileri etrafında şekillenen ve hareketin bir tür aylık hülasası hüviyetine sahip *SS Leitheft*'e -rehber broşürleri- dayanan, her hafta saatlerce süren ideolojik eğitimler de gerçekleştiriliyordu. Gazete, ilham veren Alman şahsiyetlerinin hikâyeleri, sevimli İskandinav genç kadınlarının fotoğrafları ve kırsal hayatın ihtişamına yapılan övgülerle doluydu. Ayrıca yüksek dozda Yahudi karşıtlığı vurgulanıyordu. Peiper daha sonraları bu seansları nadiren ciddiye aldığını iddia edecekti. "Yoğun ideolojik eğitim bir kocakarı masalı," demeye cüret edip, bölüğün ideoloji eğitmeni "Wotan rahibi"nin birlikten atıldığına dikkat çekti.[12]

---

9 Uygun bir görünüş, kıyafet ve davranışlara verilen önem için bkz. Richard Schulze-Kossens, *Militärischer Führernachwuchs der Waffen-SS: Die Junkerschulen* (Coburg: Nation Europa Verlag, 1999), 266–271.

10 Karl Heinz Brohl'un BDC dosyası, NA, BDC, A3343-SSO-108.

11 Börchers, hatırat, *a.g.e.*

12 Peiper gibi Waffen-SS liderleri, tarih bilgilerindeki herhangi bir ideolojik etkiyi azaltmaya çalışıyorlardı. Örnek olarak bkz. Peiper'dan Weingarten'a, 9 Nisan 1976: "Düşününce [ideolojik eğitim], herkesi kahkahaya boğmalıydı. ... Sepp Dietrich bunu zerre sevmiyordu ve birlikler her türlü ideolojik eğitimi reddetti –Himmler'in canını sürekli sıkacak şekilde." Peiper'ın savaş öncesi ideolojik eğitimin kötü verildiği iddiası, SS Eğitim Dairesi Başkanı Dr. Joachim Cäsar'ın 1939 Ocak'ında yaptığı, önemli ırk ve öjeni sorunlarının vurgulandığı ve "eş seçimi (Gattenwahl)"ne

Peiper'ın savaş sonrası söylemlerinin aksine, Braunschweig'deki SS Junkerschule, Nasyonal Sosyalist eğitimi coşkuyla kucaklamıştı. Örneğin, bir SS Subay Adayı Öğrenci olarak geçirdiği süre boyunca Weltanschauung'daki performansa askerî performansla eşdeğer derecede önem veriliyordu ve Yahudi karşıtlığı ana ilkeleriydi. Böylesi bir eğitimi eleştirmek yerine, öğretmenleri SS Yüzbaşı Otto Eysell'den daha da fazlasını istemişlerdi.[13] Ve yan bir mesele olmasının aksine Weltanschauung'da başarısız olanlar SS subay eğitim kursunda da başarısız oldular! Bu da Leibstandarte'yi yalnızca Hitler'e adanmış bir SS savaş makinesi hâline getirmeye yönelik yoğun çabalardan ötürü ortaya çıkmış gibi görünüyor.[14] Alman lider de birliğe "kendi" Leibstandarte'si olarak atıfta bulunmaya devam etti.

Peki ya Braunschweig'deki askerî eğitim? Çok sayıda eğitmenleri vardı, lakin bunların çoğu eski *Reichswehr*lilerdi ve kırk yaşında veya daha yaşlı eski Freikorps savaşçılarıydılar. Matthias Kleinheisterkamp taktik öğretiyordu ve Paul Hausser'in gözdesiydi. Ancak aşırı içen bir alkolik olduğundan Himmler'le sürekli çatışıyordu.[15] Daha gençlerinin

---

SS'lerin artan ilgisizliğinden şikâyet ettiği konuşmasıyla doğrulanmaktadır. Bkz. Wegner, *The Waffen-SS*, 198-199. İdeolojik eğitimin başındaki Fritz Weibgen bile *Mein Kampf*'ın aşırılıkları yüzünden genç erkeklerin ilgisini çekme planlarının boşa gitmesinden endişeleniyordu. Peiper'ın aşağılar şekilde "Wotan rahibi" olarak bahsettiği Weibgen, birliğe niçin katıldığını sorduğu bir SS'in, "Güzel üniforması için," cevabını vermesinden şikâyetçiydi. BA-K, NS 17, LSSAH, "Rasse und Schulung" ve "Erfahrungsbericht 1937." Fakat Wegner'in açıkladığı gibi, bu ithamların çoğu, Richard Schulze-Kossens gibi Waffen-SS mensuplarının savaşın ardından kendilerini Nasyonal Sosyalist ideolojiden uzaklaştırma çabalarından doğmuştu. Bkz. Wegner, *The Waffen-SS*, xv, 151. Junkerschule'daki ideolojik öğretime verilen gerçek öneme ilişkin benzer sonuçlara Martin Cüppers ve diğer çağdaş tarihçiler de ulaştılar.

13 Otto Eysell'in BDC dosyası (A3343-SSO-193). Peiper'ın daha sonraki itirazının aksine Eysell, Braunschweig'de daha az değil daha fazla ideolojik eğitim isteyen SS subay adayları arasında "popüler ve sevilen" biriydi.

14 Hitler'in, Leibstandarte'nin emrine özel bir silahlı kuvvet olması emri: "Tagesbefehl No. 365", 3 Ocak 1939, R1993 3860161. Bazıları saf bir şekilde Leibstandarte'nin "SS ve Nasyonal Sosyalizmle hiçbir ilgisi olmadığını" iddia edecek kadar ileri gitti. Bkz. Onbaşı Hans Prack'ın ifadesi, 1938, NA, RG-242, R88, F2611499. Bununla birlikte gerçekçi şekilde, Dr. Berg Wegner'in Dietrich ve Leibstandarte Nazi olmasaydı, o zaman Almanya'da hiç Nazi olmazdı iddiasına katılınmadan edilemez. Wegner, *The Waffen-SS*, xvi.

15 1942'de Das Reich'ın komutanı olan Matthias Kleinheisterkamp'ın BDC dosyası (A3343-SSO-178A). Himmler'in Kleinheisterkamp'a 9 Ekim 1942 tarihli

arasında, Peiper'ın Berlin'de Lombard'dan tanıdığı binicilik eğitmeni Franz Magill ve silah ve harita okuma dersleri veren Erwin Tzschoppe gibi isimler bulunuyordu. Her ikisi de daha sonraları savaş suçlarına karışacaklardı.[16] Peiper, önceki başarılarına bir de Bronz Süvari Nişanı ekledi. Yine de Braunschweig'in Peiper dönemindeki eğitmenlerine daha yakından bakınca bu eğitmenlerin ne derece yetkin oldukları sorusu ortaya çıkıyor. Şurası kesin ki çoğunun, standart subay eğitiminin SS Junkerschule'da verilenden iki kat daha uzun olduğu Wehrmacht'a kabul edilmeleri mümkün değildi.

Başta Richard Schulze-Kossens ve Ernst-Günther Krätschmer olmak üzere popüler anlatılara göre, SS liderleri fiziksel kondisyon, spor ve gerçekçi dövüş talimlerinin şafaktan gün batımına dek sürdürülmesinden faydalandılar. Daha sonra söyledikleri gibi, SS'ler uzun yürüyüşler, harita talimleri, ateş altında nehir geçişleri, gün ışığında gerçekleştirilecek taarruzlarda sis kullanımı ve silah eğitimleriyle bir elit hâline getirildiler.[17] Krätschmer Junkerschule'daki deneyimine ilişkin, "Almanlığın kurallarına uyulmadı," diyordu. "Bütün bunları 10 metrelik kulelerden atlayarak, tam teçhizatla 30 kilometre yürüyerek ve talim alanlarında gördüğümüz en sert eğitimlerle öğrendik."[18] Braunschweig'de spor ve yoğun beden eğitimi üzerinde durulmasına rağmen, esasen okulda canlı mühimmat

mektubu: "Bir tümen komutanı olarak gerçekten rahatlatılmayı hak ediyorsun. ... Seni sırf bunu Ordu'ya açıklamak zorunda kalacağımız için görevden almıyorum. ... 49 yaşında alkolle baş edemediğin için sana gelecek iki yıl boyunca alkol içmemeni emrediyorum."

16 Westermeier, *Himmler's Krieger*, 52-63. Braunschweig'da verilen her türlü talimatın –taktik, askerî meseleler, mühendislik, spor, binicilik, Weltanschauung- arka planı için kitabın "SS Führerschule Braunschweig" 3.3 kısmına bakınız.

17 SS talimlerine ilişkin pek çok fantastik hikâye, yanıltıcı kökenlere sahip. Belki de bu efsanevi hikâyelerden en ünlüsü Nürnberg davalarında kendisine yer bulmuştur (Nürnberg Belgeleri, PS-2825). Ünlü bir uydurma efsanede, patladığında sakince hazırda beklemek zorunda kalan müstakbel bir SS subayının miğferine gerçek bir el bombası yerleştirilmiş. (Miğferi takılı olsa dahi anında ölürdü.) Bir başka efsanevi cesaret testinde, tanklar talim sahasında üzerlerine yaklaşırken adaylar da ezilmemek için çılgınlar gibi siper kazıyorlarmış.

18 Braunschweig'daki binicilik dersleri bilhassa Peiper için kolaydı. James J. Weingartner, "Sepp Dietrich, Heinrich Himmler and the Leibstandarte SS Adolf Hitler, 1933–1938," *Central European History* 1, no. 3 (1968), 282. Orijinal kaynak: Ernst-Günther Krätschmer, *Die Ritterkreuzträger der Waffen-SS* (Göttingen: Plesse Verlag, 1955), 11.

veya ağır silahlarla yapılan eğitim son derece azdı. SS subaylarının mezuniyet öncesi gerçekleştirdikleri son bir eğitimin de oldukça garip olduğunu söylemek gerek. Son bir sınav olarak tam teçhizat *Fuchsjadg* -tilki avı- gerçekleştiriliyordu ki sonraları elit bir askerî okul olarak lanse edilecek bir okul için oldukça garipti![19]

9 Kasım 1935'te yemin edişinin ardından Peiper, SS Subay Adayı Kıdemli Öğrenci (Oberjunker)[20] rütbesini aldı ve yalnızca dört ay sonra, 3 Mart 1936'da SS Subay Adayı'na[21] (Standartenjunker) terfi edildi. Sıska olmasına ve Braunschweig SS Subay Okulu'ndan diğer bazı adaylardan daha kısa olmasına rağmen Peiper azimli ve inatçı olduğunu gösterdi. Fiziken sporda mükemmeldi: Birinci sınıf bir yüzücüydü ve hâlâ yürüyüşlere gösterdiği çocuksu hevesin izlerini taşıyordu. Genç Peiper bir yarışmada, oldukça rekabetçi bir grubun içinde ikinciliği almaya inat ederek yirmi kilometreden fazla yürümüştü. SS Yüzbaşı Rolf Lochmüller onun için şöyle diyecekti, "Kendine ve diğerlerine karşı sert. Doğuştan bir asker."[22]

Hem Braunschweig hem de Bad Tölz'den gelen SS subayları, 1936 Şubat'ında altı hafta sürecek "takım komutanlığı kursu" için Dachau'da bir araya geldiler. Kurs, iki okuldan gelen 240 subayın kusursuz bir şekilde bir araya getirilmesini amaçlıyordu. Dachau'da yapılan eğitime ilişkin bilgimiz -hiçbir kayıt olmadığından- spekülasyondan öteye geçmese de bu eğitimin SS Hauptamt (Merkez Büro) tarafından idare edildiğini ve kursun sonunda SS subaylarının SS'in çeşitli birimlerine atandıklarını biliyoruz.[23] Bunların arasında, askerî hâle getirilen *Verfügungstruppe* (VT), toplama kamplarını koruyan ve idare eden *Totenkopfverbände,* polis, *Allgemeine-SS,* güvenlik servisi *Sicherheitsdienst* (SD) ve ırkî meselelerle ilgilenen *Rasse und Siedlungshauptamt* (RuSHA)

---

19 Albert Frey, *Ich wollte die Freiheit: Erinnerungen des Kommandeurs des 1. Panzergrenadierregiments der ehemaligen Waffen-SS* (Osnabrück: Munin Verlag, 1990), 115.

20 Alm. Oberjunker rütbesi, SS subay okulu Junkerschule'da eğitim gören ve kıdem alan personele verilen rütbedir. Kıdemi çavuşa eşdeğerdir. (ç.n.)

21 Alm. Standartenjunker rütbesi, SS subay okulu Junkerschule'yı bitirip subay adayı hâline gelen personele verilen rütbedir. Kıdemi ise astsubay üstçavuşa eşdeğerdir. (ç.n.)

22 Lochmüller, 31 Ocak 1936, Peiper hakkındaki BDC dosyası, *a.g.e.*

23 Paul Hausser, *Soldaten wie andere auch. Der Weg der Waffen-SS* (Osnabrück: Munin Verlag, 1966), 46.

bulunuyordu. Buradan, kursun esasen SS Subay Adayı Öğrenci'in yeteneklerini ve niteliklerini değerlendirmek için tertip edildiği sonucuna ulaşabiliriz. Dachau'da Peiper, daha sonraları hayatında önemli bir yere sahip olacak bir dizi SS lideriyle tanıştı. Litvanya, Rigalı ve yakın zamanda Bad Tölz'den transfer edilecek bir SS Teğmeni de bu isimlerin arasındaydı: Heinz von Westernhagen.[24]

1936 Dachau'sundaki SS kışlası, atış poligonları, spor sahaları, derslikleri ve binicilik alanlarıyla, Dachau Toplama Kampı'nın (ilk Nazi toplama kampı, 1933'te açıldı) hemen bitişiğindeydi ve aralarında yalnızca tel bir çit bulunuyordu. Orada nelerin yaşandığını herkes görebiliyordu. Yaklaşık iki bin siyasi tutuklunun acımasız şartlar altında tutulduğu Dachau'da, mezunlara Theodor Eicke'nin toplama kampı sisteminde rehberli bir tur düzenlendi. Keza, KZ veya *Konzentrationslager*, Peiper ve diğerlerinin eğitim gördükleri Kaserne'den yalnızca dikenli bir telle ayrılmıştı.[25] Peiper ve diğerleri, kışlada toplama kampı gardiyanlarıyla birlikte kaldılar. Kısacası, her şeyi gördüler.

Junkerschule kursunu bitirdikten sonra Peiper, Leibstandarte SS Adolf Hitler'e aday olarak atandı. Hitler'in praetoran muhafızlarından biri olarak piramidin tepesindeydi. Peiper, yalnızca militarize edilmiş SS seçkinlerinin de seçkinlerinden biri olmakla kalmadı ve Hitler'in doğum günü olan 20 Nisan 1936'da subay görevlendirmesini aldı. 21 yaşında Leibstandarte Adolf Hitler'in SS Teğmen'i oldu.[26]

---

24 Dachau'daki eğitim kursundan sonra Heinz von Westernhagen, Peiper'ın aksine, Berlin'deki SS güvenlik servisi SD'ye transfer edilecekti. Bu, muhtemelen onun bir denizci olarak Uzak Doğu'daki seyahat tecrübelerinden kaynaklanıyordu. Fakat iddia edilenin aksine von Westernhagen, Heydrich'in SD'sinde çalışacak olmaktan memnundu. 1938 Mayıs'ında Hitler Roma'da Mussolini'yle buluştuğunda, von Westernhagen da Roma'daki diğer V-adamlarının –Nazi gizli ajanları- kullanımını koordine etmek için gizli ajan olarak çalıştı. 17 Mart 1939'da –Çekoslovakya'nın işgalinde- erkek kardeşi Harald'a yazdı: "Ne yazık ki işgale katılamıyorum. ... Fakat şu andaki işim büyük ilgi görüyor, bu yüzden burada olmaktan ötürü kızgın değilim." Von Westernhagen, savaşta "bir kalemden daha fazlasıyla" çarpışmak istediği için Leibstandarte'ye 1940 Mayıs'ında naklolacaktı. Bu meseleyi netleştirdiği için Dörte von Westernhagen'a teşekkürler.

25 Dr. Barbara Distel, yazar tarafından yapılan mülakat, KZ Dachau Anıt Alanı, 7 Mart 2006. Waffen-SS'lerin dikkatli hatıratlarının hiçbirinde 1936'da Dachau'da geçirdikleri günleri hatırlamamaları hiç de şaşırtıcı değil.

26 Peiper'ın Braunschweig'daki SS Subay Okulu'ndaki notları, pek çok kategorideki SS değerlendirme sisteminde "fena değil"di, sınıfı on altıncı olarak bitirdi.

Yıllar sonra dahi Peiper bu görevi talihinin zirvesi olarak görecekti -üyeliğin, "o zamanlar her Almanın düşlediği bir onur olduğu rejimin seçkin alayı."[27]

Genç Peiper, iznini ailesiyle geçirmek üzere Berlin'e döndü. Orada hayat iyileşiyor gibiydi. İşsizlik düşmüş ve Berlinlilerin sinemalara, restoranlara ve tiyatrolara akın etmeleriyle birlikte Berlin şehir merkezi refaha kavuşmuş görünüyordu. Canlanan ekonomi, büyük çaplı yenileme ve imar çalışmalarıyla kendine gelmişti -Almanya o yaz Olimpiyat Oyunlarına ev sahipliği yapacaktı. Bir zamanların alay konusu olan ve korkulan Adolf Hitler'ine -adı Peiper'ın kolunda yazan adam- şimdi geniş çapta hayranlık duyuluyordu.

Jochen evdeyken, hayalinde Luftwaffe subaylığı olan ağabeyinin fikrini değiştirerek SS VT'ye katıldığını ve başarılarını da duydu. Ağabeyinin belirttiği gerekçeler, siyasi ikna kabiliyetini de açıkça ortaya koyuyordu: "Daha sonra subay adayı olarak katıldığım VT'yi seçme fırsatı yakaladım. Güçlü siyasi çıkarlarımın Luftwaffe'da karşılık bulamayacağına inanıyordum. Sonra da gördüm ki kardeşlerimden biri SS subayı oldu, bu da bana oldukça çekici gelmişti."[28]

Böylesine benimsemelerine rağmen, Nasyonal Sosyalizmin kalbinde yalnızca hoşgörüyle kabul edilen değil, aynı zamanda aşırı bir erdem hâline getirilmiş bir şiddetin olduğu her iki kardeş için de son derece açık olmalıydı. Nietzsche ve sosyal Darwinizm'in kaba ve aldatıcı bir karışımı olan ırksal felsefesi içerisinde, öldürme ve vahşilik yalnızca iktidarı elde etmek ve sürdürmek adına tercih edilen bir yol olarak betimlenmekle kalmadı, aynı zamanda SS'lerin dünya görüşlerinin de

---

Performansına ilişkin değerlendirmeler, 31 Ocak 1936 tarihli BDC dosyalarında yer almaktadır. Peiper'la aynı yıl, 1936 Nisan'ında mezun olan ve Leibstandarte'de önemli bir yer edinen bir diğer yakışıklı SS subayı ise Max Wünsche'ydi. Peiper'ın aksine Wünsche, Bad Tölz'deki diğer SS Subay Okulu'ndan geliyordu. Wünsche'nin BDC dosyası, RG 242, A3343-SSO-014C ve 015C.

27 Leibstandarte'nin "her Almanın düşlediği bir onur" olduğuna ilişkin sözleri için bkz. Peiper'ın Tashih Kurulu'na ifadeleri, Landsberg/Lech, 5 Ekim 1950, NA, RG 549, Kasa 6-24, 61 no'lu kutu.

28 Horst Peiper, özgeçmiş, 1937 civarları. Bkz. BDC dosyası, NA RG 242 (A3343-SSO-368A). Horst 20 Nisan 1937'de, kardeşinden tam bir sene sonra, Bad Tölz'deki SS Subay Aday Okulu'ndan mezun oldu. Daha sonra Dachau Toplama Kampı'nın muhafızı olan SS Totenkopf Standarte "Oberbayern"in bir müfrezesinin komutasını devraldı.

bir parçasını -kendi Weltanschauung'larını- oluşturdu. En azından resmiyette böyleydi.[29]

30 Haziran 1934 Cumartesi, Jochen SS süvarilerindeki üstlerini ilk kez etkilerken, Leibstandarte Adolf Hitler'in seçilmiş bir infaz mangası, Hitler'in potansiyel siyasi rakibi Ernst Röhm'ü -Sturmabteilung'un (SA) lideri- yok etme görevini üstlenmişti.[30] Uzun Bıçaklar Gecesi sırasında Leibstandarte'nin başı Josef "Sepp" Dietrich, Münih'teki Stadelheim Hapishanesi'ndeki idam mangasına bizzat liderlik etti. Sorumluluğunu hiçbir zaman inkâr etmese de daha sonraları bu görevin kendisini "hastalandırdığını" söyledi. Yine de Dietrich, Führer'in emrine itaat etmiş ve birkaçını şahsen tanıdığı Kahverengi Gömleklilerden on dört tanesi hapishane avlusunda şafak vakti infaz edilmişti.[31] Ertesi gün, kötü ünüyle bilinen Dachau Toplama Kampı'nın hafif şişmanca komutanı SS lideri Theodor Eicke, Röhm'ün bizzat karşısına çıktı ve hapishanedeki hücresinde onu tabancayla infaz etti.

Operasyona katılan SS'lere ölümcül görevleri hakkında sessiz kalmaları emredildi, lakin Uzun Bıçaklar Gecesi, Hitler'in korumaları arasında çokça bilinen -hatta bir övünç hadisesi- bir hâl aldı. Esasen infazlar için Münih'e trenle iki bölük gelse de Leibstandarte'nin bir başka taburu destek için Berlin'de kaldı. Jochen o esnada bir Leibstandarte mensubu olmadığından infazlara katılmadı; ancak Berlin'deki tüm SS'ler infazların gerçekleştiği Lichterfelde Kışlası'na rapor vermek zorunda olduğundan gidişata tanık oldu. Berlin'deki Leibstandarte mensupları 170 kilit SA

29 Hitler, saygın Alman filozof Friedrich Wilhelm Nietzsche'nin (1844-1900) sadık bir takipçisiydi. Nietzsche'nin eş değer saygınlıktaki bestekâr Richard Wagner'le birlikte Cenevre Gölü boyunca gerçekleştirdiği yürüyüşlerde kullandığı gümüş topuzlu bastonu, Hitler'in Münih'teki dairesindeydi. Bkz. David Irving, *The War Path* (New York: Viking, 1978), 54-55.

30 1934'e gelindiğinde Hitler, kanatlarda tutulan asi SA ile ordunun işbirliğinin artık sürdürülemeyeceğini gördü ve Ernst Röhm'ün biletinin kesilmesi gerektiğini belirtti. Himmler ve Heydrich ise Röhm'ün Hitler'i devirmek için hazırladığı bir komployu "ortaya çıkarmaktan" ötürü çok mutluydular. Eserleri, Uzun Bıçaklar Gecesi'ne çevrildi.

31 Röhm'ün tasfiyesine ilişkin iyi bir erken dönem açıklama için bkz. Höhne, *Der Orden unter dem Totenkopf*, 109-112. Daha yakın tarihli bir açıklama için ise, Richard J. Evans, *The Third Reich in Power 1933-1939* (New York: Penguin, 2005), 31-41, ve Ian Kershaw, *Hitler: 1889-1936* (New York: Hubris, W. W. Norton, 1999), 510-517.

üyesini yakalayıp infaz etmek üzere Lichterfelde'ye getirirken, Berlin'deki gangstervari cinayetler iki günden fazla sürdü.[32]

Bu tür eylemler SS inancının kalbindeydi: "Çelik kadar sert, ölüme meydan okuyan bir topluluk -Reich'a yeminli insan sınıfı."[33] Nasyonal Sosyalizm, kendisini insan evriminin en acımasız hamlıkta ve Darwinist formda tasavvuru olarak görüyordu. Himmler, "Hayattaki her şey mücadele," diyordu. "Her şey seçimdir. Yüzyıllar boyunca son tahlilde hayatta kalanlar daima daha iyi ve daha güçlülerdir."[34] *Härte* kavramının yüceltilmesinin, SS organizasyonu içerisinde merkezî bir rolü vardı. Takriben "şiddet" veya "sertlik" olarak tercüme edilen Härte, iş Hitler'in iradesinin sorgusuz sualsiz peşinden gitmeye geldiğinde, yerleşik etik ve ahlaki ilkeleri tamamen askıya alarak karşıtlara ve aşağılıklara hakir bir muamele göstermek olarak tercüme edildi. Bir SS ideolojik eğitim kılavuzundan şu alıntı, yarı Nietzsche'ci ruhu ve ırksal farklılığı küçümsemeyi aktarıyor:

> Eşitler buluştuğunda
> Nefret gerekir
> İyi niyet fayda etmez.[35]

Härte, silahlı çatışmalarda SS içerisinde kutsal bir hâl alacaktı, merhamet bir zayıflık işareti olduğundan kabul edilemezdi. Dörtlük, "Burada Tanrı sevgi istemez," diye sona eriyordu. Bir başka makalede daha da ileri gidildi. Yazar, "Diğerlerine karşı sert olmaya hakkımız var. Çünkü biz kendimize karşı da acımasızız," diyordu. Acımayı bir kusur olarak görüyorlar ve bu konuda tekrarla şu ikazda bulunuyorlardı, "SS, bütün zayıflıkları ortadan kaldıracak bu sertliğe sahip." Peki

32 Berlin'deki Lichterfelde'de tasfiye sırasında yaşananlar için bkz. Ian Sayer ve Douglas Boting, *Hitler's Last General* (Londra: Transworld Publishers, 1989), 14-16.

33 SS ideolojik eğitim kılavuzu *SS Leitheft*'ten alınmıştır. Bu eşsiz kaynağı önerdiği için James Weingartner'a teşekkürler. "Unsere Härte", SS Leithefte 9, 1943, 1-3, NA, RG 242, T-611, Nebraska Üniversite'si tarafından Berlin Evrak Merkezi'nde mikrofilme alınan biyografi dışı materyal, 44 no'lu makara.

34 "Rede des Reichsführers SS auf der Ordensburg Sonthofen," 5 Mayıs 1944, T-175, R92, F2613496.

35 James J. Weingartner, *Crossroads of Death* (Berkeley: University of California Press, 1979), 10. Orijinal alıntı: Oskar Winter, "Gott," SS-Leitheft, Heft 4, 1942, 3–7, Ulusal Arşivler, T-611, R45.

nihayetinde ortaya çıkan düşünce neydi? "Bırakın düşmanlarımız bizden korksun ve nefret etsin."

SS dünya görüşünü yalnızca felsefî gerekçelerle desteklemekle kalmıyorlar, aynı zamanda onları spiritüel bir eğitimden de geçiriyorlardı. Himmler, Paderborn yakınlarındaki pitoresk Vestfalya kırsalında bulunan Wewelsburg Kalesi'nde SS'ler için bir spiritüel inziva yeri yaratmaya çalıştı. Antik kale, eski Alman şövalyelerinin Doğu'dan gelen düşmanlarına karşı son sığınakları olarak biliniyordu. Kalıntılarından, gelecek neslin gururlu Alman mirasını geri almak adına yeni bir savaş başlatabileceği söyleniyordu.

HIMMLER'İN KIRSAL İSKANDİNAV MİSTİSİZMİNE KARŞI BİR tutkusu vardı, öyle ki vazifelendirilmesine "SS düzeni" atfında bulunuyordu. Kendi lakırdılarına inanmaya başladı ve nihayetinde İsveçli bir masöre, Doğu'daki Slavlara karşı kutsal savaşı sürdürebilmek için Almanya'ya tekrar gönderilen I. Heinrich'in kendi bedeninde zuhur ettiğinden emin olduğunu söyledi.

Umutsuz bir romantik olan Himmler, mistik girişimlerini örtmesi için terör ve karanlığı dikkatlice kullandı. SS kalesinin yuvarlak masasında oturan yüksek rütbeli on iki SS subayına, ciddi bir yüz ifadesiyle düşüncelerini telekinetik bir şekilde yoğunlaştırmalarını emrederdi. İskandinav mistisizminin özünde başkalarını etkileme potansiyeli barındırdığı konusunda ısrarcıydı. Peiper dâhil birçok subay ödül olarak aldıkları "kurukafa" yüzüklerini ve tören hançerlerini takıyorlardı ve hatta bazı SS çaylakları kendi söylemlerine inanmaya başlayarak SS rün ve ayinlerinin mistik bir güce sahip olduğu düşüncesine kapılmışlardı.[36]

Himmler, Kara Şövalyelerini bu yeni düzenin sorumlusu yaptı. Böylelikle SS elitleri Wewelsburg'da, İskandinav silsilelerini düşünebilir veya

---

36 Himmler'in SS'in sözde bilimsel mistisizm kanadı için bkz. Walter Schellenberg, *The Labyrinth* (New York: Harper and Brothers, 1956), ve Felix Kersten, *The Kersten Memoirs* (New York: H. Fertig, 1994). Bilhassa kafatası işlemeli Totenkopf yüzüğüne, Waffen-SS subayları gıptayla bakıyordu. Peiper şeritlerini daima takıyordu ve bir noktada kendi emir subayına da almak adına SS Yüzbaşı Josef Diefenthal için aracılık etmişti. Bkz. Peiper'ın Himmler'e eliyle yazdığı not, tarihsiz, NA RG 242, T-175, "Records of the Reich Leader of the SS and Chief of the German Police," R112, 2636740-41.

Kral Arthur'un yuvarlak masasına benzer on iki kişilik bir masada Reichsführer SS'le sohbet etmek için uzun sırtlı deri koltuklara oturabilirlerdi.[37] Himmler, değişmeyen Bolşevizm karşıtlığı temasından tutun da SS onaylı maden suyuyla terbiye edilmiş pırasa kahvaltısının şövalyevari erdemlerine kadar her konuda "Yeni Asilzadelik" üzerine ders verebilirdi.

Kalenin kapıları ve pencereleri mavi granitle süslüydü. Rünik motiflerle bezenmiş dövme demirden korkuluk, dev bir merdiven boyunca uzanıyordu. Meşe ağacından raflarla doksan bin ciltlik heybetli bir kütüphane ve SS arkeoloji bölümünden sorumlu sözde bilim insanlarının kullanması için büyük bir bölüm bulunuyordu. Himmler pratik düşünerek kaledeki dev bir odanın, Hitler'in gelecekteki fetihlerinde ele geçireceğinden emin olduğu altın ve gümüş ganimetler için ayrılmasını emretti.[38] Diğer odalardan biri -tıpkı Kral Arthur'unki gibi- Kral I. Heinrich'e (Himmler bu odaya yerleşmişti) ve biri de -henüz bulunamasa da- Kutsal Kâse'ye tahsis edilmişti.

Hepsi bu kadarla sınırlı değildi. Uzun süredir kozmosun büyüsüne kapılmış Himmler, bir astrolog bile tutmuştu -uzun vadeli planı astronomik gözlem gerektiriyordu. Eski kalenin mahzeni, karanlık mistik niyetlerle siyah mermerle kaplanmıştı. Kubbesinin tepesine, geniş bir *Hakenkreuz* rünü işlenmişti. Himmler *Valhalla* olarak adlandırdığı bu noktanın Nazi evreninin merkezi olduğunu ilan etti.[39]

Yine de çiçeği burnunda SS subayı Jochen Peiper'ın günlük yaşamı bir kalede değil Berlin metropolünde geçiyordu. Alman askerî geleneği açısından zengin bir akademi olan Lichterfelde Kışlası'nda diğer Leibstandarte mensuplarına katıldı. Devasa meşe ağaçları, Viktoryen tarzda devasa tuğla binaları ve şahane bir havuzuyla yerleşke oldukça etkileyiciydi. Mekân, Leibstandarte mensupları robotik bir hassasiyetle durmadan geçit töreni talimleri yapmak için ana meydana indiklerinde

---

37 Höhne, *Der Orden unter dem Totenkopf*, 170-175. Wewelsburg adını Şövalye Wewel von Büren'den alıyor. Wewelsburg hakkında daha fazla detay için bkz. Dr. Jan Erik Schulte.

38 Peiper'ın doğum gününde, SS Tümgeneral Siegfried Taubert'in Himmler'le Wewelsburg hakkındaki sohbeti, 30 Ocak 1939. Yer, gizli tutularak turistlerin ziyaretine kapatıldı. NA, RG-242, T-175, 88 no'lu kayıt, F2611425-26.

39 Karl Hueser, *Wewelsburg 1933 bis 1945. Kult und Terrorstätte der SS* (Paderborn: Verlag Bonifatius-Druckerei, 1982), 274.

askerî bir gurur yayıyordu.[40] 20 Nisan 1936'da, Hitler'in doğum gününde Peiper 11. Bölük'ün 3. Müfreze'sinin başına geçirildi.

Komutanı SS Yüzbaşı (Hauptsturmführer) Carl Marks gece yürüyüşlerine o kadar düşkündü ki 11. Bölük'e şaka yollu "ay ışığı" bölüğü deniyordu.[41] Peiper'ın karargâhı, kırmızı tuğlalı Hermann Göring binasının ikinci katındaydı. Karargâh kabul edilebilir bir konfora sahipti ve memleketinde görev yaptığından, zaman zaman evinde uyumak veya kendi başına dolaşmak için bodrumda bir motosiklet tutuyordu. Peiper'ın emrine verilen adamları ilk başta onun çocuksu tavırlarından ötürü- "alelade bir Hitler Gençliği üyesi" olduğunu zannettiler- bir adım geri durdular, fakat kısa süre sonra liderlerinin hem disiplin hususunda titiz hem de iyi niyetli biri olduğunu anladılar. Böyle bir ahlâki titizlik, bilhassa Himmler'in SS'indeki erdem saplantısı düşünüldüğünde, muhtemelen Carl Marks'a da tam olarak uyuyordu. Peiper birliğe katılmadan önce, 9 Mart 1935'te bölüğü Berlin'deki Weinmeister Klause'de bir Gestapo baskınına eşlik etmişti. Baskında eşcinseller tutuklanmış ve Prinz Albrecht Straße'deki Gestapo yeraltı katakomplarına götürülmüştü.[42] Hâlihazırda bir kardeşi eşcinsel olan Peiper bu konu hakkında ne düşünürdü?

PEIPER, ÂLEMCİ DİĞER GENÇLERLE BİRLİKTE MÜSTEHCEN BERLİN barlarına nadiren uğrardı. Genç SS'ler en az üç açıdan dünyanın diğer askerlerinin çoğuna benziyorlardı: İçki, arabalar ve kadınlar. Uyumlu olmak adına Lichterfelde'deki adamlar Berlin'in sunduğu canlı atmosferden sonuna dek yararlandılar: Biralar içildi, arabalarla belalara bulaşıldı ve yasaklanana dek Café Olympia'da etek kovalandı. Fakat Peiper genelde Lichterfelde'deki dairesinde olur ve elmas camlı penceresinin önünde kitap okurdu. Edebiyat sevgisine de burada kapıldı ve geceleri *Madame Pompadour* veya onun gibileri görmek için kışla sinemasına giderdi.

---

40 Lichterfelde kışlalarının fotoğrafları için bkz. BA Bildarchiv Koblenz. Ayrıca, Paul Hausser ve Jochen Peiper, *Wen alle Brüder schweigen* (Osnabrück: Munin Verlag, 1973).

41 Hermann Stahr, alıntılandığı yer Patrick Agte, *Jochen Peiper: Commander Panzerregiment Leibstandarte* (Winnipeg: J. J. Fedorowicz, 1999), 13.

42 Reinhard Rürup, *Topographie des Terrors: Gestapo, SS und Reichssicherheitshauptamt auf dem 'Prinz Albrecht-Gelände'* (Berlin: W. Arenhövel, 2002), 232.

Gün boyunca büyük kapalı havuzda yüzme, hentbol oynama veya bahar havasında güneşlenme fırsatı bulunuyordu.[43] Başarılı yüzücü Peiper, yazın yakınlardaki Teltow Kanalı'na sık sık yüzmeye gidiyordu. Kültürel açıdan orada genelde müzik yapan biri veya gezgin SS şairi Hanns Johnst'la tanışma şansı oluyordu.[44]

Landsknecht kişiliğiyle Sepp Dietrich hâlen Leibstandarte'nin başındaydı ve görevlendirmelere belirgin bir törensel görünüm kazandırıyordu. Nasyonal Sosyalist sistem içerisinde kendi kendini duyuran bir elit olarak Leibstandarte, yalnızca geçit törenleri ve devlet başkanlarının ziyaretleri için yürüyüş kolları sağlamakla kalmadı, aynı zamanda Berlin'deki Reich Şansölyeliği ve Hitler'in Berchtesgaden'daki inziva yeri olan Berghof'da da onur muhafızı olarak görev aldı. Titiz görünüş her şey demekti! Peiper genellikle nöbetçi subay olarak veya Şansölyeliğin taş avlusundaki şeref kıtasının komutanı olarak görevlendirildi. Leibstandarte'nin saflarındayken, Hitler'e soyut bir bağlılıktan ziyade Führer'in şahsı somut bir gerçeklik hâline geliyordu. Başka hangi Alman birliği Hitler için "*der Alte*" yani ihtiyar diyebilirdi?[45]

Leibstandarte'nin subay kadrolarına mensup olmak, her geçen gün daha da mest edici bir hâl alıyordu. 1936 yazında Hitler, 11. Olimpiyat Oyunlarına ev sahipliği yapmak adına Almanya ve Nasyonal Sosyalizmin en iyi tutumuna sahipti. Lichterfelde'deki SS'ler yerleşkeye Olimpiyat Köyü adını verdiler. 1 Ağustos'ta Hitler, Olimpiyatları oyunlar için özel olarak inşa edilen yeni Berlin stadyumunda açtı. Jochen Peiper, gelecek iki hafta boyunca onur konuklarına eşlik etmekle görevlendirildi. Amerikalılarla yaptığı ayaküstü sohbetlerle İngilizcesini de geliştirme imkânı buldu.[46] Hitler Gençliği'nin dengi olan kadın oluşumu

43 Lichterfelde kışlalarındaki günlük aktivitelere ilişkin bilgilerin yer aldığı günlük "Standartenbefehl," 1936-1937, NA RG 242, T-354, R212.

44 Nazi şairin Avrupa seyahatnamesi için bkz. Hanns Johst, *Maske und Gesicht* (Münih: Albert Langen und Georg Mueller Publishing, 1935). Çağdaş bir biyografi için bkz. Rolf Düstenberg, *Hanns Johst: Der Barde der SS. Karrieren eines deutschen Dichters* (Paderborn: Schoening Ferdinand GmbH, 2004).

45 "Ein Besuch bei Obergruppenführer Dietrich," 1936 Aralık, NA, RG 242, T-354, R 210, F3874673–78.

46 "İngilizcemi 1936 Olimpiyatlarında Amerikalılarla konuşarak geliştirdim.": Peiper'ın Stephen Sanders'a verdiği ifadeler, 1945 Haziran, Feuchtwangen, Almanya. Sanders, mülakat, 21-22 Ocak 1999.

Bund Deutscher Mädel'in (BDM) teveccühüyle manzarayı canlandıran güzel genç kadınlar da görev almışlardı.

Leibstandarte mensupları yeni, şık tören üniformalarını giyiyor ve balolara katılıp dans ediyorlardı. Bu delikanlılar yalnızca yakışıklı erkekler değildiler, aynı zamanda sporda başarılıydılar, müzik çalabiliyorlardı ve kültürlülerdi. Hain şair Heinrich Heine gibi dönemin özgür düşünürlerini tartışıyorlardı.[47] Tüm bunların arkasında Cermen ihtişamı yükseliyordu. O hararetli günlerde her şey boyut ve tempo açısından devasaydı.

11 Ağustos'ta Peiper ve Lichterfelde Kışlası'ndaki diğer bir grup seçkin erkek, Alman kadın olimpiyat takımına akşamları eşlik etmekle görevlendirildi. Amaçları Almanya'daki en iyi centilmenler olarak hizmet etmekti -fakat her ihtimale karşı, ekip önceki hafta zührevi hastalıklardan kaçınma konusunda talimat aldı.[48] Tavsiyeye ihtiyaç duyulup duyulmadığı söylenmedi, lakin her halükârda sosyal takvim doluydu. Ertesi gün Peiper, Reich Şansölyeliği'nde yabancı konuklar için düzenlenen büyük bir akşam resepsiyonunda ve ardından Olimpiyat Stadı'nda binden fazla müzisyenin görev aldığı devasa askerî bando konserinde onur muhafızı olarak görev yaptı. O yaz her bir Alman'dan Nasyonal Sosyalist gurur fışkırıyordu.

Genç Peiper için dönüm noktası 1936 Eylül'ünde Adolf Hitler'e ilk kez şahsen takdim edildiği zaman olmuştu. Olay Nürnberg'deki Reich

---

47 Bu bölüme dair şüpheler mevcut, çünkü muhtemelen hapsedilmiş bir SS'in savaş sonrası politik doğruculuk girişimlerinden kaynaklanıyor. Hellmut Meng'in Şartlı Tahliye Başvurusu için yazdığı mektup, Peiper dosyaları, Frau Constanze Kröger-Kment'in ifadesi, 14 Kasım 1955. BDM, Bund Deutscher Mädel (Alman Kız Birliği) 1930'da kuruldu ve sonunda on dört ve yirmi bir yaşları arasındaki tüm kızlara zorunlu tutuldu. Himmler'in niyeti, zekâları, zarafetleri, politik güvenilirlikleri ve Cermen ırklarının saflığı nedeniyle seçilen kızları eğitmek için bir Kadın Bilgelik ve Kültür Akademisi kurmaktı. Bu Aryan güzellerinin, Nasyonal Sosyalizm için çok sayıda çocuk doğurmaları bekleniyordu. Frau Kröger-Kment, Peiper'ı "olağanüstü yetenekli bir genç adam ... o zamanlar kızların bilhassa hayranlık duyduğu kişi" olarak hatırlıyordu. Kröger daha sonra 1943'te Rusya'da öldürüldü. Sonraları Constanze, Kment adındaki bir SS'le evlendi. Kment de 1936'da Bad Tölz'deki aynı SS Subay Adayı Öğrenci sınıfındandı. Böylelikle Kröger-Kment, peş peşe iki SS'le evlenmiş oldu.

48 Yaz Olimpiyat Oyunları sırasındaki etkinliklere Peiper'ın katılımı için bkz. "Standartenbefehl," 1936 Ağustos, ve "Empfang der deutschen Frauen Olympiamannschaft," NA RG 242,T-354, R213, 3877317-35. Mihmandarlar için özel bir gereklilik: "yeni bir saç tıraşı; giyim ve kişisel bakımın kusursuzluğu."

Parti Günü'nde gerçekleşti. Yeni kurulan harp okullarından mezun SS subayları, Nürnberg Kalesi'nin burcunda Alman lidere takdim edilirken, sadık partililerden oluşan dev bir kalabalık da Hitler'i dışarı çağırıyordu.

Açılış töreninde Himmler, parlak siyah ve gümüş SS tören hançerini bizzat verdi.[49] Cilalı gümüş bıçağın üstünde şu söz parlıyordu: "*Meine Ehre heisst Treue!* - Sadakatim şerefimdir!" Ardından Peiper ve diğer subaylar Hitler tarafından kabul edildiler. Hohenzollernburg'un kutsal salonunda bir araya geldiler. Hitler Peiper'ı selamladı ve yaklaşarak sıkıca tokalaştı.

O heyecan dolu anın ardından Peiper başardığını fark etti. Artık Leibstandarte Adolf Hitler'in bir SS subayıydı ve Führer'in bizzat kendisi tarafından bu elit kardeşliğe kabul edilmişti! Ceketlerinin kolunda Hitler'in adı yazıyordu ve

> onun emirleri dışında hiçbir şey onları bağlamıyordu. ... Leibstandarte birliklerini Führer'in elinde sağlam bir araç hâline getirmek için ... zamanı kullanabiliriz ve kullanmalıyız.[50]

1937 yılı Lichterfelde'de bir dizi görevlendirmeyle geçti. Peiper'ın birliği, Mayıs ve Haziran aylarında Lüneberg Heide'de taarruz eğitim tatbikatları gerçekleştirdi. Peiper ve diğerleri zorlu yürüyüş ve arazi tatbikatlarında kan ter içerisinde kalırken hava ılık ve güneşliydi. Geceleri *Daughter of the Samurai* gibi filmler izliyorlar yahut radyo dinliyorlardı. Peiper hem arazi araçlarındaki yeteneklerini hem de at terbiye ve biniş uzmanlıklarını artırarak bir tür aristokrat subay hâline geldiğini gösterdi.

28 Mayıs'ta Hansfeld'de her sene olduğu gibi Sepp Dietrich'in doğum günü için büyük kutlamalar tertip edilmiş ve Dietrich 45 yaşına girmişti. 1937'deki bu *Fest*, on dört bin litreden fazla biranın tüketildiği çılgın bir partiye dönüşmüştü. Akşamdan kalmalar ve kibirli egolar ertesi günü güneşlenerek geçirdiler.[51] Peiper ayık kalarak en iyi görevi

---

49 Himmler'in genç Peiper'la Reichsparteitag'da el sıkışması, filme kaydedildi. BA-MA, Sammlung Vorpersal, NS 756/105. Aksi belirtilmediği sürece, Peiper'ın ilk yıllarına ilişkin temel bilgilerin birincil kaynağı olarak BDC dosyası ve NA'daki dosyaların nüshaları kullanılmıştır. Bilhassa CV, 21 Aralık 1934 ve 14 Ocak 1935 tarihlidir.

50 Abteilung Schulung, 4 Şubat 1935, NA, RG 242, T-354, 218 no'lu evrak, F3884526.

51 Der Freiwillige, tarihsiz, "Aus dem Tagebuch eines gefallen Kameraden: 18.4.1937–1.8.1937," Sammlung Vorpersal, BA-MA, 756/105.

almayı başardı: 25 Eylül'de Leibstandarte'nin iki taburuyla birlikte, Hitler'in İtalyan diktatör Benito Mussolini için Münih'te verdiği resepsiyonda görevlendirildi.

Pek tabii askerî eğitimler de yapılıyordu ve daima bir kaza yaşanıyordu. 7 Aralık'ta Peiper ve takımı Berlin yakınlarındaki bir alanda el bombasının nasıl atılacağını öğreniyorlardı. Ne yazık ki askerlerden biri çubuk tipi el bombasını atmakta uzun süre tereddüt edince bomba yakında patladı. Peiper, saçılan şarapnel parçaları yüzünden kalçasından yaralandı ve süratle Berlin'deki SS hastanesine götürüldü. Peiper hastaneden SS Çavuş Karl Hollander'ı aradı ve derhal bir sivil takım elbise getirmesini istedi. Taburda görevli SS Yarbay Trabandt, Peiper'ı o akşamki bir partiye davet etmişti ve pek çok genç hanımefendinin de partide olacağına şüphe yoktu. Peiper partiyi kaçırmak istemiyordu. Peiper partiye katılsa da bütün gece boyunca ayakta durmak zorunda kaldı.

13 Mart 1938'de Peiper, Avusturya'ya yürüyüşleri sırasında Leibstandarte için tertip edilen "coşku dolu" resepsiyonda hazır bulundu. Anschluss yani Alman İmparatorluğu'nun Avusturya'yı ilhakı gerçekleşiyordu. Kilise çanları çalıyor, çılgınca coşkulu kalabalıklar Avusturya yol kenarlarında toplanıyorlardı. Yol boyunca kadınlar kendilerinden geçiyor ve bayılıyorlardı.[52] Önde Hitler, birkaç adım gerisinde ise Himmler ve Sepp Dietrich, Viyana'nın yağmurla ıslanmış sokaklarında ilerlediler. Bu grubu yalnızca birkaç adım geriden jilet gibi üniformasıyla Leibstandarte mensubu bir subay takip ediyordu, Jochen Peiper. Himmler, daha önce de bir kalabalığın içinden seçtiği bu safkan SS'i tekrar gördüğünde muhtemelen farklı bir ışık altında görmüştü. İşte müstakbel emir subayı, hizmetkârı ve ırksal açıdan saf asistanı.

Nihayetinde maiyet, Viyana şehir merkezindeki muazzam Heldenplatz'a ulaştı. Orada, çevrelerindeki binaların, bahçelerin ve heykellerin ihtişamının ortasında Peiper ve diğer SS'ler, Hitler'in çılgınca tezahürat yapan Avusturyalılardan oluşan dev kalabalığa hitabına tanık oldular. Birkaç gün boyunca bu şekilde devam etti. Almanya'da

52 Karl Hollander'nın hikâyesi için bkz. Agte, *op.cit.*,15. Hitler'in konvoyuna Avusturya'da yapılan tezahüratlar için bkz. Max Wünsche, John Toland tarafından yapılan mülakat, 3 ve 19 Kasım 1971, "Avusturya halkı, *Anschluss*'un ardından çılgınlar gibi coşkuluydular. ... İnsanlar daha sonra bunu reddetmeye başladılar, fakat bu doğru değil. İnanılmazdı. ... Hayatımda buna benzer başka hiçbir şey görmedim."

Himmler'in sivri dilli karısı bile ilham almış gibi görünüyordu. Radyodan sabahın ikisine kadar olayı takip ederek, "Hava mükemmel. Gerçekten de bahar geldi. Avusturya artık Alman İmparatorluğu'nun bir parçası! H. [Heinrich] Viyana'ya ilk ulaşanlar arasında. Führer cumartesi sabahı Braunau'ya vardığında karşılaştığı sevinç tezahüratları tarif dahi edilemezdi," diyordu. Ardından 27 Mart'ta ünlü kocası Berlin'deki villalarına döndü. "H. Avusturya'daki görevinden büyük bir memnuniyetle döndü, neredeyse mutluluktan havalara uçuyordu," diye yazdı. "Sahip olduğu *insan materyali* SS'te!"[53]

Peiper ve diğer SS "insan materyali" zarif Viyana'da altı hafta daha oyalandı. Bir noktada o ve Leibstandarte'nin diğer subayları yerel kışlalara güvenle girdiler. Orada, Wehrmacht ile birleşmeleri dâhilinde işlerini kaybedeceklerinden endişelenen göbekli ihtiyar Avusturyalı askerlerle karşılaştılar. Yine de Peiper ve diğerlerinin akıllarında bu ihtiyar Avusturyalı *Landser*lardan fazlası vardı. Bu genç SS'ler için yalnızca en iyiler yeterince iyiydi, bu yüzden Viyana Devlet Operası'nın kıvrak ve kıvrımlı kadın sanatçıları doğal olarak onlardan etkilenmiş görünüyorlardı.[54]

Alman dünya düzeni yeni bir dünyaydı. Jochen Peiper yüzünü beyin takımına doğru dönerken yıldızı da Nasyonal Sosyalizmin ufkunda yükseldi.

Acaba nerede bitecekti?

53 Marga Himmler, günlük, USHMM, 1999, A.0092, 13-27 Mart 1938 girdileri.

54 Peiper'ın Anschluss'un ardından anlattıklarını, Heinz Stuttereckerʼdan öğreniyoruz. Stutterecker, yazar tarafından yapılan mülakat, Viyana, 28 Şubat 2009.

Üçüncü Bölüm

YAKIN ÇEVRE

JOCHEN PEIPER, 1938 NİSAN'INDA ZAFER SARHOŞU AVUSTURYA'DAN Reichsführer SS Heinrich Himmler'in gelecekteki emir subayı olarak dönüyordu.

Berlin'e vardığında Lichterfelde'deki üstlerinden, organizasyonu için dev bir imparatorluk yaratan Himmler'in SS'inin tepe kadrosuna atanacağını öğrendi. Peiper ve Himmler'in yıldızları artık birbirlerine bağlanmıştı. O sıralar Himmler'in yıldızı hâlihazırda keskin bir ivmeyle yükseliyordu. Ve bu çarpıcı ün, pek çok ikincil faydayı da beraberinde getirecekti.

İlkin her şey harika görünüyordu. Viyana'daki SS ihtişam ve şatafatından yeni dönen Peiper'a 22 Mayıs 1938'deki meşhur, tehlikeli Avus Rennen yarışına ücretsiz bilet verildi. Yarış biletlerinin fiyatı, Berlin'deki sıradan bir ailenin bir aylık kirasının yarısı kadardı! Şık BMW 328'leriyle Almanların ilk altı sırayı alarak yarışı kazanmalarıyla birlikte etkinlik daha da heyecan verici olmuştu.[1] Ardından 1938 Temmuz'unun başlarında, SS Üsteğmenliğe (Obersturmführer) terfiinden üç ay sonra, Joachim Peiper resmen Himmler'in şahsi maiyetine atandı. Üç aylık görev süresi oldukça yeterli gibi görünüyordu. Onun kadar rekabetçi olmayan herhangi biri için Himmler'in maiyetine atanmak, genç bir subay için kariyer zirvesi olabilirdi. Ama hayır. Peiper'ın gizli rakibi Max Wünsche, bizzat Hitler'e hizmet etmek için Reich Şansölyeliği'ne atanmıştı.

Etkileyici sarışınlığıyla Wünsche, Jochen Peiper'a eşdeğer bir SS prensiydi. Wünsche, Leibstandarte'ye atanmadan öncesinde Bad Tölz'deki

1 BA-MA, RS 4 /15760: 22 Mayıs 1938, Peiper ve aralarında Fritz Witt'in de bulunduğu diğer on iki subay, Berlin'deki Uluslararası Avus Rennen 1938'in biletlerini ücretsiz almıştı.

subay okulunda oldukça başarılı bir grafik çizmişti.[2] Gariptir, Hitler'in Üçüncü Reich'ında organizasyon mensuplarının doğum günleri ve astrolojik birleşimlerine önem verildi. Peiper'ın doğum günü uğurlu bir gün olan *Machtergreifung*[3] (30 Ocak) olsa da Wünsche bu konuda ondan daha iyisini yapmıştı. Sarışın Max, Führer'le aynı gün doğmuştu! Genç Wünsche kısa süre sonra Hitler'in Bavyera'daki inziva yeri Berghof'taki süslü SS onur muhafızlarına komuta etti. Orada Avrupa'nın ileri gelenlerini karşıladı ve SS'in beyaz yaz üniforması içerisinde Hitler'le birlikte koşuşturdu.[4] O ve Peiper, önemli pozisyonlarda görev yapmak için seçilen gözde oğullar gibiydiler. Fakat Wünsche'ninki daha iyi gibiydi.[5]

Peiper yeni görevine biraz şaşırmış olabilirdi. Sonuçta sorunlar vardı. Bir yıl önce Peiper, Himmler'in Dahlem No. 8/10 Dohnenstieg'deki Berlin villasında nöbetçi subayken Reichsführer SS'in karısı Marga'yla sorun yaşamıştı. Genellikle Leibstandarte mensupları Reichsführer SS ve ailesi gibi önemli kişilerin evlerini korumakla görevlendirilirdi. Peiper görev yerine vardığında Leibstandarte mensuplarını Bayan Himmler'in çamaşır asma ve çim biçme gibi gündelik işlerini yaparken buldu. Peiper sert bir şekilde Bayan Himmler'e, "Hayır, artık bu söz

2 Wünsche'nin BDC dosyası, a.g.e. 1936 Nisan'ında Leibstandarte'den, Hitler'in törensel onur kıtası olarak görev yapan Führer Begleit Kommando'ya atandı. Bu mevkiiyle Bavyera'daki Reich Şansölyeliği ve Berghof'ta bulundu ve Wünsche'nin askerî tavrı, Hitler'in bizzat kendisinden şahsi yaveri olmasını istemesi ve 1938 Kasım'ında bu göreve atanmasıyla sonuçlandı. Wünsche, Toland'la gerçekleştirdiği mülakat kayıtları, Kasım 1971, LOC Ses Bölümü, C-36-C-39.

3 NSDAP ve Adolf Hitler'in iktidara geldikleri gün için kullanılan tabir. (ç.n.)

4 "Onun [Hitler] hakkında olumlu bir izlenimim vardı. ... Büyüleyici gözleriyle güçlü bir karakteri vardı. Kadınlar ona çekiliyormuş gibi görünüyordu. ... Kolay kolay öfkelenmezdi, fakat sigaradan nefret ederdi. ... Düşünceliydi –gecenin yalnızlığında büyük kararları genellikle balkonunda saatlerce turladıktan sonra verirdi. ... Hitler hiçbir şeyden korkmuyordu. Avusturya'ya üstü açık bir arabayla gitmişti, fakat buluşmalarda aptallar tarafından öldürülmemeye de kararlıydı. ... Onunla tanışmadan önce heyecanlanırdınız, fakat ardından sizi rahatlatırdı. ... Bugün insanlar onu şeytan hâline getirdiler, fakat bana göre gerçekten insandı ve çok sempatik biriydi." Wünsche, Toland'la yapılan mülakat, 3 ve 19 Kasım 1971.

5 Peiper'ın üstüyle ilgili Wünsche'nin bakış açısı: "Benim açımdan Himmler sevimsiz bir adamdı. Onunla uzun süre ilgilenmediğim için memnunum. Almanya'nın güvenliğinden sorumluydu ve bu yüzden olumsuz şeylerle ilişkilendirildi. Daima olumsuz şeylerle uğraşmak zorunda kalan insanlar, üzerinize biraz da olsa renklerinden [*abfährben*] bulaştırırlar." Wünsche, mülakat.

konusu dahi değil," dedi. "Adamlarımızın ev işleri yapmalarını yasaklıyoruz." Buraya kadar. Marga Himmler, Prusyalı subayın kendini beğenmiş ve kibirli olduğu yargısına vardı.[6] Marga günlüğüne, "Heini'den iki gündür haber alamıyorum. Personele de sormaya çekiniyorum, çünkü hiç kibar değiller," diye yazdı.[7] Peiper'ın Himmler'in huysuz karısıyla karşı karşıya gelmesi, seçim şansına kalıcı bir zarar vermemiş gibi görünüyor. Her hâlükârda, Peiper'ın Himmler'in emir subayı olarak atanması iki taraf için de kabul görmüş olacak ki görevlendirme süresi daha sonra uzatılacaktı.

Leibstandarte'deyle birlikteliği ve Himmler'in aşinalığı incitici değildi.[8] Sonuçta Reichsführer SS onu 1934'teki Reich Parti Günü'nde kalabalığın arasından bizzat seçmişti. Peiper'ın taze yakışıklılığı ve kültürlü davranışları, tuhaf görünümüyle daima karşı kutbu arayan Himmler için bir artıydı. Hakikaten de Karl Wolff veya Jochen Peiper gibi adamları subay olarak seçerek Himmler, SS teşkilatının Sturmabteilung'un serserilerinden farklı olarak saygın insanlardan oluşmasını istiyor gibi görünüyordu.

Beklenildiği gibi Peiper, Waffen-SS'teki sıradan askerlerin "Aryan kere Aryan" diye dalga geçtikleri İskandinav fenotiplilerden biriydi: Jochen Peiper, "Reichsführer SS'in önerdiği sürüm [*Reichsführer SS befohlene Ausgabe*]."[9] Astrolojiye takıntılı Himmler, ekibinin potansiyel her bir üyesinin doğum haritasını çıkardı.[10] Nasyonal Sosyalist düzenin tesis edildiği gün doğan bir genç adam görmek muhteşem bir şeydi. Peiper, yay yükseleni ve Jüpiter'in baskın olduğu bir kova burcuydu;

6 Peiper'ın hikâyesinin kaynağı Heinz Stutterecker. Stutterecker, mülakat, 28 Şubat 2009.

7 Marga Himmler, günlük, USHMM: 1999, A.0092, 14 Şubat 1941.

8 Görünürde SS ve Verfügungstruppe'nın bir parçası olmasına rağmen, Leibstandarte emirlerini doğrudan Hitler'den aldı ve bu durum kaçınılmaz şekilde Himmler'in birlik üzerindeki kontrolünü zayıflattı. Bkz. James J. Weingartner, "Sepp Dietrich, Heinrich Himmler and the Leibstandarte Adolf Hitler, 1933-1938," *Central European History*, Cilt 1, No. 3, 264-268, 1968.

9 "Reichsführer SS befohlene Ausgabe" için bkz. John Michael Steiner, *Power Politics and Social Change in National Socialism: A Process of Escalation into Mass Destruction* (Atlantic Highlands, NJ: Humanities Press, 1976), 274–275.

10 Himmler'in astrolojiye takıntısı, personel ve günlük kararları için bkz. Schellenberg, *The Labyrinth*, 185. Ayrıca, Wilhelm Wulff, *Zodiac and Swastika* (New York: Coward, McCann and McGeoghegan, 1973), 163–164.

bu, risk alma isteğiyle sadakatin faydalı bir karışımı anlamına geliyordu. Ya da en azından Himmler'in astroloğu böyle demişti.

Peiper'ın nasıl bir patronu olurdu? Reichsführer SS'le tanışması için yapılan ilk görevlendirme güçlü bir ipucu veriyordu. Eski Quedlinburg şehrine ve Himmler'in kendisini reenkarnasyonu olarak gördüğü Kral I. Heinrich'in (Henry the Fowler) mezarına gerçekleştirilen yıllık ziyarette görevlendirilmişti.[11]

TEMMUZUN BİRİNCİ GÜNÜ HİMMLER VE MAİYETİ, YENİ SS SUBAY adaylarını Braunschweig'deki Junkerschule'de karşıladı ve Rathaus'ta yemek yediler. Peiper mezundu. Grup daha sonra eski Quedlinburg'un yarı ahşap binalarından aşağı doğru ilerleyerek, Himmler'in tarihi şahsın bininci ölüm yıl dönümünü anmak için bir program düzenlediği katedrale giderek dini vazifelerini yerine getirdi.[12] Orada, Siyah Tarikatının ileri gelenlerinin huzurunda Himmler, reçineli meşalelerin ışığı altında König Heinrich'in kemiklerinin gömülü olduğu mahzene indi. Himmler, SS'lerce sembolik olarak korunan mezara çelenk bıraktı. "Almanların en Almanı"nın ardında bıraktığı dersleri onurlandıracağına tanıkların önünde sesli bir yemin etti. Kutsal Lorraine bölgesini

---

11 Braunschweig'a yapılan hac ziyareti ve müteakibindeki tören, Himmler'in emir subayının kayıtlarında anlatılmaktadır: "Zeitfolge der Heinrichsfeier am 1. Juli.1938 in Quedlinburg," NA, RG242, T-175, Evrak 112, Kasa 6851. Peiper, BDC personel dosyasındaki "Dienstlauftbahn"da gösterildiği gibi o sırada Reichsführer SS kadrosuna atanmıştı. Fransız Capet hanedanından zeki bir prens olarak yükselen Kral I. Heinrich (876-936), 919'da Almanya kralı olarak taç giydi. Eski Saksonya Dükü, Lorraine'i fethettikten sonra Alman Svabya ve Bavyera Büyük Dükalıklarını birleştirdi ve kilisenin, onun yayılmacı politikalarına müdahale etmesini yasakladı. Heinrich, doğudaki Slav kabilelerini kendi hanedanının doğal düşmanı olarak gördü ve Macarların Almanya'yı işgal girişimlerini Riade Muharebesi'nde başarıyla savuşturdu. Himmler, Kral Heinrich'in 2 Temmuz 1936'daki bininci ölüm yıl dönümü üzerine yaptığı konuşmada, Doğu'daki Rus Slavlardan şimdinin Macarları olarak söz etti. Macarların süvari orduları varken, şimdiyse Rusların tankları vardı. Bkz. Frank Helzel, "*Himmlers und Hitlers Symbolpolitik mit Mittelalterlichen Herrschern,*" Bad Wildungen, 1 Kasım 2006, www.himmlers.heinrich.de.

12 Günther d'Alquen, Reichsführer Rede zu Quedlinburg (Magdeburg: Im Nordland Verlag, 1936). SS propagandasının başı d'Alquen, Himmler'in kendi kendine uydurduğu efsaneye eklemede bulundu: "Bu zamana dek gelmiş geçmiş en büyük Almanlardan biri bin yıl önce öldü. Fakat bugün o kadar canlı, o kadar yakın ki onu fiziksel olarak aramızda gördüğümüze inanıyoruz."

fetheden, Alman kabilelerini birleştiren ve Bohemyalı ve Slav akınlarını durdurmak için Elbe Nehri'nin doğusuna geçen Heinrich, Himmler'in inançsal kahramanıydı.

Yazışmalarda, Himmler'in yakın çevresine kendisinden K. H. olarak bahsetmeyi tercih ettiğini açıkça görebiliyoruz -*König Heinrich*'e yapılan neredeyse gizli bir atıf. Bu sayede yeni SS acemilerini Cermen atalarına bağlayacak eski Tötonik ve kozmolojik dogmalardan oluşan bir hattı canlandırmaya çalıştı.[13] Henry the Fowler gibi Himmler de kendisini Doğu'daki Slavlarla kaçınılmaz olduğunu düşündüğü savaşın modern haçlısı olarak gördü. Kendisi üstat, SS'leri de onun Töton Şövalyeleri olacak ve yeni bir *Herrenvolk*[14] aristokrasisini yetiştirmesine yardımcı olacaktı. Fakat en önemlisi, ayrıcalıklı İskandinav SS sınıfının tüm Avrupa'ya hâkim olması adına yapılacak ırksal mühendislik için modern zaman deneyi olacaktı. Bu Aryan savaşçılar uzun boylu, mavi gözlü ve sarışın olacaklardı.[15]

Peiper çok uzun boylu olmasa da diğer niteliklere sahipti. Himmler'le geçirdiği kısa sürenin ardından Peiper ikinci emir subaylığına getirildi ve Berlin'deki Prinz Albrecht Straße No. 8'deki gösterişli beş katlı barok saraya taşındı.[16] Orası Himmler'in SS'inin, bitişiğindeki bina da Reich Güvenlik Baş Dairesi Şefi Reinhard Heydrich ve eşit derecede korkulan Gestapo'nun karargâhıydı. Prusya'nın en meşhur mimarı Karl Friedrich Schinkel tarafından tasarlanan bu adres belki de Almanya'nın en korkutucu adresiydi ve Himmler'in ofisi de oradaydı. Eski Prinz Albrecht Oteli'nin dönüştürüldüğü karargâh oldukça zarifti: Avluyu çevreleyen iki ek kanatla devasa bir merdiveni vardı. Yine de Wilhelmist mimari üslubu, binanın mahzeninin derinliklerinde gizlenen Gestapo işkence odaları ve sakladığı diğer pek çok şeyiyle Berlinlilerin kalplerine korku salıyordu.

---

13 Peiper da Himmler'in K. H. kısaltmasını kullandı.

14 Almanca *Herrenvolk*, üstün ırk anlamına gelmektedir. Burada ise yalnızca belirli tek bir etnik grubun yani Almanların ülkeyi yönettiği, diğer etnik grupların haklarından mahrum bırakıldığı devlet düzenine atıf yapılmaktadır. (ç.n.)

15 Himmler, savaşın ardından SS köylü-asker çiftliklerinin ("toprağa dönüş" –doğaya ve sınai olmayan hayata dönüş) fethettikleri doğuyu SS feodal beylikleriyle dolu cennet gibi bir yere dönüştüreceğini öngörmüştü.

16 Kıdemli emir subayı, en son SS Totenkopf Standarte "Oberbayern"de görev yapan SS Teğmen Dr. Hajo von Hadeln'di. Hadeln bu görevde iki yıl hizmet etti.

Fakat yerin üstündeyse, şık dökme demir merdivenler, parlak koridorlar ve hepsi zarif ve mükemmel şekilde giydirilmiş siyah üniformalı SS'lerle bezeliydi. Bütün herkes sanki oldukça önemli işleri varmışçasına bir yerden bir yere koşuşturuyor gibi görünüyordu.

Her ne kadar dört dörtlük ve asker gibi görünse de Peiper, oradaki çalışma ortamını arzu ettiği askerî kalıba pek uygun bulmadı; genç emir subayı Himmler'in ofisinin hemen önündeki küçük bir antrede oturuyordu. Odanın kapısı çoğunlukla açıktı ve sıradan bir iletişim vardı, fakat kendisini saf bir savaşçı olarak düşünen Leibstandartelinin esasen şık giyinen bir masa başı memuru olduğu gerçeğinden kaçış yoktu.[17] Peiper sabahları Himmler'in postalarını açıyor ve ofis müdürü Dr. Rudolf Brandt'a içeriğine ilişkin bilgi veriyordu.[18] Fakat genç Peiper'ın bağlantıları olduğu haberi yayıldı. Kısa süre sonra, sürgüne gönderilen Waffen-SS askerlerinin eşleri Peiper'a mektuplar yazarak konuyu Reichsführer SS'e iletmesini istediler -Peiper üzerinden Himmler'e ulaşabileceklerini biliyorlardı ve böylelikle verilen yanlış kararlar bir şekilde geri alınabilirdi.[19]

Himmler ofisine sabah saat 10:00 gibi geldi, fakat ofisteki işlerini "olağandışı bir dakiklikle" tamamladı. Makam ziyaretçilerinin geldiğini bildiren Peiper'a randevusuna birkaç dakikadan fazla gecikenleri geri çevirmesini emretti.

Yemekhanede öğle yemeği saat tam 14:00'teydi ve yarım saat sürüyordu. Menüde çorba, ana yemek ve tatlı oluyordu. Himmler, Wolff,

---

17 Buna örnek olarak, Peiper'dan 1 Kasım 1938'te Leibstandarte'nin 7. Bölük'ündeki görevi tehlikeye girdiği için yardım isteyen SS Kıdemli Er Hermann Hellman'ın mektuplarına bakılabilir. NA, T-175, Kayıt 28. Peiper'ın Dr. Walter Best aleyhindeki soruşturma sırasında verdiği ifadeden ofis düzeni ve faaliyetleri öğreniliyor, *Strafsache gegen Dr. Werner Best u. a. wegen Mordes: Joachim Peiper*, 19 Ocak 1967, 1 JS 12/65 (RSHA). Himmler'in günlük ofis rutinleri için bkz. Peter Witte, Michael Wildt, Martina Voigt, Dieter Pohl, Peter Klein, Christian Gerlach, Christoph Dieckmann ve Andre Angrick, *Der Dienstkalender Heinrich Himmlers 1941/42* (Hamburg: Christians Verlag, 1999), 29–30.

18 Joachim Peiper'ın Eyalet Savcısı Filipiak'a verdiği ifade, *Strafsache gegen Dr. Werner Best u. a. wegen Mordes*, 19 Ocak 1967, 1 JS 12/65 (RSHA), E16, Stuttgart.

19 Peiper'ın, Himmler'in ofisindeki günlük işlere dair anlatılarının ufak bir bölümü, Intitut für Zeitgeschichte'de bulunabilir: IFZ: MA 778/6731, 778/6765-6768 ve 778/6820. Bunlardan birinde Peiper'dan, 1939 Mart'ında ırksal açıdan şüpheli bir gelinle evlendiği için kıta görevinden alınan SS Teğmen Paul Erdmann adına aracılık etmesi istendi. NA, BDC Dosyası A3343-SSO-189.

Peiper, sekreterler ve personel öğle yemeğinde yemekhanede toplanıyordu.[20] Öğleden sonraları ofis biraz daha hareketliydi. Telefonlara bakma, telgraflar alma ve kısa mektuplar yazmanın ötesinde, Himmler'in Allach Porselen Fabrikası'ndan değerli hediyelik Yule mumluklarını teslim etmekten tutun da Reichsführer SS'in Cermen erkeklerin sağlığına oldukça faydalı olduğunu iddia ettiği eski bir bal likörünün uygun şekilde üretimine ilişkin talimatlar hazırlamak gibi enteresan görevler de bulunuyordu.

Kahveye düşkün olan Himmler, ofise her gün kahve getirirdi. Akşam saat 20:00'ye kadar mesai devam ediyordu, bu sırada sıcak bir et yemeği, çorba ve bir kadeh kırmızı şarap içeren kısa bir akşam yemeği yiyordu. Yemek sırasında resmi işler konuşulmuyordu, fakat sıradan sohbet de pek edilmiyordu. Yemek sırasında Himmler genelde en sevdiği konulardan bahsederdi: Got Krallığı, Edwin Erich Dwinger'in çalışmaları veya Burgonya'da kurulacak yeni SS devleti. Himmler'in akşam purosundan sonra, sıradan işler veya edebi tartışmalar genelde gece 01:00'e kadar devam ederdi.[21]

Ofisten çıkmadan hemen önce Peiper, patronunun ertesi günkü randevu takvimini titiz bir şekilde düzenliyordu.

Pek gösterişli bir görev olmasa da şık görünmesi önemliydi. Çünkü Peiper Reichsführer SS'in konuklarını karşılıyor ve takdim ediyordu. İş Almanya'nın en güçlü ikinci adamıyla görüşmeye geldiğinde Peiper cilalı ağır ahşap kapıyı genelde kapatırdı: Reichsführer SS toplantılarının çoğunu *unter vier augen* -dört gözün önünde- gerçekleştirmeyi tercih ederdi. Hatta hassas meselelerde not dahi alınamazdı. SS lideri toplantılarını bir mafya babası gibi gerçekleştiriyordu.

Lakin biri hassas bir meseleyi yalnızca yüz yüze konuşmak istiyorsa, Hitler'in büyüyen imparatorluğunda seyahat etmesi gerekirdi. Bu sebepten ötürü Peiper'ın sorumluluklarının çoğu, yeni patronuyla bitmek bilmeyen seyahatler gerektiriyordu. Bazıları formalitedendi: Örneğin 8-10 Temmuz'da Münih'teki Alman Sanat Günü ve ayın son

20 Karl Wolff'un soruşturmasında Edith Franke'nin ifadesi, 9 Kasım 1962, BA-L Wolff, Z-Prot. II, 10 Js 39/60, Bayerisches Landeskriminalamt.

21 "Kiermaier statement," *a.g.e.*, PRO: WO/208/4474. Himmler'in günlük rutinine ilişkin diğer detaylar için bkz. Felix Kersten, *The Kersten Memoirs: 1940–1945* (Londra: Hutchinson, 1956), 303.

haftasında Bavyera'da gerçekleştirilen büyük Wagner Müzik Festivali gibi.[22] İki olayda da Hitler bizzat bulunurdu. O yaz Himmler'in aklında neler vardı? Askerî manada pek bir şey olduğu söylenemezdi. Temmuzun sondan bir önceki günü Peiper, Himmler'in sık sık gerçekleştirdiği keyfî seyahatlerden birine katıldı. Reichsführer SS arabayı Graublau yakınlarında kenara çekmesini emrettiğinde şaşırmıştı. Peki neden? SS'in tepesindeki adam, ılık bir öğleden sonranın keyfini çıkaran iki sarışın Alman çocukla konuşmak istemişti. Peiper, cilalı çizmeleri ve SS hançeriyle baştan aşağı siyah üniforması içindeki Himmler'in küçük çocuklara çiçek toplamak için durduğuna şahit olmuştu.[23] Hepsi bu da değildi.

Peiper, enteresan bir şekilde Reich'ın en güçlü ikinci adamının "gizemlere" takıntılı olduğunu keşfetti -acaba Karelya civarındaki Fin bölgesindeki büyücüler ve cadılar gelecekteki Nazi egemenliğinin kilidini açabilecek kayıp mistik bilgilere mi sahiplerdi?[24] Keza Alman ırksal saflığına yönelik tehditlere ve "çingene illetine" takıntısı vardı.[25] Şimdiyse, Sachsenhain bei Verden'da İskandinav metafizik bahçesi yaratmak için doğru duvar taşlarını ve yaprak döken ve kozalaklı ağaçların karışımını elde etmek için SS baş tören tasarımcısı Karl Diebitsch ile koordinasyon içerisindeydi. Bu, Charlemagne'in 782'de sözde dört bin beş yüz Sakson'u idam ettiği Aller Nehri kıyısındaki yere yapılacak ürkütücü bir anıt olacaktı.[26] Fakat her şeyden önce bu yer huzur dolu olmalıydı, çünkü Himmler'in idealindeki Cermen SS mensupları doğaya hayran olmalıydı: *Heimat*- Memleket ve kendi kendine yetilen basit bir yaşama dönüş.

---

22 *"Programm des Führers,"* NA, RG-242, T-175, Kayıt 112, F2637010.

23 USHMM, Himmler Koleksiyonu, Fotoğraf No. 60392, Himmler'i 30 Temmuz 1938'de Graublau yakınlarında çocuklarla çiçek toplarken gösteriyor, fotoğrafın arkasına yazılan açıklama da bu şekilde.

24 Himmler'in Karelyalı cadılar ve büyücülüğe ilişkin takıntısı için bkz. Heather Pringle, *The Master Plan: Himmler's Scholars and the Holocaust* (New York: Hyperion, 2006), 81–90.

25 8 Aralık 1938'de Himmler, "çingene problemine" ve bunun Alman ırkına yönelik teşkil ettiği tehdide dair bir genelge yayınlama gereği duydu. Guenther Levy, "Himmler and the Racially Pure Gypsies," *Journal of Contemporary History 34* (1999), 201-214.

26 "Der Reichsführer SS Persönlicher Stab an SS Obstuf. Karl Diebitsch: Betr. Besuch des Reichsführer SS im Sachsenhain am 18.6.1938" NA, RG-242, T-175, Kayıt 112, F 2636754.

PEIPER'IN PERSONEL ARASINDAKİ ERKEN DÖNEMİ HIMMLER'İN onayıyla başladı. Patronu, Ekim ortasında Peiper'ın emir subaylığı süresini üç ay uzattı.[27] Günler sonra, 18 Ekim'de o ve Himmler faşist İtalyan polisindeki meslektaşlarıyla birlikte yıllık kutlamalara katılmak üzere İtalya'ya gittiler. Benito Mussolini, Polis Şefi Arturo Bocchini'nin onur konuğu Himmler adına Roma'da bir resepsiyon düzenledi. Pizza, makarna ve prosecco[28] dolu dört günlük bir İtalyan konukseverliği! Seyahat boyunca yanlarında birinci emir subayı ve aynı zamanda tercümanlık da yapan SS Yüzbaşı Eugen Dollmann ve daha sonra Nihai Çözüm'le öne çıkacak üç kişi daha vardı: Reinhard Heydrich, Kurt Daluege ve Karl Wolff.[29]

Peiper sonbaharın sonuna doğru Berlin'in sosyal hayatına döndüğünde, ırkî zulüm bariz bir hâl almıştı. Hitler ve propaganda bakanı Joseph Goebbels'in harladığı Yahudi karşıtı alev Almanya'yı kasıp kavuruyordu. 7 Kasım 1938'de, Paris'te yaşayan hoşnutsuz genç bir Polonya Yahudisi, Alman büyükelçiliğine girdi, tabancasını çıkardı ve bir Alman yetkiliyi ölümcül şekilde yaraladı. Genç adamın kendince sebepleri olsa da -yeni Nasyonal Sosyalist sınır dışı uygulamasıyla anne ve babası Almanya'dan Polonya'ya zorla gönderilmişti- Almanya'da bir Yahudi karşıtı alev fırtınasının başlaması için gereken tek kıvılcım olmuştu.

Hadise cereyan ettiğinde Hitler ve Himmler 1923 Birahane Darbesi'nin yıl dönümü kutlamaları için Münih'teydiler. 2. Emir Subayı Peiper, olaylar yaşanırken Himmler'in yanındaydı. 9 Kasım gecesi Hitler ve Himmler Feldherrnhalle'de yeni SS'leri selamlarken, SA'nın isyankâr fırtına birlikleri Almanya sokaklarına dökülmüş, yüzlerce Yahudiyi öldürmüş, sinagogları ve işyerlerini yakıp yıkmış ve binlercesini toplama kamplarına götürmüştü. Hitler ve Himmler, olayları Feldherrnhalle'de öğrendiler.[30] O gece daha sonra *Kristallnacht* olarak bilinmeye başlandı;

---

27 "Communication SS Personal Office to LAH," 19 Ekim 1938, Peiper'ın BDC Dosyası, *a.g.e.*

28 İtalyan beyaz şarabı. (ç.n.)

29 BAB, NS 19/ 3951, Himmlers Dienstkalender, 18–25 Ekim 1938.

30 Kristallnacht, Almanya'nın dört bir yanındaki saldırılarda kırılan vitrin camları nedeniyle bu adla anılmaya başlandı. Hitler'in şiddeti onayladığı, Joseph Goebbels'in Moskova arşivlerinde keşfedildikten kısa süre sonra *Der Spiegel*'de de yayınlanan günlüğünün 9 Kasım 1938 tarihli girdisinde de oldukça net bir şekilde görülüyor. "Kassel ve Dessau'da Yahudilere karşı büyük gösteriler yapıldı, sinagoglar yakıldı ve işyerleri yıkıldı. ... Şimdi bunlar olurken Eski Belediye Binası'ndaki Parti resepsiyonuna gittim. Çok şey yaşanmaya devam ediyor. Führer'i bu konuda bilgilendirdim.

Peiper Himmler'le birlikte meşalelerin aydınlattığı Münih sokaklarında "*Wir treten zum Beten*"i dinlerken Almanya'nın dört bir yanında kırılan camların şangırtıları duyuluyordu.

Saat 23:20'de bir Gestapo ajanı, Vier Jahreszeiten Oteli'nde kalan Reinhard Heydrich'e bitişiklerindeki Münih sinagogunun alevler içerisinde olduğunu bildirdi. Düzensiz isyanlar patlak verdi. Heydrich anında Himmler'e telefon etti, ardından Peiper ve Karl Wolff ile birlikte Hitler'in Prizregentenplatz'daki evine gitti. Reichsführer SS, "9-10 Kasım 1938 gecesi Reich'ın tamamında Yahudilere karşı gösteriler bekleniyor," açıklamasını yaptı. "Gösteriler polis tarafından engellenemez."[31] Peiper ve Himmler, SS adaylarının gece yarısı ettikleri yemin sonrası dönerlerken, gökyüzü Herzog-Rudolf-Strasse'deki eski sinagogun alevleriyle kızıla bürünmüştü.

Heinrich Himmler de Kristallnacht karşısında dehşete düştüğünü iddia etti, fakat onun endişelendiren şey esasen Yahudilere karşı yürütülen insanlık dışı davranışlardan ziyade yurtdışındaki yabancı kamuoyunda Almanya'nın düştüğü durumdu. Peiper'ın üstü, Yahudilere karşı bu şekilde aksiyon almanın doğru olmadığına inanıyordu -alttan alttan, daha gizlice yapılmalıydı. Dahası ayaklanma, devrik SA'nın Hitler'deki konumunun artmasına da yardımcı olmamıştı. Karl Wolff daha sonraları Reichsführer'in Heydrich'e SS'in dâhil olmayacağını söylediğini iddia edecekti.[32] Esasen Himmler, bazı ayaklanmalara

---

Gösterilerin devam etmesi, polisin geri çekilmesi emrini verdi. Yahudilerin bir kez olsun insanların öfkesini hissetmeleri gerektiğini söyledi." Ertesi gün: "Führer, 20 ila 30.000 Yahudi'nin derhal tutuklanmasını emretti. ... Führer, Yahudilere karşı oldukça keskin önlemler almak istiyor." Bu ifadeler, Joseph Goebbels'in günlüğünün 9 ve 10 Kasım 1938 tarihli girdilerinden alıntılanmıştır, Die Tagebücher von Joseph Goebbels, Teil I, Aufzeichnungen 1923–1941, Auftrag des Instituts für Zeitgeschichte, editör Elke Fröhlich, 6. Cilt (Ağustos 1938–Haziran 1939), Münih 1998, 180. Hitler, Himmler ve Sepp Dietrich için 9 Kasım'da Feldherrnhalle'da düzenlenen gece yarısı töreni için bkz. "Der Chef des SS-Hauptamtes: Verteiler V," 20 Kasım 1938, NA, RG242, T-175, Kayıt 32, F254964–66.

31 Himmler'in Kristallnacht'a katılımı ve motivasyonu hakkında birkaç yakın kaynak için bkz. Kurt Patzold ve Irene Runge, *Kristallnacht, Zum Pogrom 1938* (Köln: Pahl-Ruggenstein, 1988).

32 Woff'un yanlış anlatısı için bkz. "Testimony of SS Tümgeneral Karl Wolff," IfZ, ZS-317, Sıra II, Dosya 28. SS ve hatta askerîleştirilen VT birliklerinin katılımı için bkz. Peter Longerich, *Heinrich Himmler. Biographie* (Münih, Siedler Verlag, 2008), 423f.

doğrudan katılan SS Verfügungstruppe unsurları aracılığıyla SS'in de pogroma katılmasını güçlü bir şekilde onaylamıştı.

Heydrich zengin Yahudi erkeklerin tutuklanarak toplama kamplarına gönderilmesini emrederken, Himmler "gösterilere" katılacak SS'lerin bunu sivil kıyafetler içerisinde yapmaları konusunda adamlarını uyardı. Himmler, "Dünyada Yahudilere yer kalmadığı zaman da gelecek," diyordu. Toplanan SS subaylarına yirminci yüzyılın iki farklı sonu olacağını söylüyordu. Nasyonal Sosyalist hareketin başarısız oluşuyla Almanya bir hiç olacak ve Reich rüyası silinip gidecekti. Buna karşın, şayet SS görevini yerine getirirse Hitler dünya tarihinin en büyük imparatorluğunu kuracaktı.[33]

Gerçekliğe dönecek olursak, "dünya tarihinin en büyük imparatorluğu" 1939 senesinin başlarında Himmler'in telaşlı Berlin ofisinde Jochen Peiper için bazı ufak çatışmalara yol açtı. İlkin bir noktada Himmler, astının Nasyonal Sosyalist Parti üyelerine verilen gamalı haç kravatını takmadığını fark etti. Buna bir miktar şaşıran Himmler, onun parti üyesi olup olmadığını sordu. Peiper nazik bir şekilde, bir başvuru yaptığını lakin kendisine asla bir kart gelmediğini söyledi.[34]

---

33 Himmler'in bir önceki akşam topladığı SS Tümgeneral'lere yaptığı açıkça Yahudi karşıtı konuşması: "Önümüzdeki on sene içinde, kritik nitelikte eşi benzeri olmayan çatışmalarla karşı karşıya kalacağımız konusunda açık olmalıyız. Bu yalnızca bize karşı koymak için ileri atılan uluslarla gerçekleştirilecek bir uluslar savaşı değil, aynı zamanda bütün Yahudilik, masonluk, Marksizm ve dünya kiliseleriyle gerçekleştirilecek bir ideolojik (*weltanschauliche*) savaş. Bütün bu olumsuzlukların kaynağı ve itici gücünün Yahudiler olduğunu düşündüğüm bu güçler, Almanya ve İtalya ortadan kaldırılmazsa, kendilerinin ortadan kaldırılacağını (*vernichtet werden*) anlamalılar." "Ufuktaki savaşlara" atıfta bulunarak, bir SS'in asla esir alınmaması gerektiğini belirtti; yakalanmadan önce hayatına onurlu şekilde bir son vermesini bekliyordu. Kara Şövalyelerinin, "Alman annelerin halkına karşı kibar ve edepli" olsalar da istenmeyen ırklar söz konusu olduğunda hiçbir şekilde acıma duygularının olmaması bekleniyordu, "o zaman bir kentte bin [kişinin] öldürülmesi zorunluluğu ilgilenmeye değmeyecek bir sorun hâline gelir. Ben bunu bizzat yaparım ve sizden de aynı şeyi bekliyorum." Himmler'in 8 Kasım 1938'de SS Standarte "Deutschland"ın subay kışlasındaki Tümgeneral Konferansı'nda yaptığı konuşma, NA RG-242, T-175/R 90, F261258-62. Ayrıca, Smith ve Peterson, *Heinrich Himmler*, 21-47.

34 Peiper, 1969 tarihli röportajında Charles Whiting'e hiçbir zaman parti üye numarası almadığını iddia etti; bu, tarihi kayıtlarla açıkça çelişen bir gerçektir (bir sonraki dipnota bakınız). Bkz. Charles Whiting, *Jochen Peiper: Battle Commander, SS Leibstandarte Adolf Hitler* (Londra: Leo Cooper, 1986), 12. Whiting, yazar tarafından yapılan mülakat, 19 Ağustos 2001.

27 Nisan 1939'da Berlin Ofisi, Münih'teki NSDAP ofisine "Reichsführer SS'in en yakın çevresinden bir adamın parti üyesi olmasıyla çok ilgilendiğini" belirten bir mektup gönderdi. Bunun neticesinde 6 Mayıs 1939'da Peiper'a bir Nasyonal Sosyalist parti üye numarası verildi.[35] Rütbe tarihi listelemesi yapılmıyordu ve Peiper bir parti üye numarasına sahip olduğunu çekinerek inkâr edecekti.[36] Fakat gerçekteyse iki kez başvuru yapmıştı. Peiper Himmler'e üyelik kartını hiç almadığını söylediğinden kendisine yeni bir kart gönderildi.

Parti üyesi olsun olmasın, Peiper başlangıçta esasen Himmler'in habercisiydi. 1938 yazında emir subayı, Münih'in güneyinde ve Avusturya sınırı yakınlarındaki Tegernsee ile Berlin arasındaki 650 kilometrelik mesafede mekik dokuyarak kuryelik yaptı. Himmler, bu güzel dağ gölünün kıyısında, Avusturya sınırından pek de uzak olmayan ve Bad Tölz'deki SS eğitim okulunun yakınlarındaki St. Quirin'de şık bir yaz evi kurmuştu. Avusturya sınırında olan yakınlardaki Schliersee Dağlarında bir av köşkü bile vardı.

---

35 Nasyonal Sosyalist Parti, Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (NSDAP). Asla resmi bir üye olmadığını iddia etmesine rağmen Peiper'a *imzalı* bir başvuruyla birlikte 1 Mart 1938'de, parti üye numarası olarak 5.508.134 verilmişti. Peiper bu gerçeğin farkında olmadığını iddia ederek, kariyerini siyaset dışı profesyonel bir asker olarak ortaya koymaya çalıştı. Bkz. BDC dosyaları ve Moissé, "Dix Ans de Prison J'ai Payé." Himmler'in ofisinden Peiper adına bir parti üye numarası istenen mektup, 27 Nisan 1939 tarihlidir ve 6 Mayıs'ta bir de teşekkür mektubu gönderilmiştir. "Joachim Peiper şu an Reichsführer SS'in emir subaylığını yapmaktadır ve doğal olarak RFSS, SS Yüzbaşı Peiper'a bir parti üye numarası verilmesini istemektedir." Bununla birlikte sorun, NSDAP Berlin ofisinden Otto de Mars tarafından 1 Ağustos 1939'da gönderilen, Peiper'ın hâlihazırda bir üye numarasına sahip olduğunu belirten ve ikinci bir üyelik kartı yolladığı mektupla açıklığa kavuşturuldu. Peiper'ın bu mektubu aldığı su götürmez, çünkü son mektupta bir alım onayı istenmişti. Peiper, 10 Aralık 1937'de imzalı bir formla parti üyeliğine başvurdu ve alındığı onayı dokuz hafta sonra gelmişti. Peiper, ilk üyelik kartını almamış veya bir şekilde kaybetmiş olabilir. Bununla birlikte kayıp parti kimlik kartı, Peiper'ın evlilik başvurusunda bulunduğu ve Himmler'in görevli emir subayındaki eksikliği fark ettiği 2 Şubat 1939'un ardından açıkça bir sorun hâline geldi. NA, RG-242, NSDAP Partei Korrespondenz, A3340-PK-J019, Joachim Peiper adına yazışmalar.

36 Peiper, "Nazi partisinin üyesi değildim," dedi, "[ve] muhalif de değildim. Tüm kalbimle profesyonel bir asker olarak basitçe siyasetle ilgilenmiyordum." Peiper'ın Tashih Kurulu'na mektubu, 5 Ekim 1950, NA, RG 549, Dava 6-24, Kutu 61. Son yıllarda Peiper'ın bir parti üyesi olduğuna dair şüphe uyandırmak, onun "saf asker" imajını korumaya çalışanlar için bir savaş narası hâline geldi. Arşiv kaynakları açısından bakıldığında ise bu husus şüphesizdir.

Peiper arabayla Gmund am Tegernsee'ye girip Kurstrasse'ya döndüğünde Himmler'in evini bulması zor olmamıştı. Büyüktü. Yukarı Bavyera tarzı bir mimarisi vardı: Büyük, ahşap A-çerçeveli çatısı, koyu renkli ahşap balkonu ve yeşil panjurların çoğunlukta olduğu beyaz duvarlı iki katlı bir yapıydı. Görkemli göle ve ötesindeki Hirschberg'e bakıyordu ve hışırdayan ıhlamur ağaçlarıyla çevrili huzur veren bir ihtişama sahipti. Himmler'in herkese hatırlatmaktan hoşlandığı *Der Lindenbaum,* antik Burgonyalı Alman kabilelerinin -uzun Aryan ırkının hakiki Töton yurdu olduğuna inandığı kabileler- kutsal ağacıydı. Hakikaten de Avrupa'nın en eskilerinden biri olan Tegernsee'deki Benediktin manastırı, oraya da gömülen olağanüstü uzun boya sahip iki erkek kardeş tarafından kurulmuştu.[37] Himmler için bütün bunlar doğru İskandinav kökenli adamlara övgüydü. Tegernsee'deki *Lindenfycht* onun için mükemmel bir yerdi -bir Nazi kozmik yakınsama yeriydi.

PEIPER'IN LINDENFYCHT'E YAPTIĞI ZİYARETLERDEN BİRİNDE ince, sert yüz hatlarına sahip, İskandinav fenotipli sarışın bir kadınla tanışması münasip görünüyordu. Tanıştı da. Adı Sigurd Anna Hinrichsen'di ve ofis işlerinde Himmler'le yakından çalışan bir sekreterdi.[38]

---

37 Tegernsee'deki yerel tarihçiler Dr. Michael Heim ve Benno Eisenburg'a, 2002 Ekim'inde gerçekleştirdiği ziyaret sırasında yazara arka plan konusunda yardımcı oldukları için özel teşekkürler. Benediktin manastırı M.S. 746'da kuruldu ve Tegernsee'nin armasında da Burgonya'nın üç tacının yanında iki çapraz yaprak bulunuyor. Himmler ve Lindenfycht hakkındaki bilgiler Himmler Dosyası'ndan alınmıştır: PRO: WO 208/4474, dosyada aralarında Himmler'in şoförleri, koruması, ev hizmetçileri ve uşaklarının da bulunduğu şürekasıyla gerçekleştirilen mülakatlar bulunmaktadır. Himmler'in Tegernsee'deki kapı komşusu, Hitler'in Birinci Dünya Savaşı'ndan üstü ve NSDAP'ın dikkat çeken yayıncısı Max Amann'dı. "Amann's Control of German Press," Yedinci Ordu Sorgu Merkezi, SAIC/24, 26 Mayıs 1945, NA, CIA Kayıtları, RG 263, Dosya: CIA-RDP83-0041R006200020002-7, 19 Şubat 2004'te dosyanın gizliliği kaldırılmıştır.

38 Sigurd Peiper: BDC RSHA dosyası, A-3342-RS-E0552, "Fragebogen: Sigurd Hinrichsen": "16 Ağustos 1912'de Kiel'de dişçi Kurt-Hans Hinrichsen'in dördüncü çocuğu olarak dünyaya geldim. ... 1929 Paskalyasından 1930 sonbaharına kadar Kiel'deki ev ekonomisi okuluna gittim." Sigurd daktilo ve stenografi öğrenerek babasının dişçi kliniğinde çalıştı, daha sonra da asistan hemşirelik yaptı. "1936 Ekim'inden beridir Reichsführer SS'in şahsi kadrosunda sekreter olarak çalışıyorum." Hinrichsen ailesinin siyasî bakış açısı için bkz. Sigurd'un ifadesi: "Babam Kurt-Hans Hinrichsen, Nasyonal Sosyalist hareketin hararetli bir savunucusuydu."

Schleswig-Holstein'ın merkezi Kiel'den bir dişçinin kızıydı ve yakın zamanda Lina Heydrich adını alan Lina von Osten'in arkadaşıydı.[39]

Oval yüzlü güleç kadın, SS'in güvenlik servisi Sicherheitsdienst yani SD'nin çok korkulan başı Reinhard Heydrich'in politik açıdan hırslı eşiydi. Himmler'in tombul ve küstah eşinden etkilenmeyen Lina Heydrich, SS'e bir kalite getirmek istedi. Acaba Himmler'in kasten yalnızca sarışın ve mavi gözlü sekreterler seçtiğini biliyor muydu? Amacı, nihayetinde bu kadınların SS subaylarıyla evlendirilmeleri miydi?[40] Her halükârda Himmler'e, kendisininkine eşdeğer bir duygusal sempati taşıyan *-herbe Schönheit*[41]- sarışın arkadaşı "Sigi"yi önerdi.

Hakikaten de Sigurd Hinrichsen, Lina'nın eşi Reinhard'la henüz evlenmeden *önce* de arkadaştı. Kendi imajının sınırlarının daima farkında olan Himmler, oldukça uzun boylu İskandinav fenotipli kadın ve erkeklerin bir araya gelmelerinden memnundu![42] Sigurd Hinrichsen 1936 Ekim'inde Reichsführer SS'in şahsi personeli arasına katılarak

---

Kardeşi Kurt-Hans (o da babasıyla aynı adı taşıyordu) Heydrich'in SD'sinin Berlin'deki genel merkezinde görevli bir SS Üsteğmen'di ve diğer kardeşi Rolf ise Allgemeine-SS'te doktordu. Ayrıca, Spruchkammer 19/1106/46, Miesbach, 30 Nisan 1947, Sigurd Peiper'ın Nazilikten Arındırma dosyası, Staatsarchiv München, SpKa Karton 3499: Peiper, Sigurd.

39 Lina Heydrich, Marga Himmler hakkında: "Şu dar kafalı, espri anlayışı olmayan sarışın kadın ... ona kalan tek şey 50 beden külot." Sigurd Hinrichsen, Lina von Osten'le Kiel'de deniz subayları için düzenlenen bir dans etkinliğinde tanıştı. 1930'ların başlarında yakınlaştılar ve birlikte Kiel Ev Ekonomisi Okulu'na gittiler. Sigurd ayrıca, "kocamın [Reinhard] bir arkadaşıydı." Bkz. Lina Heydrich, *Leben mit einem Kriegsverbrecher* (Pfaffenhofen, Verlag W. Ludwig, 1976), 140-141.

40 Felix Kersten, *Totenkopf und Treue, Heinrich Himmler ohne Uniform* (Hamburg: Robert Mölich Verlag, 1952). Himmler'in çevresini mavi gözlü, sarışın sekreterlerle doldurma niyetine ilişkin anlatı, "Der Dogmatiker und Romantiker" adıyla yalnızca Almanca baskının 392. sayfasında yer almaktadır.

41 Alm. Haşin güzellik. (ç.n.)

42 Peiper'ın Sigurd Hinrichsen'le ofis aşkı: Charles Whiting, 23 Aralık 1998, Lina Heydrich'le yaptığı mülakatları anlatıyor. "Himmler'e, sekreterlerine, yardımcılarına ve emir subaylarına en yakın adamlar ... hepsi otuz yaşın altındaki gençlerdi. Hiçbirinin ne teknik ne de ekonomik eğitimleri vardı; hatta bazıları doğru düzgün konuşamıyor veya heceleyemiyordu. Fakat uzun boylu, yakışıklıydılar ve efendilerinin mütevazı tarzında yaşıyorlardı." Üçüncü Ordu Sorgu Merkezi, IPW Rapor #20, 17 Mayıs 1945. "Character Sketch of a War Criminal," NA RG 319, Araştırma Muhafaza Kayıtları (IRR), Himmler dosyaları, XE-000632. Raporun yazarının adı verilmemiştir, fakat kendisi Himmler'in şahsi masörü Felix Kersten'dir.

Wilmersdorf'daki Waitzstrasse No. 5'teki bir daireye taşındı.[43] Orada, Berlin'in Steglitz bölgesinde yaşayan ve geçen ocak ayından beridir orada olan yirmi beş yaşındaki tez canlı Kölnlü büro sekreteri Hedwig Potthast'la tanıştı.[44]

Bu iki kadın, Himmler'in 7 Ekim 1937'deki özel doğum günü kutlamalarında hazır bulunan tek sekreterlerdiler. SD mensubu Richard Pruchtnow'un 29 Ocak 1937'deki düğününde, Sigurd tören sırasında Himmler'in arkasına arkadaşça yaslanmış şekilde fotoğraflandı.[45] Astlarının çoğunun yaptığı gibi onlar da Reichsführer'in kendilerine yalnızca bilmeleri gerektiği kadarını söylediğini iddia edeceklerdi. Fakat gerçek bundan oldukça farklıydı.[46] Potthast- "HP"- öylesine önemli bir hâle geldi ki, *Der Reichsführer-Privatsekretariat* olarak çeşitli konularda yazışmalar yapmaya başladı. Bu yazışmalar, Kuzey İtalya'da Torino civarlarında Kutsal Kase'yi arayan SS hazine avcısı Otto Rahn'ın ilerlemesinden, Wewelsburg SS okulundaki evlenmek için eş arayan SS'lerin soy kayıtlarına dair sıradan yazışmalara kadar uzanan bir yelpazeyi kapsıyordu.[47]

---

43 Jochen Peiper'la evlilik başvurusunda bulunan Sigurd Hinrichsen'in el yazısı ifadesi, Nisan 1939, BDC, RuSHA (Rasse und Siedlungshauptamt) Dosya A-3343-RS-E-0552.

44 5 Şubat 1912'de Köln'de doğan Hedwig Potthast, 1933'te İngiltere'de biraz zaman geçirmeden önce Trier'de okulunu bitirdi. Mannheim'daki Handels Hochschule'da ekonomi, daktilo ve stenografi öğrenmeden önce orada İngilizce öğrendi. 1935'te yirmi üç yaşındayken Berlin'e gitti; görünüşe göre büyük şehrin heyecanını yaşamak istiyordu. 1936 Ocak'ında Himmler'in şahsi sekreteri olarak işe alındı. Önce süregelen resmi ve gayriresmî hediyelerin dağıtımının idaresinde Erika Lorenz'e yardımcı oldu. Öğrenci ev arkadaşı Käte Müller'yla birlikte 1941 sonbaharına kadar kalacağı Steglitz'deki Bismarkstr. 47C'deki daireyi kiraladı. "Urkunden und Abstammungsunterlagen Hedwig Potthast," BA, Nachlass Heinrich Himmler, N 1126, Dosya 38.

45 Evlilik, 29 Ocak 1937 tarihinde gerçekleşti. Lina Heydrich, Karl Wolff, Reinhard Heydrich ve Pruchtnow çifti de merasimde hazır bulundular. Smith ve Peterson, *Heinrich Himmler,* 123.

46 Sigurd Hinrichsen bir keresinde kendini meşgul etmek için Himmler'in ofisindeki dosyaları inceliyordu. Daha sonraları birisine, "Geceleri uyumak istiyorsan, böylesi evrakları okumaman senin için en iyisi olur," dedi. Sigurd doğruluğu şüpheli bu hikâyeyi 1960'larda anlatmıştı ve anonim bir kaynak tarafından aktarıldı.

47 H. P.'nin 1937-1939 yılları arasında Wewelsburg'daki gizli SS okulunun çeşitli mensuplarıyla yaptığı kapsamlı yazışmalar için bkz. BA-K, Himmler Evrakı, N 1126/21.

Yine de 1937'den 1939'a dek gerçekleşen ofis yazışmaları incelendiğinde "HP"nin Heinrich Himmler'in dünyasında gitgide artan bir önem kazandığı açıkça görülüyor. Himmler ne zaman Tegernsee'de olsa, personeli Gmund'daki SS karargâhında çalışır ve yakınlardaki Gasthof Glasl'da kalırdı. Her zamanki gibi kadro Reichsführer SS'e Lindenfycht'e kadar eşlik etmesi için resmen atanan Jochen Peiper'ın yanı sıra seyyar sekreterler Sigi ve Hedwig Potthast'tan oluşuyordu.[48] Otel sahibi de bir SS subayıydı. Dahası, Ernst Glasl NSDAP'ın *erken dönem* parti üye numarasına sahipti ve 1937'de SS'e nakledildiğinde hâlihazırda 5 yıllık bir SA üyeliği bulunuyordu. Nihayetinde Glasl Leibstandarte Adolf Hitler'in bir üyesi de olmuştu.[49]

Glasl'ın oteli, damalı dans pisti ve Café Maximilian'daki şöminenin üzerine astığı büyük Adolf Hitler süslemesiyle sahibinin siyasi görüşünü yansıtıyordu. Yazları genelde Himmler'in personelince doldurulan otel, zamanla yakın çevresindeki SS'lerin takılma yeri olmuştu. Sekreterler ve emir subaylarının bir araya geldikleri rağbet gören yer, SS zigguratının tepesindeki siyah üniformalı erkekler için de gizli bir randevu limanı hâline geldi.[50]

---

48 Örneğin Hedwig Potthast, 27 Temmuz 1938'de *SS Kommandostelle Gmünd*'den Berlin'deki SS Yüzbaşı Dörner'e yazmıştı, NA, T-175, Kayıt 40, F2550705-06. Peiper'ın seyahat rotalarını planlama ve Himmler'e Gmund, Lindenfycht ve Berlin'deki Dohnensteig'da eşlik etme görevleri için bkz. "Dienstalterslisten 1938 haben erhalten," ve aynısının 1939 tarihlisi, T-175, Kayıt 37, Dosya 116.

49 "SS Astsubay Üstçavuş Ernst Glasl'dan SS Üsteğmen Schwarzhuber'e," Gmund am Tegernsee, 16 Haziran 1938, Ernst Glasl'ın BDC dosyası, NA, RG-242, A3343-Sso-015A. Glasl NSDAP'a 1931'de katıldı. Nihayetinde 1940-1942 yılları arasında LAH'ın topçu alayında ve bunun ardından Bad Tölz ve Braunschweig'deki SS okullarında topçu eğitmeni olarak görev yaptı. Bugün Hotel Maximilian hâlen Tegernsee'de tarihî bir harabe olarak varlığını sürdürüyor. Kitabın yazımı sırasında otelin kaderi (korunması, yıkılması ve bir markete dönüştürülmesi) üzerine tartışan her iki taraf da Üçüncü Reich tarihindeki olağandışı yerinin farkında. Yazar, mekânı hâlen işleten Glasl Ailesiyle iletişime geçmeye çalışsa da başarısız oldu. Savaşın ardından Glasl, Gmund am Tegernsee'de tanınan biri olarak varlığını sürdürdü, otelini işletti ve Fasching'in yıllık törenlerinin baş organizatörü olarak hizmet etti.

50 Jochen Peiper ve Hedwig Potthast'ın savaş dönemindeki yazışmalarını (tüm boyutlarıyla ilk kez bu kitapta ortaya konulmuştur) inceleyen anadili Almanca olan en az iki kişi, Peiper'ın dil seçiminin yalnızca platonik bir ilişkiyi yansıtacak derecede samimi ve şahsi olduğu görüşünde. Yazarın oldukça profesyonel Almanca-İngilizce

Sigurd ve Hedwig, Himmler'in yakın çevresinin en üstünde tercih ediliyorlardı. Reichsführer SS 6 Şubat'ta doğum gününde ona bir kutu çikolata hediye ederek Sigurd'un çalışma arkadaşına tatlılık etti. 1938'in sonlarına doğru Hedwig, Himmler'e Tegernsee'de eşlik etti ve Himmler bir akşam yemeğinde gündelik meseleler konuşulurken Hedwig'le flörtleşti. İkili, Goethe'nin Yüksek Almancasının artık ne denli sulandırıldığının gülünçlüğünü ve bir dil rönesansına duyulan ihtiyacı konuştular. Shakespeare ve İngilizce dünya edebiyatını ele geçiriyordu. Papa XI. Pius'un sempatik saltanatını miras almak için Nasyonal Sosyalistlerin şansları yüksekti -sekreteriyle gevezelik ediyordu.[51]

O sırada aralarında şehvet kıvılcımları da vardı; 1938 Noelinde Hedwig Potthast ve Heinrich Himmler bir süreliğine kalp kalbe bir görüşme gerçekleştirdiler. Tegernsee'de ikisi, Himmler evli ve kendisinden on bir yaş büyük olmasına rağmen, umutsuz bir aşka düştükleri konusunda hemfikirdiler.[52] Himmler artık Hedwig'e sevgi dolu *Häschen*

---

tercümanı Helmut Thiess, kendi görüşünde ısrarcıydı: "Peiper Prusyalıydı ve ciddi bir ilişki olmadığı sürece, onun gibi ikna edici bir adamın bu tür sevgi sözcükleri kullanması pek olası değil." Ancak Himmler'in yeğeninin kızı Katrin Himmler, aynı mektupları inceledi ve ikisinin çok yakın bir ilişkisi olmasına rağmen romantik bir ilişki olmadığına kanaat getirdi. Öyle olsa dahi Peiper'ın mektuplarında müstehcen imalar ve zaman zaman yalnızca alıcı tarafından açıkça yorumlanabilecek terimler için bir koda benzeyen olağandışı kelime seçimleri bulunmaktadır. Bununla birlikte Hedwig Potthast, Sigurd Peiper (evlilik öncesi soyadı Hinrichsen) ve Jochen Peiper'ın savaşın öncesinde, sırasında ve sonrasında oldukça yakın oldukları açıktır. Peiper, Sigurd ve Hedwig'le 1938 yazında tanıştı ve o yılın sonunda Himmler'in Potthast'la ciddi bir ilişkisi vardı. Jochen'in daha önce bir dahli olup olmadığı soru olarak kalmaya devam ediyor ve Hedwig Potthast 1994'te öldüğü için de muhtemelen ortaya çıkmayacak.

51 "Aktenvermerk für Frl. Pothast," 18 Aralık 1938, NA, RG-242, T-175, Kayıt 88, F2611412. Konuşmalar Himmler'in ofis müdürü Rudolf Brandt tarafından kaydedilmiştir. Himmler'in 30 Ocak 1939'da yemek masasında Frl. Potthast'la yaptığı sohbet sırasında Papa XI. Pius için yaptığı yorumlar için bkz. F2611420-21. Papa Pius, faşizmi ve Yahudi düşmanlığını şiddetle kınayacağı bir konuşma yapacağı tarihten bir gün önce, 10 Şubat 1939'da gizemli bir şekilde öldü. Planlanan konuşmanın metni tarihe karıştı, Vatikan arşivlerinde bile bulunmuyor. Onun yerini alan Papa XII. Pius, Holokost sırasındaki eylem eksikliği nedeniyle II. Dünya Savaşı sırasında oldukça tartışılan bir dini figürdü. John Cornwell, *Hitler's Pope* (New York: Viking, 1999).

52 Hedwig Potthast'tan 10 Kasım 1941'de Thilde Potthast'a ve yanıt ise 15 Kasım 1941'de. İletişimleri sırasında Hedwig, kız kardeşine romantizmin 1938 Aralık'ında

-minik tavşan- lakabıyla hitap ediyordu. Tatillerde Peiper, Himmler ve diğerleri *Winter-Sonnwendfeier*'a[53] katılıp kendilerini müzikle -Wagner, Beethoven ve Grieg- tazeledikçe Aryan alevleri daha da parladı![54]

BİRKAÇ KIŞ HAFTASI SONRASINDA HEDWIG İLİŞKİLERİNE DAİR şüpheye düşmüştü. Himmler 4 Şubat 1939'da Berlin'den yazarak, "Kötü soruna gelince, senle olup olmayacağıma ilişkin korkuna dair: Sana hâlihazırda üç gün önce bunun hakkında yazmıştım," dedi. "Sahip olduğun kurallar kendi zihninde. Benim güzel Minik Tavşanım daha iyisini bilecektir. Yakında beni ziyarete tekrar gel. Eminim çok mutlu olacaksın."[55] Reich'ın en güçlü ikinci adamı bir kaçamak yaşıyordu. Ve hepsi bu da değildi.

Sigurd Hinrichsen başta genç emir subayı Jochen Peiper'ın kur yapması karşısında çekingen kalsa da kısa süre sonra gardını indirdi. Häschen

nasıl geliştiğini anlattı. BA, Nachlass Heinrich Himmler, Bestand N 1126, Dosya 37. Hedwig'in Himmler'le evlilik dışı bir ilişki kurma ve çocuğunu doğurma kararı, ebeveynlerinin endişeli bir arabulucu görevi gören bekâr kız kardeşiyle iletişimlerini kesmelerine neden oldu. Bu süre zarfında Himmler'in karısının tuttuğu günlük gözden geçirildiğinde, bir şeylerin döndüğünü hissettiği ve evham nöbetleri geçirdiği görülüyor. 1938'in son gününde günlüğe, "Yıl bitti," yazmıştı. "Noel'i yatakta mide rahatsızlığıyla geçirdim. ... Bu gece çocuklarla oynamaya ve ağacın ışıklarını yakmaya gittik." Marga Himmler, günlük, a.g.e., 31 Aralık 1938 girdisi. İki yıl sonra Frau Himmler'in günlüğü daha da büyük bir kaygıyı ortaya koyuyor, kocası açık bir şekilde onu bir metresi olduğu konusunda bilgilendirmiş: "Bugün yalnızım, tıpkı diğer her gün gibi. Acaba H. akşam yemeğinde eve gelecek mi?" diye yazmıştı. "Geceyarısı oldu ve uyuyamıyorum. Düşünüyorum, düşünüyorum. İnsan her şeye inanmalı ve her şey için hazır olmalı. Hayat zor. Bir kızım var. ... Her genç kadın bir adam ister. Keşke hayatın ne kadar acı olduğunu bilselerdi. Keşke kızımı en kötüsünden koruyabilseydim!" 7 Aralık 1940 ve 14 Şubat 1941 tarihli günlük girdileri.

53 Kış gündönümü kutlaması. (ç.n.)

54 "Ausgestaltung der Winter Sonnenwend Feier," 1938, NA, RG-242, T-175, Kayıt 38. Müzik: "Die Ruinen von Athen"den bir Marş; Grieg, "Solveigs Lied aus Peer Gynt"; ve Wagner, "Freiheitsmarsch der Römer a. Rienzi" ve "König Heinrichs Aufzug und Gebet aus Lohengrin."

55 Bu mektup, Himmler'in Hedwig Potthast'a yazdığı, savaşın sonunda yasadışı bir şekilde ele geçirilen ve şimdiyse internette satılan mektup grubunun bir parçası. 4 Şubat 1939 tarihli bu mektubun kopyası, müzayede evi tarafından yazara sağlanmıştır. Mektupta Himmler, Hedwig'e endişelerine dair Tegernsee'den yazdığını, fakat şimdi Berlin'e döndüğünü belirtti.

da görünüşe göre Jochen'e abayı yakmıştı. Ne de olsa bu atılgan prens oldukça kibardı! Sigurd'a göre Jochen tam bir *Edel Germane*'ydi. Asil Cermen görünüşünün yanı sıra, Sigurd'la Joachim'in çok daha fazla ortak noktaları vardı. Peiper'ın ailesindeki gibi Sigurd'un da iki kardeşi SS'teydi.[56] Sigurd'un ilgilisinden iki buçuk yaş büyük olmasına rağmen, Joachim'le Reichsführer'in karargâhındaki tanışıklıkları yavaş yavaş Prinz Albrecht Straße'deki beklenmedik bir adreste samimi bir ofis aşkına dönüştü. Himmler bunu tamamen onaylıyordu; SS'lerine sürekli evlilik veya evlilik dışı yollarla iyi İskandinav soylu çocuklara sahip olmaları gerektiğini hatırlatıyordu. Himmler, "Şahsi fikrim, tek eşliliği doğal bir gelişim olarak bırakacağız," diyordu.[57] Yine de şu an için evliliğin düzgün bir SS subayı için kilit gereklilik olacağı konusunda ısrarcıydı.

Ne de olsa onun birinci sınıf SS'lerinin kadınları, çocuk doğurmak için ırksal açıdan uygun olmalı ve SS'in onur ve sadakat davasına eşit şekilde kendilerini adamalıydılar. Himmler, "Almanya'da üstün olan kanla yaşar veya ölürüz," diyordu. En ufak bir drama belirtisi göstermeden ekledi, "Ve iyi kanı yeniden üretemezsek dünyayı da yönetemeyiz."[58]

Peiper müstakbel gelinine kur yaparken, savaş tehdidi de Nasyonal Sosyalizmin istenmeyen ırklar için uğursuz planlarının alametiyle birlikte yaklaşıyordu. 30 Ocak 1939'da yirmi dördüncü doğum gününde Peiper, Hitler'in Kroll Operası'nda kürsüden yaptığı meşhur konuşmasına tanık

---

56 Sigurd Peiper (Hinrichsen), çiftin evlilik başvurusu ve soyağacı hakkında bilgi için bkz. NA BDC A-3343-RS-E0552. Başvuruda Hinrichsen, bütün ailesinin ve bilhassa babasının "Nasyonal Sosyalist dünya görüşü hakkında oldukça hevesli" olduğunu belirtiyor (Kasa 67).

57 "Bu hâliyle evlilik, Katolik kilisesinin şeytanî bir başarısı. ... Bir erkeğin bütün hayatını tek bir eşle geçirmek zorunda olması, önce onu aldatmaya sevk eder, sonra da bunu örtbas etmeye çalışırken ikiyüzlü biri yapar. Birbirlerine sarılmaktan kaçınırlar. ... Milyonlarca çocuğun, devletin acilen ihtiyaç duyduğu çocukların asla doğmamasının nedeni işte budur." Himmler 4 Mayıs 1943'te Salzburg'da: Kersten, *The Kersten Memoirs: 1940-1945*, 176-177.

58 Himmler'in SS erkeklerinin müstakbel gelinlerini şahsen onaylaması hakkında *Das Schwarze Korps*'un aykırı editörü Günther d'Alquen'in ifadelerine bakınız, *Unterredung* (Münih: IfZ, 1951 Mart). Himmler, Hristiyan evlilik törenlerini bir Cermen ritüeliyle değiştirme girişiminde bulundu. Himmler'in "çok sayıda evladın olduğu geniş aileler yetiştirecek haneler" ihtiyacına ilişkin yorumları için Metz Günü'nde Leibstandarte SS'in 120 subayı ve bir bölüğüne hitabına bakınız, NA, RG 238, US Exhibits 304, NM-66, Girdi 2A, Kutu 18. Ayrıca, NA, RG-242, T-175, Kayıt 112.

olmak için Reichstag'daydı. Hitler, düzgün kahverengi üniformasıyla dört adet mikrofonun arkasında duruyor ve elleriyle kürsünün ahşap kenarlarını tutuyordu. Nazi kaderi sismik görünüyordu çünkü Hitler, pençelerinde bir gamalı haç tutan dev bir altın kartalın altında konuşurken Peiper da aynı gün SS Üsteğmen rütbesine terfi edilişinin tadını çıkarıyordu. Batılı demokrasilerin Almanya'daki Yahudileri almalarına dair dört saatlik kulak uyuşturan vaaz sırasında Peiper Himmler'in arkasında hareketsiz şekilde duruyordu. Yahudileri ya alacaklardı ya da:

> Halkımızın tüm gücünü ve enerjisini adadığımız devasa bir mücadele veriyoruz ve bu mücadeleyi tereddüt etmeden kazanacağız. ... Sonuçta, Alman askerleri Amerika'nın bağımsızlık ve özgürlük davası dışında hiçbir zaman Amerikan topraklarında savaşmamıştır. Buna rağmen Amerikan askerleri Avrupa'ya gönderildiler ve özgürlüğünü korumak için mücadele veren büyük bir ulusun baskılanmasına katkı bulundular. Almanya Amerika'ya saldırmadı, Amerika Almanya'ya saldırdı. ... Bununla birlikte, hiç şüphenizin olmayacağı bir nokta var: Bütün bu girişimler Almanya'yı Yahudilikle olan hesaplaşmasından en ufak bir şekilde caydıramayacaktır. ... Bir kez daha söylüyorum: Uluslararası Yahudi finansörler Avrupa'nın içinde veya dışında insanlığı başka bir dünya savaşına sürüklemeyi başarırlarsa, karşılaşacakları şey dünyanın Bolşevikleşmesi ve bununla birlikte gelecek Yahudi zaferi değil, yalnızca Avrupa'daki Yahudi ırkının imha edilmesi [Vernichtung] olacaktır.[59]

Bu apopolitik beklentilere karşı, Peiper'ın yıldızı Reichsführer SS'in roketvari gidişatıyla hızla yükseldi. Heinrich Himmler'in teşkilatı 1933'ten beri muazzam şekilde büyümüştü; büyük değişiklik 1936'da SS Verfügungstruppe'nın Waffen-SS'e evirilmesi ve kendisinin Alman düzen polisinin başı olmasıyla gelmişti.

O esnada Peiper, Himmler'in yanında Üçüncü Reich'ın tüm üst düzey ileri gelenleriyle tanışarak önem kazanan sıradan bir SS hâline geldi. 1938 Eylül'ünde Peiper dört yıl önce Himmler'le tanıştığı Nürnberg'deki Reichsparteitag'a bir kez daha katıldı. Sonraki ay, Almanya'nın Südetland'ı kansız şekilde ilhak edişinde resmi maiyetin

---

59 Max Domarus, *Hitler, Speeches and Proclamations, 1932–1945*, Cilt 3 (Wouconda, IL: Bolchazy-Carducci, 1997), 1437–1449.

bir parçasıydı. 3 Ekim'de Führer'in üç akslı Mercedes G-4'ü sınırı geçerken, kadınlar ve çocuklar bir kez daha çığlıklar atıyor ve Führer'in yoluna çiçekler saçıyorlardı. Wildenau yakınlarındaki sokaklarda doğaçlama yapılmış Nazi pankartları asılıydı. Hemen ardından Himmler, Peiper ve askerî ileri gelenler Hitler'i takip ederek Shober Hattı boyunca imha edilmiş tahkimatları teftiş ettiler ve Karlsbad'a geçerek maden suyu içtiler. Gittikleri her yerde hevesli kalabalıklarla karşılaşıyorlardı.

Basının sayısı da artmıştı. 14 Şubat 1939'da Hitler ve Himmler kırk iki bin tonluk savaş gemisi *Bismarck*'ı suya indirdiklerinde Peiper da oradaydı. Leibstandarte bandosu gümbür gümbür çalarken şampanya da tören boruları eşliğinde gövdenin dört bir yanına saçıldı. *Bismarck*, Jochen ve Sigurd Peiper'ın ilgisini sonraları daha fazla çekecekti. Operasyonel hâle gelişinin ardından geminin dişçisi Sigi'nin sert görünümlü ağabeyi Dr. Rolf Hinrichsen'den başkası olmayacaktı.[60]

Führer'e yakınlığıyla Peiper'ın patronu artık dünya çapında ün kazanmıştı. Nisanda Himmler'in fotoğrafı, ABD'nin Time dergisinin kapağını bile süslemişti.[61] 12 Mart 1939 Pazar günü Peiper, Berlin'in Unter den Linden'deki görkemli Devlet Opera Salonu'nda *Heldengedenktag*'da -Kahramanlık Günü- bir kez daha Himmler ve Führer'in arkasında duruyordu.[62] Hitler için bu mekân, Alman kültürünün potansiyel doruk noktasını simgeliyordu. Rokoko iç mimarisiyle Büyük Frederick'in saray operalarına ev sahipliği yapmamış mıydı? Peiper, Hitler Reich'ının iç yörüngesindeydi.

Bu gerçeği teyit edercesine birkaç gün sonra Peiper, Çek Cumhuriyeti'nin planlı işgalinde Hitler'e eşlik etti. Hitler 11 Mart'ta propaganda bakanı Joseph Goebbels'e, "Sınırlarımız Karpatlara dek uzanmalı," demişti. Askerî işgal, 15 Mart'ta başlayacaktı; Himmler ve Wolff gri

60 Sert görünüşlü Hinrichsen'in düello yaralı bir fotoğrafı, Burkard Baron von Mullenheim-Rechberg'in *Battleship Bismarck* (Annapolis, VA: Naval Institute Press, 2002) eserinde yer alıyor.

61 "Hitler's Himmler," *Time*, 24 Nisan 1939. Reichsführer'in çizimi, popüler bir haber dergisinin kapağında yer aldı.

62 "Heldengedenktag: Goebbels, Keitel, Hitler, Brauchitsch, Stumpf und Bock beim Festakt in der Staatsoper Unter den Linden in Berlin, 12.03.1939," Ullstein Bild, No. 00041118. Ayrıca Himmler'in 12 Mart 1939 takvimi, NA, RG-242, T-581, Kayıt 38A. Berlin'in ortasında klasik Prusya üslubuyla inşa edilen etkileyici bina, Georg Wenzeslaus tarafından 1741-1743 tarihleri arasında Kraliyet Operası olarak inşa edilmiştir. Hitler döneminde Richard Strauss baş şefti.

muharebe üniformalarını giymişlerdi ve Peiper da yanlarındaydı. Hitler'in yaşlı Çek Devlet Başkanı Emil Hácha'ya son dakikada yaptığı siyasî gasp, büyük bir ayrıcalık sağlamıştı. Göring küstahça, "Luftwaffe şafakta Prag semalarında olacak," demişti. "Bombalamak zorunda mıyız?" Bu lafı duyan Hácha bayılmış ve Hitler'in kişisel doktorunun müdahalesine ihtiyaç duymuştu. Buna rağmen elinden rıza göstermekten başka bir şey gelmiyordu. Alman işgali kansız gerçekleşecekti. Hitler bu darbeyi görkeminin zirvesi olarak görüyordu. Keyiften dört köşe olan Hitler, sekreterlerinden bir öpücük dahi istemişti. "Çocuklar bu, hayatımın en mutlu günü!"[63]

15 Mart sabahı Alman ordusu Çek sınırını geçerken Peiper da efendisinin Mercedes'inde Himmler'in yanında oturuyordu. Alman asker ve araçlarının oluşturduğu uzun kolların üzerine yoğun bir sulu sepken yağıyordu. Pencereden dışarı bakan Peiper, bir sene önce Avusturya'da tanık olduğu heyecanlı kalabalığı görmüyordu. Şimdi yalnızca ısınmak için birbirlerine sokulan asık suratlı ve meraklı Çek Slovakları görüyordu. Fakat soğuk hava, Alman ruhunu üşütemiyordu. Hitler, Himmler, Wolff ve Peiper'la buzlu sokaklarında yürümek için hızla Prag'a ilerliyordu. Bohemya Krallarının efsanevi evleri Hradcany Sarayı'na girdiler. Alman lider, üst kattaki pencereden fatihi olduğu ülkeye bakarken gösterişle dolup taşmıştı. Yumruğunu sallayarak, "İşte buradayım! Dünyadaki hiçbir güç beni buradan çıkaramaz!" dedi.[64]

O kış sonu ve 1939 baharında Peiper, birbiri ardına gerçekleştirdiği gezilerde Himmler'e eşlik etti. Bu gezilerden biri kötü namıyla bilinen bir yereydi. 25 Nisan 1939'da Peiper, Himmler ve bir grup generalle Dachau Toplama Kampı'na gitti. SS'ler, şüpheli Wehrmacht temsilcilerini incelemeleri için davet etmişti. Gelenleri Theodor Eicke ve Oswald Pohl karşıladı ve iki yüz binalık kompleksi gururla anlattılar. Mahkûmların doğru yolu bulmalarına yardımcı olmak adına gerçekleştirilen Nasyonal Sosyalist Weltanschauung eğitimlerini gösterdiler ve bir

63 Çeklerle ilgili bölüm için bkz. Dr. Paul Schmidt, *Hitler's Interpreter* (New York: Macmillan, 1951), 122–126. Ayrıca, Ian Kershaw, *Hitler: Nemesis* (New York: Norton, 2000), 169–171.

64 Hradcany Sarayı'ndaki can alıcı hadise için bkz. Jochen von Lang, *Top Nazi: SS General Karl Wolff: The Man Between Hitler and Himmler* (New York: Enigma Books, 2005), 116-117. Daha sonra 22 Mart 1939'da Peiper, bu olay anısına yapılan bir madalya aldı.

dizi brifing verdiler. Grup, bir kamp teftişinden diğerine geçerken Peiper da filme alındı. Gün, Münih'teki Vier Jahreszeiten Oteli'nde "gerçek SS tarzındaki" bir Cermen duvar halısının önünde düzenlenen büyük bir konser ve meşale ışıkları altında yenilen bir akşam yemeğiyle son buldu.[65]

Görünüşler önemini sürdürdü. 5 Mayıs'ta, Hitler ve Himmler'in kendilerine tapan dev bir Hitler Gençliği grubunu selamladığı ve ardından resmi bir akşam yemeği yenilerek Dessau Tiyatrosu'nda Hamlet oyununun izlendiği birleşik bir kutlama yapıldı.[66] Sonraki yolculuklardan birinde Peiper, savaş hâlinde Alman sınırlarını korumak adına Belçika sınırına inşa edilen Westwall tahkimatlarını teftişleri sırasında Himmler ve Hitler'le birlikte göründü.[67]

O ayın ilerleyen günlerinde Peiper, görünürde ittifaklarının güçlenmesine yardımcı olmak adına İtalya'ya diplomatik bir ziyarette bulunan Reichsführer SS ve Reinhard Heydrich'e eşlik etti. Himmler'in başka hedefleri var gibi görünüyordu. Roma'daki Villa Madama'da kalan Himmler, Vizigot Kralı Alaric'in Busento Nehri'nde hayatını kaybettiği yeri bulmaları konusunda ısrarcı olarak İtalyanları çıldırtmıştı. Amacı neydi? Cermen halkına ait olan gömülü büyük bir hazine yığınını bulmaktı. İtalyan Emniyet Müdürü Bocchini, polislerini gömülü hazineleri bulmaları için Güney İtalya tepelerine göndermek zorunda kaldı. Himmler, Wewelsburg'daki SS uzmanlarından özel ipuçları aldığını iddia ediyordu, fakat bunlar en iyi ihtimalle hayalî ipuçlarıydı.[68]

---

65 Gedenkstätte KZ Dachau Arşivi, Himmler'in 24-25 Nisan 1939'daki ziyaretinin programı. SS'in Dachau ziyaretine ilişkin dosyaya göre toplama kampındaki uzun program, üst düzey subayların daha sonra Totenkopf Tümeni'nin bir parçası hâline gelecek SS Standarten Oberbayern'i teftişleriyle sona erdi. Peiper'ın fotoğrafının bulunduğu SS Führer von Grävenitz fotoğraf albümünün tespitindeki yardımlarından ötürü Albert Knoll'e teşekkürler. Dachau ziyaretinin ve bu sıradaki geniş kapsamlı SS faaliyetlerinin belgesel kayıtları, Peiper'ın RG-242, T-175, Kayıt 112, F2637871-7880 evraklarının kenar boşluklarına el yazısıyla yazdığı notlarında görülebiliyor.

66 "Zeitfolge beim Besuch des Reichsführers SS in Anhalt am 5. Mai 1939," T-175, R112, 2637859.

67 Peiper'ın 14-19 Mayıs 1939'da Hitler ve Himmler'le Westwall'i incelediği fotoğraflara bakınız. Bildarchiv Preussicher Kulturbesitz, BPK No. 50048936 ve 50048905.

68 "First Detailed Interrogation Report on SS Kıdemli Albay Eugen Dollmann," PRO: WO 208/4474. Himmler, İtalyan yetkililerin hazine arama konusundaki ilerlemeleri hakkında sık sık soruşturma yaptı. Öyle ki umutsuzluk içindeki

Himmler'in arkeolojik fantezilerinden ayrı olarak, onlar döndükten sonra büyük bir askerî tören gerçekleştirildi. 20 Mayıs'ta Himmler ve Peiper, toplanan bir grup generalin yeni eğitilen SS muharebe güçlerinin ilk gösterilerini gözlemledikleri Münster talim sahasında, Hitler'e katıldılar. Felix Steiner'ın SS Deutschland Alayı'nı izliyorlardı. Steiner, askerleştirilmiş SS'in geleceğinin, özel eğitimden geçen manga seviyesi muharebe gruplarında -Birinci Dünya Savaşı sonunda Müttefikleri şoka uğratan *Stosstruppen*'ın modernize versiyonu olacaktı- yattığına inanıyordu. Şaşırtıcı bir gösteri oluyordu; sabit pozisyonlara gerçekleştirilen büyük çaplı piyade taarruzuna gerçek makineli tüfek ve topçu ateşi eşlik ediyordu. Hitler, Himmler ve Peiper, bombaların patladığı, adamların titizlikle ileri atıldığı, el bombalarının fırlatıldığı ve dikenli tellerin arasında vuruşarak ilerlendiği araziye hayretler içerisinde baktılar.[69] Akın eden birlikler birbiri ardında "düşman" pozisyonlarını ele geçiriyorlardı. Gösterilerde iki SS yaralansa da orada bulunan generaller de etkilenmişlerdi. Peki ya Himmler'in tepkisi? "Barış zamanı dökülen her damla kan, savaşta oluk oluk kan akmasının önüne geçer," diyordu.[70]

Himmler, bir emir subayı olarak Peiper'dan son derece memnun kalmıştı. 1939 Haziran'ında Peiper resmen Himmler'in birinci emir subaylığına terfi edildi. Artık bütün resmi görevler için seyahat etmeye başlamıştı; 6 Haziran 1939'da Kassel'deki *Reichskriegertag*'da -bütün gazilerin bir araya geldiği özel bir gün- patronu ve Hitler'le birlikteydi.[71] Üç hafta sonra, 26 Haziran 1939'da Peiper, Berlin'deki Haus der Flieger'de

---

Bocchini, Roma müzesinden bazı antikaları çıkararak ve onların daha sonrasında Nazi arkeologlar tarafından muzafferane şekilde ortaya çıkarılmasını sağlamak adına ilgili alana gömerek "sahte" bir keşif yapmalarını bile ciddi ciddi düşündü.

69 Gösteri Felix Steiner tarafından idare edilmişti, fakat izleyicilerin etkilenme derecesini muhtemelen Höhne ve diğerleriyle savaş sonrası yaptığı konuşmalar neticesinde kendi zihninde büyüttü. (Alıntılar için bkz. Höhne, *Der Orden unter dem Totenkopf*, 442–445 ve George H. Stein, *The Waffen SS: Hitler's Elite Guard at War* [Ithaca, NY: Cornell University Press, 1956], 25–26.) Ayrıca bu askerî tatbikatın orijinal tanımının da Stein'da alıntılandığı gibi Kurt Kanis ve diğer Waffen-SS gazilerinin (Angehörige der ehemaligen Waffen-SS) resimli kitaplarında verdikleri sempatik bir anlatıdan geldiğini belirtmek gerekir, *Waffen SS im Bild* (Göttingen: Plesse Verlag, 1957), 12.

70 Peter Padfield, *Himmler: Reichsfuehrer SS* (New York: Henry Holt and Company, 1991), 252.

71 Peiper'ın Kassel'deki kutlamadaki fotoğrafı Koblenz'deki BA Bildarchiv'den alınmıştır.

Himmler'in meşum bir toplantı düzenlemesine yardım etti.[72] Orası Peiper'ın Berlin'deki ofisinin hemen karşısındaydı, patronun en yüksek rütbeli subaylara ve yetkililere Schutzstaffel ve polis için yaptığı uzun vadeli planları ayrıntılı bir şekilde anlattığı büyük bir toplantıydı.

Himmler, Siyah Tarikatı hakkında verdiği kısa bir brifingin ardından, Düzen Polisi'nin başı SS Korgeneral Kurt Daluege ve Dr. Werner Bracht bir konferans verdiler. Himmler'in altındaki hiç kimse, onun ırksal soykırım yoluna yetenekli ama donuk bürokrat Daluege kadar uygun olamazdı.[73] Çünkü, Reinhard Heydrich komutasında konuşlandırılan *Einzatsgruppen* -görev grupları- ile birlikte Rusya ve Polonya'da kitlesel katliamlar gerçekleştirecekler onun üniformalı polis taburları olacaktı. Ancak üç günlük görüşmeler sırasında masada, toplama kampı sisteminin ekonomik getirileri vardı.

Daluege ve Bracht'ın konuşmalarından ardından bütün ekip Berlin'in otuz beş kilometre kuzeyindeki Oranienburg'a gitti. Orada, fanatik Yahudi aleyhtarı Theodor Eicke ve SS'in endüstriyel büyücüsü Oswald Pohl, katılımcılara Sachsenhausen Toplama Kampı'nı gezdirdi. SS galasının ikinci gününde Reinhard Heydrich hararetli bir şekilde SD'den, Arthur Nebe de Kriminalpolizei'den bahsetti. Akşam, Sepp Dietrich'in konuklara genişletilmiş yeni kışlaları gösterdiği, Peiper'ın eski lojmanı olan Lichterfelde'deki Leibstandarte subay kulübünde kutlandı. Son günde daha fazla konuşmacı hazırdı. Önce Werner Ohlendorf, toplama kampı sisteminin Almanya için nasıl bir ekonomik kazanç sağlayacağını detaylı bir şekilde anlattı.

Ardından Paul Hausser, Waffen-SS'e dönüştürülme sürecindeki Verfügungstruppe'nin, Reich politikalarının askerî uygulayıcıları olacağını anlattı. Hausser, Peiper'ın da mensubu olduğu organizasyonun dramatik bir genişlemeye ihtiyaç duyduğunu savundu; alttan alta Wehrmacht'ın Üçüncü Reich'a yaklaşan zorluklar için yeterince idealist ve sert olmadığını ima ediyordu. Himmler toplama kampı sistemini saklamıyordu. Onun için bir gurur kaynağıydı. Dahası, planları ete kemiğe büründükçe Himmler, SS'in askerî kanadını genişletme

---

72 26-28 Haziran 1939 Ober ve Regierungspräsidenten toplantı programı, BA-L, NS 19/1792, 178-185. Programda Peiper'ın imzası bulunmaktadır.

73 Daluge ve kariyeri hakkında daha detaylı bir inceleme için bkz. Richard Breitman, *Official Secrets: What the Nazis Planned, What the British and Americans Knew* (New York: Hill and Wang, 1998), 27–34.

planlarının, polisin ve Allgemeine-SS'in faaliyetlerinden ve toplama kampı sisteminden ayrı olmayacağını net bir şekilde belirtti. Hakikaten de Himmler'in gözünde birbirlerinin *ayrılmaz* parçalarıydılar.

Son olarak Dr. Werner Best, RSHA'dan ve Reich'ta şiddetli bir şekilde saf bir ırk elde etme çabalarından söz etti. Himmler bu görevi sanki kutsal bir görevmişçesine övdü. SS'i tüm yönleriyle genişletmek için daha fazla Cermen oğula ihtiyaç vardı, çünkü Himmler'in gözünde Hitler'in dünyayı yönetebilmesi için devasa yayılma savaşlarına girmeleri gerekecekti. Almanya kaderine ulaşacaksa bunun için saf kan gerekiyordu. Başarılı SS'ler için evlilik kritik bir gereklilikti. Kendisi savaşta ölse bile, genleri Cermen geleceğinde savaşmaya devam edebilirdi.

Peiper, bu anlaşmada üzerine düşeni yerine getirmeyi hedefliyordu. Ertesi gün toplantılar bittikten sonra Peiper, daha büyük bir SS ailesi içerisindeki pozisyonunu pekiştirdi. Peiperlar nesillerdir Lutheryan inanışa sahiptiler. Bununla birlikte genç subay, tıpkı diğer bütün SS'ler gibi, Himmler'in tercih ettiği *Gottgläubigkeit*'a –"Tanrı'ya inanmak-dönüştü.[74] O sıralarda Berlin'de sürekli şu söylentiler dolaşıyordu: Leibstandarte'ye yeni başvuranların herhangi bir mezhebe bağlı olmaları gerekmiyor.[75]

---

74 Himmler Hristiyanlığı kınadı, çünkü Charlemagne'ın bu dini getirerek Cermen ırkını kirlettiğini düşünüyordu. "Hristiyan olan Tötonik değildir, Tötonik olan da Hristiyan değildir!" dedi. "Erkek onuru, kahramanlığı ve sadakati Tötoniktir, naziklik, nedamet, günahlardan çekilen sefalet ve bunun ardından dualar ve ilahiler ise değil." *SS Leithefi 3* (1937 Ağustos). Himmler, bütün SS'lerin Gottgläubigkeit adına Hristiyanlığı reddetmelerini istedi. SS Verfügungstruppe'nın eratının yarısından fazlası ve Eicke'nin Totenkopf birliklerinin %70'i bu dönüşümü gerçekleştirdi. Bkz. Höhne, *Der Orden unter dem Totenkopf,* 417. Bununla birlikte SS liderliği sahasında bu dönüşüm %90'ın üzerindeydi. Subay birliklerindeki akran baskısı ise bilhassa yoğundu. Eicke 1940 genelgesine, "Biz Tanrı'ya inanıyoruz, oğluna değil," yazmıştı, "çünkü bu putperestlik ve paganlık olurdu. Führer'imize ve Anavatan'ımızın yüceliğine inanıyoruz. Yalnızca bunlar için savaşacağız. Bu yüzden ölmemiz gerekiyorsa, 'Meryem, bizim için dua et,' demeyeceğiz. Yaşadığımız gibi özgür bir şekilde bu dünyadan göçeceğiz. Son nefesimiz: Adolf Hitler!" Ackermann, *Heinrich Himmler als Ideologe,* 93. [*Gottgläubigkeit*, Hristiyan kiliselerini resmen terk eden ve yalnızca Tanrı'ya inananlar için Nazi Almanyası'nda kullanılan tabir. (ç.n.)]

75 LSSAH'ın SS Tümgeneral Heydrich'e bildirisi, 19 Mart 1936, BA, NS 17/44. Ayrıca Dietrich'ten O. Sauer'a, 8 Mayıs 1936, BA, NS 17/33. Ayrıca bkz. Ackermann, *Heinrich Himmler als Ideologe,* "Vorträge über Glaubensangelegenheiten," 256.

"Tanrı'ya inanmak" her ne kadar dinî bir tonda olsa da Gottgläubigkeit'ın kesinlikle Hristiyan olmadığını söylememişlerdi. Himmler'in Nasyonal Sosyalist Tanrısı, yalnızca istenen İskandinav ırkına karşı sevgi dolu ve merhametliyken, "aşağıları" şiddetle hor görüyordu. Himmler netti: "SS mensuplarının Tanrı'ya inanmaları gerektiği konusunda ısrarcıyım. Çevremde daha yüce bir varlığı veya Tanrı'nın İnayetini tanımayı reddeden adamları barındırmayacağım."[76] Aynı durum evlenmemiş SS'ler için de geçerliydi -bu, Himmler'in kitabında kesin bir olumsuzluktu.

Her hâlükârda Peiper'ın bekâr hayatı bitmişti. 6 Mart 1939'da Jochen, Nazi ödül koreografı Profesör Karl Diebitsch'in şahitlik yapmasıyla evlilik için resmi başvuruda bulundu. İzin belgelerini Himmler bizzat imzaladı.[77] 29 Haziran Perşembe günü Jochen Peiper Sigurd

---

Hitler'in de bizzat Himmler'in dine yaklaşımının itici gücüyle hemfikir olduğu, Hristiyan etkilerini ortadan kaldırma niyetini ifade etmesiyle de görülebiliyor. 13 Aralık 1941'de, "Altı SS tümenim var," diye övünüyordu, "bunlar dini meselelere kesinlikle kayıtsız erkeklerden oluşuyor. Bu, ruhlarında sükûnetle ölüme gitmelerine engel teşkil etmiyor," *Hitler's Table Talk* (New York: Enigma Books, 2000), 143.

76 "Rede des Reichsführers SS auf der Ordensburg Sonthofen," 5 Mayıs 1944, T-175, R92, F2613495.

77 Sigurd Peiper'ın RuSHA dosyası, BDC-A-3343-RS-R-0552. SS Kıdemli Albay Karl Diebitsch 3 Nisan 1939'da coşkulu bir onayla, "Bir SS subayıyla evlenmek için tamamen uygun," raporu verdi. "Onu dört senedir tanıyorum ve kesinlikle güvenilir, çocukları çok sevdiğini, örnek bir yoldaş, güçlü bir ev hanımı ve Nasyonal Sosyalist *Weltanschauung*'un kesinlikle güvenilir bir savunucusu olduğunu düşünüyorum. ... İki namzet de Reichsführer SS tarafından iyi bilinmektedir. Reichsführer SS de onayladığından evlilik izni verilmesi tavsiye edilir." Diebitsch, eski bir *Freikorps* savaşçısı ve NSDAP'ın erken dönem üyelerinden biriydi ve SS'e 20 Ekim 1933'te katıldı. Reichsführer SS Himmler'in kurmayları arasında uzun dönem emir subaylarının başı görevinin ötesinde Diebitsch, Nasyonal Sosyalistlerin Ralph Lauren'i gibiydi –SS üniformasını, pek çok alayın nişan ve brövelerini ve hatta *Julleuchter*'ı o tasarlamıştı. Peiper düğünü için daha da önemli olan, SS düğün seremonisini tasarlayan da bizzat Diebitsch'di! Himmler'in yakın arkadaşı olan Diebitsch, 1943 boyunca ofiste varlığını sürdürdü ve ardından Karl Wolff'la birlikte İtalya'ya gönderildi. Askerî nitelikleri bulunmamasına rağmen Diebitsch'e, 1940 Ocak-Haziran'ında Polonya, Radom'da Yahudilerin infazına karışan 11. SS Totenkopf Standarte'nin komutası verilmişti. 1970'lerin başında infazlara ilişkin bir soruşturma açıldıysa da 1973'te herhangi bir sonuca ulaşılamadan süreç noktalandı. Bkz. BAL, B 162/15131. Diebitsch savaştan sağ kurtuldu ve Karl Wolff'a benzer şekilde Tegernsee bölgesinde yaşadı. 1985 Ağustos'unda öldü.

Hinrichsen'le evlendi. Wilmersdorf ofisindeki resmi kayıtlarda belirtilen dini tercih de mükemmel bir şekilde uyuyordu: Gottgläubig.[78]

Nikah saat 9:30'da Margaretenstrasse No. 11'de Hitler'in sosyetik arkadaşı Frau Viktoria von Dirksen'in görkemli malikânesindeydi. Tören, Reichsführer SS'in sözde eski Cermen ritüeline dayanan uyarlama töreniyle uyumluydu. Koro, töreni Lohengrin'den bir nakarat ile açtı.[79] Damat, ipek yakalı yeleği, alüminyum fitilli emir subayı kordonu ve sağ göğsüne taktığı büyük gümüş rozetiyle nadir görülen bir siyah SS subay gece üniforması giymişti.[80]

Çift, kırmızı Nazi bayrağının örtüldüğü ve çiçeklerden yapılan sarı bir güneş kursuyla kaplanmış sunağın önünde yeminlerini ettiler. Özel onur konuğu, Heinrich Himmler ve hizmetkârlarından oluşan maiyetiydi.[81] Reichsführer SS, yeni evlilerin şerefine bir konuşma yapmaya davet edildi. Duvardaki sunağın arkasında SS'in beyaz Sig rünlerinin işlendiği siyah bir sancak ve masanın üzerinde de Adolf Hitler'in

---

78 Çift, bir önceki Mart'ta evliliklerinin onaylanması adına ırk dairesine başvurmuş ve Himmler birleşmelerini bizzat onaylamıştı. Jochen Peiper'ın evliliği için bkz. Peiper'ın RuSHA dosyası, NA BDC A-3343-RS-E0552. Peiper düğününün tarihi için: Standesamt Berlin-Wilmersdorf Evlilik Akdi No. 887/1939.

79 Katolik veya diğer türlü olsun Hristiyan kilisesiyle ilgili her şeyden kaçınılan Peiper düğünü, SS töreni ve akabinde Lichterfelde Kışlası yakınlarındaki Margareten Str. 11'deki Viktoria von Dirksen malikânesi ve bahçesindeki resepsiyonla, Wilmersdorf'taki belediye binasında sivil görünüşlü bir düğün olmuştu. SS evlilik seremonisinin tasviri için bkz. Jeremy Noakes ve Geoffrey Pridham, *Nazism: 1919-1945,* Cilt 2 (Atlantic Highlands, NJ: University of Exeter Press, 1984), 497-498. 29 Haziran 1939'da SS Tümgeneral Wolfgang Schmitt'in Margaretenstr. 11'deki Peiper'ın düğün resepsiyonuna gönderdiği telgraf için bkz. Peiper'ın BDC dosyası, NA, RG-242, A-3343,SSO-348A.

80 Gesellschaftsanzug'un sağ göğsündeki gümüş rozette, kıvrımlı bir metal hat üzerinde SS'in düsturu "Meine Ehre heisst Treue" yazıyor ve ortasında da bir kurukafa bulunuyordu.

81 Peiper'ın düğününde Himmler de bizzat bulundu. Cep günlüğünde 29 Haziran 1939 girdisinde el yazısıyla kısaca, "9.30 Hochzeit Peiper," yazıyordu. NA, RG-242, T-581, Kayıt 38A. Ludolf von Alvensleben (Himmler'in emir subaylarının başı), Karl Wolff, Reinhard Heydrich ve eşi de oradaydılar. Sigurd'un Kiel'den eski dostu Lina Heydrich (evlilik öncesi soyadı von Osten), Hitler Lina'nın memleketinde konuştuktan sonra erken dönemde Hitler fanatiği olmuştu. Hepsi bir gün öncesinde *Haus der Flieger*'deki büyük buluşmadan gelmişlerdi (NA, T-175, Kayıt 112, 28 Haziran 1939 girdileri).

çerçeveli bir portresi bulunuyordu. Tören sonunda çiftler yüzüklerini takmadan önce ekmek ve tuz sundu. Düğüm atılmıştı.

Tıpkı diğer SS evliliklerinde olduğu gibi, Jochen ve Sigurd da meşe yaprakları, meşe palamudu ve İskandinav rünlerinin işlendiği, süslü bir ahşap kutu aldı. Kutunun içinde, pençelerinde gamalı haç tutan altın bir kartal kabartması ile *Mein Kampf*ın siyah deri ciltli bir kopyası bulunuyordu. İç sayfada göze çarpacak şekilde Adolf Hitler'in bizzat yazdığı, "Düğün gününüz vesilesiyle," ithafı bulunuyordu.[82]

IRKSAL MİRASLARI GÜÇLÜ VE SAFTI. ŞİMDİ MÜKEMMEL BİR SS ailesi yaratabilirlerdi.

82 *Mein Kampf*ın düğün nüshasında Hitler'in şahsi ithafı için, Hinrich Peiper'ın yazara mektubu, 7 Mayıs 2000. SS aileleri için yıl boyunca kullanılacak "davranış kılavuzu" için bkz. SS Oberabschnitt West, *Die Gestaltung der Feste im Jahres und Lebenslauf in der SS Familie* (Wuppertal: Völkischer Verlag, 1940). Düğünün ardından çift, Rudolstädter Str. 123'teki apartman dairesinde yaşadı.

Dördüncü Bölüm

HIMMLER'LE BERABER

1939'DA JOCHEN PEIPER ARTIK YALNIZCA LEIBSTANDARTE Adolf Hitler'in bir subayı değil, aynı zamanda Heinrich Himmler'in 24 yaşındaki tecrübeli ve adanmış asistanıydı. Peiper, emir subayı olarak Himmler'in her adımında yanındaydı. Görevi sırasında, Almanya'da pek az kişi SS'in -yuvarlak gözlüğünün arkasındaki küçük gözleri ve gizemli yarı gülümsemesiyle- güçlü ve korkulan başını yakından tanıyordu. Askerî tipler, savaşın ardından Himmler için alaycı bir şekilde *Reichsheini* ifadesini kullandılar. Yine de benzer bir eleştiri emir subayından gelmeyecekti. Esasen, Jochen'in en yakın silah arkadaşlarından birisi daha sonraları Peiper'ın, Reichsführer'i seven sayılı SS subayından biri olduğunu söylemişti. Birbirlerine yakındılar ve pek tabii ki yakın olmalıydılar: Himmler'in emir subayı, Reichsführer SS'in yeni SS düzenine oldukça uygun gördüğü biriydi.[1]

Himmler takıntılı bir bürokrat, enerjik bir idareci ve SS'in ardındaki müdahil siyasî güçtü. Askerî deneyimi yoktu, fakat Peiper'ın bir

1 "Peiper, Waffen-SS'in Reichsführer SS'i bir insan olarak takdir eden sayılı subaylarından biriydi." Jens Westermeier, Otto Dinse'yle yapılan mülakat, 28 Mayıs 1994. Himmler'in mistisizm, din ve sözde bilimsel ırk politikalarına ilişkin tuhaf fikirleri, onu bizzat Hitler'in gözünde dahi alay konusu hâline getirdi. Bununla birlikte Waffen-SS içerisinde Himmler'e karşı açıkça eleştirilerin çoğu savaş sonrasında ortaya atılmıştı (örneğin bkz. Toland, Richard Schulze-Kossens'le yapılan mülakat, 8 Mayıs ve 30 Ekim 1971, FDR Evrakı, Kutu 56). Peiper'ın hayatının ilerleyen dönemlerinde Himmler hakkında konuşması için bkz. Walter Harzer'den Peter Strassner'a, 31 Temmuz 1976, BA-MA, HIAG Arşivleri, B-438 V/320. "Peiper bana Reichsführer SS hakkında kısa sürede unutulamayacak pek çok kısa hikâye anlattı."

SS subayı olarak atanmasını etkili bir vitrin süsü olarak kullanıp savaşa dair düşkünlüğünü gözler önüne seriyordu.

Himmler'in diğer güçlü kişiliği König Heinrich'in dini inançları vardı; mistisizm ve sembollere takıntılı bir romantikti. Bavyeralı mütevazı bir öğretmenin oğlu olmasına rağmen Himmler, Prusya'nın sadeliği ve sertliğine son derece hayrandı. Fizîken sönük ve neredeyse alık olmasına rağmen içinde antik Töton krallarına derinden bir özlem dürtüsü taşıyordu. Hakikaten de kendisini "Slav çekici" adıyla ünlenen Kral I. Heinrich'in reenkarne hâli olarak görüyordu. Himmler 1925'te Nasyonal Sosyalist partiye katıldığında bazıları onun hâlihazırda Thule Cemiyeti'ne üye olduğunu iddia etmişlerdi. Bu cemiyet, Cermen kabilelerinin Roma ordusunu yok ettiği M.S. 9 tarihine dek uzanan Alman tarihinin yüceliğini öven okültist bir tarikattı. Thule Cemiyeti'nin simgesi Gamalı Haç, Nasyonal Sosyalizmin de simgesi olacaktı.[2]

Daima felsefi ezoterizmle ilgilenmesine rağmen Himmler bilimsel konularda bilgi sahibi değildi.[3] Evet, Himmler astronomiden büyülenmişti, fakat aynı zamanda Hans Hörbinger'in garip Kozmik Buz Teorisi *Welteislehre*'yi[4] de benimsemişti. Bu abartılı kurguda, bir dizi uydu dünyaya çarparak buzul çağını getiriyor ve insan evriminin İskandinav insanıyla zirveye ulaştığı soğuk ve karanlık bir döneme

---

2 Himmler'in arka planı için bkz. Padfield, *Heinrich Himmler*, ve Longerich, *Heinrich Himmler*. Gamalı haç, antik Hindistan'ın iyi şans sembolü ve İskandinav yıldırım tanrısı Thor'un geleneksel sembolüydü. Gamalı haçın Thule Cemiyeti'nin karanlık okültizminde benimsenen şekli, İskandinav Hakenkreuz rününden türetilmiştir. 1920'de Friederick Krohn, Hitler'e yeni Nasyonal Sosyalist hareketi için bu sembolü kalın bir logo olarak kullanmasını önermiştir.

3 Himmler'i astronomi konusunda eğiten Kiel Gözlemevi'nden SS Yüzbaşı Wilhelm Fuehrer'di. Fuehrer nihayetinde Ahnenerbe'ye girmişti ve burada Himmler'in Wewelsburg Kalesi için astronomik gözlemevi inşa etme fikirleri geliştirmesine yardım etti. "Himmler, amaçlarını ilerletmek için herkesin kozmosu, bilhassa da yıldızları gözlemlemesini mümkün kılmak istedi. SS okul ve kamplarına küçük gözlemevleri kurmayı umuyordu." "Notes on Himmler and his Staff by Wilhelm Fuehrer, Adj. to Himmler," NARA, RG-407, 7. Ordu G-2 Kayıtları, 7. Ordu Sorgu Merkezi, SAIC/FIR/15, 27 Temmuz 1945.

4 Hörbinger, araştırmalardan ziyade 1894'te gördüğünü söylediği bir "düşe" dayanarak, bütün kozmik sürecin temel maddesinin buz olduğunu iddia ediyordu. Ona göre, buz uyduları, buz gezegenleri bulunuyordu ve hatta gökyüzü dahi buzdu. Evrenin gelişimini buzun belirlediğini savunuyordu. (ç.n.)

yol açıyordu.[5] Aryanların ilk ataları, Tanrı'nın yıldırımları tarafından serbest bırakılana dek buzun içinde donuk vaziyetteydi.[6] Himmler, kayıp kıta Atlantis'in Grönland yakınlarında olduğuna inanıyordu. Atlantis, Kafkas ırklarının kaynağı ve Alman kültürünün de merkeziydi.[7] Himmler'e göre şifalı bitkiler ve homeopati modern tıbbın önüne geçmişti ve hava tahminlerinin yerini de astroloji ve güneş lekesi çalışmalarının garip bir sentezi alabilirdi.[8]

Fiziksel mükemmelliğe ve atletik yeteneklere hayranlık duysa da mide kramplarından muzdaripti ve hatta bir keresinde koşu yarışında yığılıp kalmıştı.[9] Dindar Katolik bir annesi olan Himmler, spiritüel

5 "Notes on Himmler and his Staff by Wilhelm Führer, ADJ to Himmler," 7. Ordu Sorgu Merkezi, 27 Temmuz 1945, NA, RG-407, ABD Birinci Ordu G-2, PWI 101-2.13, Kutu 1510.

6 Himmler'in Welteislehre'ya inancı için bkz. "The Activities of Dr. Ernst Schäfer, Tibet Explorer and Scientist with SS Sponsored Scientific Institutes," NA RG 338, ABD Üçüncü Ordu Sorgu Merkezi, OI-FIR/32. Ayrıca Brigitte Nagel, *Die Welteislehre: Ihre Geschichte und ihre Rolle im Dritten Reich* (Diepholz: GNT Verlag, 1999). Himmler'in astronomiye olan hayranlığı için bkz. *SS Leitheft*, Heft 10, 1943, NA, RG 242, T-611, Kayıt 44.

7 Himmler, Grönland yakınlarındaki efsanevi arktik ada Thule'den gelen Atlantislilerin torunlarının nihayetinde Tibet ve Güney Amerika'ya yerleştiğine inanıyordu. Himmler, adanın dev süper zeki Übermensch'lerinden bazılarının hayatta kaldığını ve "gerçekten kabul edilmiş" kişilerin, kadimlerle bağlantı kurmak için spiritüel bir hac ve akabinde mistik uygulamalar yoluyla onlarla temas kurabileceğine inanıyordu. Bunun sonucunda Himmler, Aryan ırkının beşiğini keşfetmek ve yeniden yeşertmek için sözde bilimsel keşiflere sponsorluk yapmaya başladı. "SS Esoterik," *NS Gedenkstätten und Dokumentationszentren in NRW* (Büren: Wewelsberg Museum, 2001).

8 Rudolf Brandt'tan Walter Schellenberg'e, 23 Şubat 1945, NA, T-175, Dosya N443, Kayıt 20.

9 Yeni bir dünya dini olarak ırkî üstünlüğe olan inanç ayrıca Hitler'den kaynaklanıyordu. 1924'te Landsberg'de hapisteyken Hitler, Münihli Profesör Karl Haushofer'ın yazılarından büyülenmişti. Daha sonra Rudolf Hess, Hitler'i Haushofer'le tanıştırdı. Haushofer, Alman aşırı milliyetçileri arasında popüler olan *Lebensraum* (yaşam alanı) teorisinin hevesli bir savunucusuydu. Lebensraum'u savunanlar, üstün Almanların daha önceleri Orta Çağ'da Töton Şövalyeleri tarafından fethedilen Slav topraklarının yeniden ele geçirilmesi ve sömürgeleştirilmesinin evrimsel bir kader olduğunu düşünüyorlardı. Lebensraum daha sonra Doğu Avrupa'daki Alman nüfusunu, Roma'nınkini aşacak devasa bir modern Kutsal Alman İmparatorluğu'nun öncülü olarak bir kez daha birleştirecekti. Haushofer'in teorileri, "Aryan beşiğinin" Tibet'te keşfedileceğini iddia eden ünlü İsveçli kaşif

egzersizlere ve Loyolalı Ignatius'un Cizvit ilkelerine dayanan SS ilkelerini benimsemesine rağmen Hristiyanlığa amansız şekilde saldırıyordu. Falcı ve büyücülere hayrandı ve *Vedalar*dan ve gizemli Budist ilkelerden alıntılar yapıyordu. Himmler öjeni, basiret ve reenkarnasyonu benimsemişti.[10] Müziğin kendisini nadiren etkilediği SS lideri, Gregoryen ilahileri beğeniyordu.[11]

Değerli eşyaları çok az kullanan Reichsführer, açık havada basit bir yaşamın, Heimat'ın ve sıradan çiftçiliğin erdemlerinin üstüne düşüyordu.[12] SS'lerine daima sertliğin gerekliliğini anlatsa da çocuklara karşı zaafı vardı.[13] Himmler tam bir çelişkiydi. Himmler'in gerçek bir kaçık olduğunu düşünen General Heinz Guderian, "Başka gezegenden gelmiş bir adama benziyordu," demişti. Danzig delegesi Carl Burckhardt'ın da aralarında olduğu diğerleri ise daha az anlayışlıydı: "Onu meşum yapan, ufacık şeylere odaklanma kapasitesi, kılı kırk

---

Sven Hedin tarafından da desteklendi. Hitler'e olan itibarıyla uygun şekilde, 1936 Berlin Yaz Olimpiyatları'nın açılış konuşmasını yapmak üzere Sven Hedin seçildi. Christopher Hale, *Himmler's Crusade* (Hoboken, NJ: John Wiley and Sons, 2003).

10 "First Detailed Interrogation Report on SS Oberführer Eugen Dollmann," PRO: WO208/4474. İnsanların zekâ ve güç için seçilimli şekilde yetiştirilebileceği inancı olan öjeni, yirminci yüzyılın başlarında yaygın şekilde kabul edildi ve ABD ve dünya çapında binlerce insanın kısırlaştırılmasına yol açtı. Alman ırkî üstünlüğünü desteklemek adına Nazi hiyerarşisince de benimsenen öjeni, modern kalıtımın öncüsü olan İngiliz bilim adamı Sör Francis Galton tarafından yüzyılın başında tasarlandı.

11 "Plan zur Erforschung des Gregorianischen Gesanges im Hinblick auf seine Bestandteile germanischer Musik," NA, T-175, Kayıt 20. Himmler, geçmişe ilişkin kurduğu organizasyon olan Ahnenerbe'nin, müziğin Alman olduğu düşünülen kökenlerinin incelenmesini emretti.

12 "Himmler Dossier: Statement No. 521 of Josef Kiermaier," 5 Ağustos 1945, Westertimke, PRO: WO208/4474.

13 Himmler'in acımasızlığının kanıtı: Hırsızlık veya yolsuzluğa karışan subayları için bir ceza olarak infaz çağrısında bulundu, fakat SS Yüksek Ofisi'ndeki en üst düzey kanun subayı olan SS Yüzbaşı Walter Hennings (BDC dosyası: A3343-SSO-87A) bu politikayı uygulamayı reddetti. Öfkelenen Himmler, Hennings'in görevden alınarak Rusya'da bir cephe komutasına sürgün edilmesini istedi. Rudolf Brandt'tan Gottlob Berger'e mektup, 4 Ekim 1943, Walter Hennings'in BDC dosyası. Rudolf Brandt nihayetinde Himmler'i bundan vazgeçmeye ikna etti ve ironik bir şekilde Hennings, savaşın ardından Gottlob Berger'in avukatı oldu ve onu başarıyla savundu.

yaran titizliği ve insanlık dışı metodolojisiydi; bir robotun dokunuşuna sahipti."[14]

Tegernsee'deki komşusu Max Amann, başkalarının onu bir tiran gibi nitelendirmesine rağmen Himmler'in esasen sade bir tabiata sahip, bir Nazi Robespierre'i olduğunu söylüyordu.[15] Fakat belki de en önemlisi Amann, Himmler'i Reich'ın tüm düşmanlarını ortadan kaldırmaya adanmış biri olarak görüyordu ve, "Bunu oldukça sakin bir şekilde ve herhangi bir nefret yahut sempati duymadan yaptı," diyordu. Himmler'in parolası *anständig*di -terbiye. Yüce bir Aryan görevi için öldürmek gerekliyse, bunun "düzgünce" yapılması gerektiğine inanıyordu; SS'inin her köşesine tüm kalbiyle yaydığı şey buydu -infazlar *düzgünce* yapılmalıydı.

Himmler'in dışarı yansıttığı soğuk duygusal yönü, Batı Berlin'de sert bir Prusya çizgisiyle yetişen Peiper'a da muhtemelen uyuyordu. Alaycılık, ironi ve kinizm Peiper'ın duygusallıktan uzaklaşmak adına kullandığı başlıca ifadelerdi. Patronu Himmler az içerdi ve ihtiyatlıydı. Düzgün bir SS subayı olan Peiper için bunlar muhtemelen takdire şayan özelliklerdi. Fakat temelde Himmler, obsesif bir örgütçe yönlendiriliyordu. Kendisini Nasyonal Sosyalizmin ilkelerine ve dünyevi her şeyde uzun, sarışın İskandinav insanlarının doğal hegemonyasına fanatik şekilde adamıştı.

Himmler'in bir numaralı yardımcısı ve daima onun yanındaki biri olarak, mavi gözleri ve ince ve şık hatlarıyla Jochen Peiper mükemmel bir eşleşme gibi görünüyordu. Bazıları alaycı şekilde genç emir subayını "SS'in poster çocuğu" olarak adlandırıyordu. Peiper kesinlikle bu ifadenin içini dolduruyordu. Karl Wolff gibi Peiper da Reichsführer'deki eksik niteliklere sahipti: Yakışıklı, çekici ve kültürlü bir görünüş. Bir Arno Breker heykeli kadar kaslı olmasa da daima doğru giyinir, teçhizatını kusursuz şekilde kuşanır ve "asla özensizlik göstermezdi."[16] Peiper, Himmler'in SS savaşçısı tasavvurunun ete kemiğe bürünmüş hâliydi.

---

14 Heinz Guderian, *Panzer Leader* (New York: Ballantine Books, 1957), 374. Carl J. Burkhardt, *Meine Danziger Mission 1937–1938* (Münih: Verlag George D. W. Callwey, 1960), 123.

15 "Amann's Control of German Press," 7. Ordu Sorgu Merkezi, 26 Mayıs 1945, CIA Yayını RDP83-00415R006, NARA, 19 Şubat 2004, College Park.

16 "Asla özensizlik göstermezdi" için bkz. Arndt Fischer, yazar tarafından yapılan mülakat, 15 Mayıs 1997.

Himmler'in karışık kişiliği -sertlik ve düzgünlüğe dair ikiz bir saplantı- Peiper'ın mensubu olduğu SS lejyonlarını çeken bir tasavvurdu. SS'in ilk görevi, Hitler'in dünya görüşünü uygulamak ve düşmanları toplama kamplarına sürmek için acımasızca davranarak güvenliği sağlamaktı. Himmler'in de vurguladığı üzere, daha sonraki SS savaşçıları bile ilkin Allgemeine (Genel SS) imajını benimseyeceklerdi. Peki ya 1940'ta kurulacak yeni SS'i? Onları, at ve mızrak yerine tank ve top kullanan siyah pelerinli modern Cermen şövalyeleri olarak görüyordu. Onlar tıpkı Napoleon'un Muhafızları gibi Hitler'e savaşta zafer getirecek kilit muharebeleri kazanacak korkunç SS savaşçıları olacaklardı.

Fakat bu ikiz hedefler Almanya için nasıl gerçekleştirilebilirdi? Himmler'in kayıp medeniyetler, Cermen arkeolojisi, Kutsal Kâse ve Hint-Cermen kabilelerine dair tuhaf meşguliyetlerine bakacak olursak, hepsinin de yetersizlerin ortadan kaldırılmasını savunan Darwinist ırk teorileriyle iç içe olduklarını görürüz. Peiper Himmler'in Berlin ofisinde göreve ilk başladığı zamanlarda hem Hitler hem de Reichsführer, on birinci yüzyılın acımasız Moğol hükümdarı Cengiz Han'ın karakterine takıntılı hâle gelmişlerdi. Hitler'in bu hayranlığı, Himmler'in kendisine şiddetle önerdiği Michael Prawdin'in *Genghis Khan: Storm out of Asia* kitabıyla ortaya çıkmıştı.[17]

---

17 Bu kısım için bkz. Richard Breitman, *Architect of Genocide: Himmler and the Final Solution* (New York: Knopf, 1991), 39-41; Michael Prawdin, *Tschingis-Chan, der Sturm aus Asien*, Deutsche Verlags Anstalt, Stuttgart, 1934 (ikinci cildi 1935'te yayınlandı). Himmler'in önerdiği okuma listelerindeki Prawdin'in kitabı için bkz. "Bücher für Reichsführer SS," NA RG 242, T-175, Kayıt 112, 2636687. SS özel nüshası için bkz. "Interrogation of Gottlob Berger, 30 Ekim 1947," NA, RG 238, M-1019, Kayıt 7, ve 4 Mart 1947'de gerçekleştirilen daha detaylı sorgu (Kayıt 6, F491-492). Ayrıca bkz. RG 242 T-175, R128, 2654350. Modern bilim adamları Prawdin'in temel savına katılıyor: Han'ın Afganistan'dan Çin'e uzanan imparatorluğu, fethedilen toprakların çoğunda neredeyse tam bir soykırımla sonuçlandı. Himmler, Han'ın korkunç bir hata yaptığını düşünüyordu: Fethedilen topraklardaki kadınlarla "kanlarını karıştırarak" Moğol savaşçıların ırkî saflığını bulandırmıştı. Bu, Himmler'in tekrar etme niyetinin olmadığı bir hataydı. Almanya için gelecek fetihlerde saf bir İskandinav ırkını muhafaza etmeyi planlıyordu. Bkz. Otto Heider'den Himmler'e mektup, 3 Haziran 1943, NA RG-242, T-175, Kayıt 29, 2536756. Bugün dahi Asya'daki neredeyse her on iki erkekten biri, yaklaşık bin sene önce Moğolistan'da ortaya çıkan bir Y kromozom biçimini taşıyor; bu genetik varyantın olağandışı yaygınlığının sebebi de muhtemelen Han'ın acımasız askerî başarıları: John Travis, "Genghis Khan's Legacy?" Science 163, no. 6 (8 Şubat 2003).

Himmler bu kitaptan öylesine etkilenmişti ki 1938'de kendi eğitim sorumlusu Gottlob Berger'e kitabın SS için özel bir baskısının yapılmasını emretti ve daha sonra bu baskıyı Noel'de subaylarına dağıttı.[18] Şüphesiz Peiper da bir kopya alsa da Cengiz Han'ı hâlihazırda yakından tanıyordu -bir önceki sene siyasî eğitim görevlendirmesi sırasında Cengiz Han'a ilişkin bir makale yazmıştı.[19] Himmler'in saplantısının emir subayı üzerinde de derin bir etki bıraktığı su götürmezdi, çünkü Peiper savaşın ardından kaleme aldığı yazılarda Moğol lidere atıflarda bulunmuştu.[20] Peki bu ne tür bir savaştı? "Cengiz Han'ın taktiklerine göre, ilk taarruz korku ve paniği ülkenin en ücra köşesine dek saçmalıydı. Böylelikle işgal edilen ülke korkudan felç olacak, vatandaşları direnişin beyhude olacağına inandırılacaktı."[21]

Himmler'e göre Cengiz Han, yirminci yüzyıl Avrupa'sının sorunlarını çözmek için hayatî önem taşıdığına inandığı özelliklerin somut örneğiydi: İşgal edilen ülkelerdeki bütün nüfusu kılıçtan geçirmek ve katledilenlerin kadın ve kızlarını boyun eğdirdikleri topraklarda yeni nüfus oluşturmak için alan seçkin lejyonlarca idare edilen devasa fetih

18 SS Tümgeneral Hermann Priess, Prawdin'in kitabının kendi nüshasını 1937 Noel'inde aldığını ifade ediyor, NA, Dosya-24, RG 549, Kutu 61. Himmler, askerî pozisyonlarda özel görevlere getirilen genç SS subaylarına Moğol lordu hakkında düşünmelerine yardımcı olması için yazılı bir görev verilmesini sağladı: "Cengiz Han savaşlarını nasıl kazandı?" SS Kıdemli Albay Cummerow'un Berlin'deki Haus der Flieger'de yaptığı "İlk taarruz ..." Sunumu için: "Militärische und wissenschaftliche Weiterbildung der jungen SS-Führer, Vorträge anläßlich der SS-Gruppenführerbesprechung vom 25.1.1939," Persönlicher Stab Reichsführer SS, Bundesarchiv NS 19/29.

19 Karl Hollander, alıntılandığı yer Agte, *Jochen Peiper*, 14.

20 Bkz. Landsberg'de Jochen Peiper'ın yazdığı açık mektup, 15 Ekim 1952, ilk SS savunucu işlerden birinde olduğu gibi yayınlandı, Paul Hausser, *Waffen SS im Einsatz* (Göttingen: Plesse Verlag, 1953), 257. Peiper, Batı Avrupa'nın Sovyetler Birliği'yle yaşamak üzere olduğu sorunları görmüştü: "Tarihin artık inkâr edemeyeceği Alman bedenlerinin bentleri olmasaydı, parçalanmış Batı Avrupa bugün nerede olurdu? ... Cengiz Han'ın mirasçılarının yalnızca Atlantik okyanusunun suları tarafından durdurulmadığına dair Avrupa'daki fikrin öncülerine teşekkür etmek gerek." Savaşın ardından Hausser, Waffen-SS'in "ilk Avrupa ordusu" ve NATO'nun selefi olduğu fikrini savundu.

21 SS Kıdemli Albay Cummerow'un Berlin'deki Haus der Flieger'de yaptığı sunum: *Militärische und wissenschaftliche Weiterbildung der jungen SS-Führer, Vorträge anläßlich der SS-Gruppenführerbesprechung vom 25.1.1939*, Persönlicher Stab Reichsführer SS, Bundesarchiv NS 19/29.

savaşları başlatmak. Prawdin'in Moğol savaşçı tasvirinin Hitler'i etkilediği, Alman liderin 22 Ağustos 1939'da İkinci Dünya Savaşı'nın patlak verişinden hemen önce ordunun üst kademelerine yaptığı gizli konuşmada açıkça görülüyordu. Hitler'in zihninde başta gelen şey ordusunun Polonya'daki ideolojik savaşa hazır oluşuydu:

> Gücümüz hızımız ve gaddarlığımızdan geliyor. Cengiz Han, kasten ve vicdan azabı çekmeden milyonlarca kadın ve çocuğu katletti. Tarih, onda yalnızca bir devlet kuruculuğunu görüyor. Zayıf bir Avrupa medeniyetinin benim hakkımda ne söyleyeceğiyle ilgilenmiyorum. ... Ben de bu yüzden kurukafa teşkillerimi hazır hâle getirdim ... Polonya kökenli ve Polonya dili konuşan erkekleri, kadınları ve çocukları acımasızca ve merhamet göstermeksizin ölüme gönderme emri verdim. İhtiyacımız olan yaşam alanını [Lebensraum] ancak bu şekilde kazanabiliriz. Neticede bugün kim Ermenilerin yok edilmesinden bahsediyor ki?![22]

Savaş yaklaşıyordu. Peiper'ın Reichsführer SS karargâhındaki görevinin cafcaflı zirve noktası uğursuz bir astarla kaplıydı. Himmler ve güvenlik polisinin uzun yüzlü lideri Reinhard Heydrich, *Einsatzgruppen*'i -Polonya Yahudilerini ve ordunun gerisindeki diğer istenmeyenleri yok edecek infaz mangalarına verdikleri isim- teşkil etmişlerdi. Irkçı fanatik Theodor Eicke, Totenkopfverbände'den -Kurukafa birlikleri ve toplama kampı personeli- ek alaylar teşkil etti. Eicke daha sonra bu infaz mangalarını Waffen-SS'in bednam savaş tümenine dönüştürecekti.[23]

22 Breitman, *Architect of Genocide*, 43, Louis P. Lochner, *What About Germany* (New York: Dodd, Mead and Company, 1942), 2. Hitler'in 22 Ağustos 1939'de Berchtesgaden'da ordu subaylarına yaptığı gizli konuşma, dinleyiciler arasındaki bir muhbir tarafından not edildi (pek çoğu bunu yapanın Abwehr'in başındaki Canaris olduğuna inanıyor) ve notlar Lochner'e ardından da Associated Press'in Berlin muhabirine verildi. Almanca orijinali için: *Akten zur Deutschen Auswärtigen Politik 1918–1945* (Baden-Baden: Serie D, Band VII, 1956), 171–172. İnfial uyandıran konuşmanın teyidi de Nürnberg Davaları sırasında ayrı bir kaynaktan yapılmıştır: Uluslararası Askerî Savaş Suçları Mahkemesi (IMT), Cilt 36 (1946): 338-344. Daha az zehir zemberek olsa da aynı fikirleri taşıyor: "Savaşa başlamak ve sürdürmekte önemli olan şey doğruluk değil, zaferdir. Kalplerinizi merhamete kapatın. Acımasızca ilerleyin. ... Üstün bir sertlikle ilerleyin."

23 Bkz. Charles W. Sydnor'un Eicke ve Totenkopf'a dair ufuk açıcı anlatısı, *Soldiers of Destruction* (Princeton, NJ: Princeton University Press, 1977). Polonya seferindeki

1939 Eylül'ünün ilk gününde savaş patlak verdi ve Hitler'in tankları orantısız bir güçle Polonya'ya ilerlemeye başladı. İlk "yıldırım" savaşı -*Blitzkrieg*- yalnızca on sekiz gün sürmüş, fakat resmi teslimiyet ancak 28 Eylül'de gerçekleşmişti. 3 Eylül Pazar günü saat 21:00'da Hitler ve Himmler, bir grup emir subayı, kâtip ve ileri gelenle birlikte kişisel komuta trenleriyle Berlin'den Polonya'ya hareket etti. Hitler kendi seyyar karargâhı *Führersonderzug Amerika*'yla, Himmler de kendi on dört vagonlu lüks treni *Heinrich*'le seyahat ediyordu. İki lokomotif de liderleri için birer salon vagonu, birer Mitropa yemek salonu, dörder tane 2 cm'lik uçaksavarlar, birer bagaj vagonu, birkaç ofis ve uyku vagonu çekiyordu.

Himmler, kronik sinir problemini gidermek için Fin masör Felix Kersten'i de yanına almıştı.[24] Alman dışişleri bakanı Joachim von Ribbentrop da Reichsführer'in gösterişli antika vagonundan daha az gösterişli bir kompartımana sahip olmasına rağmen, Himmler'in grubundaydı. O esnada Eicke, Einsatzgruppen'in infaz mangalarını koordine etmek için Hitler'in trenindeydi; Karl Wolff ve Peiper da Himmler'in irtibat subayları olarak oradaydılar. Silah deneyimine sahip bir SS subayı olan Jochen, Hitler ve maiyetine eşlik etme görevini üstlendi.[25] Trenlerdeki imtiyazlılar, savaşı yakından görmek için

---

pogromlar 37-45. sayfalarda anlatılıyor. Polonya'daki eylemlerinden hemen sonra Eicke'nin infaz mangaları Waffen-SS tümeni olarak teşkil edildi –Totenkopf- ve bu tümen fedakârca savaş ve acımasız gaddarlık konusunda süratle ün kazandı. Ayrıca Niels Weise, *Eicke: Eine Karriere zwischen Nervelink, KZ-System und Waffen-SS* (Paderborn: Schöningh Verlag, 2013).

24 Himmler'in seyyar karargâhının tarihine ilişkin bir kaynak anlatısı varlığını sürdürüyor: "Erfahrungsbericht über die bisherigen Einsätze im Hauptquartier," SS Binbaşı Tiefenbacher, NA RG242, T-175, R129, F2655585–95. Ayrıca, "Special Führer Trains: Report on information obtained from PW Kan. Bock," CSDIC(UK) SIR 547, Müşterek Hizmetler Özel Görevli Sorgu Merkezi, RG 338, 290/56/1/1–2, Kutu 3.

25 Peiper'ın Polonya'nın işgali sırasında Hitler ve Himmler'in trenlerindeki varlığı için bkz. Jochen Peiper, "Kommentar zum Buch Massacre at Malmedy von Charles Whiting," Eylül 1971. Bu önemli belge için Kuzey Illinois Üniversitesi'nden James J. Weingartner'a nezaketi için teşekkür ederim. Ayrıca, "Kurierverbindungen von Sonderzug nach Berlin: 4.9.1939," NA T-78, R351, F6310682–683. İki trenin yapısının detayları: Richard Raiber, "The Führersonderzug," *After the Battle*, No. 19, 1977. Ayrıca Hitler'in treninde, Kommandant Führerhauptquartiere [Führer Karargâhı Komutanı] olarak görev yapan Tuğgeneral Erwin Rommel de bulunuyordu.

Silezya'dan Polonya'ya gerçekleştirilen seyahatten büyük keyif aldılar.[26] Yine de Peiper, Leibstandarte'deki silah arkadaşlarının muharebenin çetin geçtiği bir noktada olduklarını biliyordu.

Daha sonra diğer hiçbir teşkilin Dietrich'inki kadar zayiat vermediğini öğrenecekti. Polonya'daki muharebe sicilleri karışık olsa da Dietrich'in adamlarının alışılmışın dışındaki muharebe tarzları orduyu memnun etmemişti. Leibstandarte ilk çarpışmalarında bile ateşe düşkün görünüyordu ve Żdżary, Piaski, Boleslawiec ve Mieleszyn köylerini ateşe vermişti. En utanç verici olayı Leibstandarte bando komutanı SS Yüzbaşı Hermann Müller-John gerçekleştirmişti. 18 Eylül'de ordu, Bando Şefi'nin (Obermusikmeister) Varşova'nın hemen batısında elli kadar sivili "Yahudi suçlular" olarak niteleyerek öldürdüğü için tutukladı.[27] Hepsi bununla da sınırlı değildi: Leibstandarte birliklerinin Boleslawiec, Mieleszyn, Wieruszów, Łęki Duże ve Złoczew'de düzinelerce savunmasız sivili acımasızca öldürdüğüne ilişkin belgelenmiş örnekler bulunuyordu.[28] Yine de Himmler Waffen-SS'in

---

26 Himmler'in Polonya'ya gerçekleştirdiği tren seyahati, hem mikrofilm kayıtları hem de sonrasında seyahat hakkında kısa bir kitap yazan Reich Basın Şefi sayesinde gayet iyi şekilde kaydedilmiştir: Otto Dietrich, *Auf den Strassen des Sieges: Erlebnisse mit dem Führer im Polen* (Münih: Franz Eher Nachf, 1939). Dışişleri bakanının bakış açısının anlatıldığı yer, John Weitz, *Hitler's Diplomat: Joachim von Ribbentrop* (Londra: Weidenfeld and Nichols, 1992), 228.

27 "Handwritten message of Hauptsturmführer Hermann Müller-John to Sepp Dietrich," NA, T-354, Kayıt 609. Kasa 937-938. Tarihsiz, fakat 1939 Eylül'ünün sonları. 1944 Ağustos'unda esir alınan Leibstandarte üyesi Müller-John'un savaş suçlarını kabulü için bkz. "Interrogation of Sturmbannführer Jakob Hanreich," 19 Ağustos 1944, PWIS(H)/ LDC/299, NA RG-332, Bölüm 290/56/1/5, Kutu 30. Tümen kroniğine göre (Rudolf Lehmann, *The Leibstandarte*, Cilt. 2 [Winnipeg: J. J. Fedorowicz, 1988], 233-234), Müller-John, Musikkorps otobüsü ateşe verildikten sonra Blonie kasabasının Polonyalı sakinlerine misilleme yapmıştı. Yine de başka hiçbir kaynak, hadisede Alman birliklerinin öldürüldüğünü göstermiyor. Her halükarda infazlar öylesine kalpsizce gerçekleştirilmişti ki Wehrmacht derhal Müller-John'u tutukladı. Bkz. von Reichenau ve von Rundstedt'in savaş sırasındaki yazışmalarının yanı sıra diğer belgesel kaynaklarıyla birlikte, Müller-John'un savaş suçları soruşturmasına ilişkin özel dosyası: BA-L B162, 16610 (Müller-John: *Ermordung von Juden in Polen 1939*). Savaşın son günlerinde Leibstandarte bando şefi eşi ve kızıyla birlikte Avusturya'da intihar etti.

28 Leibstandarte'nin 1-17 Eylül 1939'da Polonya'ya ilerleyişi sırasında gerçekleştirdiği vahşet, çağdaş bir anlatıda detaylı bir şekilde aktarılmıştır: Alexander B. Rossino, *Hitler Strikes Poland* (Lawrence: University of Kansas Press, 2003), 157-167. Batı

cezalandırılmasına istekli değildi ve SS bando komutanının yargılanmasını durdurdu.[29]

Lakin Peiper bu menfur hadiseler cereyan ederken birliğiyle birlikte değildi. Polonya'da gerçekten bulunduğu tek an, Hitler ve Himmler'le birlikte 25 Eylül'de Bzura'da muharebe performansından ötürü Dietrich'in sırtına şaplak atmaları için durdukları andı. Fakat Peiper savaşa katılamasa da en azından fethi yakından görmüştü. Himmler'in treni Polonya'nın en yoğun nüfuslu *Ostjuden* kasabalarının birkaçından geçmişti. Hava sıcaktı ve Eylül güneşi siyah çatılı vagonları kavuruyordu. Sekreterler başta olmak üzere tren personeli, teleprinterlerin bitmek bilmeyen gürültüsünün ortasında bir de bunaltıcı sıcaktan perişan oluyordu. Peiper emir subayı olduğundan gündüzleri eskort koluyla birlikte trenden ayrılıyordu. Gece döndüğünde Heinrich'in vagonlarının bataryaları genelde tükenmiş olduğundan, Reichsführer'in personeli karanlık vagonlarda mum dağıtmak zorunda kalıyordu.

Gündüzleri Hitler ve korumaları; parlak, bej ve altı tekerlekli Mercedeslerden oluşan konvoylarıyla yeni fethedilen Polonya kırsalındaki cephelere sürpriz ziyaretler yapıyorlardı.[30] Peiper bu ziyaretlerde Hitler ve General Erwin Rommel'e, Himmler'in irtibat takımının bir parçası olarak eşlik ediyordu. Tozlu Polonya yollarında seyahat etmek

---

Almanya adli yetkilileri, çok sayıda Polonyalı tanığın ifadelerini de alarak bu savaş suçlarını araştırmıştır: "Ermittlungsverfahren gegen Soldaten der SS Leibstandarte." BA-L, No. 7b Js 2679/82, 12 Mart 1986. Bir başka hadisede SS Teğmen Alfred Lengenfeld, 14. Bölük'le birlikte asabi komutan Kurt Meyer'in, seferin sonunda Modlin'de misilleme olarak elli Polonya Yahudisini infaz emrini reddettiği iddiasıyla Buchenwald Toplama Kampı'na gönderildi (*wehrundwürdig*) ve ardından askerî mahkemeye çıkarıldı. "Interrogation of Lt. Alfred Legenfeld,) 21 Eylül 1944, PWIS(H) LDC/358, NA RG 332, ETO Sorgu Raporları, Kutu 30. Leibstandarte'nin bu dönemi kapsayan çağdaş kroniği, SS askerlerine Polonya köylerinde siviller tarafından ateş edildiğine dair attığı sık iddialar dışında, bahsi geçen olaya dair hiçbir şey aktarmıyor. Lehmann, *The Leibstandarte*, Cilt 1, 91-104.

29 "Report on Information Obtained from Senior Officer PW on 2–4 August 1944," C.S.D.I.C. (B.K.), G.R.G.G. 169, PRO, WO 208/5017, Kew, Londra. Metin, sırayla Tunus ve Cherbourg'da yakalanan Generalleutnant Graf von Sponeck ve Tuğgeneral Robert Sattler arasında geçen ve elektronik dinlemeyle yakalanan bir konuşmadır.

30 Hitler'in Polonya'daki hareketleri için bkz. "KTB d. Kommandant d. FHQu: Darstellung der Ereignisse," NA RG 242, T-78, R-351, F6310623-6310642. Diğer detaylar için, Peter Hoffmann, *Hitler's Personal Security* (Cambridge, MA: MIT Press, 1979).

için bronzlaşan genç yüzüne gözlük takarken, bir yoldaşı da üstü açık arabalarına bir hafif makineli tüfek kurdu.[31] 4 Eylül'deki sürpriz seyahatlerden birinde Peiper ve Rommel, Hitler ve maiyetiyle Kuzey Ordu Grubu'nun aristokrat generalini ziyaret etmek için Bad Polzin'e geçtiler. Peiper o ziyareti şöyle anlatıyor:

> Polonya seferinde Hitler ve Feldmareşal [Fedor] von Bock'la birlikteydim. Gerçek bir Prusyalıydı. Hitler ona karşı oldukça nazikti, fakat Hitler'in mühimmat ve benzin stoklarına ilişkin kesin bilgisiyle Bock'u küçük düşürdüğü bir hadiseyi net şekilde hatırlıyorum. Bütün tafsilatı teker teker saydı. Hitler'i dinleyen ve hayran kalan genç bir subaydım. Hafızası karşısında hayretler içerisinde kalmıştık.[32]

6 Eylül'de Hitler, kamyonetteki Peiper ve diğerleriyle birlikte XIX. Kolordu Komutanı General Heinz Guderian'a sürpriz bir ziyarette bulundu. Hitler, Graudenz yakınlarındaki Vistül Nehri üzerinde imha edilmiş köprüler ve Guderian'ın kuvvetlerinin muhafaza ettiği düşük zayiat karşısında hayretler içerisinde kaldı. Guderian Hitler'e durumu, "Tanklar kan akmasının önüne geçiyor," diye açıkladı.[33] Önceki gün, Polonya Pomorska Süvari Tugayı, Plenow yakınlarındaki 3. Panzer Tümeni'ne saldırmıştı -zırh ve topa karşı, at ve mızrak. Kendilerini boş yere tehlikeye atan cesur Polonya süvarileri neredeyse tamamen imha edilmişti. Blitzkrieg öylesine hızlı ilerliyordu ki savaşın beşinci gününün sonunda Hitler'in genelkurmay başkanı General Franz Halder, "düşmanın neredeyse yenildiğine" hükmetti.

O esnada Rommel, Peiper ve diğerleri bir kez daha yola düşmüş ve bir sonraki uçak pistinde Führer'i karşılamak için süratli bir şekilde ilerliyorlardı. 11 Eylül'de Hitler'e General Walther von Reichenau ile Tomaszów yakınlarındaki cephede görüşmesi için eşlik ediyorlardı.

31 Otto Dietrich, *Auf den Strassen des Sieges*. Sayfa 109'daki fotoğrafın arkalarında Peiper görülüyor. Peiper daha sonraları Polonya'da Hitler'le gerçekleştirdiği cephe seyahatlerini kabul edecekti: "Savaş sırasında, cephe gerisinde araba yolculukları yapma şansı bulduğum Führer Karargâhı'ndaydım." "Vernehmung von Col. Joachim Peiper—Alb. Joachim Peiper'ın Sorgusu," Landsberg/Lech, 17 Nisan 1947. NA RG-238, M-1019, Kayıt 52, Kasa 185–189.

32 J. Peiper, John Toland tarafından yapılan mülakat, el yazısı notlar, 10 Ekim 1963, Kongre Kütüphanesi, Toland Evrakı, Son Yüz Gün, Kutu 15.

33 Guderian, *Panzer Leader*, 54.

Peiper monokl takan generali iyi tanıyordu -aile bağları vardı. İşte, Hitler'e sarsılmaz bağlılığıyla gerçek bir Nazi generali ve Peiper'ın Reitersturm'dan SS'e yükselmesine yardımcı olan yaşlı Prusyalı.[34]

"Gri kolla" geçirilen günler uzun olsa da Peiper'ın cürekârlığına uyuyordu. Tozun toprağın arasında saatlerce deli gibi araba kullanıyordu. Bir kuzeyde bir güneydeydi. Tankeriyle ağır gri bir Mercedes, telsiz aracı ve yoldayken yemek yapan bir sahra mutfağıyla uzun bir araç kuyruğu oluyordu. Önlerinde makineli tüfekleri ve uzman nişancılarıyla bir motosiklet filosu gidiyordu. Polonya'da geçirdiği süre Peiper'ın üzerinde büyük bir etki bıraktı. Çok sayıda silahla donatılmış bu büyük araçlar, benzinle çalışan hızlı süvarilere benziyordu! Polonya'nın derme çatma bütün havaalanlarında Hitler'i karşıladılar, ilkel yollarda yedi bin kilometreden fazla yol yaptılar ve genellikle "Mercedes Oteli"nde yıldızların altında uyudular.[35]

Peki, Führer'in maiyetinin Polonyalı yerlilere tepkisi nasıldı? 10 Eylül'de Kielce yakınlarında, Hitler'in basın sekreteri Otto Dietrich, "Bu insanların görünüşleri hayal dahi edilemez," diyordu. "Duyduğumuz fiziksel tiksinti, bizi gazetecilik yapmaktan alıkoydu."[36] Peiper da buna katılmış gibi görünüyor; bazı yaşlı Polonya Yahudilerini sopayla yoldaşlarına işaret ederken, daha sonraları onları "parazitler" olarak adlandıracaktı.[37]

Hitler savaşı vagon koltuklarından görme niyetinde değildi. *Der Chef* her sabah treninden ayrılarak cepheye başka bir gezi

34 Peiper'ın Whiting'in bu bölümüne ilişkin anlatısı aldatıcı olabilir, fakat ailesinin savaş öncesinde Berlin'de siyasi açıdan iyi bağlantılara sahip olduğunu açıkça gösteriyor. Bkz. Whiting, *Massacre at Malmedy*, 16. Daha sonra Feldmareşal olan Walter von Reichenau, Şansölye Hitler'in iktidarı ele geçirmeden önce Reichswehr'in ona sadık olacağını garanti eden Reichswehr subaylarından biriydi. Klaus-Jürgen Müller, *Armee und 3. Reich 1933-1939* (Paderborn: F. Schoening, 1987).

35 Dietrich, *Auf den Strassen des Sieges*, 107.

36 A.g.e., 76. Reich Basın Şefi, "Polonya'daki Yahudiler hiçbir şekilde fakir değiller, fakat Almanya'da herhangi bir serserinin dahi bir gece bile kalmayacağı, akıl almaz pislik içerisindeki barakalarda yaşıyorlar," diye alay etti. Dietrich'in Hitler'e eşlik ettiği ziyaret 10 Eylül 1939'da gerçekleşti. "Şehrin Leh kısmından çok daha kirli olan Kielce'deki gettoyu gördük. Yahudileri tanıdığımızı düşünüyorduk, fakat burada anında bambaşka bir şey öğrendik." Bu seyahatlerde Peiper'ın da olduğu fotoğraf kanıtlarıyla ortaya koyulmuştur.

37 Peiper'la 1974'te gerçekleştirilen mülakat. Harvey T. Rowe'un nezaketiyle belgeyi Hans Kettgen ulaştırdı ve Helmut Thiess çevirdi.

düzenliyordu.[38] 13 Eylül de diğerlerinden farklı değildi. Saat 09:00'da Łódź'un güneybatısındaki çimenle kaplı havaalanına yapacağı kısa bir yolculuk için Nieder Ellguth'tan havalandı. Orada 8. Ordu Komutanı General Blaskowitz, Yüzbaşı (Hauptmann) Erik Bertram, Peiper ve kendisine Łódź'un kuzeyindeki cephe hattında eşlik edecek diğer SS'lerce karşılandı. O çarşambanın ilerleyen saatlerinde Peiper, Bratoszewice yakınlarında yol kenarında Rommel'le verdikleri bir molada fotoğraflandı.[39]

15 Eylül Cuma sabahı, eskort kolu saat 08:30'da Hitler'i karşılamak üzere Pawlosiów yakınlarındaki piste ulaştı. Saatler sonra Peiper diğer herkesle birlikte, Jaroslaw yakınlarındaki San Nehri üzerinde taarruza kalkan Alman birliklerini coşkuyla alkışlıyordu. Hitler ve diğerleri, Alman mühendislerin inşa ettikleri köprüleri geçerlerken, karşı tarafta üstü çıplak Alman birlikleri kol selamı vermek için sıraya girmişti.[40]

O zamana dek Polonya orduları ülkenin her yanında çöküyordu. Peiper ve diğerleri tükenmiş hâldeydiler. O öğleden sonra Hitler'e eşlik ederek havaalanına ulaşan Peiper, adrenalin ve kahve sayesinde yirmi iki saattir durmaksızın araç kullanıyordu. 18 Eylül'e gelindiğinde, uzun araç kolu Hitler'in trenine yeniden katılmıştı ve şimdiyse Lauenberg yakınlarındaki bir tren istasyonunda rölantide çalışıyordu.

Muzaffer savaş lordu rolünden keyif alan Hitler, 19 Eylül'de Baltık'ta yeniden alınan eski Hansa şehri Danzig'e gitti. Şoför Erich Kempka direksiyonda, Himmler ve Peiper da hemen arkalarındaki araçla takip ederken, Hitler üstü açık bir arabayla şehrin sokaklarını gezmeye başladı. Gamalı haçlı bayraklar bütün pencerelerde dalgalanıyordu. Gözün

38 "Bu trende on güzel gün geçiriyoruz. ... Şef her sabah zırhlı vagonlardaki on arabayla birlikte ayrılıyor ve biz de bekliyoruz." Hitler'in sekreteri Christa Schröder'den bir arkadaşına 11 Eylül 1939 tarihli mektup. Christa Schröder, *Er war mein Chef* (Coburg: Nation Europa Verlag, 1985), 98–99. Hitler'in Polonya'daki kolunu gösteren yerler ve hadiseler için: "K.T.B. d. Kommandant d. FHQu: Darstellung der Ereignisse," NA RG 242, T-78, R-351, F6310629-6310635.

39 Yazarın dikkatini bu fotoğrafa çeken, Hitler'in fotoğrafçısı Hanns Peter Frentz'in oğlu Walter Frentz'e özel teşekkürler: Bildarchiv Preußischer Kulturbesitz, Walter Frentz film, *Polen Feldzug*, 13 Eylül 1939, Makara #3918. O tarihlerde Peiper'ın Hitler'le ilerlediği rota, Łódź–Aleksandrow–Zgierz'in güneybatısı, Lucmirz–Bratoszewice–Dabrowka–Wielka ve tekrar Łódź'un güneybatısındaki havaalanı.

40 Bkz. Heinrich Hoffmann, *Mit Hitler in Poland* (Berlin: Zeitgeschichte Verlag, 1939).

alabildiği her yerde çiçekler ve pankartlar asılıydı; sokaklar kalkan kollarla, atmosfer "Heil!" haykırışlarıyla doluydu. Nüfusu neredeyse histerik bir coşku sarmıştı. Gözyaşları sel oluyor, kadınlar baygınlık geçiriyorlardı. Peiper için görüntüler geçen senenin Viyana'sı gibiydi.

Hitler'in karargâhı Baltık kıyısındaki Zoppot'ta bulunan Casino Oteli'ne muzafferane bir edayla taşındı.[41] Bir zamanlar Avrupa zenginlerinin kumar oynadığı yer, şimdi alışılmadık bir manzaraya sahne oluyordu. Kahvaltı sırasında Hitler'in maiyeti otelin terasından sanki "eski bir deniz muharebesi fotoğrafına bakarmış gibi" iki eski Alman kruvazörünün Polonya'nın Hela limanına 28 kilometreden gerçekleştirdiği bombardımanı izliyordu. Daha sonra Hitler'in konvoyu, kilise çan sesleri ve coşkulu seyircilerden yağan çiçeklerin altında Oliva'dan geçerek Zoppot'a girdi. Nihayetinde Danzig'in merkezindeki Langer Markt boyunca uzanan antik Artushof Avlusu'na girdiler. Orada, bir sonbahar akşamüstünde Hitler, hemen yanında Himmler ve Peiper durur hâlde diğer yüksek rütbelilerin arasına katıldı.

Haklı sefer sona ermiş, Hitler tiz bir sesle mikrofondan hitap etmiş ve sefer yalnızca on sekiz gün sürmüştü. Danzig bir kez daha ve yalnızca Almanlara aitti. Hitler parmağını kaldırarak, "Almanya, Versailles'in adaletsizliğinden ötürü çok büyük bir haksızlığa uğradı," dedi.

> Danzig toprakları da zamanın çılgınlığına kurban gitti. ... Son yirmi yıl şüphesiz göstermiştir ki bu kültürü tesis etmemiş olan Polonyalılar, onu sürdürebilecek konumda dahi değildiler. ... Ancak şunu da belirtmeliyim ki, pek çok Polonyalı birliklerin herkesçe kabul edilen cesareti, belki de geçmiş yüzyıllarda işlenen en kirli suçlarla bir tezat oluşturuyor ... katledilen binlerce Alman, vahşice doğranan kadınlar, kızlar ve çocuklar; düşmanın eline yaralı hâlde düşen sayısız Alman asker ve subay hayvanlara yakışır şekilde öldürüldüler. ... Bu şartlar altında insan kendisini dizginlemeli mi? ... Sabrımı kaybedebilirim.[42]

---

41 Konumlar savaş sırasındaki Almanca adlarıyla belirtilmiştir. Örneğin "Danzig" bugün "Gdansk"tır. Hitler ve Himmler'in Zoppot'a ziyaretlerinin anlatıldığı yer, Dr. Paul Schmidt, *Hitler's Interpreter* (New York: Macmillan, 1951), 162–163. Peiper'ın varlığı için bkz. "Fahrt ins Operationsgebiet und Quartierliste Kasino Hotel Zoppot," NA RG-242, T-78, R-351, F6310717–0722.

42 Domarus, *Hitler*, Cilt 3, 1807-1813.

Hitler, Nazi yetkililerinin işgalin ilk haftasında öfkeli Polonyalılarca öldürüldüklerini iddia ettikleri Bromberg'in dört bin Alman sakinine atıfta bulunuyordu.[43] Bununla birlikte Alman lider, sabrını düşünürken, Himmler'in emrettiği geniş kapsamlı misillemeyi ve Einsatzgruppen'ın sürmekte olan pogromunu da dikkate almış olmalıydı.[44] Hakikaten de Reinhard Heydrich, 21 Eylül'de Polonya'daki SS komutanlarına, "*Endziel*'in [nihai hedef] biraz vakit alacağına" dair sert bir uyarıda bulunarak Yahudilerin Lublin'de toplanmalarını emrettiği bir bildiri göndermişti.[45]

Askerlik dışı SS eylemlerine ilişkin haberler Alman ordusuna da ulaştı. 22 Eylül'de, daha öncesinde toplama kampı gardiyanları olan Eicke'nin Totenkopf'unun Brandenburg Alayı, Varşova'nın kuzeybatısındaki Wloclawek'te Yahudilere karşı dört gün süren vahşi bir katliam başlatmıştı. Buchenwald'in SS'leri yağmalara, dinamitle sinagogları havaya uçurmaya ve acımasız infazlara giriştiler.[46] Sekizinci Ordu Komutanı General Johannes Blaskowitz hadiseleri öğrenince Totenkopfverbände'nin vahşi suçlarını listeleyen uzunca bir bildiri yazdı.[47]

---

43 Potansiyel propaganda değerinden ötürü beklenildiği üzere, Polonya'nın etnik Almanlara karşı uyguladığı vahşete ilişkin Nazi soruşturmaları son derece ayrıntılıydı. Bkz. "Polnische Greultaten in Bromberg und Pless," 27 Eylül 1939, NA RG-242, T-77, R1492.

44 Breitman, *Architect of Genocide*, 70

45 Heydrich'in 21 Eylül 1939 tarihinde SS komutanlarına yazdığı mektubu IMT, EC-307 ve PS-3362.

46 Yeni teşkil edilen Totenkopf Tümeni'nin her bir alayı, ilkin belirli toplama kamplarını korumak üzere yaratılmıştı; bu açıdan, Waffen-SS'in bu askerlerinin "diğerleri gibi askerler" olabileceği fikriyle çelişen bir gerçek. Alaylardan Oberbayern Dachau için, Ostmark Mauthausen, Thüringen Buchenwald ve Brandenburg da Oranienburg için oluşturulmuştu. Georg Tessin ve Norbert Kannapin, *Waffen SS und Ordnungpolizei* (Osnabrück: Biblio Verlag, 2000), 11. Her Waffen-SS Tümeni'nde olduğu gibi KZ muhafızlarından da cephe hattına transfer ve değişim normal bir prosedürdü. Bu yüzden Waffen-SS'te hizmet eden KZ muhafız sayısı altmış binin üstündeydi. Miroslav Kárný, "Waffen-SS und Konzentrationslager," *Die nationalsozialistischen Konzentrationslager*, Cilt 2, ed. Ulrich Herbert vd. (Frankfurt: Fischer-Taschenbuch Verlag, 2002), 787–799.

47 NCA, *a.g.e.*, IMT, NO-3011, General Blaskowitz'ten General von Brauchitsch'e gönderilen 15 Şubat 1940 tarihli memorandum. Bkz. Brauchitsch'in der Oberbefehlshaber des Heeres'e 15 Şubat 1940 tarihli mektubu, NA RG 242, T-354, R614, 337-338. Blaskowitz'e gelen orijinal rapor General Alfred Boehm-Tettlebach tarafından gönderilmiştir. Ayrıca bkz. "Interrogation of Johannes

İmalar pek de uzağa gitmemişti. Aksine, von Reichenau Einsatzgruppen'ın *performansını* övüyordu ve O.K.H. Başkomutanı Walther von Brauchitsch bu meseleyi Hitler'in gündemine getirmek istemiyordu. Himmler, herhangi bir ceza vermek yerine Eicke'ye gelecek sefer bu tür konuların ordunun kulağına gitmemesi gerektiğini söyledi. Brauchitsch bunu hâlihazırda biliyordu; çünkü Hitler 7 Eylül'de şahsi aracında kendisine SS'e hayati bir görev verdiğini ve ordunun buna karışmaması gerektiğini söylemişti. Görev neydi? Hitler'in treninin Levazım Dairesi Başkanı Eduard Wagner günlüğüne, "Führer ve Göring'in niyeti, Polonya ulusunu imha ederek ortadan kaldırmak. Bundan daha fazlasını yazılı olarak ima bile etmek mümkün değil," yazmıştı.[48] Peiper'ın patronu Leibstandarte'ye hitap etti:

> Polonya'nın bazı bölgelerinde, zaman zaman savaşın kendisinden daha acı veren birtakım gerçek gerilla hadiseleri cereyan etti. Bu yüzden, bu ülkelerin işgali için ideolojik eğitim almış birliklere, teşkillere ve adamlara ihtiyacımız var. ... SS ve polisle hâlihazırda yaptığımız şeyleri Waffen-SS'le yapmaya başlamalıyız.[49]

"Savaşın kendisinden daha acı veren" ifadesi, Himmler'in açıklamadığı endişesiydi. Yahudileri arazide soğukkanlılıkla infaz etmenin ne gibi bir etkisi olurdu?[50] Safkan SS'lerini vahşileştirir mi, delirtir mi, yoksa Alman olmanın ne anlama geldiğine dair hislerini kaybettirir

---

Blaskowitz," NA RG 238, M-1270, Kayıt 23. Blaskowitz'in Polonya'daki SS'lerin davranışlarından rahatsız olduğunu öğrenen Hitler, onu görevden almakla tehdit etti: Harold C. Deutsch, *The Conspiracy against Hitler in the Twilight War* (Minneapolis: University of Minnesota Press, 1968).

48 Irving, *War Path,* 14. Hitler'in Polonya'daki pogromu denetlediği, daha sonraları 17 Nisan 1943'te Dışişleri Bakanı von Ribbentrop'la yaptığı sohbette ortaya çıktı. "Polonya'da olduğu gibi Yahudilerin kendi hâllerine bırakıldıkları yerlerde korkunç bir yoksulluk ve yozlaşma hüküm sürdü. Onlar yalnızca saf parazitlerdi. ... Şayet Yahudiler çalışamazlarsa infaz edilirler. Şayet çalışamazlarsa yok olmalılar. Sağlıklı bir vücuda bulaşabilecek tüberküloz basili gibi muamele edilmeleri gerekiyor." Andreas Hillgruber ed., *Staatsmänner und Diplomaten bei Hitler,* Cilt 2 (Frankfurt: Bernard & Graefe, 1970), 256–257.

49 IMT, PS-1980. 1940 Eylül'ündeki Metz konuşmasında Himmler, Leibstandarte'ye Totenkopf alaylarının muharebe birlikleri olarak yetiştirilmesi ihtiyacını savundu.

50 Bkz. Alexander B. Rossino, *Hitler Strikes Poland: Blitzkrieg, Ideology and Atrocity* (Lawrence: University of Kansas, 2003).

miydi? *Anständig* - terbiye! Prawdin'in yazmaları bir yol haritası sağlamıyordu. Cengiz Han ne yapardı?

Peiper yalnızca konuşmaları dinlemekle kalmamıştı, aynı zamanda birinci elden bilgi sahibiydi:

> Polonyalı partizanların infaz edildiklerini doğal olarak duydum. ... O zamanlar bu eylemlerin yasaya aykırı olduğunu düşünmüyordum. Polonya Seferi sırasında Polonyalıların Alman savaş esirlerinin gözlerini çıkardıklarını, dillerini kestiklerini vs. öğrenmiştim. ... Genel olarak, Polonya nüfusunun Almanlara karşı oldukça acımasız olduğu ve -o zamanlar- misillemeyi hak ettikleri izlenimine sahiptim.[51]

Her hâlükârda Polonya'daki savaş bitmişti. 26 Eylül akşamı Hitler ve Himmler'in trenleri, Peiper'la birlikte, sessiz sedasız Berlin'in Stettin istasyonuna döndü. En parlak an, iki haftadan kısa bir zaman sonra Peiper'ın Himmler, Hitler ve diğer bir dizi devlet adamıyla birlikte 5 Ekim'de Varşova'ya kutlamalar için uçtuklarında gelmişti.[52]

Saat 11.30'da maiyet, General Gerd von Rundstedt, Blaskowitz ve von Reichenau'nun da aralarında bulunduğu sevinçli bir heyet tarafından karşılandığı Kielce Havaalanı'na indi. Eski Polonya kentindeki Ujazdowski Bulvarı'nda, diplomatların da bir alayla katıldığı, iki saat süren geniş bir zafer töreni gerçekleştirildi. Peiper Himmler'in yanında duruyordu. Kente boyun eğdiren şiddetli topçu barajı yüzünden sokaklar kısmen yıkılmıştı. Yardımcıları her ne kadar Varşova sokaklarının ürkütücü yıkım manzaralarının onu sarstığını bildirseler de Hitler, uzun gri deri ceketini giymiş ve kol selamıyla gösteriye başkanlık etmişti. Alman Sekizinci Ordu alayları da gamalı haçlarla bezeli sokaklarda kaz adımlarıyla ilerliyorlardı.[53] Polonya artık Alman çizmeleri altındaydı.

---

51 Joachim Peiper'ın Eyalet Savcısı Filipiak'a verdiği ifade, *Strafsache gegen Dr. Werner Best u. a. wegen Mordes*, 19 Ocak 1967, 1 Js 12/65 (RSHA)-E16, Stuttgart.

52 Peiper'ın Varşova geçit törenindeki varlığı için bkz. "Einteilung auf die Flugzeuge and Wageneinteilung Kolonne 1," NA, RG-242, T-78, R351, F6310754–0757. Peiper, Sepp Dietrich ve Karl Wolff'la birlikte bir otomobilde seyahat etti.

53 Domarus, *Hitler*, Cilt 3, 1827-1828. Hitler, Polonya Lebensraum'unun Almanya'nın haklı bir eyaleti olduğunu iddia etti.

Öğleden sonra, Belvedere Sarayı'nın gezilmesinin ardından Hitler ve Himmler Varşova'nın fetih sonrası sorunlarını tartıştılar. Peiper efendisini hemen arkasından takip ediyordu. Büyük Batı Danzig Valisi Albert Forster -Himmler ondan pek hoşlanmıyordu- kendi bölgesindeki "asayişi sağlama" politikasına ordunun müdahale etmesinden şikâyetçi oldu. Hitler bu ikiliği çözmek adına iki gün sonra Himmler'i Alman Milliyetinin Konsolidasyonu'nun başına atadı. SS'in lideri, Polonya'da bir Alman yerleşim bölgesi kurulması görevine öncülük edecekti. En önemlisiyse, Polonya liderliği ve Yahudilerin ortadan kaldırılma politikasının tüm hızıyla devam etmesini sağlayacaktı.[54]

PEIPER, BERLİN'DEKİ YENİ EŞİNE GERİ DÖNDÜĞÜNDE ŞEHİR sanki savaş öncesi trans hâline girmiş gibiydi. Hitler, şehrin savaşın Alman yaşamı üzerindeki etkisini olabildiğince az göstermesini istiyordu. Astları da bu isteğe uyuyorlardı. Başkentteki spor etkinlikleri barış dönemine kıyasla oldukça iddialıydı: Pist buluşmaları, anavatan ile Macaristan arasında gerçekleşen bir bisiklet yarışı, ulusal kürek yarışları ve yüzlerce popüler futbol maçı fikstürü oluşturulmuştu. Hoppengarten'daki Berlin Grand Prix'iyle birlikte spor tutkusu taçlandırılmıştı.

Aynı zamanlarda Berlin sinemaları, Amerikan yaşam tarzıyla alay eden bir mahkeme salonu draması olan ve başrolünde Heinrich George'nin oynadığı *Sensationsprozess Casilla*'nın erken gösterimi için kapalı gişeydi. O esnada Goethe'nin *Götz von Berlichingen*'i, sanki bir Cermen olağanlığını doğrulamak istercesine Schiller Tiyatrosu'nda büyük bir kalabalık toplamıştı.[55] Bir Amerikalı savaş muhabiri, "Bir savaşın olduğuna inanamazdınız," diyecekti.

Peiper'ın 1939 sonbaharında bu kent şatafatına ayırabileceği vakti oldukça kısıtlıydı. Peiper'ın sol omzundaki emir subayı şeritleri, Alman mizahi sokak ağzında *Affenschaukel* yani maymun salıncağı olarak geçmeye devam ediyordu. Çünkü Peiper, Himmler'in emri altında göçebe bir hayat yaşıyor, bir ağaçtan diğerine sallanıyor ve sonu gelmeyen bir

---

54 Bkz. Breitman, *Architect of Genocide*, 76. Reichsführer, acımasızlığı hayatî bir özellik olarak görüyordu: "Himmler, bu itibarın savaş sırasında ihtiyaç duyduğu en büyük sermayesi olduğunda ısrarcıydı. Savaştan sonra arkadaşları onu aklayacak ve gaddarlıkla ilgili suçlamaların asılsız olduğu ortaya çıkacaktı. Fakat savaş sürdüğü müddetçe itibarını korumak zorunda kalacaktı." Ernst Schäfer'ın sorgusu, 2 Nisan 1947, NA RG 238, M-1019, R62, 651-652.

55 William Schirer, *This Is Berlin* (New York: Random House, 2013).

yolculukta amirine eşlik ediyordu. Neredeyse her hafta, genelde uçakla bazen de arabayla, iki veya üç günlük geziler oluyordu. Sık ziyaret edilen yerde, sevdiği oteller oluyordu. Örneğin, Münih'te Vier Jahreszeiten, Nürnberg'te Deutscher Hof ve Münster'de Fürstenhof gibi. 1939'un sonlarına doğru gerçekleştirilen seyahatlerin çoğu, Yahudilerin büyük şehirlerden çıkarılmalarını izlemek için yeni fethedilen Polonya'ya gerçekleşmişti -bunlara askerî seyahat demek güçtü.[56]

Bütün bu seyahatlerin ortasında Himmler, Peiper'a her zamankinden daha da fazla güveniyordu. Himmler, Peiper'ın ölçülü titizliğine *-Gründlichkeit-* hayrandı. Düşük rütbeli bir SS için nüfuzu orantısız şekilde artmıştı. Himmler'in sağ kolu SS Tümgeneral (Generalleutnant) Oswald Pohl, emir subayına sıklıkla coşkun bir muhabbetle, "Sevgili Peiper!" şeklinde yazıyordu.[57] Kısa, öz ve duygusuz bir dilin kullanıldığı SS hiyerarşisinde, emir subayının statüsünü rütbesinin ötesine geçirecek herhangi bir şey olmadıkça böyle sevecen hitaplar asla kullanılmıyordu.

Dahası da vardı. 8 Kasım 1939'da Peiper, Hitler'in Münih'teki Bürgerbräukeller'da verdiği yıllık söylevi sırasında Himmler'e eşlik etmişti. Hitler henüz gelmeden önce dahi Löwenbräu galerisi üç bin hevesli takipçi tarafından tıka basa doldurulmuştu. Nazi ileri gelenleri bir galaksi gibi toplanmışlardı -Goebbels, Ribbentrop ve Sepp Dietrich. Hitler giriş yaparken "Badenweiler Marşı" çalınmaya başlandı ve "Kan Bayrağı" taşındı. Ayrıcalıklı ön sırada Himmler ve Peiper'a yakın bir koltukta Hitler'in yaveri Max Wünsche oturuyordu. Hitler, Wünsche'den Berlin'e gidecek ilk treni tutmasını istemiştiyse de yaveri onun bu trene asla yetişemeyeceğinden tedirgindi. Birahanedeki kalabalık öylesine çılgınca tezahüratlarda bulunmuştu ki Hitler konuşmasına ancak 22:10'da başlayabildi.

Hitler gürledi, "Son savaşta İngilizlerin amaçları neydi? Britanya yalnızca adalet için savaştığını söylüyordu!"[58] Hitler, izleyenlere ada ulusuyla

---

56 Peiper'ın sonbahar seyahatleri için bkz. "Programm des Reichsführers SS in Krakau am 28 Oktober 1939," NA RG 242, T-175, R112, 2637825–27. Peiper'ın yanında SS Obergruppenführer Krüger, Seyss-Inquart, Karl Wolff ve Zech de bulunuyordu. Polonya boyunca gerçekleştirilen bu seyahatin amacı, Yahudilerin kırsal bölgelerden Lublin yakınlarındaki devasa toplama bölgelerine sürülüş sürecini takip etmekti.

57 "Mein lieber Peiper!" Oswald Pohl'un Peiper'a mektubu, 1 Ekim 1940, RG 242, T-175, R-112, 2637787.

58 Adolf Hitler, *My New Order*, ed. Raoul de Roussy de Sales (New York: Reynal and Hitchkock, 1941), 762.

savaşmaya hevesli şekilde göründü -bu, yalnızca generalleri için apaçık bir gerçekti.[59] Bu sert hiciv yarım saat kadar sürdükten sonra Hitler yolun yarısındaymış gibi ansızın durdu. Genelde acı verecek kadar uzun bir konuşma olur, "Eski Savaşçılar"la keyifli şekilde hafif biralar yudumlanır ve ardından bitmek bilmeyen tokalaşmalar olurdu. 8 Kasım kutlamasının ardından Himmler, eşiyle genellikle Salzburg'a uzun bir tatile gittiği için rahatlardı.[60] Fakat o Çarşamba akşamı anlaşılmaz şekilde Hitler konuşmasını erken bitirmiş ve cüretkâr şoförü SS Albay Erich Kempka'yla birlikte ilk trene doğru yola çıkmıştı. Hitler ve Himmler kuzeye giden trene binince emir subayları Peiper ve Wünsche de onları takip etti.[61]

Augsburg'daki duraklarına geldiklerinde rahatsız edici haberler de kendilerine ulaşmıştı. Hitler Bürgerbräukeller'dan ayrıldıktan on iki dakika sonra şaşırtıcı bir rapor getirildi. Dev bir patlamayla podyum infilak etmiş, patlama binanın çatısını havaya uçurmuştu. 7 kişi ölmüş 63 kişi yaralanmıştı. Hitler orada olsaydı neredeyse kesin şekilde öldürülmüş olacaktı. Himmler telefon açabildiği ilk fırsatta Düsseldorf'taki kurnaz SD görevlisi Walter Schellenberg'i aramıştı: "Bu akşam, Führer'in birahanedeki konuşmasının hemen ardından kendisine bir suikast girişiminde bulunuldu ... bütün bunların ardında İngiliz gizli servisinin olduğuna şüphe yok."[62]

Himmler'in İngiliz istihbarat servisine takıntısı vardı ve SD'sinin de bir süredir MI-6'in Hitler saltanatını sona erdirmenin yollarını aradığını varsaydığı biliniyordu.[63] Emirler doğrultusunda Schellenberg

---

59 Hitler, İngiltere üzerinde hava hâkimiyetine sahip olmak adına Kuzey Fransa'yı bir sıçrama tahtası olarak süratle ele geçirmeyi amaçladı. 1939 kışından önce "Sarı" Harekâtı'nı başlatmak adına yaşanan gecikmelerden rahatsız oldu ve 1940 baharında İngiltere'nin deniz yoluyla işgalini koordine etmeyi umdu. Bkz. Geoffrey P. Megargee, *Inside Hitler's High Command* (Lawrence: University of Kansas, 2000), 75–77.

60 "Kiermaier statement," *a.g.e.*, PRO: WO-208/4474.

61 Hitler Bürgerbräukeller'da: Wünsche, Toland tarafından kaydedilen mülakat, Kasım 1971, LOC Ses Bölümü, kasetler C-36-39.

62 Walter Schellenberg, *Hitler's Secret Service* (New York: Harper and Row, 1956), 94.

63 Bunlar doğrulanmamış söylentilerdir. Örneğin, MI-6'nın 1938'in sonlatında Hitler'e suikast gerçekleştirmek için oldukça güçlü bir av tüfeğiyle eğitimli keskin nişancı Albay F. Noel Mason-MacFarlane'i kullanacağı bir savaş planı vardı. Suikast, Hitler'in konvoyu Wilhemstrasse'da ilerlerken Berlin'deki İngiliz büyükelçiliğinden gerçekleştirilecekti. Bir diğer suikast planında ise en iyi İngiliz casusu William S. Stephenson kullanılacaktı. Dışişleri Bakanlığı daimi sekreteri Alexander Cadogan, her iki planı da "centilmenliğe aykırı" bularak reddetti. Bununla birlikte

ve "gangster" yardımcısı Alfred Naujocks, suikast girişiminin arkasında olduklarını düşündükleri İngiliz ajanlarını ele geçirmek için Hollanda'nın sınır kenti Venlo yakınlarında cüretkâr bir baskın düzenlediler. Casusların casusları aldatışı ve sınırda çıkan çılgınca silahlı çatışmayla resmen bir Nazi James Bond filmi gibiydi. Her şey bittiğinde Majestelerinin gizli servisinin iki ajanı zincire vurulmuş hâlde güvenli bir araçla süratle Almanya'ya dönüyorlardı.

Birkaç gün sonra otuz altı yaşındaki bir marangoz ve saatçi Georg Elser, İsviçre sınırını geçmeye çalışırken tutuklandı. Üzerinden Bürgerbräukeller'nın bir kartpostalı ve metal bomba fünye anahtarları çıkmıştı. Ayrıca militan bir Komünist grubun üyesi olduğu ve yakın zamanda Dachau Toplama Kampı'ndan salıverildiği de ortaya çıktı. Gestapo'nun Prinz Albrecht Straße'deki sorgu odalarının ışığı altında marangoz, bombayı kendisinin yaptığını ve konuşmacı kürsüsünün hemen ardındaki sütuna gizlice yerleştirdiğini hemen kabul etti. İşkencenin acısı içerisindeki Svabyalı usta, suikastı tek başına gerçekleştirdiği konusunda ısrarcı oldu. Bombanın nasıl yapıldığına ilişkin ikna edici detaylar veriyordu. Dahası, Schellenberg de ele geçirdiği iki İngiliz ajanını sorgulamış ve onların sorumlu olmadığını öğrenmişti. Hitler bunların hiçbirine inanmadı. Sert bir şekilde, "Sorgulamaları hangi aptal yaptı?" diye sordu.[64] Hitler bu girişimin arkasında Yahudiler veya İngilizlerin olduğuna inanıyordu.[65] Her ne kadar yetenekli bir zanaatkâr olsa da Elser yarım akıllı görünüyordu.

---

savaşın korkunç şekilde ilerlemesiyle, tek amacı Hitler'i ve üst düzey Nazi subaylarını tasfiye etmek olan bir Özel Harekât Birimi (SOE) oluşturuldu. Gariptir, İngiliz İstihbaratı içindeki *Foxley Harekâtı*'nın savaşın sonlarında yürütülmesine karşı ortaya atılan bir argüman, Hitler'i öldürmenin stratejik bir hata olacağı ve onun halk nazarında bir şehit sayılmasına yol açacağı algısından kaynaklanmıştı. Bkz. Anthony Cave Brown, *"C": The Secret Life of Sir Stewart Graham Menzies, Spymaster to Winston Churchill* (New York: Macmillan, 1987), 195. Ayrıca, "Plan to Kill Hitler was 'Unsporting,' *The Times*, Londra, 5 Ağustos 1969. *Operation Foxley: The Plan to Kill Hitler* (Londra: Public Records Office, 1998).

64 Hitler'in Himmler'i azarlaması: *Der Stern*, 17 Mayıs 1964. İngiliz ajanlar Yüzbaşı S. Payne-Best ve Binbaşı Richard H. Stevens'ın yakalanmaları, İngiliz istihbaratına büyük bir darbe indirdi. Payne-Best, işkence ve sorgu altında Almanya'da görev yapan hemen hemen her bir MI-6 ajanının, hatta çok gizli patronu Stewart Menzies'in dahi kimliğini ortaya çıkardı.

65 Venlo hadisesi gizlilik içerisinde saklanıyor. Kamu Kayıt Ofisi'ndeki İngiliz kaynaklar 2015 senesine kadar açıklanmayacak. Garip bir şekilde Elser, savaşın son

Azarı yiyen Himmler, Hitler'in üç gün sonra Feldherrnhalle'de yeni SS'lerin yemin töreninde yapacağı konuşmada hazır bulunmak üzere Münih'e döndü. Fakat bunun ardından Himmler, Elser'i şahsen sorgulamak adına doğrudan Wittelsbach Sarayı'ndaki Gestapo karargâhına hareket etti. Peiper, *Verschärfte Vernehmung* yani geliştirilmiş metotların kullanılacağı yüzleşmede hazır bulunmuştu.[66] *Kripo Leitstelle München*'in[67] başındaki Dr. Albrecht Böhme, Himmler'in tutukluya saldırdığını iddia etti.[68]

Böylesi bir muameleye rağmen Elser hikâyesine bağlı kaldı. Görünürde Peiper yalnızca emir subaylığı görevlerini yerine getiriyor ve yol boyunca eşlik ediyordu. Fakat pratikteyse, Himmler'in arkasında duran ve rezil hadiselere tanık olan bir SS bilinmezi ve sıradan bir Nazi hâline gelmişti.

Lakin Peiper, amirinin kendisini adadığı ırksal programın sonuçlarından kendini ayrı tutmaya çalışıyorduysa da bilhassa bir olay oldukça şok edici olmalıydı. 12 Aralık 1939'da Himmler, Yahudilerin topluca sınır dışı edildiği Łódź'a uçtuğunda Peiper da onunlaydı. Kalabalıkların sözde taşınmak üzere sığır vagonlarına tıkılışını izlediler. Himmler,

---

haftasına kadar Himmler tarafından Sachsenhausen Toplama Kampı'nda canlı tutuldu. 9 Nisan 1945'te idamından önce tutsak Elser, İngiliz ajanı Payne-Best'e bombayı, kendisi Dachau'da tutsakken bu işi yapması için Heydrich'in astlarından emir alarak yerleştirdiğini söyledi. Nasyonal Sosyalist davaya ihanet edenleri ortadan kaldırmak için bombayı Hitler oradan ayrıldıktan sonra patlatacaktı. Pek inandırıcı olmasa da sözde motivasyon, Hitler'e yönelik suikast girişimini Büyük Britanya'ya atfederek Batı'dan yaklaşan Alman taarruzu için bir bahane sağlamaktı. Payne-Best ve Stevens savaştan sağ kurtuldular, fakat bir gizlilik yemini ettikleri söyleniyor. Bkz. S. Payne-Best, *The Venlo Incident* (Londra: Hutchinson, 1950), 130-132.

66 "Burgerbräukeller suikastçılarının sorgusunda Himmler'le birlikte yalnızca RFSS'in kişisel personelinin üyesi olarak yer aldım." *Strafsache gegen Dr. Werner Best u.a. wegen Mordes, Joachim Peiper*, 19 Ocak 1967, 1 JS 12/65 Aussage Joachim Peiper vom 02.09.1970, ZSL.

67 Kripo, Almanca *Kriminalpolizei*'nin kısaltmasıdır. *Kripo Leitstelle München*, Münih Kriminal Polis Kontrol Merkezi olarak tercüme edilebilir. (ç.n.)

68 "Himmler, azgın küfürlerle çizmelerini kelepçeli Elser'in vücuduna sertçe bastırdı. Ardından Elser, kim olduğunu bilmediğim bir Gestapo yetkilisi tarafından oradan uzaklaştırıldı ve Gestapo Leitstelle ofis şefinin lavabosuna götürüldü. Orada acıdan inleyene kadar bir kırbaç veya benzeri bir şeyle dövüldü." Dr. Albrecht Böhme'nin ifadesi, "Attentat auf Hitler, 8.11.1939 in München im Bürgerbräukeller," IfZ, ZS-1939. Ayrıca, "Generalmajor d. Pol. Franz Josef Huber," ZS-735.

ajandasına bağlı kalarak Rusya'dan getirilen etnik Almanlar için hazırlanan yeni konutları incelemek üzere hareket etti.[69]

> Polonya Seferi'nin sona erişiyle birlikte Himmler bütün savaşın çoktan kazanıldığına inanıyordu. Doğu'da yeni Alman bölgeleri yaratmak istiyordu ve Doğu'da fethedilen yeni bölgelere Cermen unsurları yerleştirme fikrine tamamen saplantılı bir hâldeydi. Himmler'le bu yeni yerleşim kamplarını ziyaret etmek zorunda kaldım. Lakin bunun yeniden yerleştirilme bağlamında yeni Volinyalı Almanların oraya yerleşebilmeleri için bir alan yaratmak adına Polonyalıların yok edilecekleri anlamına geldiğini asla anlamamıştım. Bildiğim kadarıyla o esnada yeniden yerleştirilecek olan Polonyalıların öldürülmeleri planlanmamıştı. Onlar, Reich'ın yeni işçileri olarak bizler için zaferle kazanılmışlardı.[70]

Ardından Himmler ve Peiper, özel bir teftiş gezisi için Posen'e hareket ettiler. İki ay önce Hitler, Cermen gen havuzundaki zayıflığı gidermek adına bakımevlerindeki hastaların ötenazisi için tartışmalı bir emir yayınlamıştı. Himmler, Polonya'ya diğer hedeflerinin yanı sıra Reich'ı yaşama kıymeti olmayan hayatlardan *-lebensunwerten Lebens-* kurtarmaya yönelik yeni bir "insanî" yönteme de tanıklık etmek için gelmişti. Karbonmonoksit gazına maruz kalan kurbanlar, yakınlardaki Tiegenhof Akıl Hastanesi'ndeki akıl hastası Yahudilerdi. Her halükârda Peiper'ın açıklamaları, tarafsızlığı neticesinde sarsıcıydı:

> 1939-1940 kışı sırasında bir gün Himmler'e bir gezide eşlik ettim. Bu gezi sırasında Posen'de ötenaziler gerçekleştiriliyordu. Posen yakınlarındaki bir akıl hastanesindeki hastalar, gaz verilerek öldürüldüler. Hadise, davetli konukların gelişinden önce gerçekleşmişti. O sırada, oradaki insanlara tedavi edilemeyecek hâldeki insanların acımasızca öldürüldüklerini gösterdikleri izlenimine kapıldım. Akıl hastaları, özel olarak hazırlanmış ve kapısında pleksiglas penceresi bulunan bir kazamata götürüldüler. Kazamatın içine şarkılar söyleyerek ve gülerek girmişlerdi. Kapı kapandıktan sonra, başlangıçta

---

69 Himmler'in bu gezideki takvimi için: NA RG-242, Kayıt 112, 2637823–24. Ayrıca bkz. Breitman, *Architect of Genocide*, 89.

70 *Aussage Joachim Peiper vom 02.09.1970, a.g.e.*

bu hastaların halen kahkaha attıkları ve birbirleriyle konuştukları görülebiliyordu. Fakat kısa süre sonra gazın etkisiyle içerideki hasıının üzerine oturdular ve kısa bir süre sonra da uzandılar. Çok zaman geçmeden hiç kıpırdamaz oldular.[71]

Bir insanın vicdanı nasıl rahatlatılır? Yaklaşan tatil dönemi belki buna yardımcı olmuş olabilir. 16 Aralık'ta Peiper, Berlin'deki Reich Şansölyeliği'ndeydi. Hitler, Philipp Bouhler, Martin Bormann ve Peiper'ın patronu görüşürlerken, Jungvolk üyesi iki çocuk bağış istemek için kapıyı çaldı. Bu, Nazi kış bağış kampanyasıydı. Peiper onları karşıladı ve içeri aldı. Şahsi fotoğrafçısı fotoğraflarını çekerken Hitler de gülümsemek için oradaydı. Führer, bu mutlu iki *Pimpf*'le[72] tokalaştı. Peiper da arka planda gülümseyerek duruyor ve kendisi de çocuksu görünüyordu.[73]

Ertesi hafta, 23 Aralık'ta Peiper yine Himmler'le birlikteydi ve Bad Ems Kumarhanesi'ndeki yıllık Noel kutlamaları için yeniden Leibstandarte'ye katılmıştı. Hristiyan takviminden kaçınan Reichsführer buna *Julfest* demeyi tercih etse de *Das Weihnachtsfest*'ten

---

71 Volker Riess, *Die Anfänge der Vernichtung 'lebensunwerten Lebens' in den Reichsgauen Danzig-Westpreussen und Wartheland 1939/40* (Berlin, Frankfurt am Main: Peter Lang, 1995), 304–308. Tiegenhof akıl hastanesinden gelen hastalara toplu şekilde karbon monoksit gazı verilmesi, üç hafta önce Kale VII olarak bilinen mühürlü bir sığınakta başlamıştı. Bunlar, Nazi rejiminde zehirli gaz teknolojisinin kullanıldığı ilk deneyler arasındaydı. Orijinal alıntı, Peiper soruşturmasında Dr. Walter Best'e karşı verdiği ifadeden alınmıştır, *Strafsache gegen Dr. Werner Best u. a. wegen Mordes*: Joachim Peiper, 19 Ocak 1967, 1 Js 12/65 (RSHA), ZSL. Yazarın elindedir. Peiper'ın bu zarar verici kanıtı kabul edişi, ilki Malmédy Davası'nın başsavcısı tarafından sağlanmıştır, "Cross examination of Joachim Peiper," 22 Haziran 1946, *United States vs. Valentine Bersin vd.*, Dachau, 1946, Dava 6-24 (buradan itibaren, NA: Dava-24, US v. Bersin), NA, RG 153, Kayıt 3, Kasalar 189–190. Ayrıca Peiper'ın kendi el yazısıyla yazdığı ifadesinde de geçmektedir: Jochen Peiper'ın İfadesi, 8 Nisan 1946. William R. Perl Evrakı, George Washington Kütüphanesi, Kutu 6, Dosya 6. "Yirmi kişinin gazlanması sırasında RFSS'le birlikteydim. Orada deliler kavga etmeden uykuya daldılar. Süreç aşağı yukarı 10-12 dakika sürdü."

72 Alm. Pimpf, bir erkek çocuğunun sesi değişmeden önceki hâli için kullanılan ifade. Türkçedeki oğlan ifadesine tekabül eder. Keza, Nazi Almanyası'nda Hitler Gençliği'nin bir parçası olan *Deutsches Jungvolk* mensuplarını nitelemek için kullanılmıştır. (ç.n.)

73 16 Aralık'ta Hitler'in *Jungvolk* mensuplarıyla görüşmesi sırasında Peiper'ın varlığı için: Kongre Kütüphanesi, "*Pimpfe beim Führer,*" *VB*, 17 Aralık 1939 ve Himmler'in 16 Aralık 1939 randevu takvimi, T-581, R38A.

gelen pek çok geleneği korumuştu. Himmler'in hoşuna gidecek şekilde süslenmiş parlak yeşil bir Noel ağacı vardı: Altın ve gümüş renge boyalı fındıklar, badem ezmesi kurabiyeleri, kıpkırmızı elmalar ve mumlar... Keten örtülerle kaplanmış masalar, mumlar ve çamdan çelenklerle ışıldıyordu ve büyükçe bir ateş yakılmıştı. Her bir SS için bir Noel pastası, tütün ve özel bir şişe kutlama kokteyli getirildi. Sahra mutfağı, akşam yemeği, tatil kokteyli ve dumanı tüten sıcak şarapla dolup taşmıştı.

Coşkulu alacakaranlık kutlamalarına Adolf Hitler saat 16:00'da katılmıştı. Beethoven'ın ilham veren notalarıyla kokteyllerin dibi görülmüştü. Bunu eğlence ve şarkılar takip etti. İlk sözü Sepp Dietrich alarak Führer'den kendilerine yeni bir savaş vermesini istirham etti. "Silah taşıyanlar olarak biz askerler kim olduğumuzu ve neler yapabileceğimizi kanıtlayabiliriz!" Ardından Hitler daha da kısa bir konuşma yaptı. Zafere olan güveninin tam olduğunu söylerken kadehini kaldırdı ve ahval önceki savaştan farklı olurdu, dedi. Ne de olsa Alman silahları aşılamazdı. Alman lider melodik bir tonla, "Savaşın başında olma onuruna sahip olduğum sürece, Leibstandarte yani siz beyler, savaşta bir ok başı olma onuruna sahip olacaksınız."[74]

Karanlığın arifesine rağmen Hitler ayrıldığında memnun olmuştu.[75] Peiper da öyleydi. "Noel, bu tek kelime içerisinde ne çok sihir barındırıyor!" Berlin'deki eşi ve ailesine "Noel arifesinin lezzetli duygularını evliyken yudumlamak için" dönmek üzere izin aldı.[76] Sigurd'un hamileliğiyle birlikte Jochen ve eşi, Berlin-Wilmersdorf'ta daha büyük bir daireye taşınarak Rüdesheimerplatz no. 7'ye yerleşti. Bu daire yeni bir aile için mükemmel görünüyordu; bina metro istasyonunun hemen

---

74 Julfest kutlamaları için SS kılavuzu: SS Oberabschnitt West, *Die Gestaltung der Feste im Jahres und Lebenslauf in der SS Familie* (Wuppertal: Völkischer Verlag, 1940). Walter Best, *Mit der Leibstandarte im Westen* (Münih: Zentralverlag der NSDAP, 1941), 70–72.

75 "Hitler sakinlik ve keskinlik yayıyordu. Yaptığı kısa konuşmada ... 1939 başarılarının Alman Wehrmacht'ının üstünlüğünü kanıtladığının altını çizdi. Hava çok iç karartıcıydı, termometre 0°C'yi gösteriyordu ve odanın üzerinde ince bir sis tabakası hareketsiz şekilde duruyordu. Hitler bunu fark etti ve ruh hâlini yükseltmek adına olağandışı bir girişimde bulundu. Tren vagonuna döndüğünde hava kararmıştı." Nicolaus von Below, *At Hitler's Side* (Londra: Greenhill Books, 2001), 48.

76 "Sevgili ebeveynlerim": Peiper'dan Salmünster'e, 2 Aralık 1946, Landsberg, NA, RG 153, Dava 6-24, Kutu 83.

yanındaydı ve yol boyunca görkemli kestane ağaçlarının uzandığı geniş bir caddede bulunuyordu.[77]

Sigurd ve Jochen cumbalı pencerelerinden baktıklarında kayın dalları arasından, buz tutmuş çiçek tarhlarıyla süslü ve Kral Neptün'ün taş heykellerinin nöbet tuttuğu Platz'ı görebiliyorlardı. Noel arifesinde Rudolf Hess, Wilhelmshaven'deki deniz üssünden radyo aracılığıyla Alman ulusuna seslenirken, Joseph Goebbels de Berlin Theatersaal'de şehirdeki çocuklar için düzenlenen bir organizasyonda esip gürlüyordu. Özel bir Bach resitali ve Gross-Berlin Muhafız Alayı'nın performansı, yalnızca ilham değil aynı zamanda güven vermek için de tasarlanmış gibiydi.

Berlin Zähringerstrasse'deki aile arazisinde, SS Peiper biraderler o tatilde anne ve babalarıyla bir araya geldiler. Ailecek Horst'un Polonya'da kazandığı İkinci Sınıf Demir Haç Nişanı'nı kutladılar. Acaba biraderler geçen sene gördükleri savaşın sert tarafını birbirlerine anlatmışlar mıydı? Jochen, Himmler'le birlikte Polonya Seferi'nin sonunda SS Kıdemli Albay (Oberführer) Ludolf von Alvensleben'in Bromberg yakınlarında gerçekleştirdiği toplu infazlara tanık olmuştu.[78]

Jochen'in biraderi Horst, Schleswig-Holstein savaş gemisinin Westerplatte'nin tahkimatlarına ateş açmasıyla savaşın ilk mermilerinin ateşlendiğine bizzat tanık olmuştu. Ayrıca Horst, SS Heimwehr Danzig'in -SS Danzig Anavatan Muhafızları- serbest şehirdeki savaş operasyonlarına katılmıştı; bu operasyonlarda Polonya Postanesi'nin sivil mensupları teslim olmalarının ardından infaz edilmişti.[79] Dahası Horst, Eicke'nin ve SS toplama kamplarının acımasız taraflarını da ilk elden biliyordu. Dachau'daki Oberbayern Totenkopf Standarte ile bir

---

77 Bugün Peiper'ın Rüdesheimerplatz 7'deki evi, hâlen çekici olan mahallede pansiyon ve kahvaltı hizmeti veriyor. Woldemar Peiper'ın Zähringerstrasse 17'deki evi artık yerinde değil; mahalle 1943-1944'teki Müttefik bombardımanlarıyla yerle bir edildi. Yetenekli asistanım Ann Hamilton Shields'e Berlin mahalle tarihini araştırdığı için teşekkür ederim.

78 Bromberg'deki infazlar için: "Vernehmung von Col. Joachim Peiper." Belgesel kanıtlar, infazların gerçekte Himmler'in 24-28 Ekim 1939 tarihlerinde Polonya'ya yaptığı ziyaret sırasında gerçekleştirildiğini ortaya koyuyor, RG-242, T-175, Kayıt 112, F2637824-26. Seyahat bildirisinin de gösterdiği üzere Peiper açıkça bu ziyarette Himmler'e eşlik ediyordu.

79 Horst Peiper, savaşın başlamasından önce serbest şehir Danzig'de Heimwehr Danzig adını alan SS birliklerini takviye etmek üzere Danzig'e gönderilen Totenkopf Verbände'nın mensupları arasındaydı. Horst Peiper'ın BDC dosyası, *a.g.e.*

buçuk sene geçirmişti ve daha sonra Anschluss'un ardından Linz yakınlarındaki Mauthausen toplama kampının teşkilini denetlemek üzere oluşturulan Totenkopf Standarte Ostmark'a gönderilmişti.

Danzig'in ötesinde, Polonya'da başka zulümler de işleniyordu ve Peiper'ın kayınbiraderi Kurt Hans Hinrichsen de Almanya dışındaki Almanları koruma teşkilatı olan *Selbstschutz*'a katılmıştı.[80] Horst, Eicke ve Totenkopf'un mizantropik ideolojisi altında çalışırken, biraderi Jochen de bütün SS'in başındaki adamın emir subaylığını yapıyordu. Hatta babaları bile, doğrudan SS için olmasa da, sürece dâhil olmuş ve fetihle ellerine geçen Polonyalı işçileri çalıştırmak için orduya tekrar katılmıştı.[81]

Bunlar muhtemelen tatillerde konuşulacak konular değildi. Bunun yerine, Berlin'de geleneksel tatil yiyeceği olan Noel sazanını alıp alamayacaklarını ya da gittikçe zorlaşan tayınlamanın ortasında bir tatil ziyafeti yapabilmek için yeterli yumurta ve tereyağını temin edip edemeyeceklerini düşünüyorlardı.

Yılbaşı sabahı, Peiper ailesinin yeni evinin önüne kar yağmaya başlamıştı. Ocak ayının ortasına gelindiğinde, Alman başkenti yüzyılın en soğuk kışının pençesine düşmüştü.[82] Sigurd üç aylık hamile ve ısıtıcıların yakıtı korkunç derecede az olmasına rağmen, görevi kocasını elinden almış ve Himmler'in kuryeliğini yapmaya devam ettirmişti.

---

80 Sigurd Peiper'ın kardeşi Kurt Hans Hinrichsen'in SD için çalıştığı, Polonya Seferi sırasında komuta treninde Himmler'le birlikte olan işadamı Fritz Kranefuss'a yazdığı mektuptan anlaşılıyor. Mektupta, Reich'ın potansiyel düşmanları hakkındaki araştırmaları açıklıyor ve düzgün bir eyleme ilişkin kendi görüşlerini aktarıyor. Hinrichsen'den Kranefuss'a, 5 Eylül 1939, NA, RG-242, T-175, Kayıt 57, 2572148. Kranefuss, Himmler'in Freundeskreis'ının başındaydı ve fethedilen yabancı ülkelerdeki düşman kaynaklarını sömürmek adına yeni firmalar yaratma niyetiyle birlikte Dresdner Bank, Deutsche Bank ve Mercedes gibi büyük endüstriyel firmalarda parmağı vardı.

81 "Petition for pardon of my son Joachim Peiper," Woldemar Peiper'ın mektubu, 30 Ağustos 1946, Salmünster. 61 yaşında olmasına rağmen 1939'da savaş patlak verdiğinde orduya binbaşı rütbesiyle yeniden katıldı, ardından 1940 Eylül'ünden 1942 Nisan'ına kadar *Panzerwerkstatt Litzmannstadt*'ta görev yaptı ve orada tıbbi engeli nedeniyle görevden alındı. Woldemar Peiper'ın WASt dosyası. 24 Nisan'dan 29 Temmuz 1942'ye dek Avusturya'daki Res. Lazarett 112'de kaldı.

82 1940 Ocak'ı, Berlin'in bir asırdır geçirdiği en soğuk ay olmuştu. Rekor seviyede -22°C'ye düşen hava sıcaklıkları, kalın kar tabakaları ve donan nehirlerle bir ay süren bir eziyete yol açmıştı. Hatta demiryolu trafiğinin çoğu durduruldu. Dondurucu soğuklar Şubat'a değin sürdü ve kömür, süt ve patates sıkıntısına yol açtı.

Jochen'in annesi Charlotte, Berlin dükkânlarının boş raflarına ulaşabilmek için sokaklarda uzun kuyruklar oluşmasına rağmen Sigurd'un bakımını ve erzak teminini sağlamıştı.

Kuzey Avrupa'daki bu soğuk dönemde Himmler ve Peiper, Almanya'nın toplama kamplarını teftiş turlarını tamamlamak için Berlin'in donmuş sokaklarından ayrıldılar. Reichsführer bilhassa bunlarla gurur duyuyordu. Sürpriz teftişi sırasında Rudolf Höss'ün Sachsenhausen'deki "sert yöntemlerini" onaylamasına rağmen, Himmler; ne mahkûmların ne de SS muhafızlarının kendisini tanımaması karşısında çileden çıkmıştı.[83] Hamburg'a dönerlerken, binlerce aç mahkûma -Kristallnacht'ta tutuklanan Yahudiler- Reich için kil tuğlalar ürettirildiği ve korkunç şartlar altında köleleştirildiği Neuengamme'deki toplama kampında durdular. Kendilerine eşlik eden bir fotoğrafçı, Peiper'ın yerel Gestapo ajanı Otto von Apenburg ile birlikte Himmler'in arkasında durdukları bir fotoğraf çekti.[84] Peiper'ın, Himmler'in sürekli genişleyen korkunç imparatorluğunun nerelere ulaştığını bildiği inkâr edilemez bir gerçekti.

Mahkûmlardan azami verimlilik alınması talimatını verdikten sonra, Himmler ve Peiper'ın da aralarında bulunduğu maiyeti Polonya'ya hareket etmek için tekrar trendelerdi. Reichsführer'in şahsi treni, bu sefer doğudaki Przemyśl kasabasına doğru ilerledi. Himmler'in maiyeti öncekilerden çok daha genişti. Kendisine en sevdiği şair Hanns Johst ve Tibet antropoloji uzmanı Ernst Schäfer da eşlik ediyordu. Schäfer, döneminin en parlak Alman kâşifiydi -uzman bir nişancı, bilim adamı ve karizmatik bir maceracı.

---

83 Manvell ve Frankel, *Himmler*, 101. "Sert yöntemler" insanlık dışı ve ölümcül anlamına geliyordu: 18 Ocak 1940'ta Höss, çalışmaya uygun olmadığı iddia edilen sekiz yüz mahkûmu sıfırın altındaki hava şartlarında bütün gün dışarıda kalmaya zorlamış ve düzinelercesinin ölümüne yol açmıştı. Steven Paskuly, ed., *Death Dealer: The Memoirs of the SS Commandant at Auschwitz* (Buffalo, NY: Prometheus, 1992), 100.

84 Peiper'ın 1940 Ocak'ında Himmler'le birlikte KZ Neuengamme'daki fotoğrafı için, yazarın müzeyi ziyareti, 2009 Nisan, Dr. Reimer Möller ve KZ-Gedenkstätte Neuengamme'ye teşekkürler. Himmler'in ziyaretine ilişkin arka plan için: Hermann Kaienburg: *'Vernichtung durch Arbeit': Der Fall Neuengamme* (Bonn: J. H. W. Dietz, 1990), 152. Bugün, Almanya'da tamamen korunmuş birkaç toplama kampından biri olarak Neuengamme'daki etkileyici sergiler, Himmler'in KZ sisteminin yol açtığı acıların net şekilde anlaşılabilmesi adına görülmelidir. 1938-1945 yıllarında kampın yüz bin mahkûmunun yarısı hayatını kaybetti, bunların çoğu açlık ve hastalık yüzündendi.

Schäfer, antropolog Bruno Beger ile birlikte Tibet halkının yüz boyutlarını ölçmek için aletler kullandığı, alçı yüz maskeleri üretip binlerce fotoğraf çektiği kayıp şehir Lhasa'ya yaptığı iddialı yarı bilimsel keşif gezisinden bir sene önce dönmüştü. Peiper ve Himmler, 4 Ağustos 1939'da Tibet'ten döndükten hemen sonra Schäfer'yı coşkuyla karşılamışlardı.[85]

ANTROPOLOGLARIN BİRİNCİL GÖREVİ, TİBET'İN MİSTİK SİSİ arasında bir yerde gizlenen hayalî Aryan ırkının kalıntılarını bulmaktı. Himmler, Alman ırkının efsanevi ataları olan kayıp Aryan kabilesinin, Nasyonal Sosyalizmin dünyayı fethederken kullanabileceği doğaüstü güçlere sahip olduğuna şiddetle inanıyordu.[86] Bu yüzden, birlikte seyahat ettikleri diğer herkes de cesur Schäfer'yla konuşmak istiyor gibiydi. Aryan ve Avrupalıları bulabilmişler miydi? Her halükârda, Peiper tercih edilen Salonwagon'da gitmesine rağmen bütün yolcuları taşımak için ikinci bir vagon gerekmişti.[87] Fakat Himmler'in yeni fethedilen

85 Hoffman Koleksiyonu'ndaki bir fotoğraf, Peiper ve Himmler'in o tarihte bir havaalanına inişinden sonra Schäfer'ya eşlik ettiğini gösteriyor: Bildarchiv Preussicher Kulturbesitz, BPK, Nr. 50057878.

86 Bkz. Alex McKay, "Hitler and the Himalayas: The SS Mission to Tibet," *Tricycle: The Buddhist Review* (Bahar 2001). "Aryan" terimi, Sanskritçe soylu anlamına gelen "arya" kelimesinden gelmektedir. Hindu kutsal metinlerinden en eskisi olan Vedalarda bu terim, Orta Asya'dan gelen ve Hint kıtasından daha koyu tenli bir insan ırkını fethederek onlara egemen olan açık tenli bir insan kavmini tanımlıyor. Dilsel kayıtlar, bu insanların günümüz Avrupa'sına göç ettiklerini desteklese de gerçekler, doğaüstü İskandinav varlıklarına dair fantastik bir efsaneyle çarpıtıldı. Aryanların Almanya'ya atfedilmesinin izi, 1902'de bu toprakları Aryan anavatanı olarak tanımlayan arkeolog Gustav Kossina'ya kadar sürülebilir. Himmler'in de mensubu olduğu Thule Cemiyeti, donmuş kuzeyde aynı adı taşıyan ve Dünya'nın efendi ırkının evi olan efsanevi bir ada mitini destekliyordu. Himmler'in Atlantisliler olduğuna inandığı Thule Adası'nın doğaüstü sakinleri, dünyalarını yok eden dev bir felaket yüzünden kaçmak zorunda kalmışlardı. İnananları için, uzun boylu, sarışın ve mavi gözlü bir ırk olan azametli Atlantisliler, hem sanatın hem de bilimin kaynağıydılar ve ayrıca eşsiz savaşçılardılar. Hayatta kalanlar ise modern torunlarının gizli bilgi ve güçlerini geri kazanmalarını beklerken saklanmak üzere kendilerini Tibet'e sürdüler.

87 Peiper'ın katılımıyla birlikte Polonya'ya Ocak'ta gerçekleştirilen gezinin ayrıntılı güzergâhının verildiği yer, NA RG-242, T-175, Kayıt 112, Kasalar 2637820-2637822. Peiper'ın geziye ilişkin hatıraları için: "Vernehmung von Col. Joachim Peiper—Joachim Peiper'ın Sorgusu," Landsberg/Lech, 17 Nisan 1947. NA

Polonya'da da işleri vardı. Bölge, Polonya'nın Sovyet idaresindeki bir kısmında yaşayan binlerce Volinyalı Almanın yeniden yerleştirilebilmesi için temizleniyordu. Doğu'daki genişlemeyle birlikte, Hitler'in *Lebensraum* sözünü tutabilir ve Batı Polonya'yı bir Alman yerleşkesi hâline getirebilirdi.

Himmler'in grubu, Polonya'nın Kraków kentindeki bir toplantıya katılmak üzere 25 Ocak'ta Berlin'den ayrıldı. Ertesi gün Przemysl'de Himmler, Volinyalı yerleşimcilerin yeni topraklarına akan trenlerinden birini karşıladı. Yine de işler pek de iyi gitmiyordu. Hoşnutsuz Alman sömürgecilere, "Beklemeniz gerektiğini anlamanız gerekiyor. Çiftliğinizi size vermeden önce Polakların atılması şart," diyecekti.[88]

Himmler, Peiper ve maiyetindekiler daha sonra bir polis taburu ve Totenkopfverbände birliğini incelemek üzere SS Korgeneral Friedrich-Wilhelm Krüger'le birlikte Kraków'a döndüler. Krüger, Hükümetin (HSSPF) Yüksek SS ve Polis Amiri'ydi. Daha sonra 27 Ocak'ta Peiper, Bakan Hans Frank ve eski Viyana valisi ve şimdi polis amiri olan Odilo Globocnik'le -Globus- gerçekleşecek tatsız bir toplantı için Himmler'in yanındaydı. Krüger, nihayetinde Reinhard Harekâtı ve Polonya Yahudilerini imha etme planı ile görevlendirilecek olan Globus'un üzerinde kontrole sahipti. Fakat toplantı sırasında Krüger ve Himmler, Globocnik'in Üçüncü Reich tarafından fethedilen Polonya topraklarındaki (Wartheland, Batı Prusya ve Yukarı Doğu Silezya) binlerce Yahudi'nin süratle yeniden yerleştirilmesinden sorumlu olacağı bilgisini verdiler. Himmler onları şimdilik Yahudilerin çoğunlukta olduğu Varşova ve Lublin'e geri gönderecekti. Bilhassa Lublin, gettolarına gönderilen binlerce Yahudi'nin korkunç şartlarda hayatta kalmaya çalışacağı dev bir toplama kampı hâline gelecekti.

Trene döndüklerinde daha hafif konular konuşuldu. Bir akşam, trende yenilen yemeğin ardından Schäfer Reichsführer'le bir tartışmaya girdi. Himmler'in SS'lerinin, temizlenen bölgeleri gayrimeşru çocuklarla

---

RG-238, M-1019, Kayıt 52. Bu bölümle ilgili daha geniş bilgi için: Breitman, *Architect of Genocide*, 80–81. Ayrıca, Christian Gerlach, *Kalkulierte Morde. Die deutsche Wirtschafts und Vernichtungspolitik in Weissrussland 1941–1944* (Hamburg: Hamburger Edition, 1999).

88 Himmler yorumunu daha sonra 4 Mayıs 1940'ta Łódź yakınlarında yapmıştı, fakat idealist yerleşim programıyla ilgili sorunları da gayet iyi yansıtıyordu: BA-K R49/20.

doldurabileceğini öğrendi. "Bir erkeğin on kadından yılda on tane çocuk yapabileceğini, fakat bir kadının on erkekten yılda yalnızca bir çocuğu olabileceğini düşünmemiz gerek," dedi.[89] "Mendel yasasının" üzerine yalapşap modellenen bir genetik politikayla Doğu halklarının "gerçek Alman gibi görünecek" bir ırka dönüştürülebileceğine inanıyordu.

Hitler'in Reich'ı doğuya doğru genişledikçe, fethedilen bölgelerdeki mevcut kasabalar yerle bir edilecek ve onların yerine SS çiftçi yerleşkeleri inşa edilecekti. Yerli halklar, Alman efendileri tarafından yerlerinden edilecek veya köleleştirilecekti. Himmler'in sapkın ütopik vizyonundaki yeni köylü-asker sınıfı *Wehrbauern*, toprakla eski temasını yeniden kuracaktı.[90] Her şey yolunda giderse, Polonya toprakları Güney Tirol, Baltık ülkeleri ve Sovyetler Birliği'nden gelen etnik Almanlar tarafından ilhak edilecek ve yeniden yerleştirileceklerdi. Gayrı Alman mal sahipleri sınır dışı edilecekti; Yahudiler gettolarda ve çalışma kamplarında toplanacaklar ya da belki de Fransız kolonisi Madagaskar'a gönderileceklerdi.[91]

Peiper, 20 Mart 1941'de Berlin'de Himmler'le önemli bir planlama toplantısına katıldı. Peiper, patronunun Rudolf Hess ve Martin Bormann'la Polonya'nın Cermenleştirilmesi için ölçekli konut edinimlerini inceleyişini sakince izledi.[92] Peiper yeniden yerleştirme programı

89 "The Activities of Dr. Ernst Schäfer," Üçüncü Ordu Sorgu Merkezi, OI-FIR Raporu, No. 32, 12 Şubat 1946, NA RG-238, M-1070. Schäfer, SS'in sözde geçmiş örgütü Ahnenerbe'nin üyesiydi. Himmler, son büyük fatih uygarlığının (Cengiz Han) beşiği olarak gördüğü Tibet'te yaptığı başarılı keşifler neticesinde Schäfer'a hayrandı. Kendisini tamamen bir akademisyen olarak gören Schäfer, yeni efendisiyle sorun yaşamaktan kurtulamadı. 1941 Ekim'inde *Das Ahnenerbe*'nin başı Wolfram Sievers, Luftwaffe subayı Dr. Sigismund Rascher tarafından mahkûmlar üzerinde gerçekleştirilen şeytanî yüksek irtifa deneylerini fotoğraflaması için Schäfer'ı Dachau Toplama Kampı'na getirdi. Schäfer, görevden kaçınmak üzere hasta numarası yapsa da Wolfram Sievers'in Rascher'ın meşhur çalışmasının hevesli bir katılımcısı olduğunu belirtti. Sievers savaşın ardından yargılanıp asılırken, Ernst Schäfer savaş sonrası Almanya'sında akademiye başarılı bir şekilde döndü.

90 Himmler'in *Wehrbauern* hakkındaki müzakereleri için: Kersten, *The Kersten Memoirs: 1940–1945*, 132.

91 Christopher R. Browning ve Jürgen Matthäus, *The Origins of the Final Solution: The Evolution of Nazi Jewish Policy, September 1939–March 1942* (Lincoln: University of Nebraska Press, 2004).

92 20 Mart 1941'de Berlin'de çekilen "Construction and Planning in the East" fotoğrafının bulunduğu yer, Ackermann, *Heinrich Himmler als Ideologe*, 209.

hakkında ne düşünüyordu? "Yaşam alanları yapma varsayımı işe yaramadı çünkü yerleşimci sayısı mekân kapasitesine karşılık gelmiyordu. Nüfus doğuya doğru kaçmıştı. Etrafta kimseyi bulamadığım bölgelerden geçmiştim."[93]

Programın diğer detay veya uygulamalarına gelindiğinde Peiper bilgisinin olmadığını dile getirecekti. "Size bu konu hakkında daha fazla şey söyleyemem, çünkü iş arkadaşlarının gizlilik nedenleriyle pek çok şeyi bilmelerine gerek yoktu. Reichsführer'e eşlik ederek her yerde bulunmadığımı ve çoğu zaman hiçbir bilgimin olmadığını inkâr edemem." Hiçbir şey görme, hiçbir şey bilme.

Kış yağmuru altındaki seyahat sırasında Ernst Schäfer, Karl Wolff, Odilo Globocnik ve diğer yüksek rütbeli SS liderleriyle tanıştı ve yemek sırasında Polonyalı entelektüellerin tasfiyesini rahatça tartıştıklarını görünce şaşırdı. Peiper da grubun arasındaydı. 27 Ocak'ta Kraków'da Himmler, Polonya valisi Hans Frank ve Globocnik arasında gerçekleşen bir sohbette, Globocnik'in yerel bir akıl hastanesindeki hastaları nasıl ortadan kaldırdığını gururla anlatışı karşısında Schäfer şoka uğramıştı. Globocnik yemek sırasında yüksek sesle konuklara, "Yakın zamanda, Polonya'daki bir akıl hastanesinin hastalarını –20° soğukta vurduk," dedi. "Ertesi gün bazıları hâlâ hayattaydı." Schäfer birkaç Wehrmacht generalinin birbirlerine acı acı baktıklarını gördü, fakat kimse konuşmaya cesaret edememişti.[94] İçindeki seyahat tutkusu Schäfer'a başka bir yerde olmayı istetmişti.

---

93 "[Programın sorumluluğuna ilişkin] bütün yollar [Ulrich] Greifelt'e çıkıyordu; sorumlu oydu. Bununla benim hiçbir ilgim yoktu, çünkü bir asker olarak tabiri caizse buna zorlandım. Bunun korkudan dolayı olduğunu söylemiyorum. Yalnızca Himmler'in takvimini ayarladığımı açıklığa kavuşturmak istiyorum. Greifelt, bu faaliyetleri nedeniyle SS'te iyi bir kariyer yaptı." "Daha fazlasını söyleyemem,"in de arasında olduğu iki alıntı için: "Vernehmung von Col. Joachim Peiper." Ulrich Greifelt, Himmler'in yeni RKF'sinin (*Reichskommissariat für die Festigung des deutschen Volkstums* – Reich Alman Halkının Güçlendirilmesi Komiserliği) atanmış yardımcısıydı.

94 "Interrogation of Ernst Schäfer, 12 Şubat 1946," NA RG 238, M-1270, Kayıt 27, Kasa 192; ayrıca, NA RG 338, ABD Üçüncü Ordu Sorgu Merkezi, OI-FIR/32. Globocnik, 12 Ocak 1940'ta Hordyszcze'deki bir akıl hastanesindeki 300 mahkûmun öldürülmesinden neredeyse kesin şekilde söz etmişti. Bkz. Breitman, *Architect of Genocide*, 95. Ayrıca, Dr. Ernst Schäfer'nın Lloyd M. Rausch'a beyanı, Freising, Almanya, 16 Ağustos 1945.

30 Ocak'ta tren donmuş Berlin'e dönerken maiyet, Peiper'ın yirmi beşinci doğum gününü kutlamak için kısa bir süre durdu. Ardından Schäfer, Himmler'in genç emir subayıyla dostane bir doğum günü sohbetine daldı.[95] Peiper, "mükemmel bir eğitimi" olduğunu düşündüğü Schäfer'a hayrandı. Bir maceracı bilim adamı olarak Tibet'e arkeolojik keşifler başlatmasıyla Indiana Jones'un Nazi versiyonuydu! Yüksek sesli doğa bilimcisinin renkli hikâyeleri vardı. Bu hikâyelerden birinde o ve Bruno Beger, nihayetinde çiçeklerle kaplı yemyeşil tepelerin ufkuna çıkmadan önce Kalküta ve Sikkim'in sıcağında yollarını açabilmek için İngilizlerin bu sefere ilişkin düzenlediği entrikaları engellemişlerdi.

Yine de konuşmanın durağanlaştığı sıralarda Schäfer, genç Peiper'ın aklında Tibet'le pek de alakalı olmayan birtakım ağır meselelerin olduğunu öğrendiğinde şaşırmıştı. Genç emir subayı ona Hitler'in Polonya aydınlarının ortadan kaldırılmasında bizzat Himmler'i suçladığını söyledi. O ve üstü, Bromberg'in dışında on iki ila on beş kişinin vurularak öldürüldüğü bir infaza tanık olmuşlardı. Peiper cinayetler karşısında şoka uğradığını ve "öldüklerinde onların itidaline hayret ettiklerini" ifade etti.[96] Ardından Peiper, Himmler'in günlerce konuşmadığını iddia etti.[97]

---

95 "Vernehmung von Col. Joachim Peiper." Nazilerin Tibet'e yaptıkları keşif gezisinin aydınlatıcı bir anlatısı için: Christopher Hale, *Himmler's Crusade* (Londra: Bantam Press, 2003).

96 "Vernehmung von Col. Joachim Peiper," Peiper'a göre Himmler, infazlara şahit olduktan sonra orada bulunanlara kendisinin "pişmanlık duyduğunu, fakat yapılması gerektiğini," söyledi. "Himmler için bile bu acı vericiydi çünkü deneklerin çoğu Alman kökenliydi." Dr. Ernst Schäfer'ın Lloyd M. Rausch'a beyanı, Freising, Almanya, 16 Ağustos 1945.

97 Himmler'in maiyetindekilerin, onun infazlarda sarsıldığını söylemeleri normaldi. Daha sonralardan bir örnek olarak, savaşın ardından Himmler'in 15 Ağustos 1941'de Minsk'teki toplu bir katliama tanık olduğu için dehşete düştüğünü iddia eden Erich Bach-Zelewski ve Karl Wolff verilebilir. Bu şayet doğruysa (Otto Bradfisch'in ifadesi buna ters düşüyor), Himmler'in iki sene önce Peiper'la bir başka iğrenç infaza tanık olduktan sonra neden kendisini bu konuma soktuğu sorularını doğuruyor. Bununla birlikte, zorunlu şekilde yapılan zalim eylemlerin "görevi ifa ederken" "düzgünce" yapılması gerektiği de Himmler'in dile getirdiği bir görüştü. Reichsführer, SS'lerin Nasyonal Sosyalizmin düşmanlarını soğukkanlılıkla öldürmekten ziyade sadist dürtülere kapılmalarından korkuyordu. Himmler'in bunun için ürettiği bir terim dahi vardı: *Anständigkeit* –sert ama düzgün olmak. "Çoğunuz, 100 ceset yan yana geldiğinde veya 500-1000 ceset yan yana uzandığında bunun ne anlama geldiğini bilirsiniz. Bunu atlatmış olmak ve

Daha sonraları Schäfer, Peiper'ın bu metotlardan tiksindiğini ve "tekrar tekrar onun yalnızca bir asker olduğunu" belirtti. Yine de Schäfer'ın aktardığı başka bir diyalog, Peiper'ın kararan ırksal bakış açısını ortaya çıkarmıştı. SS subayı, Himmler'in eski kurmaylarından SS Kıdemli Albay Ludolf von Alvensleben'ın devam eden tasfiyeler sırasında kendi akrabalarını nasıl vurduğunu iddia edişini akıcı bir şekilde anlatmıştı. Yarı Yahudi akrabalarını vurmadan önce onlara başka bir seçeneği olmadığını soğuk bir şekilde söylediği için övünüyordu. Onları öldürmesi gerekiyordu, dedi. Yoksa gelecek savaşta onlarla çarpışmak zorunda kalacaktı.[98]

PEIPER ALAYCI BİR ŞEKİLDE, "ŞİMDİ," DEDİ, "HEPSİ PATATESLERE aşağıdan bakacaklar."[99]

–insan zayıflığının istisnalarını bir yana koyarak- iyi kalabilmek, işte bizi sert yapan da bu." Himmler'in Posen'deki konuşması, 4 Ekim 1943. IMT 1919-PS. Ernst Schäfer, Peiper'ın kendisine Himmler'in günlerdir neredeyse tek bir kelime dahi etmediğini söylediğini ifade etti. Dr. Ernst Schäfer'nın beyanı, 16 Ağustos 1945.

98 Ernst Schäfer'ın von Alvensleben'in sözlerini alıntıladığı yer için bkz. NA RG 242, M1019, Kayıt 62, Kasa 638. Von Alvensleben'ın katı yürekli doğasına ilişkin güçlü kanıtlar var. Örneğin Peiper, Himmler'in huzurunda Bromberg'in eteklerinde birkaç Polonyalı sabotajcı idam edildiğinde ve bir tanesi yaralı olarak kurtulduğunda von Alvensleben'in işi bitirmek üzere tabancasını çıkardığını bizzat ifade etti (IfZ, ZS-1299). Dahası von Alvensleben, ailesinin isteğine karşı gelerek bir Polonyalıyla evlenen ve ailesine Yahudi öğretmenlerce eğitim verdiren Kont von Alvensleben-Schönborn'u vurduğunu itiraf etti. Von Alvensleben, 12 Aralık 1939 tarihinde Karl Wolff'a yazdığı bir mektupta eylemini haklı çıkarıyordu (bkz. NA RG 242, T-175, Kayıt 112, Kasalar 2636602-604). Hem Karl Wolff hem de Ernst Schäfer'nın savaş sonrasında olayı aktardıkları gerçeğinin de kanıtladığı üzere SS subayı, olayla geniş çapta övündü. Lang, *Top Nazi,* 138. 1945 Nisan'ında İngilizler Alvensleben'ı yakalayarak tutukladı. 1945'in sonunda ise hiç şaşırtmayan bir şekilde Neuengamme'daki gözaltı kampından kaçtı. Birkaç ay kaçak olarak hayatını sürdürdükten sonra 1946'nın başlarında ailesiyle birlikte Peron'un Arjantin'ine kaçtı ve hayatının geri kalanını burada saklanarak geçirdi.

99 Peiper'ın Schäfer'ya söylediği duygusuz sözlerin bulunduğu yerler, NA, RG 238, Mikrofilm 1019, "Interrogations of Ernst Schäfer," 1 Nisan 1947 ve 12 Şubat 1947, Mikrofilm 1270. Bu ayrıca Schäfer'nın başka bir meslektaşını da tanık olarak sunduğu erken dönem bir sorguda da alıntılanmıştır: Schäfer'nın Lloyd M. Rausch'a beyanı, Freising, Almanya, 16 Ağustos 1945: "Peiper, Polonya aydınlarının artık 'patateslere aşağıdan baktığını' söyledi. Peiper Berlin'de, keşif gezimdeki yoldaşım Krause'ye de aynı veya benzer bir açıklama yaptı."

İkinci Kısım

ZİRVE

"Führer, içinde bir tür endişeyle kendine bazen Aryanların Doğu'daki muazzam insan kaynaklarına olan üstünlüğünü uzun vadede sürdürüp sürdüremeyeceğini soruyor. ... Führer, Türklerin savaşlarına ve Moğolları Avrupa'nın kalbine götüren Cengiz Han'ın fetihlerine atıfta bulundu... şimdiyse bu savaşın asıl yükünü biz sırtlanmalıyız. Sonraki nesillerin buna nasıl karşı koyacaklarını bilmiyoruz. ... Führer, Reich'ın Avrupa'nın efendisi olacağına ilişkin sarsılmaz inancını ifade etti... O noktadan sonra dünya egemenliğine uzanan yol neredeyse kesin."

–Propaganda Bakanı Joseph Goebbels,
Hitler'in 8 Mayıs 1943 tarihli konuşması üzerine.

Beşinci Bölüm

KİBİR

1940 BAHARINDA PEIPER; SAVAŞTAN KENDİ NAMINA BİR ŞÖHRET kazanmayı tümüyle ıskalayabileceğinden korkuyordu. Zâten Polonya'daki vuruşmayı kaçırmışken, bir Waffen-SS savaşçısı sıfatıyla sahip olduğu tutkulara ne olacaktı? Himmler'in yanındaki prestijli görevi sevindirici olsa da yoldaşlarının Polonya'daki zaferin getirdiği şanını izlemek giderek artan bir memnuniyetsizlik hâli yaratabilirdi.

O esnada Himmler'le yaptığı seyahatler baş döndürücü bir hızla devam ediyordu. Martın başlarında SS Totenkopf Tümeni'nin talimine nezaret etmişler ve Münsingen'deki Hart Otel'de soğuk karakterli Theodor Eicke'yle bir akşam yemeğinde buluşmuşlardı.[1] Bir önceki Eylül'de Polonyalı keskin nişancılar, şık giyimli SS subaylarını kolaylıkla seçebildiği için Eicke, askerleri için daha fazla kamuflaj üniformasına sahip olmayı kafasına koymuştu. Himmler göğüs göğse çarpışmadan, gerçek mühimmatla tahkimatlara karşı icra edilen yakın taarruz taktiklerine kadar Eicke'nin yaptırdığı aralıksız talimlerden duyduğu memnuniyeti dile getiriyor, Peiper da bu sırada patronunun omzunun üstünden etrafı kolluyordu.

Yine de teşkilin diğer yüzü, kökenlerinin toplama kampı muhafızlığı olduğunu yansıtan pejmürde bir yapıya sahipti. Totenkopf, barlardaki sarhoş kavgaları, alkollü araç kazaları ve düzenli ordu askerleriyle sık sık ettikleri kavgalar neticesinde nobran bir üne sahipti. Himmler bir an önce disiplinin sağlanmasını istiyordu. Eicke, SS'lerinin Korbach civarındaki barlara girmelerini ve "aşağılık bir Yahudi eğlencesi"

1 Eicke'yle yenen akşam yemeğinde Peiper'ın varlığı için: "Reiseplan des Reichsführer SS für die Fahrt vom 4.-7. März 1940," NA, T-175, R112, F2637817.

olarak gördüğü insan içinde dans etmeyi yasaklayarak Himmler'in isteklerine uymaktan memnundu.[2]

Bir hafta sonra Peiper kendini Münster yakınlarındaki Handorf'ta bulmuştu. Burada Himmler SS generalleri Dietrich ve Hausser'le Hotel Fürstenhof'ta bir araya geldi; SS Germania alayının unsurlarıyla birlikte kahvaltı yapıldı ve silahlanma konusunda ne kadar ilerlendiği incelendi. Lakin daima askerlik dışı bir mesele olurdu; bölge valisiyle yeniden yerleştirme meselesi üzerine bir toplantı gerçekleştirildi ve SS Tuğgeneral Ulrich Greifelt'le çay içtiler. O esnada yeni kurulan Waffen-SS'le düzenli ordu arasındaki sürtüşme de artıyordu.

13 MART'TA PEIPER, HIMMLER'İN KOBLENZ'DE *HEERESGRUPPE A*'NIN generallerine yaptığı özür mahiyetindeki konuşmasına tanık oldu. Himmler'in köşeli ve ince uzun el yazısıyla aldığı notlar günümüzde varlığını sürdürüyor. Niyeti, hâlihazırda General Brauchitsch'in saldırısı altında olan SS'inin Polonya'daki tartışmalı eylemlerini izah etmekti. Peiper'ın patronu, evlilik yoluyla olsun ya da olmasın bütün SS erkeklerinin mümkün olduğunca çok sayıda çocuk babası olmasına ilişkin "emir" verince bir gürültü kopmuştu. Himmler, niyetinin yanlış yorumlandığını iddia etmiş ve Alman evlatlara olan ihtiyacı yineleyerek ahlâki gafını örtbas etmeye çalışmıştı: Yüksek kaliteli torunlar olmazsa, düşen İskandinav kanının yerine kim geçecekti?

Peki ya SS'lerin Polonya'daki yakışıksız davranışları? Himmler, SS'in savaşılan bölgelerde partizanların olası eylemlerinin önüne geçerek orduyu koruduğunu söyledi. Uygunsuz bütün davranışlar cezalandırıldı. "Direnişin potansiyel bütün liderlerinin idamları oldukça zor olsa da gerekliydi. Bizzat takip ettim... Gizli kapaklı yapılan bir zulüm olmadı... Tanrı'ya karşı sorumluluğumuzdan ötürü bir milyon köle işçi ve onlarla nasıl başa çıkılacağı konusunda sertliğimizi korumalıyız," diye yazmıştı.[3]

1940 Mart'ının sonunda Peiper, Himmler'e Wewelsburg'a kadar eşlik etti ve orada Totenkopf Tümeni'ne bir SS ağır topçu taburu ve

2 Sydnor, *Soldiers of Destruction*, 76–78.

3 "Reiseplan des Reichsführer SS für die Fahrt vom März 11–15, 1940," NA RG 242, T-175, Kayıt 112, Kasa 2637813–815. Himmler'in 13 Mart'taki konuşması için aldığı notların bulunabileceği yer, NA RG 242, T-380, Kayıt 37. Ayrıca bkz. "Interrogation of Rudolf Brandt, December 16, 1946," NA RG 238, M-1019, Kayıt 9, Kasa 714.

istihkâm kıtaları sağlamanın süren zorluklarına dair patronu için bazı notlar tuttu.[4] Fakat daha sonra işler karanlık tarafa doğru kaydı. 1940 Nisan'ının başında Peiper, Reichsführer, Pohl ve Karl Wolff'la birlikte Buchenwald ve Flossenbürg toplama kamplarını ziyaret etti.[5] 14 Ocak 1941'de, Berlin'in 90 kilometre kuzeyindeki Ravensbrück'te tamamen kadınlardan oluşan *Frauen-KZ* Toplama Kampı'na gittiklerinde de Himmler'in gölgesinde yürüyordu. Karlar düşerken SS Binbaşı (Sturmbannführer) Max Koegel Himmler, Peiper ve diğerlerini kamp kapısında karşıladı. Koegel, SS Oberauferseherin Johanna Langefeld komutasındaki SS kadın muhafızlarını Reichsführer'i selamlamaları için donmuş kamp avlusunda toplamıştı.[6]

Himmler, diğer kamplarda kullanılmak üzere kadın SS muhafızlarının eğitilmesiyle ilgileniyordu, fakat aynı zamanda emrettiği birtakım tıbbi deneylerdeki ilerleme eksikliğini de tartışmak istemişti. Kadın mahkûmlara bel soğukluğu bulaştırma yoluyla toplu kısırlaştırma çalışmaları ne âlemdeydi? SS Tuğgeneral Dr. Ernst Grawtiz, Hohenlychen tıbbi tesisinde kendisi ve Dr. Karl Gebhardt'ın artık bu "deneyleri" enerjik bir şekilde sürdüreceklerini söyledi.[7] Memnun bir şekilde Himmler ve diğerleri güneye, Bavyera'ya yola çıktılar.

---

4 "SS Totenkopfdivision Kommandeur: Bezeichnung der s. Art. Abt, z. Zt. Wewelsburg," 29 Mart 1940, NA, T-175, Kayıt 106, F 000002. Bu belgede Peiper notlarını "R. F." şeklinde tuttu.

5 "Reiseprogramm des Reichsführer SS vom 4.-7, April 1940," NA RG 242, T-175, Kayıt 112, Kasa 2637802–809. Toplama kamplarını yalnızca çok sınırlı bir grup insanın ziyaret etmesine izin veriliyordu, Peiper da üstünün kişisel asistanı olduğu için bu grubun içindeydi. Örneğin Himmler, Hitler'in ordu irtibat subayı Binbaşı Gerhard Engel'in bir KZ ziyaret talebini kesin bir şekilde reddetmişti. Bkz. Engel, *Heeresadjutant bei Hitler 1938–1939, Die Aufzeichnungen des Major Engel* (Stuttgart: Vierteljahrshefte fur Zeitgeschichte (VfZG), 1974), 97.

6 Peiper'ın varlığını gösteren fotoğraflar ve KZ Ravensbrück hakkındaki verilerin toplanması sırasında Jens Westermeier'a yardımcı olduğu için KZ Ravensbrück Anıtı'ndan Britta Pawelke'ye teşekkürler. Bu tarih itibariyle kampta 4.353 kadın vardı. Kampın kurulduğu iki sene öncesinden beridir kampta yüz mahkûm hayatını haybetmişti.

7 Himmler'den Dr. Ernst Grawitz'e 2 Mart 1941 tarihli mektup: Helmut Heiber, ed., *Reichsführer!* (Stuttgart: Deutsche Verlags-Anstalt, 1968), 84. Savaşın sonunda Berlin'de etrafı sarılan Dr. Grawitz, esir düşmemek için kendisini ve ailesini el bombasıyla havaya uçurdu. Himmler'in çocukluk arkadaşı ve Hohenlychen Hastanesi'nin başhekimi olan Gebhardt, tıbbî savaş suçları işlemekten suçlu bulunmasının ardından 2 Haziran 1948'de Landsberg'de asıldı.

Keza 20 Ocak 1941'de hem Peiper hem de Grothmann, Dachau'daki toplama kampına gerçekleştirilen günübirlik bir ziyarette Himmer'le birlikteydiler. Münih'teki Hotel Vier Jahreszeiten'ın refahıyla başlayan ziyaret, Hollandalı NSDAP temsilcisi Anton Mussert ve maiyetine Allach seramik ve tekstil fabrikaları, bitki seraları ve üretim merkezleriyle SS toplama kamp komplekslerinin "verimliliğini" göstermek adına düzenlenmişti. Fakat kampın bir bölümünün komutanı SS Binbaşı Alexander Piorkowski'nin söylemediği bir şey vardı: O kış gününde kampta toplam sekiz mahkûm ölmüştü -sıradanlaşan günlük bir rakam.[8]

Peiper daha sonra, "Reichsführer SS'e eşlik ederken Oranienburg, Dachau, Buchenwald, Mauthausen ve Ravensbrück toplama kamplarını gördüm," diyecekti. Peki ya korkunç raporlar? "Herhangi bir zulme tanık olmadım," diyecek, lakin sonra kendisiyle çelişecekti. "Granit ocaklarıyla Mauthausen, bende en kötü izlenimi bırakan kamptı. Yaptıkları iş aşırı yorucu görünüyordu. Reichsführer toplama kamplarını çalışma kampları ve ekonomik kaynaklar olarak görüyordu... Şayet birisi kaçmaya çalışırken öldürülürse, bunun teleprinter aracılığıyla Reichsführer'e bildirilmesi gerekiyordu. Görev sürem boyunca bunun haftada iki üç sefer gerçekleştiğini hatırlıyorum."[9]

---

8 20 Ocak 1941'de Peiper da Dachau'da Himmler'le birlikteydi. French L. McLean, *The Camp Men* (Falls Church, VA: Schiffer, 1998), Peiper'ı 20 Ocak 1941'de Dachau'da Himmler'le birlikte gösteriyor, s. 344. (Ayrıca USHMM fotoğraf arşivi: Foto no. 55743'te de fotoğrafa ulaşılabilir.) Keza KZ Gedenkstätte Dachau'daki fotoğraf araştırmalarından elde edilen bir görüntü de Peiper'ı açık bir şekilde Himmler'in yanında gösteriyor. (Ziyarete ilişkin fotoğrafların bulunduğu albümdeki Fotoğraf F591: "Besichtigung des Konzentrationslagers Dachau am 20.1.1941 durch Reichsführer SS in Beleitung des Herrn A.A. Mussert"). 20 Ocak 1941'de sekiz kişinin öldüğünün gösterilmesine ilişkin bilgi için, *SS Sterbebuch Dachau*, Albert Knoll ve müze müdürü Barbara Distel'in nezaketleriyle. 1933-1941 yılları arasında kampta 2.500 mahkûm hayatını kaybetmişti –savaşın sonundaysa bu sayı 30.000'e çıktı. KZ ziyareti sırasında Peiper'la birlikte olanlar arasında, büyüyen SS imparatorluğunun arkasındaki "Himmler'in beyni" SS Tümgeneral Oswald Pohl, SS Tümgeneral Arthur Seyss-Inquart, Hollanda'dan Rost van Tonningen ve toplama kampı sisteminin müfettişi SS Tuğgeneral Richard Glücks de bulunuyordu.

9 Jochen Peiper'ın açıklaması, 8 Nisan 1946, William R. Perl Evrakı, George Washington Kütüphanesi, Kutu 6, Dosya 6. Peiper'ın bizzat yazdığı bu orijinal el yazılı ifade, Gelman Kütüphanesi'ndeki William Perl evrakı ortaya çıkana dek soruşturma kayıtları arasında kaybolmuştu. Peiper'ın ifadesi, muhtemelen Perl'in onaylamadığı aklayıcı ifadeler nedeniyle duruşma kayıtlarına hiçbir zaman girmedi.

Himmler, toplama kampı mahkûmlarını şiddeti gittikçe artan muamelelerle birlikte üç gruba ayırmıştı.[10] Linz'e yaklaşık 20 kilometre mesafedeki Mauthausen III. Derece olarak sınıflandırılan tek toplama kampıydı ve oraya gönderilen Yahudiler, *rückkehr unerwünscht* yani "dönmeleri istenmeyenler" olduklarından ölüm oranı oldukça yüksekti -bir Yahudi'nin oraya gönderilmesi, idam cezasına çarptırılması anlamına geliyordu. Çünkü Himmler, taş ocağını kampın Tuna Nehri üzerindeki ormanlık yamaçlarına kurmuştu. Mahkûmlar taş ocağında granit levhalar oyuyorlar ve ardından altmış kiloluk kayaları 186 *Todessteige* -ölüm basamakları- boyunca taşıyorlardı. Bir imha kampı olmamasına rağmen 1938'deki açılışından 1945 Mayıs'ında özgürleştirilene değin Mauthausen'a gönderilen 200.000 kişiden 150.000'i korkunç şekilde can vermişti.[11] Peiper kampı 1941 baharında iki sefer ziyaret etmişti; ilki 27 Nisan 1941'de Himmler'le, ikincisi de 1941 Mayıs'ının sonuna doğru Oswald Pohl'leydi.[12] Daha sonraki bir tarihte Amsterdam'dan gönderilen Hollandalı Yahudiler de orada cezalandırılıyorlardı. Mauthausen muhafızları Yahudilere öylesine kötü davranıyorlardı ki çoğu intihar etti ve kimse hayatta kalamadı.[13]

Kurumsallaşan soykırım düzeneği de hız kazanıyordu. Himmler, Breslau bölgesindeki sanayicilere ekonomik duruma yardım etmelerinin gerekliliğini vurgularken Peiper da hemen ardındaydı. Hitler kendisini Doğu'daki meseleyi halletmekle görevlendirmişti -kendisinin siyasiden ziyade ırksal bir açmaz olduğunu öne sürdüğü görev. Yeni toplama kampları inşa etmek çözümün bir parçasıydı, çünkü istenmeyen olarak nitelediklerini böylelikle tahliye edecek ve etnik Almanlara yer açılacaktı.[14]

---

10 Helmut Krausnick, Hans Buchheim, Martin Broszat ve Hans Adolf Jacobsen, *Anatomy of the SS State* (New York: Walker and Co., 1965), 482 ve 500.

11 Konnillyn G. Feig, *Hitler's Death Camps* (New York: Holmes and Meiers, 1979), 116.

12 27 Nisan 1941'de Mauthausen'da çekilen bir fotoğrafta Peiper, Werner Grothmann'ın hemen arkasında görülebiliyor (Bundersarchiv Bild BA-192-195). Burada Himmler, Avusturya'daki Oberdonau/Ostmark Valisi August Eigruber ve KZ komutanları Franz Ziereis ve Gerog Bachmayer'la görüştü.

13 Himmler'in Buchenwald'i ziyareti için: NA RG 242, T-175, R112, Kasalar 2637752–53. Bu tarihte devam eden Hollanda Yahudilerinin cezalandırılmaları için: Jacob Presser, *The Destruction of the Dutch Jews* (New York: Dutton, 1969).

14 Breitman, *Architect of Genocide*, 113–114.

Peiper, 20 Nisan 1940'ta Hitler'in doğum gününü, bir SS için çokça arzulanan Totenkopf yüzüğüyle kutladı. SS koreograf Karl Diebitsch tarafından tasarlanan yüzüklerin çoğu, Yahudi sinagoglarından yağmalanan gümüşlerin eritilmesiyle üretilmişti.[15] Bu tür ahlaki sorunlar SS liderlerini bir nebze dahi rahatsız etmiyor gibiydi; Peiper savaşın geri kalanında rün yüzüğünü gururla takacaktı.[16]

Bir hafta sonra, fethedilen toprakların Almanlaştırılmasına ilişkin planları sağlamlaştırmak adına Polonya'ya bir ziyaret gerçekleştirildi. Polonya'nın Plock kentine inildikten sonra, yedi araçlık bir konvoyla havaalanından hareket edildi. Peiper Adler 28004'üyle, zırhlı Horch arabalarındaki Himmler ve Wolff'un hemen ardındaydı.[17] Ziyaretin resmi amacı, yeniden yerleştirme politikasını uygulayacak liderlerle tanışmaktı. Gerçekteyse Himmler, yakın zamanda Soldau yakınlarında 170 Polonyalının infazına katılan ve daha verimli "tahliyelerin" nasıl uygulanabileceğine ilişkin yol gösterecek birini arayan Polis Şefi Wilhelm Rediess ve SS Tuğgeneral Otto Rasch gibi önde gelenlere cesaret vermek ve rehberlik etmek için oradaydı.[18]

İşgal edilen bölgelerdeki -bilhassa Varşova- Yahudiler, gettolara tıkılmış ve yeterli erzak ve tıbbi destek de kasıtlı şekilde sağlanmamıştı. 5 Mayıs 1940'taki başka bir hadisede Peiper, Himmler'in Lublin Polis Şefi Odilo Globocnik ile ötenazi programını sıradan bir olaymış gibi tartıştığı Lublin'deki kumarhanede yenilen bir öğle yemeğinde hazır bulunmuştu.[19] Himmler'in şoförü Franz Lucas, Globocnik'i bir *Polterkopf* yani şüpheli karakteriyle bir "çılgın" olarak nitelendiriyordu.[20] SS binici

---

15 Anton Joachimsthaler'nın alıntıladığı şekliyle Josef Hubauer'nın ifadesi, *Hitlers Liste* (Münih: Herbig Verlag, 2003), 236.

16 Peiper'ın yüzükle sürekli oynaması için, Peiper'ın 6 Mart 1943'te SS Albay "Teddi" Wisch'le yaptığı sohbetin fotoğrafına bakılabilir, Rudolf Lehmann *Die Leibstandarte im Bild* (Osnabrück: Munin-Verlag, 1983), 181.

17 "Betrifft: Besichtigungsfahrt des Reichsführers SS am 27. und 28.4.1940 durch Südostpreußen," NA RG 242, T-175, R112, 2637799–801.

18 "Testimony of Otto Rausch," 16 Haziran 1943, NA RG 238, NO-1073. Ayrıca bkz. Breitman, *Architect of Genocide*, 102–103.

19 Lang, *Top Nazi*, 153. Seyahat planının ve Peiper'ın varlığının teyidi için bkz. "Der Höhere SS und Polizei Führer," NA RG 242, T-175, R112, F2637798–803.

20 Himmler'ın şoförü Franz Lucas, doğudaki imha kamplarından haberdar olduğunu, fakat hiçbirine gitmediğini ve Reichsführer'in onunla bu kamplar hakkında hiç konuşmadığını söyledi. Ancak Karl Wolff'un davasındaki ifadesinde, Wolff'un ve Himmler'in en yakın çevresindeki Peiper gibilerinin Endlösung'u bilmesi gerektiğini

birliğinin mevcut lideri Hermann Fegelein de oradaydı. Peiper Fegelein'ı gayet iyi tanıyordu; kariyeri boyunca sık sık karşılaşmışlardı. Onu yalnızca birkaç hafta önce, 30 Haziran'da Doğu Prusya'daki *Hochwald* karargâhındaki Himmler'in treninde gerçekleştirilen toplantıda da görmüştü.[21] Himmler bir anda düşünmeden zihinsel engellilerin de ortadan kaldırılmasının bir yolunun bulunması gerektiğini söylemişti. Ertesi sabah Peiper, Himmler'in randevu takvimine o pazartesi günü için Lublin "programının süreceğini" yazmıştı: "O sırada Globocnik'in Yahudi işçilerce yapılacak bir tanksavar hendeği kazılmasından sorumlu olduğunu duymuştum... Dev bir Doğu Duvarı inşa edeceklerdi."[22]

Peiper çok daha fazlasını biliyordu. "Globus" şimdi Yahudiler ve Polonyalılar için bir devasa, nasıl yerleştirileceklerine dair herhangi bir bilgi olmadan sürekli mahkûm akışının sağlanacağı üç de ufak toplama kampı inşa etmeyi planlıyordu. Ayrılan geniş alan, Bug Nehri boyunca devasa *Ostwall Panzergraben* inşa edecek otuz bin vasıfsız işçiye ev sahipliği yapacaktı. Kamptaki korkunç koşullar, herhangi bir askerî kıymeti olmayan proje için oraya gönderilen köleleştirilmiş binlerce Yahudiyi ölüme götürecekti.[23]

---

ima etti. Lucas, Himmler'in Hedwig Potthast'tan olan oğlunun doğumunu şoföre ilk anlatanın bizzat Jochen Peiper olduğunu söyledi. Lucas'a göre Wolff, doğum için bütün hazırlıkları yapmış ve Potthast'ın Berchtesgaden yakınlarında kalacağı yeri ayarlamıştı. Franz Lucas'ın Karl Wolff davasındaki ifadesi, BA-L, Z-Prot. II, 10a Js 39-60. Lucas'ın personel dosyası (NA, RG-242, BDC A3343-SSO-279A), Himmler'e yakınlığın terfi için büyük bir artı sağladığını açıkça gösteriyor.

21 Witte vd., *Dienstkalender Heinrich Himmlers.* Himmler'in 30 Haziran 1941'de Peiper, Fegelein, Karl von Treunefeld ve Kurt Knoblauch'la "*14. SS Piyade Alayı*"ndaki ciddi disiplin sorunlarını –hırsızlık ve astlara kötü muamele- görüşmesi için bkz. s. 181. Eski Sovyetler Birliği arşivlerinden gün yüzüne çıkarılan bu önemli kaynak, Himmler'in 1941-1942 yıllarında ofisine yaptığı atamaları göstermektedir, nüshaları USHMM'de de görülebilir.

22 Globocnik'in Rus sınırında devasa tanksavar hendekleri kazmak için Yahudi emeğini kullanma planıyla ilgili olarak Peiper, Dr. Werner Best'in savaşın ardından yargılanması sırasında verdiği ifadede savunma pozisyonundaydı: "Bu planla öldürülen Yahudilere ilişkin hiçbir şey duymadım." *Strafsache gegen Dr. Werner Best u.a. wegen Mordes,* Joachim Peiper, 19 Ocak 1967, 1 JS 12/65 Aussage Joachim Peiper vom 02.09.1970, ZSL. Kendi duruşmasından önce Dachau'da verdiği ayrı bir ifadede Peiper, Lublin'in doğusunda yapım aşamasında olan "devasa bir çift tanksavar hendeği"nden de bahsetmişti. Kendisini sorgulayanlara, "Bunun için binlerce insan çalıştı," dedi. "Testimony of Joachim Peiper," 8 Nisan 1946, William R. Perl Evrakı, George Washington Üniversitesi, Kutu 6, Dosya 6.

23 Browning ve Matthäus, *Origins of the Final Solution,* 144–151.

Askerî hadiseler de hızla yaklaşıyordu. Almanya, Fransa ve Benelüks'e gerçekleştireceği belirleyici bir taarruza hazırlanırken Sepp Dietrich de Leibstandarte'sini Hollanda'ya yapacakları sürpriz taarruz için Gronau yakınlarında toplamıştı.[24] Genç Peiper dâhil olamadığı için muhtemelen mutsuzdu. Gerçekleşecek büyük taarruzun arifesinde, patronunun Bonn'un doğusundaki Altenkirchen'de duran zırhlı treninde Himmler'e hizmet ediyordu.

10 Mayıs sabahı Batı'da Blitzkrieg patlak verdi. Alman bombardıman uçakları Müttefik havaalanlarını yerle bir ederken paraşütçüler tahkim edilmiş mukavemet noktalarını ele geçirdiler ve tanklar süratle Fransa, Belçika ve Hollanda içlerine ilerlediler. Motorize Leibstandarte'nin ani ilerleyişi, Hollanda sınır muhafızlarına tam bir baskın etkisi yaratmıştı. Beş saat içerisinde, Peiper'ın jenerasyonundaki SS subaylarından biri olan Kurt Meyer, motosiklet bölüğüyle Hollanda kırsalında yaklaşık 80 kilometre mesafe kat etmişti. Öğlene doğru Dietrich'in birlikleri Ijssel Nehri'ne ulaştı ve Hollandalıların köprüleri imha ettiklerini görünce süratle güneye doğru çarpışarak ilerledi.

Orada bir de kim olsa beğenirsiniz, Max Wünsche! Leibstandarte'yle birlikte çarpışması için birliğine gönderen Hitler, şimdi de yaverinin yalnızca bir "poster çocuğu" değil, aynı zamanda muharip bir asker olduğuyla da övünecekti.[25]

Blitzkrieg'in ilerleme hızı bu sorunun da altını çizecekti. Leibstandarte, 9. Panzer Tümeni'nin tanklarıyla birlikte Luftwaffe'nin taş üstünde taş bırakmadığı Rotterdam'ın emniyetini sağladı.[26] SS birlikleri

24 Leibstandarte mensuplarının yaklaşan taarruzdan habersiz oldukları, yalnızca üç gün önce Neunkirchen'daki rekabetçi hentbol eğitimleri için hazırlanan kapsamlı planların da kanıtladığı üzere açıktır. "Tagesbefehl Nr. 101, May 7, 1940," NA RG-242, T-354, Kayıt-235, F3902194.

25 "Hitler'le ilişkim bir baba oğul ilişkisi gibiydi. ... Karargâhtan affımı isteyerek Fransa'da cepheye gitmeyi talep ettiğimde bunu yaşadım." Hitler ona, "İsteğini kabul ettiğim için gerçekten üzgünüm," dedi, "fakat sana bu izni veriyorum çünkü savaştan sonra, savaş sırasında Hitler karargâhında kalmak zorunda olduğun için savaşamadığını söylemeni istemiyorum." Fransa'daki sefer sırasında Wünsche yaralandı ve 25 Mayıs'ta SS Yüzbaşı rütbesine terfi edildi.

26 Waffen-SS'in 1940 seferinin canlı, fakat tahrif edilmiş bir anlatısı için bkz. Kurt Meyer, *Grenadiere* (Münih: Schild Verlag, 1957). Savaşa ilişkin orijinal Alman kayıtları için: "Armeeoberkommando 18, Abt, Ia., 10.5.40–14.5.40," NA, T-354, Kayıtlar 610 ve 614.

14 Mayıs'ta şehirden oldukça az bir zorlukla geçerken, bir günde yaklaşık 3.500 Hollandalı mahkûm da tümene teslim edilmişti. Yaşanan tek büyük heyecan, Alman paraşütçülerinin komutanı General Kurt Student'in Leibstandarte'nin hevesli öncü birlikleri tarafından neredeyse ölümcül şekilde yaralanmasıyla meydana gelmişti -kimilerine göre buna öncülerin, önce vurup sonra soru sormaya eğilimleri neden olmuştu. Hollandalılar 15 Mayıs 1940 Çarşamba günü resmen teslim oldular. O gece haberi treninde alan Himmler zevkten dört köşe olmuştu. Hollanda Almanya'ya geri dönmüştü; Reichsführer Hollanda'yı Orta Çağ'dan beridir ulusunun haklı parçası olarak görüyordu.[27]

O esnada Peiper, Leibstandarte'ye dönebilmek için Himmler'e yalvarıyordu. Patronu razı gelmişti, ancak bunun öncesinde hem muharebe birliğinin hem de Himmler'in ufak bir görevi olacaktı. Hollanda'nın fethiyle birlikte Hitler Dietrich'e, yerel halkı yeni Alman ordusunun gücüyle etkilemek için birliklerin kırsalda büyük bir tura çıkarılmasını bizzat emretti. Dietrich'in ertesi gün için verdiği muharebe emirleri oldukça ironikti; herkes propaganda yürüyüşü için elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Şok içindeki Hollandalılar 15 Mayıs'ta korkunç bir manzarayla karşı karşıya kaldılar: Leibstandarte, zırhlı araçlarıyla tam teçhiz hâlde Amsterdam, Utrecht, Nijmegen, Venlo ve Roermond'da kibir dolu geçit törenleri gerçekleştiriyordu.[28] O esnada Hitler, Bad Münstereifel yakınlarındaki *Felsennest*'te[29] ani zaferini düşünüyordu. Hitler, Bastogne'deki cephe hattından çok da uzakta olmayan Belçika karargâhında taarruzu yöneten von Rundstedt'i şahsen ziyaret etmeyi arzuluyordu. Komuta treninin komutanı, Ardenler boyunca St. Vith'ten Malmédy adlı küçük kavşak kasabasına uzanan yol ağının

27 Çok sınırlı bir ölçüde olsa da Himmler haklıydı. Cermen kabileler, ilkin M.S. 400'de Romalıları Benelüks'ten kovmuşlardı ve 870'te, günümüzde Hollanda olarak bilinen bölgenin kuzey bölümünü kontrol ediyorlardı.

28 Hollanda boyunca gerçekleştirilen propaganda yürüyüşleri için: NA RG 242, T-354, Kayıt 610, F0053, "Besondere Anordnungen für die Versorgung," 16 Mayıs 1940. "Kusursuz bir tavır, yürüyüş disiplini, nizami üniformalar ve bakımlı araçlar, bölge nüfusuna Alman ordusuna dair doğru bir izlenim verecektir ... sigara içmek, araçların çiçek veya işaretlerle süslenmesi ya da sallanması kesinlikle yasaktır."

29 Felsennest, Hitler'in Batı Avrupa Seferi sırasında kullandığı karargâhlardan biridir. Kelime anlamı Kayalık Kartal Yuvası'dır. (ç.n.)

uygun olup olmadığını inceledi.[30] Yolların, Führer'in ziyaretini riske atacak çok sayıda engele sahip olduğu sonucuna ulaştılar.

Yine de aynı gün Himmler, Peiper ve beraberindekiler daha kuzeyde fethedilen yeni topraklardaki askerî geçit törenine katılmak için yola çıktı. Keza yol boyunca yanlarında genç ve tatlı bir şey de vardı: Hedwig "Häschen" -minik tavşan- Potthast. Hedwig, Himmler'in *özel* sekreteriydi.

Bankhaus J. H. Stein'ın müdürü ve *Freundeskreis*'ın merkezî üyelerinden biri olan Kurt von Schröder tarafından Reichsführer'e önerilen Hedwig Potthast, Himmler'le tanıştığında yalnızca yirmi beş yaşındaydı.[31] Himmler, Köln'deki bankacıdan kendisine "çalışkan bir Alman kızı" bulmasını istemişti ve Schröder de etkileyici sekreterlik yeteneklerine -stenografi ve İngilizce yeteneği ile itaatkârlık- sahip olan genç Potthast'ı önermişti. Fakat genç Potthast'ın *farklı* yetenekleri de vardı. Häschen 1936 Ocak'ında Himmler için çalışmak üzere geldiğinde SS lideri onun cazibesini fark etmekten geri kalmadı. Himmler'in, kendisinden yedi yaş büyük, sert ve tombulca bir *Hausfrau* -ev hanımı- olan Margarete Siegroth Boden'la huzursuz bir evliliği vardı.[32] Himmler'in ağabeyi Gebhard bile Marga'yı, "hiçbir sıcaklık yaymayan ve zamanın çoğunu sızlanarak geçiren, oldukça hassas sinirlere sahip soğuk ve sert bir kadın" olarak görüyordu.[33]

Dırdır etmesinin pek tabii bir rolü olabilir, tıpkı Marga'nın ilk kızlarının ardından başka çocuk sahibi olamaması gibi.[34] Himmler daha

---

30 "Darstellung der Ereignisse," NA RG-242, T-78, Kayıt 351, F631640–643. 10-14 Mayıs 1940.

31 Von Schröder, nihayetinde SS'te SS Kıdemli Albay rütbesine gelecekti. Peter Ferdinand Koch, *Himmlers Graue Eminenz- Oswald Pohl und das Wirtschaftsverwaltungshauptamt der SS* (Hamburg: Verlag Facta Oblita, 1988), 189.

32 Frau Himmler'e göre ilişkileri, savaşın öncesinde –kocasının Hedwig Potthast'la birlikte olmasıyla eş zamanlı olarak- romantik olmayan bir hâle gelmişti. Margarete Himmler'in sorgusu, Nürnberg, 6 Aralık 1945, IfZ, Rg 260, 3/71-3/5/2.

33 Katrin Himmler, *The Himmler Brothers: A German Family History* (New York: Macmillan, 2007), 140. Marga Himmler, Himmler'den daha yaşlı olmakla birlikte daha az eğitimliydi ve öncesinde dul bir kadındı –bu, onu Himmler'in ebeveynleri nezdinde sevilmeyen biri yapmıştı.

34 Aile, 1934'te ölen bir SS subayının oğlu Gerhard'ı üvey evlat olarak aldı, fakat Heinrich Himmler ve karısı, aileye eklenen çocuğa daima soğuk davrandılar. Öyle ki çocuk, bütün aile gezilerinde yahut yazışmalarında görmezden gelindi ve yatılı okula gönderildi.

sonra, savaşta yeterli muharebe becerileri sayesinde hayatta kalan SS'lerin ikinci bir eş alabileceğine ilişkin düşüncelerini paylaşacaktı -bu, önce kendisine gösterdiği bir hoşgörüydü.[35] 1940'a gelindiğinde Hedwig, Himmler'in yalaka metresiydi.

Gerçek bir güzelliği olmasa da Reichsführer'in yeni sevgilisi oldukça fit ve zayıftı: Genç kadın 1936'da yüzücülük, koşuculuk ve atlayıcılıkta standart spor beratı olan *Deutsches Sportabzeichen*'i kazanmıştı. Häschen sevimli olsa da Himmler, geçmiş uzmanlarından kızın Aryan köklerine dair iddialarını sessizce araştırmalarını istemişti. O sırada, etrafındaki genç ekibe daha gündelik bir saç kesimi için izin vermişti -SS'i Hollanda'yı ezerken rahatlamış görünüyordu. Himmler için hangisi daha tatlıydı, Avrupa'daki fetihlerin salgılattığı endorfin mi yoksa genç bir sevgilinin coşkusu mu? Bütün grup, arabalarını sanki bir yaz tatilindeymiş gibi sürüyordu.[36]

17 Mayıs 1940'ta Himmler'in Horch personel aracı Köln'den Aachen'a ve akabinde Hollanda'daki Maastricht'e giderken Peiper da yanlarındaydı. Hollandalılar Himmler'de olumlu bir izlenim bırakmışlardı. Bir seyahat evrakını, "Nüfus hiçbir şekilde düşmanlık göstermiyor... iyi bir ırk," diyerek neşeyle bitirdi. "Almanya için mükemmel bir kazanç."[37] Keza, Dr. Karl Gebhardt, Dr. Ludwig Stumpfegger ve Himmler'in şoförü Franz Lucas gibi iyi arkadaşlarının arasındaydı. Günü Belçika'nın Hasselt kentindeki Hotel Warson'da noktaladılar. Yakınlardaki otel restoranı Zu den drei Pistolen'de şarap eşliğinde yenilen akşam yemeğinin ardından Reichsführer'i savaş maceralarıyla

35 Himmler'in 4 Mayıs 1943'te SS'in çok eşliliğine dair niyetleri için bkz. Kersten, *Totenkopf und Treue*, 223-224.

36 Himmler, karısı Marga ve kızı Gudrun'a, Tegernsee'deki Gmund'da kasvetli köknarların arasına inşa edilmiş Lindenfycht adında bir ev almıştı. Himmler her ayın son günü sadık bir şekilde karısına çiçek göndermesine rağmen, 1940'ta metres edindikten sonra evi nadiren ziyaret etti. Ziyaretinde ise karısı bunu soğuk bir ilişki hâline getirdi: "Heinrich Himmler kadar kılıbık bir adamla hiç tanışmamıştım. Dostane davranıyordu, fakat ne kadar cana yakın davranırsa o kadar kötü muamele gördü. Polisin ve SS'in lideri, evde bir hiçti." Baldur von Schirach, *Ich glaubte an Hitler* (Hamburg: Mosaik Verlag, 1967), 213.

37 Gezinin günlüğü varlığını sürdürüyor: "Schriftgutverwaltung, Persönlicher Stab RFSS," T-175, Kayıt 119, Kasalar 264437–264449. Ayrıca, "Am Freitag den 17.V.1940: Reisebericht von Heinrich Himmler vom 17. Mai bis 19. Mai 1940," IfZ, MA 407/26 44347. Gezideki diğerleri için: Himmler'den Heydrich'e mektup, 15 Mayıs 1940: Heiber, *Reichsführer!*, 80.

eğlendiren iki SS yüzbaşısı da onlara katıldı. Karl Wolff ve Himmler, Nasyonal Sosyalizmin ilk günlerinde verdikleri mücadelelere dair anekdotlarla zayıf bir karşılık verebildiler. Wolff, ilk yıllarında SS'e "boyu ve tipi" sayesinde nasıl girebildiğine ilişkin tekrar tekrar anlatmayı sevdiği hikâyeyi bir kez daha anlattı. Peiper'ın sohbete katabileceği pek az şey vardı, bunun yerine savaşa katılma konusunda oldukça hevesliydi. Karl Wolff'un kibrine fazlasıyla aşinaydı.

Ertesi gün Himmler ve maiyeti, Leibstandarte'nin kendisini alması için Peiper'ı arkalarında bırakarak uzaklaştılar. Sabahın ilerleyen saatlerinde Dietrich geldi. Himmler'in yanından yeni ayrılan Peiper, şimdi Leibstandarte'nin 3. Taburunun 11. Bölüğüne takım komutanı olarak atanmıştı. Nihayet bir muharebe görevi almıştı.

20 Mayıs Pazartesi, Alman tankları Abbeville'de Manş kıyısına ulaştığında Peiper ve LAH'ın geri kalanı güneşin altında kuzeydoğu Belçika'ya ilerlediler ve Huy'da Meuse Nehri'ni geçtiler. İngilizlerin yardımıyla halen Hitler'in taarruzlarına direnen Fransızlarla çarpışacaklardı. Arras yakınlarındaki Alman okbaşına gerçekleştirilen umutsuz bir İngiliz karşı taarruzu, Leibstandarte'nin 22 Mayıs'ta taarruzları savuşturmaya destek olmasını sağladı. Bunu hallettikten sonra Dietrich'in adamları, şimdi Dunkirk yakınlarında Fransa'dan tahliye edilmeye çalışılan İngiliz Sefer Kuvvetini kapana almak için süratle atıldılar.

Dietrich'in alayı 24 Mayıs'ta, İngilizleri Gent'in batısındaki cepte sıkıştıran General Heinz Guderian'ın XIX. Panzer Kolordusu'nu desteklemek üzere harekete geçti. Eşmerkezli bir taarruzla İngilizleri denize dökmeyi umuyorlardı. Bununla birlikte Dietrich'in görevi, henüz geçilmemiş olan St. Momelin yakınlarındaki Aa Kanalı'nın her iki tarafını da emniyete almaktı.[38] Dietrich, askerlerini açıkta, batıdaki Watten tepelerine hâkim olan Fransız toplarının altında, kanalın öbür tarafındaki bataklık platoda topladığı için başlangıç pozisyonundan hiç memnun değildi. Fakat emri uygulamadan önce, Hitler ve generallerinden bazıları, aniden cesaretlerini kaybederek, Luftwaffe'nin İngilizlerin sahillerden tahliye edilmesi girişimlerini sonlandırabilmesi adına Alman ilerleyişinin durdurulmasına dair tartışmalı bir emir yayınladılar.

---

38 James J. Weingartner, *Hitler's Guard: The Story of the Leibstandarte SS Adolf Hitler, 1933–1945* (Carbondale: Southern Illinois University Press, 1974), 50. Leibstandarte'nin 24 ve 25 Mayıs'taki eylemleri için, NA, "Marschbefehl für den 24.5.1940" ve "Aufträge für die Leibstandarte am 25.5.1940," NA, T-354, Kayıt 610, Kasalar 547–548.

Hitler'e hoşnutsuzluk gösteren Dietrich, Führer emrini görmezden geldi ve adamlarına Aa Kanalı'nın diğer tarafındaki tepeleri derhal emniyete almalarını söyledi. Şafakla birlikte 3. Tabur, Peiper ve nispeten çaylak 11. Bölük'ün taarruza öncülük etmesiyle birlikte lastik botlarla kanal boyunca ilerlediler. Bunu müteakip Peiper, kısa ve belirleyici muharebede kendisini öne çıkardı ve Watten Dağı'nın hâkim tepelerini ele geçirmek için 150 askerine bizzat komuta etti. Sürat ve baskın etkisiyle görev tamamlanmıştı ve zayiat da oldukça azdı.

WATTENBERG TEPELERİNİN EMNİYETE ALINMASIYLA DIETRICH, yeni karargâhını oradaki harap bir kaleye kurdu. Oradaki bütün patırtıyı duyan General Guderian, durma emrine niçin uyulmadığını öğrenmek adına aracıyla oraya gitti. Dietrich, Guderian'a platoyu göstererek ilerlemesi gerektiği söyledi, aksi takdirde Watten Dağı'nın 70 metrelik uçurumları müdafilerin talihsiz adamlarını ateş altına almasına sebep olurdu. Guderian, Dietrich ve Peiper'ın Batı'ya doğru cüretkâr bir şekilde ilerlemesinden öylesine etkilenmişti ki derhal diğer panzer birliklerini de harekete geçmek üzere aramaya karar verdi.[39] Peiper sevinçten havalara uçuyordu. 1 Haziran 1940'ta İkinci Sınıf Demir Haç ile taltif edildi ve SS yüzbaşılığına terfi etti.

Bununla birlikte zafere rağmen, birliklerinde artan rahatlık Dietrich'i rahatsız ediyordu. Artık Leibstandarte'nin araçlarını süsleyecek oyuncak bebekler, biblolar veya yadigârlar olmayacaktı ve daha da önemlisi ön koltukta asla bir köpek oturmayacaktı![40] O esnada Hitler, Dunkirk'teki ilerlemenin mümkün olan en yüksek süratte devam etmesini emretti. Dietrich'in İngilizleri denize dökme yolundaki ilk hedefi, yüz kızartıcı eylemlerin gerçekleştiği Wormhoudt kasabasıydı. Yollarında İngiliz 48. Tümen'in sınır birlikleri bulunuyordu.

27 Haziran'daki ilerleme, iki gün önceki deneyimlerine benzemiyordu. İngilizler her bir metre için sert şekilde savaşıyor ve Leibstandarte'nin tepesine top yağdırıyorlardı. 250'den fazla İngiliz ve Fransız'ın esir alınmasına rağmen 12 SS askeri öldürüldü ve dördü subay 24 kişi yaralandı.

---

39 Guderian'ın 25 Mayıs 1940'ta Dietrich'le görüşmesinin alındığı yer, Guderian, *Panzer Leader*, 104.

40 Weingartner, Hitler's Guard, 50. "Regimentsbefehl," NA, T-354, Kayıt 610, Kasalar 549–551. Ayrıca, "II/LSSAH, Bataillonsbefehl: 18.5.1940," T-534, Kayıt 622, F508–509.

Ertesi gün, Dietrich'in doğum günü olan 28 Mayıs'ta, Leibstandarte'nin külkedisivari talihi gerçekten çözülmeye başlamıştı. Max Wünsche, 15. Motosiklet Bölüğü'nün sabah emirlerini almak ve tebriklerini iletmek için gün ağarırken Dietrich'in karargâhına gitti.[41] Kısa süre içerisinde şaşırtıcı haberler geldi; Leibstandarte'nin 1 ve 2. Taburları Esquelbecq mezrasında durdurulmuştu. Bu daha önce hiç yaşanmamıştı! Telaşlanan Dietrich, SS'in mucize çocuğu Wünsche'yi de yanına alarak hadiseyi kendi gözleriyle görmek için harekete geçti.

İkili, Esquelbecq'e güneydoğudan yaklaşırken muharebe alanının gerisi de sessizliğini koruyordu. Bir virajı döndüklerinde komuta araçları aniden tanksavar ve makineli tüfek ateşine maruz kaldı. Pusuya düşürülmüşlerdi -düşman hatlarına yalnızca 45 metre mesafedeydiler. Şoförleri anında ölen Dietrich ve Wünsche, yakınlardaki bir hendeğe atladılar. İki adam hendekte dümdüz uzanırlarken Mercedes arazi araçları da bir alev topuna dönerek infilak etti. Yolun kendisi de alevler içerisindeydi. Yanmaktan kaçınmak için, normalde titiz olan SS'ler, üniformalarını hendeğin çamuruna buladılar. Hendeğin ağzına mermi yağıyordu. Wünsche keskin nişancılardan korunmak için bir menfeze süründü fakat sıcaktan bayıldı. Dietrich de kafasını çamura gömdü.[42]

Neyse ki yanan araçların arkasındaki telsiz operatörü 2. Panzer Tümeni'ne yardım sinyali göndermeyi başarmıştı. Bununla birlikte, İngilizlere karşı alınan tedbirler haftalar önce olanlar gibi bir anda gidişatı değiştiremedi. Leibstandarte'nin 2. ve 15. Bölüklerince gerçekleştirilen piyade taarruzları makineli tüfeklerin yağmur gibi üstlerine gelen mermilerince kontrol altına alınmış ve intikal eden 4 tank kolayca imha edilmişti. Dietrich doğum gününde bir hendekte sıkıştığını düşünürken çatışmalar da vahşi bir hâl almıştı. Nihayet bir Alman tank bölüğü İngiliz pususunu yardı ve tanksavarları havaya uçurdu. Bunun ardından, alev alev yanan enkaz yığınlarıyla dolu yol boyunca tangırdayarak ilerlediler ve Dietrich ve Wünsche'yi sıkıştıran makineli tüfek

41 Wünsche, 15. Motosiklet Taburu'ndan alınarak doğrudan Dietrich'in şahsi emir subayı görevine atanmıştı.

42 Max Wünsche, "Şansımıza hendek derindi," dedi, "ama gerçekten hendeğin kenarını makineli tüfeklerle biçtiler." Wünsche'den Charles Messenger'a 19 Şubat 1986 tarihli mektup. Messenger, *Hitler's Gladiator: The Life and Times of Oberstgruppenführer and Panzergeneral-Oberst der Waffen-ss Sepp Dietrich* (Washington, DC: Londra: Brasseys, 1988), 83.

atışlarının geldiği bina görüş alanlarına girdi. Tek bir mermiyle ev havaya uçtu. Kurtarma harekâtı tamamlandı ve 2. Panzer Tümeni'nin tankları, sırılsıklam hâldeki Bavyeralı SS komutanını gülümseyen General Heinz Guderian'ın önünde bıraktı.[43]

Dietrich'in emrindeki SS'ler eğlenmemişlerdi. Hezimete alışkın olmayan subaylar, saygıdeğer liderlerini kaybetmenin eşiğine gelmeleriyle sarsılmışlar ve Hollandalılarla rahatça yaptıkları valsi İngilizlerle yapamadıkları için hüsrana uğramışlardı. Bir dizi piyade taarruzu girişimi de ağır kayıplarla geri püskürtüldü. Nihayetinde son çare olarak, bir havan bombardımanının ardından çok sayıda SS, cesaretlendiren "Heil Hitler" nidalarıyla ileri atıldı.[44] Bu intihar taarruzu işe yaradı ve saat 15:00'e gelindiğinde 2. Tabur köyde bir birliği sıkıştırdı.[45]

Öğleden sonra meskûn mahal çatışmaları şiddetlenmişti. Bu hadiseler sırasında 2. Tabur komutanı SS Binbaşı Ernst Schützeck, komuta aracıyla köy meydanına yaklaşırken bir tanksavar bombasıyla ağır yaralandı. 2. Tabur'un komutasını, 5. Bölük'ün asık suratlı komutanı Wilhelm Mohnke devraldı. Sinirler gerilmişti. Esquelbecq'deki Fransız siviller daha sonraları köydeki SS'ler için, "Herkes intikamdan bahsediyordu," diyeceklerdi.[46] Dietrich halen kayıptı, Schützeck ölmek üzereydi ve pek çok SS yoldaşları, bu kuzey Fransız köyüne ulaşmaya çalışırlarken öldürülmüşlerdi. Çatışmanın harareti, adrenalin, gerilim ve öfke karışımını demlemişti. Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde Almanlar pek çok İngiliz'i esir alarak uğruna çok kan döktükleri yerin kontrolünü ele geçirdiler. Çarpışma sırasında 750'den fazla esir alındı ve çoğu, beklenildiği üzere esir kafeslerinde taşındılar.[47] Fakat hepsi değil.

---

43 Guderian, *Panzer Leader*, 106.

44 Kamu Kayıt Ofisi (buradan itibaren PRO), "2nd Royal Warwicks' War Diary," ayrıca, "Intelligence Summary of the 2nd Battalion," WO 167/839, Kew, Londra.

45 Wormhoudt öncesindeki Leibstandarte eylemlerinin kabaca açıklaması için Weingartner, *Hitler's Guard*, 51. Weingartner'ın kullandığı orijinal kaynak (yanlış kullanımdan bahsedilmiyor) NA, RG 242, T-354, R610, Kasalar 000462–557. Savaş suçlarını ayrı tutan ve bilhassa Wilhelm Mohnke'nin eylemlerini takip eden İngiliz versiyon için: Ian Sayer ve Douglas Botting, *Hitler's Last General* (Londra: Transworld Publishers, 1989), 32–112.

46 Leslie Aitken, *Massacre on the Road to Dunkirk: Wormhout, 1940* (Wellingborough: Stephens, 1988).

47 Weingartner, *Hitler's Guard*, 51. Orijinal kaynak: "Vorbefehl für den Angriff auf Dünkirchen," 30 Mayıs 1940, NA, T354, Kayıt 610, Kasalar 552–557.

Bir İngiliz tanksavar topçusu Arthur Baxter, o günün erken saatlerindeki çatışmalarda esir alınmış ve adı ile rütbesinden başka bir şey söylemediği için dövülmüştü. Bu muamelenin oldukça kötü olduğunu düşünürken, akabinde yaşanacaklar karşısında dehşete düşecekti. Bir İngiliz kamyonu kükreyerek Alman mevzilerine daldı -kendilerini bir anda düşmanın karşısında bulmalarıyla şaşkına döneceklerdi. Kamyon cayırtılar koparak durdu ve içindeki iki kişi ellerini kaldırarak teslim oldular. Kamyonlarından çıkmaya çalışıyorlardı:

> Herhangi bir emir verilmeksizin, hafif makineli tüfeğiyle bir SS askeri subayı ve şoförü koltuklarına çiviledi. Bütün bir şarjörü vücutlarına boşalttı ... SS'ler ise buna tezahüratlar ve alkışlarla eşlik ettiler. Ardından birisi kamyonun arkasına dolandı ve bir benzin bidonu aldı. Subay ve şoförün bedenlerine, şoför mahallinin tavanına ve tekerlere benzin döktü ve ardından bir kibrit çaktı. Onları oracıkta yaktılar. Bugün dahi o adamların yüzlerinin alevlerin ve dumanların arasında kaybolduğunu görebiliyorum.[48]

Etrafa saçılmış ölülerin olduğu -bazıları kömüre dönmüştü- üç İngiliz kamyonunu geçtikten sonra, bir başka İngiliz esir Bert Evans, düşmanın bir düzine İngiliz'i konserve fabrikasının duvarına dizdiğine ve akabinde makineli tüfek atışlarıyla infaz ettiklerine tanık olmuştu. "Tamamını öldürdüler," dedi. "Onların bez bebekler gibi yere yığılışlarını asla unutmayacağım."[49] Saat 16:30'da 7. Bölük'ten bir takım komutanı SS Yüzbaşı Mohnke'nin artan mahkûmlardan kurtulunmasına ilişkin verdiği tavsiye doğrultusunda kasabadaki bazı evler cayır cayır yakıldı. Bir başka savaş esiri Richard Parry, sorgulanmak üzere SS Teğmen Heinrich tarafından 2. Tabur Karargâhı'na getirilmişti. Almanca anlayabilen Parry, çarpıcı bir hadiseye tanıklık etti. Üst düzey bir Leibstandarte subayının -muhtemelen Wilhelm Mohnke- Heinrich'e öfkelendiğini ve sert şekilde azarladığını gördü. "Emirlere aykırı şekilde mahkûm getirmek de ne demek?!"[50]

---

48 Arthur R. Baxter'ın Tom H. Nicholls'e 14 Aralık 1979 tarihli mektubu, alıntılanan yer, Ian Sayer ve Douglas Botting, *Hitler's Last General* (Londra: Bantam, 1989), 40-41.

49 Evans'ın mektubunun alındığı yer, Aitken, *Massacre on the Road to Dunkirk*, 73.

50 Wormhoudt'taki hadiselerin İngiliz bakış açısından başlıca kaynağı, 1947'de Londra Bölge Hapishanesi'nde Savaş Suçları Sorgu Birimi tarafından hazırlanan

O gün öğleden sonra, doksan kadar İngiliz mahkûm bir ahıra tıkıldı ve içeri el bombaları atıldı. El bombaları hepsini öldürmeyince, beşer kişilik gruplar hâlinde ahırdan çıkarıldılar ve sıraya dizilerek infaz edildiler. Pek çoğu ahırdan kaçmaya çalışmış, fakat dışarı adımlarını atar atmaz vurulmuşlardı. Şaşırtıcı şekilde 14 kişi bu korkunç hadiseyi anlatabilmek adına ölü taklidi yaparak hayatta kalmayı başarmıştı.[51] Savaş sonrası bütün SS anlatıları Wormhoudt'da gerçekleşen bu korkunç hadiseyi reddeder. Lakin kayda değer bir istisna, savaş deneyimi kazanması için Leibstandarte'yle görevlendirilen, Alman Donanma Üssü "Baltık"ta görev yapan *Korvettenkapitän*[52] Alfred Rodenbücher'di. 28 Mayıs'ta 2. Tabur'daki geçici görevine başladığında, taburda içinde yetmiş İngiliz mahkûmun "halledildiğine" ilişkin laflar edildiğini kaydetmişti.[53]

Wormhoudt'daki hadiseye Peiper dâhil olmamıştı. Dahası, bağlı olduğu 3. Tabur herhangi bir mukavemetle karşılaşmamıştı. Yine de bu olay, görev süresi boyunca Leibstandarte'nin başını ağrıtacak bir dizi canice olaydan yalnızca biriydi. Ayrıca, birliğe dâhil olanlardan bazıları -bilhassa Mohnke- savaş ilerledikçe silah arkadaşı olmaya devam edecekti.[54]

---

iki rapordur: WCIV/LDC/1500 ve WCIV/LDC/165, Ian Sayer'in nezaketiyle. Parry'nin SS karargâhında kulak misafiri olduğu konuşmaya ilişkin açıklamaları, raporların ikincisinden alınmıştır.

51 WCIU: WCIV /LDC/1650, "Wormhoudt, 2nd Report."

52 Bizdeki binbaşı rütbesine karşılık gelmektedir. (ç.n.)

53 Rodenbücher'nın ifadesi WCIU'da yer almaktadır: WCIV/LDC/1650. Bununla birlikte, savaşın ardından WCIU'da sorgulanan on yedi SS'ten dokuzu, "[İngiliz] esirlerin infaz edildiğini" söylediler. Suçlamaların aksine Alay İrtibat Subayı Fritz Beutler, Mohnke'nin otuz mahkûmdan oluşan bir grubu infaz etmek yerine geriye gönderilmesi emrini bizzat verdiğini söyledi. Ayrıca 7. Bölük Komutanı Otto Baum da 1946'da Londra'daki bir savaş esiri hapishanesinde sorgulandığında herhangi bir katliam yaşandığını inkâr etti. Beklenildiği gibi Leibstandarte'nin "resmi" tarihi de hiçbir şey belirtmeden Wormhoudt'ta herhangi bir yanlışın yapıldığını tamamen reddetti. Lehmann, *Leibstandarte,* Cilt 1. Mohnke hakkında daha yakın bir soruşturma için bkz. *Welt am Sonntag,* 1 Mayıs 1988. Der Fall des SS-Generalmajors Wilhelm Mohnke." Yıllık *Trefen*'ları, Mohnke'nin suçlandığı haftaya denk gelmişti. "Senin hakkında çok konuştuk. Sana karşı yapılan suçlamaların herhangi bir gerçeğe dayanmadığına ikna olduk. Lütfen seni her şekilde destekleyeceğimizin bilincinde ol." Hubert Meyer'den Mohnke'ye, 18 Mayıs 1988. BA-MA, HIAG Kayıtları, RS 7/ v. 509.

54 Wormhoudt, Waffen-SS'in Fransa'daki tek lekesi değildi. Daha da kötüsü, Eicke'nin SS Totenkopf 2. Piyade Alayı'nın 27 Mayıs'ta Béthune'un hemen

Fransa'da çarpışmalar devam etti: Alay, Luftwaffe sahillerden kaçmaya çalışan düşmana sert darbeler indirirken hevesli bir şekilde bekliyordu. Bu da çabucak bitti. Dunkirk'teki İngiliz tahliyesinin ardından artık bütün mesele süpürmeye gelmişti. Alay 2 Haziran'da Manş kıyısındaki Cap Griz Nez yakınlarında mola verdi.[55] Birkaç maceraperest Alman genç, yaz ayının ışıl ışıl öğleden sonralarını Manş'da yüzerek geçirdi, diğerleri ise dürbünleriyle ufuktaki Britanya Adası'nı gözledi. Acaba oraya gidecekler miydi?

Bunu Hitler de merak ediyordu. Büyük bir askerî zaferin sevinci içerisindeki Alman lider, 1 Haziran 1940 Perşembe günü Fransa-Belçika sınırındaki Wervicq kasabası yakınlarına önemsiz görünen bir ziyarette bulundu. Bu küçük tepeye La Montagne deniyordu. Orada, 1918 Ekim'inde Onbaşı Adolf Hitler, Birinci Dünya Savaşı'nın son muharebelerinden birinde bir İngiliz gaz bombası yüzünden geçici körlük yaşamıştı. Şimdiyse, aradan geçen yirmi iki senenin ardından Hitler, La Montagne'a muzaffer olarak dönmüştü. Kendisini hiç olmadığı kadar haklı bir Aryan mesihi olarak görüyordu. Hitler kendinden geçmişti! Dietrich'le yaşadığı talihsiz hadiseden kurtulmayı başaran Max Wünsche, Hitler'in yanındaydı ve liderinin 1918'in her bir ayrıntısını anlatırken yaşadığı "güçlü duygusal deneyimden" oldukça etkilenmişti. Ancak tuhaf bir şekilde, yaşadığı duygusal boşalma Hitler'i kendisini

---

batısındaki küçük Le Paradis köyünde teslim olan Kraliyet Norfolk Alayı'nın doksan dokuz askerini infazıydı. Makineli tüfek atışlarından kurtulanlar süngülenmiş veya tabancalarla yakın mesafeden vurulmuş olsalar da mucizevi şekilde iki adam hayatta kalmayı başardı. İlginçtir, Peiper'ın biraderi Horst, o sırada SS Yarbay Heinz Bertling komutasındaki alayın alay irtibat subayıydı –alay mensuplarının çoğu yakın zamanda Eicke'nin toplama kamplarından getirilmişlerdi. Wormhoudt ve La Paradis gibi olaylar –Waffen-SS bunlara "savaşın korku hikâyeleri" diyordu- çarpışmalar sırasında ve sonrasında daima birliğin peşinden gelmişti. SS'in yanlışlarını inkâr etmek, sempatizanlarının ve yazarların daimî bir uğraşı olmaya devam ediyor. Birçok suçlamanın yakın dönemlerdeki reddi, HIAG'ın aylık yayını *Der Freiwillige* ve çoğu Munin Verlag tarafından yayınlanan revizyonist çalışmalarda görülebiliyor. Bu tartışmalara ilişkin verilecek belki de en ilginç not, toplama kamplarında görev yapan bütün subayların %43'ü, aynı zamanda Waffen-SS'te de görev yapmıştır. Gerçekten de Leibstandarte Adolf Hitler'in on altı subayı, toplama kamplarında çeşitli görevlerde bulundular: French L. McLean, *The Camp Men,* 278-285.

55 "Regimentsbefehl: Rgt. Gef. Stand, den 1.6.40: Beförderung," NA RG-242, T-354, R-235, F3902211.

kör eden İngilizlerle değil, Kayzer'i baltaladığına inandığı Yahudilerle hesaplaşmaya gitmek istemesine yol açtı. Yaşadığı aydınlanmadan bir gün sonra, bir generale Büyük Britanya'nın sonunda aklını başına getireceğini ve böylelikle "Bolşevik Rusya"yı ortadan kaldırma görevini ifa edebileceğini umduğunu söylemişti.[56]

Yine de Hitler'in adını taşıyanların Fransa'daki muharebeleri henüz bitmemişti. Kısa süre sonra, Peiper ve diğerlerinin Haziran başındaki istirahatlerinin ardından görevlendirmeler yeniden başlamıştı. 10 Haziran'da 3. Tabur'un Marne Nehri'ne doğru taarruza geçmesi emredildi. Yoğun topçu ateşine rağmen, Peiper'ın bölüğü süratli bir şekilde harekete geçerek Fransızları akşamleyin Monthiers'in gerisine püskürtecek bir saldırı başlattı. 12 Haziran'da tabur hiçbir düşman mukavemetiyle karşılaşmadan Etrépilly'e ulaştı. Daha da iyisi, bu küçük Fransız kasabasında dinlenmeleri emredilmişti. Ardından, 14 Haziranın öğleden sonrasında telsizden Alman askerlerinin Paris'e doğru yürüdüğü haberi geldi! Peiper'ın adamları kutlamak için Etrépilly'deki kilise çanlarını çalmıştı.[57]

Aynı gün, SS Yüzbaşı Carl Marks terfi etti ve 11. Bölük'ün komutasında bir boşluk oluştu; bu boşluğu da Peiper dolduracaktı. Himmler, 17 Haziran'da Dietrich'in Le Meriot'taki karargâhında Leibstandarte'nin savaşan unsurlarına şaşkın şaşkın bakmak için oraya ulaştı. Selamlamaların ardından, genç Jochen'e kısa süre içerisinde yeniden emir subayı olarak geri döneceğini söyledi -savaş neredeyse bitmek üzereydi. Himmler emri verdikten sonra, Fransızlar teslim olduklarında karargâhında Hitler'le birlikte olabilmek adına Belçika sınırındaki Brûly de Pesche'ye geri döndü.[58]

---

56 Hitler'in Wervicq'teki eski savaş alanına dönüşü: BA-MA RW 47/6, "Kriegstagebuch des Kommandanten Führerhauptquartier," 1 Haziran 1940 girdisi. Kayzer'in 1918 Kasım'ındaki küçük düşürücü mağlubiyetinin ardından hastaneye kaldırılan ve histerik olan Hitler, bazı teorisyenlere göre kendisini Alman tarihinin gidişatını tersini çevirmeye adamak için şeytanla anlaşmıştı. Bkz. Robert G. L. Waite, *The Psychopathic God: Adolf Hitler* (New York: Basic Books, 1977). Hitler'in İngiltere hakkındaki sözleri için: Karl Klee, *Das Unternehmen 'Seelöwe'* (Göttingen: Musterschmidt, 1958), 189. Wünsche'nin bu bölümle ilgili fantastik anlatısı için, John Toland'la 3 Kasım 1971'de gerçekleştirdiği mülakat, LOC, Toland Koleksiyonu, Kasetler C-36-C-37. Wünsche, Hitler'in işgal konusunda pek istekli olmadığını iddia etti. "İşgali gerçekleştirmezsek, İngiltere'ye barış teklifi götürebiliriz." Gerçekteyse Hitler, İngiliz şehirlerini tamamen yok etmeyi amaçlayan V-silahlarına büyük kaynak ayıracaktı.

57 Bu bölümün kaynağı: Lehmann, *Leibstandarte*, Cilt 1, 157-161.

58 "Bericht: Brandt," NA, T-175, Kayıt 108, F2629803.

Böyle bir olasılıkla karşı karşıya kalan Peiper, seferin alacakaranlığında dahi cüretkârlığa olan tutkusunu gösterdi. 19 Haziran'da, Orta Fransa'daki St. Pourçain'in güneyindeki çarpışmalar sırasındaki çetin Fransız direnişi, Kurt Meyer'in 15. Motosiklet Bölüğü'nün Sioule Nehri'ni geçme planını engellemişti. Bununla birlikte saat 14:20'de, Peiper 11. Bölük'e bizzat komuta ederek güneye doğru ilerledi. Topçu atışından aldığı yaralara rağmen, ani bir cephe taarruzuna girişerek köprüyü sersemleyen düşmanın elinden almayı başardı. Bu taarruz sırasında Peiper ve adamları, bütün teçhizatlarıyla birlikte bir Fransız bölüğünü esir almayı başardı.[59] Daha sonra Peiper, genel performansı için Birinci Sınıf Demir Haç, piyade taarruzlarında gösterdiği cesaretten ötürü de *Infanterie Sturmabzeichen*la[60] taltif edilecekti.

Peiper köprüyü emniyete alırken dahi, demoralize olan Fransız hükûmeti teslim şartları arayışındaydı. Fransa'daki savaş sona ererken Peiper'ın zafer ayı da onunla birlikte bitmişti. Bir Alman savaş fotoğrafçısı, Jochen Peiper'ı gülümserken fotoğraflamıştı -daha sonra *Stuttgarter Illustrierte*'nin 8 Ocak 1941 tarihli nüshasının kapağına basılacaktı. Fotoğrafın altında, "Bu savaşın manasını ve sonucunu açıkça ve emin şekilde bilen bir Alman askerinden daha mutlu bir asker yoktur. Waffen-SS'ten bir subay," yazacaktı. Bunu Himmler de kabul ediyor olmalıydı. Dokuz gün sonra, derginin bir nüshasının Peiper'ın personel dosyasına konulmasını emretti.[61]

O esnada, 21 Haziran'da Peiper, Himmler'in Birinci Emir Subayı olarak yeniden atandı. Fakat dahası, Peiper Leibstandarte'deki bir SS savaşçısı rolüne de övgüler dizmişti- "orduda Führer'in adını taşıyan tek birlik."[62] Bu kendini beğenmişliğe Hitler de bir ekleme yaparak Leibstandarte'nin derhal bir tugay olarak teşkil edilmesini emretti ve Dietrich'i Şövalye Haçı'yla ödüllendirdi. LAH, genişleme için Doğu

---

59 Peiper'ın 19 Haziran 1940'taki eylemi için: "Der Soldat: Jochen Peiper's militärischer Werdegang," *Der Freiwillige*, 9 Kasım 1976, 4; ayrıca Meyer, *Grenadiere*, 36. Peiper'ın aldığı yaraların teyidi, Sigurd Peiper tarafından Roger Lavaux'ya verilen Peiper'ın soldbuch'unda 30 Ocak 1945'te Hans Gruhle tarafından imzalanan raporda yer alıyor. Bir nüshası Neill Thomson'un nezaketiyle edinilmiştir.

60 Piyade taarruz nişanı. (ç.n.)

61 *Stuttgarter Illustrierte*, 8 Ocak 1941.

62 Dietrich'in 1940 Haziran'ında adamlarına övgüsünün bulunduğu yer, "Regimentsbefehl," NA T-354, Kayıt 610, Kasa 247.

Fransa'daki Metz civarlarına nakledildi. Leibstandarte birbiri ardına övgü topluyordu ve Hitler'in Noel ertesi Metz'de Leibstandarte'ye gururla hitap ettiği gün Peiper Himmler'in yanındaydı. Beyaz SS rünleriyle büyük siyah bir bayrak, caddenin bir tarafına, eski kışlanın karşısına dikilmişti. İçeride, şatafatlı *Weihnachtsbaum*[63] ve Hitler'e yemekte eşlik edecekler için ayrıcalıklı masalar bulunuyordu. Führer, Siyah Muhafızlarının şerefine maden suyu kadehini kaldırdı: "Leibstandarte'min adamları, kaderiniz ne olacak bilemiyorum. Fakat bildiğim bir şey var ki, her çarpışmada en ön saflarda yer alacaksınız. Bu mücadeleye liderlik etmek adına Reich'ın ön saflarında yer alma onuruna sahip olduğum sürece, adımı taşıyan sizler de her Alman taarruzuna liderlik etmeyi bir onur addedeceksiniz."[64]

"Sieg Heil!" ve ruhlarını doyurdular. Hem Hitler hem de SS'leri sevinç doluydular.

Ganimeti galipler alır. Diğer askerler gibi Peiper ve Wünsche de Fransa'dan ganimetlerle dönmüşlerdi -yalnızca hediyelikleri SS subayı boyundaydı. Her ikisi de yabancı otomobillerle döndüler; Peiper bir Ford spor arabası almayı başarmıştı. Araç, Himmler kararnamesiyle resmen Reichsführer SS envanterine eklendi. Bununla birlikte, üstleri her iki askere de savaşın sonunda kendilerine uygun birer Alman arabası tahsis edilmesi gerektiğini düşünceli şekilde ekledi.[65] Savaşın sona ermesiyle, Peiper Himmler'e, Wünsche de Hitler'e geri dönmüştü.[66]

Ardından 6 Temmuz'da Hitler, Himmler ve maiyetleri trenle Berlin'deki Anhalter Bahnhof'a şaşırtıcı bir karşılamayla ulaştılar -Alman başkenti, vatanseverlik coşkusu dalgalarıyla sarsılıyordu. İnsanlar Hitler'i

---

63 Alm. Noel Ağacı. (ç.n.)

64 Hitler'in 26 Aralık 1940'ın sonunda Leibstandarte'yi desteklemesi için: Max Domarus, *Hitler,* Cilt 3, 2173.

65 Peiper'ın BDC dosyası, Führer karargâhındaki SS Tümgeneral Wolff'e mektup, 29 Haziran 1940. Araba daha sonraları o yılın Aralık'ında bozuldu ve yerini yine bir Amerikan yapımı araç olan Hudson'a bıraktı, 12 Aralık 1940 tarihli dosya notu. T-175, Kayıt 26, F2531997-2000.

66 Peiper, 19 Haziran 1940'taki girişiminin hemen ardından Himmler'in hizmetine dönme sürecindeydi, çünkü o tarihte SS Tümgeneral Walter Schmitt imzalı, "Sonderzug Heinrich" adlı sahra treninde emir subayına hitap ettiği ve ne zaman SS Yüzbaşılığa terfi ettirileceğini sorduğuna dair bir dönem belgesi mevcut. Himmler, savaşın ardından hâlen Fransa'da olan Wünsche'ye çok sinirlenmiş ve derhal Hitler'e dönmesini emretmişti.

görmek için saatlerce beklemişlerdi; kadınlar Reich Şansölyeliği'ne giden aydınlık sokakları çiçeklerle kaplarken, her sokak köşesindeki radyolardan savaş marşları çalınıyordu. Kilise çanları çalıyor, her balkonda gamalı haç işlemeli bayraklar dalgalanıyordu.[67] Liderlerini makamının balkonuna çağırırlarken, genç kızlar ve Hitler Gençliği de bir histeri içerisinde ağlaşıyorlardı. Amerikalı bir muhabir, "Caesar bile en ihtişamlı günlerinde dahi bu kadar duygusal karşılanmamıştı," diye yazmıştı.

1940'ın şiir gibi geçen yazı Peiper için devam ediyordu. 10 ayda Almanya yedi ülkeyi fethetmişti: Polonya, Danimarka, Norveç, Hollanda, Belçika, Lüksemburg ve Fransa. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Peiper için yaz günleri şampanya köpürüyormuş gibi kaynıyordu -Fransa'da zafer, madalyalar, yeni arabalar ve coşkulu kutlamalar. Diğerlerinin ötesinde uğurlu bir hadise, kişisel bir şenlik vardı. Bu olsa olsa büyük bir talih olabilirdi, çünkü vaftiz edilmiş bir SS'in dünyasında tesadüfler bulunmazdı.

Sanki bir işaretmişçesine, Hitler'in muzaffer geçit töreninin sonunda, 7 Temmuz 1940'ta kızı Elke, Peiper'ın ilk çocuğu olarak Berlin'de dünyaya geldi. Diğer SS'lerde olduğu gibi, Himmler Wilmersdorf'taki yeni ebeveynlere bir kurdele ve mavi ipekten bir mama önlüğü gönderdi.

Woldemar Peiper için, Joachim ve Horst hayatta başarılı olan oğullarıydı. Waffen-SS'te görev yapan Horst, Totenkopf 2. Piyade Alayı'ndaydı. 1940 yazında her iki oğlu da babalarının ulaştığı en yüksek rütbe olan SS Yüzbaşı rütbesine ulaşmışlardı. Şimdi neredeyse altmış yaşına gelen Woldemar; Berlin'de konuşlu 153. İhtiyat Tümeni'nin *Kraftfahr Ersatzabteilung 3*'teki[68] görevinden ayrılacaktı. Eylül ayında, Litzmannstadt'daki (Łódź) Panzerwerkstatt'ta yedek subay olarak Polonya'ya atandı. Woldemar orada, tank tamirhanesinde masa başı çalışıyordu ve görevleri gereği ele geçirilen Polonya zırhlı araçlarını Wehrmacht için kullanılabilir araçlara dönüştürüyorlardı. Yine de bu iş, sakinlerinin çoğunun akıl almaz acılar yaşayacağı Łódź'da inşa edilen devasa Yahudi gettosunun yakınında gerçekleşiyordu.[69]

---

67 *New York Times,* 7 Temmuz 1940.

68 *Kraftfahr Ersatzabteilung,* ordunun motorlu taşıtlarının bakım ve onarımlarını yapan birlik. (ç.n.)

69 Savaş öncesinde, Łódź'da yaşayan 665.000 kişinin yaklaşık üçte biri Yahudi'ydi. 8 Eylül 1939'da işgalinin ardından Almanlar, şehre Litzmannstadt adını verdi ve

Berlin'de ise, o yaz Peiper ilk çocuklarının mutluluğunu eşi Sigurd'la paylaşmak için Wilmersdorf'taki dairelerinde biraz vakit geçirme şansı bulmuştu. Yine de Peiper'ın emir subaylığı görevi göz önüne alındığında, oradaki zamanı da çabucak geçecekti -yakında patronuyla bir başka seyahate çıkacaklardı. 8 Temmuz'da Himmler, Peiper'ın kızının doğumunun hemen ertesi günü, Berlin'de Hitler'le uzun bir öğle yemeği yedi. Görüşmenin herhangi bir kaydı olmasa da bu yemeğin hemen ardından SS Korgeneral Wilhelm Krüger, o öğleden sonra Himmler'le Reich'taki Yahudilerin Krakau'ya (Kraków) gönderilip gönderilmeyeceğine ilişkin bir görüşme gerçekleştirdi. Peiper'ın patronu, Krüger'e Krakau yerine gemiyle Madagaskar'a sürüleceklerini söyledi.[70] Fakat önce İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri'yle ilgilenilmesi gerekecekti.

10 TEMMUZ'DA HİTLER, BİR SONRAKİ HAMLESİNİ DÜŞÜNMEK için Obersalzberg'de inzivaya çekildi. İngiltere'yi işgal mi edecekti, yoksa Churchill'i barışa mı ikna edecekti? Bir ateşkes olası görünmüyordu, çünkü İngilizler inatla meydan okuyorlardı. Ardından 11 Temmuz'da Himmler, SS askeralma şefi Gottlob Berger ile görüştü ve ona SS Totenkopf Tümeni'nin terhis edilmemesi gerektiğini, yeni görevler için gerekli olacağını söyledi. İngiltere işgal edilirse nasıl boyun eğdirilecekti? Müteakip haftalarda Himmler, işgal edildiği takdirde Londra'nın başına geçmesi için Dr. Franz Six ile görüşecekti. Keza, Reinhard Heydrich İngiltere'de görevlendirilmek üzere altı tane *Einsatzgruppen* -Polonya'da oldukça "verimli" katliamlar gerçekleştiren infaz mangaları- teşkil edecekti. Oradaki görev de benzer olacaktı. O sırada Walter Schellenberg de Windsor Dükü'nü kaçırmak için garip bir plan yaptı.[71]

Masada önce Rusya'yla ilgilenme ihtimali de vardı. Alman dışişleri bakanı von Ribbentropp, Himmler'le birlikte Hitler'in kafasını Büyük

1940'ların başında şehirde ahşap çitler ve dikenli tellerle bir getto oluşturarak bir kilometrekareye altmış bin Yahudi doldurdu. Panzer tamirhanesinin görüş alanındaki getto, Hitler rejimi için tekstil, mobilya ve diğer malları üreten bir köle çalışma kampı hâline geldi. Woldemar Łódź'dayken, oradaki Yahudilerin çoğu açlık ve hastalıktan dolayı ölmüştü. 1942'den itibaren kamptaki Yahudilerin çoğu, Ner Nehri üzerindeki Chelmno'da bulunan ölüm kampına gönderildi.

70 Breitman, *Architect of Genocide*, 126 ve o bölümdeki 60. dipnot.

71 Peter Fleming, *Operation Sea Lion* (New York: Pan Macmillan, 1957), 290–295; Schellenberg, *The Labyrinth*, 107–124.

Britanya'nın barışı reddetmesine ilişkin karıştırırken, Amiral Erich Raeder de Birleşik Krallık'ın olası işgalinde Almanya'nın karşılaşacağı muazzam zorlukları aktarıyordu. Fakat herhangi bir karar verilmediğinden Himmler'in tatile çıkma gibi bir niyeti vardı. Hitler İngiltere ile savaşı düşünürken, Himmler ve küçük maiyeti 13 Temmuz Cumartesi günü Berlin'deki Tempelhof'tan Kara Orman'daki Freiburg'a uçtu.[72]

Daha sonra Peiper ve Himmler, 13-15 Temmuz tarihleri arasında Vesoul, Gray, Dijon, Chalon, Besançon, Montbeliard ve ardından Freiburg'a dönerek toplamda dokuz yüz kilometrelik bir seyahatle fethedilen Fransa'da büyük bir geziye çıktılar.[73] Himmler, bir zamanlar Cermen kabilelerinin yaşadığı Doğu Fransa'daki bu topraklara takıntılıydı. Charlemagne'in varisi Lothar, Rhone'dan Antwerp'e kadar uzanan bu krallığı yönetmişti. Savaşın neredeyse hiç dokunmadığı Burgonya kırsalında yaz günleri sıcak, bereketli ve görkemli geçiyordu.

Reichsführer, orada bir ırksal SS cenneti kurmaya ilişkin görkemli planlarıyla maiyetine hoşça vakit geçirtmişti. Devasa bir İskandinav yatılı okuluna benzer bir tesisle, orada ırksal açıdan saf bir yerleşim yeri oluşturacağı yeni krallığını şahsen yönetecekti. Doğu Fransa'daki Alsace-Lorraine bölgesi de savaşın ardından yayılmacı SS yerleşim programında büyük rol oynayacaktı.[74] Üzüm bağlarıyla dolu bu resimsi tepeler, Güney Tirollülerin uzun zamandır bekledikleri yeni evleri ve Himmler'in kurucu kralı olacağı fantastik bir yeni SS şehri olabilirdi.

Böylesi planlarla başı dönen ekip, Hitler'in Kroll Opera Binası'ndaki zafer ilanına katılmak için uçakla Berlin'e döndü. 18 Temmuz'da muzaffer Alman ordusu, 1871'den beridir ilk kez Brandenburg Kapısı'nda bir zafer töreni icra ediyordu. Asfalt sokaklarda robot gibi keskin

---

72 Grup, Freiburg'a gitmek üzere 13:00'te oradan ayrıldı. NA, RG-242, T-581, Kayıt 38A, 13 Temmuz 1940 tarihli el yazısı girdi.

73 "Reiseprogramm des Reichsführer vom 13.–15.7.1940," NA, RG 242, T-175, Kayıt 112, 2637795–96. Peiper, 13 Temmuz 1940'ta Bastille Günü arifesinde, Vesoul'dan Gray'e giderken otuz altı sene sonra hayatını orada noktalayacağını bilmiyordu.

74 Paul Kluke, "Nationalsozialistische Europaideologie," Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte, No. 3, 1955. Hitler'in sözleri: "Eski Burgonya Krallığı'nın Alman tarihinde önemli bir rol oynadığını ve Fransızların zayıf olduğumuz dönemlerde bizden aldığı çok eski Alman toprakları olduğunu unutmamalıyız." *Hitler's Table Talk,* 442, 25 Nisan 1942.

bir hassasiyet içeren kaz adımlarıyla bronzlaşmış, sert görünüşlü askerler bütün Berlin'i neşelendirmişti. Sıcak hava ve çarpıcı atmosferin etkisiyle onlarca kadın bayılmıştı. Başkent çılgına dönmüştü.

Ertesi gün *Grösster Feldherr aller Zeiten*[75], Reichstag'da "Alman tarihinin en muazzam onuru" hitabını gerçekleştirdi. Peiper ve Wünsche, Hitler'in solundaki onur konuklarıyla birlikte dururlarken, Führer de askerî terfilerle noktalanan bir dizi övgü dağıttı.[76] Karşılarındaki bütün opera locaları, altın örgülü üniformalarla, haçlar ve madalyalarla dolu göğüslerle dolup taşıyordu. Pençelerinde Hakenkreuz'u tutan dev bir altın kartal, arkalarında efsanevi bir dekor olarak duruyordu. "Waffen-SS'in cesur tümen ve alayları" için başlayan madalya yağmuru, bir sağanağa dönüşmüştü. Hitler İngiltere'ye zeytin dalı uzatmaya devam ediyordu. "Savaşın sürmesinde hiçbir gerekçe görmüyorum," dedi. Lakin ertesi gün İngilizler tekflini açıkça reddettiklerinde, Hitler'in üslubu değişmişti: Savaşı seçen İngiltere'ydi.[77]

Bu karar, önce Rusya'yla ilgilenme ihtimalini yeniden doğurdu. Himmler, varır varmaz Hitler'le görüşmek üzere Berghof'a çağrıldığında bu seçeneği bizzat inceliyordu. Görüşme 29 Temmuz'da gerçekleşti.[78] Peiper ve Karl Wolff Mercedes'le gelmişlerdi ve Hitler'in Alplerdeki inziva yerinin öğleden sonra manzarası göz kamaştırıyordu. Kuzeyde, Charlemagne'in eski evi olduğu düşünülen ve Hitler'in sevgili Avusturya'sı olan Untersberg Dağları uzanıyordu. Bu pastoral manzaraya karşın Peiper, Hitler'in atılgan savaşçı yaveri Max Wünsche'yle poz verirken, Eva Braun da siyah İskoç teriyeri Isolde'yle ilgileniyordu. Herkes gülüyordu -Polonyalılar ve Fransızlar yenilmişlerdi- ve her nasılsa savaş

75 Alm. Tüm zamanların en büyük generali. (ç.n.)

76 Peiper ve Max Wünsche'nin Kroll Operası'nda 19 Temmuz 1940 tarihli fotoğrafları, BA-K Hitler fotoğraf arşivinden alınmıştır. Fotoğraf araması sırasındaki yardımları için BA-Koblenz'den Frau Kuhl'a teşekkürler.

77 Hitler'in konuşması ve konuşma sırasında ortamın canlı bir şekilde açıklanışı için: William L. Shirer, *Berlin Diary* (New York: Galahad Books, 1941), 452–457.

78 Bu olay, Walter Frentz'in 1940 Temmuz'unda Himmler, Wolff ve Peiper'ı Berghof'ta gösteren fotoğraflarında açıkça görülmektedir. Film rulolarında görülen konukları, Himmler'in günlüğünden bildiğimiz programla eşleştirirsek bu, 29 Temmuz'da Gmund'dan Obersalzberg'e seyahatleri olmalı: Himmler'in 1940 tarihli günlüğü, BA-K, N, 1126/42. Fotoğraf araştırması için, Hanns-Peter Frentz ve Bildarchiv Preußischer Kulturbesitz.

hâlihazırda kazanılmış görünüyordu. Hatta Peiper, öğleden sonra Eva Braun'la masa tenisi oynamadan önce Karl Wolff'la ahvale dair konuşurlarken kahkahalar havalarda uçuşmuştu.

Peiper, Himmler'in Führer'e olan erişiminin kendi beklentilerini de aniden yükselttiğini hissetmiş olmalıydı. Kısa süre sonra Himmler ve Peiper, Berlin'deki gösterişli Reich Şansölyeliği'nde Hitler'i ziyaret etti. Peiper birkaç hadiseyi net şekilde hatırlıyordu. Fransa'daki savaşın sonra ermesiyle Hitler, Berlin'deki Reich Şansölyeliği'nde yirmi kişiyi daha Şövalye Haçı'yla ödüllendirmişti. Bu, Himmler'in Fransa'da iz bırakan emir subayı Peiper'ın talihini paylaşacağı bir kutlama anıydı. Wilhelmstrasse'ye limuzinleriyle geldiler ve Arno Breker'in heykellerini geçerek mermer bir merdiveni çıktılar. Ardından yüz elli metrelik mermer bir koridordan geçerek insan boyunu bir cüceye benzeten odalardan geçtiler. Leibstandarte'nin onur muhafızları, siyah beyaz üniformalarıyla Nazi kartalları ve devasa bronz kapılarla süslenmiş yüksek Korint sütunlarının altında nöbettelerdi.

Nihayetinde, göğüsleri madalyalarla dolu misafirlerin toplandığı Hitler'in büyük çalışma odasına ulaştılar. Tavanlar o kadar yüksek ve oda o kadar genişti ki, herkes kendisini Pan-Töton akropolünde kaybetmiş gibiydi. Hitler, alnı boyunca sola doğru yatırdığı kahverengi saçları, karakteristik bıyığı ve çatık kaşlarıyla kısa süre sonra odaya girdi. Hitler, selamlamak için düz gri ordu ceketi içinde düz bir çizgide ilerlerken Peiper da kalabalığın kenarında duruyordu. "Beni geçti ve ardından aniden durdu, bana döndü ve gülümseyerek geri geldi. ... İki eliyle elimi tuttu, fakat hiçbir şey söylemedi." Peiper için Hitler'in pudra mavisi gözleri samimi ve büyüleyiciydi. "Onun için darağacına düşünmeden çıkardım."[79]

Orada gerçekleşen bir başka Berlin toplantısında Himmler, Hitler'e SS casusu Alfred Naujocks tarafından hazırlanan yeni bir cüretkâr operasyondan hevesle bahsetti. Fikir, İngiliz ekonomisini istikrarsızlaştırmak adına dünya pazarını sahte İngiliz Sterlinleriyle doldurmaktı.[80] Bunun

79 "Onun için darağacına düşünmeden çıkardım," ve diğer detaylar için, J. Peiper, Toland'la yapılan mülakat, 10 Ekim 1963.

80 1942 yazında Himmler'le birlikteyken Peiper, Sachsenhausen, Buchenwald ve Ravensbrück Toplama Kamplarından baskı zanaatkârı Yahudi mahkûmları kullanarak, İngiliz ekonomisini mahvetmek üzere milyonlarca Poundluk sahte İngiliz parası basma fikri olan Bernhard Operasyonu'ndan haberdar oldu. Peiper'ın

için düşünülen cesurca bir plan, Luftwaffe'nin milyonlarca banknotu İngiltere semalarından bırakmasıydı. Sürecin başlarında Himmler, Bernhard Harekâtı'na dair haberlerle heyecanla içeri girdiğinde, Hitler ve dışişleri bakanı von Ribbentrop müzik salonundaydılar.

"Führer'im, size bir şey göstereceğim." SS'in lideri, Sachsenhausen Toplama Kampı'ndaki kalpazanlardan gelen ilk sahte banknotların, Alman ajanlarınca kullanılabilecek kadar mükemmel olduğunu söylüyordu. Hitler'e yalnızca üçünün sahte olduğunu söylemediği on tane on poundluk İngiliz banknotu uzattı. Hitler banknotları inceledi, üçünü eline aldı ve masaya çarptı. Onları yere atarken, "Bunları beğenmedim," dedi. Odadaki kimse aralarında bir fark göremiyordu, lakin seri numaraları banknotları ele veriyordu. Sahteydiler. Peiper, "Altıncı bir hissi vardı," dedi. "Donakalmıştık."[81]

Savaş döneminin entrikaları arasında, Almanya semalarında kaygı verici gelişmeler yaşanıyordu. Luftwaffe, yaz sonundan beridir Britanya Muharebesi gereğince İngiltere'yi bombalıyordu ve Ağustos'un ikinci yarısında da Londra vurulmaya başlanmıştı. Berlin'de 25 Ağustos gece yarısından sonra hava taarruz sirenleri öttü, ardından projektörler yakıldı, uçaksavarlar çılgınca ateşlendi ve yüksek sesli patlamalar meydana geldi. 4 milyon Berlinli hava taarruz sığınaklarına koşmuşlardı ve İngiliz Wellington ve Whitley bombardıman uçaklarının şehrin üzerine bombalar bırakmasıyla sabah saat 04:00'a kadar nemli oyuklarda uyanık vaziyette kaldılar. Ertesi sabah, kızarık gözleriyle meraklı kalabalıklar, Peiper'ın Prinz Albrecht Straße'deki ofisinden çok da uzakta olmayan Tiergarten'daki kraterleri incelemek için toplandılar. İngilizlerin, Göring'in imkânsız olarak nitelediği şeyi yaptıkları çok açıktı.[82]

Hitler'in sahtekârlığı sezme konusundaki esrarengiz yeteneğine ilişkin açıklaması, John Toland'la yaptığı mülakattan alınmıştır, 10 Ekim 1963. Arka plan için: Richard Breitman, "Follow the Money," *U.S. Intelligence and the Nazis* (Cambridge: Cambridge University Press, 2005). Popüler bir versiyonu için: Lawrence Malkin, *Krueger's Men: The Secret Nazi Counterfeit Plot* (New York: Little, Brown, 2006), 76–78. Beyaz perdedeki tasviri için: *The Counterfeiters* (2008'in en iyi yabancı filmi).

81 J. Peiper, John Toland'la yapılan mülakat, 10 Ekim 1963, LOC, Son Yüz Gün.

82 William L. Shirer, *Berlin Diary* (New York: Alfred A. Knopf, 1941), 486–487. İntikam için Hitler, Londra'ya acımasızca saldırılmasını emretti. 1940 Eylül'ünden Kasım ortasına kadar neredeyse her gece iki yüz Luftwaffe bombardıman uçağı Londra'yı vurdu.

Üç gün sonra yapılan bir başka baskın, Peiper'ın dairesinin yaklaşık yedi kilometre doğusundaki Kreuzberg'de sekiz kişiyi öldürdü, birkaç binayı yerle bir etti ve çok sayıda yangına sebep oldu. Batı Berlin'de hayat gergin bir hâl aldı.[83]

Sigurd için endişelenen Peiper'ın, birkaç başıboş bombayı kafaya takacak çok az zamanı vardı.[84] O ay yeni bir emir subayı, Werner Grothmann, amirinin hızla genişleyen imparatorluğuyla baş edebilmek üzere Himmler'in ekibine dahil edildi. Peiper Grothmann'ı iyi tanıyordu; 1935'te Jüterbog'daki subay aday eğitim kursuna ve Junkerschule Braunschweig'e birlikte katılmışlardı. İkinci emir subayı olarak Grothmann, Peiper'ın kanatları altına girecekti. İkili iyi anlaşıyorlardı -bilhassa Karl Wolff'u ikisi de sevmiyordu.[85]

Ağustos ayının sonunda Himmler'in İspanya'dan misafirleri gelmişti -İspanyol Polis Gücü Şefi Conde de Mayalde. Berlin'de, Görlitzer İstasyonu'nun çevresindeki bomba hasarını araştıran meraklılara aldırmadan, ileri gelenler Himmler'i ofisinde ziyarete geldiklerinde Peiper da görevinin başındaydı. İspanyol polisi 30 Ağustos'ta, Düzen Polisi'nden General Kurt Daluege ve Güvenlik Servisi'yle Reinhard Heydrich'i ziyaret etti. Himmler, güvenlik servisini Faşist Franco'nun rol modeli olarak gösterme hususunda hevesliydi.[86] Herkes, "Güzel, güzel," diyecekti. Bu esnada Hitler, İspanyol lideri Alman güçlerinin Cebelitarık'ı

83 1940 sonbaharı boyunca İngiliz bombardıman uçaklarının hedefi, haftada ortalama dört sefer vurdukları Berlin'di. Bombardımanların fiziki etkileri küçük olmasına rağmen, hava baskınları sırasında gecenin büyük kısmını uyanık geçiren şehirde psikolojik etki çok daha büyüktü.

84 Yine de süregelen İngiliz bombardımanları yüzünden ailesinin Berlin'deki güvenliğine dair bir miktar endişe duymuş olmalı. 1940 Eylül ve Ekim'inde Alman başkenti, iki düzineden fazla kez bombalandı. Bazı bombalar da yakına düşmüştü; Charlottenburg Sarayı da Berlin Hayvanat Bahçesi gibi isabet almıştı. Dahası, bombardımanlar Schönefeld (Henschel), Babelsberg (Arado) ve Genshagen'daki (Daimler-Benz) sanayi tesislerine kaydırıldı.

85 "1940'tan itibaren Himmler'in personeli arasındaydım. ... Bunca zaman boyunca Reichsführer SS, üstün ve insanî biri olarak bana karşı büyük bir nezaket ve dostluk gösterdi ki bu beni çok etkiledi. ... Şimdi ve daima Reichsführer SS'e borçlu olacağım." Werner Grothmann, "Zur Person Himmler's," Dachau, 1946, Toland Evrakı, FDR Kütüphanesi, Kutu 46.

86 Etkinlikte Peiper, Himmler ve diğerleriyle birlikte fotoğraflandı: "Spanischer Polizeiführer zu Besuch in Berlin," *Das Schwarze Korps*, 5 Eylül 1940. Ayrıca, "Der Chef der spanischen Polizei bei der Leibstandarte," *VB*, 5 Eylül 1940.

ele geçirerek İngiliz nakliye rotasını felç etmesine izin vermeye ikna etmek adına derin diplomatik entrikalar çeviriyordu -büyük bir potansiyel darbe de denilebilir.

Yine de Alman karşılaması, büyük oranda kendilerine odaklı şekilde görünmüş olmalıydı; çünkü ilk iş, Lichterfelde Kışlası'nda konuşlu Leibstandarte Adolf Hitler'i ziyaret etmek olmuştu. Burada Leibstandarte'nin uygun adım yürüyüş gösterisiyle karşılandılar. Ardından İspanyol Faşistleri Berlin Olimpiyat Stadı'nın yanındaki Reichssportfeld'e götürüldüler. Orada, RAD'ın *-Reichsarbeitsdienst-* kadın unsurlarınca özenle hazırlanmış Cermen kadın formu gösterisi gerçekleştirildi.

Peiper'ın eşlik ettiği İspanyol delegasyonu, Oranienburg'daki Sachsenhausen Toplama Kampı'na götürüldü. Dört yüz mahkûmun çoğu, konukları rahatsız etmemeleri için götürüldüler. Peki, toplama kampı sisteminin keskin kenarları İspanyol polis şefini şok edecek miydi? Hayır. Çünkü 1940'ın sonlarında dahi Franco'nun hapishanelerinde süratle yargılanıp infaz edilecek yüz binlerce siyasi mahkûm bulunuyordu.[87] Himmler, bu sorunlu unsurları toplumdan atmanın bir yolu olarak Alman modelini öne sürdü. İspanyol gruba, ideal sağlık koşullarını teşvik etmek için SS hastanelerinde verilen diyet ve doğal tedavilerin potansiyelini övdü.[88] Buna karşın, Sachsenhausen Toplama Kampı'ndaki tıbbi şartlar korkunçtu: Ağustos'un son iki gününde on mahkûm zatürre veya tüberkülozdan ölmüş ve bir kişi de kaçmaya çalışırken vurulmuştu.[89] O esnada, 28 Temmuz'da Berlin'deki gazeteler Polonyalı bir çiftçinin Alman bir kadınla yattığı gerekçesiyle asıldığına ilişkin uyarısını yayınladı. "Irkı kirletmeye asla müsamaha gösterilmeyecek."[90]

O ana dek mikro yönetici Himmler, SS toplama kamplarını, bir SS tarım merkezini ve ayrıca tıbbi, arkeolojik ve akademik bölümleri yönetiyordu. Bunlar, "Alman ruhunun yüceliğini keşfetmek" amacıyla

---

87 Çatışmalarda öldürülen Cumhuriyetçi askerleri saymazsak, Franco'nun gerçekleştirdiği infaz sayısı 2 milyon civarındaydı! Süren tarihî skandalda Katolik Kilisesi, soykırımı durdurmak için hiçbir çaba göstermedi. Himmler bile Franco'nun eylemleri karşısında dehşete düştüğünü iddia etti, fakat mantığında merhamete dair hiçbir iz yoktu: Böylesi siyasi tutuklulardan faydalanmak yerine neden infaz ediyordu ki?

88 Kersten, *The Kersten Memoirs: 1940–1945*, 20 Ağustos 1940 girdisi, 43–46.

89 KZ Sachsenhausen'ın Anıt Bölümü Arşivi: R 54/38, Erinnerungsbericht des Häftlings Dr. Franz Nowak.

90 William Shirer, *Berlin Diary, 1934–1941* (New York: A. A. Knopf, 1941), 461.

sözle bilimsel arkeolojik keşiflere sponsorluk eden atalar kanadı yani *Ahnenerbe* gibi absürt kılıklara bürünmüştü.

Bir de *Lebensborn*- "Yaşam Kaynağı"- vardı. Lebensborn, iyi bir genetiğe sahip bekâr annelerin -çoğunlukla SS'lerin- çocuklarına evler temin ediyor ve geniş Alman ailelerini teşvik etmek için politikalar üretiyordu.[91] Program kamuoyunda hoş karşılanmıştı ve sert bir dizi Nasyonal Sosyalist programın yumuşak bir dokunuşu olarak görüldü. Nitekim, SS doktorları ve toplama kampı muhafızlarını barındıran gruplar halkın gözünün önüne daha az getiriliyordu.[92]

Bu sırada, Alman işgali altındaki Lüksemburg'un Büyük Düşesi ve hükûmeti Büyük Britanya'ya kaçmıştı. Ülke, komşu Batı Almanya eyaleti olan Koblenz-Trier'in valisi Gustav Simon liderliğindeki bir Alman sivil idaresine verilmişti. 16-18 Ağustos tarihleri arasında Simon'un adamları, yerel halkı Yahudilere karşı ayaklanmaya kışkırtmak adına başarısız bir girişimde bulundular. Yine de Yahudilerin ülkeyi terk etmeleri için

---

91 Bkz. V. Thompson, "'Lebensborn' and the Eugenics Policy of the Reichsführer SS," *Central European History 4* (1971), 54–77. Kurumun etkisi, Lebesborn'a çocuk sayısıyla doğru orantılı şekilde aylık katkı payı ödeyen her SS için kaçınılmaz bir ekonomik gerçek hâline geldi. Bekârlar aylık maaşlarının önemli bir kısmını fona harcarken, geniş bir aileye sahip olanlar neredeyse hiçbir şey ödemiyordu. Evlilik dışı çocuklar –hatta çok eşlilik- iyi bir şey gibi görülüyordu. Himmler, 23 Temmuz 1943'te Sepp Dietrich'e yazdığı mektupta, "Leibstandarte mensuplarının doğan evlilik dışı çocuk sayısındaki umut verici artış gerçeğinden" duyduğu memnuniyeti açıkça dile getirdi. BA-K, Sammlung Shumacker/441.

92 Himmler, Ahnenerbe çatısı altında Tibet'i ve oranın Alman meseleleri üzerindeki etkisini inceleyen büyük bir bilim adamı topluluğuna sahipti. Cengiz Han'ın aynı zamanda daha aşağı bir Doğu ırkından olmasına rağmen dünyaya hükmeder hâle geldiği konusundaki çelişki içinse Himmler'in fantastik bir açıklaması vardı: Han ve diğer bazı Moğollar, kayıp kıta Atlantis'ten gelen İskandinav göçmenlerin torunlarıydılar. Damarlarında akan Töton kanıyla birlikte bu tür insanlar, en tehlikeli olanlardı! Himmler'in *Welteislehre* (Buz Çağı Öğretisi) konusundaki başuzmanlarından biri, kendisinin doğrudan Töton tanrısı Thor'un soyundan geldiğine inanan SS Brigadierführer Karl-Maria Wiligut'tu (kendisine küstah bir şekilde "Weisthor" diyordu). Himmler, Weisthor'u Merlin'in Nazi-Irminist versiyonu olarak görürken, kendisini de pek tabii Kral Arthur, Wewelsburg'u da Camelot olarak gördü. Bkz. "Interrogation of Ernst Schäfer," 16 Temmuz 1945, NA RG 238, Mikrofilm M-1270, Kayıt 27. Himmler'in geçmiş ve ırkî ofislerine ilişkin derinlemesine bir çalışma için bkz. Michael H. Kater, *Das 'Ahnenerbe' der SS, 1935–1945: Ein Beitrag zur Kulturpolitik des Dritten Reiches* (Stuttgart: Deutsche Verlags Anstalt, 1974).

baskı sürüyordu, böylelikle *Judenrein* -Yahudisizlik- gerçekleştirilebilirdi. SS Yüksek Polis Şefi Theodor Berkelmann, Fransa'nın Alsace-Lorraine bölgesinde bu amacı gerçekleştirmek üzere görevlendirildi. Aynı sonbaharda Himmler ve Peiper, Berkelmann'la görüştüler.[93]

Bu pekiştirme ve fetih haftalarında Peiper, Himmler'in motosiklet taburuna hitap ettiği ve Leibstandarte'nin subaylarını Alvensleben Kalesi'nin avlusunda topladığı 7 Eylül 1940'taki "Metz Günü"nde amirinin yanındaydı. Burası, Mosel Nehri'nin iki yanında yer alan şehrin yukarısındaki eski bir hisardı.[94] Bölükler, açık bir sonbahar göğünün altında uzun ve düz sıralar hâlinde toplandılar. Himmler, arkasında duran Peiper'la, her bir askerin yanından yavaşça geçti.

Kürsüye çıkan Himmler, tiz sesiyle "SS ve zorlu yükümlülüklerini" haykırdı. Hitler'in kişisel hediyesi olan yeni alay sancağını -metal bir SS kalkanına kalınca işlenmiş kırmızı, altın, beyaz ve siyah renklerde bir gamalı haç- sundu: "Herkes bilsin ki, şu saatten itibaren Führer daima aranızda bulunuyor. Bu en büyük yükümlülüğünüzdür."[95] Peiper kendisini izlerken Himmler, Alman sınırındaki bu bölgenin 1919'daki Versailles Antlaşması'dan beridir Fransızlara ait olduğunu hatırlattı. "Lorraine ayaklarımızın altında uzanıyor," dedi. Şimdiyse tekrardan Alman ellerine geçmişti.[96]

Doğu Fransa'nın Reich'ın haklı bir parçası olduğunu söyledi. "Burada, toprağın antik Alman karakteri görülebiliyor. Fransa'nın Lorraine

---

93 HSSPF Theodor Berkelmann, Himmler tarafından 1940 Eylül'ünde "Cermen unsurlarının" Fransa'daki Alsace'tan Ukrayna'ya "ırkî özelliklerinin uygunluğuna" dayanarak yeniden yerleştirilmesine yardımcı olması adına görevlendirildi. Vali Josef Bürkel, "aşağı olanların" [kızıl Yahudiler] Fransa'nın işgal edilmeyen bölgelerine –veya toplama kamplarına- gönderilmesini öne sürdü. Bkz. Longerich, *Heinrich Himmler*, 588-589. 1940 Eylül'ünde Peiper ve Himmler'in Berkelmann'la görüşmelerinin fotoğrafı için, Jens Westemeier, *Joachim Peiper: A Biography of Himmler's SS Commander* (Atglen: Schiffer, 2007), fotoğraf 128. sayfanın ardına basılmıştır.

94 "Reiseprogramm des Reichsführer SS, 6.9.1940–8.9.1940," NA RG 242, T-175, R112, 2637788–89. Metz yolunda Himmler, Peiper ve diğerleri, 6 Eylül'de Semois'daki Hotel Bartel'de açıklanmayan bir mesele için SS Tümgeneral Pohl'la görüşmek üzere durdular. Sepp Dietrich'in o güne dair emrinin bulunduğu yer, "Sonderbefehl für die Übergabe der neuen Standarte durch R.F. SS," Metz, 6 Eylül 1940, NA RG 242, T-175, R112, 2637794–95.

95 Metz Günü'nden bu ve diğer alıntılar için: Best, *Mit der Leibstandarte im Westen*, 51–54.

96 Best, *Mit der Leibstandarte im Westen.*

boyunca oldukça ucuz şekilde örtbas etmeye çalıştığı kusurlarından başka görülecek bir şey yok." Peiper dinliyordu. Himmler, Hitler gibi bir hatip değildi, fakat yine de canlıydı. "Biliyoruz ve kalbimizde taşıyoruz: Bu sancak daima dalgalanacak," Himmler konuşmasını kesti ve yumruğunu vurdu, "savaşta ve barışta SS'lerim!"

Herkes, Himmler'in İngiliz semalarında gerçekleşen şiddetli hava muharebesi olan Britanya Muharebesi'ni ciddi şekilde anlatacağı konferans salonuna geçti. Luftwaffe'nın galip geleceğini söyledi. Berlin'in bombalanmasına hiç değinmemişti. Ardından Kurt Meyer'den hayranlıkla bahsetti. Çünkü, dedi, onun gibi adamlar sayesinde burası bir kez daha Alman hâline geldi. Leibstandarte'nin Alsaslı Yahudileri Fransa'dan sürülmek üzere toplanması sırasında yaptığı yardımları övdü:

> Waffen-SS mensupları sık sık bu insanların sınır dışı edilmesini düşünüyorlar. Bu düşünceler, bugün güvenlik polisimizin sizlerin çok büyük yardımlarıyla gerçekleştirdikleri oldukça zor işleri izlerken aklıma geliyor. Tam olarak aynı şey Polonya'da eksi kırk derece havalarda gerçekleştirildi, binlerce, onbinlerce, yüzbinlerce insanı çekmek zorunda kaldık; binlerce Polonyalı ileri gelenleri vurmak için -bunu duymanız gerekiyor, fakat aynı zamanda derhal unutacaksınız- güçlü olmamız gerekiyordu, aksi takdirde daha sonra bizden intikam alırlardı. ... Çoğu durumda, bir bölük askerle savaşa girmek, bir bölgede engel teşkil eden düşük kültür düzeyindeki nüfusu bir bölükle bastırmaktan, infazlar gerçekleştirmekten veya ağlayan histerik kadınları yahut nüfusu kovmaktan çok daha kolaydır.[97]

Himmler'in konuşması, "*Wenn alle untreu werden*"in Leibstandarte tarafından koro hâlinde söylenmesi ve Führer'e bağlılık haykırışlarıyla son buldu. Peiper ne düşünmüştü? Bilemeyiz. Yine de orada, doğrudan Himmler'in altındaydı.

ESKİ BİR ALMAN DEYİŞİ DER Kİ, "ŞEYTANLA YEMEK YİYECEK olan, uzun bir çatala ihtiyaç duyar."[98]

---

97 "Himmler's address to officers of the SS-Leibstandarte Adolf Hitler on the Day of Metz," NA RG-238, ABD Belgeleri 304, NM-66, Girdi 2A, Kutu 18. IMT Belgesi 1918-PS.

98 Eski Alman deyişi, "Wer mit dem Teufel speist, braucht eine lange Gabel."

Altıncı Bölüm

BARBAROSSA

1940 SONBAHARINDA PEIPER, BAŞ DÖNDÜREN SEYAHAT programını sürdürdü ve patronuna bir dizi seyahatte eşlik etti. Bu tempo, Heinrich Himmler'in emir subayının ahlaki yargısını köreltmiş miydi?

Ek olanaklar vardı. 17 Ekim 1940'ta Peiper ile Himmler'in yakın personeli fethedilen Paris'te aylak aylak vakit geçirdi ve ardından Bordeaux'ya uçarak orada üstü açık bir Mercedes aldı. Himmler açık yollarda genellikle gözlükleri ve deri bir şoför şapkasıyla kendi başına son sürat gazlamaya bayılırdı.[1] Bununla birlikte, Reichsführer içinden geldiği gibi davranıyordu; yolun kenarında yürüyen SS'lerine el sallamak için yavaşlıyor ve hatta ufak bir sohbet etmek için durduğu da oluyordu. Nasıldılar? Dahası, yemek nasıldı? "Askerlerin karşılaştıkları sorunları çözebilmeleri için, hangi koşulda olunursa olunsun teçhizat ve erzak sıkıntısı çekmemesine dikkat edilmesi gerekir," diyordu.[2] Erzak çantasından çıkardığı küçük bir paket çikolata veya sigarayla konuşmayı bitirirdi.

Seyahatin ilk akşamında Himmler, SS Totenkopf Tümeni için silah ve teçhizat tedarikinde yaşanan can sıkıcı bir meseleyi tartışmak üzere Hotel Splendid'de SS Albay Eugen Dollmann ile akşam yemeğinde bir araya geldi. Ertesi sabah ekip, Himmler'in Theodor Eicke'ye kırk dokuzuncu doğum günü için gecikmiş tebriklerini iletebilmesi için

---

1 Peiper'ın üç bin kilometrelik yolculuğu (Fountainbleau–Le Havre–Cherbourg–Rennes–Brest–Bordeaux–Biarritz–Madrid) detaylıca yazdığı el yazısı notlarının görülebileceği yer, NA RG 242, T-175, R112, 2637644-45.

2 "Kiermaier statement," *a.g.e.*, PRO: WO208/4474.

Fransız kenti Dax'a gitti.[3] SS liderinin mizahtan uzak doğası göz önüne alındığında, bu ziyaret pek de festival havasında geçmeyecek gibiydi.

Bunun farkında olarak o günün programını belirleyen ekip, güneşli İspanya'ya keyifli bir yolculuğa çıktı. Reichsführer, birinci sınıf bir seyahat gerçekleştirdi. Himmler, Peiper ve diğerleri Irun'a ulaştılar ve ardından Burgos üzerinden Madrid'e geçerek üs hâline getirecekleri gösterişli otelleri Hotel Ritz'e yerleştiler.[4] Ertesi gün 20 Ekim'de, General Francisco Franco'nun huzurunda Prado Sarayı'nda resmi bir resepsiyon gerçekleştirildi. Himmler İspanya'yı savaş çabalarında Almanya'ya katılmaya ikna etmek için oradaydı. Almanya, üç yıllık iç savaş süresinde faşistleri Alman gönüllülerinden oluşan Condor Lejyonu'yla desteklememiş miydi?[5] Yine de 1939 Nisan'ında acımasız bir zafer elde edilene dek süren çatışmalar iki taraf için de toplamda yarım milyondan fazla cana mal olmuştu. İspanya kan dökmekten bıkmıştı.

Fakat resmi kırmızı halının da ötesinde, resepsiyona isteksizlik hâkimdi. O günün ilerleyen saatlerinde yağan yağmurla boğa güreşi gösterisi iptal edildi ve İspanyolların ilgisizliklerinden ötürü sığ cereyan eden diplomatik çabalar da dağılmıştı. Patronları yeni İspanyol diktatör Franco'ya yaltaklanırken, Gunther d'Alquen, Rudolf Brandt, Werner Grothmann ve Peiper manzarayı seyrediyorlardı. Müteakip günlerde de Prado Fotoğraf Galerisi'nde bir dizi resepsiyon düzenlendi, Escorial Sarayı'na bir ziyarette bulunuldu ve José Antonio Primo de Rivera'nın mezarına çelenk koyuldu. Geceler de görkem ve formalite dolu resmi işlemlerle geçiyordu.

Yine de enteresan bir şey olmuştu. Barselona'da kaldıkları sırada, Heinrich Himmler ünlü Montserrat Manastırı'nı ziyaret etmek için ciddi bir yolculuğa çıktı. Görünüşe göre Himmler, Kutsal Kâse'yi nihayet

---

3 Himmler'in takvimi ve Peiper'ın varlığı için bkz. NA RG 242, T-175, Kayıt 112, 2637780–83.

4 Peiper'ın Ekim seyahatleri için birincil kaynak Kamu Kayıt Ofisi (buradan itibaren PRO), "Interrogation of Werner Grothmann," WO208/4474, RC190054, Kew, Londra. Ayrıca, "Himmler: 1940 Visit to Spain," C10370, 10370/41, FO/371/24529.

5 Unternehmen Feuerzauber – Ateş Büyüsü Operasyonu: İspanyol Faşistlere gerçekleştirilen Alman askerî yardımı, Franco'nun iç savaşa yardım talebine Hitler'in verdiği cevapla 1936 yazında başladı. Daha sonra Peiper'ın yanında savaşacak olan sert tank sürücüsü August Tonk, İspanya'da Wilhelm Ritter von Thoma komutasındaki Kondor Lejyonu'nun 1. Panzer'inin hafif tanklarında görevli mürettebatın üyesiydi.

Manastırda bulabileceğine inanıyordu![6] Himmler'in malum çılgınlığına göre, İsa'nın Son Akşam Yemeği'ni kutsadığı kadehin Nazilerin eline geçişi, Almanya'nın savaşı kazanmasına yardımcı olabilirdi. Himmler'in mantığına göre, Yahudilerin kralı olmaktan çok uzak olan İsa, esasen Aryan kanından geliyordu çünkü İsa'nın babası bir Aryan'dı. Himmler, Kâse ve diğer dini eserler hakkında bulabildiği her şeyi okumuştu: Şayet Ahit Sandığı'nı veya Longinus'un Mızrağı'nı ele geçirebilirse, o zaman SS'leri hayal dahi edilemeyecek güçlerin tadını çıkarabilirdi.

Himmler, Richard Wagner'in Kutsal Kâse'nin "Pirenelerdeki muhteşem Montsalvat Kalesi'nde" tutulduğunu söylediği *Parsifal* operasından esinlenmişti. Esasen bu kalenin Parsival'in 1913'te Barselona'daki Liceu Opera Binası'nda gerçekleştirilen ilk gösterimi sırasında Montserrat olduğuna ilişkin bir inanış ortaya çıkmıştı.[7] Himmler'in başka bulanık gerekçeleri de vardı: Montserrat'ın kuzeydoğusundaki Katalonya bölgesinden bir türkü, civarda bir "mistik yaşam tarzı" bulunduğundan bahsediyordu. Himmler için bu neredeyse bir kanıttı. Fakat Peiper, Wolff ve diğerleriyle birlikte kaleye ulaşan Reichsführer SS'in kafası karışmıştı. Manastırda Almanca bilen tek kişi olan Andreu Ripol Noble adındaki bir rahip, tercüman ve tur rehberliği görevini üstlendi. Himmler bu basit rahibe tuhaf mantığını anlatmaya hevesli görünse de meraklı SS'ler grubu eli boş döndüler. Başka meselelerde de elleri boş dönmüşlerdi: Franco, savaşta Almanya'nın yanında yer almayı reddetmişti. İspanya tarafsız kalacaktı -en azından resmiyette.

---

6 Himmler'in Barselona'daki Kutsal Kâse arayışı için: Montserrat Rico Góngora, *The Desecrated Abbey* (Madrid: Planeta, 2007). Barselona'da Himmler ve Peiper'la birlikte olan Karl Wolff'tan başka hiç kimse hikâyenin doğru olduğunu belirtmedi: "O sıralarda Paderdorn'un yanındaki Wewelsburg, Batı Prusya'daki *Deutscher Ritterorden*'ın öncülüydü ve Himmler, Kral Arthur'un yuvarlak masasının orada yeniden doğması gerektiğine karar verdi. ... Efsanede, Yuvarlak Masa Şövalyeleri Kutsal Kâse'yi arıyorlardı ve gerçekten biz de aradık! Kutsal Kâse'yi İspanya ve Fransa'da aramıştık." Wolff, Barselona seyahatlerinin, bir nevi kâse arayışı olduğunu söyledi. Arayışları sırasında siyah SS üniformalarını giymişlerdi ve manastırdaki rahipler onların yanından tedirgin bir şekilde geçmişlerdi. Karl Wolff'un Gerd Heidemann'a 23 Mart 198 tarihli mektubu: "Şeytanı gördüklerini sandıkları için yanımızdan geçerken istavroz çıkardılar."

7 Wagner, kadehin nerede olduğunu bildiğini iddia eden on üçüncü yüzyıl ozanı Wolfram von Eschenbach'ın yazılarından ilham almış olabilir. Ancak diğerleri, Kutsal Kâse'nin Fransa, Montségur'da olduğunu söylediler –orası, Himmler'in o yaz gerçekleştirilen fethin ardından hâlihazırda adamlarını gönderdiği yerdi.

İspanya'da geçen altı tuhaf günün ardından Berlin'e döndüler.[8] Kutsal Kâse olmasa da, 1 Kasım'da Himmler, Peiper'ı Birinci Emir Subaylığına terfii ederek Grothmann'ı doğrudan emrine verdi. Berlin'e dönen Peiper için son hadiseler yaklaşan tatilinin sevincini kursağında bırakmıştı; Luftwaffe'nın Londra'yı gece gündüz bombalamasına yanıt olarak İngiliz bombardıman uçakları Berlin üzerine bir düzineden fazla kez gelmişlerdi. Himmler'in 7 Ekim'deki doğum gününde, RAF'ın Berlin'e saat 22:00'da gerçekleştirdiği baskına işlerinden dönen veya sinemadan ayrılan vatandaşlar sokakta yakalanmış ve Peiper ailesi de bu baskını ucuz atlatmıştı. Otuz bir kişi hayatını kaybetti. Ayın ilerleyen günlerinde, Himmler'in emir subayının evde bulunduğu bir sırada, Nazi propaganda bakanı Joseph Goebbels hasarı görmek için Peiper'ın Wilsmersdof mahallesini ve yakınlardaki Steglitz'i ziyaret etti. Karakteristik kırık beyaz paltosunu giyen Goebbels, baskınların önemini görmezden gelmişti. Yine de günlüğüne tam tersini yazmıştı. "Ahval tozpembe değil," diyordu. "Hava baskını sirenleri insanları tedirgin ediyor."[9]

Daha sonra, Kasım'da RAF bombardıman uçaklarının artan kayıpları ve Luftwaffe'nın da Londra baskınları azaldıkça, Berlin'e gerçekleşen baskınlar da durma noktasına geldi. Son saldırı 20 Aralık'ta gerçekleşse de birkaç müzeye zarar vermekten öteye gidememişti. Tatil döneminin geri kalan kısmında Alman başkentine normallik hissi geri gelmişti. İngiltere'yi hava bombardımanlarıyla teslimiyete zorlama fikri henüz gerçekleşmese de savaşın ikinci Noeli de herhangi kötü bir şey olacağına işaret etmiyordu. Fakat bu başarısızlık Hitler ve Himmler'in dikkatlerini yavaş yavaş Doğu'ya çekecekti. Savaş işleri tatil döneminde yalnızca bir anlığına yavaşlamıştı ve Jochen Peiper kısa süre içerisinde yeniden yollara düştü.

Ocak ayının başlarında Peiper, Himmler'le birlikte Reichsführer'in en sevdiği SS cephe sanatçısı Josef Keller-Kühne'nin Münih'teki sergisinin (Kampfstätten der Waffen SS) görkemli açılışına katıldılar.[10] 1941 Ocak'ının sonlarında Peiper, Grothmann ve Wolff, Himmler'in temsilcileri olarak Totenkopf ve polis unsurlarının kışlık ekipman ihtiyaçlarını

---

8 Peiper'ın Himmler'le İspanya gezisi sırasındaki fotoğraflarının yayınlandığı yer, *Das Schwarze Korps*, 31 Ekim 1940, PRO: WO208/4474.

9 Joseph Goebbels, 26 Ekim 1940. Jana Richter, ed., *Die Tagebücher von Joseph Goebbels*/Teil 1, 1923–1941. Band 8, April–Nov. 1940, (Münih, K. G. Saur, 1998).

10 Staatsarchiv München, Spruchkammerverfahren, K 856 Josef Woldemar Keller-Kühne.

karşılamalarına yardım etmeleri için Norveç'e gönderildiler.[11] Bunu akıllarında kolayca tutabiliyorlardı çünkü termometre sürekli sıfırın altında 30 derecelerdeydi. Peiper'ın doğum günü 30 Ocak'ta Himmler, Oslo'da 150 Norveçli SS gönüllüsüne yemin ettirdi -bu gönüllüler daha sonra SS Kampfgruppe Nord adını alacaklardı. Her zamanki üslubuyla Reichsführer, SS'in kutsal geleneklerine dair konuşma yaptı ve onları evlenerek çok çocuk yapmaları konusunda uyardı.

Ardından, Himmler'e etnik Alman çocuklarına ne yapılması gerektiğini soran Norveç valisi Josef Terboven'la bir uzlaşıya vardılar. Reichsführer, çocukların Anavatan'daki Lebensborn programına gönderilmesi gerektiğini belirtti. Çocukları annelerinden koparmak bir zorluk oluşturmayacak mıydı? Terboven bunu bilmek istiyordu. Konuşmalara tanık olan Peiper, "Alman askerlerinden çocuk sahibi olan kadınlar hor görüldüler ve zulme uğradılar. Fakat bu değerli bir kan ve onları eğitmek için Almanya'ya getirmek daha makul görünüyor," dedi. Değerli kan! Emir subayı, amirinin ırksal Weltanschauung'uyla tamamen aynı fikirdeydi. Himmler daha iyi şekilde ifade edemezdi.[12] Her zamanki gibi, Norveçli gönüllüleri de karşılamak için büyük bir salonda vakur bir tören düzenlendi.[13] Fakat, ırksal açıdan tertemiz olan Waffen-SS'te niçin İskandinav gönüllülere ihtiyaç duyulmuştu?

---

11 "Programm für den Besuch des Reichsführer SS in Norwegen," NA RG 242, T-175, Kayıt 112, 2637759–763.

12 Peiper'ın, "Fakat bu değerli bir kan," yorumu için, RG-238, M1019, Kayıt 52, 185–189: "Vernehmung von Col. Joachim Peiper," 17 Nisan 1947. Terboven ve Norveçlilerle görüşme: Witte vd., *Dienstkalender Heinrich Himmlers*, 159. Himmler'in karışık ırklarla ilgili görüşü, 14 Ekim 1943'te komutanlara Bad Schachen'da yaptığı konuşmadan az da olsa anlaşılabiliyor: "Böyle bir insan karışımında daima ırkî açıdan iyi olan bazı tiplerin olacağı açıktır. Bu yüzden onların çocuklarını, gerekirse soyarak veya çalarak, çevrelerinden uzaklaştırmak için yanımızda götürmek sizin görevinizdir. Bu, Avrupalı zihinlerimize garip görünebilir ve hatta pek çok insan, 'Bir çocuğu annesinden koparacak kadar nasıl acımasız olursunuz?' diyecektir. Bense, 'Nasıl olur da daha sonra oğlunu ve torununu öldürecek, geleceğin parlak bir düşmanını diğer tarafta bırakacak kadar acımasız olabilirsin?' derim. Ya kendimiz için kullanabileceğimiz iyi kanları kazanıp onlara halkımız içerisinde yer veririz ya da beyler –buna acımasızlık diyebilirsiniz ama doğa acımasızdır- bu kanları yok ederiz." NA RG 319, Araştırma Depo Kayıtları (IRR), Himmler dosyaları, XE-000632.

13 "Kameraden aus dem Norden," *Das Schwarze Korps*, 1941. Ayrıca, "Persönlicher Stab Reichsführer SS," BA-K, NS 19/4008, 39–45.

Bunun cevabı doğuda yatıyordu. Fakat resmiyette bir ipucu dahi yoktu. 4 Mayıs 1941'de Hitler ve Himmler Kroll Operası'na gitmek için Berlin'in yağmurlu sokaklarından geçerlerken Peiper da onlarlaydı. Kroll Operası, Reichstag yakıldığından beridir Hitler'in Alman halkına hitap ettiği bir platform görevi görüyordu.[14] Gamalı haçlı uzun bayraklar cadde boyunca gösterişli biçimde asılmıştı. Uzun deri ceketiyle Hitler, Leibstandarte süngü selamı verirken elini kaldırarak karşılık verdi. Peiper, süvari çizmeleri, süvari pantolonu ve dekoratif örgüleriyle, Himmler ve Hitler'in Luftwaffe İrtibat Subayı Nicolaus von Below'un arkasından emin adımlarla ilerliyordu.

Tıpkı geçen yaz olduğu gibi Peiper, Hitler'in uzun ve ağır konuşması için yine içerideydi. Hitler, "Büyük Britanya'yla anlaşmaya varma çabalarımın tamamı, küçük bir klik tarafından berbat edildi," dedi. "Bizi ne pahasına olursa olsun savaşa çekmek üzerine kurulu bu fanatik ve şeytani planın arkasındaki kişi Bay Churchill'di. Bu adamların arkasında, Yahudilerin büyük çaplı uluslararası mali çıkarları bulunuyor." Fransa düşmüştü ve İngiliz ordusunun en iyileri de Dunkirk'ten kıl payı kurtulmuştu. Alman lider, "Ve şimdi, istediği o savaşı alıyor," diye gürledi.

Bir haftadan kısa bir süre sonra 10 Mayıs'ta, Leibstandarte kısa süren bir seferle Yunanistan'a boyun eğdirmiş ve akabinde Peiper, oradaki çarpışmalara dair doğru bir izlenim elde etmek için Reichsführer'le birlikte Larissa'ya doğru yola çıkmıştı. Onlar varana dek çatışmalar çoktan bitmişti. Daha sonra 21 Mayıs'ta Peiper, Himmler'le birlikte tekrar Oslo'ya uçtu ve ertesi gün yeni kurulan SS Wiking Tümeni'nin Norveçli gönüllülerini teftiş ettiler. Yemek sonrası her zamanki konuşmalar yapıldı ve milli marşlar söylendi. Himmler, Norveçlilerin kısa süre içinde devasa boyutlardaki bir seferde Cermen elitlerine katılacaklarını ima etti.[15]

Telaşlı yolculuklar bitmemişti. 1941 Mayıs'ının sonlarına doğru, Peiper, Himmler ve Oswald Pohl, Mauthausen'daki toplama kampına senelik ziyaretlerini gerçekleştirdiler. Yalnızca Mayıs ayında Mauthausen'da sekiz bin mahkûm can vermişti.[16] Himmler'in maiyeti, yaşanan ıstıraba dair pek bir tepki vermemişlerdi.[17]

---

14 Witte vd., *Dienstkalender Heinrich Himmle*rs, 4 Mayıs 1941 girdisi. Fotoğrafları çeken Heinrich Hoffmann.

15 Westemeier, *Himmlers Krieger*, 105.

16 Witte vd., *Dienstkalender Heinrich Himmlers*, 31 Mayıs 1941 girdisi, 165.

17 Jochen Peiper'ın 8 Nisan 1946 tarihli ifadesi, William R. Perl Evrakı, George Washington Kütüphanesi, Kutu 6, Dosya 6.

Aradan geçen kısa bir sürenin ardından Haziran başında Peiper, patronunun ilhak edilen bölgelerdeki yeniden yerleştirme projesine yardımcı olabilecek ilkokul düzeyindeki Alman çocuklara yaranmaya çalıştığı Polonya'daki Wartheland'da Himmler'le birlikteydi. Aynı yolculukta Peiper, Reichskommisar pozisyonunun Erich von dem Bach'tan Yukarı Silezya Valisi SS Tümgeneral Fritz Bracht'a devredilişine dair Yukarı Silezya'daki Oppeln'de gerçekleşen kutlamada da Himmler'in yanındaydı. Toplama kampları müfettişi ve Üçüncü Reich'ın en meşhur savaş suçlularından biri olan SS Tuğgeneral Richard Glücks de orada Himmler'leydi. Peiper, kutlamaların olmazsa olmazı çiçek buketini tutuyordu.[18]

Grup, 6 Haziran'da Łódź'a devam etti ve Himmler'in "SS-1" plakalı üstü açık siyah BMW'sinin direksiyonunda Peiper vardı. Himmler'in kurmayları, çoğunu küçük çocukların oluşturduğu kırk bin köle işçinin karın tokluğuna Alman ordusuna üniforma ürettiği, sanayileşmiş gettodaki dokuma fabrikalarını gezdi. Himmler, Łódź'daki Yahudi Konseyi'nin başkanı Chaim Rumkowski'nin üretimin ne pahasına olursa olsun sürdürülmesi gerektiğine dair söylediklerinden etkilenmişti.[19] Kapana kıstırılmış işçiler için iyileştirilmiş erzak tedarikine ilişkin vaatler verilse de bu oyalayıcı laflar hiçbir zaman gerçekleşmedi.[20] Peiper'ın bu hadiseye ilişkin garip bir anısı vardı: "Ayakkabıcılar, terziler ve saatçiler için kurulan atölyelerin bulunduğu bir çalışma kampını ziyaret ettik. Orada bulunduğumuz zaman içerisinde birkaç Alman polis öldürüldüğünden, gettonun

18 RFSS personeli Yukarı Silezya'daki Oppeln'deki kutlamalarda. Fotoğraf kaynağı: BA-BA: 146-1969-052-27. Koblenz'in başlığı hatalıdır. Bununla birlikte içerik ve bağlamı göz önüne aldığımızda, *Himmler Dientskalendar*'la (166-167) tarihi 4 veya 5 Haziran 1941 olarak daraltmak mümkün.

19 Peiper, 6 Haziran 1941'de Łódź'da Himmler'in yanında fotoğraflandı: Witte vd., *Dienstkalender Heinrich Himmlers*, 167, 168. Ayrıca diğer fotoğraflar Peter Witte'nin nezaketiyle ulaşmıştır. Himmler'in Łódź'daki varlığı için bkz. Brandt'ın seyir günlüğü: NA RG 242, T-175, R39A, ve 6 Haziran 1941 tarihli el yazısı girdisi. Himmler'in ziyareti sırasında Yahudilerin evlerinden çıkmaları yasaktı. Getto içerisindeki şartlar o kadar korkunç ve umutsuzdu ki, köleleştirilen nüfusun arasındaki intiharlar gündelik bir hadise hâline gelmişti. Bkz. Lucjan Dobroszycki, *The Chronicle of the Łódź Ghetto* (New Haven, CT: Yale University Press, 1984), 58–61.

20 Christopher Browning, "Nazi Ghettoization Policy in Poland," *Central European History* No. 19 (1986): 355–366.

bir kısmının yıkılmasına ilişkin emir verilmişti. Yıkım, getto sakinleri tarafından polis nezaretinde gerçekleştirilmişti."[21]

Bu tür rahatsız edici hazırlıkların gözlenmesiyle birlikte, Himmler ve karargâhı en büyük işe hazırlanmak için süratle Berlin'e döndü: Barbarossa Harekâtı. Ve Barbarossa askerî harekâttan *çok daha fazlası* olacaktı.

11 Haziran 1941 akşamı Himmler, Alm Vadisi ve Teutoborg Ormanı'na bakan Wewelsburg'daki kutsal ideolojik merkezinde, seçkin bir grup üst düzey SS subayı ve polis yetkilisiyle gizlice bir araya geldi. Reichsführer, yeniden şekillendirilmiş kaledeki bir ortaçağ arması altında hızla yaklaşan ideolojik savaşa ilişkin nutuk çekti. Bolşevizm sorununun temelinde Sovyet Rusya'nın yattığını söyledi. Buluşmada, Polonya'daki *Bandenkampf* -partizan çatışmaları- konusunda uzman olan SS Korgeneral Erich von dem Bach-Zelewski de hazır bulundu. Esasen Bandenkampf'ın partizan çatışmalarıyla pek alakası yoktu -ki Doğu'da henüz baş göstermemişti de. Bunun yerine, Naziler tarafından Polonyalı entelektüellerin ve Yahudilerin infazlarına askerî bir kılıf uydurmak için kullanılan üstü kapalı bir ifadeydi.

Himmler, afallayan izleyicilerine Yahudilerin, Slavların ve *Untermenschen*'in -insandan aşağı- sayılarının 30 milyon kadar azaltılması gerektiğini söyledi! "Rusya ile savaş öylesine maliyetli olabilir ki, Alman kayıpları yüzünden zafer boşa gidebilir," diye uyardı. Yine de artık harekete geçme vakti gelmişti. Hitler gibi bir lider bin yılda bir doğar, dedi. Bach-Zelewski'ye göre görüşmede Karl Wolff, Heydrich, Kurt Daluege ve "genç SS subayı Jochen Peiper" da bulunuyordu.[22]

Peiper şimdi kendisini *Zauberkreis*'ın -Himmler'in sihirli grubu- içinde bulmuştu! Kaledeki bitmek bilmeyen öğle sonrası sunumlarının ardından sıra SS liderleriyle akşam yemeğine gelmişti. Sonrasında

---

21 Jochen Peiper'ın 8 Nisan 1946 tarihli ifadesi. William R. Perl Evrakı, George Washington Kütüphanesi, Kutu 6, Dosya 6. Esasen, Peiper'ın bir Alman polis memurunun öldürüldüğü iddiasını destekleyecek tek bir belge yahut bağımsız kaynak bulunmuyor. Gerçekteyse Alman işgali altında Łódź'daki Yahudi nüfusu o kadar kötü bir hâldeydi ki, bakan herkes dört bir yanda insanların açlıktan öldüğünü görebilirdi.

22 Bach-Zelewski'nin ifadesinin alıntılandığı yer, Gerald Reitlinger, *Die SS: Tragödie einer deutschen Epoche* (Münih: Verlag Kurt Desch, 1957), 163. Peiper'ın kimliğini tespit eden dipnot, Viking'in bastığı kısaltılmış İngilizce edisyonda değil, yalnızca Almanca baskıda görülmektedir. Wewelsburg sakinlerinin hatıraları için bkz. Westermeier, *Himmlers Krieger*, 105'teki Schneider mektubu. "Wewelsburg'un yaşlı sakinleri ... HH'nin emir subayı olarak görev yapan ve uzun saatler çalışmasının ardından daima iki handan birine giden yakışıklı ve genç SS subayını sevgiyle hatırlıyorlar."

herkes, Himmler'in kutsal tapınağına giden el oymalarıyla süslü ahşap döner merdivenden çıktı. Orada, mum ışığı altında yuvarlak bir masa etrafında uzun sohbetler edildi. Sohbet saatlerce sürmüş, gece yarısına kadar kimse istirahate çekilmemişti. Gayriresmi sohbette nelerin tartışıldığı açıklanmasa da yaklaşan büyük olaya ilişkin konuştuklarını tahmin edebiliyoruz.[23] Hitler gibi Cermen mirasına takıntılı olan Himmler, Rusya'daki "ırksal kafirlerle" büyük bir hesaplaşmaya gidilme ihtimalinden keyif alıyordu. Daha sonra, "Gotlar yine at üstünde!" diye övünecekti.[24]

Himmler'in 11 Haziran'da yaptığı duyuruların Peiper'a neler düşündürdüğünü bilmiyoruz. Ancak, Wewelsburg'daki toplantı 15 Haziran Pazar günü sona erdiğinde, Peiper'ın kardeşi Horst'un öldüğünü toplantı günü öğrendiğini biliyoruz. Wewelsburg'daki toplantı sona erdikten sonra neler olduğunu öğrenmek adına hızla Wilmersdorf'taki anne-babasının yanına gitti. Ortada hiçbir haber yoktu; yalnızca aralarında Horst'un kendisini vurduğu da olan birtakım belirsiz söylentiler vardı.

17 Haziran Salı günü Jochen; annesi, babası ve Sigurd'la birlikte cenaze töreni için Berlin'deydi. Şeref kıtasını Leibstandarte'nin 20. Wachbataillon'u oluşturmuştu. Artık hasarsız tek oğul Jochen'di -herkes tamamen şok içerisindeydi. Himmler'in kendi emir subayına neler söylemiş olabileceğine dair hiçbir bilgimiz yok, çünkü Reichsführer de Heydrich'le Barbarossa hakkında görüşmek üzere Berlin'e dönmüştü. Horst'un eşcinsel olduğunu ima eden fısıltılar vardı. Horst Peiper eşcinsellikle suçlansaydı, muhtemelen Himmler'den pek bir teselli gelmezdi. Bir keresinde, "Eşcinsellerden kökten kurtulmayı amaçlıyoruz," demişti. Ve ardından belki de kendisi ve emir subayını düşünerek, "Bir erkeğin güzel sekreteriyle ilişkisi olması durumunda, kadın onun üzerinde en fazla bir miktar etki yaratır, ancak bu erkeğin çalışma yeteneğini etkilemez," demişti.[25] Benzer hoşgörü, Himmler'in Yahudilerden daha aşağı gördüğü eşcinsellere gösterilmiyordu.

---

23 Rudolf Brandt'ın ofis günlüğünde 12 Haziran 1941 Perşembe tarihli girdi. NA RG 424, T581, R39A.

24 Himmler, "Und wieder reiten die Goten," *SS Leitheft*, NA, RG 242, T-611, Jg.7/ Nr. 9B, 2.

25 Himmler'in Berlin takvimi ve bu süre zarfında Kersren'le randevuları için: Witte vd., *Dienstkalender Heinrich Himmlers*, 114–115. "Ülkemiz için böyle bir tehlikeye müsaade edemeyiz; eşcinseller tamamen yok edilmeliler. ... Atalarımız kendi aralarındaki eşcinselleri bataklıklarda boğduklarında ne yaptıklarını biliyorlardı." Kersten, *The Kersten Memoirs: 1940-1945*, 56-57.

O Salı, Himmler'in Alman askeri polis lideri olarak atanmasının beşinci yıldönümü hasebiyle de özel bir gündü. Sabah Heydrich, Prinz Albrecht Straße'deki RSHA karargâhında bütün Einsatzgruppen liderlerine kapalı kapılar ardında bir brifing verdi. Ortaya çıkarılması gereken önemli bir husus vardı, fakat belli ki yalnızca seçkin bir azınlık içindi.

Orada bulunanlardan birisi daha sonra, "Führer, Sovyetler Birliği'nin bütün bölgelerindeki Yahudilerin, Çingenelerin ve siyasî görevlilerin bölgeyi güvence altına almak adına tasfiye edilmesini emretti," diyecekti.[26] Dahası Heydrich, Himmler'in öldürmekle haklı bir ırk savaşı arasındaki hayali sınırını tamamen kabul etmiş gibi görünüyor. Kendisi ve Himmler'in Alman olmayanlar olarak gördükleri istenmeyenler, intikam, açgözlülük, kana susamışlık veya cinsel saikler olmaksızın etkili bir şekilde ortadan kaldırılacaklardı.[27] Keza, buna katılan her bir SS, "hem görev başında hem de dışında akıllı görünerek" kendisinden şüphe ettirmeyecekti.[28] Daha sonra Heydrich, Führer'in görüşlerine dair verdiği bilgileri orada bulunan Einsatzgruppen liderlerinden başka kimsenin bilmemesi gerektiğini ciddiyetle ifade etti.

Himmler şimdi, emir subayının kardeşinin bir eşcinsel olmakla suçlanmasının ardından intihar ettiği bilgisiyle, insanlık tarihinin en büyük

---

26 Bruno Steckenbach'ın Heydrich'in konuşmasını tarif edişinin savaşın ardından Martin Sandberger tarafından hatırlanmasının alıntılandığı yer, Breitman, *Architect of Genocide*, 163-164 ve ilgili dipnotlar. İkinci el bir hatıranın daha az ikna edici olduğu bilinse de orada, Sandberger'in Steckenbach'ı yorumlayarak doğruladığı görülüyor. Orada bulunan bir diğer SD üyesi Walter Blume, bunu şöyle anlatıyor, "Führer ve devletin ileri gelenleri, onun [Doğu Yahudiliği ve 'Bolşevizmin aydın rezervlerinin'] yok edilmesi gerektiği görüşündeydiler."

27 Himmler, SS'inin kana susamışlıkla infazlar gerçekleştirerek kendini alçaltması düşüncesiyle o kadar meşguldü ki, daha sonraları "Kara Muhafızları" arasında emir almaksızın acımasızca ölüm saldırılarına devam edenler için bir iç soruşturma emri verdi. İronik bir şekilde Holokost'a ilişkin ilk soruşturmalar, kendi adamlarının eylemlerini inceleyen SS'ten geldi. Jürgen Matthäus, 1941 Ekim'inde Ukrayna'daki Scholochowo'da korkunç bir vahşetle yüzlerce Yahudi'yi öldüren SS Teğmen Max Täubner davasını bilfiil öne çıkardı. Dr. Matthäus'a bu konuyla ilgili bir makaleyi henüz yayınlanmadan paylaştığı için teşekkür ederim: "The First Holocaust Trials: SS Investigations into the Murder of Jews," USHMM, taslak 2009 sonbaharından. Täubner'e karşı SS'in davasının belgelerinin bulunduğu yer, NARA, BDC dosyası A 3343-SSO, Kayıt B-171.

28 Mario R. Dederichs, *Heydrich: The Face of Evil* (Londra: Greenhill Books, 2006), 108.

askerî operasyonuyla karşı karşıyaydı. SS lideri, şaşırtmayacak şekilde, gerilen karnı için Felix Kersten'e şifalı masajlar yaptırıyordu. Dahası Himmler, güzel sekreteriyle cinsel maceralara daldı. Hedwig Potthast, Grunewald'deki dairesindeydi. 1940 Ocak'ında ev arkadaşı Käte Müller, Reichsführer'le tanışmıştı. O günden itibaren Himmler, akşamları şarap içmek için Bismarckstrasse'deki dört katlı binaya uğruyordu. 1941 Mayıs'ında ise sık sık geceyi orada geçiriyordu.[29]

1939'da ilişkileri başladıktan sonra Hedwig, SS'e uygun bir davranışla kiliseden ayrıldı.[30] Kendisini sorgulayanlara hafif kızararak, "Heinrich beni düzenli olarak ziyaret etti," diyecekti. "Çok sayıda çocuğun babası olmak istediğini söylemişti -kendisi için değil, yüce Almanya'nın şanı için."[31]

Himmler için boşanma gibi bir seçenek yoktu. Himmler, metrese sahip bir SS mensubu için ortaya koyduğu prosedürlere uyarak, karısı Marga'yı veya Tegernsee'deki kızını unutmamıştı. Reichsführer SS ne yapacaktı? Sıcak ve samimi bir atmosfere, *Gemütlichkeit*'a dalacaktı. Hafta ortasında Himmler, Gmund am Tegernsee'deki evlerinde huzurlu bir hafta sonu geçirmek için eşi ve kızına döndü. Geçen aylarda eve nadiren gitmesine rağmen, o hafta sonu bilhassa üzerine titrediği on bir yaşındaki kızı Gudrun'a babalık etkisini göstermeye çalıştı.

19 Haziran Pazar günü öğleden sonra ailecek, Almanya-Avusturya sınırındaki Tegernsee Gölü'nün yirmi kilometre güneyindeki Valepp'te bulunan Forsthaus av köşküne gittiler.[32] Geleneksel *loden und lederhosen*[33] içerisindeki Himmler, yeni elbisesi içerisindeki eşi ve örgülü saçlı kızıyla birlikte kır çiçekleri topladı ve *Jägerhaus* boyunca uzanan yemyeşil dağ çayırlarında orman meyveleri yedi.[34] Yakında yeni bir görev için tekrar

---

29 Koch, *Himmlers Graue Eminenz*, 184.

30 Kiliseyi reddettiğine ilişkin mahkeme belgesi 2 Haziran 1939 tarihlidir: Nachlass Heinrich Himmler, BA-K, N 1126 / 38.

31 "Himmler's Girl Friend Left with Two Little SS Souvenirs," *Stars and Stripes*, 6 Eylül 1945.

32 1841'de kurulan Forsthaus Valepp, Tegernsee'nin yukarısında hâlen faaliyette ve bisikletçiler ve *Bergwanderungen* –dağ gezginleri- arasında oldukça popüler.

33 Şort ve gömlekten oluşan geleneksel Alman kıyafeti. (ç.n.)

34 Himmler Aile Fotoğrafları: "Shepperdess" Albümü: USHMMU, Fotoğraf Arşivleri. Bu, Himmler'in kızının Rusya'daki savaşın hatıra albümüdür. İçerisinde 1941 yazından itibaren cepheden "Puppi"ye (Gudrun Himmler) gönderilen fotoğrafların yanı sıra savaşın başlamasından yalnızca birkaç gün önce çekilmiş

gideceğini söylemesine rağmen Himmler, St. Quirin'deki büyük evlerinin önünde bahçe işleriyle ve gülümseyen yüzlerle karşılaştı. Gudrun, "Babacığım yine gidiyor," diye yazmıştı gözyaşları içerisinde, "bu kez sahaya."[35] Annesi ise daha çok çılgına dönmüştü. Marga Himmler artık kocasının metresinden tamamiyle haberdardı -Baba Himmler içinse Barbarossa öncesi mükemmel bir Bavyera tatili olmuştu.

Buna rağmen SS lideri, ufuktaki harekât için mümkün olan her açıdan yararlanma konusunda istekliydi. Ailesini Gmund'da bıraktıktan hemen sonra kozmik ihtimalleri öğrenmek için astrologlara danıştı. Birisi, ufuktaki burçsal tehlikeler konusunda uyardı -Hitler'in doğum haritasındaki Satürn'ün pozisyonu Napoleon ile aynıydı ve Doğu'daki umutlarına ilişkin rahatsız edici paralellikler bulunuyordu.[36] Fakat Hitler tam da o sene astrologları yasadışı ilan etmişti ve bu enteresan kaynağı temel alarak *Führerprinzip*'te -kutsal liderlik ilkesi- hiçbir değişikliğe gidilmeyecekti. Hatta güvenlik şefi Reinhard Heydrich, Himmler'in ihtiyatlılığıyla alay etti. Heydrich, "Yine yıldız falına çok fazla dalmış durumda," diye yakındı.[37] Yine de Himmler, kafasındakileri sağlamlaştırmak için SS'lerine gündönümünü büyük bir şenlik ateşiyle karşılamalarını söyledi. "Tarihin parlak bir döneminin şafağı, orada çoktan söktü," dedi. "Yüreği Anavatan aşkıyla dolu olanlara geleceğin kapıları sonuna kadar açık."[38]

---

fotoğraflar da bulunmaktadır. Çoğu, Himmler'in resmi fotoğrafçısı Friedrich Franz Bauer tarafından gönderilmiştir. Yardımsever arşivciler Judith Cohen ve Nancy Hartman'ın izniyle yazar, fotoğrafların arkaları ilk kez inceledi ve birçoğunun belirtilen konumlara ait olduğunu belirledi. Gudrun, Heinrich ve Margarete Himmler'in çiçek toplarken (örneğin #60455) Valepp çevresindeki arazilerde çekilen 19 Haziran 1941 tarihli fotoğraflara bakınız.

35 Gudrun Himmler'in günlüğü, 21 Haziran 1941, *NSDAP Hauptarchiv*, Himmler Koleksiyonu, Mikrofilm Makarası #99, Hoover Enstitüsü, Stanford Üniversitesi. Himmler'in Marga ile ilişkisinin buz gibi oluşu, kızının gözünden de açıkça görülüyor: Babası gittikten sonra, "Evde durumlar çok gergin," diye yazdı. Sonra 19 Temmuz 1941'de, "Mutti neredeyse sürekli midesinden bir sorun yaşıyor."

36 Wilhelm Wulff, *Zodiac and Swastika* (New York: Coward, McCann and McGeoghegan, 1973), 81; ilkin Almanca olarak basıldı, *Tierkreis und Hakenkreuz* (Gütersloh: Bertelsmann Sachbuchverlag Reinhard Mohn, 1968).

37 Schellenberg, *The Labyrinth*, 185. Heydrich, Hitler ve Himmler hakkında şunları söyledi: "Biri apoletlerdeki yıldızların derdine düşüyor, diğeri ise yıldızlar ve cennetlerin. Bu, hangisiyle çalışmanın daha zor olduğu meselesi."

38 "İnsan insana, alev de aleve gider. Odunların kutsal alevi, yüksel gökyüzüne, ağaçtan ağaca kükreyerek sıçra," Reider, *The Order of the SS*, 180-181.

1941 yazında yıldızların kehanetleri ne olursa olsun Hitler, büyük çaplı taarruza tarihi bir tesadüfle Napoleon'un 1812'de Rusya'yı işgal ettiği gün olan 22 Haziran'da başlamaktan memnundu. Alman lider, Bolşevizm belası olarak gördüğü şeyi ortadan kaldırmayı amaçlıyordu. Fransa'nın fethinden sonra Napoleon'un kabrine görkemli bir ziyarette bulunan Hitler, Fransız imparatorunun başarısız olduğu görevi bizzat üstlendiğini düşünüyordu.[39] Taarruzdan bir gün önce Hitler'le bir araya gelen Himmler de gerektiği takdirde sefer sırasında zehirli gaz kullanılmasının düşünülmesini istedi. Hitler Cenevre Sözleşmesi'ne uymama konusunda tedbirli olsa da Himmler'in böyle bir çekincesi yoktu.[40] Bu sefer, her iki adamın da başından beridir peşinde oldukları ideolojik savaştı -Hitlerci kutsal savaş. Hitler harekâtın kod adına ilişkin, "Barbarossa başladığı zaman dünya nefesini tutacak," demişti.[41]

22 Haziran'da başlatılan Blitzkrieg, Sovyet Rusya'da tam bir sürpriz etkisi yaratmıştı. Üç milyon Alman asker ve destek birlikleri Doğu'ya sel gibi akıyordu. Panzer kolları Rusya'da son sürat ilerliyordu; verdikleri hasarla düşmanı öylesine derinden sarsmışlardı ki çöküş kaçınılmaz görünüyordu. Dahası Himmler, gelen raporlardan ötürü o kadar öz güvenliydi ki, ertesi Pazartesi öğleden sonrasını Peiper'la Berlin karargâhının dışında tenis maçı yaparak geçirmişti. Genellikle titiz olan ofis müdürü Rudolf Brandt ve sekreteri Erika Lorenz, skoru kaydetmemişlerdi. Yine de maç uzun yaz alacakaranlığında saat 20:20'de bittiğinde, zihninde tamamen doğuya odaklı olan Reichsführer, gerçek müsabakanın hâlihazırda kazanıldığını düşünüyor olmalıydı.[42] Hitler ise kesinlikle düşünüyordu. Alman lider kaşlarını çatarak, "Bütün çürümüş yapının çökmesi için," dedi, "kapıyı tekmelemeniz yeterli."[43]

---

39 Hitler'e niçin Napoleon'un başarısız olduğu yerde başarılı olabileceği sorulduğunda Alman lider, Fransız imparatorun ilerleyen piyadelerini destekleyen uçaklarının ve at ve top yerine de tanklarının olmadığı söyledi.

40 Himmler'in Doğu'da zehirli gaz kullanımı konusunda Hitler'e son dakika diretişi, muhtemelen bütün Barbarossa çabasına ilişkin kaygılarını yansıtıyordu. Himmler'in Aktenvermek'i, 21 Haziran 1941, NA RG 242, T-175, R 106, F2629109. Orijinalin alıntılandığı yer, Breitman, *Architect of Genocide*, 166.

41 "Dünya nefesini tutacak," için, Joachim C. Fest, *Hitler* (New York: Random House, 1974), 648.

42 Tenis maçının kayıtları için bkz. Rudolf Brandt'ın el yazısı ofis günlüğü: NA RG 242, T-581, R 39A, 23 Haziran 1941 tarihli el yazısı girdisi.

43 Alan Bullock, *Hitler: A Study in Tyranny* (New York: Bantam, 1961), 587.

Her ne kadar Almanya fantastik bir zaferin eşiğinde olsa da Haziran ortasında SS subayı Jochen Peiper hayal kırıklığına uğramıştı. Savaş, ailesinin üzerine de çökmüştü. Ayın sonunda Sigurd, *Bismarck* İngilizlerce batırıldığında gemi doktorunun baş asistanı olan kardeşi Dr. Rolf Hinrichsen'in diğerleriyle birlikte hayatını kaybettiğini öğrendi.

Jochen ve ailesi, artık aralarında olmayan ve ölümüne dair herhangi bir açıklama bulunmayan kardeşi Horst'un akıbetinin ıstırabını çekmeye devam ediyorlardı. Horst Polonya'da savaşmış ve Fransa'daki harekât sırasında yaralanmıştı; yükselen bir SS komutanı imajıyla SS Yüzbaşı rütbesine terfi edilmişti. Lakin 2. SS Totenkopf Piyade Alayı'nın alay personeli arasında Horst'un eşcinsel olduğuna dair söylentiler bulunuyordu. O tümenin iğrenç lideri Eicke için bundan daha kötü bir suç olamazdı. Pek tabii Eicke yalnızca Reichsführer'in ifade ettiği yolu takip ediyordu. Himmler, bir grup SS komutanına yaptığı açıklamada eşcinsellerin "ne olursa olsun kamu önünde rütbesi düşürüleceğini ve sınır dışı edileceğini" söylemişti. "Emrim doğrultusunda bir toplama kampına götürülecekler ve kaçarlarken infaz edilecekler," dedi.[44]

Alfred Roßdeutscher adındaki bir tertibi, Eicke'nin kaba bir şekilde Horst Peiper'ı odasına çağırdığına ve aralarındaki masaya dolu bir tabanca koyduğuna ilişkin bir hikâye anlatmıştı. Eicke ona intihar etmesini ya da idam mangasına gitmeye razı olmasını söylemişti. Ardından Horst komutadan alındı. Muhtemelen bu hadise sonucu belirlemişti; 11 Haziran 1941 öğleden sonra Eicke ve Totenkopf Tümeni Doğu Prusya'ya nakledilirken Horst Peiper silahı başına dayayarak tetiği çekmişti.[45] Resmi personel dosyasına "kazada ölüm" şeklinde işlense de şok içerisindeki ailesinden kimse buna inanmamıştı.[46] Eicke ve Totenkopf, Jochen'in en yakın kardeşinin canını almışlardı.

---

44 "Rede des Reichsführers SS anläßlich der Gruppenführerbesprechung in Tölz," 18 Şubat 1937, T-175, R190, F2611881. Hitler'in görüşü de birebir aynıydı: "SS ve polisin ahlaksız işler yapan üyesi, ölümle cezalandıracak," "Erlaß des Führers zur Reinerhaltung von SS und Polizei," 15 Kasım 1941, T-175, R161, F2693487.

45 Normalde ayrıntılı olmasına rağmen, Totenkopf Tümeni'nin 11 ve 14 Haziran 1941 tarihleri arasındaki günlük tümen kayıtlarında Horst Peiper'ın ölümünden hiç bahsedilmiyor. BA-MA, RS 3-3/24.

46 Horst Peiper'ın kariyerine ilişkin ayrıntılar, onun BDC RuSHA dosyasından alınmıştır (NA, A-3343-RS-E508). Horst'un Polonya'da savaştığı SS Heimwehr Danzig taburu, 8 Eylül 1939'da Pomerenya'da Polonyalılara karşı gerçekleştirilen vahşet eylemlerine karıştı. Horst Fransa'da, 27 Mayıs 1940'ta SS Yarbay Fritz

PEIPER, HIMMLER'İN KANATLARI ALTINDAN ÇIKMAYA KARAR VERDİ. O yazın sonunda Himmler'in metresine, "Senin de iyi bildiğin koşullar altında uzun süren bir aktivite," yazacaktı.[47]

Savaş, Jochen'in kederini hızla dağıtmamıştı. Başka bir yıldırım harekâtı beklentisiyle Himmler'in treni, 25 Haziran'da bağlı hâlde beklediği Berlin'den tekrar Doğu Prusya yakınlarındaki Rastenburg'da bulunan Hitler'in korugan kompleksine doğru hareket etti. Peiper bir kez daha, yoldaşlarıyla harbe gitmek yerine Himmler'le birlikte doğuya, Hitler'den yirmi beş kilometre kuzeydoğuda bulunan Großgarten'daki büyük bir gölün yakınlarındaki sahra garnizonuna doğru süzülüyordu. Tren geniş olmasa da rahattı; bir yataklı vagon, iletişim için ayrı bir vagon ve büyük pencerelerin önündeki yuvarlak masanın etrafına dizili kalın döşemeli sandalyelerle iyi tertip edilmiş bir yemek vagonu bulunuyordu. Nihayet durduklarında, kendilerini Lötzen ile Angerburg arasındaki bir demiryolu hattında buldular. Oradan, Mausersee Gölü yakınlarındaki Doğu Prusya çamları arasında bulunan geçici yerleşkelerine geçtiler.

Reichsführer'in yeni teşkil edilen karargâhı nihayetinde *Hochwald* (Yüksek Orman) olarak anılacaksa da şimdilik yalnızca birkaç geçici ahşap kışladan oluşuyordu.[48] Peiper ve Grothmann orada, cepheden

---

Knöchlein'la birlikte La Paradis'te İngiliz birliklerini infaz etmekle suçlanan SS Yarbay Heinz Bertling'in emir subaylığını yaptı. Bkz. Sydnor, *Soldiers of Destruction*, 41, 49 ve 103-108. Horst Peiper'ın ölümünün bu kısmı, Eicke'nin suçlamayı 1940 yazında yaptığını belirten tanık Alfred Roßdeutscher (o zamanlar Totenkopf 2. Piyade Alayı'nda Unterscharführer'di) tarafından anlatıldı: Charles Trank, *Totenkopf*, (Bayeux: Editions Heimdal, 2006), 175. Horst'un eşcinsel olduğu iddiası, Roßdeutscher ve onu tanıyanlar tarafından açıkça reddedildi. Jochen Peiper ise biraderinin başkalarının eşcinsel davranışlarına şahit olduğu ve bunu örtbas etmek adına öldürüldüğüne inanıyordu. "Bunun bir intihar olması da ihtimal dâhilinde, fakat amcamın ölümüne ilişkin şartlar belirsizliğini koruyor." H Peiper, mülakat, 21 Mayıs 1999.

47 Joachim Peiper'dan Häschen Potthast'a mektup, 13 Eylül 1941, BA K: Nachlass Heinrich Himmler, Bestand No. 1126, Dosya 39. Orijinalleri bulma konusundaki yardımları ve transkripsiyonla ilgili soruları yanıtladıkları için Katrin Himmler ve Gregor Pickro'ya teşekkürler.

48 "Himmler'in sahra karargâhı 60 metre uzunluğundaki bir kışladaydı. Burada, dört pencereli ve zevkli ama sade bir şekilde döşenmiş 18x25 bir ofisi vardı. Masasına kızının fotoğrafını koymuştu. Himmler, sıcak bir et yemeği veya bir kadeh kırmızı şarap ve bezelye çorbasından oluşan akşam yemeğini saat 20:00'de yiyordu. Ardından da bir akşam purosu yakıyordu. Yemekler sırasında görevlere ilişkin

çok da uzakta bulunmayan üstlerine katıldılar. Bütün göstergeler, orada kısa bir vakit geçireceklerini işaret ediyordu. Fransa ve Polonya'da gerçekleştirilen Blitzkrieg fetihleri gibi Barbarossa da doludizgin ilerliyordu ve Alman lejyonları, Hitler'in hayallerini kurduğu Doğu fethini tamamlayacaklarmış gibi görünüyordu.

29 Haziran 1941 Pazar günü Himmler ve Peiper, Alman lideri yeni sahra karargâhında karşılamak üzere Hitler'in *Wolfsschanze*'sine hareket ettiler. Kurt İni, Hitler'in kendine ilişkin vizyonuyla ilgili bir isimlendirmeydi-"Kurt", Nasyonal Sosyalist hareketin erken dönemlerinde onun kod adıydı. Adının ötesinde Wolfsschanze, bataklıklı Görlitz ormanına gizlenmiş, iki metre kalınlığındaki duvarlarıyla on tane beton korugandan oluşan kasvetli bir yerleşkeydi.[49] Hitler'in maiyeti geçen Salı'dan beridir oradalardı. Yerleşke pek de krallara layık sayılmazdı -boğucu bir havası vardı ve o yaz sivrisineklerin istilasına uğramıştı- ama nemli ormandaki ruh hâli oldukça coşkuluydu. Himmler, Kasino I adlı yemek koruganının sarmaşık kaplı batı cephesinde Hitler'i karşıladığında, Peiper da bir kolunun altında şapkası, diğer kolunun altında da Himmler'in deri evrak çantasıyla onun yanındaydı.[50] Güneş ışıklarının huzmeleri altındaki ormanda gülücükler saçılıyordu. Keitel alışılmadık şekilde sırıtırken Hitler de bir rapora göz atıyordu. Himmler vaziyetten gayet memnundu ve hatta Hitler dahi kaygısız görünüyordu. Peiper'ın yanında duran Hitler'in Luftwaffe İrtibat Subayı Nicolaus von Below, bir arkadaşına şunları yazacaktı:

> Cephenin tamamı boyunca kazanılan erken zaferlerin kolaylığı hem Ordu için hem de Luftwaffe için sürpriz oldu. Düşman uçakları düzgün hatlar şeklinde park edilmiş hâlde olduğundan zorlanmadan imha edildi. ... Ruslar her tarafta çetin bir mücadele

---

konular ve havadan sudan konuşulmuyordu. Himmler Got Krallıkları, Cengiz Han, Burgonya'da kurulacak yeni SS devleti veya Kral I. Henry hakkında konuşmayı severdi." Kersten, *The Kersten Memoirs: 1940-1945*, 303.

49 Bkz. Franz W. Seidler ve Dieter Zeigert, *Hitler's Secret Headquarters* (Londra: Greenhill Books, 2004), 96–103.

50 Himmler'in yanında Peiper'la 29 Haziran 1941'de Wolfsschanze'de Hitler'i selamlarken çekilen fotoğrafı, Hanns-Peter Frentz'in araştırmaları sayesinde ortaya çıkmıştır. Walter Frentz'in fotoğrafları, Film N-4113, Kare 20. Fotoğrafta Himmler ve Peiper'ın yanında ayrıca Hitler'in Baş Emir Subayı Binbaşı Rudolf Schmundt, Reichsleiter Martin Bormann ve Hitler'in şişman doktoru Dr. Theo Morrell vardı.

veriyorlar, bazen öylesine sert ve kararlı oluyorlar ki birliklerimiz şiddetli muharebelere maruz kalıyorlar. Kuşkusuz, bunun asıl sebebi elinde tabancasıyla adamlarını ölene kadar savaşmaya zorlayan komünist komiserler. Komünist Rus propagandası, adamlarını barbar vahşilere karşı savaştıklarına ve hiçbir esir alınmadığına ikna etmeyi başardı. Bu da pek çok askerin ... teslim olmak yerine intihar etmelerini açıklıyor.[51]

O zamana değin Rus seferine ilişkin haber karartması yapan Hitler, işler istediği şekilde ilerleyince Alman radyosundan on iki özel duyuru yayınladı. Franz Liszt'in "Macar Rapsodisi"ne dayanan bir "Rus Fanfarı"yla saat 11:00'den başlayarak yarım saatlik aralarla geçilen son dakika haberleri, süratli ve ezici bir Alman ilerleyişini-2.233 Sovyet tankının ve 4.107 uçağının imhası- anlatıyordu. İki Rus ordusunun tamamı Białystok'ta kuşatılırken Alman savaş esir kamplarına mahkûm akıyordu. Yine de Ruslar pek çok noktada ölümüne savaşıyorlardı. Bu tür karşılaşmalar Alman güçlerine ağır kayıplar verdirtiyor ve Hitler'in Doğu'daki düşmana dair önyargılarını güçlendiriyordu. Alman lider Japon büyükelçi Hiroshi Oshima'ya, "Düşmanlarımız artık insan değiller," diyordu. "Canavarlar."[52] Hitler'in Rus düşmanına karşı görüşü küçümsemeye kaymıştı:

> Rusya'da herhangi bir şeyin yapılabileceği şüpheli. ... Rusların gözünde medeniyetin başlıca dayanağı votkadır. Onların ideali, vazgeçilmez olmayan hiçbir şeyi asla yapmamak. Ruslar, dışarıdan bir zorlama olmaksızın asla çalışmaya karar vermezler. ... Her şeye rağmen şayet verirlerse, ki kendilerine bir organizasyonun dayatmasına daha yatkınlar, bu da damarlarındaki bir damla Aryan kanı sayesindedir. Önemli olan şey, Bolşevizmin yok edilmesi gerektiğidir.[53]

Bu üslubun gerçekliği ertesi gün ortaya çıktı. Peiper, Himmler, Heydrich ve diğerleriyle daha önce işgal edilen Polonya şehirleri Augustowo ve Grodno'yu ziyaret etmek için Hochwald'dan ayrıldı. 29 Haziran'ın

---

51 Below'un 28 Haziran 1941'de Wolfsschanze'den bir arkadaşına yazdığı mektup. Von Below, *At Hitler's Side*, 107.

52 Ian Kershaw, *Hitler: Nemesis 1936–1945* (New York: W. W. Norton, 2000), 298.

53 Adolf Hitler'in 5-6 Temmuz 1941'deki masa konuşmaları, Bormann'ın kurmaylarından Heinrich Heim tarafından kayıt altına alınmıştır. *Hitler's Table Talk*, 3-4.

güneşli yaz gününde yola çıkmadan önce Heydrich, Himmler'in teşvikiyle astlarıyla irtibata geçti: Yahudilere karşı hiçbir iz bırakılmadan "öz-temizleme önlemleri" başlatılacaktı -örtülü infazlar. Peki ya emirleri? "Önlemlerin acımasız ve enerjik şekilde uygulanması."[54]

Augustowo çok uzakta değildi, Doğu Prusya sınırının hemen öbür tarafındaydı. Grodno ise biraz daha doğudaydı. Himmler, Heydrich ve maiyetlerindeki diğerleri Augustowo'ya vardıklarında, yakınlardaki Krottingen ve Polangen'de Hans-Joachim Böhme'nin adamlarına saldırdıkları iddiasıyla "aralarında bir de kadının bulunduğu" iki yüzden fazla kişiyi infaz ettikleri bildirilen Einsatzkommando Tilsit'le karşılaştılar. Böhme ertesi hafta raporunda gururla, "Tamamen tesadüf eseri burada [Augustowo'da] bulunan Reichsführer SS ve Tümgeneral, Stapostelle Tilsit tarafından uygulanan önlemlere ilişkin benden bilgi aldılar ve bu önlemleri tamamen onayladılar," diyecekti.[55] Yine de Heydrich ve Himmler tatmin olmamışlardı; neredeyse nüfusunun yarısının Yahudi olduğu elli bin nüfuslu Grodno'ya gerçekleştirdikleri müteakip ziyaretlerinde infaz ekiplerinden hiçbirini bulamamışlardı.[56] Görüşlerini saklamaktan çekinmeyen Heydrich, Himmler ve Peiper'ın önünde Einsatzkommando 9'un komutanını o gün yalnızca doksan altı Yahudi'yi infaz ettiği için açıkça azarladı.[57] Bir yanda Peiper notlar alırken ve diğer yanda Himmler yerli köylü kadınlarla görüşürken kameralar da fotoğraflarını çekmişti. Dahası Himmler, Sınır Polisi'nin uyguladığı "cezalandırıcı tedbirlerin" doğasına ilişkin bilgi de aldı.[58] Ertesi sabah Heydrich, emrindekilere askerî ilerlemeye ayak uydurmalarını ve

---

54 Dederichs, *Heydrich*, 108.

55 Browning ve Matthäus, *Origins of the Final Solution*, 255, Breitman, *Architect of Genocide*, 170. Peiper'ın 30 Haziran 1941'de Himmler'in yanında oluşu için: Witte vd., *Dienstkalender Heinrich Himmlers*, 181. Böhme'nin birliği, çok sayıda kadın ve çocuk da olmak üzere bölgede 3.302 kurbanın infaz edildiğini iddia edecekti.

56 Peter Witte'nin Karl Wolff'tan edindiği fotoğrafta Peiper, Grodno'da bir Rus köylü kadınla konuşan Himmler'le birlikte görülüyor.

57 Peter Longerich, *Der ungeschriebene Befehl: Hitler und der Weg zur Endlösung* (Münih: Piper Verlag, 2001), 101.

58 Himmler'in 30 Haziran 1941 öğleden sonra aktiviteleri için: NA RG 242, T-581, R39A. Peiper'ın o sabahki tartışmalar sırasındaki varlığı için: Witte vd., *Dienstkalender Heinrich Himmlers*, 181. Heydrich'in varlığı ve Grodno'ya ilişkin tepkileri için: Helmut Krausnick ve Hans-Heinrich Wilhelm, *Die Truppe des Weltanschauungskrieges* (Stuttgart: Deutsch Verlags Anstalt, 1981), 534.

inisiyatif almalarını -infazlar için kullandığı bir hüsnütabirdi- hatırlattığı bir emir yayınladı.

8 Temmuz'da Himmler ve Düzen Polisi Şefi Kurt Daluege, Düzen Polisi'nin hedeflenen görevlerdeki ilerlemelerini incelemek için Polonya'nın Białystok kentine geldiklerinde Peiper da yanlarındaydı. On bir gün önce, 27 Haziran 1941'de 309. Düzen Polisi Taburu ve düzenli ordunun 221. Güvenlik Tümeni, kentteki iki bin Yahudi'yi canice infaz etmişti; bir vakada aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu beş yüz kişi bir sinagoga götürülüp diri diri yakılmıştı.[59] Diğerleri ise şehrin eteklerindeki hendeklerde sistematik şekilde infaz edildiler.[60]

8 Temmuz'a gelindiğinde, ilk manik şiddet dalgası azalmıştı lakin 332. Düzen Polisi Taburu; şehrin Polonyalı ve Yahudi bölgelerinde yaptığı taramayla iki hafta önce Rusların Polonya'dan kaçışının ardından Yahudilerce yağmalandığı iddia edilen çok sayıdaki materyale el koydu. Himmler bu bağlamda, sanki bir askerî harekâtmış gibi taburun tecrübelerine ilişkin bir brifing istedi ve ele geçirilen ganimetleri inceledi. O Salı akşamının ilerleyen saatlerinde General von dem Bach-Zelewski, Himmler'in ziyareti şerefine cömert bir ziyafet verdi. Her şeye burnunu sokan Reichsführer SS, Bach-Zelewski'ye biraz komutanlık teşviki verme fırsatını yakaladı. Himmler'in özel emri geçerli olmasa da Bach-Zelewski daha sonraları Himmler'in, iki bin Yahudi'nin yağma suçundan ötürü infaz edilmesi gerektiğini söylediğini belirtecekti.[61] Sonraki günlerde Białystok'u yeni bir infaz dalgası sardı. 11 Temmuz'da Bach-Zelewski, emrindekilere on yedi ila kırk beş yaş arasındaki tüm Yahudi "yağmacıların" infaz emrini yayınladı.[62]

Himmler'in Bach-Zelewski için başka haberleri vardı. Bu korkunç işe destek olmaları için, yeni kurulan Kommandostab Reichsführer SS'in[63] yirmi bin adamının yarısını emrine verecekti. Einsatzgruppen

59 Matthäus vd., *Ausbildungsziel Judenmord?*, 223.

60 Longerich, *Politik der Vernichtung*, 353.

61 Breitman, *Architect of Genocide*, 173; Matthäus vd., *Ausbildungsziel Judenmord?*, 223–224. Breitman'ın elde edilen daha güncel verilerden yararlanmaksızın, Bialystok'taki yargılamaların doğru kronolojisi konusunda kafasının biraz karışmış olduğuna dikkat edin.

62 Matthäus vd., *Ausbildungsziel Judenmord?*, 225.

63 Reichsführer SS Komutası. Almanya'nın Sovyetler Birliği'ni işgali öncesinde teşkil edilen bu paramiliter organizasyon, savaş sırasında cephe gerisinde Waffen-SS'in

veya Düzen Polisi'nin aksine, bu özel bir görev gücüydü ve polis veya sıradan askerlerden değil, sözde seçkin Waffen-SS'lerden oluşacaktı! Bach-Zelewski, SS Süvari Tugayı'nı alırken, SS General Friedrich Jeckeln komutasındaki 1. SS Tugayı da güney mıntıkasına atanacaktı. Peki bu Waffen-SS'lerin muharebe görevlendirmeleri ne olacaktı? Neredeyse geçilmez bataklıklardan ve yolsuz arazilerden oluşan, adaya benzer uçsuz bucaksız Pripet Bataklıkları'na gönderileceklerdi. 21 Temmuz'da Himmler 2. SS Süvari Alayı'nı ziyaret ettiğinde, görevlerini sadece kabaca anlatsa da önlerinde *schwere Aufgabe* -ciddi bir görev- bulunduğu konusunda sert şekilde uyardı.[64]

Her ne kadar katılımcısı olmasa da Peiper, ölüm fırtınasının haber merkezindeydi. 1941 Temmuz'unda Peiper halen Himmler'in yanında, askerîden ziyade sistematik infazlara benzeyen bir savaşın ortasındaydı. Bütün bunlar olurken, genç emir subayı bir yandan da oğullarından birini kaybettiği için acı içerisinde olan annesinden ötürü ıstıraplıydı. Çalışmak da pek keyif vermiyordu. Peiper ve Grothmann her sabah, seyahatleri sırasında gördüklerini de dikkate alarak, Himmler'e alınan son raporlara ilişkin kısa bir brifing veriyorlardı. Kâğıt bir nüshası ambalajlı bir dosya içerisinde teslim edilse de emir subayları Reichsführer'e tıraş olduğu sırada son gelişmeleri ve günün takvimini aktarıyorlardı. Yemek vagonunda her sabah kaliteli kahve servisi oluyordu.

Resmi brifing bunun ardından gerçekleştiriliyordu. Brifing sırasında, trende asılı büyük harita panosu üzerinde çeşitli *aktionen* -eylemler- işaretleniyordu. Günümüze ulaşan az sayıdaki haritadan biri, 1. SS Süvari Taburu'nun Temmuz'un son birkaç gününde gerçekleştirdikleri *Säuberungsaktion'u* -temizlik eylemi- açık şekilde gösteriyor.[65] O esna-

---

güvenlik gücü görevini görmüş ve çok sayıda katliama imza atmıştır. (ç.n.)

64 Martin Cüppers, *Wegbereiter der Shoah: Die Kommandostab Reichsführer SS und die Judenvernichtung 1939–1945* (Darmstadt: Wissenschaftliche Buchgesellschaft, 2005), 98–107. Alıntılanan yer, Matthäus vd., *Ausbildungsziel Judenmord?*, 225.

65 Himmler'in komuta trenindeki sabah rutini için, Peter Witte, yazar tarafından yapılan mülakat, 23 Nisan 2009. SS-Sturmbannführer Tiefenbacher, "Kdt. D. Sonderzuges 'Heinrich'," NA RG-242, T-175, Kayıt 129/2. RF-SS Persönlicher Stab (Karl Wolff) dosyalarını içermektedir. "Säuberungsaktion der 1. SS Brigade vom 28.7.41" haritası için, *Unsere Ehre heisst Treue: Kriegstagebuch des Kommandostabes Reichsführer SS, Tätigkeitsberichte der 1. und 2. SS-Infanterie-Brigade, der SS Kavallerie Brigade und von Sonderkommands der SS* (Viyana:

da Reichsführer SS, sahadan güncel raporlar almaya neredeyse saplantı derecesinde düşkünlük geliştirmişti.

Himmler'in şahsi savaşında, cephe gerisinde gerçekleşen "eylemler" orantısız bir katliamı gösteren zayiat rakamlarından oluşuyordu. Binlerce Yahudi, partizan ve Bolşevik herhangi bir dost kaybı yaşanmaksızın yok edilmişlerdi. Himmler günde en az bir kere Karl Wolff'a telefon ederek gelişmeleri alıyor ve akabinde Berlin'i arıyordu. Berlin ofisinin aksine, Peiper ve Grothmann telefon ve posta işleriyle ilgileniyorlardı; Himmler'in komuta trenine gelen her şeyden haberdardılar.

13 Temmuz'da Himmler, karargâhından ayrılarak Oder Nehri ağzındaki Polonya kenti Stettin'e, bir grup Waffen-SS değiştirme personeline ilham verici bir konuşma yapmak üzere hareket etti. "Acımasız ve erdemli" olunmasına ilişkin nasihatler verse de sözleri bütün SS teşkilatına gölge düşürmüştü:

> Bu bir ideolojik savaş ve ırk mücadelesidir. Cermen ve İskandinav kanımızın değerlerine dayanan bir ideoloji olan Nasyonal Sosyalizm işte bu mücadeledir. Burada, tasavvur ettiğimiz bir dünya bulunuyor: Güzel, nezih toplumsal açıdan eşit, belki birkaç açıdan halen eksiklikleri olsa da bir bütün olarak mutlu, güzel bir kültür dünyası; işte bizim Almanya'mız tam olarak böyle. Diğer tarafta ise isimleri telaffuz edilemeyen ve fiziksel açıdan oldukça karışık bir ırktan oluşan 180 milyonluk bir nüfus bulunuyor; insan, acıma ve merhamet göstermeden onları vurabilir.[66]

Europa Verlag, 1965), ekler. Grothmann ayrıca ifadesinde, "Himmler tarafından verilen bütün emirlerin emir subaylarının elinden geçtiğini" belirtti. "Summary of Evidence of Werner Grothmann: Witness for the SS taken before a Commission on June 25, 1946," Toland Evrakı, FDR Kütüphanesi, Kutu 46.

66 "Der Reichsführer SS zu den Ersatzmannschaften für die Kampfgruppe Nord am Sonntag, den 13. Juli 1941 in Stettin," NA, T-175, "Records of the Reich Leader of the SS and Chief on the German Police," Kayıt 9, Kasa 263268. Himmler konuşmasına şöyle devam etti, "Bizden aldıkları her mahkûma, her yaralıya işkence eden, kötü muamele gösteren ve onlara onurlu askerlerin davranacağı gibi davranmayan bu hayvanlar, hepiniz göreceksiniz. Bu insanlar Yahudiler tarafından tek bir dinde, tek bir ideolojide birleştirdiler, işte bunun adı Bolşevizmdir. ... Siz, adamlarım, Doğu'da savaşırken bir zamanlar Hunlar... ve başka bir zamanda Cengiz Han ve Moğollar adı altında ortaya çıkan aynı alt insanlıkla, aynı aşağı ırklara karşı aynı mücadeleyi veriyorsunuz."

Himmler'in randevu takvimi, genç emir subayını sık sık patronuyla birlikte gösteriyordu. Peiper, 18 Temmuz'da Himmler'in Lublin'de Odilo Globocnik'i tekrar görmek için yapacağı ziyareti ertelemek için telefondaydı. Himmler "Globus"u, ele geçirilen bölgeleri Yahudi ve Polonyalılardan "temizlemek", bir SS yerleşke programı başlatmak ve devasa bir yeni toplama kampı kurmakla görevlendirmişti. İki gün sonra Peiper, Reichsführer, Globocnik ve Himmler'in çok sayıda asistanıyla birlikte, günümüz bilim insanlarının Yahudilerin "tahliyesinin" nasıl gerçekleştirileceğine ilişkin öne sürdükleri varsayımları tartıştıkları Lublin'de fotoğraflandı.[67] Peiper oradayken Globocnik, Lublin'i Yahudilerden temizleme emri aldı, bu sayede etnik Alman yerleşimciler getirilebilirdi -bu, Avrupa'nın etnik haritasını tamamen yeniden çizecek soykırım temelli bir plandı.

Bir başka etkinlikte kayıtlar, 24 Temmuz'da Himmler, Rudolf Brandt ve diğerlerinin gece geç saatlerde gerçekleştirdikleri sohbetlerde Peiper'ın da hazır bulunduğunu gösteriyor.[68] İçeride nelerin konuşulduğu bilinmese de bu sohbet, Himmler'in Einsatzkommando'ların fethedilen bölgelerdeki istenmeyen unsurları nasıl ortadan kaldırdığını görmek için bir ay sürecek bir dizi ziyaretinden hemen önceydi. Temmuz boyunca ve Ağustos'un ilk günlerine kadar Himmler'in Doğu Prusya'daki karargâhına telsiz raporları akmış ve Heydrich'in Einsatzgruppen'i, düzen polisi taburları ve anti-partizan SS süvarileri insan ekinlerini Rusya boyunca biçmişti.[69] Himmler bizzat sahadaydı, komu-

---

67 Peiper'ın 20 Haziran'da Lublin'de çekilen fotoğrafı için bkz. Witte vd., *Dienstkalender Heinrich Himmlers*, 187. Lipowa Caddesi'ndeki zorunlu çalışma kampının önünde Peiper'la birlikte Himmler, Wolff, Globocnik, Friedrich-Wilhelm Krüger ve Dr. Hans Kammler görülüyor. Krüger, büyük ölçekli Yahudi zorunlu çalışma kamplarının erken savunucularından biriydi. Kammler, yakında ilk ölüm kampları için inşaat ve mühendislik planları hazırlayacaktı. Globocnik veya Himmler'in ona seslendiği şekliyle "Globus"a, yalnızca yeni büyük toplama kampları inşa etme değil, aynı zamanda Lublin ve yakınlarındaki Zamosc'ta yeni SS yerleşkeleri –evlerle birlikte tamamlanmış vaziyette- yaratma görevi verildi. Himmler ve Globocnik arasında 20 Temmuz'da gerçekleşen kayıt dışı konuşmanın önemi için bkz. Breitman, *Architect of Genocide*, 184–187.

68 Witte vd., *Dienstkalender Heinrich Himmlers*, 188: 24 Temmuz 1941. 22.30. "Unterhaltung RF, d'Alquen, Peiper, Dohna, Grothmann, Brandt."

69 Himmler, sahadaki infaz timlerini koordine eden SS Tümgeneral Erich von dem Bach-Zelewski'den Doğu Prusya'daki trenine gelen telsiz iletişiminin Müttefik kod kırıcıları tarafından sürekli yakalandığını ve deşifre edildiğini fark etmedi. Bu bilgilerin çoğunun gizliliği, American Üniversitesi'nden Dr. Richard Breitman'ın

tanlarına danışmanlık yapıyor ve yazmak yerine söylenmesi daha evla olan birtakım talimatlar veriyordu.

Peiper, Reichsführer SS'in karargâhındaki meselelerle ilgilenir ve seyahatlerde ona eşlik ederken, Himmler de kişisel sorunlarla uğraşıyordu. Himmler'e tam zamanlı metresi olarak hizmet etmek için yazın başında ofisten ayrılan Hedwig Potthast, hamile olduğunu söylemişti.[70] 2. Panzer Tümeni'ndeki kardeşi Walter bu ilişkiyi desteklese de Katolik ebeveynleri desteklemiyordu.[71] Haberi duyar duymaz çılgına döndüler ve onunla iletişimlerini tamamen kopardılar. Bu, Himmler halen evli olduğu için tatsız bir durumdu. Şimdiyse Hedwig'in gebeliği on haftayı geçmişti. Hedwig daha sonraları, "1941 Aralık'ında yakında baba

---

yoğun çabaları sayesinde yakın zamanda kaldırıldı. Örneğin, 3 Ağustos'ta SS Süvari Tugayı, o tarihe dek 3.274 partizanı ve "Yahudi Bolşevik"i herhangi bir zayiat vermeksizin tasfiye ettiğini bildirdi –bu, operasyonun doğasının çarpıcı bir göstergesiydi. Bkz. Breitman, *Official Secrets*, 41. Kaynak: "Summary of German Police Decodes, July 3 to August 14, 1941," PRO, HW 16/6, Bölüm 1, Kew, BK.

70 Himmler'in oğlu Helge'nin 15 Şubat 1942'de doğduğu göz önüne alınırsa, Hedwig Potthast muhtemelen 1941 Mayıs'ının sonlarında, Himmler ve Peiper Yunanistan'dan Berlin'e döndükten hemen sonra hamile kalmıştı.

71 Hedwig'in erkek kardeşi Dr. Walter Potthast bir avukat ve Polonya, Fransa ve Rusya Seferlerinde 2. Panzer Tümeni'nde görev yapan bir Wehrmacht teğmeniydi. 1937'den beridir NSDAP üyesiydi ve Heinrich Himmler'le savaşın başlarında bizzat görüştü. Sık gerçekleştirilen yazışmalardan da anlaşılacağı üzere Walter, ilişkiyi onaylıyordu. Bununla birlikte Hedwig'in kız kardeşi Thilde ve Trier'deki ebeveynleri bu ilişkiye şiddetle karşıydılar. Thilde, Lüksemburg'daki Kolmar-Berg'de bulunan bir NSDAP Napola okulunda genç kızlara dersler verdi ve Hitler'le Himmler'in fikirlerini coşkuyla benimsedi, fakat evlilikteki sadakatsizlikler konusunda da sınırı çizdi. 1941 sonbaharında, "Hedwig, ebeveynlerimizle bir uzlaşma olmamasından korkuyorum. Eğer ondan ayrılırsan her şeyi tek seferde unutacaklar. ... O [Himmler] hâlihazırda evli ve bizimkiler bütün meseleyi karısını aldatması ve ayrıca sana saygısızlık etmesi olarak görüyorlar. Annem şimdi de karısının bu durumdan haberdar olup olmadığını soruyor ve ne yazık ki söylemem gerek, şimdiye dek bildiğim kadarıyla haberi yok. Bunu bir korkaklık olarak görüyorlar. Ebeveynlerimiz bu konuda çok kötü acı çekiyorlar." Nachlass Heinrich Himmler, Bestand N 1126, Dosya 37. Katrin Himmler yazara, Heinrich Himmler'in Hedwig Potthast'a 20 Haziran 1944 tarihli ve Reichsführer SS'in şimdi tam beş sene sonra "iki tatlı *Lütten*" veren "birlikteliklerini kutladıklarını" belirttiği bir mektubun çevirisini iletti. Yazarın keşfettiği diğer materyaller, Potthast ve Heinrich'in 1938 Aralık'ında Gmund'daki bir buluşmada romantizmlerini itiraf ettiklerini gösteriyor ve ilişkilerini 21 Haziran 1939 yaz gündönümünde tamamına erdirdiklerini veya en azından resmen cinsel birleşimde bulundukları anlamına geliyor.

olacağına dair ona haber verdim," diyecekti. "Eşine söylemesi için ısrarcı oldum ve biraz düşünüp taşındıktan sonra kabul etti. Eşi herhangi bir yorumda bulunmadı, çünkü sanırım zaten şüpheleniyordu."

Himmler 28 Temmuz'da Hitler'in sahra karargâhından ona, "Trier'deki ailenle konuşmak istiyorum," yazdı. Sahada "önemli işler yaptığından" şimdilik yapamayacağını da söyledi. "Bununla birlikte, bana bir evlat vereceğini duyduğuma ne kadar sevindiğimi anlatamam." Hedwig ailesinin yüzüne nasıl bakacaktı? "Acil bir ihtiyaç hâlinde Wölfchen [Karl Wolff] eve gelebilir."[72] 29 Temmuz'da Himmler, hamileliğine ilişkin pişmanlık duyan metresine bir kez daha yazdı:

> Saat 16:00'dan beridir Führer karargâhındaki koruganımda bulunan ofisimde oturuyorum ve şimdi benim [* mektubun bu kısmında Hagall rünü işli] mektubunu alacak. Her şeyin bir kandırmaca olabileceğine dair hislere kapılmamalı ve yazmamalısın. Ailenle konuşmak için Trier'e gitmeyi planlıyorum, lakin oraya gitmem şu an için çok zor. ... Bu konu hakkında endişelenme, bu yalnızca aşktan kaynaklanıyor. ... Taşıdığın çocuğu düşününce ne kadar mutlu olduğumu ifade edemiyorum. Benim ve bizim için bir hediye olacak.[73]

Himmler sevgilisine yazdığı gün, Kommandostab Reichsführer SS'in Pripet Bataklıkları'ndaki cüretkâr görevini de takıntı hâline getirdi. Bir önceki gün, 1. SS Süvari Alayı ile Hermann Fegelein, Himmler'den Yahudilerle "çoğunlukla yağmacı olarak" ilgilenilmesi gerektiğine ilişkin doğrudan emir aldığını söyledi -bu da vurulmaları gerektiğini söylemenin başka bir yoluydu. Himmler bazı şeyleri açıklığa kavuşturdu: Irksal olarak aşağı olan erkekleri öldürmekten daha fazlası yapılmalıydı. Bu halledilince, çiftlik hayvanları ve kalan kadın ve çocuklar derme çatma evleriyle birlikte köylerden zorla çıkarılmalı ve

72 "Mein liebes gutes Häslein, saat 16:00'dan beridir FHQ'daki sığınağımda bulunan ofisimde oturuyorum ve şimdi mektubunu alıyorsun," Himmler'den Hedwig Potthast'a mektup, 27/28 Haziran 1941, orijinal el yazısı mektubun reprodüksiyonuyla birlikte bir nüshası yazarın elindedir. Çeviri ve transkripsiyonu yapan Edith Umbert. Mektup, Potthast'ın hamileliğiyle birlikte doğacak çocuğun yasal statüsüyle ilgili katı endişelerini ortaya koyuyor.

73 "Mein liebes gutes Häslein," Himmler'den Hedwig Potthast'a, 28/29 Temmuz 1941.

ardından *yakılıp kül edilmeliydi.*[74] Doğu'daki savaş, tıpkı Cengiz Han'ın yaptığı gibi yürütülecekti.

Himmler'in dertli hamile metresine yazdığı yaklaşan "önemli iş" neydi? Sonraki üç gün boyunca Himmler, Wolff ve Peiper, Kowno-Wilna-Riga, Dünaberg ve Minsk'te olacaklardı. Amaç, soykırım mesajını Baltık Devletlerine de yaymaktı. 29 Temmuz'da Himmler ve heyeti, Letonya'nın sanayi kentinde SS Yüksek Polis Şefi Hans-Adolf Prützmann'la görüşmek üzere siyah Mercedes'le Riga'ya gitti.[75] Daguava Nehri'nin deltalarından geçerken Peiper'ın da aralarında olduğu, o, Himmler, Prützmann ve diğerlerinin yolculuk esnasında 29 Temmuz'da bir yol kenarı pikniği yaptıkları sırada çekilen fotoğrafla kesin şekilde kanıtlanmıştır.[76] Letonya ve Riga'daki misyon, Himmler'in yüz yüze iletişimin mahremiyetini tercih ederek talimatlar verdiği üç gün boyunca devam etti.

Himmler ayrılmadan hemen önce Prützmann'a ne demişti? Şahsi diyalogların hiçbirisi anlaşılabilir şekilde bugüne ulaşmadı. Nitekim Prützmann, konuşmanın içeriğini açık bir göstergesini bizzat ortaya koydu. Himmler'in 31 Temmuz'da ayrılışının ardından, SS Yüksek Polis Şefi emrindekilere Reichsführer SS'in "kriminal unsurların" yakın zamanda "yeniden yerleştirilmesi" emrini verdiğini söyledi. Bir astı, Yahudiler ve diğerlerinin nereye yerleştirileceklerini sordu. "Düşündüğün gibi değil," diye açıkladı Prützmann. "Yeniden yerleştirileceklerin öbür dünyaya

---

74 Fegelein'ın emirleri için: "SS Kav Rgt. 1 1a, Regimentsbefehl Nr. 42," 27 Temmuz 1941, NA, T-175, Kayıt 109; ertesi gün Himmler'in netleştirmesi için: "Kommandosonderbefehl," Heinrich Himmler, 28 Temmuz 1941; hatırlatıldığı yer, Norbert Müller, ed. *Die faschistische Okkupationspolitik in den zeitweilig besetzten Gebieten der Sowjetunion, 1941–1944* (Berlin: Akademie Verlag, 1991), 175–177.

75 "Programm für die Reise des Reichsführer SS nach Kowno, Riga, Minsk," NA RG 242, T-175, R 112, 2637747–48. "Teilnehmer" Peiper'ı göstermese de fotoğraf kanıtları sayesinde varlığı şüphesiz şekilde kanıtlanmıştır. Görevin doğası göz önüne alındığında –direksiyonda Franz Lucas'la arabada giderlerken- güzergah, Peiper'ın ilk gün çekilen fotoğrafla birlikte 29-31 Ağustos'ta yanlarında olduğunu gösteriyor.

76 Himmler'in resmî fotoğrafçısı Friedrich Franz Bauer tarafından çekilen fotoğraf, Himmler, Karl Wolff, Prützmann, Peiper, Himmler'in doktoru Dr. Karl Gebhardt, Franz Lucas (Himmler'in şoförü) ve kimliği belirlenemeyen diğer iki kişinin ay sonundaki Litvanya turu esnasında bir yol pikniği yaptıklarını açıkça gösteriyor. Muhtemelen 29 Temmuz 1941'de Riga yakınlarında çekilen fotoğraf, Bauer'nın Karl Wolff'a verdiği, 1941 Temmuz'u sonu ve Ağustos'u başında gerçekleştirilen gezinin bir hatıra fotoğraf koleksiyonunda yer alıyor.

gönderileceklerini" açıkça belirtti.[77] Himmler, Peiper ve diğerlerinin ziyaretini müteakip haftalarda, Litvanyalılarca gerçekleştirilen toplu katliamlarda öldürülen Yahudi sayısı keskin şekilde 76 binin üzerine çıktı.[78]

Himmler, Peiper ve Wolff'la çıktığı üç günlük gezisini önce Dünaberg'den Baranowicze'ye uçarak, daha sonra da Bach-Zelewski'yle görüşmek üzere yüz kilometre mesafedeki Minsk'e geçerek sonlandırdı. Orada, Kommandostab Reichsführer SS mensubu atlı birlikler daha sonraki görevler için toplanıyorlardı.[79] Himmler emirlerini Bach-Zelewski ve Fegelein'a şahsen iletirken, Peiper da diğerleriyle birlikte Rus savaşına olan meraklarıyla, Alman tanksavarlarına karşı aşılmaz olduğu kanıtlanan Sovyet canavarı KV-2'nin içini incelerken fotoğraflandı. Temmuz ortasında Bialystok-Minsk cebindeki daraltma sırasında etkisiz hâle getirilen elli iki tonluk devasa çelik form, Himmler ve diğerlerinin üzerine düşünebilmeleri için şehir meydanına çekilmişti. Görüşmenin sonucunda Hermann Fegelein adamlarına, Himmler'in kendisine Yahudi düşmanlarla ilgilenirken "katı bir ciddiyet" takınmaları gerektiğini söylediğini aktardı. Dahası, zayıflık gösteren komutanlara karşı sert bir tutum takınacağını da hatırlattı.[80] Pripet Bataklıkları'nda atlı birliklere komuta eden SS Yarbay Gustav Lombard ve SS Albay Hermann Fegelein gibi, SS Süvari Tugayı da onun görevi için oldukça önemliydi. Pek tabii Lombard, Peiper 1933'te SS Reitersturm'a ilk

---

77 Richard Rhodes, *Masters of Death: The SS Einsatzgruppen and the Invention of the Holocaust* (New York: Knopf, 2002), 113.

78 Browning ve Matthäus, *Origins of the Final Solution*, 191–293. İnfazların çoğu, Karl Jäger'nın Temmuz'dan itibaren Kowno ve Wilna arasındaki bölgede her gün yüzlerce kişiyi öldüren *Einsatzkommando 3*'üne bağlı Letonyalı ve Litvanyalı gönüllülerden oluşan destek polis bölüklerince gerçekleştirildi.

79 Planlanan güzergâhın verildiği yer, "Programm für die Reise des Reichsführer SS nach Kowno, Riga, Minsk," NA RG 242, T-175, R 112, 2637747–48. Yaklaşan gerçek toplantı, Alman Polis Deşifreleri'nin özetinde ortaya çıkıyor, 29 Temmuz 1941, PRO HW 16/32. Peiper'ın Minsk'te KV-2 tankına bakarken çekilen fotoğrafı, Gerd Heidemann tarafından yazara sunulan, Karl Wolff'un aynı fotoğraf albümünden (ayrıca Bildarchiv Preussicher Kulturbesitz: BPK No. 30023435). Başlığı şöyle, ""Heinrich Himmler besichtigt einen erbeuteten russischen Panzer Neben ihm auf dem Panzer stehend SS-Gruppenführer Karl Wolff." Bialystok-Minsk cebinde doruk noktasına ulaşan Temmuz muharebesinde ele geçirilen KV-2 tanklarının sayıları Alman savaş dönemi propaganda haber filmlerinde görülebiliyor: *Deutsche Wochenschau*, No. 567, 16 Temmuz 1941.

80 Matthäus vd., *Ausbildungsziel Judenmord?*, 226.

katıldığında onun süvari eğitmenliğini yapmıştı. Peiper ve Himmler, 5 Temmuz Cumartesi günü Klausen'deki SS Süvari Tugayı'nı teftiş ettiler ve SS Savaş Muhabirinin fotoğraflar çektiği bir geçit töreniyle etkinliği noktaladılar.[81] Savaş öncesi oldukça yaman bir binici olan Fegelein skandal bir üne sahipti; bir ay önce Polonyalı bir kızı hamile bıraktığı ve iyi bilinen cinsel patavatsızlıkları yüzünden kınanmıştı.[82] Temmuz sonunda, şifreli bir telsiz mesajı Fegelein ve Lombard'ın görevini ifşa etti: "*RFSS*'in [Reichsführer SS: Himmler] açık emri. Bütün Yahudiler vurulmalıdır. Yahudi kadınları bataklıklara sürün."[83]

Himmler'in treninden geçilen telsiz mesajı, Müttefiklerce yakalandı ve kriptologları tarafından kırıldı.[84] Himmler'in 31 Temmuz'da

81 *Unsere Ehre heisst Treue*, 16. Himmler'in Peiper'la birlikte süvari tugayında yaptığı incelemenin fotoğrafları, SS Savaş Muhabiri Büschel tarafından 1941'de Rusya'daki SS Süvari Tugayı'nın operasyonlarına ilişkin çekilen ve şu an BA-K'de bulunan fotoğraf koleksiyonunda görülebiliyor.

82 Hermann Fegelein hakkında bu dönemdeki bilgiler BDC dosyasından alınmıştır, NA, A-3343-SSO, Kayıt 198, Kasalar 709–715. Fegelein'in altındaki Lombard, SS 1. Süvari Alayı'nın komutanıydı. Peiper'ın RFSS'le 5 Temmuz'daki ziyareti için bkz. *Unsere Ehre heisst Treue*, 16. Savaş sonrası yapılan bir mülakatta Hitler'in SS'ten şoförü Erich Kempka, seçici olmayan Fegelein'ın "beyninin taşaklarında" olduğunu söyleyerek dalga geçti.

83 "SS Kav. Rgt 2, Aug. 1, 1941," NA RG 242, T-354, Kayıt 168. Himmler'in kadınları bataklıklara sürme emri, muhtemelen onları kurtarmak için değil, süvarilerini kadınları soğukkanlılıkla öldürmek zorunda kalma deneyiminden korumak içindi. Hitler'in de bu olaydan bizzat haberdar olduğu, 25 Ekim 1941'de gerçekleştirdiği bir konuşmada da doğrulanıyor: "Reichstag'da Yahudilere, şayet savaştan kaçınılmazsa Yahudilerin Avrupa'da yok olacakları kehanetinde bulundum. Bu suçlu ırkının vicdanında [I. Dünya Savaşı'ndan] iki milyon ölü ve şimdi de yüz binlercesi daha var. *Kimse bana onları bataklıklara gönderemeyeceğimizi söyleyemez!* Bizim insanlarımızı kim rahatsız ediyor? Yahudileri yok ettiğimize dair terörün [*der Schrecken*] bizden önce gitmesi iyi bir şey." Werner Jochmann, ed., *Adolf Hitler: Monologe im Führerhauptquartier: Aufzeichnungen Heinrich Heims, 1941–44* (Hamburg: A. Knaus, 1980), 106–108.

84 Bu süre zarfında, Rusya'da Yahudilerin infazlarındaki artışta etkili olan Düzen Polisi Şefi Kurt Daluege, içerikleri düşman tarafından ele geçirildiğinde sayısız telsiz haberleşmesinin herhangi birinin verebileceği potansiyel zarara karşı oldukça hassas hâle geliyordu. 13 Eylül 1941'de askerleştirilmiş polis taburlarına şu mesajı gönderdi: "Telsiz mesajlarının düşman tarafından deşifre edilme tehlikesi yüksek. Bu yüzden, şifresiz gönderilebilecek konular için telsiz kullanılacaktır. ... Devlet sırları bilhassa gizli bir muamele gerektiriyor. İnfazların kesin rakamları da bu kategoriye dâhildir." GC ve CS, Alman Polis Bölümü Tarihi, 1939-1945, PRO HW 3/155.

Peiper'la yaptığı ziyaret, Kommandostab mensuplarına söylenenden daha fazla ilham vermiş gibi görünüyordu. Çünkü 1 Ağustos akşamı, Peiper ve Himmler Berlin'e dönerlerken, 1. SS Süvari Alayı komutanı Gustav Lombard, aldığı emirlerin yeni bir yorumunu yayınladı: "Tek bir erkek Yahudi dahi hayatta kalmayacak, köylerde ailelerinden geriye hiçbir şey kalmayacak." Müteakip günlerde Peiper'ın dikbaşlı eski süvari eğitmeni, kadınlar ve çocuklar da dahil olmak üzere *bütün* Yahudilerin otomatik silahların özgürce kullanılmasıyla öldürüldüğü yeni bir *Entjudung* eylemini başlattı. 11 Ağustos'a gelindiğinde Lombard gururlu bir şekilde -her gün binden fazla olmak üzere- on bir bin erkek, kadın ve çocuğun öldürüldüğünü bildirdi.[85]

O esnada, Peiper'ın Braunschweig'den eski öğretmeni SS Üsteğmen Franz Magill, diğerleriyle aynı görevle kuzeyde 2. SS Süvari Alayı'na komuta ediyordu. Yine de Lombard'ın aksine Magill, Himmler'i hayal kırıklığına uğratmış gibi görünüyor, çünkü 12 Ağustos'ta Magill, Pripet Bataklıkları'ndaki "Yahudi yağmacıları" niçin tamamen ortadan kaldırmadığını açıklıyordu. "Bataklıkların yeterince derin olmamaları neticesinde, kadın ve çocukları oralara sürmek beklenilen başarıya ulaşamadı." Himmler'in Magill'in mazeretleri karşısında dehşete kapıldığı ilerleyen haftalarda açıkça ortaya çıkacaktı. Kadın ve çocukların öldürülmesini emretmeyi görev belleyen Lombard terfi edildi. Franz Magill ise terfi edilmedi ve kısa süre içerisinde Polonya'da önemsiz bir karakola sürgüne gönderildi. Rakamlar hâlihazırda mevzuyu açıklıyor. 13 Ağustos'un sonunda, Kommandostab ve bataklık bölgesindeki güvenlik polisin 13.788 "yağmacının" öldürüldüğü ve yalnızca 714'ünün esir alındığını kaydetti. O esnada, dört bin kişilik SS Süvari Tugayı'nın tamamı yalnızca iki ölü ve on beş yaralı kaydetmişti. Bu bir muharebe değil, katliamdı.[86]

HIMMLER'İN KARARGÂHINA SAAT BAŞI BENZER BİLDİRİLER GELİYOR ve ortadan kaldırılan "Yahudi yağmacıların" sayılarına dair garip şekilde

85 Lombard'ın raporları: "SS-Kav. Rgt. 1 Reit. Abt. Abteilungsbefehl Nr. 28," 1 Ağustos 1941, BA-MA, RS/4/441. Ayrıca Cüppers, 278–280.

86 Bu özetin alındığı yer, Matthäus vd., *Ausbildungsziel Judenmord?*, 266. 1941'in sonunda Cüppers, Waffen-SS Kommandostab birliklerinin kırk bin Yahudi'yi öldürdüğünü tahmin ediyordu.

titiz raporlar veriliyordu.[87] Peiper'ın imha politikalarına dâhil olan pek çok kişiyle sahip olduğu yakın ilişkiler ve birbirlerine karşı oldukça açık oluşları göz önüne alındığında, genç emir subayının o yazın infaz çılgınlığa dair detaylı bilgilere sahip olmadığına inanmak şaşılacak bir saflık olurdu. Bunu Peiper'ın kendisi de kabul ediyordu. Himmler'in yakın çevresinden bir ziyaretçiye, "Şu anki sürece dair bilgi sahibi olmak istemeyen bir Alman askeri cepheye gitmeli," demişti.[88] Böylece Berlinli, Ağustos ortasında Minsk'e gerçekleştirilen ikinci ziyarette orada bulunmamıştı; Himmler, infazların nasıl uygulandığını bizzat görmek istediği için, bu tatsız görevde Reichsführer'e Peiper değil de talihsiz Grothmann eşlik etmişti.[89] İnfazlar Reichsführer SS için dahi fazla gelmişti ki daha sonra bu tür eylemlerde yer almaya zorlanan adamların görevlerinin ardından müzik ve iyi Alman yemekleriyle mutlu ve kaygısız bir hayatın tadını çıkarmaları için bir emir yayınlayacaktı.[90]

87 Bu suçlayıcı kanıtların çoğunun gizliliği, ABD'deki Ulusal Güvenlik Ajansı veya Büyük Britanya'daki PRO'nun kayıtlarının bir parçası olarak ancak yakın tarihlerde kaldırıldı. Örneğin 14 Temmuz'da 309. Polis Taburu, Baranowicze'nin batısındaki Slonim'de 1.153 Yahudi'yi ortadan kaldırdıkları mesajını verirken diğer taburlar da aynı bölgede "kontrol altına alma" faaliyetlerini sürdürüyordu. Bkz. PRO HW 16/31 ve 16/32; ayrıca NA RG 457, "National Security Agency: History of the Cryptographic Services," Kutu 1386.

88 1940'ta Himmler'in treninde Peiper'la Polonya'da yapılan konuşmadan alıntı. "Interrogation of Dr. Ernst Schäfer," 1 Nisan 1947, NA RG 242, T-175, Kayıt 62, Kasa 636. Tibet uzmanının Peiper'ın kendisinden bahsettiğine inanıp inanmadığı sorulduğunda Schäfer şöyle yanıtladı, "İzlenimim, böyle şeyleri bilmek istemediği yönündeydi." Yahudilerin topluca katledilmesinin katiller üzerinde zararlı etkileri olduğu Richard Breitman tarafından ikna edici bir şekilde ele alındı, "Himmler and the 'Terrible Secret' Among the Executioners," *Journal of Contemporary History 26* (1991): 431–451.

89 "Programın für die Reise des Reichsführer SS nach Kowno, Riga, Minsk, 29.7.–31.7.1941," RG 242, T-175, R112, 2637747–46. Wolff ve Grothmann'ın eşlik ettiği Himmler, Alman cephe hattının gerisindeki infazlara doğrudan karışan General Daluege ve SS Tümgeneral Bach-Zelewski'yle bir araya geldi.

90 Himmler'in 15 Ağustos 1941'de Minsk'e yaptığı gezi ve infazlar karşısında duyduğu tiksintinin birçok versiyonu var. Bach-Zelewski'ye göre, Himmler'in olaydan duyduğu rahatsızlık gaz odaları fikrini harekete geçirmişti. Peiper'ın yerini alan Werner Grothmann'ın savaş sonrası verdiği bir röportajda, o gün Minsk'te gördüklerinden bahsetmemesi şaşırtıcı değil. Bununla birlikte Bach-Zelewski, Karl Wolff ve hatta Walter Frentz (fotoğrafçı olarak yanlarındaydı) olayı daha sonradan anlatacaklardı. Birçok kaynağı içeren yeni bir özet için, Breitman, *Official Secrets,* 61. Esasen Himmler'in duyduğu tiksinti muhtemelen dönemin en büyük iki yaratıcı

Kendi tavsiyesine uyan Peiper, patronuna savaşan birliklere yeniden katılmak için dilekçe verdi.[91] Bunun sebebi Himmler'in ahlâk dışı eylemleri miydi yoksa şan ve madalya arzusu muydu? Muhtemelen ikisi de değildi. Bunun ipucunu, beş hafta sonra Hedwig Potthast'la girdiği bir diyalogdan alıyoruz. "Maruz kaldığım yoğun baskıyı biliyorsun," diye yazacaktı. "Bir valf ile biraz mesafe ve zaman gerektiriyor." Kardeşi Horst'un geçen ayki ölümü, direkt olmasa da dolaylı olarak Theodor Eicke'nin elinden olmuştu. Himmler'in bu olaya dair herhangi bir şey yapmayı reddetmesi, Jochen'de derin bir iz bırakmış olmalı. SS'in, erkek kardeşinin Haziran'daki ölümüyle bağlantılı olan karanlık entrikaya kesin şekilde dahli, artık tek bir oğlu hayatta olan annesinde güçlü bir etki yaratmış olmalıydı. Charlotte, oğlu Horst'u gizemli bir şekilde kaybetmişti ve diğer oğlu Hans Hasso, intihar girişiminde bulunmasının ardından Berlin'deki bir enstitüde bitkisel hayattaydı. Jochen ise halen Waffen-SS'te görev yapıyordu ve diğer iki evladının yıkıcı kaderlerinin merkezinde görünen teşkilatın homofobik lideri için çalışıyordu.

Jochen ve erkek kardeşi, ölümcül olaya yol açan kötü şartlara ilişkin iletişim kurmuşlar mıydı? Asla bilemeyeceğiz.[92] Temmuz ayında

---

hikâye anlatıcısı tarafından savaş sonrası efsanesi olarak üretildi: Bach-Zelewski ve Karl Wolff. Hatta Wolff, hikâyeyi kameralar karşısında da tekrarladı ve bu abartısı geniş çapta kabul gördü. Peter Witte, yazar tarafından yapılan mülakat, 23 Nisan 2009. Himmler'in toplu katliamlar sonrası istirahat izniyle infazcıların zihinsel sağlığını destekleme planı için: "Geheimer SS Befehl des RFSS vom 12. Dezember 1941 über Truppenbetreuung nach Massenerschießungen mit Schreiben des SSPF Lettland," ZSA Riga, R83-1-80, fol. 4f.; bir kopyası, USHMM, RG 18.002M, Kayıt 11. Bu belgeyi işaret ettiği için Jürgen Matthäus'a teşekkürler.

91 "Interrogation of Werner Grothmann," 13 Haziran 1945, NA RG 319, Araştırma Depo Kayıtları (IRR), Himmler dosyaları, XE-000632.

92 2009 baharında yazar, Hinrich Peiper'la amcası Horst'un ölümüne ilişkin temasa geçti. Hinrich Peiper, bu olayın rahatsız edici bir aile gizemi olarak kaldığını, büyükannesinin konuyu tartışmak istemediğini söyledi. Babasıyla yaptığı konuşmada Jochen, kardeşine yakın olduğunu belirtmiş, fakat hiçbir zaman yaşananlar için tatmin edici bir açıklama yapmamıştı. Ayrıca Totenkopf Tümen kayıtlarının hiçbir yerinde Horst Peiper'ın ölümünden söz edilmiyor. Yazar, Eicke'nin Tümeni'nin 1941 Mayıs ve Haziran'ında bütün savaş dışı ölümleri sadık bir şekilde raporladığı BA-MA, RS 3-3/24'teki bozulmamış kayıtları titizlikle inceledi. Kayıtların kapsamı göz önüne alındığında (Mayısta bir otomobil kazasında başka bir SS erinin nasıl öldüğü anlatılıyor), 11 Haziran 1941'de intihar eden bir SS subayına dair hiçbir kaydın –bir ölüm ilanının dahi- bulunmaması oldukça garip (ve kasıtlı görünüyor) hâle geliyor.

Peiper, Himmler'e olumsuz bir şey söyledi; ayrılmak istiyordu. "Öfkeli bir tepkiye" rağmen, Reichsführer SS bunu kabul etti.[93] Dahası Peiper, Hedwig Potthast'ı iyi tanıyor olsa da -belki Himmler'in bildiğinden çok daha yakinen- Himmler, Potthast'ın hamileliğine ilişkin emir subayına bilgi verme fırsatını kullanmamıştı.[94] Yoksa sorunun özünde Peiper'ın Hedwig'le olan ilişkisi mi vardı- "Küçük Tavşan"a âşık iki evli adam? Ve şimdi bir de ölü bir kardeş? Bunların bir önemi yok. Artık oradan ayrılmıştı -en azından geçici olarak.

1 Ağustos'ta Peiper, cepheye dönmeden önce Himmler'le Berlin'e uçtu. Peiper orada, bir yaşındaki kızları Elke ile evden çıkmayan Sigurd'la kısa bir vakit geçirdi.[95] Sigurd'un görev değişikliğine dair eşine ne söylediği hakkında hiçbir şey bilmesek de en azından tartışmışlar gibi görünüyor. Daha sonraları, "Jochen'in kendi yoluna gidip K. H.'i bırakması çok kötü oldu," diyecekti. K. H. -König Heinrich- Himmler'in halk arasındaki lakabıydı. "Jochen bundan ömür boyu pişmanlık duyacak."[96]

---

93 Himmler'in "öfkeli tepkisi" için bkz. Joachim Peiper'ın Tashih Kurulu/Heidelberg'e mektubu, 5 Ekim 1950, NA Dava 6-24, RG 549, Dava 6-24, Kutu 61.

94 A.g.e. Peiper'ın, imha kamplarına doğru gelişen suç ve kötü eylemlerden gerçekten etkilenmiş olsaydı, Himmler ve von Alvensleben'la 1940 gibi erken bir tarihte Polonya'daki infazlara tanık olur olmaz nakil talebinde bulunacağı iddia edilebilir. Himmler, metresine 28 Temmuz'da yazdığında Potthast'ın hamile olduğunu öğrenmişti [bkz. 485 ve 486. dipnotlar]. Yine de 29-31 Temmuz Salı ve Perşembe gününe kadar sahada birlikte vakit geçirmelerine rağmen Himmler, mutsuz emir subayına haberi vermeyi ihmal etmişti. Peiper yalnızca, 1941 Aralık'ında Potthast'a yazdığı mektupta hamilelik haberini öğrendiği işaretini veriyor. Kesilen iletişimlerinde (23 Eylül) unutulduğundan yakınıyor ve Hedwig'e niçin artık yazmadığını soruyor. Bkz. Peiper'ın mektupları: 23 Eylül ve 10 Aralık 1941, BA-K, Nachlass Heinrich Himmler, Bestand N-1126, Dosya 39.

95 Peiper'ın oğlunun 1942 Nisan'ı ortasında doğduğu göz önüne alınırsa, muhtemelen Sigurd Peiper bu kısa izin sırasında hamile kaldı.

96 Daha sonra Sigurd Peiper, değişikliğe ilişkin Hedwig Potthast'a yazacaktı: "Jochen'in K. H.'yi bırakıp kendi yoluna gitmesi çok kötü. ... Jochen bundan sonsuza kadar pişman olacak. K. H.'yi nasıl sevdiğini, takdir ettiğini ve onurlandırdığını biliyorsun. ... Jochen 1941 Temmuz'unda K.H'den ayrılınca şöyle bir şey söylemişti: 'Üç yıl içerisinde seni bana geri getireceğim.' Jochen, derinlerde bir yerde buna güvenmişti. Bunu zaman zaman çeşitli şekillerde belirtti." Sigurd Peiper'dan Hedwig Potthast'a mektup, 11 Kasım 1944, *NSDAP Hauptarchiv*, Himmler Koleksiyonu, Mikrofilm Makarası #99, Hoover Enstitüsü, Stanford Üniversitesi.

Böylelikle Ağustos'un ilk haftasının sonunda Himmler, o zamana dek sadık kalan emir subayını kişisel gözlemcisi olarak cepheye gönderdi.

Peiper, savaş bitmeden Rusya'ya gidecekti.[97]

97 Peiper'ın bu döneme ilişkin geriye dönük düşünceleri: "Alman Ordusu, başarı ve önleyici bir savaş açma gerekliliğiyle sarhoş oldu ... askerî zaferi üç ay içerisinde alabileceğimizi düşünüyorduk. Kibrimiz ve düşmanı hafife alışımız çok büyük olduğu kadar normaldi de." Jochen Peiper, "Brief Review and Reflections about the Battle in the Russian Theater of Operations," 7 Nisan 1946, Burton Ellis Arşivleri. Alman yüksek komutasındaki pek çok kişinin Barbarossa'nın çoktan kazanıldığını hissettiği, Genelkurmay Başkanı General Franz Halder'in savaş günlüğünde de açıkça ifade edildi. 3 Temmuz'da kendinden oldukça emin bir şekilde, "Bu yüzden muhtemelen söylenecek fazla şey yok," diye yazdı, "Rusya'da bu seferi sürdürürsem ilk on dört gün içerisinde kazanılmış olur." *Kriegstagebuch*, Cilt 3 (Stuttgart: Kohlhammer, 1964). Hitler de benzer şekilde düşünüyordu ve beş gün sonra Leningrad ve Moskova'yı yakında "dümdüz etme" niyetini, "Aksi takdirde kış boyunca onları beslemek zorunda kalacağız," diyerek belirtti. Percy E. Schramm, ed., *Kriegstagebuch des Oberkommandos der Wehrmacht*, Cilt 1 (Herrshing: Pawlak, 1982), 1021.

Yedinci Bölüm

SAVAŞTAN MEKTUPLAR

1941 AĞUSTOS'UNDA İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI, SİLAH, MERMİ VE bomba cehennemi altında Doğu Avrupa'da patlak verdi. 22 Haziran'dan itibaren Hitler'in Stuka'ları ve tankların önderlik ettiği lejyonları, Sovyetler Birliği'ni çökertmek amacıyla menzilleri, süratleri ve ateş güçleriyle uçsuz bucaksız Rus ovalarına daldılar. Bu da Polonya ve Fransa gibi kısa ve keskin bir sefer mi olacaktı?

Peiper hayal kırıklığına uğramış olabilirdi. Yalnızca erkek kardeşinin ölümüyle sarsılmakla kalmamıştı, aynı zamanda o yaz Himmler'in Doğu Prusya'daki treninde geçirdiği süre neticesinde amirinin şahsi savaşının gerçekleşen konvansiyonel savaş olmadığını da biliyordu. Görevi korkunç bir soykırım seferine çıkmaktı.

Kaçmayı amaçlayan Peiper, önce ailesiyle kısa bir vakit geçirdi. Berlin'deki yaşantısı kaotik görünüyordu çünkü eşi planlarına tam olarak katılmıyordu. Buna rağmen ayrılmaya hazırlanırken, savaşın iki yılının etkilerine birinci elden tanık oldu. Rüdesheimer Platz'ta ailesine kısa bir ziyaret gerçekleştirmiş ve bir önceki sene şehirde hüküm süren toplu inkârların artık yerini yasaklayıcı gelişmelere bıraktığını görmüştü.

O zamana değin Berlin'de ekmek ve patates dışındaki pek çok gıda maddesi -bilhassa kahve çekirdekleri, tereyağı, şeker ve yumurta- kıtlığı hat safhaya ulaşmıştı. Peiper'ın birinci sınıf bağlantıları ailesini pek çok fedakârlıktan uzak tutsa da Berlin'deki et tayını haftalık dört yüz grama indirilmişti.[1] Batı yakasının meşhur Kurfürstendamm'ında kafeler

1 Peiper'ın Himmler'le bağlantısının etkisi, Sigurd Peiper'ın Himmler'in özel karaborsa deposundan "Frau Peiper" a özel kahve ve diğer bulunmayan gıda maddelerini

halen açık olsa da sınırlı bir menü ve gerçek kahvenin yerini tutmayan kahvemsi içecekler servis edilirken, müşteriler de "yanmış otun" hafif aromasıyla tütünsüz sigaralarını tüttürüyorlardı.[2]

Berlin'e hâkim olan karartmalarla şehir geceleri tamamen karanlığa gömüldü ve kaldırımda bir başkasıyla çarpışmak yaygın hâle geldi. Bazı geceler donuk gözleri ve kısa uykularıyla Berlinliler hava baskınlarından korunmak için sığınaklara kaçmak zorunda kalırlarken, mavi ışıklı projektörler, sirenler ve gürültülü uçaksavar atışları korkuyu arttırdı. Alman Hava Kuvvetleri Komutanı Hermann Göring, savaş öncesinde Berlin'e tek bir bombanın dahi düşmeyeceğini garanti ettiğinden, sığınaklarda duyulan boğuk patlamalar oldukça ironik görünüyordu.

Sigurd Peiper gibi bir ev hanımı için erzak, hatta havuç ve patatesi gibi basit ürünleri dahi tedarik etmek saatlerce sıra beklemek anlamına geliyordu. Daha da kötüsü, Berlin'in nüfusu artık haftada elli altı ila altmış saat arasında çalışıyordu ve savaş sürerken pek çoğu sessiz bir şekilde bunalıma giriyordu.[3] Yine de Sigurd ve bir yaşındaki kızı Elke, Jochen'in kısa ziyareti sırasında yeterince iyi görünüyorlardı. Kısacası, Peiper 1941 Ağustos'unun başında harbe katılmak istediğinde, Berlin halen makul şekilde güvenli görünüyordu. Fakat yalnızca Berlin'den ayrılmakla kalmayacak, aynı zamanda Heinrich Himmler'den de ayrılacaktı. Ancak Himmler'in halen Peiper ailesine yardımlarda bulunduğu açıktı: Ağustos ortasında, Jochen'in gidişinin hemen ardından Sigurd, hakiki gümüş bıçağı üzerinde RFSS işli özel bir hatıra pasta spatulası almış ve spatulayı Reichsführer'in sadık sekreteri bizzat teslim etmişti.[4]

---

aldığını gösteren Reichsführer SS ofisinin sevk irsaliyesinde net bir şekilde görülebiliyor. Erika Lorenz tarafından yapılan girdiler, RG 242, T-175, R112, F2637504, Berlin, 21 Temmuz 1942.

2 Berlin restoranlarının menülerini oluşturan pek çok öğe genellikle bulunmuyordu: Kırmızılahana, patates ve et parçasının maharetli şekilde bir araya getirilmesi çoğu zaman yapılabilecek en iyi şeydi. Genellikle sevilmeyen kahvemsi içecek, kavrulmuş malt veya hindibadan yapılıyordu ve daha da kötüsü kafeinsizdi.

3 Aslında Göring'in güvencelerine rağmen, Sovyet hava kuvvetleri 1941 Ağustos'unda Berlin'i küçük, fakat kamuoyunda oldukça etkili bir baskınla vurmuştu. Daha fazla arka plan için, bir Berlin muhabirinin Berlin'in 1941 yazındaki yaşantısını ayrıntılı şekilde açıklayışına bakınız, *Life Magazine*, Stephen Laird, "Nazi Germany After Two Years of War," 18 Ağustos 1941, 72-81.

4 "Frau Peiper-1 Tortenheber z. Geb. v. RFSS geschenkt," 13 Ağustos 1941, Heinrich Himmler'in BDC dosyası, NA, RG-242, A3343-SSO-099A, F 082.

O esnada Peiper süratle cepheye ulaştı. Kavurucu Ağustos haftalarında, Doğu'da uzunca zamandır beklenen savaş dev bir alev gibi parlamıştı. Sokaklardaki radyo hoparlörleri her gün, Rusya'nın kalbinin derinliklerine doğru gerçekleştirilen fantastik tank ilerleyişlerine dair haberler veriyordu. Wehrmacht yakında Moskova'ya ulaşacak mıydı? Polonya ve Fransa'daki Blitzkrieg harekâtlarından farklı olarak, Ruslar taarruzları kabullenmek yerine ilkel kuvvetlerle de olsa savaşarak karşı koymaya çalışıyor gibiydiler. Büyük çarpışma patlak verdiğinde Peiper, birliği Leibstandarte Adolf Hitler'e geri dönmeye ve Himmler'in diğer SS şövalyeleriyle savaşa katılmaya çalışıyordu. 19 Ağustos 1941'de Peiper, SS Binbaşı Wilhelm Weidenhaupt, Max Hansen ve Albert Frey ile Dinyeper Nehri kıyılarında tutunan Ruslara karşı gerçekleştirilen 88 mm'lik bir topun salvolarını gözlemlerken fotoğraflandı. Yakınlardaki Sovyet direnişinin güneybatı cephesinde çökmesiyle birlikte, SS güçleri Karadeniz'deki Kherson Limanı'nın emniyete almaya çalışıyorlardı.[5] O günün ilerleyen saatlerinde Peiper, ayrı düşen bir keşif taburunu takviye etmek için 11. Bölük'ün geçici komutasını almış görünüyor. Kurt Meyer, zırhlı araçlarını Kherson'un doğu ucundaki bir reçel fabrikasındaki güçlü direnişi kırmak üzere görevlendirmişti. Zırhlılar cesur şekilde çarpışarak kent merkezine doğru ilerlemişlerdi, fakat öylesine pervasızca ilerlemişlerdi ki arkalarında kimse kalmamıştı. Bu öngörülebilir gecikme, SS piyadeleri ile bir gazetecinin devasa bir kırmızı şarap zulasıyla ve teslim olmaya istekli sarhoş Rus düşmanlardan oluşan bir müfrezeyle karşılaşmaları neticesinde gerçekleşmişti.[6]

Piyadeler Kherson'a, açık alanlarda hücum ederek ilerlediler; tamamen açıktaydılar ve ara ara karşılarına çıkan ayçiçeği tarlaları dışında herhangi bir siperden yoksundular. Topçu atışlarının kükremeleri, Rusların mühimmat depolarını imha etmeleri neticesinde duyulan daha yüksek sesli patlamalarla kesiliyordu. Peiper liderliğindeki birlikler öğleden sonra, 21 cm'lik büyük toplarla desteklenen liman kentinin kuzeybatısındaki demiryolu hattına ulaşmayı başardılar. Onlar ilerlerken topçular silahlarını ateşliyordu ve kısa düşen bazı mermiler emrindeki birkaç askeri yaralamıştı.[7] Peiper ve

5 Peiper'ın Kherson yakınlarında 19 Ağustos 1941'de çelik miğferli fotoğrafı, fotoğraf ekinde görülebilir. Bkz. *Kampf zum Cherson*, 19 Ağustos 1941, BA-MA, N-756-107a.

6 Erich Kern, "Der Rotwein von Cherson," 1941 sonbaharı, BA-MA, N756-107a.

7 Peiper'ın Kherson'daki komutası için bkz. Lehmann, *Leibstandarte*, Cilt 2, 83. Kurt Meyer'in saldırıyı anlatışı: Meyer, *Grenadiere*, 104. James Weingartner'ın

3. Tabur'un geri kalanı, saat 18:00'de "Schneller" Meyer'le bağlantı kurduklarını rapor etti.[8] Bir evden diğerine, bahçeler ve meydanlarda çarpışırlarken, piyade gibi teçhiz edilmiş Rus denizcilerle karşı karşıya geldiler. Akşam karanlığı çöktükten sonra dahi sokaklar, cayır cayır yanan binalar sayesinde neredeyse tamamen aydınlıktı.

Artık Kherson'a devasa, siyah, korkunç duman bulutları hâkimdi. Ruslar, iki akaryakıt deposunu imha ederek geri çekiliyorlardı. Hava, yanan odun ve samanın keskin aroması ile kükürtlü barut kokusuyla doluydu. Anızlı düzlüklerin yaz sonu ufkuyla buluştuğu noktada daima bir alev ve duman tabakası bulunuyordu. Rus evlerinin sazdan çatıları, silahların ve bombaların gürültüsü altında alev alev yanıyordu. Peiper'a göre ateş -daha önce hiç olmadığı kadar acımasız görünen bir savaşta- başka bir zaferi işaret ediyor gibi görünüyordu. İnsan nasıl olur da Cengiz Han'ı aklına getiremezdi?[9]

Peiper tümene vardığında, personel arasında yayılan haberleri öğrenmişti. Birkaç gün önce, Kherson'a ilerleme sırasında yanlarındaki tümenin iki bölüğünün yeri tespit edilememişti. Leibstandarte'yle birlikte hareket eden Viyanalı bir SS savaş muhabiri olan Erich Kernmayr, 4. Tabur'la hareket ediyordu. Anlattığına göre, 15 Ağustos sabahı Greigova yakınlarındaki Nowo Danzig'deki bir kiraz bahçesinde korkunç şekilde infaz edilmiş 98 Alman askeri buldular. Ağaçlara asılmışlar, çoraplarına benzin dökülmüş ve ateşe verilmişlerdi -buna "Stalin çorapları" adı verilecekti. İntikam çabuk geldi:

> Ertesi gün öğlen, Kızıl Ordu'nun bölgemizde işlediği insanlık dışı vahşete misilleme olarak, önümüzdeki üç gün boyunca ele geçirilen bütün mahkûmların infaz edileceğine ilişkin bir tümen emri alındı. O hayati günlerde çok fazla tutsak almıştık ve emri uygulayarak dört bin adamın hayatına son verdik. Tercümanımız onlara akıbetlerini anlattığında, başlarını zar zor kaldırabildiler.[10]

---

objektif anlatısı: *Hitler's Guard*, 69–70. Çatışmalar tümen kayıtlarında da anlatılmıştır: "Bericht über den Einsatz der LSSAH vom 8.8-22.9.41," NA T-354, R213, F860–876.

8 "Hızlı" Meyer, Fransa seferinden beridir hız konusunda ün kazanmıştı.

9 Michael Prawdin, *Tschingis-Chan, der Sturm aus Asien* (Stuttgart: Deutsche Verlagsanstalt, 1934).

10 Greigova köyü, Karadeniz kısmındaki Ingul Vadisi'ndeki Neu Danzig bölgesindedir. Erich Kern (mahlas Erich Kernmayr), *The Dance of Death* (Londra: Collins, 1951).

Kernmayr'a göre, infazlar acımasız idam mangaları tarafından gerçekleştirilmiş ve birbiri ardına sekiz sıra adam tanksavar hendeklerine düşmüşlerdi. Alman arşivlerinde Rus vahşetine ilişkin belgelerin tamamı olsa da gerçekleştirilen misillemelere ilişkin doğrudan bir kanıt bulunamıyor -eh, bu pek de şaşırtıcı değil.[11] Peiper'la aynı anda Leibstandarte'de görev yapanlardan biri, "Karşı taraf bunu en kötü amaçlarla gerçekleştiriyor," diye yazmıştı. "Kaybolan veya esir alınan askerlerin çeşitli noktalarda canavarca katledildiğini defaatle görmek, insanı çok sinirlendiriyor."[12] Himmler daha da kötü şeylere işaret ediyordu:

> Ordunun ve Waffen-SS'in askerleri! 1 Eylülde, Weniza ormanında altı SS subayı şu şekilde bulundu: Kıyafetleri tamamen çıkarılmış

Daha önce Almanca olarak yayınlandı: *Der Grosse Rausch* (Zürih: Thomas Verlag, 1948). Bu hadise, savaş sırasında Leibstandarte'nin kaydında potansiyel bir kusur oluşturduğu için birlik tarihçisi Rudolf Lehmann, hikâyeyi göz ardı etmek adına düzenli bir çaba sarf etti. Esasen reddinin temelinde, infazlar veya infaz emirlerine ilişkin kayıtların Bundesarchiv'deki eksikliği bulunuyordu. Yine de, o sırada SS savaş muhabiri olarak görev yapan Erich Kernmayr, hikâyesinin arkasında durdu. Leibstandarte'deki görev süresinin ardından Otto Skorzeny'ye Budapeşte'de yardım etti, daha sonra da Salzburg dışında faaliyet gösteren Amerikan Karşı İstihbarat Birlikleri'ne muhbirlik yaptı –bunu da 1945 sonrası Avusturya'daki Sovyet nüfuzunu kırmaya yardımcı olmak adına istihbarat bilgilerini aktarma niyetiyle gerçekleştirdi. Bkz. Richard Breitman, N. J. W. Goda, T. Naftali ve R. Wolfe, *U.S. Intelligence and the Nazis* (Cambridge: Cambridge University Press, 2005), 276. Savaştan sonra Nazilikten pek de vazgeçmeyen Kernmayr, aylık sağcı *Nation Europa*'da önde gelen Nazi yanlısı propagandacı oldu. Wellington Long, *The New Nazis of Germany* (Philadelphia: Chilton Books, 1968). En önemlisi, 10 Mayıs 1979'da Hubert Meyer'e yazdığı mektupta Lehmann, 1941 Ağustos'unda 4. Tabur (Anhalt) mensuplarının dört bin Rus'u sözde infazını tartıştı. Lehmann, Meyer'e, "Kernmayr'ın fikrini değiştirme konusunda hiçbir ilerleme kaydedemedim," dedi, "4.000 kişinin vurulduğu yerin hemen yanında durduğunu söylüyor." BA-MA, RS7/ v.509.

11 Greigova'daki (Greigowo) vahşetin kayıtları: "Nikolajew, den 19. August 1941: OKW: 'Kriegsverbrechen der russischen Wehrmacht 1941," NA RG-242, T-77, Kayıt 1492, F080–086. 16. Panzer Tümeni'inden Dr. Heinrich Schaffert'ın raporu, 15 Ağustos'ta öldürülenlerin gerçek sayısının biri Macar olmak üzere toplamda 41 olduğunu gösteriyor. Çoğunun bir çemberde öldürüldüğü keşfedilen infaz edilen Alman askerleri silahsızdılar. "Bedenlerin çoğunun yüzü ve kafası paramparçaydı. ... Canavarca hislerle katledildiler."

12 Heinz von Westernhagen'dan aileye, 26 Ağustos 1941. Westernhagen o sırada Leibstandarte'nin tümen kurmayları arasındaydı, Dörte von Westernhagen, *Die Kinder der Täter* (Münih: DTV Sachbuch, 1991), 43.

ve ayaklarından asılmışlardı. Bağırsakları çıkarılmıştı. Böyle bir hareket, intikamı gerektirir ve bunu gerçekleştirenler Yahudiler olduğundan, onların kökünü tamamen kurutacağız. Beşikteki bebek dahi kurbağalar gibi ezilmelidir. Sert bir zamanda yaşıyoruz ve onları çelikten süpürgelerle süpürmek zorundayız. Bu nedenle, herkes vicdanına danışmaksızın üzerine düşeni yerine getirmelidir.[13]

Doğu'daki savaş kontrolden çıkmış görünüyordu. O günün ilerleyen saatlerinde Kherson SS'in eline geçtiğinde düşman, birkaç Rus gemisini batırarak Karadeniz'in derinliklerine yolladı. Sovyetlerin umutları da benzer şekilde suya düşmüş görünüyordu. Hatta öyle ki, Leibstandarte 21 Ağustos'ta dinlenmesi ve yeniden teşkil edilmesi adına geçici olarak savaştan çekilmişti. Saray muhafızları, öldürücü darbe için hazırlanacaklardı.

Çarpışmaların duraksamasıyla Peiper, Doğu'daki savaşa dair Doğu Prusya'daki Grossgarten yakınlarında bulunan Hochwald karargâhında Himmler'e rapor vermek üzere izin aldı. Peiper orada, eski patronuna görünüşte belirleyici hamlenin eşiğindeki savaşın ön cephesinden hikâyeler anlattı; Leibstandarte'nin adamları, Karadeniz kıyısındaki Chukalovka'nın kum tepelerinde turistler gibi araç kullanıyorlardı. Sovyet askerleri acımasız göründüklerinden, Ukraynalılar LAH'ın onları Stalin'in korkunç yönetiminden kurtarmasını memnuniyetle karşılamışlardı. Yollara dizilen siviller, SS'lere sonbahar çiçekleri ve coşkulu tezahüratlar yağdırıyorlardı. Yerliler, renkli geleneksel Ukrayna kıyafetleriyle süslenmişlerdi ve hatta bazıları kavun, yumurta ve üzüm gibi yiyecekler getirmişlerdi. Bazıları balalayka müziği eşliğinde dans ediyordu. Alman işgalcileri kurtarıcıları gibi karşılamışlardı!

Reichsführer SS'ten ayrılalı yalnızca bir ay olan Peiper, şimdiyse Hedwig Potthast'a içtenlikle yazıyordu. Himmler'in metresi şimdi dört aylık hamileydi ve hamileliği de belli olmaya başlamıştı. Bismarckstrasse No. 37C'deki dairesinde Müller ailesiyle birlikte yaşaması artık onun için oldukça münasebetsizdi. Bu yüzden resmen Caspar Theyss Str. No. 33'teki geniş villaya taşındı.[14] Varlıklı Grünewald semtindeki

13 Erwin Bingel'in Nürnberg'deki ifadesi, NO-5301, alıntılandığı yer, Breitman, *Architect of Genocide*, 174.

14 Hedwig'in Caspar Theyss Str. 33'e resmi taşınma tarihinin, Berlin posta müdürü tarafından daha ileri bir tarihte damgalanan postadan görüldüğü gibi Ağustos'un

bu yer daha önce, mental dengesizliklerinden ötürü 1939'da SS'ten emekliliğe zorlanan Himmler'in rün mistiği Karl Maria Wiligut'a (İskandinav tanrısı Thor'un kendi bedeninde vücut bulduğunu iddia eden Weisthor) aitti. Wiligut'un ayrılmasından sonra villa, gizli âşıkların çiçek açan ilişkileri için bir buluşma noktası hâline gelmişti.[15] Şimdiyse Caspar Theyss Strasse'deki aşk yuvaları, Himmler'in çocuğunun doğum yeri olacaktı.

Peiper ve Hedwig'in ne tür bir ilişkileri vardı? *Yakındılar*, fakat Peiper'ın hamileliğe ilişkin herhangi bir bilgisi yokmuş gibi görünüyor. Bir üçgen mi vardı? Normalde içine kapanık olan Prusyalı SS subayı, 23 Eylül 1941'de "Küçük Tavşan"a özlemle yazdı. Peiper'ın düzyazısı, normalde yakın ilişki sırasında kullanılan çalımlı Yüksek Almancasıyla birlikte şiirsel bir havadaydı. Rus cephesinden, "Daima, ıssız bozkırımıza kısa bir selam göndermeni umdum," diye yazdı. "Ne yazık ki beni tamamen unutmuş görünüyorsun. Ama burada, benim için oldukça farklı hissettiriyor. Arzu ve sadakat duygusu mesafeyle doğru orantılı şekilde büyüyor." *Arzu?* SS komutanı ardından, ayrılışını neredeyse haklı çıkarırcasına, mektubun sonunda ciddileşti: "Memleketteki halkımız ve seninle ilgilenilmesi için oldukça gerekli olan bu savaşa katılmama izin verildiği için müteşekkirim. Jenerasyonumuzun son büyük seferi olma mahiyeti taşıyan bu savaşta, cephede bir kez daha çarpışabildiğim için memnunum." Bunlar şan ifadeleri gibi geldiğinden Peiper ayrıca bir uyarı notu da ekledi: "Ben, savaş arayan ve isteyen bir 'savaş bağımlısı' değilim." Peki öyleyse Himmler'in hizmetinden niçin ayrıldı? Geri dönecek miydi?[16] Hayır, fakat pişmanlıkları vardı.

3'üyle 13'ü arasında olduğu belirlenebilir. Dr. Walter Potthast'ın mektupları, N 1126, *a.g.e.* Bununla birlikte, Potthast'ın Himmler'le ilişkisini daha mahrem bir şekilde sürdürmek için bir yıldan uzun bir zaman önce gayri resmi şekilde Caspar Theyss'deki adrese taşınmış olması kuvvetle muhtemel.

15 Himmler'in Hedwig Potthast'a 20 Haziran 1944 tarihli mektubunda, ilişkilerini Caspar Theyss Straße'daki aşk yuvalarında (späteren Nestchen) tamamına erdirmelerinin üzerinden beş yıl geçtiğini belirtiyor. Bu el yazısı mektup, internette satışa çıkarıldığında keşfedildi, bir nüshası alındı ve tercüme edildi.

16 1941 Eylül'ünden başlayarak Peiper, Himmler'in hizmetinden ayrıldıktan sonra, Waffen-SS merkez ofisinin yılda iki kez ödediği ve bir aylık tam maaşa eşdeğer olan 366 Reichsmarklık gizli bir ödeme (*Geheimszahlung*) aldı. Bu, Peiper'ın BDC dosyasında (*a.g.e.*) görülebiliyor. Bu parayı tam olarak neyin karşılığında aldığı ise bilinmiyor.

Ahvalin karanlık durumundan bağımsız olarak Peiper, 1941 Ekim'inin ortalarında resmen Leibstandarte Adolf Hitler'e tayin edildi. 11. Bölük komutanının yaralanması, Peiper'a o ay boyunca birliğine komuta etme fırsatı verdi. Komutası altındaki piyade bölüğü, Mariupol ve Rostov'da çarpıştı; Peiper'ın cüretkâr mücadele ruhu bir kez daha dikkat çekti. Fakat bunun kanlı bir bedeli olmuştu: Bölüğü, Taganrog ve Rostov arasındaki bir demiryolu hattı boyunca çarpışırken korkunç zayiat verdi. SS subayları şoka uğramışlardı.[17]

O esnada Alman ilerleyişi, cephe boyunca sendelemiş ve yavaşlamıştı. Hayal kırıklığı, savaş dışı çirkin eylemleri de beraberinde getirmişti. Leibstandarte, Karadeniz yakınlarındaki Greigova'da gerçekleştirdiği üzere bir dizi savaş esirini infaz etmişti -her iki tarafın da savaş ilerledikçe başvurduğu acımasız bir uygulamaydı bu. Ve artık yalnızca esirler değil, Yahudiler de infaz ediliyorlardı. Jochen Peiper, cephe gerisinde gerçekleştirilen bu eylemleri bizzat gözlemlememiş olabilir, lakin cinayetlerden haberdar olduğu katı bir gerçek. Seyyar infaz takımı Einsatzkommando 10a, karargâhını Azak Denizi'ndeki bir liman kenti Taganrog'da kurmuştu. Anton Çehov'un doğum yeri Taganrog, Peiper ve Leibstandarte'nin kışlağı olacaktı.[18] Esasen, Peiper'ın tümen komutanı Sepp Dietrich, şeh-

17 "Er hat seine Soldaten verheizt! [Askerlerini ateşe attı!]" Albert Frey, Charles Whiting tarafından yapılan mülakat, yazara göre 19 Ağustos 2001, York, BK.

18 Sürmekte olan programa ilişkin samimi bilgilerin somut kanıtları, Peiper'ın zorlu akranlarından birinden geliyor. SS Binbaşı Jakob Hanreich, 1944 Ağustos'unda Müttefiklerin eline düştü. 1941 sonbaharında Rusya'daki Leibstandarte'ye katıldı ve oradaki savaşın acımasız boyutlarını öğrendi: "Hanreich, 1941 Kasım'ında Rusya'da ilk çatışmalara katıldığında, 3. Tabur komutanı SS Yüzbaşı Albert Frey ona Mariupol'un güneyinde ve Taganrog'da SD Einsatzkommandoları tarafından binlerce Yahudi'nin öldürüldüğünü söylemişti. Nakledilecekleri söylenerek şehir dışına çıkarılmışlar, fakat birkaç tanksavar hendeğinin önüne getirilmişlerdi. Orada soyunmak zorunda bırakıldılar, hendeklere indirildiler ve vuruldular. Tanksavar hendekleri daha sonrasında toprakla kapatıldı." "Report on interrogation of PW KP 49359 Sturmbannführer Jakob Hanreich," 19 Ağustos 1944, PWIS(H)/LDC/299, NA RG 332, Kutu 30, 290/56/1/5. Hitler'in ilk günlerinden "eski bir savaşçı" olan Hanreich, 1944 Ağustos'unda Fransa'da Falaise'in güneyinde yakalandığından ve bu bilgiyi gerçekler yaygın şekilde bilinmeye başlamadan çok önce verdiğinden ötürü bu kaynak son derece mühimdir. Dahası, kendisini sorgulayanlar onu konuşturmak için bastırmadan önce bu bilgilerinin çoğunu verdi. Peiper'ın Rusya'daki görev süresini anlatarak: "Bilhassa köyleri yakma emrini yerine getirmeye istekliydi."

rin eteklerinde gerçekleştirilecek infazlarda Leibstandarte'nin Einsatzkommando 10a'ya destek vermesini emretmişti. Einsatzkommando 10a, SS Üsteğmen Heinz Otto Seetzen komutasındaydı.[19] Peiper Seetzen'i, SS subay adaylığı sırasında eğitmeni olarak tanıyordu.

Doğrusu, Peiper'ın resmen komutada görevlendirilmesinin ertesi günü 18 Ekim 1941'de Himmler, Taganrog'da Çehov Lisesi yakınlarındaki Leibstandarte ve Einsatzkommando 10a karargâhına ziyarette bulundu. Stalin'in güçleri şehirden 22 Ekim'de kaçmıştı. Üç gün sonra, 25 ve 26 Ekim 1941'de Leibstandarte'nin komutanı SS General Josef Dietrich, Taganrog kentini tecrit ederek Yahudileri teslim etmek üzere SD'ye destek vermeyi teklif etti. İki bine yakın Yahudi, Çingene ve Komünist Vladimirskaya Plaza'da toplandı. Kurbanlar daha sonra, 29 Ekim'de infaz ekiplerinin pis işi üstleneceği Beriev Uçak Fabrikası yakınlarındaki Petrushino dere yatağına nakledildiler.[20] Seetzen kısa ve öz şekilde, "1.800 Yahudi'nin öldürüldüğünü," bildirdi.[21] 21 Kasım

19 Bu esnada Dietrich, o ayın başlarındaki toplantılarda kendi SD ekibini Himmler'den bizzat talep etmişti ve Heydrich'in yakın bir arkadaşı (*Dutzfreund*) olan Seetzen, tümenini Mariupol'a doğru izlemeyi kabul ettiğinde de bunu hemen onayladı. Dietrich'in ve Leibstandarte'nin doğrudan dahli için: Lothar Heimbach'ın anlatısı, BA-L, B162/125 ve Rupert Hirmer, BA-L, B162/1227. Bu eylemle ilgili olarak Ludwigsburg'daki Bundersarchiv'de birkaç yüz sayfa bulunuyor. Böylelikle, Mariupol'da da benzer cinayetler başladı ve müteakip günlerde sekiz binden fazla kişi öldürüldü; bu, Albert Frey'in anlattığına göre Leibstandarte'nin bazı mensuplarının da katıldığı bir pogromdu. Andrej Angrick, *Besatzungspolitik und Massenmord. Die Einsatzgruppe D in der südlichen Sowjetunion 1941–1943* (Hamburg: Hamburger Edition, 2003), 313. Albert Frey'in Mariupol'daki infazları anlatışı için: "Interrogation of Jakob Hanreich," *a.g.e.* Savaşın ardından Frey beklenildiği üzere, muhtemelen Taganrog-Mariupol hadisesinden ötürü endişelenerek Avrupa'yı terk ederek Arjantin'e gitmek için büyük çaba sarf etti. Frey, 4 Ekim'de Leibstandarte'nin 3. Taburu'nun komutasını yeni üstlenmişti ve Peiper da aynı gün 11. Bölük'ün komutasındaydı. Bkz. Lehmann, *Leibstandarte*, Cilt 2, 122.

20 Angrick, *Besatzungspolitik und Massenmord*, 311–315.

21 1906 doğumlu Gestapo Subayı Heinz Otto Seetzen, 1939'da Reinhard Heydrich'in *Dutzfreunden*'ı [iyi arkadaş] olmuştu. Daha sonra 1944'te, on iki binden fazla kişinin infazını emredeceği Minsk'te Güvenlik Polisi'nin başına geçti. Nazilerin 1945 Mayıs'ındaki teslimiyetlerinin ardından bir süre saklanan Seetzen, nihayetinde 1945 Ağustos'unda intihar etti. Bkz. Lawrence D. Stokes, Heinz Seetzen-Chef des Sonderkommmandos 10a," *Karrieren der Gewalt. Nationalsozialistische Täterbiographien*, ed. Klaus Michael Mallmann ve Gerhard Paul (Darmstadt: Wissenschaftliche Buchgesellschaft, 2004), 196–206.

1941'de daha fazla infaz gerçekleşti ve Einsatzgruppe D, "komandoların Taganrog ve Rostov üzerinden ilerlediğini," bildirdi. "Mariupol ve Taganrog Yahudilerden arındırılmıştır."[22] Peiper, bu tür eylemlere en başından karşı olduğunu iddia ediyordu:

> Ukrayna bizi kurtarıcısı olarak kabul etti ve bağımsızlıklarını vermemizi bekledi. Sivil idarecilerimizin dar görüşlü yapısı, gerimizde bir düşman ve ayrıca partizan mücadeleleri yarattı ve bana kalırsa bu belirleyici bir hataydı. Bana göre Sovyet Ordusunun omurgası 1941 sonbaharında kırılmıştı. ... Boyun eğdirilen düşmana iyi davranılması, düşmanın kitlesel şekilde firarını başlatırdı. Aksine, tam tersi gerçekleştirildi. ... ve Stalin'e birleştirici bir ulusal hedef sloganı sağlandı.[23]

İlerleyişin durması ve savaşın artık belirsizliğe düşmesiyle birlikte, Peiper ve tümeni Taganrog'daki Karadeniz kıyılarında iç karartıcı siper hatları kazarken Rusya'nın havası da yağmurdan kara dönmüştü. Blitzkrieg'in hızı, I. Dünya Savaşı'nın donmuş bir tekrarıyla kesilmişti. Donmuş ilkel bir siperde, akan bir sıcak su olmaksızın yaşayan Peiper bıyık bıraktı.

Hayal kırıklığı yaratan bu arka plan göz önüne alındığında, Himler'in Noel tatili öncesi Leibstandarte'yi ziyaret etme kararına Peiper'ın çok sevindiği açıktı; öyle ki "Tavşan" Potthast'a bir başka mektup daha gönderme şansı yakaladı. Hedwig, Peiper'a yüz yıllık bir konyak ve oldukça kişisel birkaç eşya göndermişti. Peiper etkilenmişti:

> 30 Aralık 1941
>
> Sevgili Kız Kardeşim,
>
> ... Sabahları kafamdaki samanları döktükten sonra, cebime uzanıp gümüş bordürlü tarağımı çıkarıyorum. Hâlâ hatırlıyor musun? Gelecekte de konyağın lıkırdayışını hissetmek için göğüs cebime uzandığım zaman da böyle devam edecek. ...

---

22 "*Kommando*'dan beklenildiği üzere, Kuzey Kafkasya yönünde ilerlenerek Yahudi sorunu çözülmüştür. ... Taganrog'da 20 Komünist yetkili tasfiye edildi. Bunlardan 10'u, sıkıyönetim uyarınca alenen kurşuna dizildi." Bkz. Yitzak Arad, Shmuel Karkwoski ve Shmuel Spector ed., *The Einsatzgruppen Reports* (New York: Macmillan, 1990), "Operational Situation Report USSR No. 136: Activities of Einsatzgruppen A and D," Güvenlik Polisi ve Güvenlik Servisi Amirliği (SD), 21 Kasım 1941.

23 Peiper, "Brief Review." *a.g.e.*

24 Aralık'ta Reichsführer SS'in tümeni ziyaret etmesi doğal olarak hepimizi şaşırttı. Hiçbir şekilde şüphelenmeden telefona çağrıldığımda ve aniden K.H.'nin tanıdık sesini duyduğumda ne denli şaşırdığımı tahmin edebilirsin. Ertesi günü birlikte geçirmek, yalnızca bir çukurda geçen hayatımı değiştirmekle kalmadı, bunun da ötesinde beni oldukça mutlu eden bir hediye oldu! (Lütfen bunu kimseye [Himmler'in şahsı için bir hüsnütabir] söyleme!!)

...

Diğer açılardan, zaman akıp geçiyor. Günler oldukça kısa, zamanımızın çoğunu karanlıkta geçiriyoruz. Etrafım oldukça hareketli: Çalışma masasında iki adam oturuyor, dördü bit temizliyor ve biri de kahve öğütüyor. Kahveciyi daha iyi açıklamalıyım. Bu canlandırıcı iksiri eski bir kaynak kabında hazırlıyor. Pek tabii kahve değirmenimiz yok. Bu yüzden çekirdekleri temiz bir ayak sargısına sarıyor, yuvarlayarak bir top hâline getiriyor ve ahşap saplı bir el bombasıyla eziyor. Ardından da Führer'in gönderdiği bir Stollen'le [meyveli Noel keki] servis ediyoruz.

Vahşi paralı askerler hâline geldik. Şenlikleri olabildiğince, sert veya sakin, kutluyoruz. Bazen duygusuz, bazen de biraz duygusal geçiyor. Uzaktaki sevgili kız kardeşim, bütün samimi duygu ve düşüncelerim seninle! Senin için, gelecek için güç ve sağlık, 1942 senesi için de talih ve memnuniyet diliyorum!

Beni unutma ve kısa süre içerisinde yaz.

Jochen[24]

Genişleyen SS ailesini dikkate alan Himmler, ertesi gün Berlin'deki Bayan Sigurd Peiper'ı, eşinin temennilerini iletmek için, bizzat aradı -muhtemelen eşinin tatilini donmuş bir Rus siperinde geçirdiğine ilişkin tatsız ayrıntıları dâhil etmedi. 2 Ocak 1942 Cuma günü Himmler, düşünceli bir şekilde Berlin'deki kişisel sekreteri Erika Lorenz'i, "Anne Peiper"a özel bir ziyaret için gönderdi.[25] Sigurd Peiper yeniden hamileydi ve doğum yeni yılın kışının sonuna doğru gerçekleşecekti. 1941'in sonundaki o karanlık günlerde Sigurd, muhtemelen gündönümü

24 Jochen Peiper'dan Häschen Potthast'a mektup, 30 Aralık 1941, BA-K, Nachlass Heinrich Himmler, Bestand N-1126, Dosya 39.

25 Himmler'den Sigurd Peiper'a, 29 Aralık 1941, "Jochen'den Selamlar," Witte vd., *Dienstkalender Heinrich Himmlers*, 299.

vesilesiyle Reichsführer SS'in ofisinden özel olarak gönderilen pişmiş topraktan yapılmış *Julleuchter* mumlukta parlak sarı bir ateş yaktı.[26] Mumun altındaki kalplere ve Hagall rünlerine rağmen eşi halen eve gelmemişti. Sigurd, bebeği Elke'yi Berlin'in huzursuzluğu giderek artan batı yakasında tek başına büyütüyordu.

1942

Berlin'de daima beklenen Yeni Yıl kutlamaları bu yıl sessizdi. O zaman dek, başkente yapılan hava baskınları haftalık sıradan bir olay hâline gelmişti ve herkes sığınaklarda korku dolu uzun saatler geçiriyordu. Sigurd içinse hem hamileliği hem de yeni yeni yürümeye başlayan kızı Elke'ye bakması yüzünden bu durum muhtemelen daha zordu. Bu esnada Peiper'ın babası Polonya'daki Panzerwerkstatt Litzmannstadt'ta (Łódź) hastalanmıştı. Kısa süre sonra Wehrkreis III'te[27] yedek subay olarak görev yapmak adına Berlin'e dönecekti.

Şehirde ise bombaların enkazı, Berlin'in düzenli olan itibarını parçalıyordu: Reichstag vurulmuştu ve Sigurd'dan çok da uzak olmayan Charlottenburg Sarayı hasar görmüştü. Berlin Hayvanat Bahçesi ve Amerikan büyükelçiliği dahi bombalanmıştı. Tabii, neşeli ve verimli onarım ekipleri gündüzleri daima aktiftiler. Fakat her ne kadar Berlin'deki sokak hayatı normal görünüyorduysa da tedirgin edici işaretler vardı. Sokak tabelaları, en yakın hava saldırısı sığınağının yerini gösteriyordu. Ve Berlin'in önceki Eylül ayından beridir *Judenstern* giymesi zorunlu bırakılan aşağılanmış Yahudi nüfusu, şimdi ortadan kayboluyordu. Resmi taktik, bu politikaları mümkün olduğunca göze çarpmayacak şekilde uygulamak olsaydı bile, şehrin sokaklarından Grünewald ve Anhalter Bahnhof'daki tren istasyonlarına doğru yürüyen yüzlerce

---

26 "Meine Herzlichen Glückwünsche zum Weihnachtsfest und für das Kriegsjahr 1942, Heil Hitler!" Himmler tarafından bizzat imzalanmış ve Julleuchter'la birlikte dağıtılmıştır. Himmler'in titiz bildirisinde hem Sigurd hem de Jochen Peiper mumlukları alırken gösterildi (NA, RG-242, T-175, Kayıt 112).

27 Alm. *Wehrkreis*, askerî bölge anlamına gelmektedir. İkinci Dünya Savaşı öncesinde başlayan ve savaş sırasında da devam eden uygulamaya göre Almanya, 13 kolordunun görevlendirildiği 13 askerî bölgeye ayrılmıştı. Bu uygulamayla sahadaki komutanların idari işlerden olabildiğince muaf tutulması ve orduya düzenli şekilde yeni asker ve malzeme akışı sağlanması amaçlanıyordu. Peiper'ın babası Woldemar'ın atandığı Wehrkreis III'ün sorumluluk sahası Berlin'di (Brandenburg ve Neumark'ın bir kısmı). (ç.n.)

Yahudiyi fark etmemek imkânsız olurdu. Trenler, Polonya'daki Łódź, Minsk, Varşova veya Kaunas Yahudi gettolarına yahut Theresienstadt'taki toplama kampına gönderilen kurbanlarla tıka basa doluydu. Çoğu bir daha geri dönemeyecekti.[28]

Alman gençlerinin de Berlin sokaklarından kaybolmaları bir başka ironiydi. 1941 sonbaharında elli yedi bin genç, tren istasyonlarından şehir dışı yerlere nakledildiler. Hitler'in emriyle, Reich'ın geleceğinin en kıymetli genetik sermayesi, bombalardan kaçınmaları adına daha kırsal alanlara taşınacaktı: *Kinderlandverschickung*.[29] Bu hamlelerle birlikte Berlin, her geçen gün daha da ihtiyar erkek, savaş dulları ve küçük çocuk şehri hâline geliyordu. Neyse ki 1942'de Berlin'in bombardımanında yaşanan uzun süreli boşluk, vatandaşları bir tür normalliğe dönmeye çalışmaya sevk etmişti.[30] Yine de savaş, daima sözlerin yahut düşüncelerin arasındaydı.

Berlin'in batı yakasında ise, Himmler'in ofisinden Erika Lorenz'in sıklıkla kontrol ettiği Sigurd Peiper ve Hedwig Potthast birbirleriyle ilgileniyorlardı. Jochen, Hedwig'den tekrar haber alabildiğinde kışın sonu gelmişti. Hedwig şaşırtıcı bir itirafta bulunuyordu. Jochen, eşinin ikinci bebeklerini taşıdığını biliyordu, fakat şimdi de "Tavşan"ın Heinrich Himmler'le olan uzun ilişkilerinden bir bebek taşıdığını öğrenmişti.[31] Yine de yakın çevre samimi kalmıştı. Himmler'in eski sekreteri olarak o ve Sigurd, SS erkekleri Doğu'da savaşırlarken yakın

28 Berlin'den dışarı atılan ve Doğu'daki gettolara, toplama veya imha kamplarına ölüme gönderilen Yahudi kurbanların toplam sayısı 55.896'dır. Roger Moorhouse, *Berlin at War: Life and Death in Hitler's Capital, 1939–45* (New York: Basic Books, 2010), 160–183

29 A.g.e., 184-190. İngilizlerin Britanya Muharebesi sırasında çocukları da tahliye edişi ilginçtir.

30 RAF, Almanya'nın iç kısımlarındaki şehirlerine saldırmaktan Bremen yakınlarındaki Alman U-bot limanlarını bombalamaya odaklanırken, Berlin'de 1942'de hiçbirisi de ciddi olmayan dokuz hava alarmı vardı.

31 Himmler'in oğlu Helge, 15 Şubat 1942'de Reichsführer SS'in kişisel doktoru Dr. Karl Gebhardt'ın (Gebhardt daha sonra Helge'nin vaftiz babası oldu) tıbbi yardımlarıyla, pensle gerçekleştirilen zorlu bir doğumla dünyaya geldi. Oğlanın adı, Viking vasıfları nedeniyle RuSHA tarafından seçilmişti: "Saf, güçlü ve sağlıklı olan," fakat gerçekteyse çocuk kronik fiziksel ve duygusal zorluklarla mücadele etti. Katrin Himmler, *Die Brüder Himmler: Eine deutsche Familiengeschichte* (Frankfurt: S. Fischer Verlag, 2005), 240.

kalmışlardı. Her iki kadının da birkaç hafta aralıkla çocuk sahibi olmaları bekleniyordu, fakat ailelerin beklentileri tamamen zıttı.

Hedwig'in ailesi, onun çocuğu evlilik dışı bırakmaya dair verdiği kararı hiçbir şekilde onaylamadıklarını belirttiler. Hedwig'in Trier'deki ebeveynleri Karl ve Wilhemina, bebek bekleyen kızlarıyla diyaloglarını sonbaharda kestiler ve onun "saygın normlara hiçbir şekilde uymayan" bir ilişkiye devam etmesi karşısında şaşkına döndüler.[32] Ailenin ikazlarına rağmen çocuğu doğuracak ve Heinrich Himmler'in sadık metresi olmaya devam edecekti. Kız kardeşi Thilde, "Evdeki hâli sana tarif dahi edemem," diyordu; hakikaten de babası "sinir krizi" geçirmiş ve Trier'de hastaneye kaldırılmıştı.[33] Thilde az da olsa kendini tutmayı başarmış ve, "Çocuğunun doğumu sırasında, yaptıklarının ebeveynlerimizde yarattığı acıların aynısını hissetmeni diliyorum!" demişti. Kardeşi Walter'ın 5 Ocak 1942'de Hedwig'in baldızı Hilde Potthast'a yazdığı mektup durumu daha da kötüleştirmişti. Walter, 22 Aralık'ta Rusya'da girdiği şiddetli çarpışmalarda ağır yaralanmıştı. "Görünüşe göre küçük grubuyla birlikte patlamaya yakalanmış. O kadar hızlı ricat etmek zorunda kalmışlar ki kişisel eşyalarının çoğunu kaybetmiş. ...Her türlü şeyin ters gittiğini yazdı, oradaki satır aralarına kesinlikle dikkat etmek gerek."[34]

Jochen Peiper, Küçük Tavşan'dan yakın zamanda aldığı bir tatil mektubunu yanıtlıyordu. Haberi aldığında, halen Rus steplerindeki donmuş siperinde çömelik vaziyetteydi:

> 10 Şubat 1942
>
> Sevgili Häschen,
>
> Beni çok mutlu eden 20 Ocak tarihli detaylı mektubun bu günlerde elime geçti. Biz burada sefil bir aptallığın içinde tökezlerken, sık sık evimi ve seni düşünüyorum! ... Sen ve Sigurd birlikte olduğunuzda, 300 poundluk etki olacak. Elke bebek de büyüyor ve küçük bir insan evladına dönüşüyor. Büyük hadiseler cereyan ediyor ve ne yazık ki her şeyin yolunda olduğundan emin olmak adına oraya bir kez bile gelemem. Fakat seni ve kendini beğenmişliğini

32 A.g.e., Thilde Potthast'tan Hedwig Potthast'a, 7 Kasım 1941.
33 Thilde Potthast'tan Hedwig'e mektup, 2 Şubat 1942. BA-K, N-1126.
34 Thilde Potthast'tan Hedwig'e mektup, 2 Şubat 1942. Walter'ın Hilde'ye mektubu 27 Ocak'ta teslim alındı. BA-K, Nachlass Heinrich Himmler, Bestand N-1126, Dosya 39, BA-K.

bildiğim üzere, bence bundan gayet memnunsun! Sigurd, en erken sonbaharda izin alacağımı düşünüyor. Bu olduğunda, tekrar "incecik" olacaksın. O zaman Kinderwagen kafilemizle sokakları aşıp, üç çocuğumuza da hayran olmalarını sağlayalım!

Fakat o zamana dek köprünün altından çok sular akacak. Geçen haftalarda şimdiye dek görülmemiş bir kar fırtınası yaşadık! Şimdiyse, dünden beri yağmur yağıyor. Siperlerimizin her iki tarafında da 3 metre yükseklikte kar var. Şimdi bunların hepsi suya dönüşecek! ... "Sığınaktaki öfke krizleri" hepimizde az da olsa var. Neredeyse iki buçuk aydır burada yatıyoruz! Şimdiyse üç ay sürecek bir yağmur çamur havası geliyor! Fakat her şeyin bir sonu var!...

Sevgilerimle,

Jochen[35]

Ardından 15 Şubat 1942'de Hedwig; Himmler'in oğlu Helge'yi dünyaya getirdi. Pensle gerçekleştirilen zorlu bir doğuma göğüs gerdi -bu hem annede hem de bebekte travma yaratacaktı. Fakat bunun da ötesinde Hedwig, derin bir depresyona girmişti. Ailesinin kınamasına rağmen, en azından erkek kardeşi çocuğu doğurma kararına destek olmuştu. Fakat şimdi ağır yaraları neticesinde Walter'ın düzenli mektupları da aniden durmuştu. Doğumdan yalnızca birkaç gün önce Walter'ın akıbetini öğrenmişti: Walter aldığı ağır yaralara yenik düşmüştü.[36] Hedwig neredeyse sessizdi. Himmler'in uzun zamandır beklediği oğlu Helge'nin doğumunun ardından, Hedwig Potthast derin şekilde incinmiş ve içine kapanmıştı. Donmuş Rus topraklarında çarpışan Peiper'ın bunların hiçbirinden haberi yoktu.

Nihayet 1942 Mart'ında, I. Dünya Savaşı siper muharebelerinin Ruslarca tekrarı sona ermişti, en azından Peiper ve Leibstandarte için. Rusya'nın donuk bıkkınlığının ortasında, Berlin'den hem iyi hem de

---

35 Jochen Peiper'dan Häschen Potthast'a mektup, 10 Ocak 1942, BA-K, Nachlass Heinrich Himmler, Bestand N-1126, Dosya 39, BA-K.

36 Hedwig'in baldızı Hilde, bir yoldaştan gelen mektupla Walter'ın ölümüne ilişkin Thilde'yi bilgilendirmişti, a.g.e. "Hedwig, Walter öldü. Onu bir daha asla göremeyeceğimize inanamıyorum." Walter savaş öncesinde avukatlık yapıyordu ve 52. Piyade Tümeni'nin tanksavar taburuyla Merkez Cephe'de savaşıyordu. 22 Aralık'ta midesinden yaralandı ve iki hafta sonra da hayatını kaybetti. Hilde Potthast'tan Hedwig'e, 26 Mart 1942, N-1126, *a.g.e.*

kötü haberler gelmişti. 14 Nisan'da Peiper, oğlu Hinrich'in dünyaya geldiğini öğrendi -kutlanması gereken bir şeydi. Fakat bir aydan kısa bir süre sonra annesi Charlotte'tan ağır bir mektup geldi. En büyük kardeşi Hans-Hasso, 11 Mayıs'ta Berlin'de hayatını kaybetmişti. Tedavi gördüğü sanatoryumda, resmi ölüm sebebi tüberküloz olmuştu. Fakat babası kısa süre sonra en büyük oğlunun, "Savaş kurbanı," olduğunu iddia edecekti. "Naziler tarafından mahkeme kararıyla kısırlaştırıldı ve kısa süre sonra öldü. ..." Altmış iki yaşındaki baba, Polonya'daki tank onarım tesisindeki işinden alınarak Wilmersdorf'taki bir ihtiyat hastanesine gönderildi. Sebebi kalp yorgunluğuydu. Jochen Peiper artık hayatta kalan tek oğuldu.[37] Baharda tümen, yeniden teşkil için ve kıyı boyunca gelebilecek bir Müttefik işgaline önlem olarak Rusya'dan Fransa'ya, Paris'in hemen batısına nakledildi. Peiper'ın muharebe komutası, zırhlı yarı tırtıllıları ve SPW'leri de içerecek tam bir tabura genişletilse de Fransa neredeyse rahattı -aslında lükstü.

1942 yazı ve sonbaharında, yeni zırhlı muharebe katarlarının eğitim ve donatımı sırasında Jochen Peiper, bir köpek alacak ve hatta Häschen Potthast'a yazacak zaman bulabilmişti. Himmler'in birbirlerine sıkıca bağlı ofisindeki diğerlerinden neden cevap alamadığını bilmek istiyordu.

19 Ekim 1942

Sevgili Häschen,

Yakın zamanda elime geçen 15 Eylül tarihli mektubun için yürekten teşekkürler. Sessizliğine herhangi bir açıklama bulamamış ve yanlış bir şey söylediğimi düşünmeye başlamıştım. Herkese (Erika [Lorenz], Kurt, Hermann Dörner, Grothmann, Sepp Kiermaier, Franz Lucas, Rudi Brandt) yazsam da hiçbirisi bana dönüş yapmadı. Bir yıldan fazla uzak kalınca insanın başına bunlar geliyormuş! Zaman akıp geçiyor! Düşünebiliyor musun, sekiz hafta sonra bir kez daha Noel'de olacağız. Kendin ve Helge'ye dair herhangi bir şey yazmadığın için size dair haberleri Sigurd'dan almalıyım. Görünüşe göre son günleri pek iyi geçirmemişsin. Veliaht prensine dair hiçbir şey bilmiyorum. Şimdiden saçları, dişleri çıktı mı; yürüyebiliyor mu; keskin bir dili var mı?

37 "Petition for pardon for my son Joachim Peiper," Woldemar Peiper, 30 Ağustos 1946, NA, RG-153, Dosya 6-24, Kutu 83.

Bütün bunlar beni ilgilendiriyor, çünkü etrafımdaki zorlu ortamda biraz dengeye ihtiyaç duyuyorum. Bu yüzden bir tane yavru köpek aldım. Buradaki kızların kalplerini kısa sürede fetheden, kıymetli, iki aylık küçük bir adam (Cocker Spaniel). ...

Bazen hakikaten evli olduğumu ve iki çocuğum olacağını zihnimde canlandıramıyorum. Keza, savaşın bir gün bitebileceğini de kimse hayal edemiyor! Sevdikleriyle ilgilenildiğini ve anavatanlarında güzelce korunduklarını bilenlere ne mutlu! Umalım ki Tommie Berlin'i bağışlasın. Nihayet hizmetçilerin olduğuna göre, kışın sizin için her şey daha kolay olacak. Sigurd'dan, ikinizin bazı şeyleri birlikte üstlendiğinizi öğrenmek beni daima memnun etti. Birlikte tiyatro veya konserlere gitmek istemez misiniz? Bilet bulmak eminim mümkündür. Beni unutma; sana ve oğluna yürekten selamlar.

Sevgilerle,
Jochen[38]

1943

Peiper Fransa'yı, gelişen kültürel ortamı ve açık bir ulusal hodbinliğin ortasındaki ölçülü atmosferi sevmişti. İyi yemekler, içki, sanat ve hepsinin kadirbilirliği. Bunlar, onun Prusyalı yetiştirilme tarzına doğrudan hitap etmiş olabilir. Dahası, Fransızların dizginlenemeyen gurur ve mesafeli havası, bilhassa Alman ordusu Üçüncü Cumhuriyet'i yenilgiye uğrattığından beri, onun mizacına tam uyuyordu. Charlemagne'ın eski krallığı fethedilmeye değer bir yerdi.

---

38 Jochen Peiper'dan Häschen Potthast'a mektup, 19 Ekim 1942, BA-K, Nachlass Heinrich Himmler, Bestand N-1126, Dosya 39. O tarihte Potthast, Himmler'in gayrimeşru oğlunun doğumunun ardından ailesinden uzaklaşmış, o yılın başlarında erkek kardeşinin ölümüyle derinden yaralanmış ve yalnızlık çekiyordu. Mektubun atıfta bulunduğu Himmler ofisindeki diğer kişiler: Rudi Brandt, Himmler'in ofis müdürüydü ve Peiper ile karısının yakinen tanıdığı biriydi (BDC A3343-SSO-099); Franz Lucas, Himmler'in şoförüydü (BDC A3343-SSO-179A); Sepp Kiermaier, Himmler'in korumasıydı (A3343-SSO-167A) ve Werner Grothmann, 1. Emir Subayı olarak Peiper'ın yerini almıştı (A3343-SSO-038A). Herman Dörner ise SS Totenkopf Tümeni'nin mühendis bölüğünde müfreze komutanı ve SS Teğmen olarak görev yaptıktan sonra yeniden Himmler'in personeli arasına atanan bir diğer eski SS subayıydı (1908'de doğdu; BDC Dosyası A3343-SSO-159).

1942 sonbaharında Leibstandarte, olası bir Müttefik işgal girişimine karşı bekletilirken boş zamanları vardı. Fransa'da Peiper, Paris'ten pek de uzak olmayan Verneuil'in sakinleriyle dost olmuştu. İşler iyi gidiyordu. Bir iyi niyet göstergesi olarak SS subayı, cemaatin papazını birlikte yemek yemek üzere tabur subay yemekhanesine davet etmişti.[39] Fransızlar da bu davete, mis kokulu bagetler ve pastalardan oluşan hediyelerle karşılık verdiler. Keza Peiper ve Rudi Lehmann'ın uzun uzadıya anlattıkları Paris ve arzu edilen debdebesi vardı.

12 Aralık'ta Leibstandarte'nin Musikkorps'u, Paris'teki Trocadero'da doksan kişilik bir koro ve orkestral müzikle tamamlanan gösterişli bir etkinlik düzenlediler. Monoton Almanlar mı? Sepp'in Leibstandarte'sinin delikanlıları, dev bir orkestra gibi saksafon bölümü eklemişlerdi! Peiper'ın grubuna göre kalabalık, Strauss'un Festival Marşı'nı dahi seviyor gibiydiler. William Tell Uvertürü'nün büyük kapanışında, orkestranın her bir üyesi çalabildikleri en yüksek sesle çalıyor ve Parislilere biraz *Kultur* gösteriyorlardı![40]

Yine de Fransa'nın Peiper'a yaşattığı keyif, savaşa kadar uzamamıştı. Altıncı Ordu'nun Stalingrad'da dehşet verici teslimiyetiyle birlikte, Almanya'nın savaştaki talihi ciddi bir düşüşe geçti. Bu facianın ardından Peiper ve Leibstandarte, Hitler'in bu büyük savaşta inisiyatifi tekrar ele almasına yardımcı olmak adına Doğu Cephesi'ne tekrar gönderildiler. Trenlere yüklendiler ve motor sesleri arasında ağır ağır Avrupa'dan Doğu'ya uzandılar.

Rusya'ya döndüklerinde sefer koşulları oldukça kötüydü. Kar, buz ve kar fırtınalarıyla dolu hava, Rusya'nın donuk kışını gözler önüne seriyordu.

Kış arasından yararlanan Peiper, "küçük kız kardeşi" Hedwig Potthast'a bir kez daha yazma fırsatı yakalamıştı. Şimdi Hedwig, Oswald Pohl ve ailesiyle birlikte Hohenlychen'deki SS merkez hastanesinin yakınlarındaki, Brückenthin, Pomeranya'da bulunan SS malikânesinde kalıyordu. Sigurd Peiper gibi Hedwig Potthast da bombaların tehdidi neticesinde Berlin'den taşınmıştı. Hedwig'in yeni sığınağı, Berlin'in seksen kilometre kuzeyindeki Brandenburg kırsalında, yüzyılın başında bir tüberküloz sanatoryumu olarak kurulan ve SS merkez hastane

39 Dr. Franz Neundorff, Agte, *Jochen Peiper*, 53.

40 Trocadero'daki orkestral gösteri için: Lehmann, *Leibstandarte*, 233-234.

yerleşkesine dönüştürülen Hohenlynchen'den pek de uzak sayılmazdı. Himmler'in metresi ve oğulları Helge, Oswald ve ikinci eşi Eleonore von Brüning'le birlikte, Brückenthin adı verilen geniş bir Comthurey malikânesinde kalıyorlardı.

Mecklenburg'daki soğuk ve kasvetli bataklıklar ile kum tepeleri arasındaki bir baron malikânesi olan Brückenthin, "sanki dipsiz bir fıçıdan" finanse ediliyor gibiydi.[41] O esnada Potthast, eski arkadaşı ve hizmetçi Frau Müller ve SA görevlisi Wilhelm Schmidt ile Brückenthin Jägerhaus'un ikinci katında yaşıyordu. Bununla birlikte daha da kötüsü, Hedwig'in sponsoru, toplama kamplarının kurnaz ve dogmatik müfettişi Oswald Pohl'dü. SS malikânesinin sahibi olarak orada yaşıyordu.

Toplama kampı sisteminin ticari işletmecisi olarak Pohl, tarif edilemez bir zenginliğe sahipti ve Comthurey'de rahat bir hayatın tadını çıkarıyordu. O sırada Pohl ve Potthast'ın da aralarında olduğu maiyeti, Prusyalı soylular gibi yaşıyorlardı. Potthast yalnızca orada tutulan bir kadın değildi, ayrıca gizli buluşmalar gibi diğer şeyler de yaşanıyordu.

Reichsführer SS, Hitler'le Doğu'da olmadığı zamanlarda hafta sonları ziyarete geliyordu. Alışılageldik şekliyle Himmler, Hedwig'in Brückenthiner Jägerhaus'daki odasına gizli ve dikkatli bahanelerle giriyordu. Yerindeliğe takıntılı olan Himmler, trenle Gut Comthurey'e daima kılık değiştirerek geliyor ve genellikle Bavyeralı mütevazı bir profesör gibi giyiniyordu.[42] Geldikten sonra Himmler ve metresi, güzel manzaralı Großer Gadowsees'in kıyısında sık sık yürüyüşe çıkıyorlardı.[43]

Bombalardan korunuyorduysa da yemyeşil yerin uğursuz bir havası vardı. Ravensbrück'teki kadın toplama kampı çok uzakta değildi -tutulan metres, Himmler'in genişleyen ekonomik imparatorluğunun merkez üssüne yerleştirilmişti. Kusursuz şekilde bakımlı bahçeler,

41 Walter Naasner, *SS-Wirtschaft und SS-Verwaltung*, Droste Verlag, Düsseldorf, 1998, 175. "Gıda ve Beslenme Enstitüsü" - *Versuchsanstalt für Ernährung und Verpflegung GmbH*- 1940'tan beridir Pohl'e bir saray mülküymüşçesine hizmet veriyordu. Pohl 1944'e gelindiğinde, imrenilen bir ödül olan ulusal maden suyu üretiminin –*Apollinaris*- %75'ini kontrol ediyordu. Himmler, *mineral wasser* fiyatlarının biradan daha yüksek olduğu piyasa uygulamalarını ayıplamıştı.

42 Heilweg Weger, yazar tarafından gerçekleştirilen mülakat, 12 Temmuz 2012.

43 Dorothee Schmitz-Köster, *Kind L 364: Eine Lebensborn Familiengeschichte* (Berlin: Rowohlt, 2007), 104–134. Diğer detaylar, Heilweg Weger, yazar tarafından gerçekleştirilen mülakat, 14 Temmuz 2012.

etrafında sıra sıra ağaçların olduğu göller ve bitki bahçeleri, yakındaki Ravensbrück Toplama Kampı'nda sürekli olarak orada çalıştırılan 150'den fazla kadın mahkûm tarafından mükemmel koşullarda tutuluyordu. Himmler'in sevgilisi ve oğlunun annesi Hedwig, orada tutuklu bir kadın gibiydi. Estonyalı bir dadı olan Johanna Alber, evin bakımına yardımcı oluyordu. Hiçbir şeye ihtiyaç duymuyorlardı.

Himmler'in eski okul arkadaşı Dr. Karl Gebhardt, 1942'den 1943'e değin Hohenlychen'in SS baş doktoruydu. Gebhardt orada, kangrenli yaralarda antibiyotikleri test etmek üzere Ravensbrück'teki Polonyalı mahkûmlar üzerinde canavarca tıbbi deneyler gerçekleştirdi.[44] Yine de yakınlarda kır hayatının yaşandığı Comthurey malikânesinde bu korkunç sırların hiçbiri bilinmiyordu.

O esnada, Hedwig ve Sigurd'dan çok uzaklarda, 1943'ün Şubat ve Mart aylarında Jochen Peiper'ın komutası, SS muharip güçleri Rus şehri Harkov'u geri alırken kendisine isim yapmayı başarmıştı. Peiper'ın komutası, 12 Şubat'ta Smijew'in güneyindeki düşman hatlarının derinlerinde mahsur kalan 320. Piyade Tümeni'ni kurtarmak için geceleyin gerçekleştirdiği cüretkâr bir taarruzla ünlendi. Ardında altmış ambulansla temas kurmayı başaran Peiper, donmuş Alman piyadelerinin görüntüleri karşısında şoka uğradı ve bu kendisine Napoleon'un 1812 kışındaki korkunç Berezina ricatını hatırlattı. 320. Tümen komutanı Tümgeneral Georg-Wilhelm Postel'den aldığı çok az yardıma rağmen Peiper ayın 14'ünde, Krasnaja Poljana'da Sovyet güçleriyle umutsuz ve çetin bir muharebeyle sonuçlanan bir harekâtla, donmuş "ıstırap geçit törenine" Udy Nehri boyunca refakat ederek güvenli bölgeye ulaştırdı. Fakat köye girişlerinin ardından adamları korkunç bir şey keşfettiler. Gerilerini korumaları için Krasnaja Poljana'da bıraktıkları sıhhiye müfrezesinin tamamı öldürülmüş ve ardından vücutları vahşice parçalanmıştı. Peiper'ın tayın ikmal bölüğünden SS 1. Sınıf Er Otto Sierk, bu olanlara Peiper'ın da aynı şekilde cevap verdiğini iddia etti. "Köyde iki petrol tankeri yakılmış ve yirmi beş Alman askeri partizanlar ve Rus askerlerince öldürülmüşlerdi. Peiper intikam olarak köyün tamamının yakılmasını ve sakinlerinin infaz edilmesini emretti."[45]

---

44 Daha sonra Gebhardt, 1947'de Nürnberg'deki meşhur "Doktorlar Davası"nda yargılanacak ve idama mahkûm edilecekti. 2 Haziran 1948'de Landsberg'de asıldı.

45 "Report on interrogation of PW Kp 186988 Rottenfuehrer. Otto Sierk, SS Vers.

1. SS Panzer Tümeni, bütün Alman manşetlerine ve Berlin'deki herkesçe hararetle takip edilen iyimser radyo yayınlarına çıkmıştı. Ödülden kısa süre sonra Hedwig, Jochen Peiper'a oğlu Helge'nin, kendisinin ve Himmler'in olduğu bir fotoğrafla birlikte son muharebe başarılarından ötürü tebriklerini iletti. Peiper şöyle cevapladı:

Komuta Yeri
24 Mart 1943

Sevgili Küçük Kız Kardeşim,

Tebriklerin ve daha da önemlisi büyüleyici küçük fotoğraf için teşekkür ederim. Fotoğrafı gördükten sonra imha etmeme ilişkin talebin, açıkçası kızarak reddetmem gereken bir dayatma. Fotoğrafa izinsiz şekilde bakan olursa, Helge ile övünecek ve onu vaftiz babasının kolları arasındaki oğlum olarak gururla takdim edeceğim. Ah sen! Ufaklık gerçekten güzelce büyüyor. Biraz kıskanıyor ve 3 numaralı çocukla henüz bir araya gelemeyişimiz için tekrar tekrar pişmanlık duyuyorum, zira insan burada, savaş ortamında genellikle kendi düşüncelerinin peşinden koşuyor.

Bunun dışında, her şey yolunda. ... Ahvalin bundan daha kötüye gidemeyeceğinin farkındayız ve belirsiz geleceği sakince bekliyoruz. ... Başarılarımız, kararlılığımız ve gerçekçiliğimizden ötürü tanınırlığımız tümen sınırlarını aştı. Kötü bir itibarın bile getirdiği yükümlülükler var (burada Zarah Leander'den özgürce alıntı yapacağım); İtibarımız bir terör dalgası hâlinde bizden önce ilerliyor ve en iyi silahlarımızdan biri. Cengiz Han bile bizi memnuniyetle asistanı olarak kabul ederdi.

Kp. III/2 SS Pz Gren. Rgt." 17 Kasım 1944. NA, RG 226, Girdi 109, Kutu 698, Dosya 6160. Ayrıca, PRO: WO 208/4295. Bu istihbaratın, Müttefik müfettişlerinin Peiper hakkında bir şeyler öğrenmelerinden bir ay öncesinde ortaya çıktığı unutulmamalı. Dr. Richard Breitman'a gizliliği yakın zamanda kaldırılan bu belgeye dikkatimi çektiği için teşekkürler. 320. Tümen'in kurtarılmasına ilişkin kaynak: 320th Infanterie Division, KTB für Februar 1943, RH 26 320/8–10, BA-MA, "Bericht Erhard Gührs, III gep. Btl.," Gührs Günlüğü'nün 1943 Şubat girdileri, yazarın elindedir. "KR. Fernschreiben An SS-Panzerkorps: Armeeabteilung Lanz, 12.2.43," NA, T-312, Kayıt 1620. Dietrich'in Peiper'ın eylemini özetleyişi ve Altın Alman Haçı için tavsiyesi için bkz. "Vorschlag Nr. für die Verleihung des Deutschen Kreuzes in Gold," Peiper'ın BDC dosyası, 1943 Mart. "Istırap geçit töreni" ve adamlarının Krasnaja Poljana'da parçalanışı için, bkz. Peiper'ın kendi anlatısı, 10 Nisan 1976, Lehmann, Cilt III, a.g.e., 63-64.

> Bulunduğunuz yerdeki hava baskınlarından endişeliyiz. Tommie'ler sizi bağışlayarak bizim buralara daha fazla bomba atmalı. Tanrı'ya şükür şimdilik herhangi bir şey olmadı. Sağlıklı ve iyi kalmaya devam et ve aklımın genellikle evde olduğundan emin ol. Tavşancığım, beni asla unutma ve tüm sevdiklerine selamlarımı ilet.
>
> Sevgilerle,
> Jochen'in.[46]

Peiper'ın yanında savaşan ve taarruz toplarına komuta eden Heinz von Westernhagen de evine şunları yazmıştı:

> Geride bıraktıklarımız dehşet verici. Bunların tekerrürü pek de mümkün değil. Daha da kötüleşemez -tahmin dahi edemezsin... Harkov'a şimdi gelsen, onu asla tanıyamazsın. Neredeyse sağlam tek bir ev dahi kalmadı. Meskûn mahal çarpışmalarını kimse unutmayacak... Kışın burada çarpışırken neler yaşandığını kimse tarif edemez. Buradaki her bir adam Şövalye Haçı'nı hak ediyor. Harkov'da, müstahkem evlere 30 metre kadar yaklaştık ve kundağı motorlu toplarımızla doğrudan ateş açtık. Biraderler tepemize çanta bombaları atarak bizi çileden çıkardılar. Tuğlaların ve patlamaların tozu yatıştıktan sonra bu köpekler bize ateş etmeye devam ettiler. Üzerlerine 100 metreden topçu ateşi açtık ve yer yer de Kazak kılıçlarıyla öldürdük.[47]

PEIPER'IN KENDİSİ DAHİ ŞÖYLE YAZACAKTI, "O GÜNLERDE ideolojik savaş ve beyin yıkayan propagandaların oldukça ilerlediğini kabul ediyorum. Ne bir komiser ne de bir SS esir edilmeyi

---

46 Jochen Peiper'dan Hedwig Potthast'a mektup, 24 Mart 1943. Nachlass Heinrich Himmler: B-AK N 1126/39. Bu mektup, Peiper'ın savaşa bakış açısını anlamak adına son derece önemlidir. "Aber auch ein schlechter Ruf verpflichtet – Kötü bir itibarın (*schlechter Ruf*) kendi yükümlülükleri var." Peiper, en sevdiği savaş dönemi sloganının Nazi sinema divası Zarah Leander'dan alındığını açıklıyor. Söz akılda kalıcı ve düşündürücü bir tonda, "Yes, sir!", "zu neuen Ufern" filminden. Peiper gibi Hitler de dumanlı sesli Leander'i severdi, fakat Himmler, Yahudi büyükanne ve büyükbabası, kıskançlıkla çevrili İsveç vatandaşlığı, Aquavit sevgisi ve İsveç Kronu'yla ödeme konusundaki ısrarı yüzünden onun bağlılığını araştırmıştı.

47 Heinz von Westernhagen mektupları, 24 Mart, 18 Nisan 1943, Westernhagen, *Die Kinder der Täter*, 46.

beklemiyordu."[48] Leibstandarte'nin komutanları, cephe gerisinde gerçekleştirilen infazları şüphesiz biliyorlardı.[49]

Doğu Cephesi'nin karanlığının ortasında, kasaplık da muharebe sınırlarını aşmıştı. Savaşın ardından SS Üsteğmen Erich Rumpf, 1943 Mart'ında Harkov'un güneyindeki çarpışmalar sırasında Jefremowka köyünde gerçekleşen korkunç bir olayı anlatıyordu. Karla kaplı köyde kalan Rumpf, saat 10:30'da kaldığı evin önünde bir tabanca sesi duydu.[50] Kapıya koştu ve yaklaşık otuz yaşlarında, yüzündeki yara izleri olan bir Yüzbaşının kar kamuflajı ve kürk kepiyle orada dikildiğini gördü. Adam öfkeli bir şekilde bölük komutanının derhal yanına gelmesini emretti. SS Yüzbaşı Nueske kısa süre içinde olay mahaline gelerek SS yüzbaşısının bir kez daha bağırmasını istedi, "[Kurt] Meyer'in emriyle bu kasaba yerle bir edilecek, çünkü bu sabah silahlı siviller bu yöreden saldırdılar." Bunun üzerine, "Öğle yemeğimizi pişirmekle meşgul olan yirmi beş yaşındaki bir kadını vurdu." Daha sonra Rumpf başka silah sesleri de duydu ve aynı adamın yakındaki bir evde iki kızı daha vurduğunu öğrendi. Nueske süratle uzaklaştı, yarım saat sonra Meyer'in emirlerini onaylatarak geri döndü. Küfürler ederek askerlerinin "vahşiler gibi davranmaları gerektiğini" söyledi.[51]

---

48 Peiper'dan Weingartner'a, 9 Nisan 1976. "Harkov hikâyesi özgürce uyduruldu. Muhtemelen Ilja Ehrenburg'la birlikte Bay Ellis'in bir meslektaşı kovuşturmadan sorumluydu."

49 Şahsi hatıratında, Frey'in bu bilgiden hiç bahsetmemesi şaşırtıcı değil. Bkz. Albert Frey, *Ich wollte die Freiheit* (Osnabrück: Munin Verlag, 1990).

50 Hadiseye ilişkin bütün açıklama, NA RG 459, Dava 6-24, Kutu 33'te Erich Rumpf'un el yazısıyla yazdığı açıklamayı ihtiva eden bir dosyada yer almaktadır: "Jefremowka (Rusya)." Anlatı, Malmédy hadisesiyle sıkı bir bağlantı içerisinde değildi ve duruşmanın ardından hiçbir zaman reddedilmedi. Peiper bu bölümü hatırlıyordu: "Duruşma sırasında 9. Panzer İstihkâm Bölüğü'nün komutanının bir "ifadesinin" okunduğunu hatırlıyorum, ifadeye göre insanları Oradour'daki gibi bir kiliseye doldurduktan sonra köyü küle çevirmiştik. Bu, o sırada ait olduğu Panzer Alayı'na atıfta bulunuyor. Bu konuda bir şey söyleyemem çünkü o zamanlar panzer alayında değil, 2. Panzer Grenadier Alayı'ndaydım." Peiper'dan Weingartner'a, 1976 Mart.

51 Meyer'in, Ukrayna'da Broniki yakınlarındaki Rus vahşetine yanıt olarak verdiği emirle Jeremowka'nın bütün sakinlerinin öldürüldüğünü gösteren bazı kanıtlar vardı: Tony Foster'dan Hubert Meyer'e mektup, 11 Şubat 1985, BA-MA, HIAG Kayıtları, RS7/483.

Rumpf'a göre, SS'ler bütün kasaba halkını öldürmüş, hayvanlarını kesmiş ve evlerini yerle bir etmişlerdi.[52] Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Yalnızca Rus görgü tanıkları değil, aynı zamanda esir alınan SS Binbaşı Jakob Hanreich'in ayrı bir ifadesi de hikâyenin unsurlarını doğruluyor:

> LSSAH'ın keşif taburu Şubat [1943] sonunda Doğu'ya doğru ilerleyerek Jefremowka köyüne ulaştı. Orada Rus güçlerince kuşatıldılar. Yakıt ve cephaneleri tükendi ve Batı'ya doğru yarma girişimi emrini alana değin havadan ikmal edildiler. Yarma girişimi öncesi bütün sivil halk öldürüldü ve köy yakılıp kül edildi. Keşif taburuna o esnada SS Yarbay Kurt Meyer komuta ediyordu.[53]

Her ne kadar korkunç olsa da zafer anlamına gelen her şey yalnızca daha fazla madalya dağıtılması adına SS'i güçlendirmişti. Jochen Peiper, Harkov'un yeniden ele geçirilmesi sırasında kendini göstermesi ve Rusya'daki cüretkâr başarılarından ötürü Altın Alman Haçı'yla taltif edildi. Ödülün haberini Reichsführer SS, telsizden bizzat vermişti. Himmler'in her zamanki duygusuz hitaplarının aksine bu seferki coşku doluydu. Husumetler unutulmuş gibiydi:

> Sevgili Jochen, Şövalye Haçı'ndan ötürü seni yürekten tebrik ediyorum!
> Seninle gurur duyuyorum! Askerlik şansının sürmesini temenni ediyorum.
> Sigurd gayet iyi. Herkes seni yürekten kutluyor.
> Heil Hitler![54]

---

52 Bu Ukrayna köyü, şimdilerde Yefremovka olarak biliniyor (bir diğer fonetik yazılımıyla) ve Harkov'un yaklaşık seksen kilometre güneyinde yer alıyor. Köyde sivillerin öldürülmesiyle ilgili Ukrayna'da (Rusça) yayınlanan makaleler var ve infazların 17 Şubat 1943'te gerçekleştiği iddia ediliyor. 12 Şubat 1943'te Alman birlikleri köyleri işgal etti. Beş gün sonra ise 872 kişiyi öldürdüler. Öldürülenlerden 240 kadarı, Yefremovka köy kilisesinde yakıldılar. Sağ kalan iki tanık, Ivan Vasil'yevich Kiselev ve Grigoriy Alekseevich Buznyka, infazların Jochen Peiper'ın komuta ettiği Leibstandarte Adolf Hitler'in yarı tırtıllı taburunca gerçekleştirildiğini iddia ettiler. www.vecherniy.kharkov.ua/print.php?Division=history&id=3621.

53 Hanreich'ın sorgusu, *a.g.e.*

54 Peiper'ın BDC dosyası, *Funkspruch an SS Sturmbannführer Jochen Peiper*, 9 Mart 1943. [Metnin akışında her ne kadar Himmler'in Peiper'ı Altın Alman Haçı için tebrik etmek adına aradığı anlamı çıksa da, esasen Reichsführer SS, Peiper'a 9

Peiper'ın 6 Mayıs 1943'teki son mükafatından sonra en yeni SS kahramanına ev izni verildi. Her halükârda Rusya'daki ilerleme durma noktasına gelmişti. Kış sonu güneşi Ukrayna kırsalını ısıtmıştı ve Peiper'ın trenden indirilen taburunun zırhlı araçları, Alman ordusundaki diğer herkes gibi çamura saplanmıştı. Toprak yollara çıkan her teker, palet ve bot, sahibini sakızımsı bataklığa mahkûm etmişti. Gerçek bir hareket imkânsızdı. Ve bu; Rusya'daki savaş sırasında her bahar kendini gösteren mevsimsel bir durumdu. O an için herhangi bir çatışma gerçekleşmiyor, bilakis neredeyse hiç hareket edilemiyordu.

O Haziran Peiper, halen Berlin'de olan genişleyen ailesiyle birlikteydi. İki hafta boyunca Sigurd, iki yaşındaki kızı Elke ve oğlu Hinrich'le beraberdi. Ev hayatı biraz enteresan olmuş olabilirdi, çünkü çocuklar savaş süresi boyunca cephede olmasından dolayı babalarını pek tanımıyorlardı. Sigurd içinse eşi, sürekli sigara ve kahve diyetiyle zayıf ve sıska bir adama dönüşmüş, aralarındaki mesafenin giderek arttığı bir figür hâline gelmişti. Devam eden ayrıcalıklı statüleri ve Himmler'in özel yiyecek ambarına erişimleriyle Sigurd, eşini beslemek ve gücünü artırmak için çok çaba sarf etmişti.[55]

Berlin'deki yaşam koşulları yeterince medeni şekilde devam ediyordu -bombardımanlar henüz yeniden başlamamıştı. Bebek arabasındaki Hinrich'le Sigurd, Kurfürstendamm'daki mağazalarda sergilenen kıyafetleri halen görebiliyor veya Filarmoni orkestrasının konser programını inceleyebiliyordu, fakat salonun dışında Berlin'in sinirleri yıpranıyordu.[56] Şehirde kalan Yahudilerin yaz başındaki son sürgünleri ayan beyan ortadaydı; özenli üniformalarıyla sokaklarda görülen askerlerin çoğu da koltuk değnekli veya bandajlı yaralılardı. Şehrin ünlü *Ordnungsliebe*'sine -dramasız düzen tutkusu- rağmen belirli bir gerilim

Mart 1943'te kazandığı Şövalye Haçı'ndan ötürü tebriklerini iletiyor. Peiper, 1943 Şubat ve Mart'ında Harkov ve civarında gösterdiği başarılardan ötürü hem Altın Alman Haçı hem de Şövalye Haçı'yla taltif edilmiştir. Altın Alman Haçı'nın beratı 6 Mayıs 1943 tarihlidir. (ç.n.)]

55 "Eier, Butter, Zucker und Mehl [Yumurta, Tereyağı, Şeker ve Un]," Rudolf Brandt'ın ofis defteri, 1943 Mayıs, NA, T-175, Kayıt 43, Kasa 2555116-7. Peiper dışında Himmler'den karaborsa mallar alan diğer hanelerin neredeyse tamamının yüksek rütbeli SS generalleri oluşu kayda değer.

56 Richard Bessel, ed, *Life in the Third Reich* (Londra: Oxford University Press, 1987); Berlinlilerin yasaklı BBC yayınlarını dinlemeleri için; Moorhouse, *Berlin at War*.

yükselmişti. Her sokak köşesinden, restorandan ve kafeden yankılanan radyo istasyonu Funk-Stunde Berlin'in tonlamasında bile savaştan bahsedilirken giderek artan tedirginlik hissedilebiliyordu. Açılışının Liszt'in prelütlerinden biriyle gerçekleştirildiği Oberkommando der Werhmacht'ın ayrıntılı gün ortası raporu, "stratejik ricatları" abartılı şekilde kabul ediyordu. Stalingrad'ın zar zor gizlenen hezimeti etkisini sürdürmüştü. Pek çok Berlinli, Deutschlandfunk'un vermediği bilgileri almak adına gizlice yasaklı BBC yayınlarını dinliyordu.

Peiper'ın gerçekleşmesine yardım ettiği Harkov'daki parlak zafere rağmen, 1943'te Almanya savaşı kazanmak için çoktan bir mucizeye mi ihtiyaç duyuyordu? Radyoda, hareketli Panzerlied veya eş değer şekilde popüler olan *Panzer rollen in Afrika vor*- "Panzerler Afrika'da ilerliyor"- gibi marşlar, pek çok cephe raporuna coşkulu şekilde eşlik ediyordu. Fakat Rommel'in Kuzey Afrika'dan püskürtüldüğü ve BBC'nin 150.000 Alman'ın esir alındığı iddiasıyla verdiği haberin ardından, *Panzer rollen in Afrika vor* radyodan bir daha duyulmamıştı. Yine de Jochen Peiper'ın en sevdiği şarkıları divalar söylüyordu. Greta Garbo'nun daha gırtlaktan söyleyen hâli olan Zarah Leander'i seviyordu. 1942 yapımı *Die große Liebe* filminin müziklerinin çoğunu ezbere biliyordu. Keza, filmde kullanılan uzun boylu figüranların çoğu Leibstandarte'dendi ve Reich Şansölyeliği'nden getirilmişlerdi![57] *"Ich weiss es wird einmal ein Wunder gescheh'n"*- "Bir mucize gerçekleşeceğini biliyorum"- parçası o yaz Berlin'de oldukça popülerdi:

> Biliyorum, günün birinde bir mucize gerçekleşecek
> Ve binlerce peri masalı gerçeğe dönüşecek
> Böylesi büyük ve harika olduğunda
> Hiçbir aşk kısa zamanda sönüp gitmez.
> İşte bu yüzden günün birinde bir mucize gerçekleşecek
> Ve günün birinde tekrar kavuşacağız.

Leander'in Berlin Grunewald'deki kendi zevkine uygun dairesi 1-3 Mart 1943'teki hava baskınlarında yıkılığından -gazetelerde manşet olmuştu- şarkı sözlerindeki giz bilhassa dokunaklı hâle gelmişti. Bu tehditle birlikte Hitler sinemasının kızıl saçlı divası İsveç'e kaçtı. Berlin'in kalbindeki ünlü sokaklar -Unter den Linden, Wilhelmstrasse

57 Guido Knopp, *Hitler's Women* (Londra: Routledge, 2003), 209.

ve Friedrichstrasse- aralarında yangın bombalarının da olduğu büyük bombalarla vurulmuştu. Jochen Peiper'ın Wilmersdorf'taki evine takriben dört kilometre mesafedeki zarif Prager Platz moloz yığınına dönmüştü. Savaşta şimdiye dek kullanılan en büyük bomba tonajı -Blitz'in doruğa ulaştığı dönemde Londra'ya bırakılanların iki katı ağırlığında- Berlin'i paramparça etmişti. Beş yüz sivil hayatını kaybetti ve Göring'in Hava Bakanlığı binası dahi yerle bir edildi. Tüten yangınlar günlerce devam edecekti.

Berlin'deki hava baskın sirenleri de moral vermiyordu. İngilizler sıkıntı veren hava akınlarını sürdürdüler ve Hitler'in elli dördüncü doğum günü 20 Nisan 1943'te çift motorlu *Mosqutio* süratli bombardıman uçağı filosuyla Berlin'i vurdular. Almanların havada hata yapmayacaklarına dair egemen olan görüşü ciddi şekilde zedelemek dışında esasen çok az bir gerçek hasar vermişlerdi. Daha da kötüsü, Müttefik bombardıman seferlerinin yakında Hitler'in iktidar merkezini havaya uçurma noktasına ulaşacakları kesin görünüyordu. Hakikaten de 29 Mayıs gecesi, Barmen-Wuppertal'in %90'ı RAF baskınıyla yok edilmişti. Haftalar sonra, Temmuz'da Hamburg'un alevlere teslim olacağına ilişkin öngörü, Berlin'de derin bir korku yaratmıştı. Pek çoğu, bir sonraki hedefin başkent olacağına inanıyordu. Hamburg'daki gerçek ölü sayısının 150.000 olduğuna dair bir söylenti dolanıyordu -esasen ölü sayısı bunun dörtte biriydi ve bu bile yeterince korkunçtu. Hava baskın sirenleri her gece çalıyordu -her ne kadar çoğunlukla yanlış alarm da olsa Berlinliler sığınaklarında giderek daha fazla akşam geçiriyorlardı.[58] Ardından Temmuz sonunda, Reich propaganda bakanı ve Berlin valisi Joseph Goebbels, bütün kadın ve çocukların şehri terk etmelerini istedi. Jochen ve Sigurd, Sigurd'un çocuklarla birlikte Wartheland'daki görümcesine derhal taşınmaları konusunda anlaştılar.

Doğuda ise savaş yazla birlikte yeniden alevlenmişti. Peiper Haziran sonunda Rusya'ya döndüğünde, Ukrayna'nın kavurucu yaz sıcakları zirvesindeydi. Leibstandarte Adolf Hitler, Doğu'daki inisiyatifi yeniden ele geçirmek adına devasa bir tank muharebesine hazırlanıyordu.

58 Müttefik bombardıman uçakları Berlin'i 23 Ağustos 1943'te vurdu, fakat sonuç Hamburg'dakinden oldukça farklıydı. Almanlar, İngiliz baskınlarını hızla felç eden yeni gece avcı savunmaları geliştirmişti. Çok sayıda bombardıman uçağı kaybeden İngilizler, 3 Eylül'de baskınları durdurdu.

Hisar Harekâtı, savaşın en büyük tank muharebesi olacaktı. Güçlü bir Luftwaffe yakın desteğiyle birlikte, 8 Temmuz sabahı saat 06:00'da Peiper'ın yarı tırtıllılarının da arasında bulunduğu tank grubu, küçük bir demiryolu kenti olan Prohorovka'ya doğru Panzer *Rollbahn* -tanklar için geçici olarak hazırlanmış yol- yönünden taarruza geçti. Peiper'ın tanklarla desteklenen SPW'leri, geniş bir düzende gürleyerek tozu dumana kattı ve çayırlı tepeleri aştı. Adamları karşılarına çıkacak her şeye meydan okumaya hevesli görünüyorlardı. Daha fazla bekleyemezlerdi.

Otuzdan fazla Rus tankı, kuzeyden panzer grubunun üzerine atılmadan öncesinde neredeyse bir saat geçmişti. Her yerden T-34'ler süratle ilerliyorlardı, toz boğucu bir hâl almış ve görüşü sıfıra indirmişti. Peiper ve SS tankçıları, mızraklarıyla birbirlerine giren çelik savaş arabalarının kargaşasına sürüklendiler. Bu, sıfır görüş mesafesinde, hiçbir plan gütmeksizin çok yakından icra edilen bir tank muharebesiydi.

Peiper'ı geride tutacak hiçbir şey yoktu. Sarı geniş alana doğru atıldılar. Teterwino'dan Prohorovka Yolu'na doğru ilerledikçe daha da hızlandılar. Somut bir gerginlik vardı. Oldukça fazla ilerlemişlerdi. Peiper ısrarla, "Daha hızlı, daha hızlı! Tempo! Tempo!" diye bağırıyordu.

Ancak Rusya'nın bu kısa anında, işler tersine dönmüştü. Tozların ve ısı dalgalarının arasından bir anda düşman belirdi. En öndeki zırhlı araç vuruldu ve duman atmaya başladı. Dakikalar içerisinde kuşatıldıklarını anlayacaklardı -darbeyi vurmak adına daha fazla düşman üstlerine doğru akın ediyordu. Bu onun Little Bighorn'u mu olacaktı?[59] Basında kendisine fazlaca yer bulan muhteşem SS savaşçısı Peiper, adamlarıyla birlikte üstlerine akan Kızılderilileri savuşturan Vahşi Batı kovboyları gibi kuşatılmıştı.

Başka bir zamanda, uzak tepedeki başka bir otlakta George Armstrong Cluster'ın başına bu hadise geldiğinde, eski püskü bir kâğıdı çabucak karalayarak dörtnala koşan bir haberciye vermiş ve astına ölümsüz bir mesaj göndermişti: "Benteen, çabuk gel!" Joachim Peiper'ın modern habercisi ise kısa dalga vericisiydi. Artık tümenin tamamından sorumlu olan eski üstü Teddi Wisch'e, Prohorovka'daki altın ödülüne

---

59 Little Bighorn Muharebesi, 1876 Haziran'ında Siyular, Şayenler ve Arapaholardan oluşan birleşik Kızılderili güçlerinin ABD Kara Kuvvetleri Yedinci Süvari Alayı'yla Montana'nın doğusundaki Little Bighorn Nehri kıyılarında gerçekleştirdikleri ve kesin Kızılderili zaferiyle sonuçlanan muharebedir. (ç.n.)

giden yolun yarısında, Teterewino'nun kuzeyindeki konumunda karşılaştığı çıkmazı kısa ve öz şekilde anlattı. Peiper'ın Leibstandarte karargâhına çabucak söylediği şeyler kayda geçmese de, "Teddi, çabuk gel!" demiş olabilirdi.

Peiper'ın hemen önünde Sovyetler, 5. Muhafız Tank Ordusu'na bağlı 29. Tank Kolordusu'nun 222 tankının tamamıyla saldırıyordu.[60] Von Ribbentrop'un panzer bölüğünde savaşabilecek yedi Mk. IV vardı ve tüm tümende yalnızca altmış yedi tank bulunuyordu! O esnada Ruslar sahip oldukları her şeyle ateş ediyorlardı. Alman hattının bütün unsurları patlama ve duman çığı arasında kaybolmuştu. 13. Bölük Komutanı SS Yüzbaşı Siegfried Wandt ağır yaralandı. Peiper'ın emir subayı Werner Wolff, sarsılan adamları hızla kendilerine getirdi, tanklar ve peşlerinden gelen Rus piyadeleriyle çarpışmak üzere bir savunma hattı tertipledi.

Rus tanklarının çelik tırpanları öylesine hızlı bir şekilde ileri atılmıştı ki, Peiper'ın mevzilerini geçerek kendilerini bir anda daha önce bizzat oluşturdukları tanksavar hendeğinde buldular. Peiper'ın pozisyonunun merkezinde ateş ederek ve tangırdayarak tanksavar hendeğinin hemen önünde telaşla çark ettiler. Bir aptal cesareti örneği olarak Wolff, cılız bir 37 mm'lik topu olan yarı tırtıllıyla bir T-34'e doğru atıldı. Wolff, taarruzu idare eden generalin tankına saldıracağını asla bilemezdi. Rus T-34'ü durana kadar arkasına mermi yağdırarak yanına yanaştı. Daha sonra tanka atladı, kule kapağından çıkan komutanla göğüs göğüse çarpıştı ve Sovyet generalini, generalin kendi hançeriyle öldürdü.[61]

O esnada Rus tankları Peiper'ın yarı tırtıllısına doğru yönelmişlerdi. El bombalarını hazırlarken adamlarına, "Hazır olun!" diye bağırdı. Rus tankları öylesine süratli hareket ediyorlardı ki, üzerlerine bir tanksavar mayını yerleştirmek gibi sıradan bir taktik bile imkânsız görünüyordu. Zırhlı bir canavar, Rus tanksavar hendeğine ulaştığında yavaşladı. Peiper anında hendekten fırladı, hantal T-34'ün üstüne çıktı ve taret kapağını açtı. İçeriye iki el bombası attı ve tanktan fırlayarak

---

60 David M. Glanz ve Jonthan M. House, *The Battle of Kursk*, University of Kansas Press, Lawrence, KS, 341. 6. Muhafız Tank Ordusu'nun toplamda 680 civarı tankı bulunuyordu.

61 Werner Wolff'un DBC dosyası, "Vorschlag Nr. 1 für die Nennung im Ehrenblatt des Deutschen Herres," 2 Kasım 1944, Jupp Diefenthal ve Jochen Peiper tarafından imzalanmıştır, NA RG-242, SSOA-011C.

yere yüzüstü kapaklandı. T-34 durduğunda boğuk bir patlamayla içeriden metalik bir tını duyuldu. İlkinin ardından tangırdayarak bir diğer Rus tankı geldi. Peiper aceleyle tüfek bombalı bir Karabiner 98k'yı omuzladı. Parmağı tetikteyken, parlak Şövalye Haçı kamuflaj ceketinin altından göründü, sanki öz güveni tarafından hareket ettirilmiş gibi hafifçe sallanmıştı. Dev, ileri atılarak Peiper'ın karşısındaki hendeğe ulaştı; aralarında yalnızca üç metre vardı. Peiper bombasını, gürleyen tankın şasi ve taret arasındaki zayıf noktanın yakınına doğru ateşledi.

Şiddetli bir patlamanın ardından alevler yükseldi, fakat tank öylesine hızlı ilerliyordu ki, zangırdayarak duman atıp durmadan öncesinde yirmi metre daha kat etmişti. Etkisiz hâle getirilen canavarın dışına çıkmaya çalışan düşman da vurulmuş ve dakikalar içerisinde yalnızca alev çıtırtılarının bozduğu bir sessizlik hâkim olmuştu. Peiper silahlarını bırakırken pis pis sırıttı. Tezahüratlar patladı.

GÜNEŞTEN YANMIŞ VE TOZDAN KARARMIŞ YÜZÜNDE DİŞLERİ parlıyordu: "Bu, yakın muharebe nişanı için yeter beyler!"[62]

62 "Der siebente Tag," Hermann Schramm, *Das Schwarze Korps*, 20 Ocak 1944.

Sekizinci Bölüm

CEPHE VE ANAVATAN

PEIPER'IN BÖBÜRLENMELERİNE RAĞMEN, KENDİSİ VE Leibstandarte 1943 yazının sonlarında Doğu Cephesi'nin cehenneminden kaçmıştı. Korkunç Rus zayiatına rağmen Almanlar daha fazla ilerleyemediler. Sovyetler, Hitler'in bu devasa mücadeledeki belirleyici bir muharebeyi kazanmaya yönelik son büyük girişimini durdurmayı başardı. Dahası, Amerikalılar Sicilya'ya çıktılar ve İtalya teslimiyetin eşiğine geldi. Hitler, durumun kurtarılması için Leibstandarte'yi İtalya'ya gönderdi.

O esnada, Wartheland'daki Gut Staren'a taşınan Sigurd Peiper, üçüncü çocuğuna hamileydi. 25 Ağustos 1943'te görümcesi Vera Hinrichsen'in çiftlik evine taşındıktan sonra Himmler'in ofisinden eski arkadaşı Rudi Brandt'a yazdı. Berlin'in iki gün önce bombalandığı haberi Gut Staren'e ulaşmıştı:

> Senden bir iyilik istemek için yazıyorum; büyük şefimize ve onun içişleri bakanlığına atanmasından ötürü tebriklerimi iletmeni istiyorum. Bu yeni büyük terfi, sana ve işine de parlak bir ışık getirecek... Eşini ve oğlunu nereye gönderdin? ... Geceleyin gaz lambasının ışığında oturduğum masadan yazıyorum sana. Burada bir telefon var, fakat çoğunlukla çalışmıyor... Ben de çocuklar da kendimizi çok iyi hissediyoruz. Şu sıralar çocuklarımla geçirdiğim tembel bir hayatın tadını çıkarıyorum.[1]

---

1 Sigurd Peiper'dan Rudi Brandt'a, 25 Ağustos 1943, NA, T-175, Kayıt 117, Kasalar 2641931–32. Vera Hinrichsen, Sigurdu'un 27 Mayıs 1941'de *Bismarck*'ta hayatını kaybeden erkekkardeşi Dr. Rolf Hinrichsen'le evlenmişti. Daha sonra da Sigurd'un

Rudi Brandt, Sigurd'a 28 Ağustos 1943'te, bombalar ve aksilikler yüzünden geciken doğum günü tebrikleriyle birlikte Himmler ve diğerlerinin de iyi olduğunu yazdı. "Şefimizin görevleri çok daha arttı. Reichsführer SS, tıpkı daha önceki yaptığı işlerde olduğu gibi bu ağır işte de oldukça iyimser. ... Eşim ve çocuklar Berlin'den ayrılarak Schneidemühle'ye gitmek zorunda kaldılar... Berlin'e gerçekleştirilen son hava taarruzunda ben de şehirdeydim, fakat korugan ofisimiz hiçbir zarar görmedi."[2] RAF, birkaç gün boyunca her gün Berlin'i altı ila yedi yüz uçaktan oluşan filolarla bombardımana tutmuştu. Önceki baskınlardan farklı olarak bu bombardımanlar son derece yıkıcı olmuştu.

Sigurd ve çocukların kalıcı olarak bir yere taşınmaları gerekiyordu. Önceden olduğu gibi, iyi bağlantılara sahip olmanın avantajları vardı. Peiper'ın eski patronu Heinrich Himmler'in, Yukarı Bavyera'daki Tegernsee Gölü kıyısında bulunan Gmund'da oldukça iyi bilinen kaygısız aile evi Haus Lindenfycht'i vardı. Neden oraya taşınmasınlardı? Alp gölleriyle çevrili, güvenli ve güzeldi -kralların ve soyluların en sevdikleri uğrak yerleriydi. Yer, çevresinde yükselen Alplerin oluşturduğu doğal bir vadinin içerisindeydi.[3]

Himmler'in İtalya'daki sağ kolu Karl Wolff da Tegernsee'ye bir ev yaptırmıştı ve çocuklarını orada büyütüyordu.[4] Aynı mahallede Peiper'ın halefi, Himmler'in emir subayı Werner Grothmann da yaşıyordu. Muhtar, yerinde bir ifadeyle Tegernsee'yi "güzel bir yaşamın ilk adresi" olarak lanse ediyordu ve kesin bir adanmışlık vardı: Kasabanın ana caddesinin adı Adolf Hitlerstrasse olarak değiştirilmişti. Savaş döneminde Rottach-Egern'in girişine bir tabela asılmıştı: "Burası Yahudisiz bir kasabadır."[5] Peiper'ın ailesi orada bombalardan oldukça uzakta olabilirlerdi.[6]

SD'deki diğer erkek kardeşi, Reich'ta Warthegau olarak bilinen Polonya'daki yeni yerleşim bölgesinde yaşayan Kurt-Hans Hinrichsen'le evlendi.

2 Dr. R. Brandt'tan Frau Sigurd Peiper'a, 28 Ağustos 1943, NA, T-175, Kayıt 117, Kasa 2641924.

3 "Töchter und Väter," *Stern*, No. 2, 6 Ocak 1983, 60.

4 Lang, *Top Nazi*, 41.

5 Rottach Egern'in 1938'de savaş dönemindeki girişini gösteren fotoğraf için Dr. Michael Heim'a teşekkürler: "uden betreten den Ort auf eigene Gefahr." Hitler Rottach'ı 30 Haziran 1939'da ziyaret etti.

6 Yer, Hitler Almanyası'nda "Lago di bonzo" olarak biliniyordu, *bonze*, savaş zamanında liderlik pozisyonuna yükselen ve kendisini bu pozisyon aracılığıyla

Peiper, Himmler'in yardımıyla ailesini Rottach-Egern'deki Wolfsgrubstrasse No. 183 1/2'deki iki katlı Gsotthaberhof Villasına taşıdı. Sigurd ve çocukların taşınma işlemleri 7 Kasım 1943'te tamamlansa da haberler pek de iyi değildi.[7] Himmler'in on dört yaşındaki kızı Gudrun, günlüğüne yakınlardaki Tegernsee'de giderek artan şüpheleri yazmıştı. İdolleştirdiği babası artık Hollanda'dan canlı renkli laleler ve meyveler getirmiyordu:

> Çatışmalar tarif edilemeyecek kadar ağırlaştı. Stalingrad önlerindeydik, şimdiyse Kiev'in gerisindeyiz. ... Ve korkunç teröristler havadan saldırıyorlar. Ne yazık ki pek çok Alman artık zafere inanmıyor, fakat zaferi kazanmalıyız. Pappi [baba] çabamıza katkıda bulunmak için elinden geleni yapıyor.[8]

Gudrun Himmler, "Pappisinin" bu çabaya katkısının Avrupa'daki Yahudileri sistematik şekilde imha edişi olduğunu bilmiyordu. 1943 Ekim'inde, Polonya'nın Posen kentinde Himmler, bir grup SS komutanına samimi bir hitapta bulunmuştu:

> Her ne kadar aleni şekilde tartışmayacak olsak da artık bunu kendi aramızda açıkça konuşabiliriz. ... Şimdi Yahudilerin tahliyesinden, Yahudi halkın imhasından bahsediyorum. Bu kolayca söylenebilecek bir şey: Her Parti üyesi, "Yahudi halkı yok edilecek," diyor, "bu çok açık, Yahudilerin imhası programımızda yer alıyor ve öyle yapılacak."

---

zenginleştiren NSDAP üyeleri için savaş zamanında yaygın şekilde kullanılan bir kelimeydi.

7 Peiper ailesinin Rottach-Egern'deki ikametgâhına ilişkin bilgiler oranın belediye ofisinden ve 22 Temmuz 2002'de Nathan ailesinden Birgit Mitchell'le yapılan görüşmeden alınmıştır.

8 Gudrun Himmler'in günlüğü, 1 Kasım 1943, *NSDAP Hauptarchiv*, Himmler Koleksiyonu, Mikrofilm Makarası #99, Hoover Enstitüsü, Stanford Üniversitesi. Savaştan sonra evlenerek Gudrun Burwitz adını alan Himmler'in kızı, babasına yapılan eleştirileri göz ardı etti: "Papim hakkında ne söylenirse söylensin, şimdiye dek yazılanlar ve gelecekte yazılacak olanlar ne derse desin o benim babamdı. Sahip olabileceğim en iyi babaydı. Onu sevdim ve hâlâ seviyorum." Gudrun Burwitz, Gillich tarafından yapılan mülakat, 22 Ocak 1974, Toland Koleksiyonu, FDR Kütüphanesi, Kutu 46. Burwitz hâlen Bad Tölz'de yaşıyor, eski SS'lerle Schilersee'de her yıl bir buluşma gerçekleştiriyor, fakat onun dışında dikkat çekmemeye çalışıyor.

Seyircilerden birkaçı gergin şekilde güldü, Himmler'in sesi garip şekilde genzinden geliyordu. Fakat şimdi, yuvarlak çerçeveli gözlüklerin ardındaki adam, kelimelerini seçmek için konuşmasını yavaşlatmıştı: "Fakat böyle konuşanların hiçbirisi bunu görmedi ve buna katlanmadı." *Ne?*

> Çoğunuz 100, 500 hatta 1000 cesedin sıraya dizili vaziyette yan yana yatışının ne anlama geldiğini biliyorsunuz. Buna katlanmak ve aynı zamanda -insan zayıflığından kaynaklanan istisnalar dışında- düzgün bir insan olarak kalmak bizi sertleştirdi. Bu, tarihimiz boyunca asla yazılmamış ve yazılamayacak bir onur tablosudur. ... Bizi öldürecek olan insanları öldürmemiz için ahlaki hakkımız bulunuyor ve halkımız adına bunu yapmak bizim görevimiz.[9]

Himmler, böylesi karanlık hususlardan bahsetme konusunda uzun zamandır bir sessizlik kuralı benimsiyordu. Sicilya mafyasını örnek alırcasına stenografları hassas tartışmaların dışında tutmuştu. Fakat şimdiyse Himmler, kendi kuralını çiğniyordu. İki makaralı bir kayıt cihazı, sözlerini kırmızı oksit manyetik bir bandın üzerine kazıyordu; hatta hepsinin doğru şekilde çalıştığından emin olmak adına bir ses kontrolü bile gerçekleştirmişti. Üç uzun saat boyunca resmen onaylanan bir soykırımın detaylarını kusacaktı.

Almanların çatışmalardan galip ayrılacağına halen inanmaya devam ediyordu. Bu, doğanın kanunu, dedi. Fakat Himmler'in bütün bunları ortaya dökmesinin asıl gerekçesi adanmışlığı artırmaktı. Son aylarda meydana gelen vahim olaylar, Himmler için SS içerisindeki kararlılığı yükseltme ihtiyacı doğurmuştu. Generallerinin bu savaşı acımaksızın sürdürmeleri gerekiyordu. Rejimin onayladığı korkunç eylemleri anlatırken, tıpkı Brütüs gibi, Sezar'ın vekillerinin ellerindeki kan lekelerini temizliyordu.

Peiper bu lanetli konuşmayı anında anlamamış olabilir. Lakin bu konuşma, yüksek rütbeli SS'ler arasında oldukça süratli bir şekilde yayıldı.[10] O gece Himmler'in Posen'daki seyircileri, bu ağırbaşlı organi-

9 Himmler'in 4 Ekim 1943'te Posen'deki konuşması pek çok akademisyen tarafından detaylıca ele alındı, örneğin, IMT, *a.g.e.*, PS-1919. Bilhassa çarpıcı bir değerlendirme için: Richard Breitman, *Architect of Genocide*, 242-243. Tercümedeki nüanslar için: *Skeptic Magazine*, Cilt 2, No. 4, 64-67.

10 Himmler'in 4 Ekim'de Posen'de yaptığı konuşma sırasında Karl Wolff İtalya'da olsa da, Doğu Prusya'daki Reichsführer SS karargâhını ziyaret ettiğinde kendisine bir

zasyonda benzerine nadiren rastlanan sarhoş edici bir şenliğe katıldılar. Açıklanan böylesi şeylerle anestezi düzenli bir şekilde ilerliyor gibi görünüyordu. SS subayları, savaş kazanılmadığı taktirde hepsinin ortak suçluluğu paylaştığı *Blutkitt*'e -kan çimentosu- çekileceklerdi. Peiper uzun zaman önce Himmler'in karargâhındakilere, bu tür olaylara dahil olmak istemeyen SS'lerin cepheye gitmelerinin en iyisi olduğunu söylemişti. Yine de Peiper halen ilişkisini sürdürüyordu.

Himmler her ziyaretinde, Peiper'ı giderek derinleşen SS günahkârlığının döngüsünde tutmak için daima istekli görünüyordu. 1941 yazında Peiper, Auschwitz'deki meşhur toplama kampının ilk komutanı olacak Rudolf Höss'ü Reichsführer ofisine çağırmıştı. Himmler ona şu haberi vermişti, "Führer, Yahudi sorununun kesin şekilde çözülmesini ve biz SS'lerin bu emri uygulamamızı emretti."[11]

Almanya'ya yaptığı bir seyahatin ardından cepheye dönen Peiper, SS Yüzbaşı Otto Dinse tarafından alışılmadık şekilde çekingen ve kafası meşgul olarak tanımlanmıştı. Nihayetinde, düşünceli bir anda Dinse'yi, "Bu savaşı kazansak iyi olur," diye uyardı, "yoksa bütün bu şeyler için başımız büyük belaya girecek."[12] Bunu Otto Dinse de biliyordu. 1940-1941 yılları arasında Polonya'nın Łódź kentinde, Polonyalıların ve Yahudilerin Warthegau'dan "göçlerini" ayarlamak için

---

nüshası verildi. Jochen von Lang, *Top Nazi*, 232–233. Peiper'ın Himmler'le yakın ilişkisi göz önüne alındığında, 1944 Şubat'ında Hochwald'ı ziyaret ettiği sırada Himmler'in çok gurur duyduğu konuşmasının bir nüshası da ona verilmiş gibi görünüyor.

11 Rudolf Höss, *Commandant of Auschwitz: The Autobiography of Rudolf Höss* (New York: World Publishing, 1960), 205. Peiper, Höss'ün Reichsführer'le yaptığı önemli görüşme sırasında orada değildi, fakat ona Himmler'in karargâhına gelmesi çağrısında bulunmuş gibi görünüyor. Breitman, Höss'le vahim görüşmenin 1941 yazının ortasında (görüşme için olası zaman aralıklarını değerlendirerek) gerçekleştiği teorisini ortaya atsa da diğer akademisyenler bunun aylar sonra gerçekleştiğini iddia ediyor. Breitman, *Architect of Genocide*, 189 ve dipnotlar. Bununla birlikte, şayet Höss'ün Himmler'i ziyaretini Peiper istemiştiyse, ziyaretin o yazın Haziran veya Temmuz'unda gerçekleşmiş olması gerekiyor. Höss'ün, normalde Himmler'in görüşmeler sırasında bir emir subayını hazır bulundurma âdeti olduğundan bahsetmesi de önemlidir. Zamanlamaya ilişkin kritik soru ve yakın dönem araştırmaları için bkz. Longerich, *Politik der Vernichtung*, 423ff ve 696, ve Browning ve Matthäus, *Origins of the Final Solution*, 526f207.

12 Westemeier, *Himmlers Krieger*, 600, ve Dinse, Westemeier tarafından yapılan mülakat, 27 Mayıs 1994.

Umwandererzentrale'de -Merkezi Göç Ofisi- RuSHA için çalışmıştı.[13] Çoğu asla geri dönemeyecekti.

Fakat şimdi, Kursk taarruzunun başarısız olmasıyla birlikte Peiper ve taburu, çöken İtalyan müttefiklerini silahsızlandırılmalarına destek olmak adına yola çıkmıştı -Peiper'ın söylemeye bayıldığı gibi, "tıpkı son savaş gibiydi."[14] Tümen, Kuzey İtalya'ya doğru yola çıkarken muhteşem bir dağ manzarasının ortasında Güney Tirol boyunca enlemleri indiği beş gün geçirdi. Peiper'ın kolu dağlık kırsalda ilerlerken coşkulu Avusturyalılar tarafından karşılandılar.[15]

Fakat Eylül ayında Kuzey İtalya'nın Piyemonte bölgesinde Torino yakınlarındaki varış noktalarındaki sivil tepki yine bir başka olmuştu. Ulaştıklarında Peiper'ın taburu Cuneo bölgesindeki İtalyanları silahsızlandırdı. Ardından, sözde bir "anti-partizan eylemde" Peiper'ın yarı tırtıllı taburu, civardaki ufak ve resimsi Boves kasabasında bir gaddarlık sergilemekle suçlandı. 19 Eylül 1943'te, komutası kasabadaki pek çok evi ateşe verdi ve eylemlerinden ötürü aralarında kasaba papazı da olmak üzere otuz üç sivil hayatını kaybetti.[16] Dahası, kanıtlar, Peiper'ın taburunun Himmler'in güvenlik servisinin aynı bölgedeki Yahudileri toplayıp sınır dışı etmelerine destek verdiğini de gösteriyor.[17] Peiper

---

13 Otto Dinse'nin BDC dosyası, NA, BDC dosyası, A3343-SSO-154. Ayrıca, Dinse, mülakat, 21 Mayıs 1996. Dinse, yazarın mülakat gerçekleştirdikleri arasında SS'in savaş suçlarını inkâr etmeyen az sayıdaki SS'ten biriydi. Bana diğer gazilerin huzurunda, "İmha kamplarının varlığını inkâr eden kimse," dedi, "Yoldaşımız değildir."

14 Rolf Reiser, yazar tarafından yapılan mülakat, 15 Mayıs 1997.

15 Rolf Ehrhardt, alıntılandığı yer, Ralf Tiemann, *Chronicle of the 7. Panzer Kompanie* (Atglen, PA: Schiffer Publishing, 1998), 65.

16 Leibstandarte'nin İtalya'daki gerilla operasyonları için savaş dönemi Alman kaynakları: "Anlage zum Tätigkeitsbericht der Abt. Ic, Abschlussbericht der Entwaffnungsaktion in Nord Italien," Heeresgruppe B, 19 Eylül 1943, NA RG 242, T-311, R276, F65–67. Ayrıca, "Besonderes Feindnachrichtenblatt," 22 Eylül 1943, F84–86 ve "Stellungsnahme des Einheitsführer," T-354, R654, F363. İki tarafı da İtalyan ve Alman kanıtlarıyla tartan çağdaş bir tarihçinin bakış açısı için: Carlo Gentile, "Settembre 1943: Documenti sull' attività della divisione 'Leibstandarte Adolf Hitler' in Piemonte," Michele Calandri, ed., *Il Presente E La Storia 47* (Cuneo: Giugno, 1995).

17 Bundesarchiv'den alınan II. SS Panzer Kolordusu kayıtları, Peiper'ın taburunun Cuneo yakınlarındaki Yahudilerin tutuklanmasında aktif şekilde rol aldığını gösteriyor. 20 Eylül sabahı kolordu, Ordu Grubu'na şu mesajı iletti: "*In Borgo S. Dalmazzo 216 Juden festgesetzt. SD wird erwartet* – Borgo San Dalmazzo'da

buna karşı çıkarak Boves'te "bir katliam değil, muharebe" gerçekleştiğini söylüyordu.[18]

Her halükârda, Peiper ve adamları boğaların adını taşıyan küçük kasabadaki hadiselerin ardından İtalya'da uzun süre kalmadılar.[19] Ekim ayında tabur Cuneo'dan eğitimlerin yeniden başlayacağı Alessandria'ya gönderildi. Gayri resmi şekilde, tümen mensupları halen ilan edilmemiş bir tatildeydiler; dondurmalar, makarnalar, sıcak havalar ve yerel içkilerin tadını çıkarıyorlardı. Peiper İtalyan spor arabaları kullanıyor ve hatta uçuş dersleri bile alıyordu!

İtalya'da herhangi bir çarpışmaya dair endişe vardıysa da artık tamamen ortadan kalkmıştı. 22 Ekim'de Leibstandarte, resmen bir Panzer Tümeni olarak görevlendirildi.[20] Yarı tırtıllı süvari Peiper, acaba tanklara liderlik etmenin bir yolunu bulabilecek miydi? Gümüş renkli yakın muharebe nişanına artık Kursk'ta ölüme meydan okuduğu maceraları neticesinde verilen Tank İmha Brövesi eşlik ediyordu. Yakaladığı, "Tavşan" Potthast'la yazışma fırsatını değerlendirdi:

17 Ekim 1943

Sevgili Häschen,

Bir kez daha Pazar günündeyiz! Harami baron kalemde oturuyor, lomboz pencereden gri Ekim göğüne bakıyor ve içtenlikle

---

216 Yahudi tutuklandı. SD bekleniyor," BA-MA, Freiburg/Br., RS 2-2/21 Teil 2, "Generalkommando II SS Panzerkorps, Tgb. Nr. 1087/43 gdh, Ic Morgenmeldung vom 20.9.1943 an die Heeresgruppe B/Ic." Kilit nokta: Rapor sırasında Cuneo yakınlarında Peiper'ın taburu dışında herhangi bir Alman askeri yoktu. Yahudilerin, Peiper'ın taburunun onları götürdüğü Borgo San Dalmazzo'dan Auschwitz'e nakli için Alberto Cavaglion'un detaylı anlatısına bakınız, *Nella Notte Stranier*, L'Arciere, Viale Sarrea, 1981.

18 Peiper'dan Weingartner'a, 13 Mart 1976. Dinse'nin reddi: "Interrogation transcript for Otto Heinrich Dinse," Devlet Kriminal Ofisi, Bad Würtemberg, 9 Ekim 1964.

19 Yazar, 2002 Temmuz'unda Boves'de, 1943 Eylül'ünde kasabanın SS'lerce yakılmasını ilk elden tecrübe eden tanıklarla kapsamlı bir röportaj yaptı. Olayları inceleyen İtalyan tarihçiler, sivillerin Peiper'a 19 Eylül'de ateş açtıkları iddiasına şiddetle karşı çıkıyorlar. Michele Calandri, "Sivillerin silah kullanmaları neredeyse imkânsız," diyor. "Bu, Peiper'ın büyük mazereti. Yanlış." Instituto Storico Della Resistenza, 16 Temmuz 2002.

20 3 Kasım 1943'te tümenin tayın gücü 373 subay, 2.365 astsubay ve 15.639 erden müteşekkildi. "Leibstandarte SS Adolf Hitler: Gefechts und Verpflegungsstärke, 3.11.1943," T-314, R1 172, F000610. Peiper, Eylül'ün ilk haftasında bronz ve gümüş yakın muharebe nişanlarıyla taltif edildi. Peiper'ın BDC dosyası.

senin hakkında düşünüyorum. Son mektubun beni oldukça mutlu etti, çünkü içerisinde tamamen unutulmadığımı gördüm.

Zaman akıp gidiyor! Küçük Helge şimdi gevezelik ederek Mami'sinin arkasında koşuşturuyor. Bunu henüz hayal edemiyorum -tıpkı küçük Hinrich gibi! Niçin bana daha güncel bir fotoğraf göndermiyorsun? Ailemizin genişlemesinin sürmesinden ötürü son derece mutlu ve minnettarım. Her şeyin güzel olacağını umalım!

Sen evde günümüz kıtlığıyla boğuşurken ben burada bir efendinin tembel hayatını sürüyorum. Doğu Cephesi'nde çok ciddi şekilde mücadele eden yoldaşları düşününce insan bazen çok kötü hissediyor. En güzel boş zaman aktivitem ise uçmak. Yakaladığımız bir pilot bana beş günlük bir eğitim verdi. Şimdiyse otuz muhteşem solo uçuşumu ardımda bıraktım. Keza, harika bir atın ve yarış arabasının da yarı zamanlı sahibiyim. İnsan bir şekilde kafasını uzun vadede diri tutmalı.

Buna rağmen, düzenli koşullarda yaşamaya alışabilecek miyiz, merak ediyorum. Zaman zaman bazı şüpheler yükseliyor! En çok da yüksek mertebelerdeki yoldaşlarının ahlaki davranışlarını gözlemlediğinde. Saçlarıma aklar düşüyor, yaşlanıyorum ve düşünmeye başlıyorum!

Sürekli, onunla [Himmler] birlikte geçirdiğim zamanları düşünüyorum. Zamanla mesafe ne kadar artarsa, insan da tüm yaşama yön veren bilgiyi ne denli özümsediğini o kadar çok fark eder. Keza bu bakımdan, yaşlandıkça da içgörü sahibi olur. Sigurd'un yeni alternatif dairesinden çok memnunum. Fiziksel açıdan birbirinizden bu kadar uzakta kürek çekmeniz çok kötü. Sizin bir arada olmanızın ne denli güzel olacağını hayal etmiştim hep. Bize ne olacak, kimse bilmiyor. Bir dizi güzel gün geçirmek kadar zor bir şey yok. Sanırım ikinci evimizde Noel'i bir kez daha kutlayacağız.

Bugünlük sana en kalbi selamlarımı sunuyorum. Lütfen, bu mektup yalnızca sana! Sen ve iki erkeğin için en iyilerini ve güzellerini diliyorum, daima senin

Sadık Jochen'in[21]

---

21 Jochen Peiper'dan Hedwig Potthast'a mektup, 17 Ekim 1943, Nachlass Heinrich Himmler: BA-K N 1126/39. Pasaj: "K. H.'nin yeni görevi nedeniyle, öncekinden çok daha az bir zaman olacak," Himmler'in 25 Ağustos 1943'te İçişleri Bakanı

Peiper'ın ailesi tam zamanında ayrılmıştı. Gençliğinde gördüğü Berlin, artık tamamen yerle bir olmuştu. O sonbahar, RAF bombardıman filosu başkomutanı Arthur Harris ant içerek; "Berlin'i bir uçtan diğerine yerle bir edebiliriz. Bu bize 400 ila 500 uçağa mal olacakken, Almanya'ya savaşa mal olacak," demişti.[22] O ay yaklaşık dört bin Berlinli hayatını kaybetti ve yarım milyonu da evsiz kaldı. Yine de Almanlara bombaların altında boyun eğdirme fikri başarısız oldu, aksine çözülmeyi de yavaşlattı.

Kışın yaklaşmasıyla birlikte Leibstandarte de İtalya'dan ayrıldı. Kışlık kamuflajların dağıtılmasıyla söylentiler kesinleşmişti -varış noktasının Doğu Cephesi oluşunun kesin bir işaretiydi. Kasım ayında "ikinci evlerine" geri dönmüşlerdi. Fakat gelişleri bir kış kâbusuna dönmüştü. Yarı tırtıllıları ve tankları, kör edici kar fırtınasında Zhitomir yakınlarında trenlerden indirilirken, demiryolu hattını kuşatma tehdidi taşıyan bir Rus taarruzuyla ölümcül bir hâl almıştı. Peiper ve diğerleri çaresizce savaşarak kapandan çıkabildiler. O ayın ilerleyen günlerinde, panzer alayının uzun zamandır görev yapan alay komutanı başıboş bir Rus topuyla öldürülünce yerine Peiper atandı. Yine de Peiper'ın tank komutanlığında hiçbir tecrübesi yoktu. Neredeyse anında, panzer alayını çok sevdiği ağır süvarilerin zırhlı bir versiyonuna dönüştürmeye çalıştı. O kış şayet Peiper yakıt ve mühimmat bulabilseydi, her ne kadar Peiper'ın yeni macera dolu tank savaşı tarzı insan ve makine açısından maliyetli olsa da, başka bir amansız maceraya atılacaktı.

Tank liderliğindeki her çılgın atılımda, donmuş tepelerin veya çöküntülerin gizlediği bir başka Rus tanksavar topu yığınıyla *-Pakfront-* karşılaşıyorlardı. Gittikçe daha fazla tank vuruluyordu. İlk muharebelerinde Peiper'ın emrinde kükreyen altmış altı tank bulunurken, dört gün sonra elinde yalnızca dört Tiger ve on altı Mk IV veya Panther

olarak atanmasını kastediyor: Padfield, *Himmler,* 426. Günler önce Himmler, Hitler'in toplama kamplarında beş bin V-2 roketi için parça üretmek adına hızlandırılmış bir programı onayladıktan sonra, Albert Speer ve karanlık başmühendisi Heinz Kammler'le bir araya gelmişti. Albert Speer, *The Slave State: Heinrich Himmler's Masterplan for SS Supremacy* (Londra: Weidenfeld and Nicholson, 1981), 206. Peiper'ın "sen ve iki erkeğin için" sözü, Himmler'in kendisi ve oğulları Helge'ye atıfta bulunuyor.

22 Moorhouse, *Berlin at War,* 320-321.

kalmıştı. Peiper telsizden endişeli bir şekilde, "Şayet cepheye derhal yeni tanklar getirmezsek, Ruslar kıçımızı ateşe verecek," diyordu.[23]

Peiper'ın daha önceki üstü, 1. SS Panzer-Grenadier Alayı komutanı Albert Frey, tank liderliğindeki bu cüretkâr süvari taarruzlarını eleştiriyordu. İkili, tanklar ve piyadeler birlikte çarpışırken komutanın kimde olacağına ilişkin yüksek sesle tartıştılar. Herkes duymuştu. Peiper yetkinin kendisinde olduğunu söylerken Frey buna itiraz ediyor, kendisinin rütbece daha üstte olduğunu söylüyordu. Piyadeleri çelik korumalara sahip değildi ve Peiper'ın cüretkâr metotları çok riskliydi.[24] Frey sonunda kasıtlı bir ironiyle, "Peiper adamlarını yakıp yok ediyor," dedi.[25] Yine de Peiper'ın tankları pervasızca kullandığı formasyonun en önünde bulunan çıkarcı astsubay Hans Siptrott, durumu farklı değerlendiriyordu. Yıllar sonra, "Bizi yakıp yok ettiğini fark etmemiştim," diyecekti. "Peiper bir *Draufgänger*'dı -iş bitirici- ve alayına da bu şekilde liderlik etti."[26]

Gündönümünün karanlık günlerinde, Peiper'ın elinde komuta edebileceği birkaç tankı kalmış ve Himmler'in emir subayı olarak rahat içerisinde geçirdiği eski hayatına ilişkin bir nostaljiye dalmıştı. Buradaki çarpışmalarda nasıl hayatta kalacaktı? Hedwig Potthast'a bir kez daha yazdı:

> Alay Komuta Yeri, 15 Aralık 1943
>
> Sevgili Küçük Kız Kardeşim!
>
> Her ne kadar senden bir haber alamadığımdan ve son mektubumun cevapsız kalışından ötürü biraz hayal kırıklığına uğramış olsam da, yaklaşan Julfest için sana ve Helgeciğine her şeyin en iyi ve güzelini kalpten dileme fırsatını kaçırmak istemiyorum.
>
> Bu oldukça zor zamanlarda, hepinizin sıcak bir yuvada güvende olduğunuzu bilmek güzel ve sakinleştirici bir duygu. Ayın 24'ünde, sevdiklerinle birlikte Noel ağacının altında mutlu ve huzurlu

23 Peiper, telsizden tank kayıplarına kulak misafiri olduktan sonra, Agte, *Jochen Peiper*, 261.

24 Albert Frey'den Jens Weistemeier'ya, 28 Şubat 1994, alıntılandığı yer, *Himmler's Krieger*, 599.

25 Charles Whiting'in Frey'le mülakatı, yazara göre tarih 19 Ağustos 2001.

26 "Ich weiss nichts davon dass, er mich verheizt hat. Peiper war ein Draufgänger und hat so auch das Regiment geführt." Hans Siptrott'un ifadesi, 21 Ekim 2010, Mike Smeets'in nezaketiyle.

bir şekilde durduğunda, veliahtın küçük kollarını neşeyle boynuna sardığında ve biraz kendi içini dinlediğinde, uzaktan size doğru süzülen iyi dilek ve selamları fark edeceksin. Sana, sadık bir dostluk ve sevgi besleyen aynı eski adam olarak kaldığımı iletecekler.

Sevgilerimle,

Jochen[27]

1943 Aralık'ının karanlık günlerinde, Peiper'ın alayı pervasızca çarpışıyordu. Peiper, düşman hatlarının gerisine çılgın gece taarruzları gerçekleştirdi ve dört tümen karargâhını ele geçirdi. Yine de saldırganlığı ve tank komutasındaki tecrübe eksikliği bazı kırgınlıklara sebep olmuştu.[28] O ana dek Doğu'da neredeyse bir karış toprak bile kazanılamamıştı: 5 ve 6 Aralık 1943'te tank alayı, 2.280 Rus "düşmanın" öldürüldüğünü ve yalnızca 3 esir alındığını bildirdi.[29] Zhitomir'in kuzeyindeki Pekartschina köyünde gerçekleşen şiddetli çarpışmalarda Peiper, "alev silahları da dâhil olmak üzere SPW'lerindeki bütün silahlarıyla" saldırmıştı. Köy yakılıp kül edilmiş ve "tamamen imha olmuştu." Ertesi gün de aynı şekilde devam etti.

6 Aralık şafak vakti Peiper kendini Andrejew önlerinde buldu, lakin kalabalık bir tanksavar grubuyla karşılaştı.[30] Bir grup Tiger tankıyla doğuya doğru yılmadan taarruza geçti, zırhlı grubu birkaç topçu bataryasını yok etti ve saat 10:00 civarında Styrty'nin her iki tarafındaki hâkim noktaları ele geçirdi. Peiper'ın zırhlı kolu Kortschiwka'ya doğru o kadar hızlı

---

27 Jochen Peiper'dan Hedwig Potthast'a, 15 Aralık 1943, Nachlass Heinrich Himmler: BA-K, N 1126/39.

28 Arndt Fischer, yazar tarafından yapılan mülakat, 15 Mayıs 1997. "Peiper'la 1943 Kasım'ında tanıştım. Peiper hakkında ilkin olumlu bir izlenimimiz yoktu. Biz tankçılar, komutada bir piyadenin olmasını istemedik. Bir tank subayı, Pekartschina da dâhil olmak üzere piyadeden daha farklı bir taktik görüşe sahiptir. Peiper'ın önceden komuta ettiği SPW'ler daha çok süvari görevi görüyordu. Hızlı ve hareketliydiler. Bu esnada bizim tanklarımız ise çok güçlü, fakat biraz hantaldılar. ... Peiper'la birlikte sık sık Rus cephe hattının çok gerilerinde oluyorduk ve bir panzerin bozulması, ölüm fermanı anlamına geliyordu."

29 Peiper'ın 5-7 Aralık 1943'teki Pekartschina'dakiler de dâhil olmak üzere taarruzunun bütün anlatısı, tümen komutanı SS Kıdemli Albay Theodor Wisch tarafından 24 Ocak 1944 tarihli Meşe Yapraklı Demir Haç adaylığını desteklemek üzere kişisel kayıtlarından alınmıştır. NA, Peiper'ın BDC dosyası, *a.g.e.*

30 "Tagesmeldung an Pz. A.O.K. 4," 6 Aralık 1943, T-314, R1173, F000078.

ilerlemişti ki, 121. Tüfek Tümeni'nin tamamen hazırlıksız yakaladı, karargâhını imha etti ve "çok sayıda ölüyle kaplı bir savaş alanı" devraldı.[31] Tiger ası Michael Wittmann, Peiper'ın ilerleyişini durdurmak için atılan üç T-34'ü daha imha etti ve akabinde ikmal için durdu.

Tümen karargâhının ise daha farklı fikirleri vardı. Tümen komutanının irtibat subayı SS Binbaşı Rudolf Lehmann, telsizle Peiper'ı ilerlemeyi sürdürmesi için cesaretlendirmek istedi. Fakat Lehmann, telsiz donanımlı tankının Peiper'ın çağrı sinyaline sahip olmadığını görünce dehşete düştü. Peiper'ı iyi tanıdığı için, açık kanaldan şifresiz bir çağrı yaptı. "Jochen, ben Rudi, cevap ver."[32] Peiper çağrıyı yanıtladı fakat bir şey söylemedi.

Lehmann, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Peiper alaycı bir şekilde, "Patates kızartıyoruz!" cevabını verdi.

Lehmann şakayla karışık, "Yorulduğunuz için mi durdunuz?" diye sordu.

Peiper, "Hadi oradan!" diye yanıtladı. "Saldırıyorum, tamam."[33]

Yirmi dakika içerisinde tankları ve yarı tırtıllılarıyla yeniden harekete geçti ve görüş alanına giren her şeye çılgıncasına ateş etti. 322. ve 148. Tüfek Tümenlerinin karargâhları imha edildi ve Ruslar paniğe kapıldılar. Saat 14:30'da Peiper, Tortschin ve yakınlarındaki demiryolu hattını ele geçirdi. Gece karanlığında Rudi Lehmann, Peiper'a talimat vermek üzere köye geldi. Peiper'ın güçleri, ateşe vermeye başladıkları evlerde halen düşman temizliyordu ve silah sesleriyle alev çıtırtıları kış tartışmalarının arka planında duyuluyordu. Peiper, Kortschiwka'da -düşman hatlarının otuz kilometre gerisinde- petrol tanklarının kurumasıyla birlikte nihayet durdu. Kayda geçirilen ek yıkım ise muazzamdı: 22 top, 72 tanksavar topu, 40 araç, 76 atlı vagon ve toplamda 1.450 ölü. Esirlere dair bir kayıt yoktu.[34] Daha sonraları, "Bulunduğumuz her nokta Almanya'ydı," diye yazacaktı, "ve tankımın namlusunun uzanabildiği her yer benim krallığımdı!"[35]

---

31 BA-MA RS 4/1411, *KTB SS Panzergrenadier Regiment 2*, 6 Aralık 1943 girdisi.

32 Peiper'la yaptığı telsiz konuşması alıntılarının alındığı yer, Lehmann, *Leibstandarte*, Cilt 3, 350.

33 "Patates kızartıyoruz," için: Müller, mülakat, 19 Mayıs 1999. Hikâye, savaşın ardından Benno Müller'e Peiper tarafından anlatılmış.

34 BA-MA RS 4/1411, *KTB SS Panzergrenadier Regiment 2*, 6-8 Aralık 1943 girdisi.

35 Peiper'dan Everett'e, 14 Temmuz 1946, Everett Evrakı.

Peiper iki hafta sonra, sıla hasreti çekse de başarılarının tadını çıkarmaya devam etti. Eve, "Doğunun uzaklarında, zırhlı aracımda," diye yazıyordu, "24 Aralık'ta Almanya için nöbet tutmama müsaade edildi."[36] *Schützenpanzerwagen*'ler -zırhlı yarı tırtıllılar- şimdi tanklarla değiştirilmişlerdi. Ailesine, "Bir mum yakın, köknar dalı kızartın," diye yazıyordu, "ve ardından gözlerinizi kapatarak ... sizden kimsenin alamayacağı iç ışığınızla Noel ağacı altında amaçsızca dolaşın!"

1944

Rusya'daki umutsuz muharebeye yeniden katılmasının üstünden bir ay geçmiş ve Jochen Peiper tıpkı tankları gibi tükenmişti. 20 Ocak 1944'te Peiper'a cepheden ayrılarak Hitler'in Doğu Prusya'daki Wolfsschanze karargâhına gitmesi emredildi. Dört gün sonra Peiper, hadiselere ilişkin bilgi almak adına Himmler'in Hochwald karargâhını ziyaret etti. Eski amiri onun ne denli küçüldüğünü görünce şoka uğradı. Yine de sıska, solgun ve hasta görünen Peiper, 27 Ocak'ta Şövalye Haçı'nın Meşe Yapraklarını karargâhında gülümseyen Hitler'in elinden aldı.

Günler sonra, yirmi dokuzuncu doğum gününde Peiper, SS Yarbay (Obersturmbannführer) rütbesine terfi edildi. Onurlardan bağımsız olarak Peiper, fiziksel ve zihinsel açıdan bitkindi -enkaza dönmüştü- ve 11-12 Şubat'ta Dachau'da geçirdiği muayenenin ardından tıbbi izinle eve gönderildi.

TEGERNSEE'YE GERİ DÖNEN PEIPER, KUTSANMIŞ BİR SS SAVAŞ kahramanı olarak yeni adresini ziyaret etti. Yere göğe sığdırılamayan Meşe Yapraklarını kazanmıştı. Ayrıca ailesine de bir kişi daha eklenmiş, kızı Silke 7 Mart'ta dünyaya gelmişti. Her ne kadar tanklarının çoğunu kaybetse de halen Himmler'in en sevdiği savaşçıydı.

O baharın ilerleyen günlerinde tümeninin geri kalanı, Rusya'da yok olmaya yaklaştığında geri çekilerek Belçika'ya toparlanması ve yeniden harekâta hazır hâle getirilmesi üzere gönderildi. Fiziksel durumu da eşdeğer şekilde kötüydü. Mart sonunda Berlin'deki doktoru onun "göreve uygun olmadığını" söylese de birkaç gün sonra onu salıverdi.[37]

36 Peiper'ın Woldemar Peiper'a mektubu, savaştaki çeşitli Noel zamanlarını hatırlatıyor, 2 Aralık 1946, NA, Dava 6-24, RG-153, Kutu 83.

37 Dinlenme emri aldığı 11 ve 12 Şubat 1944'te, Dachau Toplama Kampı'nın "SS Sağlık ve Zindelik Merkezi" doktorları Jochen Peiper'ı muayene etti. Son

2 Nisan 1944'te Leibstandarte Adolf Hitler, Sepp Dietrich ve Joachim Peiper'ın da katılımıyla, Belçikalı SS lideri Leon Degrelle ve Légion Wallonie'yle Charleroi'nın Büyük Meydan'ında bir araya geldi. Askerî nişan ve madalyalar dağıtıldı ve Leibstandarte'nin motorize kolu, parlak öğleden sonra güneşinde Brüksel'e doğru on yedi kilometre yol aldı. Büyük bir izleyici kalabalığı, Hitler'in ulusal kahramanlarının Belçika'daki geçit resmine tanık olmak için toplanmıştı.[38] Bouillonlu bir Ardenler yerlisi olan Degrelle, tam bir Nasyonal Sosyalizm sarhoşuydu, çocuklar çiçeklerle kaplı yarı tırtıllının üzerinde ilerlerken bir kolunu Hitler selamı için uzatmıştı.

Peiper Charleroi'dan, dağılan komutasıyla bir araya gelmek üzere hareket etti. Tümende çalışır vaziyette tek bir tank dahi olmamasına rağmen, 1944 Nisan'ından Haziran'ına kadar yavaş yavaş yeniden inşa

dönemlerdeki bayılma nöbetlerinin sebebinin düşük tansiyon olduğunu söylediler. Keza nevrasteniden –Waffen-SS'in savaş yorgunluğu için kullandığı ifade- muzdaripti. SS sağlık merkezi, Himmler'in şifalı otlara ilişkin tutkusunu besleyen botanik bahçeleri ve seraların ortasında, elektrikli dikenli tellerin hemen dış tarafındaydı. 1944 kışında orada on sekiz bin mahkûm tutukluydu ve Peiper'ın tedavi gördüğü iki günde yedi mahkûm öldü. Jochen Peiper nasıl olur da kamptakilere nasıl davranıldığına ilişkin söylentileri duymaz? Bunun ötesinde, tıbbi deneyler de yapılıyordu: Bazı mahkûmlar yüksek irtifa testlerine tabi tutuldular ve hava boşluğunda acı içinde öldüler. Dr. Sigmund Rascher'nın Luftwaffe pilotlarını Kuzey Denizi'nde hipotermiden nasıl kurtulabileceklerini görmek üzere tutukluların üzerinde nasıl testler yaptığını öğrenmek de bir SS subayı için oldukça kolaydı. Himmler'in şoförü Franz Lucas -1938'den beridir Peiper'la dostane bir ilişkileri vardı- bu şeytanî deneyleri ilk elden biliyordu. Savaşın ardından Lucas, kendisinin ve Himmler'in Dachau'daki Polonyalı mahkûmların uzun süre hayatta kalıp kalamayacaklarını görmek için buzlu suya sokulduklarına bizzat nasıl tanık olduklarını anlatmıştı. Deneylerin ardından Lucas, kendisi ve Himmler'in hayatta kalan bazı mahkûmlarla Dachau yemekhanesinde şaşırtıcı bir şekilde nasıl öğle yemeği yediklerini anlattı! "Vernehmungsniederschrift Franz Lucas," Karl Wolff Davası, BA-L, Z-Prot. II, 10a Js 39/60, 8 Kasım 1962. 30 Mart 1944'te Peiper'ın durumunu anlatan telgraf, Berlin'deki SS hastanesinden Leibstandarte Adolf Hitler'e gönderildi. MA-MA, RS/4/1241. "El ve bacaklarda yoğun sinir fonksiyon bozukluğu yüzünden daha fazla tedavinin bir nekahet hastanesinde uygulanması emri verilmiştir ... şu anda göreve uygun değil şeklinde sınıflandırılmıştır."

38 Léon Degrelle'nin Belçika boyunca ilerleyişi için bkz. Martin Conway, *Collaboration in Belgium: Léon Degrelle and the Rexist Movement* (New Haven, CT: Yale University Press, 1993), 244–247. Peiper'ın etkinliğe dahli için: 1967 Nisan'ında verdiği röportajı, 19 Temmuz 1976'da *La Libre Belgique*'de yeniden yayınlandı, "L'Affaire Peiper: une interview posthume de l'ex colonel SS," 4.

edildiler! 17 Nisan 1944'te Peiper, Himmler'in ofisinden gönderilen bir çiçek buketiyle birlikte eşiyle Hasselt'te bir araya geldi.[39] O ve Jochen, Leibstandarte bir kez daha talim yaparken, Belçika'nın Kiewit kentinde birlikteydiler; fakat Peiper, değiştirme personelinin çoğunun kalitesinden endişeliydi.

Mayıs başlarında yeni birliklerin bazılarının başları ciddi şekilde belaya girdi. Dört genç asker, yerel bir çiftlik evine girerek tavukları ve bir bisikleti çaldılar. Waffen-SS içerisinde hırsızlık, neredeyse hiç tolerans gösterilmeyen vatana ihanet gibi korkunç suçlardan biriydi. Keza, yalnızca tek bir Müttefik radyo yayınını dinlediği için Dachau Toplama Kampı'na gönderilen bir Hitlerjugend Waffen-SS mensubunun kaydı bulunuyor![40]

Resmi askerî mahkeme 28 Mayıs 1944'te, toplanan panzer alayının önündeki çayırlık bir arazide gerçekleştirildi. Peiper, Herbert Kuhlmann ve Werner Poetschke, panzer alayıyla birlikte, tümen yargıcı SS Binbaşı Markus Jochum'un huzuruna çıktılar. Dört "yağmacı" da suçlu bulundu ve toplanan alayın önünde hızlı bir şekilde infaz edildi. İnfazın gerçek nedeninin muhtemelen tavuk çalmayla ilgisi çok azdı; olay tamamen düzensiz takviyelerin itaatiyle alakalıydı.

O sıralarda 3. Panzer Bölüğü'ndeki bir müfreze komutanı olan Arndt Fischer küçük düşmüştü. Bu acemileri o eğitiyordu. "Zor dayanabildik," dedi. "Operasyonlarımız hâlihazırda intihardı. En azından bu genç serserilere, bu operasyonlardan birinde kendilerini kurtarma şansı verebilirdin!"[41] İnfaz emrini tam olarak kimin verdiği belirsiz, lakin savaş sonrası Bavyera Başsavcılığı hadiseye ilişkin Jochen Peiper'ı sorgulamak

---

39 Heinrich Himmler'in BDC dosyası (NA, RG-242, A3343-SSOI-099A, F096), RFSS'in anlatısına göre Peiper'ın "Frau Peiper"a vermek üzere 17 Nisan 1944'te çiçek topladığını gösteriyor. Daha sonra Sigurd'la Jochen'i o ayın sonlarında Hasselt'teki bir futbol maçında gösteren fotoğraflar bulunuyor.

40 "An SS Military Crime and its Punishment: Report on information obtained from PW SS-Man Langer, 6th Co., SS Pz Gren. 26," CSDIC (BK) SIR 681, RG 338, 290/56/1/1–2, Kutu 3. Langer, 27 Haziran 1944'te Caen yakınlarında yakalandı.

41 Orijinal kaynak: "1. SS Panzer Division 'LSSAH', Divisions Tagesbefehl Nr. 17: Kriegsgerichtliche Urteile," İnfaz edilenler, SS 1. Sınıf Er Anton Müller, SS Er Werner Wutke, SS Er Hugo Triebke, SS Er Günther Dettlaff ve SS Er Johann Riedinger. BA-MA, RS 3-1/77. Arndt Fischer'a göre tavuk hırsızlığı infazı: "Bu tür şeyler daha önce de yaşanmıştı, fakat cezanın ağırlığı karşısında şok olmuştuk," yazara gönderilen mektup, 9 Ocak 2002.

istedi.[42] Peiper daha sonra itiraf edecekti, "İnfazlar sırasında oradaydım. Tümenin sahra mahkemesinin sıradan bir duruşmasıydı. Adamlar, SS yedekleri olarak SS Hitlerjugend Tümeni'ne mensuplardı. Bu insanlar tamamen eğitilmişlerdi, fakat eski birliklerinden gönderildiler. Yani belli ki en iyi *Menschenmaterial* değildiler.[43] *İnsan materyali?* Peiper onayladı:

> İşgal öncesi Batıda, alayımda yağma ve birtakım diğer şeyler yapan beş gencin infaz edildiği bir hadise yaşandığını hatırlıyorum. Ardından infazlarına Sepp Dietrich'ten daha fazla üzülen kimseyi hatırlamıyorum. Kabul ediyorum, o zamanlar bunun tamamen doğru olduğunu düşünüyorduk.[44]

Panzer alayı içerisindeki bu tür ihtilaflara rağmen, yeniden teşkil edilen Leibstandarte'nin Hitler'in Atlantik Duvarı'nı parçalamak ve Fransa'yı kurtarmakla tehdit eden Amerikalılar ve İngilizlerle çarpışacağı açıkça ortaya çıktı.

O da 6 Haziran 1944'te -D-Day'de- gerçekleşti. Daha önce olduğu gibi, Hitler'in savaş alanındaki mikro yönetimi, olası bütün etkin müdahalelere zarar vermişti. Açık izni olmadan panzer birliklerinin hareket etmelerini yasaklamıştı. Hitler'in tuhaf uyku saatlerini düşünürsek -sabah 3'e kadar yatmıyordu- kimse onu uyandırmaya cüret edemediği için halen uyuyordu.[45] Hitler uyandığında garip şekilde sevinçli görünüyordu. Haritayı göstererek, "Demek vakit geldi!" dedi. Alman lider memnun görünüyor hatta kıkırdıyordu, izleyicilerine işgalin tam olarak beklediği yerden geldiğini hatırlatmaya dikkat etti.

---

42 Hırsızların yargılanma tarihi Benoni Junker'in günlüğünden alınmıştır, *a.g.e.* Ayrıca, Reiser, mülakat, 2006 Mart. Winston L. Field, JAGC Alb., Askerî Başsavcı Yardımcısı: Der Oberstaatsanwalt bei dem Bayerischen Landgericht'e Dava No. 7 Js 562/57 uyarınca, 12 Temmuz 1956, NA: RG 338, Yargılanan Savaş Suçları, Landsberg: "Stayback" dosyaları, Kutu 6, (290/59/17/3–4).

43 Staatsanwaltschaft Flensburg 2 Js 437/56 AR 491/66. Dosyanın şimdi bulunduğu yer, Bundesarchiv Ludwigsburg 124 AR 491/1966. Peiper, 30 Temmuz 1956'da Landsberg'de, Belçika Beverloo yakınlarındaki infazlar hakkında sorgulandı.

44 "Wir haben es für völlig richtig gehalten, gestehe ich, ja." Jochen Peiper, mülakat, Peiper'ın mülakatını Hans Kettgen'den alan gazeteci Harvey T. Rowe tarafından yazara ulaştırılmıştır, 5, tarihsiz, fakat 1971 veya 1972, bahsi geçen hadiselere ilişkin.

45 Ian Kershaw, *Hitler 1936–1945 Nemesis* (New York: W. W. Norton, 2000), 639–640.

Hitler aceleyle fantastik bir emir hazırladı: "Düşman 6 Haziran akşamına kadar köprübaşında imha edilecek."[46] Orada bulunan Himmler de memnun görünüyor, hatta gülümsüyordu. Martin Bormann, Hedwig'e Berchtesgaden yakınlarındaki Schönau am Königsee'de, Salzburg'un eteklerinde yeni ve geniş bir mesken alabilmesi için Himmler'in sermaye sağlamasına yardımcı olmuştu.[47] İki katlı kiremit çatılı evleri *Haus Schneewinkellehen* ünlü bir yerdi. Schönau'daki Sportplatz'ın sonunda, bereketli bir ormanın kenarındaki özel bir yolun sonunda bulunan yer, 1912'de bestekâr Max Reger'in evi ve daha sonra da 1929'da Sigmund Freud'un yazlık misafirhanesi olmuştu.[48] Fakat 1944 yazında, Müttefiklerin Fransa'yı işgalinin hemen ardından Himmler mutluydu. Metresi Hedwig Potthast ikinci çocuklarını, Nanette Dorothea adını verdikleri kızlarını yeni doğurmuştu ve Reichsführer'in ikinci ailesi bu yeni yerde yaşayacaklardı.[49]

Fakat askerî meselelere odaklanmaya çalışan Himmler, SS tümenlerinin artık tehlike bölgesine yöneldiğine dair Hitler'e güvence vermek üzere öne eğildi. Müttefikleri kurdeleler gibi keseceklerdi.

Bu planlardan hiçbir şey çıkmadı. 21 Temmuz'a gelindiğinde Peiper ve tankları, Kanadalıları Tilly kasabasının batısındaki sahillere yakın tutmak adına savaşa sokuldu. O gün, üç saatlik bir topçu taarruzundan sonra, on tankın desteklediği Kanada 3. Tümeni, Alman hatlarını köye doğru itmeye başladı. Alman piyade hattını yardıktan sonra Kanadalılar

---

46 Klessheim bölümü için: Toland, *Adolf Hitler*, 785; Joachim Fest, *Hitler* (New York: Harcourt, Brace and Company, 1974), 705; ve Walter Warlimont, *Inside Hitler's Headquarters, 1939–1945* (Santa Barbara, CA: Praeger Press, 1964), 427.

47 Schönau am Königsee'deki mülk, Bormann'ın Himmler'e 80.000 Reichsmark'lık gizli bir ödeme yapmasını gerektiriyordu. Ödeme 1944 Ağustos'unda yapıldı.

48 Ulrich Chaussy, *Nachbar Hitler: Führerkult und Heimatzerstörung am Obersalzberg*, Ch. Links Verlag, Berlin, 2001.

49 Himmler'in bu ilişkiden doğan ikinci kızı Nanette Dorothea Potthast, 3 Haziran 1944'te dünyaya geldi. Nachlass Heinrich Himmler: BA-K N 1126/39. Muhtemelen Sepp Dietrich, karısı Ursula'nın Himmler'e 25 Temmuz 1944'te yazdığı mektupta belirttiği üzere çocuğun vaftiz babası olmuştu, a.g.e., "Sevgili Reichsführer, küçük paketi en içten dileklerimizle Sepp'in vaftiz çocuğu sevimli Nanette'e iletmenizi rica etsem. ... Führer'e korkunç suikast girişiminin ardından omuzlarınıza yeni ve büyük bir yük yüklendi." Daha fazla ayrıntı için bkz. Katrin Himmler ve Michael Wildt, ed., *Himmler privat. Briefe des Massenmörders* (Münih: Piper, 2014), 317. Bütün literatürde 25 Temmuz 1944 olarak yanlış doğum tarihi verilmektedir. Buna dikkat çektiği için Katrin Himmler'e teşekkürler.

köye girdiler. Panther'ler enkazda izlerini gizleseler de, düşman güneydoğuya çark etmeye çalıştığı sırada Peiper'ın gözde astlarından biri olan Werner Wolff, panzerini siperden çıkararak ateşe başladı, adamlarını düşmanı geri püskürtmeye teşvik ediyordu. Nova Scotia Highlanders, "vahşiler gibi bağıran ve el bombaları atan" düşman tarafından ağır zayiat verdiğini bildirdi.[50] Kanadalıların dokuz tank kaybederek geri çekilmelerinin ardından, ev ev gerçekleşen çarpışmalar sona ermişti. Wolff ve adamları acımasızca direnmişlerdi.[51]

7. Panzer Bölüğü, panzerlerini Tilly etrafına gizlerken, Jochen Peiper da bir zırhlı karşı taarruzunu Garcelles'teki kalenin birinci katındaki karargâhından koordine etmeye çalışıyordu. Panther tabur karargâhından SS Teğmen Rolf Reiser, operasyonların koordinasyonuna destek olmak için yakınlardaki 12. SS Panzer Tümeni'nden SS Yarbay Max Wünsche'nin komuta yerine gönderildi. Çevrelerindeki bölgeye o kadar yoğun bir topçu ateşi gerçekleştiriliyordu ki, telefon hatları daima kopuyordu. Telsiz iletişimi de söz konusu değildi. Zeki düşmanları süratle yayın noktalarını tespit ediyor ve hemen ardından top yağmuruna tutuyordu. Böylece eski moda haberciler, tercih edilen iletişim metodu hâline geldi. Reiser, diğer tank komutanları Panzermeyer ve Wünsche'den haberlerle Peiper'a dönüyordu ki kıyamet koptu. Tepeden vızıltılar geliyordu ve herkes kale duvarlarından boyunlarını uzatarak Fransız semalarına baktı. Gökte aniden, mavi bir akarsudaki küçük gümüş yem balıkları gibi görünen şeyler belirmişti. Fakat bu küçük yem balıkları, gökteki büyük Müttefik bombardıman uçaklarıydı. Karabibere benzer parçacıklar alçalıyordu. Saniyeler sonra turuncu parlamalar yolları toza çevirmeye başladı.

Peiper ve Reiser'ın Panther'leri kalenin hemen önünde park hâlindeydi. Bomba patlamaları daha da yakınlaşmıştı. Birisi, "Panzerlerin altına!" diye bağırdı. Adamlar tereddüt etmeden kendilerini kalenin pencerelerinden dışarı attılar ve hemen yüzüstü şekilde dev panzerlerin altına

50 C. P. Stacey, *Official History of the Canadian Army in the Second World War*, Cilt 3 (Ottawa, Canada: Queen's Printer, 1956), 189–190. Highlanders 139 zayiat verdi ve rakibi hakkında şu raporu geçti: "Leibstandarte Adolf Hitler gerçekten fanatizm derecesinde bir kararlılık ve büyük bir beceriyle savaştı."

51 21 Temmuz'da Tilly'deki olaya ilişkin Alman anlatısı: Werner Wolff'ın BDC dosyası, *a.g.e.*, "Vorschlag Nr. 1 für die Nennung im Ehrenblatt des Deutschen Heeres," Joachim Peiper, 2 Kasım 1944.

doğru süründüler. Bombalar dışarıda kükrüyor, camları kırıp paramparça ediyordu. Yer korkunç şekilde titriyordu. Reiser içgüdüsel olarak ellerini kulaklarının üzerine koydu ve başını da Peiper'a yaklaştırdı. Bomba patlamaları bir dakikalığına durmuş ve hemen ardından tekrar başlamıştı. Her ikisi de panzerin altına büzülmüş, gürültüde seslerini duyurabilmek için bağırırlarken Peiper Reiser'a baktı, "Sanırım işimizi burada bitirmek istiyorlar," dedi. Patlamalar bir kez daha durduktan sonra Peiper bir kez daha Reiser'a dönerek, "Bay Reiser," dedi, "Sanırım bu savaşı da tıpkı son savaş gibi kazanacağız!"[52] Üzerinden fazla zaman geçmeden Peiper, bomba sarsıntısından ötürü tahliye edildi. Normandiya'daki işi bitmişti.

Ağustos ortasına gelindiğinde, Peiper gibi tümenin geri kalanı da işgali püskürtmeye çalışan Alman ordusunun geri kalanıyla birlikte mağlup olmuştu. Bir zamanların gururlu Leibstandarte Adolf Hitler'inin düzensiz unsurları, Falaise Cebi'nden zar zor kaçmış ve apar topar geri çekilerek sınıra gönderilmişti. Peiper da yalnızca sarsıntı için değil, aynı zamanda hepatit ve sinir yorgunluğu için de tedavi görüyordu. İyileşmek için Tegernsee'deki evinin yakınlarındaki bir hastaneye geri döndü.

O sonbaharda, ikmal yoksunluğu çeken Amerikan kuvvetleri Alman sınırında dururken, Adolf Hitler de inisiyatifi geri kazanabilmek adına bir plan yaptı.[53] Son bir kez taarruz edecek ve elit panzer birliklerini seyrek savunmalara sahip Ardenlerde Amerikalıların üstüne çullandıracaktı. Büyük taarruz için yıldırım hızında ve çoğunlukla gece yahut bulut örtüsü altında ilerlenmesi gerekecekti. Halen iyileşiyor olsa da Peiper, yeniden teşkil edilen 1. SS Panzer Tümeni'yle taarruza öncülük etmesi için bir kez daha geri çağrıldı. Taarruzda Hitler'in en sevdiği savaşçısı olacaktı.

SS Teğmen Kurt Kramm o sonbaharda panzer alayının 1. Tabur'una emir subayı olarak atanıp da Rhaden yakınlarında görevi devralmaya geldiğinde, komutanının büyüsüne kapılmıştı. Kramm, Joachim Peiper'ı siyah panzer üniformasıyla tam bir tezat oluşturan "masmavi gözleriyle" karizmatik bir panzer komutanı olarak gördü. Kramm, "Hitler gibiydi," diyordu, "önünüzde durduğunda öyle bir ateş, öyle bir enerji yayıyor ki sizi anında ele geçiriyor."[54]

---

52 Reiser, mülakat, 15 Mayıs 1997.

53 Arka plan için bkz. yazarın kitabı: *Fatal Crossroads* (Cambridge, MA: Da Capo Press, 2012), 13–36.

54 Teğmen Kurt Kramm'ın Albay Lamar Tooze tarafından alınan ifadesi, ABD Birinci Ordu Genel Müfettişliği, 25 Aralık 1944, NA RG 153, Dava 6-24, Kutu

Her ne kadar adamları memnun olsa da, Sigurd Peiper eşinin bir muharip komutaya dönmesinden memnun değildi. Eşinin Eylül'deki görünüşü karşısında sarsılmıştı. Sekreterlikten arkadaşı Hedwig Potthast o Eylül'de Obersalzberg'e taşınmış olsa da, belki de Reichsführer SS'in özel *Geliebte*'si -sevgilisi- olarak araya birilerini sokabilirdi.[55] Jochen masa başı bir işe dönebilir miydi?

Rottach, 15 Kasım 1944

Sevgili Häschen,

Yüksek ve kıymetli bir ziyaretçimin geldiğini söylemek için seni telefonla aramayı çok isterdim. Fakat sekiz günden beri telefon hatları kesik -elektrik de dün geldi. Bu yüzden sana hızlıca yazmak istiyorum. Yarı donmuş çocuklarımla yürüyüşten dönmüş ve halen onların üzerlerini değiştirirken bir anda merdivenlerde bir adamın ayak seslerini duydu. K. H.'yi [König Heinrich -Himmler] karşımda görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin. Çocuklar, bilhassa da daima aç olan Hiniciğim çikolataları görünce anında kendilerinden geçtiler. Elke, ziyaretçimizi oldukça titiz bir şekilde inceledi -bu açıdan Jochen'in tıpatıp aynısı. Yaptığı ziyaretten çok etkilendim ve aşırı keyif aldım. Jochen'in K. H.'yi bırakıp da kendi yoluna gitmesi ne kötü.

Jochen sonsuza dek bundan pişman olacak. K. H.'yi ne kadar sevdiğini, takdir ettiğini ve onurlandırdığını biliyorsun. Onu [K. H.] Ocak ayından beri görmedi. Jochen'im için yine endişeliyim, başarısızlığın getirdiği şey de bu işte. Jochen 1941 Temmuz'unda K. H.'den ayrıldığında şuna benzer bir şey söylemişti, "Üç yıl içerisinde seni tekrardan kendime çekeceğim." Jochen, derinlerde buna güveniyor gibi görünüyor. Zaman içerisinde gerçekleşen gelişmeler yüzünden reddetmeye çalışsa da bunu ara sıra çeşitli

---

70, Kramm Ardenlerde yaralandı ve ele geçirildi; ardından Noel'de 77. Tahliye Hastanesi'nde ABD Birinci Ordu Genel Müfettişi'yle mülakat gerçekleştirdi. Kramm, 1. Panzer Taburu'nda ordudonatım subayı görevindeydi. Kübelwagen'da mızrakbaşı tankların hemen ardındaydı.

55 Hedwig Potthast'ın Obersalzberg'e taşınması için bkz. Gerda Bormman'ın 21 Eylül 1944'te yeni komşusuna tarifleri: "Sana Häschen'la ziyaretimden bahsetmedim mi? ... Schneewinkellehen'de çok rahat bir dündü." H. R. Trevor Roper, ed., *The Bormann Letters* (Londra: Weidenfeld and Nichols, 1954), 82 ve 119.

şekillerde dile getirmişti. ... Yalnızca sağlıklı bir şekilde yanımda olduğu zaman rahata ve mutluluğa ereceğim. ...

Doğal olarak bundan K. H.'ye bahsetmedim ve sana bunları yazarken beni doğru şekilde anlamanı istiyorum. İnsanın etrafında güzel bir sohbet edebileceği birinin olmayışı o kadar saçma ki. İnsan burada yalnız başına günler geçirdikçe, en korkunç kabuslar yavaş yavaş ortaya çıkıyor. Lütfen sana bundan bahsettiğime dair Jochen'e hiçbir şey söyleme. ...

En içten dileklerimle,
Sigurd[56]

Fakat mektubun alıcısı Hedwig için hava pek de keyifli değildi. Macklenburg'daki Brückenthin kır evini bir kez daha ziyaret ediyordu. Sigurd yazdıktan kısa süre sonra Häschen orada Himmler'le bir araya geldi. Atmosfer ümitsizdi. SS genel ekonomi merkezinin patronu Oswald Pohl ve eşi Eleonore ile kır malikanesinde bir akşam yemeği yenecekti. Pohl'un eşinin gözünde Himmler morali bozuk ve hazin görünüyordu. Masada yorgun bir şekilde, "Savaş kaybedilmiş sayılmalı," dedi.[57] Oswald Pohl şok olmuş, fakat Hedwig Potthast onaylarcasına başını sallamıştı.

Barış konuşmaları yapılmıyordu. Gut Comthurey yakınlarındaki, tamamını kadınların oluşturduğu Ravensbrück Toplama Kampı'nda ne olacaktı? Korkunç detayların hiçbirine girilmedi. Geçen beş yıl içinde kampın kapısından 130.000 kadın ve kız girmiş, fakat yalnızca üçte biri kurtulabilmişti.[58] Polonya'daki Yahudilerin imhası ve yerlilerinin köleleştirilmesi neticesinde Müttefiklerin herhangi bir taviz vermesi söz konusu değildi -Himmler'in metresi bunları sevgilisinin huzurunda cesurca söylemişti. Himmler, üst tabakadaki Nazi ailelerinin bir şekilde nasıl kaçabileceğinden söz ediyordu.

Ardından, Aralık tatillerini Tirol Alplerindeki Achensee'de geçirmenin ne kadar *huzur dolu* olabileceğine dair nostaljik bir an yaşadı. Her hâlükârda böyle bir şey olmayacaktı -Hitler ona askerî bir komuta

---

56 Sigurd Peiper'dan Hedwig Potthast'a mektup, 11 Kasım 1944, Nachlass Heinrich Himmler: BA-K N 1126/39.

57 *Nachlass Eleonore Pohl*, 1944 Kasım'ında Himmler ve Potthast'la yenilen akşam yemeğini tarif ediyor, alıntılandığı yer, Peter Ferdinand Koch, *Geheim-Depot Schweiz* (Munich: List Verlag, 1997), 48–49.

58 Freya Klier, *Die Kaninchen von Ravensbrück: medizinische Versuche an Frauen in der NS-Zeit* (Münih: Knauer, 1994).

sözü vermişti. Savaş kapılarına dayanmıştı. Hedwig Berchtesgaden yakınlarındaki yeni mülküne geri döndü.

Rottach-Egern'in huzurlu dağlarında ise Sigurd Peiper eşi Jochen için endişelenmeye devam ediyordu. Bir kez daha Hedwig'e yazdı ve Jochen adına aracılık etmeye çalıştığı için de özür diledi.

Rottach, 11 Aralık 1944

Sevgili Häschen,

25 Kasım tarihli mektubuna en içten teşekkürlerimi ancak sunabiliyorum. ...

Häschen, yazdığım şeylere şimdiden pişman oldum. Sana, K. H. [Himmler] ile konuşman için yüreğimdekileri döktüğümü düşünmemelisin. Eşim için "kariyer ayarlamaları" yapmak istemiyorum. ...

K. H.'nin, Jochen'in bir personel pozisyonunda nihayetinde katlanılamaz olacağı konusundaki düşüncelerine katılmam gerek. Orada gerçekten onun yapabileceği hiçbir iş yok, çünkü yetenekleri tamamen askerî liderlik alanında. Jochen ile birlikte yaptığımız ziyaretler sırasında, adamlarının ve subayların onu ne denli sevdiğini, onları ne kadar etkilediğini, nasıl ilham verdiğini ve heyecanlandırdığını, keza Jochen'in de bunlardan ne denli büyük keyif aldığını bizzat defalarca gözlemledim.

Jochen'imin görevini biliyorsun: Gençlere yol göstererek onları birer lidere dönüştürüyor. Fakat üç yıl boyunca böylesi yoğun bir cephe görevinde bulunmanın ne anlama geldiğini yalnızca çok az kişi biliyor. Yoldaşlar geceleri dinlenmek için bir araya geldiklerinde, Jochen oturur ve yargısı ile bilgisinde tek taraflı kalmamak için askerî olmayan kitaplar okur. Onun dayanıklılığına ve hırsına gerçekten hayranım, fakat umuyorum ki onun hakkında niçin endişelendiğimi anlayacaksın. Onun ne kadar yıprandığını biliyorum. Sağlığını da düşünebileceği bir çalışma alanının olmasının gerçekten de tam zamanı, çünkü bir mermi yediği takdirde tecrübelerinin ve becerilerinin hiç kimseye faydası olmayacak.

Artık gerçekten de asabının sınırına dayandı ve cephenin taleplerini karşılayamaz oldu. Jochen'i burada tedavi eden doktor içime özel bir korku saldı. Her şeye böylesine yoğun katılan ve hepsini de içinde biriktirenlerin bilhassa sinir sistemlerine ağır bir

yük bindiğini söyledi. Ağır bir basıncın altında kırılan bir tel gibi düşünebilirsin. Bunun da, tıpkı sarılık hastalığındaki gibi kendini göstermeyen hayal edilemez sonuçları olurdu.

Fakat her şey olması gerektiği gibi olacak ve biz hiçbir şeyi değiştiremeyeceğiz. ... Häschen, insan daima bencildir ve bu konuda ben de öyleyim. Mutluluğumdan endişeliyim ve günün birinde korkunç bir patlama olacağından korkuyorum. Ama bu kadarı yeter. Şanslı yıldızımıza inanmaya devam edelim.

Sana ve çocuklarına yürekten sevgi ve selamlarımla,

Sigurd[59]

Büyük Ardenler Taarruzu'nda Jochen Peiper, 6. Panzer Ordusu için taarruza önderlik etmek gibi kritik bir rol üstlenmiş, Müttefik hatlarında tehlikeli bir gedik açmış ve acımasızca ilerlemiş, fakat Meuse Nehri önlerinde yakıtı tükenmiş ve etrafı sarılmıştı. Fakat Ardenlerde ilerleyişi sırasında kendisinin ve Gustav Knittel'in komutası, Stavelot yakınlarında düzinelerce sivili ve yol boyunca yakaladıkları Amerikan askerlerini infaz etmek gibi şüpheli bir ün kazanmıştı.[60]

Bunların en meşhuru, seksen dört Amerikalının esir alındıktan sonra infaz edildiği Belçika'nın Malmédy kasabası yakınlarında gerçekleşen hadiseydi. Jochen Peiper, 18 Aralık 1944'te La Gleize'deki hadisenin rahatsız eden yönünü öğrendiğinde, Tiger tanklarının komutanı Heinz von Westernhagen hadiseyi bir *Durcheinander* -karmaşa, kargaşa, kafa karışıklığı- olarak tanımlamıştı.[61] Hadise, modern savaşın beklenen vahşeti içerisinde bir leke, Rusya'ya dönüş gibi olmuştu.

---

59 "Häschen, sana mektubumla birlikte çocukların için küçük Noel hediyeleri gönderiyorum. Küçük alışveriş çantasıyla Helge eğlenebilir. Küçük çocuklarım ruloları veya tereyağını keyifli bir şekilde tek parça olarak eve taşıyorlar. Nanette içinse, oyuncak bebek şimdilik tam da oyuncak değil. Fakat yine de böylesi bir oyuncak bebek yapabildiğimi görmeni istedim. *Dirndl*'de, kendi *dirndl*'imden arta kalan parçaları görecek ve Tegernsee'de birlikte geçirdiğimiz güzel zamanları hatırlayacaksın. ... En azından 24'ünde dahi telefonlaşamamamız çok kötü. İkimiz de Pappi'siz çocuklar için bir kez daha Noel ağacı yakacağız. Düşüncelerim sende ve daima yürekten sende olacak." Sigurd Peiper'dan Hedwig Potthast'a mektup, 11 Aralık 1944, *Nachlass Heinrich Himmler*: BA-K, N 1126/39.

60 Detaylar için, Parker, *Fatal Crossroads*, 235, 281.

61 Peiper 22 Haziran 1946'da bizzat verdiği ifadede, 18 Aralık 1944'te Trois Ponts'un hemen dışında Tiger taburunun komutanı Heinz von Westernhagen'la konuşmasını anlattı: "Bu görüşmede bana, Ligneuville'de bir "karmaşanın" olduğunu ve orada

Yine de SS lideri, kavşakta meydana gelen hadisenin şüpheli doğasının farkında değildiyse bile, Wilhelm Mohnke'nin olaya dair övgü dolu resmi kaydını nasıl açıklayabilirdi? Tümen komutanı hadiseyi 26 Aralık'ta, Peiper Belçika'nın Wanne kasabasındaki komuta yerine ilk gelişinin ardından kaydetti. Peiper kuşatıldığı ve yakalanmak üzere olduğu en uç ilerleme noktasından yeni kaçmıştı. Buna rağmen yanındaki bütün tankları kaybetmişti. Yine de tümen komutanı, madalya için SS Yarbay'ı coşkuyla tavsiye ediyordu. Mohnke'nin Noel'in ertesi günü tümen karargâhında kaleme aldığı yazı, Peiper'ın 17 Aralık'taki eylemlerine hayran bir tona sahipti:

> Kanatlardan gelen tehditleri dikkate almayan ve yalnızca derin bir yarma düşüncesinden ilham alan Kampfgruppe, Möderscheid-Schoppen-Faymonville üzerinden Ligneuville'e ilerledi ve Baugnez'de bir düşman ikmal kolunu imha etti; ilerlemelerini engelleyen birliklerin ortadan kaldırılmasının ardından, 49. Uçaksavar Tugayı'nın personelinin kaçmasını sağladılar.[62]

Baugnez'in bilhassa belirtilmesiyle, raporda atıfta bulunulan hadisenin Malmédy Katliamı olarak bilinecek hadise olduğuna ilişkin neredeyse hiç şüphe yok.[63] Peiper'ın bizzat da kabul ettiği gibi, hadiseyi meydana gelişinin ertesi günü ve Mohnke'nin raporu yazmasından bir hafta önce öğrenmişti. Niçin böyle bir hadise -bir leke- ödüllendirmek için seçilmişti ki? İmha için kullanılan muğlak bir Almanca terimin -*Vernichtung*- çevirisi bir ipucu sağlıyor. Genel olarak *vernichtung*, Nasyonal Sosyalist lügatta bir düşmanın öldürülmesini emrediyordu. Nitekim, Yahudilerin tasfiye edildikleri toplama kamplarına da *Vernichtungslager* -imha kampları- deniyordu.

Doğu Cephesi'nde yıllarca süren vahşi ideolojik savaşın ardından, Peiper'ın emri altındaki adamların da böylesi sertliğe hayranlık duymaları

çok sayıda mahkûmun vurulduğunu söyledi. Hiçbir ayrıntı veya bunu kimin emrettiğini bilmiyordu." Tiger taburunun bir kısmı olay yerine hadise cereyan ettikten çok sonra gelmişti ve von Westernhagen ertesi gün Peiper'a haber göndermişti. RG 153, Dava 6-24, *US v. Bersin*, Kayıt 3, Kasa 000160, 1939, mahkeme işlemleri.

62 Joachim Peiper'ın BDC dosyası, NA RG-242, A 3343-SSO-348A. Vorschlag Nr. 1 für die Verleihung der Schwerter zum Eichenlaub das Ritterkreuzes de E.K, 26 Aralık 1945.

63 Parker, *Fatal Crossroads*, 237–239.

olası görünüyor. Himmler kesinlikle bunu böyle görürdü. Böylesi bir hadise, kişinin sicilinde bir lekeden ziyade mükafat sayılırdı. Peiper nekahet dönemindeyken, Bastogne çevresindeki son kış muharebelerine tanık olduğundan, terfii için yapılan tavsiye süratle Hitler karargâhına iletildi.

Peiper'ın ağır tanklardaki partneri Heinz von Westernhagen da bitkin düşmüştü. 29 Aralık Cuma günü evine yazdığı mektubunda, gururunu dile getirdi ve duygusal bir boşalma yaşadı:

> Sevgili Annem,
>
> Noel bitti ve birkaç zor günü arkamızda bıraktık. Şu anda birkaç günlüğüne dinleniyor, Noel'deki stresten uzaklaşıyor ve soğuktan donmuş uzuvlarımızla ilgilenerek yeni görevlere hazırlanıyoruz.
>
> Bu sefer daima en kalın pisliğin içindeydik. Taarruzun öncüsüydük ve daha ilk günden Amerikan mevzilerini yarıp hatlarının çok gerisine ilerlemeyi başardık. Çok sayıda ateşin edildiği vahşi bir avdı -fakat nihayetinde durdurulduk ve etrafımız sarıldı. Beş gün boyunca tayınsız ve az bir mühimmatla olduğumuz yerde oturmak zorunda kaldık, tıpkı kapandaki fareler gibiydik, Amerikan topçuları tarafından ezildik.
>
> 24 Aralık'ın erken saatlerinde yarıp çıkmaya karar verdik ve başardık. Otuz saat boyunca Amerikan hatlarının gerisinde yürüdük, Noel Arifesinin gece yarısı civarlarında mevzilerinin gerisinden çıktık. Makineli tüfek ateşi altında şiddetle akan bir çayda yüzdük ve tüm gücümüzü kullanarak karşıya geçmeyi başardık. Yine de bazı cesur askerler ya güçleri tükendiğinden ya da kalpleri iflas ettiğinden öldüler. Yaralı bir askeri yanımda sürüklüyordum. Sonunda, Noel'in ilk günün sabah saatlerinde yeniden hatlarımıza döndük -yürüyen buz sarkıtları gibiydik.
>
> Amerikalılara nanik çektik ve Alman Ordusu 850 askerini geri kazandı. Bu bizim gururumuz. Şimdi yeni eylemlere hazırlanıyoruz. ... Daha fazla vaktim kalmadı, gidip vahşi askerlerimle ilgilenmeliyim. Yeni Yılda sana sağlık getirmesini diliyor ve yürekten selamlarımı gönderiyorum. Bunun savaşın son senesi olacağına eminim. Selamlar.
>
> Oğlun, Heinz[64]

---

64 Weinz von Westernhagen'dan aileye, 29 Aralık 1944. Orijinal mektubun bir kopyası, Dörte von Westernhagen tarafından içtenlikle paylaşılmıştır.

1944 Noel'inde, Amerikan hatlarının gerisinde otuz saat yürüdükten ve Salm Nehri'ni yüzerek geçtikten sonra, Jochen Peiper ve komutasındaki hayatta kalan yorgunlar, "yürüyen buz sarkıtları" gibi görünerek Wanne'deki kaleye kendilerini attılar. Oradaki harekât subayı Ralf Tiemann, saatin 03:00 olduğunu aktarıyordu. Tiemann'a göre Peiper'ın muharebe grubundan hayatta kalanlar berbat görünüyorlardı -tıraşsız, pis ve tamamen yenilmişlerdi. İlkyardım istasyonundaki Dr. Kurt Sickel, Peiper'ın kaçış esnasında yaralanan sağ elini bandajladı.

SS Yarbay'ın üzgünlüğü görülüyordu. Boğuk bir sesle, "Almanya'dan 3.000 adamla ayrıldık ve şimdi 717 kişiyiz," dedi arkasını göstererek, "Geri kalanımızı yolumuz boyunca bulabilirsin."[65]

PEİPER GÜNLERDİR UYUMADIĞINDAN YAKINARAK BİR KONYAK açtı. Ardından derin bir uykuya daldı.

65 Ralf Tiemann'la yapılan mülakat, Untergruppenbach, 21 Ekim 1995.

Üçüncü Kısım

DÜŞÜŞ

Yüceliğimin en uç noktasına dokundum,
Ve şanımın zirvesinden,
Hızla düşüşe geçtim; düşmeliyim
Akşam verilen parlak bir nefes gibi,
Beni bir daha kimse görmeyecek."

–Shakespeare, *VIII. Henry*, II. Perde

Dokuzuncu Bölüm

UNUTULMA

1945 YENİ YILI, DOĞU'DAKİ KARŞILIKLI IRKSAL İMHA SAVAŞININ korkunç bir doruğa yükselişine tanık oldu. Hitler'in şahsi emriyle Leibstandarte ve Kampfgruppe Peiper, Macar petrol sahalarına gerçekleştirilecek çaresiz taarruzlar için Doğu'ya gönderildi.

Sovyetler Prusya boyunca yollarına çıkan her şeyi yıkarak, tecavüzler ederek ve yağmalayarak Berlin'e doğru ilerlerken, Hedwig Potthast Schönau'nun ve "Schneewinkellehen"in -yeni meskeninin takma adıydı- geleceğini düşünüyordu. Yoğun bir kar örtüsü bulunuyordu ve Himmler'i ve çocuklarını nihayet kabul eden kız kardeşini kayak yapmaya davet etmişti. "Geçen ay Sigurd'u [Peiper] pek göremedim," diye yazdı, "şu günlerde Thilde'yle birlikteyim. Bu çılgın kız ... yeni kayak takımlarımın ona neler yaptığını gördü ... ve bir çift takımla geldiğimde hemen dağdan aşağı birlikte kayacağız." Beceriksiz sevgilisi niçin kayak yapmayı öğrenmemişti? Bunu sorguluyordu.[1] Esasen Thilde, Hedwig'in çocukları "Helgi" ve Nanette'den memnundu ve Schneewinkellehen'in kartpostal gibi manzarasından büyülenmişti. İki Potthast kardeş, bu sakin kış tatilinin tadını çıkarıyorlardı. Birkaç günlüğüne savaş yokmuş gibiydi.

Heinrich Himmler kayak yapmayı hiç düşünmedi, bunun yerine Armeegruppe Vistula'nın askerî liderliğiyle mücadele ediyordu. O esnada Jochen Peiper da Ardenlerden çıkmayı başarmıştı. Jochen ailesine kısa bir ziyaret için Tegernsee'ye döndü. Posta kutusunda yorgun SS subayı için Himmler'den gelen bir *weihnachtsgabe* -özel tatil hediyesi- bulunuyordu

1 Hedwig Potthast'tan Himmler'e ("Mein Teurer") mektup, 20 Ocak 1945, Nachlass Heinrich Himmler, Bestand N-1126, Dosya 39.

ve içerisinde artık Reich'ta ender bulunan gıdalar vardı: Bir kilo kahve, özel çay, beyaz ve kırmızı şarap, konyak ve yüz adet sigara.[2] O sırada Rottach'ta, bir yandan doğu sınırındaki Alman savunmaları sendeleyip çökerken, topraktan yapılma Julleuchter'in üzerinde alevler yükseliyordu.

Sekizinci Hava Kuvvetleri'ne ait bin adet ABD B-17'sinin, 6. Panzer Ordusu'nun Doğu Cephesi'ne hareket ettiği istihbaratına dayanarak gerçekleştirdiği büyük bir şafak saldırısı, Berlin'in demiryolu sistemini yok etmeyi amaçlıyordu. Yıkıcı darbe yalnızca demiryollarını değil, aynı zamanda şehrin hasar görmeyen noktalarını da tahrip etti. Şehrin hâlihazırda hasar gören Unter den Linden, Wilhelmstrasse ve Friedrichstrasse gibi meşhur bölgeleri harabe denizine döndü. Bu eşsiz felakette yaklaşık üç bin Berlinli hayatını kaybetti.[3] Her zamanki gibi öğle saatlerinde uyumaya devam eden Hitler, sığınağa girmek için apar topar uyandı. Reich Şansölyeliği ve çevresine iki düzine bomba yağdırılmıştı; yemek odasının tavanı çökerek aceleyle terk edilen bir yemek masasını ezdi. Peiper için yıkım aynı zamanda kişisel de bir anlam taşıyor olmalıydı. Her ne kadar ailesi Berlin'i terk edeli bir yıl geçmiş olsa da, bir önceki sonbaharda gerçekleştirilen bombardıman çocukluğunun geçtiği Wilmersdorf'u ve Zähringerstrasse no. 17'deki evini de yok etmişti. Şiddetli yangınlar baş gösterdi ve müteakip dört gün boyunca kontrol edilemedi. Bütün şehir duman ve küle boğulmuştu.

O sırada, cesur Sovyet ilerleyişiyle şaşkına dönen Himmler, karargâhını aceleyle Berlin'in seksen kilometre kuzeyine, bombardıman tehdidinden uzaktaki Prenzlau yakınlarında bulunan Birkenwald'a kurdu. Bu, beş günde ikinci yer değişimiydi. Dalga dalga gelen Sovyetler, Oder Nehri'ni yeni geçmişlerdi ve şimdi başkente yetmiş kilometre uzaktaydılar. Himmler ve maiyeti mültecilerle kaçarlarken Sovyetler Schneidemühle karargâhına çok yaklaşmışlardı.

Aynı anda 6. Panzer Ordusu da Doğu'ya nakil sürecindeydi. Fakat nereye? Peiper yalnızca birkaç günün ardından Rottach'tan ayrılmış

---

2 "Weihnachtspäckchen: Vermerk für SS Albay Baumert," Joachim Peiper'ı da içeren dağıtım listesi, 27 Aralık 1944, T-175, Kayıt 25, F2531231-7. Dağıtım yalnızca SS generalleri içindi, fakat Himmler kurşun kalemle bir istisna yazmış ve Peiper'ı da dâhil etmişti.

3 Roger Moorehouse, *Berlin at War* (New York: Basic Books, 2010), 356. Ann Shields'a, Prinz Albrechtstrasse 8'i ve Peiper'ın büyüdüğü Wilmersdorf'taki eski binayı yok eden bombardımana ilişkin yaptığı kişisel araştırmadan ötürü teşekkürler.

ve arabayla Berlin'e gidiyordu. Oradan, Ocak sonunda nihai karargâhına varan Himmler'i görmeye gitti.[4] Peiper'ın yeni komutanı Otto Kumm, yaklaşan nihai Berlin savunması yaralı SS Generali Wilhelm Mohnke'ye emanet edilince komutayı devralmıştı. Leibstandarte'nin bütün rütbelileri, Sovyetleri kısa süre içerisinde Doğu Cephesi'nde görev yapacaklarını düşünmeye ikna etmek adına sahte telsiz mesajlarıyla Berlin'e çağırılmışlardı. Peiper'ın o sırada Wilhelm Mohnke'yle birlikte olduğunu biliyoruz. Mohnke'nin 1945 Ocak'ında Berlin'e gerçekleştirilen bir hava taarruzunda işitme duyusunun zarar gördüğü bir yaralanma geçirdiği iddia ediliyordu.[5]

3 Şubat'taki yıkımın ertesi günü Peiper, Himmler'in nihai karargâhına geldi. Birkenwald, Haβleben ve Prenzlau arasında karla kaplı bir huş ormanındaydı. Peiper'ı Grothmann karşıladı ve eski hamisini çabucak Himmler'in huzuruna çıkardı. Düzenli ordu personeli yakınlardaki sıradan ahşap kışlalarda kalırken Himmler, ağır silahlı SS muhafızlarıyla çevrili özel treni *Sonderzug Steiermark*'tan faaliyetlere liderlik ediyordu.

Peiper, Himmler'in Birkenwald'deki şahsi odasının da alışık olduğu tuhaf tarzda cömertçe döşendiğini gördü. Dekorlar, SS'in kemer sıkma politikasının tersini yansıtıyordu. Reichsführer'in kışlasında sekoya döşemeli bir yatak odası ile yünlü yorganlar, mobilya örtüleri ve açık yeşil kilimler bulunuyordu, "bunlar, bir ordu yöneten adamdan ziyade oldukça zarif bir kadının yatak odasına daha uygundu." Konaklama yerleri de oldukça gösterişli şekilde süslenmişti -salonlar, kaliteli

---

4 "Request of SS Hstuf. Ludwig Pemsel to Frl. Erika Lorenz," NA, RG-242, T-175, Kayıt 112, F2637306. Bu yeni keşfedilen bildiri, 29 Ocak'ta Peiper'ın Himmler'in Birkenwald'deki karargâhına bir çift kürk astarlı çizme (*Peltzsteifel*) gönderilmesini talep ettiğini ortaya koyuyor; yakında gideceği doğu görevinde karşılaşacağı soğuk havayı biliyordu. Peiper'ın o sırada hâlihazırda Himmler'in sahra karargâhında olup olmadığı belli değil, fakat SS Yüzbaşı Pemsel'in 1 Ocak 1945'te Reichsführer SS'in sahra karargâhına atanışından ötürü muhtemel görünüyor.

5 "Beförderung des SS Oberführers Wilhelm Mohnke," 31 Ocak 1945, Wilhelm Mohnke'nin BDC dosyası, NA (A3343-SSO-322A). 1945 Ocak'ının başlarında Mohnke'yle birlikte Peiper'ın varlığı için: Ralf Tiemman, yazar tarafından yapılan mülakat, 1997 Mayıs. Yakın zamanda tespit edilen bir belge, Werner Grothmann'ın 5 Şubat 1945'te Mohnke'nin "morfin hastalığına" yakalandığını ve yakında Leibstandarte'nin komutasından alınacağını raporladığını gösteriyor. "Minutes of the Meeting of Werner Grothmann," NS 34, SS Personalhauptamt, BA-Lichterfelde.

masa örtüleri olan yemek odaları, saunalar ve banyolar. Ana giriş, duvara yapıştırılmış el dokuması SS halıları ve tamamı Allach SS atölyelerinden alınan porselen ıvır zıvırlarla dolu pahalı ahşap mobilyalarla donatılmış bir antreye açılıyordu.[6]

Berlin'deki yıkımın ardından Peiper'ın son doğum gününü ve 30 Ocak Machtergreifung'unu kutlamak mümkün müydü? Esasen o gün Himmler gaddarca yeni bir emir yayınlamıştı, *Tod und Stafe für Pflichtvergessenheit* - "Yükümlülüklerini unutanların cezalandırılması ve ölmesi." Nasyonal Sosyalizmin on ikinci yıl dönümü şimdi Hitler'in ilan ettiği bir başka *Festung* olan Stalingrad'ın ikinci yıldönümüydü. O gün, Üçüncü Reich'a özgü ironi tutkusu da neredeyse kaybolmamıştı, çünkü Himmler yeni bir tümen olarak 32. SS Tümeni "30. Januar"ı teşkil etmişti -iyileşen yaralı gazilerden müteşekkil bir çekirdeğin etrafında oluşturulan karman çorman bir teşkildi. O esnada, Oder Cephesi'nde yaşayan ailesinden endişelenen Sepp Dietrich de Himmler'i görmek üzere Birkenwald'e gitti. Himmler'in aklında ne vardı?

Değişiyordu. Halen saha generali rolünü oynayan Himmler, Armeegruppe Vistula'nın komutanlarına Oder hattının her şeye rağmen tutulamayacağını ağırbaşlı şekilde söyledi. Bunu söyler söylemez, "Dışarıdan damla sesleri gelmeye başladı." Kar eriten ılık bir kış rüzgârı, Rus güçlerini Oder'in doğu tarafındaki bir çamur denizinde mahsur bıraktı. "Tam bu esnada başlayan çözülme, kaderin bir armağanı. ... Tanrı kıymetli Alman halkını unutmadı ... bir mucize eseri kurtarıldık. O zamandan beridir savaşı kazanacağımızdan asla şüphe duymadım!"[7] Böylesi bir böbürlenmenin de nitekim altının boş olduğu görüldü. SS General Gottlob Berger, Himmler'e sivil nüfusun artık örgütünü neredeyse tamamen küçük gördüğünü ve düzenli ordunun dahi "artık SS ile görüşmediğini" bildirdi.[8]

4 Şubat'ta Himmler, İsveçli obez masörü Felix Kersten'in dikkatini çekmek için saat 08:30'a dek kalkmamıştı. Himmler kendisini her zamankinden daha fazla zorlamış ve strese girmişti. Kersten'in ardından Himmler'in ajandasının ilk sırasında Peiper bulunuyordu. İkili saat

---

6 1945 Şubat'ının ilk günlerinde Himmler'in Birkenwald'deki konutunun tarifi için: Hans-Georg Eismann, *Under Himmler's Command* (West Midlands, BK: Helion, 2010), 34–37.

7 Himmler'in "mucizesi" 1 Şubat 1945 tarihli emrindedir. "Şimdi ne de olsa Oder savunmasını oluşturmaya zamanımız olacak." NA, RG242, T78, R304, F5774.

8 Antony Beevor, *The Fall of Berlin 1945* (Londra: Penguin Putnam, 2002), 72.

13:30'da fikir alışverişi için bir araya geldi.[9] Ardından Peiper'ın eski üstü SS General Karl Wolff da sıradan Bavyera gıdalarından oluşan bir öğle yemeği için oraya gelmişti. Albay (Oberst) Hans Eismann ve SS Tümgeneral Heinz Lammerding de masadaydı. Ardenlerdeki Das Reich Panzer Tümeni komutanlığından alınan Lammerding, kurmay işlerinde Eismann'a yardım ediyordu ve Himmler'in askerî liderliğinden de etkilenmemişti.

Saat 15:00'da Peiper Himmler'le özel olarak bir kez daha görüştü. Peiper'ın Ardenler seferinde kazandığı yeni madalyası için formaliteden tebrikler edilmiş ve bir önceki gün Berlin'e gerçekleştirilen ezici bombardıman da kesin olarak tartışılmıştı. Peiper ile gerçekleştirilen uzun sohbette, savaşın kesin şekilde başarısız olmasına da değinildi. Himmler belki de ona Birleşik Devletler ve Büyük Britanya ile bir ateşkes için gerçekleştirdiği temaslardan bahsetmiştir. Karl Wolff'u İtalya'ya, oradaki Amerikalılarla müzakereye başlamaya göndermek üzereydi -ki bu Wolff'un o gün orada bulunmasıyla da vurgulanan bir gerçek. Ayrıca Himmler'in savaşın sonlarında konuşmaktan keyif aldığı bir başka konu da bulunuyordu: Onun ilkesizce verimlilik peşinde koşan mühendis SS'i Hans Kammler, V-2 roketini korku duyulan bir intikam silahı olarak yaygın şekilde kullanılabilir hâle getirmiş ve Harz Dağlarının derin mağaralarında yüzlerce jet avcı uçağı üretmişti. Kurnaz Kammler şimdi de gizlice daha şeytani bir şey üzerinde çalışıyordu. Cephede yeni SS acemileri Hitler'in doğum günü olan 20 Nisan'da yeni gizli silahlarla büyük bir karşı taarruz gerçekleştirileceğinden bahsediyorlardı.[10] *Die Vergeltung komtt!"* diyorlardı - "İntikam vakti yaklaşıyor!"[11]

---

9 "Termine des Reichsführer SS am 4.2.1945," NA RG-242, T-175, R112, 2637562.

10 1945 Nisan'ında dahi İtalya'da Feldmareşal Albert Kesselring, SS General Karl Wolff'a, "*Verzweiflungswaffen* –Çaresizlik Silahı adını verdikleri son bir gizli silahı" bildiğini söyledi, "... Kesselring bu silahın savaşı uzatabileceğine, fakat belirleyici bir etkisi olmayacağına, yine de her iki tarafta da korkunç bir kan gölüne sebep olabileceğine inanıyordu. Kesselring, şayet Führer ona silahı kullanma emri verirse komutasını teslim edeceğini söyledi." "Operation Sunrise," 4 Nisan 1945, NA, CIA Kayıtları, RG 263, Dosya: CIA-RDP78T03194A000200010001-2, 90, 13 Nisan 2005'te gizliliği kaldırılmıştır.

11 Dr. Hans Kammler 1940'ta, 1942'den itibaren çeşitli projeler üzerinde çalışacağı SS'e katıldı ve mühendislik yeteneklerini uygulama konusunda hiçbir şekilde tereddüt etmedi: İmha kampları için gaz odaları ve krematoryumlar tasarladı, Varşova Gettosu'nun patlayıcılarla yıkılmasına yardımcı oldu. Daha sonra, aralarında V-2

Himmler de uçuk kaçık bilime olan sevgisini kaybetmemişti. Son iki hafta boyunca, köknar ağacının köklerinin işlenerek yüksek oktanlı benzin üretilebileceğini söyleyen bir istihbarat raporuna kafayı takmıştı! Atanmış SS mühendislerinin derhal sonuç üretmelerini teşvik etmeleri için Oswald Pohl ve Rudolf Brandt'ı görevlendirdi. O esnada bir yandan da cephane taşımak için Çin çekçeklerinin kullanılmasını benimsetmeye çalıştı.[12]

Keza Reichsführer'in Thor'un Çekici'nin ta kendisini temel alan bir mucize silah yapılmasına karşı da çılgınlık derecesinde düşkünlüğü vardı. Himmler, İskandinav destanlarını daima yakından takip ediyordu; bütün mitler, Aryan insanı ve devletinin tüm potansiyelini gerçekleştirmesinin kilidini açacak, atalardan kalan anahtarlardı. Elemag, Hildesheim'daki gizemli bir şirketin, atmosferi dev bir iletken olarak kullanacak devasa bir elektrikli aygıt üretme planı konusunda hevesliydi.[13] Bu aygıtla, elektrikle çalışan bütün makineleri devre dışı dırakmanın bir yöntemi olarak havanın kendisini kullanmak mümkün olabilirdi. Düşünsenize, Müttefiklere ait ne bir tank, ne bir uçak, ne bir radar, ne de bir telsiz kalacaktı! Thor'un Çekici sayesinde *Dünyanın Durduğu Gün* yaşanacaktı!

Peiper, 7 Şubat sabahına kadar Birkenwald'de kalmış, Grothmann ve Himmler'le birlikte yaralı ve biçimini kaybeden başkentte kasvetli bir tur atmışlardı.[14] Hitler'in Berlin'inin bağlantıları paramparça edil-

---

roketinin geliştirilmiş bir versiyonu (ICBM'nin öncülü), nükleer silah araştırmaları ve genişletilmiş jet avcı uçağı üretiminin de bulunduğu, köle emeği kullanarak çeşitli gizli silah projeleri için yeraltı tesisleri kurmakla suçlandı. 1945 Nisan'ında Kammler ortadan kayboldu. Büyük ihtimalle, Himmler'in gizli silah programlarına dair ayrıntılı bilgilere sahip olan kişilerin Müttefiklerin eline geçmemesi emri sebebiyle bir personeli tarafından öldürüldü. Yine de kesin akıbetinin bilinmemesi ve bedeninin hiçbir zaman bulunamaması, Kammler'in çok gizli çekim kesme etkili itiş gücü bilgilerini ulaştırmak üzere ABD'ye kaçtığını ortaya atan savaş sonrası komplo teorisyenleri için kullanışlı bir kaynak sağlamıştı. Daha yakın bir örnek: Nick Cook, *The Hunt for the Zero Point* (New York: Broadway Books, 2001).

12 Speer, *Infiltration*, 148-150; 1945 Ocak ve Şubat'ında Himmler'in Oswald Pohl, Rudi Brandt ve diğerleriyle köknar ağacı köklerinden benzin üretimi konusunda geçtiği farklı irtibatlar, BA-K, NS 19/758'de bulunuyor. Himmler'in 1945'te Çin çekçeklerinin Alman ordusunun lojistik sistemine dâhil edilmesi önerisi için yazışmalarına bakınız: T-175, Kayıt 48, Dosya 235.

13 Speer, *Infiltration*, 146–147.

14 Peiper'ın Himmler ve emir subayıyla harap Berlin'deki turu için, Werner Grothmann, mülakat, 13 Mayıs 1998, Agte, *Jochen Peiper*, 510. Turun tarihi için, 1945 tarihli

mişti, Peiper ve genç kohortlarının bir zamanlar gururla yürüdükleri yollar şimdi bombalar ve ağaç engellerinden ötürü bir harabeye dönmüştü. Öncelerin görkemli bahçelerinin yerinde derin kraterler vardı; ağaç kütükleri, moloz ve enkaz her yeri kaplamıştı. Yakınlardaki binalar yanıyor ve harabeye çevrilen sokaklar tüten dumana teslim oluyordu. Dahası, Peiper'ın günlerini geçirdiği Himmler'in Prinz Albrecht Straße'deki karargâhı, çatısında açılan büyük delikler ve bombardımanın enkazıyla çöken bir katıyla tamamen harabeye dönmüştü.

Bombardımandan kısa süre sonra Himmler, bir akşam yemeğinde Hitler, Hermann Fegelein, Martin Bormann ve Eva Braun'la bir araya geldi.[15] Bitişiklerindeki masada da Grothmann ve Peiper oturuyordu. Masadaki konuşmaya Berlin'in yıkımı hâkimdi. Hitler, elini sallayarak metresinin ertesi gün güneye hareket ederek Berchtesgaden'a gitmesini emretti. Braun bunu yapmasa da Peiper oradan ayrılmıştı -Macaristan'da gerçekleştirilecek *Operation Frühlingserwachen* [Bahar Uyanışı Harekâtı/ Balaton Gölü Harekâtı] için Leibstandarte'ye dönmek zorundaydı.

Daha sonra 1945 Mart'ında askerî beceriksizliğine yenik düşen Himmler, grip oldu ve Hohenlychen Kliniği'ne gitti. Doğu'daki felaket askerî komutadan ayrıldığı ve şimdi de grip tarafından mağlup edildiği için cesareti kırılmıştı. Hedwig, yeni evini ve çocuklarını Schönau'da dadıları Käte Mueller'e bırakmış ve SS hastanesinde Himmler'le buluşmak üzere trene binmişti. Himmler ve Potthast nadiren siyaset konuşuyorduysalar da aralarında zorlu bir tartışma çıkmıştı.

Hedwig, Müttefiklerin Fransa'yı işgal etmelerinden önce Himmler'in daima savaşı kazanmaktan emin olduğunu hatırlattı. Şimdiyse, "Himmler, Amerikalılarla savaşmayı sürdürmenin bir çılgınlık olduğunu düşündüğünü ve tarafsız bir ülke aracılığıyla ayrı bir barış yapılması gerektiğini söyledi." Häschen'ı, şimdi Berchtesgaden'da bulunan çocuklar hakkında uyardı. Ona, "Şayet ilk Amerikalılar girerse," sorun olmayacağını söyledi, "fakat Ruslar girerse kendimi ve çocuklarımı

Himmler Dienstkalendar'dan olası tarihi bulan Peter Witte'ye teşekkürler. Himmler'in günlüğü, Peiper'la 4 Şubat'ta görüştüğünü, Reichsführer SS'in 7 Şubat sabahına kadar Birkenwald'de kaldığını ve Hitler'le yapacağı görüşmeler için 14:20'de Berlin'deki Reichskanzlei'ya geldiğini açıkça gösteriyor.

15 H. R. Trevor Roper, ed., *The Bormann Letters* (Londra: Weidenfeld and Nichols, 1954), 167–168.

öldürmek zorundaymışım," dedi.[16] Oswald Pohl, Häschen'a gereken siyanür kapsüllerini temin edebilirdi. Pohl'un eşi Eleonore'nin nezaketiyle, Hedwig'in artık Berchtesgaden'dan kaçmaları gerektiği takdirde çocuklarıyla birlikte sığınabileceği, Salzburg yakınlarındaki Teisendorf'ta başka bir adresi daha bulunuyordu.

O esnada savaş Peiper için devam ediyordu. I. ve II. SS Panzer Kolorduları, Tuna Nehri'nin yaklaşık 50 kilometre batısında, Sarviv Kanalı'nın her iki tarafından Macaristan'a taarruza kalktı. Her ne kadar Leibstandarte kâğıt üzerinde gücünü geri kazanmışsa da rakamlar yanıltıcıydı. Tank, mühimmat ve çekici sayısı yetersizdi ve askere en yeni alınanlar, ilk günlerin çevik SS Zerdüştlerine hiç benzemiyorlardı. Taarruz dalgaları çamurlu Macar pancar tarlalarında toplanırken dahi, çok genç ya da çok yaşlı değiştirme piyadeler gelmişti -çiftliğin hemen dışında ya genç, memleket hasreti çeken on yedi yaşında delikanlılar ya da otuz beş yaşın üstündeki isteksiz Svabyalılardılar. Son taarruzun başarısız olmasıyla birlikte Hitler bile Leibstandarte'ye inancını yitirmişti.

Peiper'ın muharebe grubu o esnada Rus hatlarının gerisindeki Simontornya'ya kadar manasız bir yarma gerçekleştirmişti ama nafileydi. 22 Mart'taki Sovyet tank taarruzunun yılanvari ilerleyişi Leibstandarte'yi Macaristan'da ikiye bölmüş ve Otto Kumm'u Veszprém yolunu açması için bir tank taburu göndermeye sevk etmişti. Werner Poetschke'nin ertesi gün tank komutanlarını taarruz için topladığı sıralarda hava ılık ve açıktı. Bir kulübenin yanında dikilerek ufuktaki düşman tank unsurunu işaret etti. Bir anda muazzam bir kükreme duyuldu; bir havan topu grubun tam ortasına düşmüştü. Poetschke sendeledi ve yere yığıldı. Oluk oluk kan akan vücudu, sedye olarak kullanılan bir ahşap kapıya yerleştirilirken büyük bir acı içerisinde irtibat subayını çağırdı. "Telsizle Peiper'a ulaşın ve ona neler olduğunu anlatın." Amansız panzer komutanı üç saat içerisinde hayatını kaybetti. Ağır psikolojik darbenin ardından bütün tümen, sanki bozguna uğramışçasına geri çekildi. Geriye kalan birkaç tank oldukça zor bir durumla karşılaşmış ve çılgınlarcasına ateş ederek Veszprém'den çıkmayı başarmıştı. Peiper'ın tankı iki sefer isabet almıştı.

Kumm, sarsılmış Peiper'ın geriyi tutmasını emretti. Fakat o gece Peiper emre itaatsizlik etti ve Poetschke ve Hans Malkomes'in defninde

16 "Himmler's Girl Friend Left with 2 Little SS Souvenirs," *Stars and Stripes*, 6 Eylül 1945.

bulunmak üzere 30 kilometre kat ederek Mattersburg'a gitti. 27 Mart'ta, sararmış ve solgun Peiper, çamur içindeki tabutlara, SS rünleri ve çiçeklerle dolu açık mezarlara baktı. Mızıka, "İyi Yoldaşın Şarkısı"nı çaldı ve toplanan onur kıtası silahlarını yılgın bir selam için ateşledi. Artık yoklardı.

İç karartan cenazenin ertesi sabahı, Peiper'ın yazıcısı onu aniden sarsarak uyandırdı. Kolunu çekiştirerek, "Albayım," dedi. "Uyanın! Reichsführer sizinle konuşmak istiyor." Peiper yataktan sinirle kalktı ve üzerini değiştirdi. Himmler'in 20 Mart'ta askerî komutadan alınmasının ardından yıldızı da büyük ölçüde sönmüştü. Leibstandarte'deki herkes, Reichsführer SS'in Hitler'in bizzat kol bantlarının çıkarılması emrini iletmek için orada bulunduğunu biliyordu. Peiper için bu tiksinçti.

Himmler, kol bandı emriyle hiçbir bağı olmadığı konusunda ısrarcıydı ve Peiper'a "kayıp oğlu" gibi davranarak samimi şekilde akşam yemeğine davet etti. Fakat bu kez Himmler hüsran içerisindeydi. "Durumun korkunçluğunu" itiraf etti ve, "fakat doğaçlama yapabiliriz. Büyük Frederick'i hatırla," dedi. Kısa yürüyüşleri sırasında Himmler boş boş konuşmaya devam ediyordu. Neşeli bir şekilde, "Şimdi Viyana'yı savunmamız çok önemli," dedi. "Büyük bir şehir olduğundan o kadar da zor olmamalı." Himmler gerçek bir *Monokelfritz*'di! "Benle geri dönmeni istiyorum. Sana acil şekilde ihtiyacım var." Griliğe hafif bir yağmur eklenmiş ve Himmler, "kendi yoluna gitmek" hakkında birkaç şey mırıldanmıştı. Bir düzine SS tümeni yetiştirmek gibi görkemli planları vardı ve Peiper askere alma konusunda yardımcı olabilirdi. Bu oldukça gülünçtü. SS Albay, "Bu imkânsız," dedi, "Yardımcılarım yok ve askerlerimi bırakamam." Eski arkadaşı Jupp Diefenthal, o sabah bir makineli tüfek salvosuyla ağır yaralanmıştı. Akşam yemeğinin ardından Himmler bir puro yaktı ve eski günlerin ruhunu diriltmek üzere kırmızı şarap ikram etti. Fakat Peiper'ın son muharebeyi anlatışı, bütün toz pembe duyguları bastırmıştı -Diefenthal sol bacağını kaybedecekti. Himmler veda ederken efkârlı görünüyordu. Artık bitmişti.[17]

17 Veszprém'deki ölümcül çarpışmalar Poetschke'nin emir subayı Rolf Reiser'ın hatıralarından: Ralf Tiemann, *Die Leibstandarte*, Cilt IV/2, 255-256. Hitler'in Mart sonunda Himmler hakkındaki görüşü: "Führer şimdi, Himmler'in hiçbir operasyonel yeteneğinin olmadığı görüşünde. Titiz bir insan (*Tüftler*), fakat bir komutan değil. İlahî kıvılcımdan tamamen yoksun biri." Goebbels Günlükleri, BA-K, 1118/59, 31 Mart 1945 tarihli girdi. Peiper'ın Himmler'le son görüşmelerini anlatışı için: Toland'ın Peiper'la gerçekleştirdiği mülakat, 10 Ekim 1963, *a.g.e.*

Peiper ve komutası geri dönerek Viyana Ormanlarında Ruslarla kaybedecekleri bir muharebeye sürüklendiler ve bu umutsuz fedakârlıkta gaziler teker teker öldüler. Hedwig Potthast artık Jochen Peiper'dan bir daha asla mektup alamayacaktı.

Aynı Paskalya'da Thilde Potthast, Napolalı kızlarıyla Lüksemburg'daki Kolmar-Berg'den Reichenau'daki Konstanz Gölü'ne gitmek zorunda kalışının ardından kardeşi Hedwig'e yazıyordu.[18] Felaketin ortasında Thilde, Hohenlychen'de iyileşmekte olan Himmler'i görmek için gerçekleştirdiği çılgın ziyaretten dönen ve halen Berchtesgaden'da olan Hedwig'den bir daha mektup alamadı.[19] Peki Himmler'in kendisi?

19 Nisan'da SS ana dairesi başkanı SS General Gottlob Berger, emir üzerine Himmler'in o an Berlin'in altmış kilometre kuzeybatısındaki karargâhına ulaştı. Peiper, Himmler'le geçirdiği günler sırasında Berger'i iyi tanımıştı. *Werwolf* Harekâtı'ndan sorumlu SS General Hans Prützmann da oradaydı. Himmler, kurt adamlarının bir gerilla savaşıyla Müttefik işgalini engellemelerinin ardından Nasyonal Sosyalizmi canlandıracağına dair tehlikeli bir girişimde bulunuyordu.[20] En iyi ihtimalle mantık işkence

18 Thilde Potthast'tan Hedwig Potthast'a mektup, 4 Nisan 1945, Nachlass Heinrich Himmler: BA-K N 1126/39. "Savaş bölgesinde olmasak da cephe artık yaklaşıyor. Çocuklarım etkilenmemiş görünseler de artık güzellikten keyif almak imkânsız. Bize ne olacak?"

19 Thilde Potthast savaştan sağ kurtuldu ve öğretmenlik görevini sürdürdü, fakat asla evlenmedi. Hedwig ve ailesi arasındaki ilişkiler hiçbir zaman olumlu şekilde yeniden tesis edilmedi. Hedwig konusunun tamamı, ailenin geri kalanı için çoğunlukla konuşulması yasak bir konu hâline geldi. Jürgen Potthast, yazar tarafından yapılan mülakat, 12 Mart 2010.

20 Werwolf, karanlık adaşı kadar hayalî görünse de aslında SS'in gizemli adamı Otto Skorzeny altında yeterince uygun şekilde var olmuştu. Amerikan 3. Zırhlı Tümeni 30 Mart 1945'te Paderborn'a yaklaşırken, tümen komutanı General Maurice Rose SS Ersatzbrigade Westfalen'ın tankları tarafından, Himmler'in son anda başarısız patlatma girişiminde bulunduğu Wewelsburg Kalesi'ne iki kilometre kadar mesafede esir alındı. Rose silah kemerini çözmek için hamle yaptığında, bir tankçı tarafından makineli tabancayla öldürüldü. Daha sonrasında, Werwolf olduğu iddia edilen bir Nazi telsiz iletişimiyle, Rose'un Yahudi olması nedeniyle öldürülüşünün sorumluluğu üstlenildi. Stuart Russel, yazar tarafından yapılan mülakat, Wewelsburg, 18 Aralık 2004. Ayrıca, Belton Y. Cooper, *Death Traps: The Survival of an American Armored Division in World War II* (Novato, CA:Presidio Press, 1998), 252–253. Daha kapsamlı bilgi için: Alexander Perry Biddiscombe, *Werwolf: The History of the National Socialist Guerrilla Movement 1944–1946* (Toronto: University of Toronto Press, 1998).

çekiyordu, fakat Himmler Berger'i köşeye sıkıştırmıştı: "Berger, sana burada ihtiyacım var," diye yalvardı. "Yanımda mantıklı bir adamın olması şart." Tarih, Berger'in bu ironiye nasıl bir cevap verdiğini yazmıyor.

Akşam Berger, Himmler ve SS gizli servisinin başı Walter Schellenberg'le yemek yedi. İsveçli diplomat Kont Folke Bernadotte, Büyük Britanya'yı İsveç üzerinden gerçekleştirilecek barış müzakerelerini düşünmeye ikna etme konusunun tartışılmasını kuşkuyla dinledi. Himmler Bernadotte aracılığıyla, o sabah Tempelhof Havalimanı'na gizlice gelen Dünya Yahudi Kongresi temsilcisi Norbert Mansur'la görüşmek için de birtakım gizli ayarlamalar yapmıştı. Berger için, Himmler'in -Hitler'in arkasından- Müttefiklerle saçma sapan bir şartlı teslimiyet aradığı açıktı.

Aynı günün sabahı, 19 Nisan 1945 Perşembe günü Hedwig Potthast, Himmler'le son olacak telefon görüşmesini gerçekleştirdi. Sohbet esnasında yalnızca kişisel konular konuşulsa da Himmler, "Durum her geçen gün daha da zorlaşıyor," diye uyardı. Önemli değil, dedi ve ertesi gün tekrar arayacağına söz verdi. Keza, aynı gün tuhaf bir şekilde, haberci olarak görev yapan SS Binbaşı Paul Baumert, Himmler'den şahsi bir mesajla çıkageldi. Mesaj her zamanki selamlamaları içeriyordu, fakat "büyük zorluklar" üstüne basılarak tekrar ediliyordu. Mesajın sonu ise kaygı vericiydi, "Tanrı'nın onu [Hedwig], çocukları ve Almanya'yı koruması ümidiyle."[21]

Peiper, her geçen gün artan hayal kırıklığıyla birlikte 19 Nisan'da halen savaşmaya devam ediyordu. Eski güvenilir komutanları ve astları -Werner Poetschke, Werner Wolff ve Heinz von Westernhagen- Mart ortasında Macaristan'da gerçekleşen korkunç çarpışmalarda öldürülmüşlerdi.[22] Ertesi gün, Hitler'in doğum günü 20 Nisan 1945'te, Jochen Peiper resmen SS albaylığa terfi edildi. Keza Peiper, Hitler'in bu

21 "Hedwig Potthast: Reichsfuehrer Himmler's Mistress," Yedinci Ordu Sorgu Merkezi, SAIC/15, 22 Mayıs 1945, NA RG 319, Araştırma Depo Kayıtları (IRR), Himmler dosyaları, XE-00632. Hedwig Potthast, o tarihlerde Berchtesgaden yakınlarındaki evinde olduğunu iddia etti.

22 Peiper'ın 1. Panzer Taburu'nun komutanı Werner Poetschke, Veszprem yakınında aldığı yaralar neticesinde 24 Mart'ta öldü. Peiper'ın gözdesi Werner Wolff, 19 Mart'ta aynı çarpışmalarda ve Heinz von Westernhagen'la aynı gün öldü. Hayatının ilerleyen dönemlerinde Peiper sık sık, "Komutamın en iyisi savaşta öldü," diyecekti. H. Peiper, mülakat, 21 Mayıs 1999.

onuru ona bahşetmek adına sahaya bizzat çağırdığını gururla iddia ediyordu.[23] Fakat, sanki umutsuz şartların altını çizmek istercesine Peiper o gün, Rusların tank atışlarıyla Kızıl Haç ambulanslarının tahliyelerini engellemeleri sırasında Avusturya Rohrbach'taki cehennemî çarpışmalarda yaralanan sekiz askerinin kurtarılmasını organize etmişti. Peiper, Hainfeld'i yoklayan Sovyetlere bir karşı taarruzla misilleme yapmıştı. Yoğun havan barajının ardından göğüs göğüse çarpışmalar başladı. Sokakları için gerçekleştirilen muharebe tahterevalli misali bir ileri bir geri giderken, Avusturya'nın bu köyünde sağlam tek bir ev dahi kalmadı. Peiper taarruzu bizzat yönetti ve sekiz yaralının tamamı tanklarından birinin üzerine yerleştirildikten sonra dışarı çıkarıldı.[24]

O esnada Peiper'in anne ve babası, Charlotte ve Woldemar, Rusları karşılamak adına şehirde bulunmak istemediklerinden bombardımanlarla harap olan Berlin'den kaçtılar -ki bu kaçınılmaz sonuçtu. 15 Nisan 1945'te Woldemar, Avusturya'da Salzburg'un yaklaşık yetmiş kilometre güneyindeki Bad Gastein'a ulaştı. 1942'de ordudan terhisi öncesinde kalp rahatsızlıklarını atlattığı o köy ve sanatoryum, Ruslardan saklanmak için ideal bir yerdi. Woldemar durumunu, "işsiz bir mülteci" olarak kaydetmişti.[25] Yine de oradaki sicil kartında, en son Varşova'da bir iş insanı olarak çalıştığı yazıyordu!

Şimdiyse Ruslar Berlin'in kapısındalardı. Hitler'in doğum gününde, 20 Nisan Cuma günü Himmler ve Berger, yaklaşan Müttefik güçlerinden kaçınmak adına Nauen üzerinden Berlin'e geçtiler. Öğleden

---

23 Peiper daha sonra eski tutsağı Binbaşı Hal D. McCown'a, Hitler'in terfi için bizzat aradığını –belki de daha fazlasını- söyleyecekti. "Savaşın sonlarında Avusturya'da *1. SS Panzer Tümeni*'yle Viyana yakınlarında Ruslarla çarpışıyordu. Üçüncü Reich'ın son aşamalarında Hitler, gösterdiği kahramanlıktan örürü onu sözlü olarak terfi etmek üzere telefon etti. ... Dachau davalarında verdiğim ifadenin ardından onu hücresinde ziyaret ettiğimde Peiper, bu konu hakkında beni bilgilendirdi." McCown'dan John S. D. Eisenhower'a, 18 Mart 1966, John S. D. Eisenhower Evrakı, Abilene, KS, Bitter Woods, Kutu 2.

24 Peiper'ın Rohrbact'taki yaralılarını kurtarışı: Tiemann, *Chronicle of the 7. Panzer Kompanie*, 304.

25 Meldeschein: Woldemar Peiper, 15 Nisan 1945, Bad Gastein Köyü, Sammlung Westemeier. Woldemar Peiper'ın 1942-1944 yılları arasında acı ve ölüm gettosuyla birlikte savaş hâlindeki Varşova'da nasıl bir işle meşgul olduğunu gerçekçi şekilde düşünmek gerek. 1943 Mayıs'ına kadar Varşova'da, görünürdeki bütün Yahudiler ortadan kaldırılmıştı. Bu korkunç bölüme ilişkin daha komple bilgi için: Norman Davies, *Rising '44: The Battle for Warsaw* (New York: Viking-Penguin, 2004).

sonra şehre ulaştıklarında sokakları harap ve tüter hâlde buldular. Başkent Hitler'in doğum günü için genellikle süslü görünse de şimdi yalnızca aşırı fanatik faşist ayyaşlar bağlılık gösteriyorlardı. Buna rağmen, Hitler'in peşinden gidenler yıkıntıların duvarlarına gevşekçe asılı kırmızı, beyaz ve siyah Nazi bayraklarını görüyorlardı ve acıklı pankartlarda, "*Die Kriegsstadt Berlin grüsst den Führer!* - Savaş Kenti Berlin, Liderimizi Selamlıyor," yazıyordu.[26] O esnada uzun menzilli Rus roketleri tepelerinde ıslıklar çalmış ve çok yakınlarında patlamıştı. Arabalarından atlayan iki adam canlarını kurtarmak için koştular.

Muhafızları geçerek Reich Şansölyeliği'ne giren Himmler ve Berger, kasvetli bir manzarayla karşılaştı. Göring, Ribbentrop, Karl Dönitz, Ernst Kaltenbrunner ve Albert Speer, on metre yüksekliğindeki cilalı mermerden yapılma dev kabul odasında duruyorlardı. Artık feci şekilde harap hâldeydi. Bir zamanlar Berlin'in inşasının başlangıç noktası ve Üçüncü Reich'ın vitrini olarak görülen bina, şimdi etrafa saçılan beton ve taş parçalarıyla yıkık bir harabeydi. Büyük binanın pencerelerinin neredeyse tamamı paramparça olmuştu. Hitler'in şahsi gücünün fevkalade gösterişli anıtı, sıradan ve bir şekilde oldukça şeytanî görünüyordu. Daha sonra Führer, harabenin uzak girişinden kamburlaşmış ve küçülmüş bir hâlde belirdi.

Hitler diğerleriyle birlikte Şansölyelikte önemli bir tur attı. Adamları kabul ederken, "bütün vücudu şiddetli şekilde titredi."[27] Alman lider, Rusların Berlin'deki en büyük yenilgilerini almak üzere olduklarına ilişkin sahte bir öz güvenle kükredi. Konuştuğu sırada yan bakışlar atılıyordu. Kimse hiçbir şey söylemedi, fakat O.K.W.'nin başı Wilhelm Keitel'ın da aralarında olduğu birçok kişi, Hitler'i henüz vakit varken ayrılması için cesaretlendiriyordu. "Ne istediğimi biliyorum," dedi. "Birliklerimi Berlin için belirleyici muharebem için çağırıp da aynı anda kendim nasıl güvenli bir yere gidebilirim? Başkentte mi öleceğimi yoksa son anda Obersalzberg'e mi uçacağımı kadere bırakacağım!" Liderleri, kendisiyle birlikte diğer herkesi topyekûn yıkıma sürüklemeye kararlı görünüyordu.[28] Bu mukabelenin sonuçlanmasıyla, yüksek Nazi

---

26 Beevor, *The Fall of Berlin 1945*, 249.

27 "Interrogation of Reichmarschall Hermann Goering," SAIC /X/5, 24 Mayıs 1945, Yedinci Ordu Sorgu Merkezi, NA, RG 338, ETOUSA, ETO-MIS-Y, Yedinci Ordu, Kutu 73.

28 Albert Speer, *Inside the Third Reich: Memoirs* (New York: Macmillan, 1970), 599.

gücünün şövalyeleri elli altıncı doğum günü için tebriklerini sundular. Her biri zayıf bir tokalaşma için öne çıktı. Albert Speer, nezaketsiz sessizlikten etkilenmişti, "Kimse tam olarak ne diyeceğini bilmiyordu."

Dışarıda, patlayan bombalar havayı kükreyen bir fırtına gibi ele geçirmişti. Kısa süre sonra maiyet, Hitler'in günlük savaş toplantıları için sığınağın küflü kısımlarına geri döndü. Her zamanki durum haritası, Alman başkentinin etrafında kurşun kalemle çizili bir ilmeği gösteren çok sayıda çirkin kırmızı çizgiyle doluydu. Ruslar Berlin'i kuşatıyorlardı. Hitler, etrafındakilere bunun bir meskûn mahal muharebesi olacağını görebildiğini söyledi -bu, Sovyetlerin ona Stalingrad'da yaptıklarının hesaplaşması olacaktı. İçi boş tarihsel paralellikleri görmezden gelen birkaç general, karargâh tamamen kuşatılmadan önce Obersalzberg'e taşınmasının gerekli olduğuna gergin şekilde dikkat çektiler. Göring bunu çabucak kabul etti ve artık Bavyera Ormanı'ndan güneye doğru kaçabilecekleri tek bir yol kaldığını söyledi.

O öğleden sonra Adolf Hitler, son kez yer üstüne çıktı. Hitler Gençliği lideri Artur Axmann kendisine bahçeden çıkarken yavaşça eşlik etti. Üzerine giydiği kalın ceket bile zayıf görüntüsünü gizleyemiyordu. Arazi, bomba kraterleriyle ve büyük moloz yığınlarıyla çevriliydi. Havada mermi sesleri yankılanıyordu. Çok genç birkaç Hitler Gençliği üyesinden oluşan küçük bir grup, Alman liderle buluşmak üzere toplanmıştı. Hitler yorgun bir şekilde gülümseyip, genç elleri sıkarak ve Demir Haçları dağıtarak sıra boyunca ilerlerken Hermann Göring ve Joseph Goebbels onu izliyorlardı. Her ne kadar asker kepleri giyiyor olsalar da onlar yalnızca erkek çocuklarıydılar.

Hitler bahçede Hitler Gençliği üyelerinin kulaklarını sıkarken, Heinrich Himmler de uzun boylu eski doktoru Dr. Ludwig Stumpfegger ile acil bir konuşma gerçekleştirdi. Stumpfegger şimdi Hitler'e bakmakla yükümlüydü. Himmler, eski dostundan oldukça önemli bir iyilik isteyeceğini söyledi: Şayet Almanya'nın kaderini umursuyorsa, Hitler'i gizlice ölümcül bir iğneyle öldürmesini söyledi -her hâlükarda birkaç günden fazla zaten yaşayamayacaktı. Yine de bu olacak gibi değildi. Himmler, Stumpfegger'i artık tamamen Führer'in büyüsüne kapılmış, "Hitler'le öylesine sarhoş olmuş ki" gerçeklik duygusunu kaybetmiş olarak niteledi.[29] Himmler, Luftwaffe'nın başkomutanı Hermann Göring'e dön-

29 Peiper, Toland tarafından yapılan mülakat, 10 Ekim 1963. Dr. Karl Gebhardt, 23 Nisan 1945'te Hitler'le son karşılaşmalarını anlattı. O ve Dr. Stumpfegger,

dü ve ona Kont Bernadotte'nin kendisini görmeye geldiğini söyledi. "Eisenhower'ın aracı olarak gönderdiği adam o olmalı." Tombul Göring, "Buna inanamıyorum!" dedi ve arkasını döndü.[30] Soğuk bir akşam yağmurunda Himmler arabasına binerek Felix Kersten'in malikânesinde bulunan Dünya Yahudi Kongresi temsilcisiyle görüşmek üzere yola çıktı -ki bu son derece ironik. Hitler'i bir daha asla göremeyecekti.

Ertesi sabah Hitler, alışılmadık şekilde saat 09:30'da uyandı. Derin yeraltı sığınağı sarsılıyordu. General Wilhelm Burgdorf, Otto Günsche ve Albay Nicolaus von Below'la görüşmeden önce aceleyle tıraş oldu. "Neler oluyor?" dedi talepkâr şekilde. "Bu atışlar da nereden geliyor?" Kızıl Ordu'nun ağır topları, diye yanıtladı Burgdorf. Hitler şüpheyle, "Ruslar şimdiden bu kadar yaklaştılar mı?" diye sordu.[31] Gerçekten yaklaşmışlardı. SS irtibat subayı aynı gün ona, şehrin artık kuzeyde Oranienburg ve güneyde Zossen'de Sovyet okbaşlarıyla birlikte neredeyse tamamen kuşatıldığını bildirmek zorunda kalmıştı. O.K.H. ve silahlı kuvvetler yüksek komutası alelacele kaçmıştı.

Bununla birlikte, Rus gelgitinde Berlin'e dar bir boğaz üzerinden ulaşmak halen mümkündü. SS'teki efendisinin aksine Gottlob Berger sadık kalmıştı. 22 Nisan Pazar günü, otomobille yaptığı tehlikeli bir başka yolculukla Hitler'in karargâhına geri dönmüştü. Son gelişinde, molozlar ve yanmış otomobil ve tramvay enkazlarıyla kapanan sokaklardan oluşan bir labirentten tehlikeli şekilde ilerlemeyi göze almıştı.

Hitler'in sığınağından Goering Strasse'ya çıktıklarında kendilerini gerçeküstü bir şehirde korkunç ve daimi Rus topçu bombardımanından yaralı şekilde buldular. Gebhardt, Hitler'in Reich'ının son anını gördü, "İşte bu son," dedi. Berlin'den ayrılıyordu. Hitler'in sığınağına dönmeden önce Dr. Stumpfegger şaşkınlıkla ona döndü. "Karl, çıldırdın mı sen? Nasıl olur da böyle bir şey söylersin. ... Yalnızca sonda Hitler'e sadık olanlar zafer ganimetlerini alacaklar." Gebhardt'ın dili tutuldu ve oradan ayrıldı. Stumpfegger, intiharının ardından Hitler'in sığınağından kaçmaya çalışırken Martin Bormann'la birlikte öldürüldü.

30 "Interrogation of Reichsmarschall Hermann Goering," *a.g.e.* Himmler: "Yurt dışında, barış ve düzeni sağlayabilecek tek kişi olarak kabul görüldüğüme ilişkin kesin bir kanıtım var." Esasen 1945 Mayıs'ında Winston Churchill bir savaş kabinesi toplantısında, Himmler'le görüşüp barış şartlarının sağlanışının ardından "daha sonra onu öldürmelerinin" gerekip gerekmediğini sesli şekilde düşünmüştü. Jamie Doward, "Hitler Must Die Without Trial," The Observer, 1 Ocak 2006. Keşif, PRO tarafından 2005'te gizliliği kaldırılan Norman Brook'un Savaş Kabinesi notlarından gerçekleşti.

31 Otto Günsche'nin sorgusu, alıntılandığı yer Beevor, *The Fall of Berlin 1945*, 262.

Sovyet bombardımanının soluklandığı bir boşlukta, başka bir vaziyet brifinginin en hararetli anına tanık olmak için Şansölyelik karargâhına süratle girdi. Hitler sekiz buçukta geldiğinde, çok büyük bir tahminle on bin kişiden oluşan kısıtlı imkânlara sahip bir SS birliği olan Ordu Müfrezesi Steiner'ın ilerleyişine anında kafayı taktı. Felix Steiner'a Rus sağ kanadına karşı taarruza kalkmasını emretti ve subaylarını emirlerini yerine getirmedikleri takdirde idam etmekle tehdit etti. Büyük Frederick'in yardımını isteyerek, "Son taburu kim düşürürse o kazanır," diye bağırdı. Hakikaten de çalışma odasında artık münzevi saatler geçiriyordu, sanki tarihi figür içinde bulunduğu açmaza biraz mistik bir netlik kazandırabilirmiş gibi Büyük Frederick'in dev portresine bakıyordu.

SS'i temsil eden küstah irtibat subayı Hermann Fegelein ve Alfred Jodl'un da aralarında olduğu subay çemberi oldukça dardı. Yıkıcı askerî durum, sığınak top mermilerinin darbeleriyle sarsılırken açıklandı. Bunun üzerine Hitler, felç geçirircesine köpürdü. "Herkes beni kandırdı. Kimse bana gerçeği söylemedi. Wehrmacht bana yalan söyledi ve nihayet SS de beni zor durumda bıraktı." Bağırmaya devam ettikçe "yüzü mavimsi mora döndü." Berger, onun felç geçirdiğini düşündü.[32]

Dönüşünün ardından Himmler planlarını açıkladı: Berger'e, "Sen benim entrika adamımsın," dedi. Pazar olmasına rağmen SS generaline bir bankaya gitmesini emretti; orada kendisine on bir büyük çanta dolusu döviz verecek bir temsilciyle buluşacaktı ve ardından kendisini

32 SS İrtibat Subayı Hermann Fegelein, 27 Nisan 1945 öğleden sonrası ortadan kaybolarak bir asker kaçağının kaderini yaşayacaktı. Kısa süre sonra Berlin'in kenar mahallelerinde yakalandığında sivil kıyafetler içerisindeydi ve mülteci olduğunu iddia etmişti. Gerçekteyse, Kont Bernadotte'yle müzakereleri sırasında Himmler'e yardım etme görevindeydi. Yakalandığı haberi derhal Hitler'e iletildi ve Führer, bir an bile düşünmeden yakalanarak geri getirilmesini ve vatana ihanetten askerî mahkemeye çıkarılmasını emretti. Eva Braun'un kayınbiraderi olduğu için, Reich Şansölyeliği bahçesinde vurularak öldürüldü. "Summary Interrogation: The Last Days in Hitler's Air Raid Shelter, Fraulein Hanna Reitsch," AIU/IS/1, 8 Ekim 1945, NA, RG-407, ABD Birinci Ordu İstihbaratı, 101/2.13, PWI Dosyaları, Kutu 1511. Ayrılan tek kişi Fegelein değildi. Alfred Jodl ve diğer elli kadar subay, tabancalar kuşanarak 23 Nisan'da Hitler'i terk ettiler ve Krampnitz boyunca ilerleyip Teltow Kanalı'nı geçerek Nauen'e Ruslardan yalnızca yarım saat önce ulaştılar. Nihayetinde Jodl ve küçük grubu 2 Mayıs'ta Flensburg'a vardılar ve orada daha sonra İngilizlerce esir alındılar. "Interview with Generaloberst Alfred Jodl," 2 Ağustos 1945, John S. D. Eisenhower Evrakı, Kutu 41, Yüksek Komuta.

güneye götürmek üzere hazır bekleyen bir uçağa binecekti.[33] Mali açıdan desteklenmesiyle birlikte Berger, Berlin düştükten sonra savaşmaya devam edecek olan güney muharebe grubunun başına geçecekti. O günün ilerleyen saatlerinde Berger, Himmler'in yakında Luftwaffe'nın çok gizli teşkili KG 200 filosuyla kaçarak kendisine katılacağına tamamen inanmış vaziyette uçakla oradan ayrıldı. Dolu deposuyla bekleyen dev bir kaçış uçağının dizginleri halen Werner Baumbach'ın elindeydi.[34]

23 NİSAN PAZARTESİ GÜNÜ PEIPER'IN ESKİ KOMUTANI SS Tuğgeneral Wilhelm Mohnke, artık "Hisar" olarak adlandırılan Berlin'in savunmasını devraldı. Hitler'in koruması olan Mohnke, Führer'in son generali olarak hizmet etmek için de yanında savaşacaktı. 1945 Nisan'ının sonunda Wagneryan bir son kesin görünüyordu. Yapılabilecek çok az şey kalmıştı. 25 Nisan'daki kaosun ortasında Mohnke, "Kendi silahlarınızı, teçhizatlarınızı ve tayınlarınızı getirin," tavsiyesinde bulundu. "Her bir Alman erkeğine ihtiyaç var."[35] Ve tabii Alman

33 Otto Ohlendorf'un sorgulanması, 15 Aralık 1945, IfZ, RG 260 3/71-3/5/4. Büyük döviz torbalarına ne olduğu asla tespit edilemedi.

34 Hitler'in özel pilotu Hans Baur, bir Pazar matinesinin hemen yanındaki arazide Werner Baumbach'a, mücadeleye Almanya dışında devam etmek için üst düzey Nazi subayları uçurması gerekebileceği fikrini verdi. Plan, 6.115 kilometrelik menzile sahip üç devasa BV-222 "Wiking" uçan botu kullanarak en iyi otuz Nazi liderini emredilen yere götürmekti. İlk plan, Kiel'in hemen kuzeyinde onları aldıktan sonra Hitler, Speer, Himmler, Göring ve Jodl'la Grönland'a uçmaktı (Mürettebat, tedariki sürdürmek için Almanya'yla Grönland'daki meteoroloji istasyonu arasında uçtuğu için savaş uçuşu tecrübesine sahipti). Uçak dizel yakıt kullandığı için, Grönland sularında görev yapan bir dizi denizaltıdan yakıt ikmali yapmak ve Arjantin'e hatta Japonya'ya kolayca ulaşmak mümkündü. Yine de Hitler Berlin'de kalmayı ve Nisan ortasında hayatına son vermeyi tercih etti. Albert Speer de Baumbach'a Grönland'a kaçışla ilgilenmediğini söyledi. BV-222'lerin ikisi, 8 Nisan gecesinde Müttefik bombardımanıyla imha edildi, fakat son devasa uçak bunun ardından hazır hâle getirildi ve erzak, çadır, silah ve hatta kutup teçhizatıyla baştan aşağı donatıldı. Fakat 28 Nisan'da Baumbach'la görüşen Himmler çok beklemişti. Dört gün sonra İngiliz güçleri Travemünde'deki limana yaklaşırken dev deniz uçaklarının sonuncusu da isabet alarak battı. Hauptmann Ernst Koenig'in hikâyesi: Nick Fielding, "How I Prepared the Nazis' Plan for a Great Escape to Greenland," *Sunday Times* (Londra), 28 Aralık 2003. Ayrıca Speer, *Inside the Third Reich*, 622–623.

35 General Mummert'in günlüğü, Andrew Tully, *Berlin: Story of a Battle* (New York: Simon and Schuster, 1963), 196.

kadınlarına da. Aksak SS lideri, kısa süre sonra tıpkı erkekler gibi kendilerini feda etmeleri için "Mohnke Kızları"nı teşkil etti.[36]

25 Nisan saat 05:30'da, Sovyet silahları çok büyük miktardaki roket ve topçu atışıyla Berlin'e şelale gibi dökülüyordu. Gürleyen salvolar, son taarruzun habercisiydi. Yüzlerce Rus uçağı, ayakta kalan her şeyi vurmak için daha da fazla bomba bırakıyordu. Binalar yıkılarak, grotesk moloz ve kül yığınlarına dönmüştü. Sert sokak çatışmaları arttı. Flak bataryaları, mermileri tükenene veya ateş kusan T-34'lerce üzerlerinden geçilene dek Rus tanklarını vuruyorlardı. Hitler Jugend taburları kendilerini feda ederlerken, umutsuz taarruz ve karşı taarruz dalgaları Olimpiyat Stadının çevresini sarmıştı.

O esnada Hitler uşağı Heinz Linge'yi özel bir görüşme için çağırdı. Hitler'in şaşırtıcı talimatları vardı: Alman lider hayatına son verdikten sonra Linge'yi cesedini sığınaktan çıkarıp tamamen yakmakla görevlendirdi. "Ölümümün ardından kimse beni görmemeli veya tanıyamamalı," dedi. "Yanışı gördükten sonra odama dön ve ölümümün ardından beni hatırlatacak her şeyi topla. Her şeyi -üniformaları, evrakları, kullandığım her şeyi- insanların Führer'e aitti diyebileceği her şeyi al. Dışarı çıkar ve yak."[37] Yalnızca tek bir şahsi eşya kurtarılabilecekti, Anton Graff'ın Büyük Frederick portresi. Portre, Hitler'in şahsi pilotu Hans Baur tarafından bir şekilde Berlin'in dışına çıkarılacaktı.

26 Nisan'da Sovyet 79. Muhafız Tümeni, Landwehr Kanalı boyunca savaşarak ilerledi ve Reich Şansölyeliği'ne dört yüz metre mesafeye kadar yaklaştı. Üçüncü Reich'ın bu son burcuna yaklaşma çabaları, Valkyrie'ler gibi teslim olmaktansa ölmeye kararlı Leibstandarte Adolf Hitler'in bir taburu tarafından savunuluyordu.[38] O günün ilerleyen saatlerinde Sovyetler, Berlin'in kalbi Alexanderplatz'a ulaştı. Ruslar başkenti, çelik gibi çeneleriyle eş zamanlı bir taarruz altına aldı. Hitler,

36 Tully, *Berlin*, 8, 259

37 Robert Payne, *The Life and Death of Adolf Hitler* (New York: Praeger Press, 1973), 549. Savaş sonrası hatıratında Heinz Linge, Hitler'in "yünlü battaniyeleri ve iki ölü yakmaya yetecek kadar petrolü hazır tutması" emrini verdiği toplantıyı iki gün sonrasına, 27 Nisan'a tarihlendirdi. Heinz Linge, *With Hitler to the End: The Memoirs of Hitler's Valet* (Yorkshire: Frontline Books, 2009), 192.

38 Vaisili I. Chuikov, *The Fall of Berlin* (New York: Holt Rinehart and Winston, 1967), 204.

savunmaların Armeegruppe Wenck gelene değin 24 saat daha dayanmasını emretti. Fakat Wenck'in güçleri de zayıftı.

Alman lider artık bir fantezinin içinde yaşıyordu. Uzun zamandır yanında olan sekreteri Johanna Wolf, "Savaşın gidişatına Hitler'den daha fazla hâkimdim," dedi. "Savaşın sonuna çok daha kısa sürede varacağımızı fark etmiştim. Yalnızca genel sorunları görüyordu -ailesinden birini savaş yüzünden kaybeden bir kadının aksine ... insanlarla temasını kaybetmişti. Son güne değin halen zafere inanıyordu."[39]

27 Nisan Cuma günü Mohnke, Sovyet tanklarının çarpışarak Wilhelmplatz'a doğru ilerlediği haberini vermek üzere sabah askerî brifingini böldü. General Hans Krebs, kısa ve öz bir tahminde bulunarak Rusların Führer'in sığınağına kırk sekiz saatten az bir zamanda ulaşacaklarını söyledi. Havadaki aşırı karamsarlığı bölen yine Leibstandarte SS'in eski komutanı oldu. Pat diye, "Führerim!" dedi, "1933'te istediklerimizi tam olarak gerçekleştiremedik!"

Alaycılığı neredeyse hiç fark edilmemişti. Aksine, Hitlerve Goebbels eski günlerin ihtişamını hatırlamaya daldılar. Bitirdiklerinde ise Hitler sinmişti; Berlin'de kalacaktı.[40] O esnada Mohnke, Führerbunker'e yüklenen Sovyet ordusuna karşı umutsuz bir taarruz toplamayı başarmış, yakın mesafeden atılan mermi salvoları ve göğüs göğüse çarpışma neticesinde geçici olarak püskürtmüştü. SS generalin fedakâr savaşçılarından yalnızca çok azı hayatta kalacaktı.

O sırada Heinrich Himmler, henüz hayatına son vermeye hazır değildi. Nisan ortalarında, Werner Baumbach'ın KG 200'ünü özel bir görev için son intihar operasyonlarından almıştı. Baumbach yakın zamanda *Chef der Regierungsstaffel* -yüksek rütbeli Nazi liderlerini son anda gizlice kaçıracak özel bir müfreze- olarak atanmıştı. 28 Nisan 1945'te Baumbach, Himmler'le Mecklenburg'daki Güstrow'da acilen görüşme talebinde bulunduktan sonra mültecilerle dolup taşan yollardan güç bela geçebilmişti.

Döner merdivenden geçirilerek Himmler'in çalışma odasına götürülen Baumbach, SS'in liderini basit bir odada yorgun ve sağlıksız hâlde buldu. Emniyeti kapalı bir makineli tabanca en yakın köşeye

39 "Special Interrogation Series, No. 10: Miss Johanna Wolf," PWB/SAIC/10, 31 Mayıs 1945, 7th Ordu Karargâhı, RG 332, ETO-MIS-Y, Kutu 116.

40 "Hitler's Letze Lagebesprechungen," *Der Spiegel*, 10 Ocak 1966, 42–45.

yaslanmış duruyordu. Hitler'in yerini almak üzere atanacağından emin olan Reichsführer SS, o odada oldukça başarılı bombardıman pilotuna, muhtemelen tarafsız bir ülke üzerinden Müttefiklerle barışı sağlamak adına yaptığı görkemli planlarını anlattı. "Savaş son aşamasına giriyor ve almam gereken birkaç tane oldukça önemli karar var. Führer Berlin'de izole hâlde. Almanya'da kaosu önleyebilecek tek kişi benim. Zannediyorum yabancılar benden başka kimseyle görüşmeyecek." Baumbach gözlerini kaçırmamak için kendini zor tutuyordu.

Himmler neşeyle, "Ahval umutsuzluktan çok daha öte," dedi. Sonra anlamlı şekilde Baumbach'ın uçağını sordu. Himmler, müzakereleri sürdürebilmek adına tarafsız bir ülkeye götürülmesi gerekebileceğini söyledi. "Bu amaçla kullanılacak bütün uçakların senin emrinde olduğunu duydum. Seçeneklerimiz neler?"

Baumbach, malikânenin penceresinden dışarı baktı. "Nereye uçabileceğimizi görmek adına dün dünya haritasını inceliyordum," dedi. "Dünyanın herhangi bir noktasına uçmaya hazır uçaklarımız ve deniz uçaklarımız bulunuyor. Uçaklar, güvenilir personelce idare ediliyor." Himmler duraklamış gibiydi. "Şayet müzakereleri başlatırsam uçaklara ihtiyaç duyacağım."

"Her an harekete geçebilecek yeterli sayıda uçağa sahibiz." Himmler, şayet işler beklenildiği gibi ilerlerse o uçağa yakında ihtiyaç duyacağını söyledi. Baumbach, büyük Blohm ve Voss uzun menzilli deniz uçaklarının kendisiyle birlikte Travemünde'de -Hamburg'un kuzeydoğusunda Baltık'a bakan kumlu kıyıdaki bir liman- olacağını belirtti. Himmler Baumbach'a kısa sürede kendisiyle iletişime geçeceğini söyledi.

Himmler, Berlin'deki Hitler'le birlikte ölümle yüzleşmeye istekli değildi. 28 Nisan akşamüstü, Hitler'in sığınağındaki bir telsiz operatörü BBC'nin, Himmler'in Batılı Müttefiklerle teslimiyet müzakerelerine teşebbüs ettiğini söyleyen bir yayınını yakaladı. Himmler'den uzun zamandır *"der treue Heinrich"* -sadık Heinrich- olarak bahseden Hitler öfkeden çılgına döndü.[41] Himmler'in tutuklanmasını ve Hitler karargâhındaki kayıp SS temsilcisi Hermann Fegelein'in bulunarak infaz edilmesini emretti.

---

41 Hitler'in sığınağındaki Leibstandarte SS santral operatörü Roschus Misch, o anı hatırlıyordu: Bkz. Nicholas Best, *Five Days That Shocked the World: Eyewitness Accounts from Europe at the End of World War II* (New York: Thomas Dunne Books, 2012), 29.

Hitler'in ihanete karşı öfkesi ne kadar büyük olursa olsun, *Führerbunker*'de oyunun sonu gelmişti. 29 Nisan Perşembe günü Adolf Hitler, metresi Eva Braun'la evlendi ve zehir zemberek bir vasiyetname kaleme aldı. Bolşevizmin hakkından gelmek üzere giriştiği mücadeleye rağmen, Hitler'in imparatorluğunun çöküşü onları Avrupa'nın tam kalbine doludizgin getirmişti. Ertesi sabah personeliyle vedalaşmasının ardından SS mensubu emir subayı Otto Günsche ile görüştü; o esnada Sovyet kolları bir sokak ötedeydi. Günsche'ye, kendisi ve eşinin ertesi gün intihar edeceklerini söyledi. Günsche süratle Hitler'in şoförü Erich Kempka'ya telefon etti. "Derhal 200 litre benzine ihtiyacım var!"

Kempka, "İmkânsız!" diye yanıtladı. "Niçin lazım?" Günsche bunu söyleyemedi, fakat Kempka'ya mutlaka benzin temin etmesi gerektiğini emretti.[42]

Ertesi gün öğleden sonra saat 15:30'da Adolf ve eşi odalarına çekildiler. Büyük Frederick'in dev portresi altında oturan Hitler, bir Walther PPK çıkardı, sağ şakağına dayadı ve tetiği çekti. Ani patlama sesiyle irkilen SS emir subayı Heinz Linge, içeri girdi ve Hitler'i masanın üzerine yüzüstü yayılmış vaziyette buldu. Yanındaki koltukta da Eva, soluk ve cansız hâldeydi. Bademlerin mide bulandıran tatlı kokusu -siyanür- havaya yayılmıştı. Günsche, "Şef öldü!" diye seslendi. Erich Kempka koşarak geldi.

Hitler'in uşağı Heinz Linge'yle birlikte ikisi, cesetleri binbir zahmetle dört kat merdivenden yukarı çıkardı. Girişe ulaştıklarında, sığınağın yıkıntılarına en fazla üç metre mesafedeki sığ bir çöküntüye cesetleri bıraktılar. Tam o sırada bir Sovyet topçu barajı başladı ve herkesi bir siper bulmaya sevk etti. Yalnızca Hitler ve gelininin cansız bedenleri kıpırdamamış, sığınağın hemen dışında gökteki ölüme bakıyorlardı.

42 Hitler'in ölümüne ilişkin birincil tanıkların çok fazla anlatısı var ve bunların çoğu da çelişkili. Ben Erich Kempka'nınkileri alıntılamayı tercih ettim, Erich Kempka, John Toland tarafından yapılan mülakat, LOC, John Toland Evrakı, Son Yüz Gün, Kutu 16. Ayrıca, "Testimony of Erich Kempka on the last days of Hitler," NCA Belgesi 3735-PS, 20 Haziran 1945, Otto Günsche, PRO, WO208 /3791. Ayrıca, Heinz Linge, *Bis zum Untergang: als Chef des persönlichen Dienstes bei Hitler* (Münih: Herbig, 1980). Gerçek meselelerde, *The Last Days of Hitler*'de (Londra: Arms and Armor Press, 1996) Anton Joachimsthaler'ın bu olaylara ilişkin değerlendirmelerine büyük ölçüde sırtımı yasladım. Bazı meselelerin netleştirilmesi adına Herr Joachimsthaler'la 20 Aralık 2004'te bir mülakat gerçekleştirebilecek kadar şanslıydım.

Salvoların arasında Kempka, cesetlerin üzerine bidonlarca benzin döktü -bu iğrenç bir süreçti. Nihayet, bedenler neredeyse benzinde yüzerken Kempka bulduğu bir bezin üzerine benzin döktü.

Bombardımanın durakladığı bir esnada Günsche sığınaktan fırladı ve ateşleyiciyi attı. Sığınağın üzerinde dev bir alev bulutu parladı. Arka plandaki Berlin'in enkazında, Nasyonal Sosyalist Berlin'in daha büyük piroteknik ölüm ıstırabı arasında neredeyse hiç görülmeyen alev topu, çirkin bir duman ve ateşe dönüştü.[43] Son bir itaat gösterisi olarak orada bulunanların hepsi, "ateşe baktılar ve ellerini kaldırarak selam verdiler." Yine de selamları yalnızca bir anlığına olmuştu, çünkü bir başka Rus bombardımanı Şansölyelik arazisini dövmeye başlamıştı. Müteakip üç saat boyunca görevliler, çok az şey kalana dek ateşin üstüne benzin döktüler.

Sığınakta daha fazla ölüm gerçekleşmişse de Mayıs'ın ilk gününde her şey bitmişti. Joseph Goebbels ve eşi, çocuklarını zehirlemişler ve ardından Reich Şansölyeliği bahçesinde bir SS emir erine kendilerini öldürtmüşlerdi. Ardından onlar da ateşe verildiler; Wilhelm Mohnke aynı şeyin Führerbunker'e de yapılmasını emretti. Etrafa dökülen birkaç bidon benzinin ardından yanan bir paçavrayla pek çok şey alevlere teslim oldu. O esnada Mohnke, Artur Axmann ve Martin Bormann Şansölyeliğin mahzeninde buluştular. Ayrı ayrı on küçük grup hâlinde kaçmayı deneyeceklerdi. Düz haki SS üniformasının üstüne giydiği deri ceketiyle Bormann, paniklemiş görünüyor ve kaçma konusundaki kararlılığını mırıldanıyordu. Çelik bir miğfer takarak Dr. Ludwig Stumpfegger ile birlikte doğuya doğru atıldı. Karanlıkta patlayan topların sesleri, hafif silahların çıtırtılarını bastırmıştı. Invalidentstrasse'ye doğru yöneldiler ve gecenin karanlığında hayaletler gibi kayboldular.

Mohnke, Otto Günsche ve diğerleri yaya şekilde kuzeybatıya doğru kaçmaya çalışırlarken, Berlin'deki radyolardan *Bruckner'in Yedinci Senfonisi* duyulmaya başladı.[44] Kaçmaya kararlı iki SS subayı, merdi-

43 "Historical Interrogation Report: Obersturmführer Erich Kempka," 26 Eylül 1945, NA, RG-338, "Records of the War Department General Staff," 290/56/3/3, Kutu 116. Ayrıca, Kempka, Toland tarafından yapılan mülakat, 1963 Ekim, LOC, Toland Evrakı, Son Yüz Gün, Kutu 6.

44 Mohnke ve Günsche, 2 Mayıs 1945'in son saatlerinde Berlin'deki Schultheiss-Patzenhofer bira fabrikasında Sovyetlerce köşeye sıkıştırıldılar ve teslim oldular. Gariptir, iki SS de daha sonra sarhoş Kızıl Ordu askerlerince Sovyet zaferinin beklenmedik votka kutlamasına davet edildiler. Bununla birlikte kısa süre sonra

venlerden aşağı inerek yeraltı U-bahn'ına girdiler, fakat ters bir istasyon görevlisi kendilerini geri çevirdi. Gece yarısı diye şikayetlendi, metro kapalıydı. SS subayları itaatkâr şekilde geri döndüler, dakikalar sonra birbirlerine aptal diyeceklerdi -makineli tabancalar taşıyorlardı![45] Gece yarısının hemen ardından müzik durdu. Bir trampet sesinin ardından ciddi ses tonuyla spiker:

> Bolşevizme karşı son nefesine dek savaşan Führer'imiz Adolf Hitler, bu öğleden sonra Reich Şansölyeliği'ndeki harekât karargâhında Almanya için son nefesini verdi. 30 Nisan'da Führer, halefi olarak Büyük Amiral Karl Dönitz'i atadı.

Hitler ve Berlin uzanmış can çekişirken, Peiper ve adamları halen Avusturya'da çarpışıyorlardı. Yeni tank teslimatını aldıkları sırada haber Peiper'a ulaştı. "1 Mayıs'ta radyodan Berlin'deki felaketi ve Führer'in ölümünü öğrendik. Dönitz cesaretlendirici sözler söylese de yenildiğimiz anın geldiğini biliyorduk."[46] Peiper pişmanlıkla doluydu. Daha sonraları, "Savaşın sonunda, Führer'in Leibstandarte'sine en çok ihtiyaç duyduğu zamanda, kader bizi ondan ayırdı," diye yazacaktı.[47]

Savaş etraflarında çökerken, yirmi altı yaşındaki bir SS Yüzbaşı, 1. SS Panzer Alayı'nın karargâh bölüğünde lojistik çavuşu olarak görev yapan Otto Wichmann'la samimi bir şekilde konuşmuştu:

> Savaşın kaybedildiğinin her bir SS için bariz hâle geldiği günü hatırlıyorum. Führer'in ölümünün duyulduğu gündü, SS Yüzbaşı Schulze bana, "Führer öldü, fakat komutanımızın etrafında

---

NKVD personeli farklı fikirlerle geldiler. Bkz. James P. O'Donnell, *The Bunker* (New York: Houghton Mifflin, 1978), 321–335. Mohnke'nin Heidemann'la bu olaylara ilişkin konuşmaları, Heidemann, yazar tarafından yapılan mülakat, 20 Nisan 2009. Almanlar bir önceki gün teslim olduğunda, 9 Mayıs'ta Mohnke, Moskova'ya gönderilmeden önce kendini vurmaya çok yaklaşmıştı. Otto Günsche, beylik tabancasını kaldırması konusunda onu ikna etti. "Bakın General, Führerbunker'den birlikte çıktık. Yarmayı beraber aştık; önümüzde ne uzanıyorsa onu da birlikte aşacağız."

45 Birlikte verdikleri röportajda Mohnke ve Günsche'den Gerd Heidemann'a, yazara aktarıldığı tarih 20 Nisan 2009.

46 1. SS Panzer Keşif Taburu'ndan Jupp Steinbüchel, alıntılandığı yer Tiemann, *Chronicle of the 7. Panzer Kompanie*, 317.

47 Jochen Peiper'dan Willis Everett'e, 14 Temmuz 1946, Everett Evrakı.

toplanacağız. Gelecekte onunla asla irtibatı koparmamalıyız. Savaşın kaybedilmesinden sonra dahi, SS Albay Peiper liderliğinde Führer'in çalışmalarına devam edeceğiz," dedi.[48]

O son haftalar boyunca, Batılı Müttefiklerin Alman toplama kamplarını kurtardıkları sırada yaşanan dehşet sahnelerinin anlatıldığı çok sayıda şok edici telsiz mesajı geldi. Peiper ilgisizliğini dile getirmişti. Daha sonraları, "Savaşın son aşamasında toplama kamplarındaki şeyleri duyduğumuzda," dedi, "Hiç umurumda olmamıştı. Her şey çöküyordu, diye düşündüm, hepsinin cehenneme kadar yolu var. Bütün silah arkadaşlarım ölmüşlerdi."[49]

Altı adet yetmiş tonluk canavarın, "yenilmez" Jagdtiger'ın 1. SS Panzer Alayı'na teslim edilmesi bile artık heyecan vermiyordu. SS Albay, Herman Göring fabrikasından doğruca St. Pölten'e gelen bu devlerin diğerleriyle birlikte havaya uçurulması gerektiğini düşünmüştü. Peiper, 7 Mayıs 1945 gecesi St. Anton'daki terk edilmiş bir okulda subaylarıyla bir araya geldi. İronik bir şekilde, bir zamanlar kendisi, Sigurd ve Häschen Potthast'la kaygısız kış tatillerini geçirdikleri ünlü kayak merkezinin hemen yanında teslimiyetlerini ilan edecekti. Şimdi her şey değişmişti. Her bir adama tek tek baktı. Acı bir sesle, "Reich rüyası bitti!" dedi.

Sovyet 9. Muhafız Tank Ordusu'nun hızla artan baskısı, Leibstandarte'yi önce Mariazell ardından da Steyr şehri yönünde ricata zorladı. Tümenden kısa ve öz bir mesaj geldi; savaş 9 Mayıs 1945'te sona erecekti. Bir önceki akşam General Dietrich, Amerikan güçleriyle çatışmakta olan bütün birliklerin Enss Nehri boyunca onlara teslim olmasını söyledi; Ruslarla çarpışan birlikler de süratle Linz/Tuna hattına ricat edeceklerdi.[50] 7. Panzer Bölüğü'nden Reinhold Kyriss, savaşın son gününde komutanı Werner Sternebeck ile olduğunu aktarıyordu:

> Yoldaydım, düşen bir yakıt bidonu yüzünden yaralanmıştım. Peiper bir VW Kubelwagen'la geldi ve beni aldı. Ona, "Tanklarımız

48 "Second statement of Otto Wichmann," 23 Ocak 1946, Savcılık Eki P-128-A, NA RG 549, Dava 6-24, a.g.e., Kutu 9.

49 J. Peiper, Toland tarafından yapılan mülakat, 10 Ekim 1963.

50 "Wehrwolf... Sepp Dietrich: MFIU No. 5, 20 May 1945," NA, RG 338, 7. Ordu Sorgu Merkezi, Birim #5, Kutu 76, 290/56/2.

> nerede?" diye sordum. "Tanklar geçemezler," dedi. Hafif yaramla ilgilendiler. Peiper beni arabaya bindirirken, "Arkana yaslan," dedi, "merak etme evlat, eve döneceksin." Daha sonra Peiper günün emrini yayınladı. "Savaş bitti. Steyr şehrinde buluşacak ve tanklarımızı Amerikan hattına götüreceğiz." Yakınlardaki bir evde Sternebeck'i buldum. Bir masaya oturmuş, gömleksiz, binici pantolonu, pantolon askısı ve belindeki kılıcıyla tamamen sarhoş vaziyetteydi. Peiper'dan teslimiyet emrini aldığında ağlamaya başladı, fakat sonra sakinliğini geri kazandı. Kıyafetlerini giyerken ona yardım ettim. Ardından adamlarına döndü ve ifadesiz bir yüzle adamlarına haberi verdi. Sternebeck bir subay sakinliğine erişmekte zorlanıyordu. "Bizler burada ... namağlup vaziyetteyiz." Ruh halimiz çok düşüktü.[51]

O sabah Peiper, kalan tanklar suya indirilerek Enns Nehri'nden geçirilirken komutasındaki adamlarla son kez bir araya geldi. Peiper, bütün komutası geçerken köprüde dimdik durmuş, tankçı üniforması içinde kusursuz görünüyordu. "Savaş bitti!" diye bağırdı. Hepsi buydu.

Berlin genelinde ve Rus cephesinde SS subayları teslim olmak yerine ya silahla intihar ediyor ya da siyanür kapsülleri çiğniyorlardı. Peiper sakin bir ses tonuyla adamlarına fedakârlıkları için teşekkür etti. Leibstandarte kendisiyle *Garde Napolienne* gibi gurur duyuyordu, "Muhafız ölür, fakat asla teslim olmaz." Aklında bu düşünceyle Peiper, adamlarını SS saflarını silen intihar dalgasına karşı uyardı. "Eve nasıl döneceğinize odaklanın," dedi. Almanya'nın yeni bir meydan okumada her bir adama canlı ihtiyacı vardı.

PEIPER, MEZARA GİRDİKTEN SONRA GELEN SADAKATİN NİBELUNGLARA bırakılmasının en iyisi olacağını söyledi.[52]

---

51 Reinhold Kyriss, yazar tarafından yapılan mülakat, 20 Mayıs 1997.

52 "Reich Rüyası Bitti!" Panzer alay doktoru Dr. Herbert Knoll'un anıları, 7 Mayıs 1945, nakledildiği yer Tiemann, *Chronicle of the 7. Panzer Kompanie*, 320. Peiper'ın Stiermark yakınlarında adamlarına son emirleri: Horst Schumann, yazar tarafından yapılan mülakat, 8 Mart 2006.

Onuncu Bölüm

SON SAFHA

ABD ORDU İSTİHBARAT SERVİSLERİNİN YANA YAKILA ARADIKLARI adam Jochen Peiper; esasen savaşın sonunda saklanmıyordu.

Diğer pek çok Alman asker gibi o da yalnızca evine ulaşmaya çalışıyordu. Tegernsee Vadisi'ni, Sigurd'u ve çocuklarını hedefleyerek çiçeklerle bezeli dağ çayırlarında yürüdü. SS Albay Peiper, yola ilkin diğerleriyle birlikte çıkmış, fakat zamanla herkes kendi yoluna gitmişti. Nihayetinde Peiper'ın yanında yalnızca eski SPW taburunun son komutanı SS Binbaşı Paul Guhl kalmıştı. Kaçaklar gündüzleri Avusturya tepeleri boyunca ilerliyor, geceleri samanlıklarda uyuyor, yardımsever çiftçilerden aldıkları yiyeceklerle karınlarını doyuruyor ve susuzluklarını da verimli dağ akarsularından gideriyorlardı.

Karayollarındaki kontrol noktalarından kaçınmak için Steyr'den Reichsraming'e, Kirchdorf an der Krems'e ve Gmunden'e, ülkeyi bir uçtan diğerine geçerek tepeler boyunca yorgun hâlde yüzlerce kilometre yol yürüdüler. Batıya doğru ilerlerken Salzburg'un güneyindeki geçilmesi neredeyse imkânsız arazilerden geçtiler. Rottach-Egern'e vardığında ne yapacaktı? 22 Mayıs 1945'te Peiper, Schilersee Gölü'ndeki bir toprak tenis kortundan geçerken eve yaklaşmıştı. Amerikalılar bölgeyi üç hafta önce işgal etmişlerdi, fakat Peiper da temkinli yürüyordu. Hakikaten, Sigurd ve çocuklarına 15 kilometreden az bir mesafe kalmıştı.

"Eller yukarı!"

Çığlık tenis kortunun öbür ucundan gelmişti. Sesler, Amerikan 42. "Gökkuşağı" Tümeni'nin -kollarındaki belirgin prizmatik kemer yüzünden böyle adlandırılmışlardı- 222. Piyade Alayı mensuplarına

aitti.[1] Bu askerler Avrupa'daki büyük çarpışmaların bitiminden sonra gelmişlerdiyse de komutaları renkli bir üne sahipti. Ne de olsa komutanları Tümgeneral "Hollywood" Harry Collins'di ve tümenin gittiği her yerde duvarlara gökkuşağı çiziliyordu -Gökkuşaklı Kilroy.

Yakalanmak üzere olduğunu anlayan Peiper, taşıdığı tabancayı hemen uzakça bir yere fırlattı.[2] Bunca yıllık savaşın ardından! Ve şimdi de günler süren yürüyüş ve eve bu kadar yaklaşmasının ardından! Dünyası başına yıkılıyordu. "Savaşı düşününce," diye yakındı. "Neyi başardığımızdan emin değilim."[3] O ve Paul Guhl; atılan her ağda yakalanan bol miktardaki SS subayının arasında Peiper, isimsiz küçük bir yem balığı olarak kalmıştı, 222. Piyade Alayı tarafından alıkonuldular.[4]

42. Piyade Tümeni'nin 222. Alay'ı her ne kadar fazla tecrübeli olmasa da Peiper ve Guhl, üç hafta önce yaşanan hadiseyi bilselerdi muhtemelen daha fazla endişelenirlerdi. 29 Nisan 1945'te, Dachau'nun dehşeti tüm boyutlarıyla ortaya çıkmadan önce, 222. Alay Dachau'nun yaklaşık on kilometre kuzeydoğusundaki küçük bir köy olan Webling'de halen savaşan Waffen-SS'lerden oluşan bir bölükle çatışmaya girdi. Avrupa'daki Amerikalıların savaşın son haftasında bir şekilde hayatta kalmaya odaklandıkları sırada, gruptan bir Amerikalı köye yaklaşırken vurularak öldürülmüştü. Hadise, ilk SS unsurlarını ele geçiren Amerikan piyadelerini öylesine öfkelendirmişti ki, teslim olanlardan on yedisi Furtmayer Çiftliği'ndeki bir toprak yığınının önünde sıraya dizilerek soğukkanlılıkla infaz edildi. Yakınlara başka bir grup gönderildi ve Webling'de toplam kırk bir Waffen-SS öldürüldü.[5]

---

1 "Vicinity Rottach . . . the 1st Battalion captured high German officers including Maj. Gen. Gehlen, Lt. Gen. Paul Winter and 33 high ranking SS officers who were brought to Regimental S-2," NA RG 407, 42. Piyade Tümeni, 222. Piyade Alayı, "Report of Operations," 23 Mayıs 1945.

2 Peiper'ın mahkemede bizzat verdiği ifade, 22 Haziran 1946, *US v. Bersin*, Dava 6-24, 1968.

3 Peiper'ın yakalanması üzerine hissettiklerini Fritz Kosmehl'in aktarışı, Fritz Kosmehl, yazar tarafından yapılan mülakat, 17 Aralık 2004.

4 Arthur N. Lee Jr.'dan N. Thomson'a mektup. 19 Ağustos 1997, Rainbow Division Veterans Association [Gökkuşağı Tümeni Gaziler Derneği]. Piyade alayının 1. Taburu, 23 Mayıs 1945'te Schilersee civarında 33 yüksek rütbeli SS subayını ele geçirdi.

5 42. Piyade Tümeni'nin neredeyse unutulan lekesi için: "The Webling Incident," *After the Battle*, No. 27, 1980, 30–33.

Buna rağmen Peiper ve Guhl, o salı günü 222. Piyade Alayı'ndan adil bir muamele görmüşlerdi. İkisi de kimliğini saklamak için hiçbir şey yapmadı. Gariptir ki Peiper'ın adı, belki de öldüğüne ilişkin raporlar nedeniyle, Büyük Balık radarına henüz düşmemişti. Tıraşsız, yorgun ve açtılar, herhangi bir tören olmaksızın esir alındılar. Hızlı bir üst aramasından sonra ikisine de toz içindeki iki buçuk tonluk bir kamyonun arkasına kadar eşlik edildi ve Rottach-Egern'de yeni kurulan toplama noktasına götürüldüler.

Orada, Waldberg Dağı'nın heybetli yeşilliği önünde kurulu bir açık hava esir kampına konuldular ve 50 kalibrelik bir makineli tüfeğin ardına oturmuş bir Amerikan askeri tarafından gözlendiler. Neredeyse bine yakın Alman askeri vardı. Sigurd ve çocuklar yalnızca birkaç yüz metre ötedeydiler -Alman ordusundan yüzlerce ayaktakımıyla birlikte Jochen Peiper, bin bir zorlukla gelmeye çalıştığı kasabadaydı, nitekim Wolfgrubstrasse'den yüzlerce kilometre uzakta gibiydi.

En azından su ve erzakları vardı. Dışarıda, Waldberg'in kule gibi yükselen çayırlarının altında otururken gözlerini kısarak yaz güneşine baktı ve yeni kaderini -Amerikan Ordusu'nun tutsaklığını- düşündü. 431. AAA AW Taburu'ndan[6] gardiyanları, ağıla konulmuş mahkûmlarını kayıtsız ve kaderlerine boyun eğmiş hâlde buldular. Lakin Almanların tamamı böylesine kayıtsız değildi. Yukarı Bavyeralı bir oduncudan, bir grup kaçak SS'in Rottach'ın üst tarafındaki tepelerde saklandığı ve ellerinde silah ve patlayıcıların olduğu haberi geldi; doğrusu kaçak çete, Peiper'ın eskiden tanıdığı ve Himmler'in av rehberi Max Glasl tarafından yönetiliyor gibi görünüyordu. Kasabadaki Hotel Maximillian'ın sahibi şimdi Valepp yakınlarındaki dağlarda sıkıştırılmıştı ve yaklaşan herkesi av tüfeğiyle vurmakla tehdit ediyordu.[7]

---

6 AAA AW, *Anti-Aircraft Artillery Automatic Weapons* ifadesinin kısaltmasıdır. 40 milimetrelik Bofors otomatik uçaksavar toplarıyla teçhiz edilmişlerdir. (ç.n.)

7 431. AAA AW Taburu'nun AAR'si, birliğin 20-23 Mayıs tarihleri arasında yakalanan ve tamamı Rottach yakınlarındaki bir muhafazada tutulan çok sayıdaki SS askerini koruduğunu gösteriyor. Dahası Tabur, Tegernsee civarındaki hastanelerde nekahet dönemlerini geçiren beş binin üzerinde Alman askerinin bulunduğunu bildirdi. 25 Mayıs'ta: "Yüzbaşı Woefler, 1.400 savaş esirinin 40 kamyonla 4. Piyade Tümeni'nden alınarak Ansbach'a tahliye edildiğini bildirdi," RG 407, 431 AAA Bn, Harekât Günlüğü, 22–25 Mayıs 1945.

Glasl'ın rehberlik ettiği adam da kaçıyordu. 21 Mayıs'ta sahte bir kimlikle seyahat eden ve Harz Dağları'na sığınmayı planlayan Heinrich Himmler, Aşağı Saksonya'daki Neuhaus yakınlarındaki bir kontrol noktasında yakalandı. İngiliz gözetiminde Lüneburg'da sorgulanırken gizli bir siyanür kapsülü çiğnedi. Himmler dakikalar içerisinde öldü.[8] Peiper'ın eski üstü, kendisinin Schilersee'deki tenis kortunda yakalanışının ertesi günü intihar etmişti.

Peiper'ın iki olaydan da haberi yoktu. Diğerleriyle birlikte bekliyordu. Tegernsee'de ilgilenilmesi gereken nekahet hâlinde yedi binin üzerinde Alman gazisi vardı ve Peiper'ın esir edildiği gün, 42. Piyade Tümeni hevesle teslim olan dört bin Almanı esir aldığını bildirdi. 24 Mayıs gece yarısı kırk sekiz kamyon, Peiper ve diğer 1.947 kişiyi Ansbach'ın güneybatısındaki Feuchtwangen'deki bir başka toplama noktasına nakletmek üzere geldi.[9] Dört çeker kamyonlar, demiryolu sahasının yakınındaki büyük tahıl silolarının yanında durdu. Peiper ve diğer tutsaklar dışarıdaki büyük açık alana çıktılar. Silahlarla korunan demiryolu sahasının yanında, belirsizlik ve kayıtsızlıkla yere oturdular.

Ancak albay olan Peiper, en rütbeli Alman subayıydı. 27 Mayıs Pazar günü öğleden sonra, Kuzey Carolina'dan kahverengi saçlı, mavi gözlü, yirmi altı yaşında genç bir piyade teğmeni Feuchtwangen'a geldi. Stephen J. Sanders Jr. 22. Piyade Alayı'nın 2. Tabur'unda subaylık vazifesini henüz almıştı. Taburun ikmal subayı olarak, yeni esir kampındaki mahkûmların gıda ve ikmalinden sorumlu olacaktı. Sanders ve amiri Binbaşı Clifford M. "Swede" Henley, tabur karargâhı olarak hizmet veren, yaklaşık 12 kilometre mesafedeki Dinkelsbühl köyündeki konutlara yerleştiler. Sanders, Clemsonlu sert bir futbolcuya benzeyen Henley'le göz göze gelmekten kaçındı.

Sanders, diğer pek çok Amerikan askeri gibi Avrupa'daki çatışmalara deneyimsiz hâlde -kendisi, "90 günlük bir mucize," diyordu- girse de o kadar uzun süre kalamadı. Bulge sırasında Lüksemburg'da korkunç bir

---

8 Himmler'in sonu için: Peter Longerich, *Heinrich Himmler* (Oxford: Oxford University Press, 2012), 735–736. Ayrıca, Peter Witte ve Stephen Tyas, *Himmler's Diary 1945* (Stroud, BK: Fonthill Media, 2014).

9 Herbert J. Strong'dan Düşman Savaş Esiri Bilgi Bürosu'na, 21 Nisan 1952, RG 549, Peiper'ın Hapishane Dosyası, "War Criminal Prison Nr. 1: Records Relating to Parolee 1945–48," Kutu 94, 290/59/30-31/2-1.

piyade çarpışmasında savaştı ve ölmekte olan bir Alman askeriyle karşılaştığında bir aydınlanma yaşadı. Evrensel insan çilesiyle karşı karşıya kalarak, nefret ettiğini iddia ettiği düşmanını kurtardı. Sanki kendini kurtarıyordu. Sanders daha sonra, "Savaşta iki çeşit insanla karşılaşırsınız," diyecekti, "öldürmek ve talan etmekten keyif alanlar ve işleri gereği orada bulunanlar." Savaşta öngördüğü bütün şan, o kargaşayla birlikte çoktan kaybolmuştu. Hakikaten, 1944 Haziran'ından 1945 Mayıs'ına kadar çok sayıda takviyesiyle birlikte, Albay John F. Ruggles komutasındaki 22. Piyade Alayı'nın yaklaşık 1.547 civarı personeli ölmüş, 7.200'ünden fazlası yaralanmıştı; buna ilaveten çok sayıda askerin de onun gibi ruhu sarsılmıştı. Ardenlerde ölümle yüzleşmesinin ardından Sanders'ın hayatındaki her şey derin bir anlam kazanmış gibi görünüyordu.

Sanders bir süre Feuchtwangen'da kalacağını düşündü, keza onunla birlikte orada olan diğerleri de uzun süre kalacaklarını düşünüyorlardı. Almanya'da gördüğü yıkım düşünülürse, işgalin biraz daha zamana ihtiyacı var gibi görünüyordu. Bir tercüman aradı. Dinkelsbühl'de hazır, tek kollu bir Alman tercüman Eduard Dürr'le tanıştırıldı. Rusya'da Alman ordusu için çarpışan Dürr, Kiev yakınlarındaki bir katliamda kolunu kaybetmişti. Yine de Sanders şaşkındı; adam, engelinden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Sanders bundan bahsettiğinde Dürr omuz silkti; savaştaki yoldaşlarının çoğu ya ölmüşlerdi ya da kayıp bir koldan daha kötü hâldeydiler. Dürr gülerek, "İkimiz de hayattayız!" dedi. Aksanlı İngilizcesi harikaydı; annesi Virginialıydı, keza babası da Gettysburg'da Birlik subayıydı. Her halükârda Sanders, yeni yardımcısını baştan aşağı ayartıcı buldu – "cana yakın bir serseri."

Sanders, Dürr ile birlikte küçük Alman kasabasına cipiyle ilk kez geldiğinde, mahkûmlar da halen Ford kamyonların kasalarından düzenli bir şekilde indiriliyordu. Sanders, Alman askerlerinin ne kadar bakımlı göründüklerine şaşırmıştı. Üniformalıydılar ve kışlalarından yeni çıkmışlar gibi görünüyorlardı. Ilık bir pazar akşamüstüydü ve hapishane sahası, demiryolu sahasının yanında kalın bir taş Lagerhaus'un bulunduğu büyük ve yemyeşil bir çayırdı. Gün bittiğinde, SS'ler ve düzenli ordu askerlerinden oluşan yaklaşık beş yüz kişilik karmakarışık bir grup olmuştu. Sanders'a birisi, Peiper adında bir SS albayının gruptan sorumlu kıdemli subay olduğunu söyledi. Sanders adamla tanışmak için ayağa kalkarak kampın girişine ilerledi.

Kamyonlar boşaltılmaya devam ederken Peiper yaklaştı. Uzun paltosuyla düz ve dimdik duruyordu. Yanında cam gözlü, kendisinden daha uzun boylu bir emir subayı vardı.[10] Sanders, Dürr aracılığıyla Peiper'la konuştu. "Albay, kampın komutanı olduğunuzu anlıyorum," dedi. "Adım Teğmen Stephen Sanders, 22. Piyade Alayı'nın ikmal subayıyım. Adamlarınızın erzak ve ihtiyaçlarıyla ben ilgileneceğim." İkisi de birbirlerini ustalıkla selamladılar. Peiper daha yaşlıydı ve çok daha fazla savaş tecrübesine sahipti, ancak Sanders çekindiğini hissetmemişti. Alman subayının gözlerinin içine bakan Sanders, adamın alışılmadık bir kişiliği olduğunu düşündü. Sanders adamlara büyük Lagerhaus'u işaret ederek, "Henüz bitmese de," dedi, "burası sizin hapishaneniz olacak." Uzaktan Feuchtwangen köyünü görebiliyorlardı.

Haki renkteki Lagerhaus, tahıl çuvallarıyla dolu düz bir çayırdaydı. Kampın etrafında tek bir çit dahi yoktu. Sanders tedirgindi -düşmanlar kaçmaya çalışmazlar mıydı? Peiper, Dürr aracılığıyla Sanders'a, "Endişelenmeyin," dedi. "Bu adamlardan hiçbiri kaçmaya çalışmayacak. Söz veriyorum."[11] Sanders, mahkûmların ertesi gün tahıl çuvallarını taşımaya başlamaları gerektiğini söyledi. Peiper kabul etti.

Ertesi gün herkes bilgilendirilmişti. İş, planlandığı gibi başlamış ve alan şekillenmeye başlamıştı. Sanders, adamlarının halen kamp için çit yapması gerektiğini söyledi, fakat bu göreve yardımcı olacak mühendisi yoktu. Peiper ona, "Merak etmeyin Teğmen," dedi. "Bize malzemeleri sağlayın, çiti biz kurarız." Sanders şaşırmıştı. Peiper göz kırptı, "*Konzentrationslager*," dedi - "Bizler bu konuda ustayız, bilirsiniz." Dürr'ün ailesinin yakınlarda bir kereste sahası vardı. Keresteleri oradan alabilirlerdi. Sanders, dikenli tellerin ve toprak burgularının Peiper'a verilmesini emretti, her ne kadar şaşırsa da inzibat komutanı onayladı.

Sanders, kontrol etmek için Dinkelsbühl'e geri döndü. Akşama doğru o ve Dürr bir kez daha geldiler. Geldiklerinde, dikenli tel muhafazası inşa aşamasındaydı. Alman mahkûmlar, kendi hapishanelerini içeriden kendileri inşa ediyorlardı!

10 Sanders daha sonra Peiper'dan Dinkelsbühl'deki asistanının uzunca bir süre Rus cephesinde savaşan Paul Guhl olduğunu öğrendi.

11 Sanders, mülakat, 21-22 Ocak 1999. Ayrıca, Joachim Peiper'a mektuplar, 23 Haziran 1969. Hal McCown, alay 1942 yılına değin Fort Benning'deyken 22. Alay'da görev yapmıştı.

Sanders alacakaranlıkta ayrılmaya hazırlanırken Peiper bir anda karşısına çıktı. Amerikalı subaya özel bir isteği olduğunu söyledi: Radyo ve gazeteler. Sanders, bunun mümkün olup olmadığını öğrenmek için amiriyle görüşmesi gerektiğini söyledi. Fakat, Lagerhaus ve demiryolunun yakınındaki küçük bir demiryolu telgraf kulübesinde, mahkûmların kıdemli subayı olduğu için kendisine küçük bir yer hazırlanıyordu.

Ertesi gün Sanders tekrar gelerek Lagerhaus'un dışında Peiper'la görüştü; güneşli bir Haziran öğleden sonrasıydı. Sanders, üstlerinin radyo ve gazete talebini reddettiklerini söyledi. "Sordum ve izin verilmedi." Peiper kamptaki ilk günlerini geçirdikten sonra morali bozulmuş görünüyordu. Sanders'ın gözlerinin içine bakarak, "Boş ver!" dedi. "Vurulmak istiyorum."

Sanders şok olmuştu ve Dürr'ün doğru tercüme ettiğinden emin olmak için sözlerini tekrar etmesini istedi. Peiper isteğini tekrarladı. "Evet, vurulmak istiyorum."

Sanders ona içtenlikle, "Peiper, bak," dedi, "Ne gazetelerde ne de radyoda hiçbir şey yok. Dünya birkaç gün önce nasılsa ve neredeyse halen öyle."

Peiper başını salladı. "Açıklamama izin ver," dedi. İki adamın durdukları yerden, kampın çayırlığından ufuktaki Feuchtwangen görülebiliyordu. Konuşmanın arka planı garipti. Sanders Peiper'la konuşurken, arkasındaki mahkûmların içeriden kendi çevre çitlerini inşa etmekle meşgul olduklarını görebiliyordu. Peiper Sanders'a, "Teğmen," dedi, "Kılıçlı Şövalye Haçı'na sahibim -ülkemizin savunmasında savaşanlar için verdiği en yüksek nişanlardan biri." Peiper demiryolunun öbür tarafındaki Feuchtwangen'ı işaret etti. "Altı ay önce, sizle birlikte o köyün sokaklarında yürüyor olsaydık, oradaki çocuklar beni ve madalyalarımı tanıyarak gelip imzamı isterlerdi. Fakat bugün beni orada gördükleri zaman Burgermeister'a koşar ve, 'Kasabada pis bir SS var!' derler."[12] Peiper gururu kırılmış görünüyordu.

Sanders ne diyeceğini bilemedi. Tuhafça, "İyi geceler, Albay," dedi. Ardında birkaç sigara bırakarak ayrıldı.

---

12 Aksi belirtilmediği sürece Peiper'ın alıntıları Sanders'la yapılan mülakattan alınmıştır. Peiper'ın ABD Ordusu'nun elindeki SS manzarasına ilişkin karamsar değerlendirmesi çok da yanlış değildi. Bkz. "All SS Men May Be Tried as Criminals," Richard Lewis, *Stars and Stripes*, 11 Haziran 1945, 5.

Dinkelsbühl'de teğmen Swede Henley'e rapor verdi. Enteresan haberleri vardı: kamptaki rütbeli Alman subayı vurulmak istemiş, fakat Sanders nedenini anlayamamıştı. Henley de anlayamadı; yalnızca kahkaha attı ve bir içecek daha istedi. Kalçasına vurarak, "İnanabiliyor musun," dedi, "Alman komutan kendisini vurmamızı istiyor!"

Sanders üçüncü gün tercümanıyla birlikte tekrar Peiper'ı ziyaret etti. Sanders infaz talebi hakkında konuşmadı. SS albayı da lafı açmamıştı. Unutulmuş görünüyordu, fakat her nasılsa Peiper'ın ruh hâli canlanmıştı. Peiper, Eduard Dürr'e doğru baktı. Temiz bir İngilizceyle Sanders'a, "Teğmen," dedi, "Yanında bunu getirmene gerek yok. İngilizce konuşabiliyorum." Sanders'ın ağzı açık kaldı. Peiper ona 1936 Berlin Olimpiyatları'nda Amerikalıları ağırlamaya yardımcı olduğunu ve İngilizcesini parlattığını söyledi. Ardından ciddi bir tavır takınarak Sanders'a, Alman ordusunun savaşın son aylarında on beş yaşlarında bir grup asker aldığını söyledi. Peiper sessizce, "Buraya ait değiller," dedi. "Evde, ailelerinin yanında olmalılar." Sanders bunu Henley'e iletti ve gençler kısa süre içerisinde salıverildiler.

O andan sonra Sanders'ın ziyaretlerinde uzunca sohbetler edilmeye başlandı. İki adam her öğleden sonra, Peiper'ın kaldığı ve küçük bir masasının bulunduğu, yapının sonundaki penceresiz telgraf kulübesinde buluşuyordu. SS Albay masanın arkasına oturuyor, Sanders'ı da diğer tarafa oturtuyordu. Sanders önce işi aradan çıkardı. Adamların bir ihtiyacı, ekmek ve diğer tayınlar gibi, var mıydı? Tıbbi tedaviye ihtiyaç duyan kimse var mıydı?

Peiper, "Her şey yolunda," dedi. Sanders, mağlup bir düşmanın böylesi bir formda kalmasına şaşırmıştı; kamptaki adamlar açık hava teknelerinde yıkanırken bile daima bakımlıydılar. Kahvenin üstüne birkaç sigara yaktılar. Peiper, Amerikan Ordusu'nun bütün bu maddi zenginliğine rağmen niçin halen kavrulmuş arpa bazlı böylesi korkunç bir kahveye sahip olduğunu bilmek istiyordu. *Koyu, tatsız bir kahverengi su!* Bunun hakkında bir şeyler yapmalılardı.

1945 Haziran'ında kampta pek bir şey olmadığından Sanders ve Peiper saatlerce sohbet ederlerdi. Sanders, "Ona Amerikalıların ne denli tarafsız olabileceğini -bizim ne denli adil olduğumuzu göstermek istedim," dedi. "En önemlisi, ona Amerikan demokrasisinin iyiliği konusunda örnek teşkil etmek istedim." İşe yaramış görünüyordu. Bilhassa Sanders'ın

karlı Ardenlerdeki savaş hikâyelerini dinledikten sonra Peiper ona saygı duymaya başlamıştı. Peki, Peiper bir esir olarak nasıl hissediyordu?

> Savaşı kaybedişimiz ve onu kaybetme şeklimiz her ne kadar farklı bir konu olsa da, düşüncelerim acı ve kırgınlıktan yoksundu. Halen cephedeki askerlerin -dost ve düşman- arasındaydık; basının ve propagandanın yıkıcı gücü bizleri günah keçisi yapmamıştı.[13]

Sanders kısa süre sonra Peiper'ın da Ardenlerde bulunduğunu ve dev Alman kumarında önemli bir görev yaptığını öğrendi. Sanders ona bu meşhur harekâtı sordu, fakat Peiper bunu reddetti. Peiper, "Amerikalılar için büyüktür belki," dedi. "Ardenler harekâtı olağanüstü bir girişim değildi. Harekâtların Rus cephesine nazaran nispeten zararsızdı."[14]

Yine de Sanders, Peiper'ın esir aldığı ve Belçika'nın La Gleize kentinde kaderini bekler şekilde birkaç gün boyunca tutuklu bulundurduğu Amerikalı subayı tanıyordu. Feuchtwangen'a gelmeden önce Sanders, 22. Alay'ın 2. Tabur'unda istihbarat subayıydı. Savaşın başlarında Albay Hal McCown, 22. Alay'da teğmen olarak görev yapıyordu. McCown, 30. Piyade Tümeni'nin subay ihtiyacı olduğunu duyduktan sonra 4. Tümen'den ayrılmaya gönüllü oldu. McCown, 1. SS Panzer Tümeni tarafından ele geçirilişini, Şubat ayında Lüksemburg şehrindeki 12. Ordu Grubu'ndayken anlatmıştı, mahrem ve skandal bilgiler verdiği bu anlatı Junglinster yakınlarındaki 4. Piyade Tümeni karargâhında hızlıca sona ermişti.

İstihbarat subayı Teğmen Sanders, Prüm yakınlarındaki çatışmalara verilen bir ara sırasında bu anlatıyı ilgiyle okudu. Peiper'ı McCown'un 4 ay önce sunduğu istihbarat raporundan tanıyan Sanders, ona birbiri ardına sorular soruyordu. Peiper, McCown'un mahkûm olduğu zamanı anlattı. Peiper ve adamları Alman güçlerine yeniden katılmak için geceleyin cepheyi yararken, McCown'a ortadan kaybolmasını söylediğini iddia etti.

1945'te Yarbay John F. Ruggles, Sanders'ın alay komutan vekiliydi ve neyin önemli olduğuna dair burnu iyi koku alıyordu. Sanders'tan Joachim Peiper'ın Feuchtwangen'da tutulduğunu öğrendiğinde arabasıyla

---

13 J. Peiper'dan Stephen Sanders'a, Stuttgart, 2 Ağustos 1969.

14 *Kommentar zum Buch Massacre at Malmedy vom Charles Whiting*, yazarın elindedir.

Ansbach'a gitmeye karar verdi. Yalnızca McCown'un hikâyesini değil, aynı zamanda Peiper'ın birliğinin Malmédy'deki olaya karışmış olabileceğini de biliyordu. Ruggles Peiper'ı niçin süratle savaş suçları birimine göndermemişti? Ruggles, "Kimse onu sormuyordu ... onun hayatta olduğunu bile bilmiyorlardı," dedi. Her gün binlerce Alman ve yerinden edilmiş insanın işlemleriyle birlikte o haftalardaki kafa karışıklığı muazzam boyuttaydı.

Yine de Ruggles, Peiper'ı merak ediyordu. Ruggles, kampa Sanders'la birlikte geldi. Ruggles hızlıca konuştu ve Malmédy'yi sordu. Esirleri o mu infaz etmişti? Peiper'ın yanıtı dehşete düşürücüydü, "Sen olsan ne yapardın?" Bu oldukça saçma bir soru, dedi; hiçbir mahkûmun infazını emretmemişti. Fakat onlara SS'in Reich'ın önde gelen Yahudi karşıtı ve zararlı dergisi *Der Stürmer*'in editörü Julius Streicher'i ortadan kaldırdığını söylemişti. Yozlaşmış, sadist ve cinsel açıdan sapkın olan Streicher'in iğrenç olduğunu Peiper kabul etmişti -ondan 1940'tan çok daha önce kurtulmaları gerekirdi. Peiper'ın Amerikalı izleyicileri için bu derleme yeterli gelmişti. Fakat toplama kamplarının kurtarıldıkları sırada çekilen korkunç fotoğrafları görmüş olan Sanders, Peiper'ın bu konuda neler söyleyeceğini bilmek istiyordu. Almanların Polonyalıları ve Yahudileri korkunç şekilde istismar etmesine ne diyecekti? Peiper tereddüt etmeden, "Bütün Yahudiler kötüdür ve Polonyalılar onlardan da beterler," dedi. "Biz yalnızca toplumumuzu temizleyerek bu insanları kamplara taşıdık ve şimdi siz onları serbest bıraktınız!" Sanders sersemlemişti. Nasıl böyle düşünebilirdi?

> Ona, gördüğüm Polonyalıların bana oldukça düzgün göründüğünü söyledim. Fakat Peiper, Polonyalılar ve Yahudiler konusunda ısrarcıydı ve, 'Onlar pisler,' diyordu. Oldukça zeki bir adamdan böyle bir şey duymak beni şaşırtmıştı. Bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Ayrıca toplama kamplarından, orada tutulan mahkûmların komünistler olduklarını ve serbest bıraktığımız takdirde pişman olacağımızı söyledi. Bana Ruslarla sorun yaşayacağımızı da söylemişti. Ruslarla savaşa hazırlanmak için SS'leri ordumuza almaya istekli olmadığımıza üzülmüştü. ... Ben yalnızca bir Amerikalı olarak iyi bir örnek olmak istemiştim.[15]

15 Sanders mülakatı.

Sanders, SS Albayın fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini görmek için yokluyordu. Bu gerçekleşmedi, fakat Sanders konuşmalardan hoşlanıyordu -belki de Peiper'ı Nazilikten arındırmaya başlayabilirdi. Bu konuşmalar yaklaşık iki hafta boyunca sürdü. Birlikte geçirdikleri saatler, Peiper'ın soğuk Rus tundrasındaki çarpışmalar hakkında saatlerce konuşması neticesinde bir askerî destan hâlini almıştı. Elleri sıfırın altında donmaktan nasıl korur ve silahları kullanmaya devam edebilirdiniz? Taarruz için en ideal zaman neydi? Doğu'daki Alman savaşının efsaneleri, Feuchtwangen'daki küçük bir telgraf kulübesinde yeniden canlanıyordu.

Peiper, "Oradaki savaş tamamen barbarca ve vahşiceydi," dedi. "İnanamazdın. Çarpışmalarda Cenevre Sözleşmesi diye bir şey yoktu." Batı Cephesi'nde, mahkûmlara kalacak yer temin edilen "Kızıl Haç tipi savaşa" şaşırdığını söyledi. Bu, Doğu Cephesi'yle taban tabana zıttı. Orada, kalacak yer ne verilir ne de beklenirdi. Yine de Sanders'ın kendi tecrübeleri vardı ve buna katılmamıştı. Peiper'a, düşmanını bu kadar aşağıladıktan sonra Lüksemburg'daki Osweiler yakınlarında bir Alman askeri bandajlarken yaşadığı neredeyse dinî tecrübeyi anlattı. Peiper sabırla dinledi, fakat Rusya'da benzer bir şeyin olamayacağını söyledi.

Daha sonra, günlük "savaş dersleri" aniden sona erdi. Sanders, 4. Piyade Tümeni'nin Birleşik Devletler'e geri çağırılacağını öğrendi. 1945 Temmuz'unun sonlarıydı. Sanders, Peiper'ın demiryolu telgraf binasındaki küçük ofisine girdi. Peiper'a birliğinin başka bir yere atandığını söyledi. Kampı, ABD 1. Piyade Tümeni devralacaktı. Bu bir vedaydı. Sanders kapıya uzanırken Peiper seslendi, "Teğmen Sanders, sizden bir iyilik istesem?"

Sanders kapıda durarak, "Buyrun Albay," dedi. SS Albayı kolunu uzattı. "Sizin esirinizdim ve bana tamamen adil davrandınız." Biraz şaşıran teğmen elini sıktı.

KAPI TEĞMEN STEPHEN SANDERS'IN ARDINDAN KAPANDI. Jochen Peiper'ı yirmi yedi yıl boyunca bir daha görmeyecekti.

On Birinci Bölüm

AV

HER NE KADAR SAVAŞ SONUNDA ALMAN ASKER YIĞININ arasında isimsiz ve kaybolmuş biri olsa da, Jochen Peiper'ın Stephen Sanders'tan kendisini idam etmesini istemesinin iyi bir nedeni vardı. Malmédy kavşağının, meşhur toplama kamplarıyla aynı başlık altına alınarak Alman vahşetine ilişkin fotoğraf ve haber filmlerinde gösterilişi, Amerikan halkının kalplerini sertleştirerek intikam için haykırmalarına neden oldu. "Yakalanan Yankileri Malmédy'de infaz eden Almanların yargılanması -şayet yakalanabilirlerse- oldukça kolay olacak."[1]

Peiper 28 Mayıs 1945'te Feuchtwangen'a yerleştirilirken, ABD Yüksek Mahkemesi Yargıcı Robert H. Jackson, Paris'e gelerek gazetecilere Malmédy kavşağındaki infazlara ilişkin iddialı bir soruşturmanın sürdüğünü söylüyordu.[2] Başkan Truman, yakın geçmişte Jackson'u uluslararası savaş suçları davalarına Amerikan başsavcısı olarak atamıştı. Fakat bu rezil hadiseler savaş alanında meydana geldiği için, bu davalar ordu tarafından yürütülen askerî savaş suçları davaları olacaktı. O sırada Jackson ve sivil ekibi, Nürnberg'deki meşhur davalarla sonuçlanacak bir süreç hâlini alacak uluslararası mahkemelerde üst düzey Nazileri soruşturacaktı. Bütün bunların zamana ve koordinasyona ihtiyacı olacak, Malmédy davasında ise benzer bir gecikme olmayacaktı -en azından Jackson böyle söylemişti. Gerçek ise oldukça farklıydı.

1 Simon Bourgin, "What Will They Do with the War Criminals?" *Stars and Stripes*, 25 Nisan 1945, ve "U.S. Now Insists Things Be Made Tough on the Nazis," *Stars and Stripes*, 30 Mayıs 1945.

2 "Nazis to Face Trial Soon for Mass Killing of Yanks at Malmédy in December," *Stars and Stripes*, 29 Mayıs 1945.

1944'ün sonlarında Batı Cephesi'nde savaş patlak verdiğinde, Amerikan 12. Ordu, yasal prosedürleri halletmesi için yeni bir askerî başsavcı görevlendirdi. Başsavcı, hem Birinci hem de İkinci Dünya Savaşı'nda görev almış Iowalı bir gazi olan Albay Claude B. Mickelwaite'di. Yasal yetkisi, Bulge Muharebesi'nde taarruza uğrayan, mağlup edilen ve neredeyse Meuse'a sürülen bu Amerikan ordu grubuyla sınırlıydı. Savaşın sona ermesi ve savaş suçları programının gelişmesiyle birlikte daha fazla adli personele ihtiyaç duyulmuştu. SHAEF'in adli tümeninden Tuğgenereal T. J. Betts, Albay Clio E. Straight'i göreve çağırdı.

Müsait oluşu dışında, Straight'in böylesi bir işe dair tecrübesi oldukça sınırlıydı. Kızıl saçlı avukatın, savaş öncesi Waterloo, Iowa'da çalışsa da ceza davalarında veya askerî hukukta tecrübesi yoktu. Yine de Betts'in rütbeli bir adli personele ihtiyacı vardı ve Straight'e 1945 Nisan'ında bir savaş suçları şubesi kurmak üzere Paris'teki Hotel Majestic'e gitmesini emretti. 1945 Haziran'ının sonunda, Savaş Suçları Şubesi halen Paris'teyken, Kızıl Straight'in ABD Avrupa Kuvvetleri'nin (USFET) Savaş Suçları Şubesi'nden Yarbay Martin H. Otto, ince bir SHAEF dosyasını Yale Hukuk Fakültesi mezunu Yüzbaşı Dwight Fanton'a teslim etti.[3] Fanton'dan, Avrupa'daki Amerikan kuvvetlerine karşı işlenen en büyük savaş suçu addedilen Malmédy Katliamı'nı çözmesine yardım etmesi istenecekti. Otuz yaşındaki Fanton, beş yıllık hukuk tecrübesine sahip olsa da bunun çoğunu eyaletteki Levazım Teşkilatı'nda geçirmişti; çaresiz ABD Ordusu'nun daha fazla personele ihtiyaç duyması onu bir anda Avrupa'ya götürecekti.

Fanton yetkisini aldığında, esasen Malmédy dava dosyası, başmüfettişin 1945 Ocak'ında yazdığı kırk altı sayfalık rapor ve hayatta kalan bazı Amerikalıların iç karartıcı ifadelerinden daha fazlasını içermiyordu. Paris'teki operasyon kısa süre içerisinde yeni yüzlerin katılımıyla genişleyecekti; bu yüzlerin arasına daha sonra savaş suçları müfrezesinin başına geçecek olan Mariposa, Kaliforniyalı bıyıklı Binbaşı Burton F. Ellis'in de katıldığını bilhassa belirtmek gerek. Fakat birkaç ipucu ve Paris'teki rahat yerleriyle, savaş suçları biriminin yazın gerçekleştirdiği işlemler, alkol,

3 "Investigation of the Malmédy Massacre by War Crimes Branch, USFET," NA, Dava 6-24, RG-549, Kutu 11. "Report of the Supreme Headquarters Allied Expeditionary Force Court of Inquiry re Shooting of Allied Prisoners of War near Malmédy, Belgium, 17 December 1944," Ulusal Arşivler, RG 331, Girdi 56, Kutu 127.

Folies Bergère[4], turistik geziler ve Nazi görgü tanıklarının nasıl bulunabileceğine ilişkin sorgulamaların kaygı verici bir karışımından ibaretti. Tıpkı diğer pek çokları gibi Ellis de harabeye dönen Almanya'daki görevinin ufukta belirmesiyle birlikte eve dönmeyi çok ister olmuştu.[5]

Kampfgruppe Peiper'ın kırk iki mensubu için "aranıyor" posterleri dört bir yana dağıtıldıysa da bir sonuç çıkmamıştı. Peiper'ın adı, doğal olarak, listenin tepesindeydi. Fanton ve az sayıdaki personeli, sayısız çıkmaz ipucunu takip etme veya Paris'in sunduğu güzellikleri deneyimleme noktasına geldiler. Buna rağmen Fanton ve bir çevirmen, ilk dört hafta boyunca atladıkları bir ciple Almanya'nın dört bir yanındaki gözaltı merkezlerinden birinden diğerine mekik dokuyarak 1. SS Panzer Tümeni mensuplarını aradılar. Merkezlerin her biri aşağı yukarı aynı görünüyordu -dikenli tellerin ardında öfkeli kamp komutanlarıyla birlikte yüzlerce hatta binlerce pis Alman mahkûm. Birisi Fanton'a, "Burada kimlerin olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok," demişti. Taranan mahkûm sayısı oldukça azdı, bütün kayıtlar güncelliğini tamamen yitirmişti ve mahkûmlar da sürekli serbest bırakılıyorlardı.

Peiper'ın esaret altında olduğuna dair bir söylenti Fanton'u çıldırtmıştı. Neredeydi? Muharebe grubunun üyelerinden bazıları o fasılada öldürülmüştü -ilk başlarda ortaya çıkan söylentiye göre bunların arasında Peiper da bulunuyordu. Fakat Sepp Dietrich'in, eşiyle birlikte, 9 Mayıs'ta Kufstein'da 36. Piyade Tümeni'nin etkilenmeyen personelince ele geçirilmesiyle birlikte bu söylentiler son bulmuştu: Cleveland, Ohiolu Çavuş Herbert Kraus, Dietrich'i esir kafesindeyken tanımıştı ve onu, "Ordu komutanından ziyade bir köy bakkalı gibi," şeklinde tanımlıyordu.[6] Dietrich, günler sonra Yarbay Otto tarafından Wiesbaden'da sorgulandığında, eşiyle birlikte Avusturya'daki Linz'e gitmekte olduklarını, lakin büyük ihtimalle İsviçre'ye kaçmaya çalışacaklarını iddia etmişti.[7] Fakat kendisini sorgulayanlar Hitler'e

4 Paris'in meşhur müzikhollerinden biri. (ç.n.)

5 Ellis'ten karısına mektup, 26 Mayıs 1945, Ellis Evrakı.

6 "MP Looks in PW Cage and Finds a Nazi General," *Stars and Stripes*, 15 Mayıs 1945.

7 Dietrich'in yakalanışını anlatışı ve Peiper'ın teslimiyeti için: "Testimony of Genobst. Josef Dietrich to Burton Ellis, Wiesbaden, 31 July 1945," NA, Dava 6-24, RG-549, Kutu 33. İsviçre'ye kaçma niyeti için: Gerald Reitlinger, *The SS: Alibi of a Nation* (New York: Viking Press, 1957), 371n.

ilişkin görüşlerini sorduğunda başını belaya sokacaktı. Dietrich, "Çok zekiydi," dedi. "İnsandı ve insanüstü bir varlık dahi olabilirdi!"[8] Her hâlükârda, "köy bakkalı" kendisini sorgulayanlara Peiper'ın hayatta olduğunu ve Amerikalılara çoktan teslim olduğunu söyledi. En son 25 Nisan'da Avusturya'daki Lilienfeld yakınlarında görülmüştü. Fakat Peiper şimdi neredeydi?

Halen Feuchtwangen'daydı. Stephen Sanders'ın yerine, *the Big Red One* Amerikan 1. Piyade Tümeni'yle[9] birlikte Greko-Amerikan Üsteğmen Nicolas Katsiaficas gelmişti. Sanders gibi Katsiaficas da Jochen Peiper'ı gururlu ve bir Alman subayı olarak dürüstlüğüne katı şekilde bağlı biri olarak gördü.[10] Peiper daha sonra, Katsiaficas'ın kendisine bir günlüğüne Rottach-Egern'e gitmesine müsaade ettiğini, zamanında geri döndüğünü ve sözünün eri olduğunu iddia edecekti.[11] Bunun nasıl gerçekleştiği yahut doğru olup olmadığı hiçbir zaman netlik kazanmadı. Fakat her hâlükârda Peiper minnettarlığını korumuş ve Katsiaficas da kendisine ısınmış görünüyordu.[12] Yine de tomurcuklanan ilişkileri kısa sürmüştü.

8 Dietrich'i sorgulayan E. E. Misnkoff, "Bu bir mizah toplantısı değil," uyarısında bulundu. "Interrogation of Josef Dietrich," 27 Kasım 1945, Nürnberg, BA-K, OMGUS 3/71–3/4.

9 İng. *the Big Red One*, Amerikan 1. Piyade Tümeni'nin kırmızı renkli 1 rakamının işli olduğu omuz peçi nedeniyle kazandığı takma adıdır. Tümenin hikâyesini anlatan, Samuel Fuller imzalı 1980 yapımı aynı isimli bir sinema filmi de bulunmaktadır. (ç.n.)

10 Chonnam Ulusal Üniversite Enstitüsü'ndeki oğlu George Katsiaficas'la yazışma, Kore, 14 Mart 2001. Ayrıca, Jochen Peiper'ın Stephen Sanders'a mektubu, 2 Ağustos 1969. "Fauchtwangen'ı ve gardiyanlarımız tarafından yapılan adil muameleyi hatırlıyorum. Ayrıca sizi ve Yunan asıllı kamp komutanı Üsteğmen Nicolaus Kaziaficas'ı [bu şekilde kullanılmış] da hatırlıyorum."

11 Peiper, Yunan asıllı Amerikalıya, ailesini birkaç saatliğine görmek için yalnızca bir öğleden sonra verirse Feuchtwangen'daki esir kampına geri döneceğine söz verdi. Bunun olup olmadığı veya nasıl gerçekleştiği belirsiz, çünkü Katsiaficas hayatını kaybetti ve oğlu da yalnızca babasının ona anlattığı hikâyeyi aktarabildi. Bununla birlikte, 26. Piyade Tümeni'ndeki bir şoförün orduya yaptığı şikâyetten böyle şeylerin olduğu su götürmüyor: "Bugün bir SS binbaşısını Avusturya, Steyr'den alıp Bad Ischil ve Wiesbach'a, karısını görmek istemesi gibi basit bir sebeple götürdüm. Biletinde 'resmi iş' yazıyordu. Amerikan Ordusu ne zamandan beri SS esirlerin kaprislerine boyun eğiyor?" "The B Bag," *Stars and Stripes*, 17 Kasım 1945.

12 Theodore A. Thompson'dan Nicolas Katsiaficas'a, 2 Ağustos 1951, 1 No'lu Savaş Suçluları Hapishanesi Kayıtları, NA, RG-549, 1 No'lu Savaş Suçluları Hapishanesi Kayıtları, "Stayback."

New Hampshire yerlisi, yakında, 1945 Temmuz'unun sonunda Feuchtwangen kampını kapatacak ve herkesi, yine 1. Piyade Tümeni'nce yönetilecek, Langwasser'daki çok daha büyük kampa nakledecekti.

Fakat şimdilik, 1945 yazında, esir alınan 4 milyon Alman mahkûmun ve çok daha fazla sayıdaki yerinden edilmiş insanın yarattığı karmaşa yüzünden hiç kimse ABD Savaş Suçları Birimi'ne Joachim Peiper'ın hâlihazırda Amerikalıların elinde olduğunu bilfiil iletmeyi başaramamıştı. Kısacası Peiper, Nürnberg yakınlarındaki kırsalda kurulmaya başlanan geniş savaş esirleri kampına gönderilecek başka bir Waffen-SS subayıydı.[13]

Yeni kampla bir adım geri gidilmiş gibiydi. Feuchtwangen'ın aksine, hiçbir rahatlığı yoktu. Langwasser, savaş sırasında Wehrmacht'ın Müttefik mahkûmlar için kullandığı, Nürnberg'in dışındaki rüzgârlı kumluğa kurulu bir kamptı. Şimdiyse, pis kışlalarda veya yanı başlarında kokuşmuş siper helaları bulunan iki kişilik çadırlarda kalan binlerce SS'le dolup taşıyordu. Etrafını dikenli teller ve kubbe çatılı nöbet kuleleri çevreliyordu. Muhafızları, 1945 yazının sonlarında ABD 1. Piyade Tümeni'nin 26. Piyade Alayı mensuplarıydı. ABD 1. Piyade Tümeni'nin 1. Karşı İstihbarat Teşkilatı (CIC) Müfrezesi'nden Özel Ajan Richard C. Lang, Belçikalı tercümanı ve asistanı Jean Marie Centner ile oradaydı. Kamptaki günlük operasyonlardan sorumluydular. On beş bin mahkûm bulunuyordu -isimsiz hiçlerden arananlar listesindeki Nazi haydutlarına dek her türden insanı bulunduğu karmakarışık bir yerdi. Pek çoğu, savaş suçu işlediğinden şüphelenen SS'lerdi. Dick Lang, SS'leri sorgulamaktan sorumluydu ve Almanca konuşulan Belçika'da büyüyen Centner da asistanı ve tercümanı olarak çalışıyordu. Centner, "Ruh halimizi anlamanız açısından," dedi, "Dick ve benim farklı Alman toplama kamplarına ilk giren grupların arasında olduğumuzu bilmeniz gerek. ... Öyle bir şeydi ki, birkaç ay sonra unutmanız veya affetmeniz çok zordu."[14]

Sert bir yerdi, alacakaranlıkta Naziler için sanki vahşi batı oluyordu.[15] Bitleri kontrol altında tutmak için DDT[16] bulutları kampın üze-

13 "Flood of German Prisoners Poses Problem for Allies," *Stars and Stripes*, 7 Mayıs 1945.

14 John M. Centner, "Copy for Wolfgang Trees," 30 Mart 1998.

15 Özel Ajan Richard C. Lang, yazar tarafından yapılan mülakat, 1. CIC Müfrezesi, Amerikan 1. Piyade Tümeni, 3 Şubat 1999.

16 Dikloro difenil trikloroetan, DDT, vücut dokusunda bulunan yağlarda kolayca çözülen oldukça güçlü bir böcek öldürücüdür. Zaman içerisinde yalnızca böceklerde

rinde geziniyor ve alacakaranlığın ardından kargaşa hüküm sürüyordu. Centner, "Her gece birbirlerini öldürüyorlardı," dedi. Bunların çoğu, kendileri aleyhinde tanıklık edebileceklerini bildikleri mahkûmları öldüren toplama kampı muhafızlarıydı. Güneşin doğuşuyla birlikte Lang ve Centner, tesisler arasındaki yollara veya siper helalarına yığılmış, dikenli tellerle boğulmuş cesetler buluyorlardı. "Çok tehlikeli bir yerdi."

Her sabah küçük mahkûm grupları, tuğla yığmak veya şehrin sokaklarının temizlenmesine yardımcı olmak için Nürnberg'e götürülüyordu.[17] Lang'in mahkûmların kaçmaya çalışmasıyla ilgili bir derdi yoktu -çünkü kaçabilecekleri hiçbir yer yoktu. Kampta üç öğün yemek yiyorlardı -2.200 kalori alıyorlardı, kampın dışında bunların hiçbirinin garantisi yoktu. Bir keresinde, mahkûmun biri çalıştığı sırada kaçmış, fakat o gece geç saatlerde yeniden kapıda belirmişti: Kız arkadaşını görmeye gitmiş ve şimdi tekrar içeri girmek istiyormuş!

Centner, bir kamyonun arkasına film makinesi yerleştirdi ve iki bin mahkûma birkaç gece boyunca çeşitli filmler izletti. Filmler, bazı toplama kamplarındaki korkunç görüntülerden oluşuyordu. John Centner daha sonra ders de verecekti. "Bu adamlardan bazılarının niçin suçlu olduklarını görmelerini istedik," dedi. "Aranızdan kimlerin bundan sorumlu olduğunu bize ne kadar çabuk söylerseniz, hepimizin buradaki işi de o kadar çabuk biter ve gideriz."

Lang, kampta kimlerin bulunduğunu anlamak adına her bir mahkûma içinde isim, rütbe, askerî hizmet numarası ve daha pek çok şeyin bulunduğu altmış sorudan oluşan bir form dağıttı. Bu bilgiler, her mahkûm için hazırlanan üçe beşlik bilgi kartını doldurmak için kullanıldı. Kamptaki iki düzine görevli, mahkûmları bu sorularla sistematik şekilde sorguladı. Her gün 20'şer mahkûm grubuyla ilgilendiler. Japonların Ağustos'ta teslim olmalarının ardından, sert SS'leri sorgulamak daha kolay hâle geldi. Centner, yaptıkları işin uyumsuz olduğunu düşünüyordu. Sanıklardan bazıları, "Oldukça iyi ve arkadaş canlısı görünüyorlardı -nasıl olur da bu suçları işleyebilirler?"[18] SS'ler her gün

---

değil, insan da dâhil olmak üzere diğer bütün canlılarda kalıcı hasara yol açtığı ortaya çıkmış ve 1970'li yıllarda kullanımı yasaklanmıştır. (ç.n.)

17 "10,000 SSers Clean Streets of Nuremberg," Frank Waters, *Stars and Stripes*, 7 Ağustos 1945.

18 John Marie Centner'dan yazara, 25 Aralık 2001.

gelmeye devam ettikçe, Lang ve Centner yavaş yavaş kampta ellerinde olanlara ilişkin büyük bir isim dosyası oluşturdu.

Bir gün Lang, dalgın hâlde harap ahşap kışlasında kart dosyalarını karıştırırken bir kart gördü: "Joachim Peiper." Derhal komutanı Yarbay Henry "Red" Clisson'a ulaştı ve Peiper'ın ellerinde olduğunu söyledi. Clisson inanamamıştı. "Joachim Peiper bizim kampımızda mı?" "Malmédy Katliamı'na karışan adam bu. Adamı derhal gönder."

Dakikalar sonra bir muhafız Peiper'ı kışlaya getirdi. Lang, Peiper'ın alelade boy uzunluğuna şaşırmıştı, fakat, "Tam bir asker gibi görünüyordu. Sanki yay çeliğinden yapılmış gibi ince ve sırım gibiydi."[19] SS albay sinekkaydı tıraşlıydı ve siyah bir kep ve haki renkli uzun, yakası düğmeli bir kaput giyiyordu. Tuhaf görünen İtalyan dağ botları dahi oldukça iyi cilalanmıştı.

Red Clisson emin olarak, "Evlat, bu şerefsizi bulduğumuza çok sevindim," dedi.[20]

John Centner etkilenmemişti. Sert bir SS subayından ziyade, Belçikalı onun, "yeni doğmuş bir bebek kadar masum göründüğünü düşünüyordu -bir Amerikan komuta aracının arkasına kibarca adım atmayı bekleyen bir savaş esiri gibiydi." Clisson, Münih'teki Savaş Suçları görevlilerine telefon etti. Mesaj açıktı: Peiper'ı derhal gönder. "Bu mahkûm, Malmédy davasına karışan en önemli tekil şüpheli olarak kabul ediliyor."[21] Savaş suçları bölüm başkanı Albay Claude B. Mickelwaite, "artık kimsenin Peiper'ı Malmédy Katliamı'na ilişkin yazılı izinleri olmadan sorgulayamayacağı" konusunda kesin bir dille uyardı.

Fakat Mickelwaite'in uyarısı Jean Marie Centner'a ulaşmamıştı. Peiper dışarıda nakledilmeyi beklerken, CIC görevlisi onunla kısaca konuştu. Centner, Peiper'a ana dilinde Eupen'de doğan bir Belçikalı olduğunu söyledi. Peiper 1944-45 kışında o bölgedeydi, Stavelot ve yakınlarındaki mezrada gaddarca öldürülen 128 sivil -pek çoğu kadın ve çocuktu- bir anda zihninde canlandı.[22] Centner ona, adamlarının yaptıklarını gördü-

---

19 Richard Lang, yazar tarafından yapılan mülakat, 3 Şubat 1999.

20 "GI's No. 1 War Criminal Seized—CO of Malmédy Murders," *Stars and Stripes*, 20 Ağustos 1945.

21 "Headquarters, U.S. Forces European Theater: Evacuation of SS O/Stubf. Joachim Peiper," 20 Ağustos 1945, NA, RG-319, J. Peiper'ın IRR dosyaları.

22 Bkz. Peter Schrijvers, *The Unknown Dead: Civilians in the Battle of the Bulge* (Lexington: University of Kentucky, 2005), 39–49.

ğünü söyledi. Ona, "Ardenlerde olanlar hakkında huzurlu bir vicdan" dileyerek giderayak laf sokmuştu.[23] Peiper sessiz ve ifadesizdi.

Peiper dakikalar içerisinde bekleyen bir araçla nakledildi. Dick Lang, Münih'in yaklaşık 32 kilometre kuzeyinde yer alan Freising'e gerçekleştirdikleri doksan dakikalık yolculukta onunla birlikte arka koltukta oturuyordu. "Pek konuşmadık, fakat yol boyunca birkaç sigara içtik."[24] Lang, Peiper'ı Üçüncü Ordu Sorgu Merkezi'ne teslim etti ve aracıyla geri döndü.

Peiper'ın bulunduğu haberi önü alınamaz şekilde hızla yayılıyordu. *Stars and Stripes*'ta, "Amerikalıların Bir Numaralı Savaş Suçlusu Ele Geçirildi" başlığı atılmıştı. Peiper'ı ilk sorgulayanlar onu "küstah" bulmuşlardı. Malmédy'deki infazlara ilişkin herhangi bir bilgisinin bulunmadığını söylüyordu, fakat CIC'den Teğmen Paul Haefner olayı daha farklı görmüştü. "O kahrolası bir yalancı," dedi. "İnfazları ve tam olarak kimin yaptığını bildiğini biliyoruz." Peiper hakkında çıkan bir haberde, ordu gazetesinde çalışan 285. Topçu Gözlem Taburu'nun eski mensupları şöyle yazmışlardı:

> Malmédy'de dostlarımızı katleden 1. SS Hitler Tümeni'nin Albayının yakalanmasıyla ilgili olarak, aşağıda imzası bulunan ben ve diğer arkadaşlarımın, şayet hüküm giyerse, idam mangasında görev almamız için yardımcı olursanız çok seviniriz ... mangaya kesin şekilde dahil olmak istiyoruz.[25]

Binbaşı Dwight Fanton, o yaz Peiper'ı ararken hüsrana uğramıştı. İlkin o ve Yarbay Otto, Eisenhower'ın 1944 Kasım'ında kurduğu CROWCASS'a *-the Central Registry of War Criminals and Security Suspects* / Savaş Suçluları ve Güvenlik Şüphelileri Merkez Dairesi- bel bağlamışlardı. Yine de FBI ve Scotland Yard'ın iyi şekilde bir araya gelişiyle oluşturulmasına rağmen, bilgi hacmi ve işleme yeteneği, Fanton'un Leibstandarte Adolf Hitler şüphelilerini talep ettiği telekse iki ayda yalnızca bir avuç mahkûm adıyla cevap verebilmişti.

23 Centner'dan yazara.
24 Lang, mülakat, 1999.
25 JA Dosyası, "Dear Editor," 20 Ağustos 1945, T/5 Ernest W. Bechtel, t/5 Louis H. Groth ve Pvt. Joseph F. De Paulo, NA: RG 549, Dava 6-24, *a.g.e.*, Kutu 13.

CROWCASS'ın başarısızlığının sebepleri açıktı. Almanya'nın dört bir yanındaki mahkûm kamplarının personelleri, aşırı kalabalık mahkûm nüfusundan ötürü çok çalışmaktan öylesine bitkin düşmüştü ki, koordinasyon çok az sağlanabilmişti. Temmuz sonuna gelindiğinde elde hiçbir sonuç yoktu ve Peiper'ın nerede olduğuna ilişkin ABD 3. ve 7. Ordularından acil bilgi talebinde bulunulmuştu. Fakat ABD ordusunun iletişimi en iyi ihtimalle gelişigüzel şekildeydi. Şaşırtıcı bir şekilde, ABD İstihbaratının sağlayamadığını *Stars and Stripes* sağlamıştı. Peiper'ın Freising'de tutulduğu haberiyle sevinçten çılgına dönen Yarbay Martin H. Otto, Binbaşı Fanton ve Teğmen William E. Binder, uzun zamandır aradıkları avlarını görmek üzere derhal Münih'e hareket ettiler.

Peiper'ın ilk sorgusunu Binbaşı Edmund L. King yapmış ve 25 Ağustos 1945'te kısa ve öz bir sorgu raporu sunmuştu. King, Peiper'ı kariyerine ilişkin kapsamlı bir şekilde sorgulasa da pek etkilenmemişti. "Peiper durmaksızın yalan söylüyor gibi görünüyor," diye yazdı. "Oldukça küstah ve gerçek bir profesyonel asker görünüşü vermeye çalışıyor." King sözlerine devam ediyordu:

> Kış taarruzu sırasında Peiper, Ardenlerdeki mızrakbaşına liderlik etti ... Peiper birliğinin Malmédy yakınlarında infaz edilen 150 Amerikan askerini yakaladığını kabul ediyor, fakat böyle bir emir verdiğini reddediyor. ... Sıradan bir SS subayı ve güvenilemez.[26]

Freising'deki müteakip sorgulamalar daha detaylıydı -Peiper daha sonraları tahminen altı kez sorgulandığını söyleyecekti.[27] Müfettiş Dwight Fanton'un bir keresinde onu sekiz saat boyunca sorgu sandalyesinde oturttuğunu iddia edecekti.

O günler sırasında Peiper, Ardenlerdeki askerî harekâtın uzun ve tutarsız bir tasvirini ortaya koyacaktı. Freising'de birbiri ardına sorguya alındı ve 25-26 Ağustos'un çoğunu detaylı eserini ortaya koymakla geçirdi. Nitekim sorgulayıcılarının kayıtları, geride arzulanan bir şey

---

26 "Preliminary Interrogation Report: Peiper, Joachim, AIC 1807," ABD Üçüncü Ordu İstihbarat Merkezi Karargâhı, 24 Ağustos 1945, NA, RG 319, CIC Dosyaları, J. Peiper Kayıtları.

27 Peiper'ın mahkeme sırasında kendini savunmak üzere bizzat verdiği ifade, mahkeme kaydının belge nüshası, R1885, NA, Dava 6-24, *US v. Bersin*, RG 153, Kutu 73. Ayrıca, RG 153, Kayıt 2, Kasa 000107-88.

bırakmıştı. Columbia hukuk öğrencisi Paul C. Guth, Ağustos'un son günlerinde Peiper'la görüştü. İki katılımcının sorguya ilişkin hatıraları konular üzerinde tutarlıyken, özde değildi. Peiper'a göre Guth, Freising'de kendisine bir panzer subayı ve adil bir asker olarak olumlu bir imaja sahip olduğunu söylemişti. Dahası, "Himmler'in emir subayı olarak, onun şahsi namusunu koruyabilecek tek kişi bendim," ve Amerikan Binbaşı McCown'un raporu, Ardenler Taarruzu sırasında durumuna ilişkin avantajlı bir izlenim bırakıyordu.[28] Yine de Peiper, Guth'un SS albayına hayran olmasına rağmen günlerinin de sayılı olduğunu söylediğini aktarıyordu:

> Gazeteler ve radyolar aracılığıyla adınız 1 numaralı savaş suçlusu olarak tanınır hâle geldi. Siz, Amerika'da en nefret edilen kişisiniz ve halk kellenizi istiyor. ... Alayınızın tüm sorumluluğunu üstlenmeye hazır olduğunuzu varsayıyoruz. ... Katliam emrini sizin vermediğinize canı gönülden inanıyorum. Bununla birlikte, çeşitli sözler vererek, emri sizin verdiğinizi bizzat duyduklarına tanıklık edecek üç, dört belki de beş asker bulabileceğime ne kadar bahse girmek istersiniz?! Topyekûn çöküşün ardından Alman halkının ne denli dağıldığını siz de biliyorsunuz.[29]

Nitekim Guth'un ilk karşılaşmalarına ilişkin anısı buna keskin bir tezat oluşturuyor. Guth, Peiper sorgulanmak üzere ofisine getirildiğinde onun pek de işbirliğine yatkın olmadığını, bilakis dürüst ve kibar olduğunu söylüyordu. Hakikaten, Columbia Hukuk Fakültesi'nde buna benzer bir duruma dair bir seneden fazla deneyime sahipti. Guth, "Onun Malmédy hadisesinin bir parçası olduğunu hatırlıyorum," dedi, "fakat benim görevim, onun Himmler'in emir subaylığı görevine dair bilgi almaktı. Waffen-SS teşkilatına dair bilgi istedim." Bu konuda Peiper oldukça yardımcı olmuş, daima "tam bir asker" olduğunun altını çizmişti. Yine de Guth etkilenmemişti. "Hepsi bunu söylüyordu."

---

28 "Affidavit: Joachim Peiper," 5 Haziran 1948, Landsberg/Lech, Dava 6-24, NA, RG-549, Kutu 60.

29 "Freising'de Bay Paul beni şöyle bilgilendirdi:" Peiper, ifade, Ellis Evrakı, tarihsiz. "Ahvalin umutsuzluğu göz önüne alındığında, bütün suçlamaları kabul etmeye hazırım. Olayın suçunu üstlenerek namuslu insanları kurtarmak benim görevim. Diğer türlü ise bir asker olarak başım dik bir şekilde ölürüm."

> Tecrübeme göre, ona dair ilk izlenimim fanatik bir Nazi olduğuydu. ... Genel havası, Hitler ve rejimine tam bir destek ve hayranlıktı. Yine de bunu belli bir noktada tutmaya çalıştım. Muhtemelen beni yalnızca SS teşkilatı hakkında soru soran lanet olasıca bir aptal olarak gördü.[30]

Guth onunla yarım saat kadar görüştü, tıpkı King gibi o da birkaç not aldı. Peiper, Himmler'in ahlakî sınırlamalarının hiçbirinden kendisinin sorumlu olmadığını iddia etmeyi sürdürdü. Guth, her ne kadar bu takma isim uygun olsa da, "*GI enemy No. 1*" ismi hakkında hiçbir şey söylememişti. O esnada Savaş Suçları Bölümü'nden Binbaşı Dwight Fanton ve Teğmen Binder, Peiper'ı görmeye can atarak Freising'deki askerî istihbarat sorgu merkezine geldiler. Fanton, 25 ve 26 Ağustos 1945'teki uzun oturumlarda Peiper'ı sorguladı:

> Oldukça zor bir tanıktı. İngilizceyi çok iyi anlıyordu, fakat kendisine cevap için biraz daha zaman kazandırmak adına Almanca sorgulanmakta ısrar ediyordu. Almanca konuşamıyordum, fakat oldukça iyi anlıyordum. İngilizceyi Oxford aksanıyla konuşuyordu. Çok sempatik biriydi. Elinizden ona bir insan olarak hayran kalmaktan başka bir şey gelmiyordu. Fakat diğer yandan, o adanmış bir Nazi'ydi. 1945 Ağustos'unun başlarında onunla mülakat yapmıştım ve daha sonra mahkeme sırasında tekrar gördüm. Hiç değişmemişti. ... Malmédy katliamına ilişkin bilgisi olduğunu kabul etti ve tümen komutanı Mohnke'nin, Amerikan hükûmetinin Cenevre aracılığıyla Alman hükûmetine bildirdiği bu suçu araştırmasını emrettiğini ifade etti.[31]

Mohnke savaş suçlarının araştırılmasını mı emretmişti? Bu nasıl ciddiye alınabilir? Alınsa bile, Peiper "araştırmasının olumsuz sonuçlandığını" iddia etmişti. O sırada ABD Ordusu Tarih Bölümü de bu pastadan bir pay istedi. 7 Eylül 1945 Cuma günü, Binbaşı Kenneth W. Hechler, Ardenlerdeki sürpriz taarruzun askerî yönleri hakkında yaptığı mülakatın ayrıntılı bir raporunu sunmuştu:

---

30 Paul Guth, yazar tarafından yapılan mülakat, 28 Mayıs 2001.

31 Dwight Fanton, yazar tarafından yapılan mülakat, 27 Ocak 1997; ayrıca Fanton, ifade, 5 Mayıs 1949, MMIH, 279.

> Albay Peiper, Nazi felsefesiyle dolup taşan, oldukça küstah, sıradan bir SS. Kendi alayı ve tümeniyle gurur duyuyor ve diğer birlikler hakkında aşağılayıcı açıklamalar yapma eğiliminde.[32]

Mülakat sırasında Hechler ve tercümanı, Peiper'ın Malmédy Katliamı'ndaki olası suç ortaklığına ilişkin birbirleriyle konuşmuşlar ve bu konuya hiç girmeme konusunda anlaşmışlardı -tabii o esnada Peiper'ın her bir kelimeyi anladığından tamamen habersizlerdi.

> Albay Peiper'ın İngilizce konuştuğuna ilişkin ilk belirti, sözlü mülakatın 8. sayfasında, ona Spa'daki 3 milyon galonluk benzin deposunun yaklaşık 280 metre kadar yakınına geldiği söylendiğinde kusursuz bir İngilizceyle, "Üzgünüm," deyişiydi. Bu, hem beni hem de tercümanı öylesine şaşırtmıştı ki neredeyse yarım dakika boyunca ağzımız açık kaldı. ... Birkaç kez, tercümana hararetle dönerek çevirisini kusursuz bir İngilizceyle düzeltti.[33]

Daha sonra, 7 Eylül 1945'te Edmund King Peiper'la ikinci kez görüştü. "Peiper küstahlığını kaybetmiş ve yalan söylemeyi de bırakmıştı," dedi. King keyifli bir şekilde Peiper'ın, Ardenlerdeki Alman zırhlı taktiklerini, o taarruzda gerçekleştirilen savaş suçlarını ve "Himmler ve Avrupa egemenliğine yönelik Alman büyük planını" anlattığını iddia etti.[34] King, en iyi ihtimalle öğrendiklerini belgeleme konusunda yetersizdi ve atılacak bir sonraki adımın Peiper'ı Frankfurt'un hemen kuzeyindeki USFET sorgu merkezine götürmek olacağına karar verdi.

---

32 "An Interview with Joachim Peiper, 1 SS Pz Regt: ETHINT-10," 7 Eylül 1945, Freising, Almanya, NA, RG-238, Yurtdışı Askerî Çalışmalar. Burton Ellis daha sonraları Peiper'ın 25 ve 26 Ağustos 1945'te Freising'de Ardenler Taarruzu'na katılımına ilişkin yetmiş sayfalık bir harekât analizi hazırladığını iddia edecekti, fakat bu belge Senato soruşturmaları ve çok sayıdaki mahkeme incelemesi için gerçekleştirilen sonraki müzakerelerde dahi bulunamadı (bkz. Royce L. Thompson, "The ETO Ardennes Campaign, Operations of the Combat Group Peiper, 16-26 December 1944," OCMH, Washington, 24 Temmuz 1952). Bununla birlikte Freising'deki sorgulamalar mahkemede geniş çapta alıntılanmıştı: *US v. Bersin*, 1946, Dava 6-24, NA, RG-549, 2532-47.

33 Ken Hechler, yazar tarafından yapılan mülakat, 15 Aralık 1994. Hechler daha sonra bir kongre üyesi ve Batı Virginia'nın Eyalet Sekreteri oldu.

34 "Prisoner: Peiper, Joachim, AIC 1807: Results of Detailed Interrogation," 7 Eylül 1945, a.g.e.

Ardenlerde günlerce Peiper'ın tutsağı olan Hal D. McCown'la olan yazgısal karşılaşmasının hikâyesi, şimdiden meselenin içine çekilmişti. 19 Eylül'de Almanya'daki İstihbarat Müdürlüğü Ofisi, USFET'in Karşı İstihbarat Birimi'ne mahkûm Peiper'ın Binbaşı McCown'un 6 Ocak 1945 tarihli Haftalık İstihbarat Raporu'nda bildirdikleriyle birebir eşleştiğini bilgisini verdi. McCown yalnızca hayatta kalmakla yetinmemiş, aynı zamanda, "tutuklu SS'lere ilişkin, bu örgütün mahkûmlara hiçbir zaman kötü muamele göstermediğini" söylemişti.[35]

Peiper nakledilmeye hazırlanılırken, California'daki askerî başsavcılık ofisinden bir binbaşı, Burton F. Ellis, yakın zamanda "savaş suçları soruşturmalarının patronu" olarak oldukça büyük bir sorumluluk alacağını öğreniyordu. Ellis 29 Ağustos'ta Wiesbaden'ı yeterince görmüş ve Heidelberg'e o yaz sonunda her gün yağan yağmurun kasvetinin de eklendiği kısa bir yolculuk yapmıştı. Almanların acı çektiğini gördü:

> İnsanlar, belirli şartlar altında oldukça hızlı bir şekilde uygarlık maskesini çıkarırlar. Bu beni kahrediyor ... Almanya'da gıda ve yakıt kıtlığı olduğunu biliyorsunuz ... Wiesbaden'ın kadınları her akşam civardaki kırlardan gelirler, lahana, patates, elma sepetleri taşır veya odunla yüklü el arabaları, bebek arabaları vb. sürerler. Yaklaşan kışa ellerinden geldiğince en iyi şekilde hazırlanmaya çalışıyorlar. Hakikaten çok yazık. Bu insanlardan nefret edemem çünkü biliyorum ki onların başına gelenlerin aynıları yanlış liderleri takip eden bütün insanların da başına gelir. ... Pazar günü Darmstadt'a gittim. ... Dümdüz edilmişti. Birbiri ardına bütün parsellerde yanmış apartman iskeletinden başka bir şey yoktu. Ölü bir şehir. Şayet sizin aileniz, eviniz, varlığınız orada gömülü olsaydı tepkiniz ne olurdu? Orada yaşayan bu insanlar, bazı havacıları öldüresiye dövdüler. Bunu niçin yaptıklarını anlayabiliyorum. Ben olsam ben de benzerini yapardım.[36]

---

35 Albay H. G. Sheen'den Genelkurmay Asistanına, G-2, CIB, 19 Eylül 1945, NA, RG 319, CIC Dosyaları, J. Peiper Kayıtları. McCown'un raporu: "Annex 3 to XVIII Corps (AB), G-2 Periodic Report No. 11: Observations of an American Field Officer who Escaped from the 1st SS Panzer Division 'Adolf Hitler,'" 6 Ocak 1945, 3.

36 Ellis'ten karısına, 29 Ağustos 1945, Ellis Evrakı.

Ellis, Malmédy davasının kendisine verileceğini ve Noel'de eve gidemeyeceğini öğrendiğinde morali bozulmuş görünüyordu. "Tutuklanan yüz binlerce savaş esiri var ve bildiğim kadarıyla umursayan birkaç kişi haricinde kimse bu insanların adlarını dahi bilmiyor. ... Bu, kendimi bir anda içinde bulma talihsizliği yaşadığım en iç karartıcı karmaşa."[37] Daha sonra 19 Eylül'de Ellis ordudan ayrılmanın bir yolunu ararken Yarbaylığa terfi edildi. Artık sürebileceği binek tipi bir Mercedes'i, atanmış personeli ve biraz golf oynamak için vakti vardı. "Pek tabii biraz sarhoş olduk, sonrasındaki bütün terfiler çok sarhoş olmak anlamına geliyor."

Burton Ellis terfiinin akşamdan kalmalığından kurtulmaya çalışırken Jochen Peiper da bir kez daha nakylediliyordu. Avrupa'nın önde gelen sorgu merkezi Oberursel, Frankfurt yakınlarındaki Taunus Tepelerinde bulunan Askerî İstihbarat Servisi, Amerikalılar orayı ele geçirdiğinde fiziken çok az bir değişiklik gerektirmişti. Almanlar savaş sırasında Dulag Luft'u, talihsiz Müttefik havacılarını sorgulamak için bir geçiş merkezi olarak kullanmıştı. Şimdiyse, Amerikalıların elinde yine savaş esirlerini barındırıyordu. SS albayın oraya ulaşmasıyla aynı anda, Üçüncü Reich'ın son lideri Karl Dönitz, Hitler'in en sevdiği kadın pilot Hanna Reitsch ve Hitler'in iki doktoru da orada bulunuyordu.[38]

Görevden alınan bu kadar meşhur ileri gelenle birlikte Oberursel, Freising veya Feuchtwangen'dan çok daha az dostane bir yerdi. Peiper geldiği zaman kendisine bir gömlek, pantolon ve ayakkabı verildi. Bir diş fırçası, sabun ve havlu verilmiş olsa da, tıraş bıçağı sabahları duygusuz bir gardiyan tarafından bir leğenle birlikte ödünç veriliyor ve tıraştan sonra geri alınıyordu. Peiper, intihar nöbetindeki sıradan bir mahkûmdu. Dahası, Peiper'ın kimlik kartına hücre hapsini [*solitary confinement*] gösteren kırmızı renkli büyük bir "S" harfi işlenmişti. Diğer mahkûmlarla hiçbir temasının -fiziksel ve hatta görsel- bulunmasına ve egzersizlere, banyo yapmasına veya sigara içmesine izin verilmiyordu.[39]

Peiper gelir gelmez neredeyse anında sorguya alınmıştı. 15 Eylül 1945'te Yüzbaşı Leroy Vogel, Binbaşı Hal McCown'un bir önceki Ocak

---

37 Ellis'ten karısına mektup, 13 Eylül 1945, Ellis Evrakı.

38 "Military Intelligence Service Center: Report of Operations," Avrupa Cephesi'ndeki ABD Güçleri (USFET) Kayıtları, NA, RG-338, Kayıt 3, 290/57/22/3.

39 "Handling of Prisoners: Headquarters U.S. Forces European Theater, Military Intelligence Service Center," 24 Haziran, 1945, NA, RG-338, Kutu 3, 290/57/22/3.

ayındaki SHAEF İstihbarat Raporu No. 43'te yaptığı açıklamalara ilişkin Peiper'la görüştü. Peiper'ın ona iyi davrandığını ileri sürdüler.[40] Şayet doğruysa, Peiper'ın 1944 Aralık'ında McCown ile yaptığı görüşmeye ilişkin hatıraları kutsal değerlere ağır derecede küfür içeriyordu. Birincisi, Amerikalı binbaşının başında nöbetçi olmadığını ve kaçmaya teşebbüs etmeyeceğine ilişkin şeref sözü verdiğini ifade etti. Daha da kötüsü, güya McCown Peiper'a Amerikan topçu pratiklerine ilişkin bilgiler vererek La Gleize'deki kuşatmayı yarmaya çalışmalarını tavsiye etmişti. Şayet doğruysa, her iki ifade de askerî mahkemelik şeyler, lakin Peiper'ın McCown'un "Rus-Amerikan ittifakından duyduğu pişmanlığı" belirttiğine ve Amerikan hatlarına dönmeyi beklemediğinden, "Ruslarla savaşa yardım etmek adına hizmetini sunduğuna" ilişkin iddiaları hâlen oldukça çirkindi. Ve sonra asıl bomba: "McCown Peiper'a, savaştan sonra Amerika'ya gelerek bu iyiliğe karşılık verebileceğini ve Yahudileri asmasına yardım edebileceğini söyledi."[41] Bunlardan biri bile gerçek olabilir mi?[42]

---

40 "Observations of an American Field Officer Who Escaped from the 1st SS Panzer Division 'Adolf Hitler,'" RG-407, 330-2.2, G-2, 30. Piyade Tümeni Kayıtları, Kutu 7569: 330-2.1, Harekât Raporları, 1944 Aralık, McCown'un ifadesinin kopyasının ilk çıkarıldığı yer, "Headquarters 30th Infantry Division G-2 Periodic Report," No. 192, Ek 1, 26 Aralık 1944. Eşsiz bakış açısı düşünüldüğünde McCown'un raporu, SHAEF'ten tümen seviyesine kadar neredeyse bütün komuta kademelerindeki Amerikan istihbarat subayları tarafından incelendi.

41 "Statements by Prisoner SS Standf. Joachim Peiper," 15 Eylül 1945, Leroy Vogel, Oberursel, bulunduğu yer "General Correspondence: 1939–1947, 333.9 Personnel: McCown Hal D.: Interrogation of Col. Joachim Peiper, 30 October 1946," NA, RG 159, Girdi 26E, Kutu 531.

42 30 Ekim 1946'da Landsberg'de verdiği ifadede Peiper Albay F. J. Pearson'a, McCown'un tutsaklığı süresince hiçbir Amerikan taktik bilgisini ifşa etmediğini, fakat Rusları ve Yahudileri aşağılayıcı şekilde konuştuklarını söyledi: Peiper, "Bu konuşma daha çok moralimizi yüksek tutmak adına yaptığımız şakalardı. Onun, 'Eh, sanırım bu cephede benim için savaş bitti, bu yüzden Ruslarla savaşınızda size yardım edeceğim,' dediğini hatırlıyorum. ... Yahudiler hakkında uzun uzun konuştuk. ... Yahudilere niçin zulmettiğimiz öğrenmek istedi ve ben de ona Almanya'daki Yahudilerin durumunu ve nasıl bu hâle geldiğini anlattım. Ona Amerika'yı yalnızca propagandaların gözünden, onların da Almanya'yı aynı gözden gördüğümüzü söyledim. ... Ona Amerika'daki bütün etkin pozisyonların Yahudilerin elinde olup olmadığını sordum. Bana sahip oldukları güçlü finansal çıkarlardan bahsetti ve sanırım ona, 'Pekâlâ, bu savaş bittiğinde ben de Ruslara karşı verdiğin desteğin geri dönüşü olarak Yahudileri asmana yardım edeceğim,' dedim. Bu söylemler şaka amaçlı yapıldı."

O esnada Peiper'ın diğer hemşehrileri de aranıyordu. Savaşın sonunda on binden fazla SS, Avusturya, Ebensee'de bulunan önceki dönemin acımasız toplama kampına demiryoluyla yığınlar hâlinde getirilmişlerdi. Orada, Traunsee civarındaki yaylalarda, savaşın son iki yılında kıtalararası bir Nazi füzesinin -"*Amerika-Rakete*"- geliştirilmesi için dağın yamacına tüneller inşa edilmişti. İşçiler ise SS'in korkunç liderliği altında çalışan köle toplama kampı işçileriydi. Mauthausen'ın bir yan kampı olan Ebensee, 1943 Kasım'ından beri faaliyetteydi. 1945 Mayıs'ının ilk günlerinde, kampı yöneten sadist katiller SS Yüzbaşı Georg Bachmayer ve SS Üsteğmen Otto Riemer, Amerikalıların yaklaştığı sırada kaçmışlardı. Peiper Bachmayer'la Buchenwald yakınlarında Himmler'le dolaşırken tam dört yıl önce tanışmıştı. Şimdiyse, 6 Mayıs'ta Ebensee, ormanlık vadiyi ele geçiren 80. Piyade Tümeni'nin piyadelerini şok içerisinde bırakmıştı ve orayı açlıktan ölen iskeletvari cesetler ve korkunç derecede zayıf on altı bin "hayatta kalanla" -bir şekilde hayatta kalmayı başaran bir deri bir kemik varlıklarla- dolu hâlde bulmuşlardı. 19 Mayıs'ta Bachmayer, Hintermühle'de önce eşini ve iki çocuğunu ardından da kendisini vurmuştu.[43] Otto Riemer ise kaçmış ve bir bilinmezin içinde kaybolmuştu.

İki bin SS'in olduğu ilk tren, 1945 Haziran'ında yalnızca birkaç hafta önce insanın dili varmayan acıların yaşandığı bölgeye ulaşmıştı. Ebensee sokaklarındaki Polonyalılar ve Yahudiler, nişanlar, kol bantları ve parçalanmış belgelerle dolu yoldan kampa doğru ilerlerken silahsız SS'lerden kırbaç ve sopalarla anlaşılabilir şekilde intikam aldılar. Viyanalı papaz Dr. Franz Loidl, orada toplanan SS birliklerine -1945 Temmuz'una dek on sekiz bin- papazlık yapmak için gönüllü oldu. Bazı genç SS'ler, bir *schwarzer kuttenhengst*'in -papaz- orada bulunmasını ironik buldular. Yine de Loidl pek hoş karşılanmamıştı; hapsedilenlerin çoğu "itici ve soğuktu."[44]

---

43 Peiper, 27 Nisan 1941'de Mauthausen'da, Himmler'in Avusturya'daki Oberdonau/Ostmark Valisi August Eigruber ve KZ Komutanları Franz Ziereis ve Georg Bachmayer'la sohbeti sırasında çekilen fotoğrafta Werner Grothmann'ın hemen arkasında görülebiliyor (Bundesarchiv Bild BA-192-195).

44 "Als Chaplain im Waffen-SS Gefangenen und Sonderlagern zu Ebensee 1945/46," Dr. Franz Loidl, belge Avusturya'daki KZ Gedenkstätte und Zeitgeschichte Museum Ebensee'den Dr. Wolfgang Quatember'in nezaketiyle kullanılmıştır. Loidl, Ebensee'deki dokuz ayını, "iki uç dünyanın çarpışması: SS ve Katolik Kilisesi," şeklinde tarif ediyor. Yine de, "çoğu, günah çıkararak yüreklerini rahatlatmaktan

Şimdi orada, yıkık tahta kışlalarda ve toplu çadır yerleşkelerinde hapsedilen SS'lerden oluşan büyük bir topluluk oluşsa da olan biten üzerinde kimsenin kontrolü yoktu. Hakikaten Loidl, Amerikan subaylarını inanılmaz derecede rahat buluyordu, fakat SS'lere karşı artan göz yummalardan da pek rahatsız olmuyordu. En önemli şey Hitler selamını bastırmaktı. Kamptaki şartlar vahşiydi; SS'ler Ebensee'de birbirlerini de öldürüyorlardı.[45] Tecrübeli bir papaz olmasına rağmen Loidl, duyduğu hikâyeler ve söylentiler karşısında sarsılmıştı. "Bazı SS'ler, gizli ve şeytani bir ruha sahipti."

Yaz sonunda sorgulamalar başladı, fakat saflar süratle daraldı. 29 Ağustos 1945'te SS Üsteğmen Werner Sternebeck, SS Teğmen Arndt Fischer ve Peiper'ın hemen altındaki Hans Hennecke, Amerikan CIC'leri tarafından daha detaylı sorgulanmak üzere genişleyen kamptan götürüldüler. Hennecke, Fischer'in tutulduğu odaya götürüldü ve orada Peiper'ın bir diğer subayı Rolf Reiser'la karşılaştılar. Hennecke, Sternebeck'le sohbete dalmıştı. Sternebeck, "Amerikalıların August Tonk'u yakalayamamaları ne büyük şans," dedi. Hennecke nedenini sordu. "İnfazlar gerçekleştirilirken o oradaydı. ... Şayet Amerikalılar 9. Panzer Mühendis Bölüğü'ndekileri yakalarlarsa onlar için de kötü olacak. ... Çünkü onlar da oradaydılar." Ardından Sternebeck, Fischer ve Hennecke'ye sert bir bakış atarak döndü. "Sorgulandığınızda," dedi, "Peiper'ın şahsi emrine ilişkin tek kelime dahi etmeyin."[46]

BU ŞAHSİ EMİR TAM OLARAK NEYDİ? MÜTTEFİK SORGUCULAR asla öğrenemedi.

O ESNADA 28 EYLÜL'DE ALMANYA'DA, MALMÉDY'NİN YENİ müfettişi Burton Ellis, Joachim Peiper'la ilk kez görüşmek üzere

---

memnundu" –bilhassa da SS'e alınan ve kendilerini özellikle şanssız hisseden gençler.

45 "Ebensee'yi 1945 Ekim'inde birkaç günlüğüne ziyaret ettiğimi hatırlıyorum. Shumacker'la oraya bir ciple gitmiştik. Orada çok sayıda SS eratı vardı. Gerçekten çılgın bir yerdi. Orada tutulan ve binlerce kişilik listelerden ayıklanan çeşitli insan gruplarından listeler aldık. ... Avusturya'da göl yakınlarında güzel bir dağlık alandı, fakat biz yalnızca birkaç gün kaldık. Tek bir yerde toplamak için kapsamlı bir şüpheli listesi oluşturmaya çalışıyorduk." Dwight Fanton, yazar tarafından yapılan mülakat, 5 Nisan 2010.

46 Hans Hennecke, önceden bilinmeyen geniş el yazısı ifade, tarihsiz, NA, RG-549, Dava 6-24, Kutu 36.

Oberursel'a uğradı. *Stars and Stripes*'ın uyarısıyla, Malmédy Katliamı'ndan kurtulan on beş kişinin yakınlardaki Bensheim/Bergstrasse'de bulunduğunu öğrendi. Acaba onlar Joachim Peiper'ı olay yerine yerleştirebilirler miydi?

> Cuma günü, Albay Peiper'ın Malmédy Katliamı'nda bulunduğunu tespit etmeye çalıştım. Hayatta kalanlardan birkaçı yakınlardaydı, bu yüzden herhangi biri tarafından teşhis edilip edilmeyeceğini görmek üzere onu yanıma aldım. Teşhis edilemedi. Aralarından birkaçı onun asıldığını görmeyi her ne kadar çok isteseler de daha önce kendisini hiç görmediklerini söylediler.[47]

Ellis kendi tepkisine şaşırmıştı:

> Alman ordusunun en genç albayı -30 yaşında. Oldukça iyi İngilizce konuşuyor. Kesinlikle sadist tipte değil, cüretkâr bir cesur asker. Onun hakkında, bir esir kampında sıradan bir asker olarak kılık değiştirdiğine ve gerçek rütbesini kullanmadığına dair çok sayıda kötü gazete ilanı verilmişti. Fakat bütün bunların aksine, tutulduğu kampın Alman savaş esirleri komutanıydı, daima gerçek adını kullandı ve saptayabildiğim kadarıyla tamamen onurlu davranışlar sergiledi.[48]

Ellis, Peiper'la ilk temasının ardından öylesine etkilenmişti ki, amiri Albay Claude Mickelwaite'e ilk sözleri, gazetelerin çıldırdığını söylemek olmuştu.

ELLİS, "MAHKÛM KESİNLİKLE PEIPER İKEN," DEDİ, "ŞU AN onun herhangi bir savaş suçu işlediği oldukça müphem."[49]

---

47 Peiper, Ellis'in yeminli ifadesinde onu töhmet altında bırakmak adına ilk girişimlerini anlatıyor, 5 Haziran 1948, Landsberg Lech, NA, RG-549, Dava 6-24, Kutu 60.

48 Ellis'ten karısına mektup, 30 Eylül 1945, Ellis Evrakı. "Bu gazete muhabirleri kanımı donduruyorlar. Prensipleri, ahlakları, görebildiğim kadarıyla hiçbir şeyleri yok. Sansasyonel bir haber için resmen her şeyi yaparlar. Bütün bunların beni ne kadar tiksindirdiğini kelimelerle anlatamam. ... İntikam istiyorsak, söyleyelim. Tanrı'nın cezası ahlakçılar gibi davranmanın alemi yok. Gelecekteki savaşları önlemenin yolu bu değil. Bu, onları garantilemenin yolu."

49 "JA War Crimes Branch to G-2 CIB," 11 Ekim 1945, NA, RG 319, Araştırma Depo Kayıtları, "Records on J. Peiper," kutusuz.

On İkinci Bölüm

DURUŞMA

1945 SONBAHARINDA ABD ORDUSU SAVAŞ SUÇLARI EKİBİ HALEN Malmédy davasını çözmeye çalışıyordu. Oberursel'de derinlemesine sorgulanışının ardından Jochen Peiper, bin kadar Leibstandarte mensubuyla birlikte Almanya, Zuffenhausen'daki eski bir ordu kışlasına nakledildi. Fakat bunun da bir faydası olmayacaktı. Çok doğal bir şekilde mahkûmlar, eski subaylarıyla birlikte eski birliklerine katılmışlardı. Tabii, Joachim Peiper hariç. Baş şüpheli yine tecrit edilmiş ve sürekli gözlem altında tutulmuştu.[1] Her hâlükârda Fanton, hücre hapsinde dahi, Peiper'ın komutasındakilere infaz emrinin SS Binbaşı Werner Poetschke tarafından verildiğini söylediğini öğrendiğini iddia etti.[2] Fanton'un şüphesi kanıtlanamasa da etkili bir dalavereydi.[3] Poetschke yalnızca uygun şekilde ölmekle kalmamış, aynı zamanda kavşak hadisesinin de hâlihazırda büyük şüphelilerinden biriydi. Soruşturmada görev alan kısa boylu ve gözlüklü Morris Ellowitz, "Katılmayan bazı adamlar … Peiper'ın bütün gruba suça ilişkin sessiz kalma talimatı verdiğini söyledi," diyordu.[4]

İlkin, sorumlunun kim olduğuna dair pratikte hiçbir ipucu yoktu. Kavşakta bulunduğunu kabul eden herkes cesetleri gördüklerini söyleseler de laf ateş edenin kim olduğu konusuna geldiğinde kimse hiçbir

1 MMIH, 270-271.

2 "Investigation of the Malmédy Massacre." *a.g.e.*

3 Peiper'ın Zuffenhausen'da adamlarıyla gizli anlaşma yaptığı şüphesi için: Fanton'un Ellis'e bildirisi, 19 Şubat 1946, MMIH, 249. Ellis'in 1948 Ekim'indeki yeminli ifadesi, MMIH, 1217.

4 Morris Ellowitz'in 22 Nisan 1949 tarihli ifadesi, MMIH, 132-133.

şey bilmiyordu. Fakat Ellowitz, açıklamaları için asılacağını bilmesine rağmen itiraf eden Otto Wichmann'ı sorgulamıştı. Amerikalılara verdiği tavsiyede, "Peiper ve onun gibi adamların idam edilmesi gerektiğini, çünkü şayet bir gün Almanların yeniden silahlanır ve yeni bir Nazi hükûmeti kurulursa, Peiper onların liderlerinden biri olacağını" söyledi.

Daha sonra Aralık başında SS'ler bir kez daha büyük bir hapishaneye nakledilerek, 1946 kış ve baharında kapsamlı şekilde sorgulanacakları Schwäbisch Hall'e gönderildiler -bazı şartlardan ötürü ilerleyen zamanlarda daha geniş çapta sorgulanacaklardı. Soruşturma için en üst düzey önemi arz eden mahkûmlar, daha sonra sorgulanmak üzere hücre hapsine alınmışlardı. İlk sıradaki ve en önemlileri Peiper'dı. O esnada Ellis, Wiesbaden'deki ofisinde kalmıştı. Her ne kadar Malmédy araştırmacılarından uzak kalmış olsa da Ellis, Jochen Peiper'ı unutmamıştı. 9 Aralık 1945 Pazar günü şunları yazacaktı, "Albay Peiper üzerindeki baskıyı yoğunlaştırmalı ve ondan ne öğrenebileceğimi görmeliyim. *'Bana hepsini'* anlatmak istiyor."[5]

Gariptir, Peiper'ın Ellis'e kayda değer bir şey söylediğine ilişkin bir kanıt yok. Esasen Peiper, Ellis'in müfettişlerinden birine şiddetli şekilde yakınmayı sürdürmüş, göğüs dolusu muharebe nişanlarının elinden alınmasını, "Hayatımda yaşadığım en büyük aşağılanma," olarak nitelemişti. Ellis'in, kıymetli eşyalarını Peiper'ın eşine geri götüreceğine söz verdiğini öne sürüyordu. Daha sonra, sorguların biri sırasında Peiper'ın madalyalarını yüzsüz bir şekilde takan Harry Thon ile Schwäbisch Hall'de karşılaşmalarını acı bir şekilde hatırlayacaktı. Eski SS albayı bu karşılaşmayı, "Oldukça iç karartıcı," olarak tanımlayacaktı, "İnsanlığa olan inancımı yitirmeme sebep oldu."[6]

Bütün şüpheliler, bilhassa sorgulanmalarının ardından, mümkün olduğunca farklı hücrelerde tek başlarına tutuldular. Henüz sorgulanmayanlar, hâlihazırda sorgulananların neler söylediklerini öğrenemediler. Peiper, Hücre E-73'te tecritte olmasına rağmen tutukluların en

---

5 Ellis'ten karısına mektup, 9 Aralık 1945. Ellis Schwäbisch Hall'de ilk kez 12-13 Aralık 1945'te bulundu. "Hepsini anlatmak istiyor" ifadesi orijinal evrakta tırnak içinde ve altı çizili.

6 "Extract Taken from Direct Testimony of Peiper, Joachim when Questioned by Dr. Terry," 8 Eylül 1949. Amerikan Senato Kayıtları, 81. Oturum, Silahlı Kuvvetler Komitesi, Malmédy Araştırması, NA, Amerikan Senato Kayıtları, RG 46, Raf 12e3/7/26/3-4, Kutu 148.

meşhurlarına layık bazı özel ayrıcalıklara sahipti: Dwight Fanton şahsen ona okuması için bazı şeyler getirmişti ve bir masası ile daktilosu vardı.[7] Fanton Peiper'ın hücresinden geçerken, onu sıklıkla sırtı gözlem deliğine dönük vaziyette oturmuş, okurken yahut yazarken görüyordu.

> Diğerlerine kıyasla Peiper, oldukça hoş bir düzende tutuluyordu. Teorimizde, kleiner Mann'ın peşinde değildik; biz yukarıdakilerin peşindeydik ve aşağıdakilere Peiper'ın okumalar yaptığını ve Schwäbisch Hall'de kaldığı yerde oldukça rahat göründüğünü gösteriyorduk. Pek tabii ona yapılan muameleye kırılanlar vardı ve biz de bu kırgınlıklardan en iyi şekilde faydalandık. Mesela Gustav Sprenger adındaki bir tutuklu bizim tarafımıza geçti ve çok fazla detay ve bilgi sağladı. Oldukça yardımcı olmuştu.[8]

Tartışmalı sorgular üç aydan fazla sürmüştü. Fakat 1946 Mayıs'ında Peiper ve yaklaşık iki yüz kişi, daha sonra Malmédy Katliamı'yla suçlanacak olan sanıkların büyük duruşmaları için Dachau'ya nakledildiler. Duruşmanın ironik bir düzeni vardı; Dachau ve onun meşhur toplama kampı, kamuoyu ya da SS sanıklarınca unutulmamıştı. Peiper gibi pek çoğu, orayı gayet iyi biliyorlardı.

Duruşma, 16 Mayıs-16 Temmuz 1946 tarihleri arasında, Nürnberg Uluslararası Askerî Mahkemesi'nin kuralları çerçevesinde faaliyet gösteren üst düzey Amerikalı subayların oluşturduğu bir askerî mahkeme önünde gerçekleştirildi. Kovuşturmayı Yarbay Burton F. Ellis yönetti, ABD Ordusu sanıkları tek tek değil toplu şekilde yargılamaya karar verdi. Yetmiş dört sanık arasında, 6. SS Panzer Ordusu komutanı SS General Sepp Dietrich ve Malmédy kavşağında işlenen suçlarla ilişkili asıl SS birliği olarak görülen 1. SS Panzer Alayı komutanı Joachim Peiper da yer aldı.

Duruşma sırasındaki suçlamalar, esasen sanıkların Schwäbish Hall'de verdikleri yeminli itiraflara dayanıyordu. Savunma baş avukatı Yarbay Willis M. Everett, bu ifadelerin uygunsuz yöntemlerle elde edildiğini göstermeye çalıştı. Fakat, savunmanın öne sürdüğü tanıklar bile pek çok SS'in suçlu olduğunu ortaya koyan itiraflarda bulundular.

7 MMIH, 483. Calvin Unterseher, ifade, MMIH, 651–652 ve Fanton, ifade, 483.

8 Fanton, yazar tarafından yapılan mülakat, 5 Nisan 2010.

Peiper'ın öncesinde Everett, Peiper'ın birliklerinin La Gleize'deki Amerikalı mahkûmlara yönelik muameleleri hakkında ifade vermesi için Yarbay Hal McCown'ı çağırmıştı. Komutasıyla birlikte Peiper tarafından ele geçirilen ve La Gleize'de tutulan McCown, Amerikalı tutsakların hiçbir zaman ne infaz edildiğini ne de başka türlü kötü muameleye maruz kaldığını görmediğine yönelik ifade verdi.

Peiper, 17 Haziran 1946 Pazartesi günü ifade vereceği sırada, sanık koltuğunda dikkatle kalktı ve kürsüye başı dik şekilde ilerleyerek mahkemeye bir doz üstünlük havası yaydı. Jochen Peiper, bütün madalya ve teçhizatından arındırılmış haki renkli sıradan üniformasının içinde dahi gururlu bir SS subayı gibi görünüyordu.

Jochen Peiper ifade vereceği sırada, duruşmanın kritik bir anının geldiğini hisseden sanık eşleri, dayanışma içerisinde Dachau mahkeme salonuna girdiler. Jochen'in oldukça gerisinde, mahkeme salonunun tanık bölümünün en arka sırasında Sigurd Peiper, Frau Ursula Dietrich'in yanında sessizce oturuyordu.[9]

O noktada, duruşmalar hâlihazırda birkaç haftadır sürüyordu ve Peiper ile diğerlerini darağacından kurtarmaya çalışan savunma avukatları için durum pek iç açıcı değildi. Hem fiziken hem de ruhen darmadağın görünen diğer sanıkların aksine Peiper, özenle ayırdığı saçları ve titizlikle düzenlediği klapalarıyla oldukça iyi hazırlanmış görünüyordu. Halen kendisine büyük gelen İtalyan Alpini dağ botlarını giyiyordu; dizlerini birbirine yakın hâlde tuttu ve ellerini kucağında kavuştururken doğrudan kameralara baktı. Everett'in yardımcı savunma avukatı Yarbay John Dwinell, adını, yaşını ve medeni durumunu sordu. Açık renkli kazak giyen esmer bir kadın tercüman, ifadeyi İngilizceye çeviriyordu. Peiper başını kaldırarak adını söyledi, "31 yaşında, evli ve üç çocuk babası."

"Askerî kariyerinizi kısaca anlatır mısınız?"

"Waffen-SS'e 1934'te katıldım. Askerî okuldan mezuniyetimin ardından subay oldum. ... Leibstandarte Adolf Hitler'e katıldım ve savaşın sonuna kadar orada görev yaptım. Müfreze liderliğinden başlayarak

---

9 Rolf Reiser, Sigurd Peiper'ın neredeyse duruşmanın her günü mahkeme salonunda, büyük boy şapkalarıyla Frau Dietrich'le birlikte arkada oturduğunu söyledi. Reiser, 16 Mart 2006'da yazarla yaptığı mülakat sırasında Malmédy mahkeme filmini izlerken bu gerçeğe dikkat çekti.

alay komutanlığına kadar her görevde bulundum. Son görevim, 1. SS Panzer Alayı'nın komutanlığıydı."[10]

İkinci Dünya Savaşı'nda çarpışmalara katılmış mıydı?

"Evet, bütün seferlere katıldım."

"Nazi Partisi'nin üyesi miydiniz?"

"Hayır," dedi. Açıkçası bu doğru değildi, fakat bu konuda bilgisi olmadığını iddia etti.[11]

Ardından Peiper, Himmler'le olduğu dönemi anlattı.

> 1938'de Waffen-SS'in emir subayı olarak Reichsführer'in yanında görevlendirildim. Bu sıfatla üç yıl boyunca kesintisiz şekilde onun yanında görev yaptım ve o sıralar halen "Verfügungstruppe" olarak bilinen Waffen-SS'i ilgilendiren bütün meselelerden sorumluydum. O sırada gerçekleşen seferlerde yine birliklerimin yanındaydım. ... Mevcut birlikler ve Waffen-SS'le ilgili bütün konulardan sorumluydum ve bu da esasen kişisel siyasî sorunlar, eğitim sorunları ve organizasyonel sorunlar anlamına gelmektedir.

Peiper mahkemeye, 1945 Eylül'ünde Freising'de altı kez, ardından Kasım ayının başında Zuffenhausen'da ve daha sonra da Schwäbisch Hall'de sorgulandığını söyledi.

> Zuffenhausen'da beş hafta boyunca neredeyse tamamen karanlık bir hücrede tutuldum, odaya ışığın girebileceği hiçbir vasıta yoktu ve dört hafta boyunca yalnızca bir kez yıkanabildim. ... Fiziksel egzersiz de yasaktı.

Zuffenhausen'da, daha sonra William R. Perl olduğunu öğreneceği bir üsteğmen tarafından sorgulanmıştı.

Peiper, 3 Aralık 1945'te Schwäbisch Hall'e nakledildiğini ve ardından 1946 kışı sırasında orada sorgulandığını söyledi. 21 Mart 1946'da ifadesini verdikten sonra Peiper, kendi komutasının mensupları olan

10 Peiper'ın mahkeme önünde verdiği geniş ifade mahkeme kayıtlarında bulunuyor, 1885-2045.

11 Daha önce de bahsedildiği gibi, hiçbir zaman Nasyonal Sosyalistlerin bir üyesi olmadığını iddia etmesine ve kariyerini sürekli siyasî olmayan profesyonel bir asker olarak vurgulama girişimlerine rağmen Peiper'a aslında bir parti üye numarası verilmişti.

SS Yüzbaşı Hans Gruhle, SS Yüzbaşı Oskar Klingelhöfer, SS Teğmen Rumpf ve SS Teğmen Kurt Kramm'ın kendisini karşıladıklarını söyledi. Peiper adamlarıyla yüzleşirken, Perl onlara seslenerek davaya ilişkin onun her şeyi bildiğine inanıp inanmadıklarını sordu. Hepsi koro hâlinde kabul etti. Rumpf, savcılığın hazır bulunan Alman subaylardan çok daha fazlasını bildiğini dahi söyledi! Peiper'ın kabul etmesinin ardından Perl doğrudan kendisine döndü. "İlk başta buna yapabileceğimiz hiçbir şeyin olmadığını düşünüyorduk, fakat bir anda bizim için oldukça zararsız bir vaka hâline geldiniz. İstediğimiz adam şimdi General Dietrich."

> Bunun üzerine bana, Ardenlerdeki taarruzun başında, ordunun hiçbir şekilde savaş esiri alınmaması, askerî zaruret hâlinde infaz edilmeleri gerektiğine dair temel bir emir yayınladığı söylendi; ve dahası, taarruzumuzdan önce bir terör ve korku dalgası yayılması gerektiğini ve memleketteki bombardıman terörünü akılda tutarak, bütün insanî kısıtlamalardan ayrılmamız gerektiği emrediliyordu. ... Bilahare, emir subayım [Gruhle] bunu tüm açılardan doğruladı ve pek çok detay anlattı. ... Bunun üzerine ben de imzaladım, fakat baştan sona okumadan imzalayacak kadar da aptaldım.

Her hâlükârda Peiper, bir veya iki gün sonra komutasındaki diğerleriyle de -Gruhle, Hennecke, Teğmen Reiser ve Çavuş Hillig- karşı karşıya geldiğini söyledi.

> Hennecke bana soğukkanlılığını kaybetmek üzereymiş izlenimini verdi ... ve bana, La Gleize'de mahkûmları infaz emri verdiğimden dolayı 14 gün boyunca mahkemede olduğunu söyledi. Hennecke'nin bana söyledikleri karşısında hafifçe şaşırdım ... bende bir akıl hastanesinde olduğu izlenimini uyandırdı. ... Üsteğmen Perl bana, [tarafımca] La Gleize'de 180 savaş esirinin infaz emri verildiğini söyledi, fakat La Gleize'de yalnızca 150 esir bulunduğundan ve bunların 150'sinin de Amerikalılara teslim edildiğinden içim rahattı. Bana, "Pek çok yerde bizzat infazlarda bulunduğunuzu ve diğer yerlerde de emriniz olduğunu biliyoruz," denildi. Bunun üzerine söyleyebilecek bir şeyim yoktu. Çavuş Hillig bana tanıtıldı ve ona, "19 Aralık'ta Amerikalı esirleri Stoumont'ta infaz

> ettiniz mi?" diye soruldu. Cevabı, "Evet," idi. Bir sonraki soru, "Emri kim verdi?" olmuştu ve, "Albay Peiper," diye yanıtladı. Sonra tekrar götürüldü. Ardından emir subayım [Gruhle] çağrıldı. Ona da aynı sorular soruldu ve o da aynı cevapları verdi.

Peiper mahkemeye, bilhassa bir SS subayı olan Gruhle'den duydukları karşısında dehşete düştüğünü söyledi.

> Kendi emir subayım bana karşı böylesi açıklamalarda bulununca iğrendim ve Perl'e ne söylerse söylesin kabul edeceğimi söyledim. Her şeyi imzalayacağım. En kötüsü de, yoldaşlığımız da bozuldu.[12]

Savunma avukatı Dwinell, nasıl bir muamele gördüğünü sordu. Peiper, Schwäbisch Hall'de altı gün boyunca bir "ceza hücresinde, esasen bir ölüm hücresinde" tutulduğunu söyledi. Zuffenhausen'da duygusal yoksunluk kendisi için bir talim gibi görünse de, yalnız bir kez fiziksel saldırıya uğradığını onun da Schwäbisch Hall'den ayrılırken yaşandığını söyledi. "Cinsel organıma birkaç kez sopayla vuruldu."[13] Kimin yaptığını görememişti, fakat kafasına siyah başlık takılmadan önce kendisini götürenlerin Polonyalı muhafızlar olduğu kanaatindeydi. "Yalnızca bu hadisede şiddet gördüm," dedi.

---

12 SS Yüzbaşı Gruhle'nin Peiper'ı bu kadar çıldırtan ifadesi, 18 Mart 1946'da Ralph Shumacker'a verdiği ifadeydi. Bu ifadede, 15 Aralık öğleden sonrasının sonlarına doğru Peiper'ın kendisine bizzat geldiğini ve daha sonrasında ikmal durumunu gözden geçirdikleri taktiksel bir tartışmanın ardından onu büyük bir odaya götürdüğünü söyledi. Ardından Gruhle, SS Teğmen Arndt Fischer, SS Teğmen Kalinosky (2. SS Pz. Taburu İrribat Subayı), SS Binbaşı Dr. Sickel, SS Üsteğmen Maule (silah ve mühimmat subayı) ve SS Üsteğmen Goelden (nakliye subayı) ve bölük komutanları: Kremser, Christ, Junker, Klingelhoefer, Sievers, Rumpf ve ayrıca 84. Uçaksavar Alayı'ndan Binbaşı Wolf ve SS Binbaşı Diefenthal, SS Binbaşı Poetschke ve SS Yarbay von Westernhagen'a talimat verdi. Gruhle, Peiper'ın yeni emri yorumladığını söyledi: "Alman ulusu, son büyük mücadelesi için sıraya geçti. Hedef, Antwerp ve Aachen bölgesindeki Müttefik güçlerini ayırmak. Alman ulusu askerlerinden eylem, cesaret ve fedakârlık için en büyük hazırlığı bekliyor. Halk, topraklarında çarpışarak ilerleyişimizi hoş karşılamayacak. Bu bölgede karşılaşılacak herhangi bir direnişe ve terör eylemine en büyük acımasızlıkla karşılık verilecek. Bu çarpışma, ahval zorunlu kılarsa vurulması gereken Müttefik esirler dikkate alınmaksızın inatçı bir şekilde yürütülecek." Gruhle, emrin bizzat Dietrich tarafından imzalandığını iddia etti. NA, Dava 6-24, RG-549, Kutu 9.

13 "Peiper Pleads He Was Beaten," *Stars and Stripes*, 25 Haziran 1946.

6. Panzer Ordusu'ndaki tutsakların infaz emrine ilişkin ifadeler gerçek dışı mıydı? Peiper, "Her açıdan," yanıtını verdi. Dietrich, Hitler'den kendisiyle yaptığı bir görüşmede esir almama emri almış olabilir miydi? Peiper, "Böyle bir emrin varlığından emin değilim," dedi, "şayet vardıysa da Günün Emri'nin yaratıcısı Führer olurdu." Ardından savunma Peiper'a baskı yaptı. Tümen komutanı Wilhelm Mohnke, taarruzun başında militanvari bir gaye gütmemiş miydi? Savunma vekili, Mohnke'nin "taarruzda özel bir gaddarlıkla çarpışılması gerektiğini" söylediği 21 Mart tarihli açıklamasını okudu. Peiper, "Tümen komutanım, Führer'in konuşmalarına oldukça meraklıydı," dedi. "Günün emri, yaklaşan taarruzda acımasız bir sertlikle çarpışmamızdı."

Duruşmaya kısa bir sabah molası için ara verildi, fakat Everett kahve ve sigara konusunda endişeliydi. Peiper'ın Mohnke'nin sözlerini anımsatması, Dietrich'in yazdıklarından pek de farklı görünmüyordu. Oturuma ara verilmeden önceki bir başka ifadede, Peiper mahkeme huzurunda Diefenthal'e şartlar mecbur bırakırsa sıkıntılı tutsakların infazını emretmeye hazır olduğunu belirtmişti. Bu, Everett'in müvekkilleri için etkili bir savunma yapabilmesi açısından pek de güven verici bir açıklama olmamıştı.

Duruşma saat 10:30'da yeniden başladığında, dikkatler Peiper'ın 1945 Ocak'ının başlarında Petit Thier'de donmuş bir Amerikalı tutsağın infazına karışmakla suçlanışına kaydı. SS albayının 26 Mart 1946 tarihli olumsuz ifadesi mahkemede bir kez daha okundu. Ancak Peiper sürpriz bir hareketle Amerikalının infazını inkar etmedi, lakin hatırladığı kadarıyla infaz kararının tamamen astı Dr. Kurt Sickel'e ait olduğunu söyledi. Peiper, Sickel'in infaz kararını kabul edişinin, adamları üzerindeki harareti alma arzusundan kaynaklandığını iddia etti. Stoumont'taki Amerikalı tutsağı Hans Hilling'in infaz etmesini emretmiş miydi? Böyle bir emir verdiğini iddia eden Hillig ve Gruhle ile karşı karşıya gelişinin ardından, sorumluluğu kabul ettiğini söyledi.

Ardından Peiper, taarruzdan önceki günlerde emirlerin kendisi ve adamlarına nasıl verildiğini açıkladığı kapsamlı bir ifade verdi. Her ne kadar karşılaştıkları Belçikalı direnişçiler "acımasızca bastırılacak" olsa da Peiper, günün emirlerinde ne yüksek ne de aşağı kademedeki mahkûmlardan özel olarak bahsedilmediğinin defalarca altını çizdi. Peiper'ın büyük taarruza kadarki günlere ilişkin anlatısında fanatik

olarak görülecek biri varsa, o da "Führer'in Leibstandarte'ye olan hususi güvenini gösteren" tümen komutanı Wilhelm Mohnke'ydi. Peiper Ardenler taarruzunun başlangıcına ilişkin uzun bir açıklama yaptı -bu, umutsuz bir kış savaşında tankların nasıl kullanılmayacağına ilişkin yarı alaycı bir inceleme olmuştu. "Yoldaki trafik tamamen kaosa dönmüştü," diye başladı. 12. Volksgrenadier Tümeni'nin atla çekilen topları, "korkunç bir Königstiger ve dört ayaklı katır yığınıyla" yoldaydı. Kısa süre sonra Peiper, kilitlenen yola çıkmış ve trafiği kendisi kontrol ediyordu. İma açıktı; yerel piyade komutanları aptaldılar.

Mahkeme öğle yemeği arası verdi. Saat 13:30'daki dönüşlerinde, Dwinell birden fazla Alman subayının sarı ceket giydiğini saptamaya özen göstermişti. "Bilhassa sarı ceket giyen subayların isimlerini hatırlıyor musunuz?"

"Yalnızca 3. Tabur'dan Üsteğmen Thiele ve Tümen karargâhından SS Yüzbaşı Gerhad Nüske'yi hatırlıyorum." Fakat Peiper, Waffen-SS'ten eski dostu Jupp Diefenthal'in ve 3. Tabur komutanlarının, taarruz sırasında Peiper'ın yarı tırtıllısındalarken taba rengi ceket giydiklerini rahatlıkla unutuyordu. Savcılık hayatta kalan birkaç Amerikalının, Baugnez'deki toplu infazların öncesinde taba renkli ceket giyen bir SS subayının zırhlı yarı tırtıllısından indiğini gördüğü için soruyordu.[14]

Bu gerçeğin saptanışının ardından Peiper, taarruzla ilgili konuşmasına devam etti. Peiper, mahkemeyi Belçika'daki Honsfeld'in 17 Aralık 1944 sabahına götürmüştü. Burası, birkaç Amerikalının, onun birliklerinin yakalanan Amerikan askerlerini infaz ettiğini iddia ettiği yerdi. "O dönem Honsfeld'e herhangi bir tutsak gördünüz mü?" diye sordu Dwinell.

Peiper, taktik incelemesinin yarıda kesilmesinden ötürü rahatsız olmuş görünüyordu. "Evden eve hoplaya zıplaya gezinen birkaç münferit Amerikan askeri gördüm," dedi. Düşman kaçmaya çalışıyordu.

"O tarihte Honsfeld'de herhangi bir savaş esirinin infaz edilip edilmediğini biliyor musunuz?" Peiper hızlıydı. "Bunun hakkında hiçbir şey duymadım."

"Bu davadaki tanıkların ifadelerini -Honsfeld'de savaş esirlerinin öldürüldüğüne tanıklık eden Wilson, Morris ve White, dinlediniz mi?"

Peiper, "Evet," dedi. "Bu konuda hiçbir şey söyleyemem çünkü orada değildim."

---

14 Bkz. Parker, *Fatal Crossroads*, 115 ve 132.

> Daha sonra bana, Honsfeld'den geçtikten birkaç saat sonra direnişin yeniden başladığını ve bizi takip eden ve o sıralarda Honsfeld'in güvenli şekilde elimizde olduğunu düşünen birlikler, kendilerinin gizlice pusuya düşürüldüklerini düşündüklerini rapor ettiler. ... Amerikalı birlikler, gafil avlandıklarını çok geç fark ettiler ve çok daha geride kalan birliklerime ateş etmeye başladılar, bu yüzden yeniden ciddi bir çatışma yaşandı.

Peiper daha sonra dinleyicilerini Büllingen'e yapılan ani taarruza götürdü. Orada, meseleyi bizzat ele almış, saat 09:00'da Büllingen'in hemen güneyinde 12. SS Panzer Tümeni'ne verilen rotayı geçmiş ve bir düzine Amerikan Piper Club gözlem uçağının bulunduğu küçük bir havaalanını ele geçirmişti. Peiper'ın tankları ve yarı tırtıllıları, dayanıksız uçakları kısa sürede imha etti ve uçakları kullanan Amerikalılar elleri havada öne çıktılar. Dwinell, "O sırada herhangi bir Amerikalı savaş esiri gördünüz mü?" diye sordu. "Evet, yedi, sekiz veya muhtemelen on iki savaş esiri yol boyunca bana doğru geldiler. Silahlarını bırakıp gerimize doğru gönderildiler. Yol boyunca arkamdan bitmek bilmeyen bir konvoy geldiğinden yanlarına hiçbir nöbetçi verilmedi."

Ayın 17'sinde saat 09:30 civarlarında Büllingen'e ulaştılar. Peiper, kasabada altmış civarı savaş esiri aldıklarını söyledi. Burada dikkatliydi: "SS Yüzbaşı Diefenthal'e, bu mahkûmların oradaki Amerikan kamyonlarıyla birlikte geriye gönderilmelerini, böylelikle mahkûmların ve kamyonların aynı anda güvenli bir yerde tutulmasını emrettim." Peiper'ın taktik dersi; mahkemeyi panzerlere bindirerek, Diefenthal'in yarı tırtıllısıyla bir Amerikalı subayın bulunduğu ciple karşılaştığı Schopen boyunca uzanan çamurlu dar yollara götürmüştü. "Ondenval ve Thirimont arasında, Diefenthal'in aracını kısa süreliğine terk ettim, çünkü yolun kenarında bir cip yanında şoförüyle birlikte duruyordu ve o esnada yapacak bir şeyim yoktu, keza Malmédy çevresindeki taktik durumla daha çok ilgiliydim. Şoförü bu konuda kısaca sorguladım." Peiper, silah sesleri duyduğunda halen cipin şoförünü sorguladığını ve akabinde cipi süratle Baugnez kavşağına doğru sürdüğünü söyledi. Orada kısa süreliğine Poetschke'nin tankına çıktı ve ateşin kesilmesini emretti. "Daha sonra Diefenthal'in aracına çıktım ve hâlihazırda

kavşağa doğru ilerlemeye başlayan diğer araçları takip ettim."[15] Peiper, duruşma salonunun duvarındaki büyük haritada bizzat gösteriyordu. "Burada, kavşak ve ormanın başlangıcı arasındaki yol Amerikan araçlarıyla oldukça iyi şekilde kapatılmıştı." Haritada kavşağın güneyinden ağaç sıralarına doğru hafifçe vurmuştu.

> Bir Panther tam önümdeydi ve sırasıyla sola ve sağa ilerleyerek vurulan Amerikan araçlarını hendeklere itiyordu. Araçlarla birlikte ben, yürüme temposunda takip ediyorduk. O zaman çok sayıda Amerikalı görmüştüm.

Dwinell, "Durdunuz mu?" diye sordu. "Hayır, kavşakta durmadık." Fakat Peiper kısa süre sonra, yaklaşık beş yüz metre sonrasında, "yolun ormanın içinde kaybolduğu yerde" durduğunu söyledi.[16]

"Geçtiğiniz anda ve durduğunuz anda Malmédy kavşağında neler yaşandığını biliyor muydunuz?"

> O sırada çok sayıda Amerikan askeri gördüm, tahminimce 40 ila 60 arasındaydı, bazıları hâlihazırda yolda dikiliyorlardı, bazıları hendeklere uzanmışlardı ve büyük çoğunluğu da yolun batısındaki açık alanda uzanıyordu. ... Bazı Amerikan askerleri ölü taklidi yaptılar; bazıları ormana doğru yavaşça süründü, bazıları bir anda ayaklanarak ormana doğru koştu, bazılar da yola doğru geldi. Yarı tırtıllılardaki piyadeler, silah taşıyan ve ormana doğru koşanlara ateş ettiler. ... Yoldan çıktığımız yerden yaklaşık 50 metre ötede, ölü taklidi yapan birkaç Amerikan askeri olduğunu ve [Hans] Assenmacher'in veya başka bir askerin onlara kalkmalarını söylediğini hatırlıyorum. Ayrıca bir veya ikisinin de ölü olduklarını hatırlıyorum.[17]

---

15 Savaşın ardından Peiper, cipin aynı zamanda Engelsdorf'ta Amerikalı bir generalin olduğunu öğrendiği bir Amerikan Yarbayı taşıdığını iddia etti. Yazar bu subayın, ABD topçu üslerini düşman yarması konusunda uyarmak adına gönderilen ABD Birinci Ordusu karargâhından Yarbay John Ray olduğunu belirledi. John Ray, yazar tarafından yapılan mülakat, 15 ve 18 Mayıs 1998, Natick, MA.

16 Bu, Benoit Lejoly'e ait olan, orijinal mahkeme haritalarında Ev #10 olarak gösterilen evdi. Yol güneybatıdan ormana girmeden hemen önceki ev.

17 Peiper devam etti (s. 1934), "Toplam 25 makineli tüfek ve beş toptan teşekkül mızrakbaşımın yoğun ateşinin pek tabii çok sayıda zayiata yol açtığını belirtmek

"Bu Amerikan askerleri, sizin savaş esiri dedikleriniz mi?" Peiper, "O sırada, hayır," dedi.

"O civardaki duran veya yürüyen herhangi bir Amerikan askerine herhangi bir emir verdiniz mi?"

"Başparmağımla o askerlere geri gitmelerini işaret ettim ve muhtemelen bunu İngilizce olarak da söyledim."[18]

"O sırada Diefenthal'i orada gördünüz mü?"

"Evet," dedi Peiper, "aynı araçtaydık."

"Ne yapıyordu?"

"Hatırladığım kadarıyla, Diefenthal eliyle arkasındaki yarı tırtıllılara hızlanmalarına dair hareketler yapıyordu, çünkü oradaki pek çok kamyon, adamlarımız için oldukça çekiciydi."

"Orada Poetschke'yi gördünüz mü?"

"Hayır, onu yolu geçmeden kısa süre önce, bir telsiz mesajı göndermesini emrettiğim sırada görmüştüm." Ardından Dwinell, Peiper'ın kavşağın güneyindeki bölgede ne kadar süre kaldığını bilmek istedi.

> Hesaplamalarıma göre, yaklaşık iki veya üç dakika. ... Orada durmamın sebebi, artık önümde hiçbir araç görmeyişim, ilk araç olduğumu anlayışım ve Ligneuville'de bir direnişle karşılaşacağımızı kesin olarak biliyor oluşumdu, ilk olmak gibi bir niyetim yoktu. ... Arkamdaki üç yarı tırtıllıya ve 1. Tabur'un irtibat subayı Üsteğmen Fischer'ın tankına beni geçmelerini işaret ettim. Ligneuville'e doğru büyük bir süratle ilerlediler ve ben de onların ardına takıldım.

"Malmédy kavşağı civarında herhangi bir savaş esirinin infaz edildiğini gördünüz mü?"

Peiper kollarını bağlamıştı. Düz bir şekilde, "Hayır," dedi.

"Malmédy kavşağındaki köşeyi emniyete aldınız mı?"

Peiper her soruyu oldukça dikkatli dinliyordu. "Ben şahsen bunu yapmadım," dedi, "fakat bunun Poetschke tarafından yapıldığına ikna olmuştum çünkü taktiksel açıdan bir şey söylemeye lüzum yoktu."

---

istiyorum." Bununla birlikte bariz kanıtlar, Alman mızrakbaşıyla karşılaşmalarında yalnızca iki Amerikalının yaralandığını gösteriyor: Parker, *Fatal Crossroads*, 275.

18 Baugnez'deki nihai infazlardan kurtulan birkaç Amerikalı, zırhlı araçla geçen bir Alman subayının kendilerine seslendiğini belirtti, "Tipperary'ye yolunuz uzun beyler!" Al Valenzi, mülakat, 26 Eylül 1995.

Dwinell, Diefenthal'in kavşaktaki davranışlarını öğrenmek istedi. Peiper'a, Diefenthal'in telsiz operatörü Hans Assenmacher'ın kovuşturma için verdiği ifade hatırlatıldı. "Diefenthal'in kavşakta SPW'sinden ayrıldığını söylediğini duydunuz mu?" Peiper başını salladı. "Diefenthal'in bunu yaptığını gördünüz mü?"

Peiper, "Hayır," dedi, Diefenthal sürekli onunla birlikte SPW'deydi. Yine de Assenmacher'ın Amerikan cipini yağmalamasına izin verdiğini kabul etmişti. Bu kadarı doğruydu. Fakat Jupp Diefenthal'in kavşakta kısa süreliğine ayrılması, işte potansiyel olarak suçlayıcı kısım burasıydı ve titizlikle bahsedilmemişti. Peiper kıyafetini tarif ediyordu, "taba rengi bir kürklü ceket."

Peiper ardından, Arndt Fischer'ın infilak eden Panther'inin arkasından Ligneuville'e ürkütücü şekilde girişini anlattı. Mesul Amerikan tankını bir Panzerfaust'la takip ettikten sonra, kötü şekilde yanan Arndt Fischer'ı bandajlamıştı. Tank mürettebatından biri ölmüş diğerleri de yaralanmıştı. "O sırada Poetschke'yi gördünüz mü?"

"Hayır. ... Yaklaşık 45 dakika sonra Poetschke yaya olarak geldi."

"Nerede olduğunu söyledi mi?" "Hayır, yalnızca yaralandığı için emir subayını [Fischer] fırçaladı."

"Ligneuville'de herhangi bir savaş esiri gördünüz mü?"

Peiper, "Evet," dedi. "Birkaç tane gördüm ve sanırım onlar gerimizde yararılarımızla kaldılar." Dwinell açık bir şekilde sorsa da Peiper da açık bir şekilde, kasabada hiçbir Amerikalının infaz edildiğini görmediğini söyledi. Bunun yerine, onlar gelmeden hemen önce kaçan bir Amerikalı generalin öğle yemeğini nasıl böldüklerini anlattığında SS albayı küstahça bir zevkle dolmuş gibiydi. Şimdi Peiper'ın Ardenlerin taktik brifingi hâlini alan şey, 18 Aralık gecesi ve sabahında Stavelot'a ulaşmaları sırasında yaşadıkları sorunlara gelmişti. Karanlıkta hisleriyle ilerleyerek, korkunç araziye ve artan düşman direncine rağmen oraya ulaşmışlardı. Çarpışarak köprüyü geçip kasabaya girerlerken, yerlilerin hasmane tavırlarından şikâyet etti. "Yarıp Stavelot'a girdiğimizde, pek çok sivil pencerelerden bize ateş etti." Fakat Peiper bunu umursamıyor gibiydi. "Tek hedefim Trois Ponts yakınındaki köprüydü."

Dwinell, "Stavelot'ta infaz edildiğini bildiğiniz herhangi bir savaş esiri var mıydı?" diye sordu.

Peiper ısrarla, "Hayır," dedi ve konuşmayı Trois Ponts'taki köprüyü ele geçirmek için gerçekleştirdikleri süratli ilerlemeye -bu çaba, Amerikalı mühendislerin köprü kirişlerini süratle imha etmesiyle kısa sürede engellendi- geri getirdi.

Dwinell, "O sırada [Heinz] von Westernhagen'ı gördünüz mü?" diye sordu, von Westernhagen'ın, Peiper'ın doğaçlama Tiger Taburu, 501. SS Ağır Panzer Taburu'nun komutanı olduğunu biliyordu.

"Evet, taburundaki ahvali ve zayiatını sordum." Peiper duraksadı, sanki sözlerini düşünüyormuş gibiydi. "Bu görüşmede bana diğer şeylerin yanı sıra Ligneuville'de bir karmaşanın olduğunu ve çok sayıda mahkûmun infaz edildiğini söyledi. Hiçbir detayı veya bu emri kimin verdiğini bilmiyordu."[19]

"Bahsettiği hadiseyi ilk kez mi duyuyordunuz?"

Peiper, "Evet," demişti ve onu bizzat da görmüştü. "Oradan geçmişti," dedi, fakat daha acil sorunları vardı. "Trois Ponts'a batıdan ilerleyişime devam edemedim ve başka bir yerden geçiş yolu bulmam gerekiyordu. ... Rotayı La Gleize üzerinden Ambleve'ye, oranın güneybatısından anayola geri çıkmak üzere çizdim."

Peiper mahkemeye bunun süratle yapıldığını söyledi. Yılanvari kolu, herhangi bir direnişle karşılaşmadan kısa süre içerisinde La Gleize mezrasına doğru süratle ilerledi ve Werbomont'a giden anayolu geri alma planını yaptığı Lienne çayı üzerindeki köprüye doğru güneybatıya dönmeden önce Ambleve'yi geçti. "Birkaç kişinin köprünün etrafında koşuşturduğunu gördük, bu köprünün gözümüzün önünde havaya uçacağını beklemek zorunda olduğumuzdan öncülerimiz durdu ve ateş açtı." Tam o esnada koluna büyük bir hava taarruzu gerçekleştirildi. Amerikan uçakları üzerlerine mermi ve bomba yağdırırken, araçları da ateş etmeyi bıraktı ve siperlere koşturdular.

> [Çayın] Karşı tarafındaki yol keskin bir viraj alıyor ve Cheneux'a kadar ilerliyor, tam o noktadaki tank doğrudan isabet alarak havaya uçtu. ... Bu yüzden bir süre o tankın yanından geçmek mümkün değildi. ... Ardından Diefenthal'e aynı yönde büyük

19 Peiper: "Bu konu hakkındaki görüşmemiz pek kapsamlı olmadı çünkü teknik sorunların ehemmiyeti buna müsaade etmiyordu. ... Trois Ponts'tan batıya doğru ilerlediğim güzergâh sürdürülemedi ve bir yerden başka bir geçiş bulmam gerekiyordu." A.g.e., 1939-1940.

bir süratle ilerlemesini, anayola ulaşmasını ve Veucy yakınlarındaki bir sonraki köprünün patlamasını her ne pahasına olursa olsun engellemesini emrettim.

Peiper, 18 aralık saat 16:00'da o kasabayı geçerek Cheneux'a yapılan panzer ilerleyişini anlattı. Peiper, kolunun şimdi La Gleize'in hemen güneyindeki Chaneux'u nasıl geçtiğini anlattı: Fakat Lienne çayından Werbomont'a giden köprü tam da korktuğu gibi gözlerinin önünde havaya uçmuştu. Kolunu çark ettirerek geri dönmek zorunda kalmıştı -bu, zorlu ve yakıtlarını tüketen bir manevraydı.

La Gleize'e ikinci kez 18-19 Aralık gece yarısında ulaştım. Hemen Stoumont'u keşfe çıktım. ... Bunun üzerine Stoumont'a 19'un erken saatlerinde gerçekleştirilecek bir taarruz planlayıp hazırladım. ... Taarruzun kendisi ciddi krizlerle doluydu ve bu kriz anlarından birinde, sağ kanattan saldırılan Poetschke Taburu'nun tankları ricata başladı. Bu yüzden Poetschke'ye derhal oraya el atmasını emrettim. Poetschke tankını terk etti, eline bir roketatar aldı ve tek tek her bir tanka giderek komutanlarını bir metre dahi geri çekildikleri takdirde onları bizzat vurmakla tehdit etti. Böylelikle bu kanattaki ricat durduruldu, ... Rumpf Bölüğü de dahil olmak üzere hendeklerde yatan herkesi kasabaya gerçekleştirilecek taarruz için organize ettim ve buna bizzat karar verdim. Kasaba çevresinde sürmekte olan ana direniş hattından yaklaşık 30 savaş esiri getirildi. Onların derhal La Gleize'e gönderilmesini emrettim.

Dwinell, SS Binbaşı Tony Motzheim'ın savcılık ifadesini okudu. Motzheim'ın ifadesi, onun 19 Aralık sabahı ana mahkûm grubunun ele geçirildiğini görmesini sağladı. Motzheim'ın ifadesine göre, tam o esnada Gustav Knittel'in yanında duran Werner Poetschke, Peiper'a, "İşte iki savaş esiri daha," dedi. Ardından Peiper güya kayıtsız ve küçümser şekilde cevap verdi: "Her zamanki gibi."

Peiper bunun hakkında ne söyleyecekti? Peiper mahkemenin önünde istihzaya başladı. "Yüksek rütbeli bir subayın savaş esirleriyle bizzat ilgilenmesi oldukça sıra dışı, hatta bir binbaşının iki savaş esiri getirip de bana bunlarla ne yapılmasını sorması daha da sıra dışı."

Dwinell, Peiper'ın kendisini 19 Aralık öğle saatlerinde Stoumont'taki bir evin yakınlarında gören SS askerleri Walter Landfried

ve Georg Ebeling'in duruşmada verdikleri ifadeleri hatırlayıp hatırlamadığını sordu. Peiper, "Evet," dedi. Her iki Alman er, Hillig'in 19 Aralık'ta Peiper'la konuştuğu ve bundan kısa süre sonra Hillig'in bir esir alarak infaz ettiğine ilişkin davada tanıklık etmişlerdi. Keza bir de aynı şeyleri iddia eden Hillig'in ifadesi vardı.

Peiper bütün bunları reddetti, konuyu tekrar değiştirerek Stoumont'un ilerisindeki cesur darbesine dair tek kişilik bir piyese başladı. 19'unun sabahında, tam da Pantherlerinin yakıtları bitmek üzereyken Stoumont'un batısında konuşlu bir Amerikan tanksavar pususuna doğru ilerliyordu. Stoumont'un batısındaki tren istasyonu yakınlarında Peiper, yoğun düşman ateşi karşısında siper almak için çömelmiş olan Poetschke ve Diefenthal ile bir hendekte hararetli bir toplantı yapmış ve La Gleize'e ricata karar vermişti. Dwinell, askerî konulara meraklı Peiper'ı bütün bu sorunlara neden olan konulara geri getirmeye çalıştı: Sievers'in birkaç Amerikalı esiri infaz ettiğine ilişkin verdiği ve savcılıkça okunan ifadeyi duymuş muydu? Peiper duyduğunu söyledi, fakat, "Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi. Bunun yerine Peiper, McCown'u ele geçirişini ve güvenli bir şekilde La Gleize'ye geri götürüşünü anlattı. Dwinell, "Kendisiyle savaş esirleri hakkında La Gleize'de hiç konuştunuz mu?" diye sordu.

Peiper, "McCown, bizim savaş esirlerine nasıl muamele ettiğimizle çok ilgiliydi," dedi. "Bu konuda ona güvence verdim. Ona '*Cengiz Han*' olmadığımı ve bunu konuşmamıza lüzum olmadığını söyledim." Peiper'ın sert yanıtıyla garip sesler yükseldi -Cengiz Han'dan bahsetmek dahi gaf yapmak gibi görünüyordu.

Peiper, müteakip günlerde La Gleize'deki çarpışmaları rahatsız edici ayrıntılarıyla anlattı, ancak bir noktada, 22 Aralık akşamında kasabanın eteklerinde infaz edilmiş gibi görünen yaklaşık yarım düzine Amerikan askerine rastladığını kabul etti. "Karanlık olduğundan ve çatışmalar devam ettiğinden herhangi bir tetkikte bulunamadım. Binbaşı Poetschke'nin komuta yerine doğru ilerlemeye devam ettim ve ona orada gördüğüm Amerikan askerlerine ilişkin bir bilgisinin olup olmadığını sordum. Bana, 'Evet, 21'inin öğleden sonrasındaki bir düşman kaçma girişiminde vuruldular,' dedi."[20] Peiper, McCown'la samimi bir özel görüşme gerçekleştirdiğini ve kaçmaya çalışan herkesin vurulacağını söylediğini ifade etti.

Lakin 25 Aralık 1944'ün ertesi günü La Gleize'de Müttefik hatlarının derinliklerine ilerleyen muharebe grubu için Amerikalıların

20 Peiper'ın önemli itirafı, mahkeme kayıtlarının 1960-1961. sayfalarında yer alıyor.

hazırladığı ilmekten kaçmaya çalışan Peiper'dı. Peiper, McCown'u yanına alarak Amerikalı esirleri La Gleize'de bıraktığını dikkatlice anlattı- peki neden? En azından görünürde, Amerikalı binbaşı karşılığında yaralı subaylarından bazılarını geri alabilmek için biraz pazarlık gücüne sahip olmayı umuyordu. Bu, McCown'un şiddetle karşı çıktığı çılgın bir plandı.

Bütün tanklarını terk eden Peiper'ın kolu, ormanlık tepelerden bir günden fazla bir süre ilerleyerek, birliklerinin tanındığı donmuş Salm Nehri'ni geçtiler. Elinden yaralanmıştı -ufak bir şeydi, fakat Peiper mahkemeye tamamen bitkin hâlde olduğunu ve dokuz gündür uyumadığını söylemişti! Wanne'daki tümen karakoluna ulaştığında yere yığılmıştı. "Sert bir kalp krizi geçirdim," dedi, "ve oraya bilincim kapalı şekilde götürüldüm."[21] Yirmi dört saat boyunca uyuduktan sonra Peiper, Mohnke'nin kendisine birliğinin Baugnez'deki bir düşman kolunu -285. Topçu Gözlem Taburu- ortadan kaldırdığı için takdirname yazacağı brifingde onunla görüşmek üzere tümen komuta yerine çağrıldı. Peiper, bunun ardından Petit Thier'de kendi komuta yerini kurmak üzere aracını Blanche Fontaine'e sürdüğünü söyledi.

Fakat Dwinell, birkaç gün sonra Petit Thier'de bir Amerikalı esirin kendisine getirildiği hadiseyi öğrenmek istiyordu. Peiper, "Adam yarı ölüydü," dedi. "Adam ciddi şekilde donmuştu -üçüncü derecedeydi, tamamen bitkindi ve açlıktan ölüyordu." Peiper, koluna giren iki adamın desteklediği Amerikalı askeri sorguladı. SS subayı birkaç soru sorarken, adamın altına da bir sandalye verdi. Peiper'ın donmuş esirin kaderine ilişkin anlatısı, Schwäbisch Hall'de anlattıklarıyla hemen hemen aynıydı; Dr. Sickel'le, esirin donmuş uzuvlarının kesilebileceği bir ilk yardım merkezine götürüp götürmemeyi tartışmışlardı.[22] Adam götürüldükten sonra, "Odayı bir acıma havası kaplamıştı."

---

21 "Sert bir kalp krizi," muhtemelen bir çeviri hatası veya Peiper'ın sağlık durumunun gündelik konuşma dilindeki ifadesi. Muhtemelen nevrasteniden ötürü bayıldı.

22 "Ona sigara ve bir bardak kahve teklif ettim, fakat adam ne sigara ne de kahve içebilecek durumdaydı. İki haftadır yakınlardaki ormanda saklandığını ve makineli tüfek nişancısı olduğunu ondan öğrendim. Ona makineli tüfeğin yerini sordum, fakat adam konuşacak durumda değildi, konuşmaktan ziyade havlıyor gibiydi. Ardından orada bulunan alay doktoruna bu zavallı adama ne yapmamız gerektiğini, onu aynı evdeki hastaneye yatırmamız gerekip gerekmediğini sordum. Alay doktorum, yaralı ellerine kısa bir bakış attı ve başını sallayarak, 'Bunun artık pek bir anlamı yok,' dedi." A.g.e., 1964.

Dwinell devam etti. Peiper, Lutrebois'da sivilleri infaz etmekle suçlanan Werner Kühn'ü duymuş muydu? Evet dedi Peiper, adamı tanıyordu. Keza, 21 Aralık'ta Stoumont'taki çarpışmaların kritik bir anında takımını terk ettiği için onun SS Üsteğmenlikten erliğe tenzili rütbe aldığını söyledi. Kühn'ün hikâyesinin geri kalanına gelince, Peiper orada olmadığını söyleyemezdi. Fakat Dwinell baskıyı sürdürdü. Heinz Hennecke'nin Peiper'ı 22 Aralık'ta bir infaz emri vermekle suçladığını duymuş muydu? Peiper evet dedi, bu doğruydu, fakat infaz emri Amerikalılardan ziyade bir SS kaçağı içindi. Peiper, "İnfaz 22'si öğleninde yapılacaktı," dedi, "fakat Amerikan taarruzu nedeniyle ertelendi ve adam La Gleize'de akşamüstü dar yetkili bir mahkemece infaz edildi."

Fakat Peiper kendi davranışını onurlu buluyorduysa, mahkeme bunu aleyhinde bir şey olarak görmüş olmalı, çünkü bir Waffen-SS komutanı firar yüzünden kendi adamlarından birini vurmaya hazırdıysa, teslim olan gerçek düşmanlarını ortadan kaldırmak için ne kadar da istekli olabilirdi? Mahkeme bunu da göz önünde bulundurarak, duruşmayı ve Jochen Peiper'ı o Cuma saat 15:00'e erteledi.

Alman gazeteleri ertesi gün çıktığında, Joachim Peiper manşeti Nürnberg'deki Albert Speer'le paylaşıyordu, Speer dünyaya Nazilerin atom silahları konusundaki ilerlemelerinin bir blöf olduğunu bildiriyordu. Peiper'ın gazetedeki yeri daha şahsiydi ve İngiliz okuyuculara Zuffenhausen'da kendi sonuna ilişkin nasıl bilgilendirildiğini anlatıyordu:

BİR ORDU MÜFETTİŞİ -WILLIAM PERL- ONA İŞLERİNİ HALLETMESİNİ tavsiye etti: "Seni artık Başkan bile kurtaramaz."[23]

23 "Secret Weapons Nazi Bluff, Speer Says," ve "Forced to Talk, Peiper Pleads," *Stars and Stripes*, 22 Haziran 1946; "Use War Criminals as 'Guinea Pigs in A-Tests, League Asks," *Stars and Stripes*, 23 Haziran 1946.

On Üçüncü Bölüm

ELLIS

MAHKEME, MALMÉDY YARGILAMALARI İÇİN 22 HAZİRAN 1946 Cumartesi saat 08:30'da yeniden toplandı. Dachau'da sıcak bir gün yaşanıyordu ve Almanya'nın 1941'de giriştiği sarsıcı Rus işgalinin beşinci yıldönümü olduğu fark edilmemişti.

Jochen Peiper bir kez daha kürsüdeydi, fakat ifadesinin yönü değişmişti. Burton Ellis ve savcılıktan iğneleyici sorular geliyordu. "Peiper, İngilizce konuşabiliyor ve anlayabiliyorsunuz değil mi?" Peiper evet dedi, fakat bunu Almanca söylemişti. "Tam teslimiyet sırasında Amerikan güçlerine teslim olmayarak, evinize dönmeye çalıştığınız ve evinize 20 kilometre kala yakalandığınız bir gerçek, değil mi? Ve bunu yaparken de, yakalandığınız sırada bir silah taşıyordunuz, değil mi?" Bütün soruların cevabı evetti.

Peiper cevaplarını dikkatlice ifade ediyordu. Bazı zamanlarda, dayanağının kesin göründüğü yerlerde hızlıca cevap veriyordu. İngilizce bilgisi ve gözlüklü tercümanı Teğmen Herbert Rosenstock'un soruları Almancaya çevirirken harcadığı süre şüphesiz onun için avantaj sağlamıştı, çünkü eski SS albayının vücut dili, soruların anlamını henüz ana diline çevrilmeden önce bildiğini açıkça gösteriyordu. "1938 Ağustos'unda Reichsführer Karargâhına katıldınız, değil mi?" Peiper başıyla onayladı. "Ve 1940'ta Reichsführer karargâhının emir subayı oldunuz ... bu sıfatla Himmler'le yakın bir ilişkiniz oldu mu?" Evet, dedi Peiper, hepsi doğru.

Fakat şimdi Ellis vidaları sıkmaya başlamıştı. "Şimdi, ifadenizde askerî bir emir subayı olduğunuzu belirtmiştiniz; aslına bakarsanız siz askerî bir emir subayından daha fazlasıydınız, değil mi? Askerî niteliklerin dışındaki karakterdeki teftişlerde Himmler'e eşlik ettiğiniz bir gerçek, değil mi?"

Peiper doğrudan karşıya bakıyordu. "Evet."

"Nitekim, canlı deneklerin gazlandığı ilk deneylerden birinin teftişinde Himmler'e eşlik etmiştiniz, değil mi?" Cevap bir kez daha evetti, Peiper doğruladı. Oberursel'de tutukluyken bu gazlama deneyleri hakkında uzunca bir rapor hazırlamamış mıydı?

Peiper, "Uzunca bir rapor değil," diye karşılık verdi, "yalnızca oldukça kısa bir rapor." Kenarda duran Everett'in yüzü buruşmuştu -bu itiraf onun yıldız tanığına nasıl yardımcı olacaktı?

"Meşhur Cengiz Han hakkında burada, mahkemede verilen ifadeyi dinlediniz mi?" Peiper dinlediğini söyledi. "Keza, Teğmen Perl'e SS'lere Cengiz Han gibi çarpışmalarını söylemenin Himmler için bir tür hobi olduğunu söylediğiniz bir gerçek, değil mi?"

Peiper, "Hayır," diyerek reddetti, fakat kalbinde bunun daha farklı olduğunu biliyordu. Doğrusu, SS subay eğitim okulu zamanında Cengiz Han hakkında bir makale yazması istenmişti.[1] Ve altındaki adamdan da aynısını yapmasını istemişti! Peiper daha sonra da altındaki adamlardan aynı şeyi istemişti! Keza Gottlob Berger'in Michael Prawdin'in Han hakkındaki kitabının özel bir kopyasını Noel zamanı her SS subayına verdiğini de biliyordu. Duruşmanın başlarında Hermann Priess, Himmler'in Cengiz Han'a olan ilgisine ilişkin ifade vermişti -bu kanıtlanmış bir gerçekti. Mahkemenin bilmediği şey ise, Peiper 1943'te Doğu Cephesi'nde Moğol lorduna hayranlığını kaleme almıştı.[2]

"Ayrıca Teğmen Perl'e, Himmler'in özünde şunları söylediğini ifade etmemiş miydiniz: 'Kafatası piramitlerinin düşmanı etkilemesi ve aralarında bir panik yaratması gerekiyor.'"

Peiper bedeni sımsıkı hâlde, "Hayır," dedi.

"Himmler'in bu tür savaş yöntemlerini salık verdiğini ret mi ediyorsunuz?"

---

1 Karl Hollander, Agte tarafından yapılan mülakat, alıntılandığı yer Agte, *Jochen Peiper*, 14. Bölük kâtibi SS Çavuş Hollander, 1936'da Berlin'deki Lichterfelde Kışlası'nda onunla birlikteyken Peiper'ın, Cengiz Han müsveddesini daktilo etmişti.

2 "*İtibarımız bir terör dalgası olarak bizden önce gidiyor ve bu, en iyi silahlarımızdan biri.* Cengiz Han bile bizi asistanları olarak seve seve kabul eder." Jochen Peiper'dan Hedwig Potthast'a Harkov muharebelerinin hemen ardından yazılan mektup, 24 Mart 1943, Bundesarchiv Koblenz, "Nachlass Heinrich Himmler: Korrespondenz Hedwig Potthast," Bestand N 1126/37.

Jochen Peiper (sağda) ve ağabeyi Horst, 1924 civarları.

Nürnberg Parti Mitingi 1936. Heinrich Himmler, Jochen Peiper'a SS Ehrendegen'i yani tören kılıcını takdim ediyor. (BA-MA)

SS Korgeneral Richard Prutchnow'un düğününde Himmler'in en yakın personeliyle - 29 Ocak 1937. Ön sırada soldan sağa: Lina Heydrich, Reichsführer SS Heinrich Himmler, gelin Martha Dickert, Prutchnow ve SS Tümgeneral Reinhard Heydrich.
Arka sırada soldan sağa: SS lideri Karl Wolff ve Sigurd Hinrichsen (Jochen Peiper'ın gelecekteki hanımı), Himmler'in omuzuna doğru eğiliyor. (BA-Lichterfelde)

1936'da Hedwig "Häschen" ("Küçük Tavşan") Potthast, Himmler'in sekreteryasına dahil oldu. Nihayetinde ise genç, atletik kadın Himmler'in gizli metresi haline geldi. Potthast ayrıca savaşın öncesi ve sonrasında Peiper'a oldukça yakındı ve samimi yazışmalarını korudular. (BA-K)

20 Mayıs 1939'da Himmler ve Peiper, generallerle birlikte Munsterlager talim alanında gerçek mühimmat kullanan yeni SS muharebe güçlerini inceleyen Hitler'e katıldı. (BA-K)

16 Aralık 1939'da Peiper, Hitler'in Philipp Bouhler, Martin Bormann ve Himmler'le Reich Şansölyeliği'nde yaptığı görüşmede hazır bulundu. Görüşmenin ardından iki kepli Jungvolk, Nazi kış bağış kampanyası için bağış toplamak üzere kapıdalar. (Völkischer Beobachter: Monasenia Verlag)

1939 Aralık'ındaki Noel tatili sırasında Peiper hanesinde, Jochen (solda) emir subayı kordonuyla. Woldemar'ın solundaki Horst, Totenkopf (Kurukafa) Verbände mensubuydu. Woldemar ise düzenli ordunun yüzbaşı üniformasıyla.

Peiper ve Karl Wolff, Hitler'in Berghof'unda - 29 Temmuz 1940. Her ikisi de Reichsführer SS'in Rusya'ya karşı bir sefer olasılığını tartışmak üzere Führer'le buluştuğu Hitler'in inziva evinde Himmler'e eşlik etmişti. (Frentz)

Peiper, Hitler'in zırhlı koluna Polonya seferinde eşlik ettikleri sırada verdikleri bir mola esnasında SS Üsteğmen Fritz Darges'le birlikte fotoğraflandı - 1939 Eylül.

Peiper ve Max Wünsche, Hitler'in fotoğrafçısı Walter Frentz'e poz veriyorlar - 29 Temmuz 1940. İkisi de Leibstandarte Adolf Hitler'de SS subayıydılar. Peiper Himmler'in emir subayıyken, Wünsche Hitler'in yaveriydi ve Hitler'le aynı gün doğmuşlardı. (Frentz)

Dachau Toplama Kampı'nın teftişi - 1941 Ocak. Kamp komutanı SS Binbaşı Alexander Piorkowski Himmler'i selamlarken Peiper da Reichsführer'in arkasında görülüyor. Sağda ise Himmler'in toplama kampı müfettişi SS Tümgeneral Richard Glücks bulunuyor. Savaşın sonunda Glücks intihar ederken Piorkowski de 22 Ekim 1948'de Dachau'da asıldı. (KZ Gedenkstätte Dachau)

20 Mart 1941'de Himmler'le birlikte Peiper, Berlin "Yapı ve Doğu'daki Planlama" sergisine katıldı. Fotoğrafta ayrıca Gottlob Berger, Rudolf Hess ve Martin Bormann da görülüyor. Polonyalıların sınır dışı veya imha edilmelerinin akabinde Wehrbauer yani SS tımar askerleri, fethedilen Polonya'daki tahkim edilmiş bir hat boyunca fotoğraftaki modele benzer çiftliklere yerleştirileceklerdi. Reinhard Heydrich, bahsi geçen Alman yerleşimcilerin "Asya'nın azgın dalgalarına" karşı sur görevi göreceğini düşünüyordu. (BA-K)

29 Haziran 1941'de Himmler, Rusya'ya gerçekleştirilen devasa Alman taarruzunun hemen ardından Hitler'i Rastenburg'daki karargâhında ziyaret etti. Peiper en sağda görülüyor. Himmler, SS Korgeneral Karl Wolff'la konuşuyor. Peiper'ın arkasında, Hitler'in yaverlerinden SS Üsteğmen Hans Pfeiffer bulunuyor. Bu görüşmedeki, fotoğrafta bulunmayan diğerleri ise Hitler, Wilhelm Keitel ve Dr. Theodor Morrell. (Frentz)

29 Temmuz 1941'de Himmler ve yakın çevresi, Riga'da SS Yüksek Polis Şefi Hans-Adolf Prützmann'la telefon veya telgrafta konuşulamayacak kadar hassas bir meseleyi görüşmek üzere araba seyahatine çıktılar. Soldan sağa: Şoför Franz Lucas, Himmler'in koruması Josef Kiermaier, Himmler, Himmler'in ardında Karl Wolff ve onun arkasında da Peiper, Prützmann ve Himmler'in doktoru SS General Karl Gebhardt. (Heidemann)

Peiper ve Himmler, 50.000 kişilik nüfusunun neredeyse yarısının Yahudi olduğu Grodno şehrine 30 Haziran 1941'de vardılar. Himmler, infaz mangalarının -Einsatzgruppen- hâlen oraya ulaşmadığından yakınıyordu. Burada ise Himmler yerli bir köylü kadınla konuşurken Peiper notlar alıyor.

Sağda Peiper (çelik miğferiyle), 19 Ağustos 1941'de Kherson'a gerçekleştirilen taarruz sırasında Dinyeper Nehri'ndeki Rus gemilerini bombalayan 88mm'lik topu izliyor. Hemen yanındaki SS Yüzbaşı Albert Frey, SS Binbaşı Wilhel Weidenhaupt ve SS Yüzbaşı Max Hansen bulunuyor. (BA-K)

Çetin Rus kışında bıyık bırakan Peiper, Karadeniz kıyısındaki Taganrog'da kardan dolayı durağan ve çakılı hâle gelen siper muharebesini periskopundan takip ediyor - 1941 Aralık.

Peiper, 1942 Kasım'ında Paris'in batısında bulunan Verneuil-sur-Avre'daki rekabetçi SS spor müsabakalarındaki izleyicilere hitap ediyor. Burası, aynı zamanda Leibstandarte'nin eğitilip donatıldığı yerdi. Sağında ise emir subayı Otto Dinse bulunuyor.

Peiper ve SS Tuğgeneral Theodor Wisch, Sovyet kış taarruzunda Harkov'un güneyindeki Liman yakınlarında kuşatılan 320. Piyade Tümeni'ni kurtarmak için gerçekleştirecekleri taarruzu planlıyorlar. Fotoğraf muhtemelen 11 Şubat 1943 tarihli. (NARA)

Peiper, 1943 Şubat'ında Rusya'da gerçekleşen kış muharebeleri sırasında SS Binbaşı Heinz von Westernhagen'le dostane bir anı paylaşıyor. O sıralarda von Westernhagen, 2. Panzergrenadier Alayı'nda Peiper'ın komutasını üstlendiği III. Tabur'u destekleyen taarruz toplarının komutanıydı. (Westemeier)

Peiper, taarruz öncesinde komuta SPW'sinde. Fotoğraf, SS savaş muhabiri Paul Augustin tarafından çekilmiştir. (NARA)

Peiper'ın birliklerine eşlik eden Sturmgeschütz taarruz toplarından biri donmuş Rus steplerinde ilerlerken, bir Sovyet askeri teslim olmak üzere ellerini kaldırıyor... (NARA)

... fakat oracıkta vuruluyor ve taarruz topu ilerlemeye devam ediyor. 20 Şubat 1943.

1943 Mart'ının sıradan taarruzları sırasında, Peiper'ın Lötlampen Battalion'u (Pürmüz Taburu) 5. Panzer Bölüğü'yle uyum içerisinde küçük bir Ukrayna köyünde arama ve yok etme görevini icra ederken evleri ateşe veriyor. Fotoğraflardan birinde, Peiper'a çok benzeyen bir SS lideri, tutuşan çatının alevlerinden sigarasını yakarken SS savaş muhabiri Paul King bu anı fotoğraflıyor. King, bu süreçte Peiper'ın taburuyla birlikte hareket etti. (BA-K)

Zitadelle Harekâtı sırasında gerçekleşen ümitsiz çarpışmalarda Peiper - Kursk yakınları, 1943 Temmuz. (Westemeier)

19 Eylül 1943'te, kundağı motorlu topların eşlik ettiği Peiper'ın komutası, Kuzey İtalya'daki Boves kasabasını bombardımana tuttu. Emir subayı SS Yüzbaşı Otto Dinse olayı izlerken Peiper da olan biteni dürbünüyle takip ediyor. "Anti-partizan" eylemlerin ardından, kasabada otuz üç sivil hayatını kaybetmiş ve çok sayıda ev yanmıştı. (Insituto Storico della Resistenza)

Pürmüz Taburu: 7 Aralık 1943'deki amansız tank ilerleyişinin ardından Peiper, Teteriv Nehri'nin kuzeyindeki küçük Ukrayna köyü Tortschin'e taarruz etmiş ve köy ele geçirildikten sonra yakılıp kül edilmiştir. Fotoğraftaki tanklar ise 5. Panzer Bölüğü'ne ait. (BA-K)

27 Ocak 1944'de Peiper, Hitler'in Doğu Prusya'daki karargâhı Wolfsschanze'da Şövalye Haçı'nın Meşe Yaprakları'nı Führer'den bizzat aldı.

1944 Kasım'ında Peiper'ın yeniden teçhiz edilen tank alayı, Vestfalya'nın Rhaden kentinde eğitimdeydi. Peiper, bir önceki yaz Normandiya'daki yıkım sırasında çarpışan askerlerine madalyalarını takıyor. Ufuktaki yeni taarruzla birlikte Peiper, 9 Kasım 1944'teki Schicksaltag'da -Hitler'in 21 yıl önceki meşhur Bierkellerputsch'u [Birahane Darbesi] anısına ilan edilen Nasyonal Sosyalist özel gününde- komutasına ilham vermeye çalışıyor. (Lippl)

Ardenlerdeki taarruz başarısız olsa da Peiper, Hitler'in 11 Ocak 1945'te bizzat verdiği emirle Meşe Yapraklı Şövalye Haçı'nın Kılıçlarıyla taltif edildi. "Batıdaki Alman kış taarruzu sırasında, SS Yarbay Peiper, taarruzun Ardenlerdeki Eifel boyunca dayanak noktasını teşkil eden panzer grubuna komuta etti. ..." Ödülü almasının ardından Peiper, Heinrich Hoffmann tarafından fotoğraflanacağı Berlin'e geçti. (Bayerisches Staatsarchiv)

Yarbay Burton F. Ellis, 22 Haziran 1946'da Jochen Peiper'ı Dachau'daki mahkeme salonunda sorguluyor. Tercüman ise Teğmen Herbert Rosenstock. (NARA)

Malmédy duruşmalarının sonlarında, son savunmaların yapılmasının ardından Sigurd Peiper (şapkalı) ve Ursula Dietrich mahkeme salonunu terk ediyor. (NARA)

16 Temmuz 1946'da Peiper, Dachau'daki mahkemede hakkındaki "darağacında idam" cezasını alıyor. Bu esnada savunma avukatı Albay Willis M. Everett yalnızca olan biteni seyredebiliyor. (NARA)

Stuttgart yakınlarındaki Glemstal'de Peiper, diğer Leibstandarte SS gazileriyle bir araya geldi - 1959 Şubat. Solunda Kurt "Panzer" Meyer, sağında ise Josef "Sepp" Dietrich bulunuyor. HIAG buluşmasının gerçekleştiği yer, bugün Hotel Kulinarium adıyla varlığını sürdürüyor. (BA-MA)

Peiper'ın eski tank telsiz operatörü Fritz Kosmehl, Peiper ve Sigurd'u 1960 yazında Stuttgart'taki evlerinde ziyaret ediyor. Kosmehl, Panther tankı Normandiya'da imha edildiğinde görme yetisini büyük oranda kaybetti. (Kosmehl)

Peiper'ın Porsche AG Automotive'in Birleşik Devletler satış departmanında çalıştığı dönemde, 1960'ta arkadaşı Benno Müller tarafından çekilen portre fotoğrafı.

Porsche düşkünü kocası Dr. Peter Mutke'yle birlikle Judith Mutke, Peiper ve Uli Wieselmann'la 1964'te Stuttgart'ta arkadaş oldular.

Peiper 1967'de Traves'te, öğleden sonra balık avlamak için küçük kayığıyla Saône Nehri'nde.

1972 yazı sırasında Fritz Kosmehl, Peiper'ı Traves'te ziyarete gitti. Soldan sağa: Belediye Başkanı Ernest Rigoulot, Jochen Peiper, Erwin Ketelhut ve Frizt Kosmehl. (Kosmehl)

Peiper'ın Traves'teki son senesinde, dostu Dr. Benno Müller ve karısı geçerlerken sık sık yanına uğruyor ve Almanya'dan şarap getiriyorlardı. Burada Peiper, Drahthaarlarından [Telsi tüylü Alman puanteri] biri olan Timm'le birlikte.

21 Haziran 1976'da, Traves'teki yolda bir grafiti ortaya çıktı. Bazıları bunu Paul Cacheux'un bizzat yazdığını söylüyordu. (Paygnard)

Peiper'ın evi "Le Renfort." 22 Haziran 1976'da Marc Paygnard'ın, Peiper'ın verdiği tek röportaj sırasında çektiği fotoğraf. (Paygnard)

"Burada huzurluyum ... kuşları dinle." André Moissé 22 Haziran 1976'da Traves'teki evinde Peiper'la röportaj yaparken Marc Paygnard da anı ölümsüzleştiriyor. (Paygnard)

Alevler Peiper'ın evini yuttuktan sonra meraklı seyirciler 14 Temmuz sabahında toplandılar. Yüzbaşı Pierre Marchal, suikastçılar tarafından kesildiği düşünülen dikenli telli çiti gösteriyor. (Paygnard)

Yüzbaşı Stephen Sanders, savaşın ardından uzun zaman sonra Peiper'la Traves'te buluştu.

Dijon Polis Müfettişi Roger Lavaux, Peiper'ın ölümünü soruşturdu.

Travesli bir itfaiyeci, Peiper'ın evinin hâlen tüten harabelerine su sıkıyor, 14 Temmuz 1976. (Paygnard)

Peiper'ın ölümünün ardından uzunca bir süre boyunca küçük Traves köyü, 1976'daki Bastille Günü'nde gerçekleşen hadisenin hatıralarıyla sorun yaşadı. (Paygnard)

Doğa hâkimiyetini kuruyor: Peiper'ın evinin balkonunun kalıntıları, 2000 yılında tam da böyle görünüyordu. (Paygnard)

"Evet, kesinlikle." Reichsführer SS Heinrich Himmler'i, SS'in başını ve Nihai Çözüm'ün mimarını savunuyordu. Esasen Peiper bunun tersi olduğunu biliyordu: Himmler Cengiz Han'a takıntılıydı.[3]

Ellis konuyu değiştirdi. Şimdi, Peiper'ın mahkemeye "ölüm hücresi" olarak anlattığı Schwäbisch Hall'deki hücresinden bahsediyordu. Orada ne kadar kalmıştı? Peiper, yalnızca altı gün kaldığını kabul etmek zorunda kalmıştı. 10 Aralık 1945'te, duruşmadan önce üç ay boyunca kalacağı bir hastane hücresine ve nihayetinde Arndt Fischer'le birlikte kalacağı standart bir hapishane hücresine nakledilmişti. Hastane hücresinde bir yatak, komodin, sandalye ve tuvaletin yanı sıra bir de daktilo vardı.

Peiper, yakalandığından beridir yarım düzineden fazla ifade yazdığından yakındı.[4] Ellis, Peiper'a ifadelerinin yeminli olup olmadığını sordu. Peiper yeminli olduklarını söyledi. Peki, ifadeler gerçekler miydi? Peiper, adamları için suçu kabul ettiğinden ötürü Schwäbisch Hall'deki ifadelerinin tam olarak gerçeği yansıtmadığından yakındı.

Ellis, Peiper'ın etrafında daireler çiziyordu. Dachau'da ifade yazmış mıydı? Peiper hayır dedi, bundan emindi, çünkü başsavcı el yazısını ve imzasını yazması için bir kağıt parçası vermişti. Ellis, "Bu ifade doğru mu?" diye sordu.

Peiper, "Okuyabilir miyim?" diye sordu, belli ki hazırlıksız yakalanmıştı.

"Yeminli yazılmıştı, değil mi?" Yeminli yazılmıştı. "Yeminin kutsallığına inanıyorsunuz değil mi?"

"Evet."

"Baskı altında mı yazıldı?"

Peiper itiraz etti.

---

3 Himmler, askerî ve ileri eğitim için özenle seçilmiş genç SS subaylarına Moğol lordu gibi düşünmelerine yardımcı olması adına yazılı ödevi verilmesini sağladı: "Cengiz Han muharebelerini hangi yollarla kazandı?" SS Kıdemli Albay Cummerow tarafından Berlin'deki *Haus der Flieger*'da yapılan sunum: *Militärische und wissenschaftliche Weiterbildung der jungen SS-Führer, Vorträge anläßlich der SS-Gruppenführerbesprechung vom 25.1.1939*, Persönlicher Stab Reichsführer SS, Bundesarchiv NS 19/29. "Cengiz Han'ın taktiklerine göre ilk taarruz, ülkenin en ücra köşelerine kadar terör ve paniği taşımak zorundaydı. İşgal edilen ülke korkudan felç olacak ve sakinleri direnişin beyhudeliğine inandırılacaktı."

4 Peiper, ilkin 1944 Eylül'ünde Paul Guth'un da aralarında bulunduğu üç subayca Freising'de, ardından Oberursel'de (Ken Hechler) ve daha sonra da Schwäbisch Hall'de William Perl tarafından sorgulandığını söyledi.

Ellis burun kıvırdı. "İçindekiler zarar vermiyorsa doğrudur, zarar veriyorsa doğru değildir, öyle mi?"

Peiper, "Hiçbir zarardan hiçbir zaman korkmadım," dedi.

"İmzalamadan önce genellikle ifadeleri okur musunuz?" Peiper evet dedi.

"Size Hardieck ile yaptığınız görüşmeden bahsettiğiniz 25 Nisan tarihli ifadenizden şu paragrafı okuyacağım. 'Mahkûmlara ne yapacağına dair soruma şu yanıtı verdi, "Biz affetmiyoruz. Şayet bizi yakarlarsa biz de ölürüz. ..."' Bu paragraf doğru mu?"

"Bu paragraf doğru." Peiper daha sonra mahkemeye Willi Hardieck'in Skorzeny'nin birlikleriyle beraber taarruzun ilk gününde öldüğünü hatırlattı.

"Şayet Hardieck'in bir Amerikalı savaş esirini öldürdüğünü görseydiniz onu durdurabilirdiniz, değil mi?"

Peiper bir alay şimşeği çakarak, "Hâlihazırda öldüğü için bunu önleyemezdim," dedi. Ellis sorusunu değiştirerek yeniden sorduğunda Peiper, kıdemli komutan olarak mahkûmların infazını engelleme yetkisinin bulunduğunu söyledi.

Ellis bastırıyordu. "Altmış yedi sayfa uzunluğunda ve iki günde alınabilen ifadenin doğru olmayabileceğini mi düşünüyorsunuz?"[5]

Peiper neyi sorduklarını biliyordu: 1945 Eylül'ünde Dwight Fanton ve diğerlerince Freising'deki uzun ilk sorgusuydu.

"Bu oldukça uzun bir sorgu raporuydu ve dahası beni Malmédy hadisesiyle ilişkilendiren ilk rapordu. Çelişkileri bulmak adına onu baştan sona tam olarak okumam gerekirdi."

Ellis sanki ekşi bir elma ısırmış gibi baktı. Peiper'ın yargısının tahmin edilebilir olduğunu söylemişti: Zarar veren ifadeler yanlıştır, zararsızlar doğru. Peiper başını salladı. "Şahsen bana neyin zarar verebileceği umurumda değil."

İfadesinin başında sahip olduğu notlar nereye gitmişti? Mahkemeye, Zuffenhausen'dan beri genellikle kollarına sakladığı kağıt parçalarına

5 Bu potansiyel olarak önemli altmış yedi sayfalık belge, davadan beridir kayıp (yazar belgeyi yıllarca Ulusal Arşivlerin katakomplarında aradı). Kapağında şöyle yazıyor, "Investigation, Malmedy Case, W.C.B. File No. 6-24, Examination of Joachim Peiper, prisoner of war, August 25–26, 1945, in Freising, Germany." Bkz. mahkeme kayıtları, *US v. Bersin*, 1946.

notlar aldığını söyledi.[6] "Nöbetçiler onları benden almak istediler, fakat ben onların dikkatlerini bunların kovuşturma için oldukça önemli olduklarına yönelttim." Bu yalanın ardından, mahkeme salonuna taşıdığı kağıt tomarına kopya ettiği notlarını ona bıraktılar.

Ellis Peiper'a, Perl'e atfettiği, "Biri senatör diğeri ekonomist olan iki nüfuzlu kişinin oğlunun Malmédy'de öldürüldüğü" şeklindeki açıklamanın esasen Freising'de Paul Guth'a verdiği ifadeden gelmediğini hatırlayıp hatırlamadığını sordu. Ellis, Peiper'ın bunu uydurduğunu ima ediyordu.

Peiper hayır dedi ve ekledi, "Yarbay, 7 ve 8 Aralık 1945'te Schwäbisch Hall'de beni ziyaret ettiğinizde, Üsteğmen Perl ile yaptığım konuşmanın içeriğini size anlattığımı ve o sırada sizin özür dilediğinizi, Üsteğmen Perl'in bu tarz ifadelerde bulunma yetkisinin olmadığını ve bunlara aldırış göstermemem gerektiğini söylediğinizi hatırlatmam gerek."

Ellis'in canı sıkılmıştı. "Bana hatırlatmak istediğiniz başka bir şey var mı?"

Peiper kendini beğenmiş bir şekilde, "Şu an için hayır," dedi.

Ellis başka bir yöne saptı. Peiper 1946 Mart'ında Schwäbisch Hall'de verdiği bu ifadeleri imzalamamış mıydı? Ve taslaklar kendi el yazısıyla değil miydi? Hepsi doğru dedi Peiper, fakat 26 Mart tarihli ifadesine yazdığı bazı şeyler doğru değildi, "Silah arkadaşlarımın bana ihanet ettiklerine inandırıldığım şartlar altında yazıldı, çok tiksinmiştim ve önem vermemiştim ... Üsteğmen Perl'e her şeyi yazabileceğini söyledim."

"Şimdi sizin için ne değişti?"

"Bugün, o zamanlar kaybolduğuna inandığım silah arkadaşlığının boş bir yanılsama olmadığını öğrendim. ... *Alman halkının gerçekte kim olduğumuzu ve altı sene boyunca umutsuz ve tutkun bir şekilde Anavatanları için savaştığımızı öğrenmeleri için açık ve doğru şekilde tanıklık etmek benim görevim.*" Peiper ateşlenmiş görünüyordu -bir kez daha gururlu bir SS askeriydi.

Peiper'ın sinsi ifadesine biraz su serpmek için Ellis, konuyu Schwäbisch Hall'e getirdi. "Bay Thon da yanındayken Knittel'le

6 Ellis, iddia ettiği gibi hücresi karanlıksa Zuffenhausen'da Peiper'ın nasıl not alabildiğini bilmek istiyordu. "Hiç göremeyeceğim kadar karanlık değildi. Kapıda dışarıdan gelen ışığın odaya girebileceği bir delik vardı ve ben bu deliğin önünde yazı yazar ya da satranç oynardım," 1981.

karşılaştığınızda ona her şeyi itiraf etmesi gerektiğini söylediğinizi hatırlıyorsunuz değil mi?"

"O hadise böyle olmamıştı. ... Bir gün Bay Thon bana, 'Eski silah arkadaşın Knittel'e selam vermek istemez misin?' dedi. Ben de, 'Tabii ki, zevkle,' dedim. Knittel'in hücresinin kapısı açıktı, onu selamladım ve bana neler olduğunu sordu. Bunun üzerine Bay Thon Knittel'e, 'Çekinme, sor Peiper'a. Her şeyi biliyoruz,' dedi. Ardından Knittel bana, 'İfade verdin mi?' diye sordu ve ben de, 'Evet,' dedim. 'Ne biliyorlar?' diye sordu ve ben de, 'Yani, bizim bildiğimizden fazlasını biliyorlar,' dedim. Bunun üzerine kapı kapatıldı."

Ellis, Peiper'ın Georg Preuss'la görüşmek isteyip istemediğini sordu. Peiper bunu kabul etti, fakat, "Tek sebebi Şövalye Haçı'ydı," dedi. Peiper yalan söyleyen bir astının takdirnamesini onaylamaktan rahatsızdı. Bu, bir Waffen-SS subayı için korkunç bir durumdu.

"Teğmen Perl'in size döndükten sonra benim söylediklerimi iletmesi, Preuss'la Teğmen Perl'in gözetiminde karşı karşıya geldiğiniz ve Preuss'a şimdi okuyacağım cümleyi söylediğiniz doğru mu: 'Pilotun öldürülmesine ilişkin her şeyi biliyorlar.' Ardından Preuss'un infazı ve ayrıca pilotun yüzüğünü aldığını itiraf edişi de doğru, değil mi?"

Peiper, "Evet," dedi, "doğru." Georg Preuss, sanık bölümünde sarsılmış görünüyordu. Belli ki Peiper'ın ifadesi onun kaderini belirlemişti. Ellis bastırdı -Peiper, La Gleize'de son savunmalarını yapacakları takdirde mahkûmları tasfiye edeceğini söylememiş miydi?

"La Gleize'i 23'ünün öğlenine dek son adama kadar tutmaya karar verdim ve komutanlarıma, burada yok edildiğimiz takdirde, esirlerimizin de elimizden sağ kurtulamayacaklarını, çünkü şayet burada hepimiz ölürsek, ertesi gün yüz elli Amerikalı yeni silahlar alarak Alman Ordusu'na karşı savaşacaklarını söyledim. [Böyle bir şeyin olmasına izin veremeyeceğim için] Bunu imkânsız olduğunu düşündüm."

Savunma, Peiper'ın birbiri ardında yaptığı itiraflar karşısında şoke olmuştu. Poetschke, La Gleize'den kaçmaya çalışan sekiz mahkûmu öldürmüştü, Petit Thier'deki donmuş Amerikalı tutsak emri olmaksızın vurulmuştu, Preuss pilotu öldürmüştü ve şimdi de Peiper, La Gleize'i savunurken ölecekleri kesinleşirse, son muharebe öncesinde Amerikalı tutsakları infaz edeceğini kabul ediyordu. Tam bir felaket.

"Bütün bölük ve takım komutanlarınızın, taarruz başlamadan önce toplantılar yaparak, birliklerine herhangi birinden emredilmese dahi

savaş esirlerini ve müttefik sivillerini öldürmelerini söylemelerini nasıl açıklayacaksınız?"

"Erlerin ve bölük komutanlarının ifadelerini burada dinledim. ... Bana, herkesin biraz koruma ve tutunacak bir dal aradığı açıktı, adamlara sürekli, 'Bunu kendi başınıza yapmış olamazsınız, bir emir almış olmalısınız,' denildiğinden, boğulmakta olan genç adamların bu dala tutunmaları oldukça anlaşılır -bu dalı tut ve böyle bir emir aldığını söyle."

Ellis onu bir kez daha köşeye sıkıştırmaya çalıştı. "Şimdi, adamlarınızın tamamı o kadar disiplinsizlerdi ki emir olmaksızın savaş esirlerini mi öldürdüler?"

Peiper üstün bir havayla kasılarak, "Çarpışma sırasında," dedi, "yeşil masa etrafında konuşamayacağınız durumlar meydana gelir."[7]

"Soruya yeşil masaya değinmeden cevap verebilir misiniz? Soruyu tekrar soracağım. Adamlarınız öylesine disiplinsizlerdi ki emir olmaksızın savaş esirlerini öldürürler miydi? Cevap evet veya hayır." Bu ucuz bir numaraydı. Cevap verildiğinde çıkmaza sokuyordu.

"Hayır, bu sorunun disiplinle hiçbir alakası yok. ... Bu soruya evet veya hayır diye yanıt veremem." Ellis, sorusuna disiplin kelimesini katınca Peiper nihayet pes etmişti. "Çarpışma sırasında, cevabını süratli bir şekilde asıl tepkilerinizle vereceğiniz ve eğitim veya talimle hiçbir alakası olmayan çaresiz durumlar yaşanır."

"Peki yüz elli kişiyi, ki bunlar tutsaklar, silahsız bir vaziyette merada sıraya dizdiğiniz ve civarda düşman yokken ve siz de herhangi bir mukavemetle karşılaşmadan ilerlemeye devam ederken o tutsakları orada infaz ettiğiniz sırada hiç çaresiz bir durum yaşanmış mıydı?"

Dwinell itiraz için ayağa fırladı. "Avukat bu soruyu sorarken gerçekleri çarpıtarak varsayımlarda bulunuyor ... itiraz ediyorum." Ellis yüksek bir sesle sorunun meşruluğunu savundu. Fakat kanun sözcüsünün dahi yasal prosedüre dair kafası karışmıştı. Mahkeme öğleden önce oturuma ara verdi, o sırada da Abraham Rosenfeld kanunun kapsamını inceledi ve mahkeme başkanı Josiah T. Dalbey ile konuştu.

Oturum yeniden başladığında soruya izin verildi ve ardından tekrar soruldu. Bahsi geçen durumda çaresiz bir şey var mıydı? Peiper, "Hayır,"

---

7 Peiper, mahkemedeki meselelerin olay yerinde olduğundan farklı göründüğünü ifade eden bir Alman deyişine atıfta bulunuyor. Deyiş, bale koreografı Kurt Jooss'un savaşta barış görüşmelerinin beyhudeliğini betimlediği başyapıtı *The Green Table*'dan geliyor.

dedi. Dakikalar sonra Ellis, siyah üniformalı SS panzercilerinin ve gri üniformalı mekanize piyadelerin üniforma renklerini tespit ediyordu. "Taarruz sırasında Diefenthal'le uzunca bir süre birlikteydiniz, değil mi? 17 Aralık 1944'te, kavşaktayken sarı renkli bir ceket giymiş miydi?"

Peiper iki soruya da evet dedi. "İfadenizde, 17 Aralık 1944'te Honsfeld'e girdiğiniz saatin kaç olduğunu söylemiştiniz?"

Peiper saat yedi civarı olduğunu söyledi. Orada çarpışmaların yaşandığını Gerhard Nüske, emir subayı Hans Gruhle ve Heinz von Westernhagen'dan öğrenmişti. "Size Honsfeld'de öldürülen savaş esirlerinden bahsettiler mi?" Peiper hayır dedi. "Honsfeld'den çıkarken yolun sağında kalan mezarlığı hatırlıyor musunuz?" Peiper hatırlayamadığını söyledi. [Max] Hammerer ve [Ernst] Goldschmidt'in ifadelerinde yer alan, mezarlığın karşısındaki merada yatan savaş esirlerini siz mi öldürdünüz?"

"Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Onlar öldürülürken siz de orada mıydınız?" Hemen ardından ikinci soru, "Onları kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?" İki cevap da hayırdı.

"Yanlış hatırlamıyorsam dün Büllingen'de sivillerin size pencerelerden ateş ettiğini söylemiştiniz. Doğru mu?" Peiper evet dedi. "Onların Amerikan askeri değil de siviller olduğunu nasıl anladınız?"

"O bölgede çok sayıda deneyim kazandım ve bu sayede görüşüm keskinleşti."

"Size pencereden ateş eden o insanlara ne kadar yakındınız?"

"Pencelerinin hemen altından, bu evlerin yanından geçiyordum. Birkaç kez başımı eğmek zorunda kaldım ve o insanların ateş ettiklerini gördüm. Keza aracıma isabet eden mermileri de duydum ve gördüm."

Ellis alaylı bir şekilde, "Büllingen'de pencerelerden size ateş eden seksen yaşlarında bir kadın gördünüz mü?" diye sordu. Mahkemenin dikkatini, Peiper ve Knittel'in Ardenlerdeki komutalarının öldürdüğü yüzden fazla sivile çekmeye çalışıyordu.

"O kısa anlarda, ateş edenlerin yaşlarını belirleme şansım olmadı." Ellis hâlihazırda bir aptal gibi görünüyordu.

Ellis, "Büllingen'de pencerelerden size ateş eden bir yaşında bebek gördünüz mü?" diye sordu.

Peiper iğneleyici bir şekilde, "Hayır, Rusya'da bile ateş eden bir yaşında bebek görmedim," dedi. O esnada mahkemede sessizce kıkırdamalar

duyuldu. Ellis utançla şaşkın bir şekilde duruşunu düzeltti. SS albayının hicivli yanıtı, ertesi günkü gazetelerin manşetlerini süsleyecekti.[8]

Peiper kasabaya yaklaşırken bir mahkûm sırası gördüğüne ilişkin ifade verdi. "Onlar, Jaeckel'in ifadesinde ateş ettiğini söylediği askerler olabilirler mi?" Peiper, Jaeckel'in ifadesini hayal meyal hatırlayabildiğini söyledi. "Malmédy'nin güneyindeki kavşağa ulaştığınızda saat kaçtı?"

"Bugünkü tahminlerime göre yaklaşık 13:30. Biraz erken de olabilir."

"Peki, Malmédy kavşağında konvoyun başını çeken ilk aracın kime ait olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Konvoyun ucunda daima Üsteğmen Sternebeck olurdu. Onu ayrıca Engelsdorf'da [Ligneuville] da gördüm; Engelsdorf'a benden önce gelen tankların arasındaydı. Onu ilkin görememiştim, çünkü evlerin arkasında siper almış vaziyetteydi. ... Keza, dün de bahsettiğim üzere bir Amerikan Sherman'ıyla çarpıştığını zannediyorum."

"Eski Teğmen Lary'nin, gelen ilk tankların teslim olmaya çalışan adamlarını taradığına dair ifadesini hatırlayın. Bu, üçüncü tankın kime ait olduğuna ilişkin cevabınızı değiştirir mi?"

Peiper, "Hayır," dedi, üçüncü tankın kime ait olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ligneuville'e saat kaçta vardınız?" Peiper, saat 14:00'dan hemen önce olduğunu düşündüğünü söyledi. Ellis pes etmişti. "Sizin içinde olduğunuz araç, kolda hangi sıradaydı?"

"İzlenimim, ikinci ya da üçüncü araç olduğum yönünde. Dün verdiğim ifadede kavşağın güneyinde durduğumu söyledim. Önümde hiçbir araç olmadığına dair bir izlenime kapılmıştım ve ardından yanımdan geçen üç yarı tırtıllı ve bir panzerin öne geçtiğini söylemiştim. Yani, Engelsdorf'a vardığımda bu araçlar kesin olarak önümdeydiler. Ayrıca o esnada Engelsdorf'da kesin olarak, Sternebeck ve komutasındaki bir veya iki tank daha vardı."

Peiper Ligneuville'e ulaştığında bir Amerikan Sherman'ıyla çatışmalar yaşanıyordu, fakat Peiper kasabada en azından bir ya da iki tane daha tankın bulunduğunu söyledi. Ellis, Sherman'ı kimin imha ettiğini bilmek istiyordu. Peiper, "Benim tanklarımdan biri olmalı," dedi. "Tek hatırladığım, pencereden dışarı baktım ve onun bir roketatarla imha edilmesini emrettim; tam o sırada da havaya uçtu."

8 "Peiper Denies Ordering Death of Children," *Stars and Stripes*, 23 Haziran 1946.

"Geçtiğimiz sonbaharda, Blankenheim'da bana o tankı bizzat imha ettiğinizi söylediğinizi hatırlıyorum, yanılıyor muyum?" Ellis, o zaman Peiper'ı Ardenlere yaklaştırmıştı.

"Hayır," dedi Peiper, "Size onu imha etmeye çalıştığımı söyledim."

Ellis, "Ligneuville'den ne zaman ayrıldınız?" diye sordu.

Peiper, "Zamanı kestirmek zor," cevabını verdi. "Yaklaşık kırk beş dakika boyunca evin içinde yanan mühimmatların arasındaydım, bu öylesine nahoş bir durumdu ki insan zamanı kestirme konusunda kolaylıkla hata yapabilirdi. Toplamda Engelsdorf'da bir buçuk saat kadar kalmışımdır."

"Stavelot'a saat kaçta ulaştınız?"

"Zannediyorum 20:00 veya 21:00 gibi."

Peiper, sol taraflarındaki küçük bir piyade kolunun kendilerine saldırdığını düşündüklerini ve bu düşüncenin, o gece Stavelot'u ele geçirme girişimlerini sonlandırdığını söyledi. Keza, emrindeki komutanlara ertesi sabah şafakla birlikte saldırı emrini vermek için, komuta yerini Jupp Diefenthal'in yarı tırtıllısından Stavelot'un yaklaşık bir kilometre güneydoğusundaki bir eve taşımıştı. "Ayın 18'inde o evde ölü bulunan on bir Amerikalı savaş esiri ile üç sivilin infaz emrini siz mi verdiniz?" Ellis, La Vaulx Richard yakınlarında öldürülen Amerikan askerleri ile Belçikalı sivilleri kastediyordu.[9]

"Bunu ne emrettim ne de duydum."

Ardından Ellis, "Eğer mahkeme müsaade ederse, Hans Hillig'in ... ayağa kalkmasını talep ediyorum." General Dalbey'in emriyle Hillig oturduğu yerden aniden kalktı ve ardından tekrar oturdu. Ellis, "Sanık Hans Hillig'e 19 Aralık 1944'te, Stoumont'ta bir Amerikan savaş esirini infazını emrettiğinizi ret mi ediyorsunuz?" diye sordu. Peiper, "Evet," dedi.

"Dün, Sprenger'in yalan söylediğini belirtmiştiniz." Tekrar evet.

"Sievers'ın Stoumont'a herhangi bir savaş esirini infaz ettiğini ret mi ediyorsunuz?"

9 Ellis'in bahsettiği hadise, ABD Dokuzuncu Zırhlı Tümeni'nin 27. Zırhlı Piyade Taburu'nun A Bölüğü mensuplarının ve üç sivilin küçük Vaulx Richard mezrasında öldürülmesi hadisesidir. Bugün La Vaulx Richard yakınlarındaki yolun hemen dışında, orada infaz edilenler için yapılmış dokunaklı bir anıt bulunuyor. Bkz. William C. C. Cavanagh, *A Tour of the Bulge Battlefield* (South Yorkshire: Leo Cooper, 2001), 87–88.

"Tamamiyle." Ellis, zaman ve tarihlerle Peiper'ın hafızasını yormaya çalışıyordu, fakat bu da bir yere varmamıştı; esasen tekrar eden sızlanmalar gibi görünüyordu. Aniden Ellis, cumartesi mahkemesi öğlen sona ereceği için General Dalbey'e ve mahkemeye hitap etti.

"Bu sabah saat 09:00'da açıklanmamış bazı bilgiler dikkatimi çekti, bu da Yarbay McCown'un yeniden çapraz sorguya alınmasını gerekli kılıyor. Sizden, döndüğünde Yarbay McCown'un ... ayrıca bu tanığın geri çağrılması için izin istiyoruz."

Haber, Rosenfeld'i canlandırmış gibiydi. "Yarbay McCown ne zaman dönecek?"

Ellis, "Ona telgraf gönderdik," dedi. McCown'un hâlihazırda Birleşik Devletlere dönen bir uçakta olduğunu biliyordu. "Onu durdurmaya çalışıyorlar." Dalbey tatmin olmuş görünüyordu. Duruşma, 24 Haziran 1946 Pazartesi günü saat 08:30'a ertelendi. Willis Everett tiksinmişti.

> Duruşmanın ilk haftasının ardından oldukça iyi bir dayak yemiştim. Öğle saatlerinde Yarbay Ellis, mahkemeye henüz ortaya çıkan bazı gelişmeler neticesinde Yarbay McCown'un tanık olarak tekrar çağrılmasının gerekli olduğunu söyledi. Savunmadan hiçbirimiz, ifadesinin güvenilirliğini sorgulamak veya aleyhinde kanıt sunmak dışında ne beklediğini bilmiyoruz. Bu öğleden sonra, personelimizle bir toplantı gerçekleştirdik ve mahkeme neredeyse tek taraflı ilerlediği ve savcılık bütün çabalarımızı boşa çıkarmaya çalıştığı için, avukatların her biri davamızı durdurmak ve bu insanları savunmaya çalışmaktan vazgeçmek için yaygara koparıyor.[10]

Fakat Ellis girişiminde başarısız olmuştu. McCown çoktan havalanmış ve Birleşik Devletlere doğru yol alıyordu. Bu, Everett için küçük zaferlerden biriydi, bir diğeri de Peiper'ın ifadesiydi:

> Bu sabah Yarbay Ellis, Albay Peiper'ı çapraz sorguya aldı ve bir Alman subayının bir Amerikan subayı etrafında daireler çizdiğini görmek üzücü oldu. Ellis'in Peiper'ı tökezletmeye çalışması bir kereye mahsus olmadı, fakat Ellis'in alaycı tavırlarla sorduğu soruların mahkemenin tarafgir bir tavır sergilemesine yol açmayacağını biliyorum. Bütün bu olayların üzücü yanı, Ellis'in Amerikan

10 Everett'tan aileye, 22 Haziran 1946, Everett Evrakı.

adaletinin yüksek ilkelerini temsil edemeyişi ve izleyen herkesin Amerikalılar hakkında birtakım fikirler edinmiş olmasıdır.[11]

24 Haziran Pazartesi sabahı geldiğinde, Peiper bir kez daha tanık kürsüsüne çıktı. Meseleleri etraflıca düşünerek geçirdiği bir günün ardından Ellis, geçen yaz Oberursel'de sorgulandığı sırada Alman yıldız tanığından öğrendikleriyle onu lekelemek niyetiyle bir kez daha Peiper'a ateş etmeye başladı. Ellis, "Hangi tarihlerde orada olduğunuzu hatırlıyor musunuz?" diye sorarak başladı.

Peiper, "1945 Eylül'ünün ortasından Kasımın ilk yarısına kadar oradaydım," diye cevap verdi.

"Orada sorgulandınız, değil mi?"

"Bir ya da iki kez şifahi bir konuşmada birkaç noktaya ilişkin sorgulandım. ... Sorguyu yöneten adama, aralarında McCown da olmak üzere Amerikalı esirlerle yaşadığım tecrübeler hakkında konuştuk. Konuşma sırasında beyefendiye, o esnada Binbaşı McCown'la görüşmemiz ve konuşmalarımız oldukça insani bir temelde olduğundan, Binbaşı McCown'a zarar verecek herhangi bir şey söyleme niyetinde olmadığımı ifade ettim."

"O hâlde, Albay McCown hakkında kendisini incitecek herhangi bir açıklama yapmazdınız, değil mi?" Peiper yapmayacağını söyledi.

"Hatırladığım kadarıyla, zannediyorum olay La Gleize'de vuku bulmuştu, Belçikalı bir sivilin yaralılarınızdan birini sopayla döverek öldürdüğü yönünde bir ifade vermiştiniz."

"La Gleize'de Belçikalı bir sivilin, 'Vive la France' diye bağırarak adamlarımdan birinin kafasına baltayla vurduğunu söylemiştim. Esasen olay Cheneux'daydı. Adam öldü mü ölmedi mi bilmiyorum."

Ellis kısa ve öz bir şekilde, "Sivile ne oldu?" diye sordu.

Peiper tereddüt etmeden, "Oracıkta vuruldu," dedi.

"Onu yargılamadınız mı?"

"Hayır," dedi, "olay çatışmalar sırasında, Amerikalılar bize saldırırken yaşandı."

Ellis tatmin olmuş gibi görünüyordu. Sorgulamayı tekrar savunmaya bıraktı. İlkin Dr. Eugen Leer söze başladı ve mahkemeden Peiper'ın Himmler'le ilk gazlanma deneyindeki tanıklığına dair mahkeme salonunda verdiği ifadeye başvurulmasını istedi. Davayla alakasız diye diretti.

11 A.g.e.

Fakat Ellis bunun olmasına müsaade etmeyecekti ve konuyu gündeme getirenin savunmanın bizzat kendisi olduğunun altını çizdi. Bu şekilde sürmeye devam ederken Rosenfeld, kısa süre sonra Peiper'ın kendi iradesiyle bir tavır aldığını ve ifadesini de buna göre verdiğine hükmetti. Kanıt varlığını sürdürecekti.

İyice dayak yiyen Leer, halen sorularını sürdürüyordu, fakat bunlar da anında geri tepti.

"Cengiz Han hakkındaki kitabın sürekli adı geçti. Kitapla nasıl bir temasınız oldu?"

"Askerî akademiye gitmek zorunda kalan bütün SS subayları, 1937 senesi boyunca askerî tarihle ilgili taktik nitelikte bir tez yazmak zorunda bırakıldılar. Bu bağlamda, 1937'de konuya dair bir içerik yazma emri aldık. Konu, Yassah'ın Moğol İmparatorluğu için önemiydi ve bunun için de kaynak olarak aralarında Prawdin'in iki kitabının da bulunduğu birkaç kitap verildi."

Leer, "Çapraz sorgunuz sırasında Cengiz Han'ın adından söz ettiniz," dedi.

"Binbaşı McCown'la ilk konuşmamda gülerek, 'Burada biz tazıların eline düştüğünüz için gerçekten kötü bir talih kuşuna sahipsiniz,' dedim. Bunun üzerine kendisi de kahkaha attı ve, 'Bu propaganda. Bunların dünyadaki en iyi birlikler olduğunu biliyorum, çünkü sizin yerinizde başka birlikler olsaydı uzun zaman önce teslim olmuşlardı,' dedi." Odadaki Amerikan Ordusu subayı irkilmişti: SS *-dünyadaki en iyi birlik miydi?* McCown bunu söyledi mi? Fakat Peiper aniden pervasız görünmüştü; Dr. Leer onun avukatıydı ve işe yaramayan bir itirafla yoluna devam ediyordu.

> Ardenler Taarruzu sırasında olan ve uygunsuz olduğunu bildiğim tek şey, Malmédy yakınlarındaki kavşaklarda gerçekleşen karmaşa ve hadiselerdi. ... Kavşaktaki bu hadiseyi bu yüzden hiçbir şekilde inkâr etmedim. Lakin, kavşakta bulunduğum sırada henüz olağanüstü bir şeyin yaşanmadığını savunuyorum.[12]

Peiper, Kampfgruppe'unun Malmédy'de dahlinin olduğuna inanmıyorduysa, makul bir şekilde kimin dahlini varsayabilirdi?

12 Peiper'ın kavşağa ilişkin ifadesi, mahkeme kayıtlarının 2025. sayfasından alınmıştır.

> 25 Aralık'ta Tümen Komuta Yeri'ne döndükten sonra, alayımdan herhangi birinin kavşaktaki bu hadiseye karışıp karışmadığını belirleme emri aldım; ardından derhal tabur komutanlarım Binbaşı Poetschke ve Yarbay von Westernhagen'a bu yönde bir soruşturma başlatmalarını emrettim. Keza benzer talimatları SS Yüzbaşı Diefenthal'e de söyledim. ... [Fakat] Patlak veren Amerikan karşı taarruzu, bize konuyla ilgilenmek için herhangi bir zaman bırakmadı. Komutanlarımdan gelen olumsuz raporların yeterli olduğuna kanaat getirdim.

Poetschke hadiseyi mi araştırıyordu? Tilki, tavukların kayboluşunu araştırıyor! Peiper devam etti: "Schwäbisch Hall'deki sorguma değin alaydan kimsenin dahli olmadığına ilişkin inanışım sürüyordu."

En tarafsız seyirciler için bile muazzam bir gösteri yaşanıyordu. Peiper, geçen Cuma von Westernhagen ile 18 Aralık 1944'te aralarında geçen diyaloğu anlatırken bunu nasıl söyleyebilmişti? Peiper, "Diğer şeylerin yanında," dedi, "bana o görüşmede Ligneuville'de bir karmaşanın yaşandığını ve çok sayıda esirin orada vurulduğunu söyledi. Ne bir detay biliyordu ne de bunun yapılması emrini kimin verdiğini."

Peiper, titiz şekilde hazırlanmamış bir gündem olsa da, kendi avukatının önünde konuşurken oldukça güvende hissediyordu. "Üsteğmen Perl 21 Mart'ta bana ... benim onların zannettikleri kadar kötü bir adam olmadığımı söyledi. Başlangıç bendim ve üstüm General Dietrich'i suçlamak için daha da ileri gitmek istiyorlardı." Peiper, Dietrich'in, savaşın "insani kısıtlamalar olmaksızın gaddarca ve korku salacak şekilde gerçekleştirilmesi gerektiği"ni söylediği beyanıyla yüzleştirildi.

Peiper, Dietrich'in hadisenin ertesi gününe değin Schwäbisch Hall'e gelmediğinden, kendisine gösterilen ifadenin hatalı olduğunu söyledi. Yine de bu doğru değildi. Dietrich, Peiper'ın itirafta bulunduğu 21 Mart Perşembe günü getirilmişti.[13]

---

13 Ellis'in el yazısı günlüğü, yazarın elindedir, 21 Mart 1946 için şöyle yazılmış: "Tex [Cain], akşam yemeği öncesinde Dietrich'i getirdi. ... Bill Perl, Peiper'ın emirleri itiraf etmesini sağladı –emirlerin Dietrich imzasıyla 6. Ordu'dan geldiğini söylüyor." Ellis Evrakı. Ayrıca, Perl'in Dietrich'in Schwäbisch Hall'de 22 Mart 1946 tarihli ifadesiyle birlikte notları, onun bir önceki gece itiraf ettiğini açıkça gösteriyor. "Ben tercümanlık yaparken ilk olarak Albay Ellis tarafından sorgulandı. Bu, geldiği günün akşamıydı, saat 20:00 civarıydı. Albay Ellis onu sorgulamayı sürdürürken yaklaşık yirmi dakika sonra, birliklerin önünden bir korku ve terör dalgasının gitmesi emrini verdiğini itiraf etti." NA, Dava 6-24, RG-549, Kutu 33.

Bunun ardından Dr. Leer, Waffen-SS'in zıttı bir temayül bulunduğunu göstermeye çalıştı. "Esirlerin Waffen-SS tarafından öldürülmeyi beklediklerine dair bir tecrübeniz oldu mu?" diye sordu.

"Konuştuğum pek çok savaş esirinin, infaz edileceklerine inandıklarını gördüm, esasen radyolardaki propagandalara dayanarak bunu söylüyorlardı."

"Amerikalı savaş esirlerinin görünüşleri, adamlarınızın onlardan aldıkları izlenimle uyuşuyor mu?"

Peiper derin bir şekilde, "Hayır, savaşta işler genelde böyle olur," dedi. "Biri diğerine büyük bir öfkeyle saldırır ve yüz yüze geldiklerinde, biri genellikle sandığı kadar kötü olmadıklarını ve temelde birbirlerinin kafalarını ezmelerinin oldukça saçma olduğunu fark eder." Peiper sanki başlama işareti almışçasına, "Ardenlerdeki ağır sorumluluklarını" ve savaş esirlerinin "çok daha ağır sorumluluğuna" ilişkin uzun ve canlı bir monologa başladı:

> Esirler, bütün görev boyunca hiçbir zaman dikkatimi cezbetmedi. Pek çok komutan ve subayla Blankenheim'da gerçekleştirilen toplantıda, savaş esirleriyle zerre ilgilenmediğimi ve bizim için önemli olan tek şeyin, göreve bağlı şekile en yüksek hızda yarma gerçekleştirmemiz olduğunu söyledim. Yarma sırasında hendeklerde kalacak her şey, ister savaş esirleri, ister teçhizat isterse de savaş aracı olsun, daha sonra bizi takip edecek piyadelerce alınacaktı. ... Diğer pek çok yarma sırasında, savaş esirleriyle gerçekten hiçbir işimiz yoktu. ... Büyük bir hızla ilerliyor ve bütün namlularımızdan ateş püskürtüyorduk. Düşmanın yumuşak noktalarını ok gibi deldik.

Peiper'ın gözleri, sanki yine bir Panther'in eyerindeymiş gibi parladı. Dr. Leer sorularını tamamladı ve asayı savcılığa devretti.

"Poetshcke, siz Ligneuville'e vardıktan yaklaşık 45 dakika sonra size ulaştı, değil mi?"

Peiper, "Evet," dedi, "kabaca bir tahminle." Ellis, "Poetschke'nin şu an ölü olduğu doğru mu?" diye sordu.

Peiper şimdi cüretkâr, hatta kibirli görünüyordu, "Evet, maalesef."

Ellis kuşkuyla, "Şimdi, size yerine getirmeniz için önemli bir görev verildiği gerçeğini göz önüne alırsak, bu sizi komutan olarak diğer bütün sorumluluklarınızdan azat mı ediyor?" diye sordu.

"Sorumluluk alma konusunda oldukça istekli olduğum daima biliniyordu ve şayet yanılmıyorsam bu konuda ne kadar sorumlu olduğuma ilişkin soru, mahkeme tarafından açıklığa kavuşturulacaktır." Peiper artık küçümsüyor, hatta alay ediyordu.

"Pekala," dedi Ellis, "Doğu Cephesi'nde taburunuza verilen 'Pürmüz Taburu' adından sorumlu musunuz?"

Dr. Leer, müvekkilini savunmak için yerinden fırladı. Burada Rusya'daki değil, Ardenlerdeki eylemlerini savunmak için bulunuyordu. Dalbey itirazı kabul etti. Ellis Peiper'a, La Gleize'de Amerikan esirlerine mühimmat taşıtılmasını bilip bilmediğini sordu. Peiper müstehzi bir cevapla, "İkmal durumumuz göz önüne alındığında, taşıyacak birini bulmak zordu," dedi.

"Şimdi, siz La Gleize'de savaş esirlerinin infazına ilişkin herhangi bir emir verdiğinizi reddediyorsunuz, değil mi?" Peiper onayladı. "Şimdi, belki bilmiyor olabilirsiniz, Rumpf kendi el yazısıyla bu mahkeme huzurunda delil olarak sunulmayan bir ifadesinde şunları söyledi:

> Alay komuta yerindeki bir konuşma sırasında Peiper, Amerikan askerlerinin çalışmayı reddetmelerinden ötürü bu esirlerden bir kısmının derhal infaz edilmesini emrettiğini söyledi. Geri gelmeyenlerin başına neyin geldiğini diğerleri anında fark edeceğinden, onları itaat ettirmek için bu en iyi yol olacaktır. ... Buna ters olarak, Peiper bir Amerikalı binbaşıya oldukça arkadaşça yaklaştı ve onunla saatlerce sohbet etti. ... Binbaşının adını ve ev adresini aldı."

Ellis, "Rumpf'un ifadesinin doğruluğuna karşı çıkıyor musunuz?" diye sordu.

Peiper, "Baştan sona," dedi. Ellis, birbiri ardına Rumpf'un ifadelerini okuyordu. Peiper hepsini reddetti. Ellis, Peiper'ın 21 ve 26 Mart tarihlerinde verdiği ifadelere döndü, ikisini de mahkemede reddetmişti. "Schwäbisch Hall'de bulunduğumu ve bu iki ifadenin alınışının ardından hücrenizi birkaç kez ziyaret ettiğimi biliyorsunuz. ... Bana ifadelerinizde doğru olmayan, değiştirmek istediğiniz herhangi bir şey olduğunu hiç söylemediniz, değil mi?"

Peiper, soruşturmanın başında Paul Guth ve ardından da Teğmen Perl'le konuştuktan sonra, "gerçeğin bu soruşturmanın önemli

noktalarından biri olmadığı izlenimine kapıldığını" söyledi. "Bunun üzerine, her şeyin bana uyuşukça dikte edilmesine müsaade ettim ve bu tavırdan ötürü de sizinle bu konuyu konuşmak için herhangi bir gerekçem yoktu."

Karşılıklı sallanan birkaç mızrağın ardından Ellis havlu attı. "Daha fazla çapraz sorgu yok."

Peiper aniden konuşmaya başladı. "Albay Ellis'in çapraz sorgusuyla bağlantılı olarak bir açıklama daha yapmama mahkemenin izin vermesini istiyorum."

Dalbey şaşkın görünüyordu, fakat Ellis yıldırım çarpmışa dönmüştü. Mahkeme başkanı, "Başla," dedi. Peiper sözüne, "Mayıs başında," diye başladı, "Albay Ellis'le özel bir görüşmemiz oldu. Bu görüşme, kişisel bir insani düzlemde -temel- gerçekleşti ve bu bağlamda Albay Ellis'e suçlandığım şeylerin tamamına şahsen inanıp inanmadığını sordum." Ellis kürsüye doğru koştu. "Buna itiraz ediyorum. Burada nelerin olduğuna inanıp inanmadığımın konuyla hiçbir alakası yok," dedi.

Dalbey ona baktı, "İtiraz reddedildi," dedi. Peiper gaza bastı:

> Kendisine, Albay Ellis'in bütün tanıklığımın yalnızca adamlarımı kurtarmak ve onlara siper olmak istemem yönündeki tavrımla sonuçlanacağını kesinlikle bileceğini söylemiştim. Bunun üzerine Albay Ellis, "Size hayranım ve sizin kadar çokça takdir ettiğim başka bir asker tanımıyorum, fakat kendinizi artık var olmayan bir ideal uğruna feda ediyorsunuz. Bugün siper olmanız gerektiğini düşündüğünüz adamlar serseriler ve suçlular. Bunu mahkemede size de kanıtlayacağım. Artık yollarımız birer arkadaş olarak ayrılıyor. Birbirimizi mahkemede düşmanlar olarak gördüğümüzde, sizi en kanlı renklere boyamak zorunda kalacağım, fakat yalnızca görevimi ifa ettiğimi anlayacaksınız," dedi.

Peiper susarken Burton Ellis de pancar gibi kızardı. Peiper'ın kendisine ilişkin verdiği ifadelerin kayıtlardan çıkarılması konusunda ısrarcı oldu ve, "Yargılandığıma inanmıyorum," dedi. Fakat kanun sözcüsü aynı fikirde değildi ve son gülen Peiper olmuştu.

Mahkeme kısa bir aranın ardından yeniden birleştiğinde, Ellis halen Peiper'ın son ifadesi hakkında küplere binmişti ve Paul Zwigart'ın

daha önce mahkemece davaya kabul edilmeyen ifadesine şimdi izin verilmesini istedi. Zwigart'ın izin verilmeyen ifadesinin bir bölümü, Peiper'ın Doğu Cephesi'ndeki klasik hareket tarzını açıklıyordu -korkunç bir anlatıydı. Zwigart'ın ifadesi, "Rusya'da genellikle hiç esir almadık," diye başlıyordu:

> Savaş sertleştiğinde ve Alman ilerleyişi yavaşladığında, yalnızca özel durumlarda esir alındı. Çeşitli zamanlarda bütün köyleri pürmüzlerimizle yaktık. İki olay hatırlıyorum; birinde 1943 baharında, Harkov yakınlarındaki bir köyü ateşe vermemiz ve "kadınlar ve çocuklar dahil" bütün sakinlerinden "kurtulmamız" emrini açıkça almıştık. Biz derken, o sıralarda SS Yüzbaşı Peiper komutasındaki üçüncü taburu kastediyorum. Bildiğim kadarıyla emir bizzat kendisinden gelmişti. ... O sırada bizle olan SS Yüzbaşı Peiper'ın sivilleri öldürdüğünü şahsen görmedim. Bununla birlikte, bu eylemde aktif rol aldığı genel olarak biliniyordu. ... Taburumuzun pürmüzlerle orta büyüklükteki (yaklaşık 500-600 nüfuslu) bu köyün evlerini nasıl ateşe verdiğini gördüm. Bir tank [aslında SPW] şoförü olduğumdan bu olayda tankımdan ayrılmadım. SPW'mle köyün girişinde durdum ve taburumuzun piyadelerinin araçlarındaki pürmüzlerle koşuşturmalarını izledim ve en az birinin evi yakışına tanık oldum ... yanan evlerin arasında koşturuyor ve tüfek ve makineli tüfekleriyle evlere ateş ediyorlardı.[14]

Dr. Leer, Peiper'ın ne Doğu Cephesi'ne ne de kişiliğine dair yargılanmadığından itiraz etmek için ayağa kalktı. Ellis öfkeliydi. Gürleyerek, "Mahkeme müsaade ederse," dedi, "itirazım üzerine, bu sanık ne kadar harika bir insan olduğuna ilişkin beyanlarda bulundu ve şayet kabul edilebilir bir şey ise, karakterini mahkemede kesin olarak tartışmaya açmış oldu."

Fakat Rosenfeld katıydı. "Savcılığın talebi reddedildi." Çamur atma bitmişti. Ardından, bir veda jestiyle, kanun sözcüsü Peiper'a bizzat sordu: "Schwäbisch Hall'de uğradığınızı iddia ettiğiniz darbın ayrıntılarını mahkemeye verir misiniz?"

---

14 Paul Zwigart'ın ifadesi, 11 Şubat 1946, NA, Görülen Savaş Suçları Davaları, Dava 6-24, RG-338, Kutu 9.

Peiper memnundu:

> Schwäbisch Hall'de kalışımın son gününde sorguya çağırıldım ve her zamanki gibi başıma siyah bir başlık geçirildi. Benim için gelen bir Amerikalı çavuş, diğer silah arkadaşlarımdan bazılarını hücrelerinden almaya gittiğinden, hapishane koridorunda yaklaşık beş dakika beklemek zorunda kaldım. Bu sırada orada sessiz bir şekilde beklerken, kim olduğunu bilmediğim birisi bir sopayla önce yüzüme daha sonra da cinsel bölgeme birkaç kez vurdu. Polonyalı olduklarını zannediyorum.[15]

Sona gelindiğinde kanun sözcüsü Abraham Rosenfeld, eski SS albayından etkilenmişti. Daha sonraları, "Joachim Peiper, hayatımda dinlediğim en iyi tanıklardan biriydi," diyecekti.[16]

Lakin dava ertelenip Peiper ve adamları sığınaklara geri götürüldüklerinde, savunma avukatları Willis Everett umutsuzluğa kapılmıştı. Peiper'ın gövde gösterisine atıfta bulunarak, "Bugün mahkemede birkaç zafer elde ettik," dedi, "fakat bunlar önemli bir sonuç alamayacağımız kadar küçüktüler."

> Bütün personelim bugün bir kez daha bırakmak istedi, lakin onları bir arada tutmayı başardım. ... Oldukça umutsuz olduğunu ve bu yüzden davayı sonlandırıp daha fazla bir şey kanıtlamaya çalışmamamız gerektiğini düşünüyorlar.

ELLIS ENDİŞEYLE, "ŞAHSEN BİLMİYORUM," DEDİ, "FAKAT ŞİMDİ durursak, 74 tane idam cezası çıkacağı kanaatindeyim."[17]

---

15 Peiper'ın ifadesi: MMIH, 606. Mahkemedeki ifadesi s. 2045'ten.

16 "Bu, bir alay komutanından dinlediğim en iyi söylevlerden biriydi. ... Tabii ki o küçük hadiseleri atladı." Rosenfeld'in ifadesi, MMIH, 1431.

17 Everett'ten aileye, 24 Haziran 1946, Everett Evrakı.

On Dördüncü Bölüm

HÜKÜM

PEIPER'IN İFADESİ ZAMAN ZAMAN ŞAHANE OLSA DA, AYNI zamanda sık sık büyük egosunu da yansıtıyordu. Modern Siegfried şeklindeki itibarını zedeleyecek çirkin soruları yanıtlamayacak kadar da açıkça gururluydu. Bunun yerine öfkeli bir SS Panzer subayı rolünü benimsedi. Aklanmak yerine, Valhalla'nın basamaklarından şehitliğe doğru yürümeye boyun eğmiş görünüyordu.

25 Haziran Salı, Everett ve savunma makamı umutsuzluk içerisinde debeleniyordu. Peiper'ın tanık kürsüsüne çıkmak isteyen astlarıyla, düzensiz şekilde ilerleyen davanın seyri sarsılacaktı. Everett, doğru yargısına karşın onların tanıklığına izin vermişti.

Alman SS subayları, bilhassa Friedrich Christ, Franz Sievers, Heinz Tomhardt, Hans Hennecke ve kavşaktaki infazcılardan biri olmakla suçlanan SS eri Marcel Boltz ifade vermek istemişlerdi. Bununla birlikte, savcılık sanıkları çapraz sorguya çektiğinde bütün hadisenin büyük bir yasal yanlış hesaplama olduğu ortaya çıkacaktı. Everett'in öngördüğü gibi davranmışlardı- "boğulan bir grup fare gibi ... birbirlerine sırt çeviriyorlar." Boltz'un yıpratıcı çapraz sorgusu sırasında Willis Everett aniden ayağa kalktı ve mahkemeye, sanıkların kürsüye çıkmasını durdurarak süreci yarıda keseceğini söyledi; "Aylar süren tek kişilik hücrelerdeki tutukluluklarının ardından kovuşturmanın korkusu halen akıllarında dolaşıyordu."[1]

Ellis sonraları, "Sanıklardan dördünü kürsüye çıkardılar," diye böbürlenecekti, "ve onları gerçekten paramparça ettik."[2]

---

1 "Kovuşturmanın korkusu hâlen akıllarında dolaşıyor.": Willis Everett, 11 Temmuz 1946. *Stars and Stripes*, Cilt 2, No. 191, 12 Temmuz 1946.

2 Ellis, mülakat. "Korkmak için gerekçeleri vardı. Onları gerçekten paramparça ettik."

Willis Everett ve John Dwinell o gece, kendini kurban etmesine rağmen Peiper'ı savunmaya çalışan Dr. Eugen Leer'in Münih'teki evine gittiler. "Bu Almanlar Amerikan psikolojisini, kanunlarını ve prosedürlerini bilmiyorlar," diye yakındı.

> Bu sabah Amerikalı avukatlarımızdan dördünün onayıyla 30 dakikalık bir ara talep ettim ve bu süre zarfında tanıklara, yaptıkları tek şeyin birbirlerini darağacına götürmek olduğundan duruşmayı durdurmalarını önerdik. İfade vermeye karar verdiler ve duruşmaya devam ettik. Bir sonraki tanık [Boltz] ... yani, ifadesini bitirdiğinde yalnızca kendini değil, diğer yedi sanığı da ipe götürdü.[3]

Mahkeme 1 Temmuz Pazartesi yeniden başladığında, olasılıklar Everett için son derece can sıkıcı görünüyordu. "Mahkemenin sonuna doğru ... bilhassa kovuşturma tanıklarını suçlama konusunda sınırlarımız olduğundan ve uygunluğu açık olan itirazların sürekli reddedilişinden ötürü artık pes etmiştim."[4]

Jochen Peiper, Amerikan bağımsızlığının ilan edildiği 4 Temmuz'u, Willis Everett'e şahsi olarak seslenmek için kullanmıştı:

> Adamlarımın Bulge Muharebesi sırasındaki tavırları Dachau Muharebesi sırasındaki tavırlarından daha iyi olsa da yine de silah arkadaşlarımın kaderini paylaştığım için memnunum. Eski bir komutanın bakış açısıyla, kıyafetimden ve bilhassa bazı subaylardan utanmalıyım. Lakin desteksiz tavır nadirdir! Bugün son kez kucaklaşacağız. Ardından soruşturma koşullarını duyan eski cephe askerleri yalnızca küçümseyici bir sessizliğe bürünebilir ve ironik bir şekilde gülümseyebilirler. Bir psikolog gözüyle, gelişimi anlamak pek tabii oldukça kolaydır. Ben de bu gözlerle görmeye çalışıyorum. Keza ben, Amerikan gözaltısının muhteşem tecriti sayesinde filozof olma noktasına gelmiş bulunuyorum.
>
> Adamlarım beni istedikleri gibi suçlayabilirler. Asıl mevzu, bu onlara yardımcı da olur. Onlar şeytan da değiller, suçlu da. Onlar, tarumar kasabaların sokaklarında eğitim görmeden büyümüş, topyekûn savaşın mahsülleridirler! Bildikleri tek şey, Reich

3 Everett'ten aileye, 29 Haziran 1946, Everett Evrakı.

4 Dwinell, MMIH, 421. "İddia makamı ve savunma için birtakım kurallar vardı."

> Hayali için silah tutmak. Onlar ateşli ve doğru ya da yanlış, -ülkem için- kazanma veya ölme arzusu olan gençler!
>
> Velhasıl Albay, sizden ölmesi gerekenlerin asker olarak ölmeleri gerektiğini mahkemeye söylemenizi rica ediyorum. Bütün seferlerde ve kaynama noktalarında altı kanlı yıl boyunca görev yaptıktan sonra, idam mangasını hak ettiğimizi düşünüyorum! ...
>
> Jochen Peiper[5]
>
> Peiper, Hitler'e ve Üçüncü Reich'a sadık kalıyordu.

O perşembe gecesi, savcılık ve savunmanın diğer üyeleri subaylar kulübünün terasında büyük bir dans ve şamatalı içki macerasına katılırken hava halen sakin ve sıcaktı. Fakat Everett odasında kalmış ve bu sıcak ve durgun gecede rahatlamak için soyunarak baksırıyla oturuyordu. Dava için kapanış konuşmasını oluşturuyordu; gece yarısına kadar çalıştı, yorgun düşene değin sigara eşliğinde yazmıştı.

Mahkeme 5 Temmuz Cuma yeniden başladığında her şey umut kırıcı görünüyordu. Mahkeme salonunun kimyası, yargılamayı bir şekilde bitirmenin yolunu bulmaya odaklanmıştı. Yine de savunmanın önceden ayarladıkları tanıkları vardı ve bunlar birbiri ardına geçit töreni yaptılar. Dr. Leer, Jochen Peiper'ın yardımına koşmaya çalışarak eski SS 1. Sınıf Er (Rottenführer) Georg Freitag'ı çağırdı. Freitag Ardenlerde 1. Panzer Taburu'nun karargâh bölüğünde bir SPW'nin şoförüyle birlikteydi.[6] 19 Aralık sabahının ilerleyen saatlerinde Stoumont'un hemen dışına, yaralı Almanları almaya o da gelmişti. Yalnızca Alman yaralıları değil, aynı zamanda karşılaştığı Amerikalı sağlık personelini de yanına almak üzere emir aldığını iddia etti.

Freitag, Robinson evindeki ilk yaralıyı nasıl aldığını anlattı. "Evin yan tarafında saf dışı bırakılmış bir Panther vardı." Evin içinde, üst katta bahçeye bakan bir odada Freitag ölü bir Amerikalı sıhhiye buldu ve diğer yaralıların soğuktan korunması için battaniye bulmaya çalıştı. Leer, "Evin dışında herhangi bir subay gördünüz mü?" diye sordu.

Freitag, "Evet, Albay Peiper," dedi.

Leer, "Evin bitişiğinde herhangi bir Amerikan askeri gördünüz mü?" diye sordu.

---

5 Jochen Peiper'ın Willis Everett'e yazdığı el yazısı mektup, 4 Temmuz 1946, Everett Evrakı.

6 Georg Freitag'ın ifadesi, *US v. Bersin*, 2769-2774.

"O evin yanında durduğumuz zaman, yaklaşık otuz kadar silahlı Amerikalı, paraşütçülerce evin mahzeninden çıkarıldılar." Freitag, alınan esirlerin arasında bir başka Amerikalı sıhhiyenin de olduğunu söyledi. Peiper'dan, esirleri geriye, La Gleize ve Stoumont arasındaki bir kalede bulunan ilk yardım merkezine götürme emri almıştı. Freitag, otuz esirin de iyi muamele gördüğünü iddia etti. Kaleye döndüklerinde, Alman sıhhiyelerinin gözetimindeki Amerikalı esir sayısı yüzün üzerine çıkmıştı.

Freitag'ın ardından kürsüye, Dr. Leer'in sorgulayarak Jochen Peiper'a ilişkin bazı olumlu şeyler ortaya çıkaracağı SS Onbaşı Albert Braun çıktı. 17 Aralık sabahı Büllingen'de, tankıyla köyün içerisinden süratle geçişi ve 150 metre ötede saf dışı bırakılışı sırasında yaşananları hızlıca anlattı. İsabet alan tanktan yaralı olarak çıkmasına rağmen kasabanın batı eteklerinde elli esir almıştı.[7] Kısa süre içerisinde silahları ellerinden alındı ve ardından Braun alay komutanına rastladı:

> Şoförüm geri dönerek ön tarafta duran tankı aldı ve bu esirleri Büllingen'e götürdükten sonra onları nakledebilmemiz adına bir kamyon bulabilmek için gruptan ayrıldım. ... O sırada arabasıyla bana doğru gelen Albay Peiper'la karşılaştım. ... Albay Peiper esirlere doğru gitti ve onun huzurunda esirler kamyona bindirilerek geriye götürüldüler.[8]

Peiper için gayet iyi gidiyordu, lakin Ralph Shumacker savuşturmak için geldiğinde, Braun'u Schwäbisch Hall'deki ifadesi hakkında sorguladı. Braun o ifadesinde, saldırıdan önce kendisine, "Yolumuza çıkan her şeyi biçeceğiz," ve "Hiçbir şekilde esir alınmayacak," denildiğini söylemişti.[9]

Biçmek mi? Shumacker, "Şimdi, 'Hiçbir şekilde esir alınmayacak' ifadenizin gerinizdeki piyadelerin onlarla ilgileneceği anlamına geldiğini mi iddia ediyorsunuz?" diye sordu.

Braun jestleriyle onayladı. "Son cümle için, evet. Schwäbisch Hall'de de size aynı bu şekilde açıklamıştım."

7 Albert Braun'un ifadesi, 2783-2787.

8 Braun'un Schwäbisch Hall'deki orijinal ifadesinde, Poetschke yerine ambulansla taşınmasından önce bölük komutanı SS Yarbay Junker'le görüşmüştü, bu yüzden ifade muhtemelen bu noktada doğru.

9 SS Onbaşı Albert Braun'un ifadesi, 7 Ocak 1946, NA, Dava 6-24, RG-549, Kutu 37.

Yolumuza çıkan her şey biçilecek. Bu, gerilerindeki piyadelerin ilgilenmesiyle nasıl bağdaşıyordu?

O Cuma öğleden sonra, elit ağır panzer taburunun 2. Bölük'ünün komutanı eski SS Yüzbaşı Rolf Möbius, tanık kürsüsü görevi gören renkli ve yüksek sandalyeye çıktı. SS subayı, tıpkı Peiper gibi çenesini meydan okurcasına kaldırmıştı. Möbius, 19 Aralık'ta hantal Königstiger'ıyla La Gleize'e girdiğini söyledi.[10] Orada Peiper ve kendi komutanı SS Yarbay von Westernhagen, artan esir sayısından sorumlu olarak bir Amerikalıyı ataması konusunda kendisini bilgilendirdi. Möbius, orada bulunduğu süre boyunca La Glezie'de bir kişinin vurulduğunu, fakat onun bir Amerikalı değil Alman asker kaçağı olduğunu söyledi. Fakat Dr. Leer tarafından sorgulanırken Möbius kısa sürede rengini belli edecek, Peiper ve Leibstandarte'yi övgü dolu sözlerle anlatacaktı. Taarruz öncesi esirlere yapılacak muameleye ilişkin bir şey duymuş muydu? "Adamlarımızı Doğu'dan farklı bir cephede bulunduğumuz ve adil savaş yöntemlerini bildiğimiz bir düşmanla çarpışacağımız konusunda bilgilendirdik." Her ne kadar Amerikalı kulaklara bir merhem niyetinde olsa da, bu açıklama Leibstandarte'nin alışkın olduğu Doğu'daki çarpışmaların vahşi ve askercilik oyunu olmadığını net bir şekilde ortaya koyuyordu. Ardından Dr. Leer, Möbius'a Malmédy hakkında ne bildiğini sordu.

> Albay Peiper, La Gleize'de bana oldukça heyecanlı bir şekilde Amerikalı esirlerin infaz edilmesinin gerekip gerekmediğini sordu. Ona, "Hayır, bu konuda bir fikrim yok," dedim ve onların alay mensupları olup olmadıklarını sordum. Albay Peiper hayır diye yanıtladı, fakat bu meseleyi takip edeceğini söyledi.

Bütün bunlar Ralph Shumacker'e kendi kendine hizmet ediyor gibi görünmüştü. Königstiger'lerin bölük komutanını çapraz sorguya aldığında, genç subay Peiper'la La Gleize'deki konuşmalarının ne zaman gerçekleştiğini tam olarak anımsayamadı. Shumacker müstehziydi: "O konuşmanın burada, Dachau'da gerçekleşmediğinden eminsin değil mi?"

Möbius göğsünü kabarttı. "Albay Peiper'ı teslimiyetten beridir ilk kez görüyorum." Shumacker, Königstiger'inin ne zaman Baugnez kavşağından geçtiğini sordu. Arazide yatan infaz edilmiş Amerikalıları görmemişler miydi? Hayır, Möbius Baugnez kavşağını gece yarısı

10 Rolf Möbius'un ifadesi, 2854-2864.

geçtiklerini söyledi. Shumacker alaycı bir şekilde gülümsedi ve Dr. Leer, Shumacker'nın Möbius'u soruşturmayı doğrudan kapsamayan bir yola soktuğunu söyleyerek itiraz etti. Tanığı ne söyleyebilirdi ki?

Yine de o an için müdafiler açısından herhangi bir felaket yaşanmadı ve Möbius kısa süre sonra Peiper'ın aralarında Binbaşı McCown'un da olduğu üç Amerikalı esire nasıl centilmence davrandığını anlatmaya başladı. Shumacker, "Muharebenin adil yöntemlerine katı şekilde inandığını söylüyorsun, değil mi?" diye sordu. Möbius evet dedi. "1931'de Avusturya vatandaşıyken Allgemeine-SS'e katılmanın sebebi de bu mu?" Shumacker mahkemeye SS'in 1933'ten 1938'e kadar Avusturya'da yasadışı olduğunu hatırlattı. Çıkarım şuydu: Möbius gerçek bir adanmıştı, 1938'de Waffen-SS'e katıldı ve 1940'ta Hitler'in doğum gününde subay oldu. Dr. Leer bu sorgulama metodundan rahatsız olsa da kanun sözcüsü müsaade etmişti. Dr. Leer'in görgü tanığı artık güvenilirliği kaybolan adanmış bir Waffen-SS hâline gelmişti.

Daha sonra, Poetschke'nin 1. Panzer Taburu karargâh bölüğünden Gerhard Walla, 22 Aralık'ta La Gleize'de Peiper'ı gördüğüne ilişkin ifade vermek için kürsüye çıktı -savunma avukatı Herbert Strong da bazı olumlu noktalar bulmaya çalışıyordu.[11] Walla, o sabah Amerikalılar orayı korkunç bir topçu barajıyla dümdüz ederken, La Gleize'deki okulun mahzenindeydi -mahzen, Werner Poetschke'nin komuta yeriydi. Küçük mahzende Poetschke'nin yanı sıra Peiper, SS Teğmen Rolf Ritzer, SS Teğmen Herbert Steininger ve SS Üsteğmen Ernst Rumpf da bulunuyordu. Ahvali konuştular ve Walla hatırladığı kadarıyla, işlerin iyi görünmediğini ve adamlarından bazılarının kaçmak istediklerini söyledi. Keza Rumpf, Poetschke ve Peiper'a bir adamın görev yerinden ayrıldığını ve SS peçini söktüğünü söyledi. Peki ya tepki ne olmuştu? "Peiper o adamın infaz edilmesi gerektiğini söyledi."

SS Teğmen Hans Hennecke de kendilerine katıldıktan kısa süre sonra Rumpf başka işlerle ilgilenmek üzere komuta yerinden ayrılmıştı. "Hennecke geldikten sonra Yarbay Peiper ona, Rumpf'a bu adam için bir infaz görevi vermesini söyledi." Görev, hızla oradan ayrılan Hennecke'ye rapor vermekti. Walla'ya göre, Hennecke beş dakika sonra yeniden Poetschke'nin komuta yerine gelmiş ve "emrin uygulandığını rapor etmişti."

11 Gerhard Walla'nın ifadesi, 2865-2876.

Cuma günü saat 17:18'de mahkeme oturuma ara verdi. Müteakip Pazartesi duruşma yeniden başladığında, savcılık William Perl'i birkaç müdafinin kürsüde verdikleri ifadeleri tekzip etmesi için çağırdı.[12] "Sanık Peiper mahkemede ifade verirken siz de mahkemede hazır bulunuyor muydunuz?" Perl evet dedi. "Peiper, Schwäbisch Hall'den ayrılmadan önceki gün Polonyalılardan gördüğü şiddete dair size hiç şikâyette bulundu mu?"

Perl, "Hayır efendim," dedi.

"Zuffenhausen'da Peiper'a şimdi okuyacaklarımı söylediniz mi?"

> İnfaz edilen esirler arasında oldukça önemli iki Amerikalının oğullarının da bulunması tamamen kişisel bir talihsizlik. ... Bu onları çok öfkelendirdi ve senin de adını bildiklerinden ötürü insanlar kelleni istiyor. ... Sen olağanüstü bir askersin. ... Şimdiyse bu son buldu. Bugün hayatın tamamen mahvoldu ve artık herhangi bir anlamı da yok. ... Senin gibi adamlar hayatta olduğu sürece hiçbir şekilde barış görüşmelerinden söz edilemez.[13]

Perl, ana fikri inkâr etmemişti.

Kovuşturma müfettişince kısa süre önce yönlendirilen kısa boylu Avusturya-Amerikalı, yakın zamanda verilen ifadeye, dayak ve tehdit suçlamaları ile Perl'in mahkûmların başlıklarının içinde kan gördüğü iddiası da dahil olmak üzere bir dizi inkarda bulundu.

Gariptir ki savunma, Perl hakkında mahkemeyle hiç paylaşmadıkları bir bilgiye sahipti. Davayı hazırlama çalışmalarının başlarında, Yarbay Dwinell ofislerindeki kağıtların kayboluyor gibi göründüğünü fark etti. Bu olayın sıklaşmaya başlamasıyla Everett, öğle yemeği sırasında ve gece çıkarken ofisin dış kapısını kilitlemeye özen gösterdi ve daha sonra da önemli belgeleri giysi dolabına saklamaya başladı. Fakat bir gün Everett mahkeme salonundayken, Perl'in çitin üzerinden atlayarak barakaya girdiğini gördü. On-on beş dakika sonra kucak dolusu kağıtla çıkmış ve çitin üzerinden tekrar atlamıştı. Kısa süre sonra mahkeme salonuna girmiş ve Ellis'le kısa bir konuşma gerçekleştirmişti. Dwinell daha sonra bunu inzibat amiri teğmene bildirdi ve akabinde Perl, Ellis'in ofisinden çalınan belgeleri tercüme ederken yakalandı. Perl evrakları

12 William Perl'in ifadesi, 2928-2939.

13 Bkz. Peiper'ın mahkeme salonunda verdiği ifade, duruşma kayıtları s. 2041.

geri verse de konu savcılık için gizli bir utanç hâline gelmişti, lakin iyi ya da kötü, Everett bu hileyi asla mahkemede gündeme getirmedi.

Duruşma, 9 Temmuz Salı saat 08:30'da müfettiş Harry W. Thon'un kürsüye çıkışıyla yeniden başladı.[14] Shumacker, "Dachau'ya nakledilmeden bir gün önce, Schwäbisch Hall'deyken sanık Peiper'ı gördünüz mü ya da kendisini sorguladınız mı?" diye sordu.

Thon kelimelerini özenle seçerek, "Onu sorgulamadım, fakat onunla konuştuğuma eminim," dedi.

Shumacker, "O sırada sanık Peiper, siz kendisini görmeden hemen önce Polonyalılar tarafından cinsel bölgesine vurulduğuna dair size herhangi bir şikâyette bulundu mu?" diye sordu.

Thon mahkemeye, "Peiper bana asla böyle bir şey demedi," dedi. Genellikle onun hücresinin önünde durur ve karşılıklı sigara içerek Peiper'la sohbet ederdi. Fakat kendisinden önceki Perl gibi, Thon da sanığın iddiasını reddetmişti. Thon'un yüzüne ve karnına vurduğunu iddia eden Heinz Tomhardt'ın ifadesi hatırlatıldı. İkisi de doğru değil, dedi, keza Tomhardt'ı taciz eden başka birinin de varlığından haberdar değildi. "Ona asla dokunmadım." Aynı şey Sievers, Motzheim ve Boltz için de geçerliydi. Hepsi mahkeme salonunda taciz edildiklerini iddia etmişlerdi, fakat Thon hepsini reddetti. Tanıkların geçit töreni sona ererken Thon'un mazeretleri de uygun görülmüştü.

Şimdiyse davanın sonuna geliniyordu ve Peiper da Shumacker'in gösterisi için açıkça diğerlerinin arasından seçilmişti. Peiper'ın adı, altmış sekiz sayfalık ifadenin neredeyse yarısında geçiyordu. Tennesseeli avukat, "Peiper aleyhindeki dava göz ardı edilmemeli," uyarısında bulundu. Savunmanın, acımasız SS'lerden itiraflar elde edebilmek için kullanılan sahte yargılamaları, başlıkları ve diğer kurnazlıkları kınayacağını bilerek, Schwäbisch Hall'de elde edilen itiraflar yığınına odaklanmasını istedi. Evet, şimdi ifadelerin kendilerine dikte edildiğini iddia eden tanıkları görmüşlerdi. Shumacker, "Sanık, sorgulayıcılarının sunduğu herhangi bir şeyi yazmaya hevesliyse," diye açıkladı, "örneğin, Peiper Petit Thier'deki aç ve donmuş esirin Wichmann tarafından infaz edildiğini rahatlıkla kabul ederken, Stoumont'taki Hillig'in infazlarının detaylarını itiraf etmekten niçin imtina etti?"

14 Harry Thon'un ifadesi, 2939-2952.

Kapanış bildirisine binaen, bir vakada savcılık Peiper'ın 22 Aralık'ta La Gleize'de Amerikalı esirlerin infazına karar verdiği iddiasıyla kendilerini aşırı şekilde zorlamış gibi görünüyordu. "Peiper, üst karargâhtan kendisine La Gleize'i tahliye ederek geri dönmesinin tavsiye edildiği karmakarışık bir telsiz mesajı alana dek La Gleize'de son adama değin savaşmaya karar verdiğine dair ifade verdi."[15] Yine de bu suçlamaya dair kanıtların özeti dahi eksik görünüyordu ve ortada herhangi bir infaza ilişkin kanıt yoktu. Peiper'ın 26 Mart 1946'da Schwäbisch Hall'de yaptığı itiraf bir kez daha ortaya atıldı. Orada, Diefenthal ve diğer astlarına esirlerin emirlere uymayı reddetmeleri durumunda infaz yetkisi verdiğini kabul etmişti. Bu ifadede daha da hasar veren kısım, Peiper'ın Soumont'ta bir esirin Hillig'ce infaz edilişini kabulüydü. Dahası, iki Alman görgü tanığı, Georg Ebeling ve Walter Landfried, mahkemeye infazın detaylarını anlatmışlardı.[16] Keza bir de Petit Thiel'de Sickel, Gruhle, Wichmann ve bizzat Peiper'ın da verdiği çok sayıdaki ifadeyle kabul edilen donmuş Amerikan askerinin daha da kişisel olan ölümü vardı.[17]

Shumacker ironik bir şekilde, Peiper'ın tanık kürsüsünden hiçbir esirin alınmamasına yönelik emir verildiğini doğruladığını söyledi. Savcı mahkemeye, "Peiper bu ifadeyi imzalamakla aptallık ettiğini kabul etti," dedi fakat mahkeme önünde, "gerçeği asla inkâr etmedi." Böylesi davranışlar onaylanmadığı sürece, dedi, gözlemlenen infazlar yalnız bir şekilde palas pandıras gerçekleşmiş olur. Arkasında bıraktığı böylesi uzun bir kan izi için, dedi Shumacker ısrarla, tepeden onay almış olmalı.

Shumacker'nın son yasal saldırısı, savunma stratejilerini öngörerek onları savuşturmaya çalışmıştı. Everett muhtemelen infaz edilen Belçikalı sivillerin partizanlar olduklarını ve bu yüzden infaz

---

15 "Son adama kadar savaşmaya karar verdik," 3052.

16 Bkz. Ebeling ve Landfried'in Hillig, Peiper ve Stoumont'taki infazlar hakkında mahkeme salonuna verdiği ifade; kitapta 12. bölüm.

17 Kapanış konuşmasında Shumacker, Hillig'in "Komandeur"la birlikteyken Stoumont'taki esirleri, kendisi infaz edilmeden, kurşuna dizmekten güçlükle kaçınabileceğini belirtti. Fakat savcılık iddiasına göre Wichmann, Peiper ve Dr. Sickel'i donmuş adamla bırakıp, koşmasını, havaya ateş açmasını ve bir infaz gibi göstermesini söyledi. Ancak bu fikir, Petit Thier'deki donmuş Amerikalının neredeyse kaçamayacak kadar zayıf olduğunu görmezden geliyordu. Wichmann onu bırakmış olsaydı, yakınlarda ölebilir veya bir kez daha bulunarak Peiper'ın önüne geri getirilebilirdi.

edilebileceklerini söyleyecekti. Lakin savcılık, partizanların bile yargılanma hakkına sahip olduklarını söyledi. Fakat bunun aksine SS'ler onları hızlı bir şekilde infaz etmişlerdi.

Bir başka bariz savunma stratejisi bulunuyordu. "Bu sanıkların gençlikleri," dedi, "mahkemeyi etkilemeden edemediler." Fakat Shumacker herkese, bazılarının bu kanlı eylemlerden zevk aldıklarını ve bu eylemleri nedeniyle de "artık göründükleri gibi sakalsız, halis ve saf gençler olmadıldarını" hatırlattı. Keza, sivil kurbanların çoğunun kadınlar ve hatta bebekler olduğunun altını çizdi. Pek tabii savunma, Almanya'nın çaresiz bir durumda olduğunu, en çaresiz taarruzunu gerçekleştirdiğini ve "kullandıkları savaş yöntemlerinin ... ülkelerine adanmışlıkları ve sadakatlerinden kaynaklandığını" iddia edebilirdi. Fakat bazı suçlar, ceza gerektiren ahlaki bir bozulmayı yansıtıyordu.

Kanlı bir rekordu, dedi Shumacker; ekibi 150 sivilin öldürüldüğünü ve 750 Amerikan askerinin infaz edildiğini tahmin ediyordu. Bu sayılar açıkça abartılmıştı, lakin kavşaktaki infazın gerçekliği ve Stavelot ile civar köylerde gerçekleştirilen toplu vahşetler, temel tezi inkâr edilemez bir hâle getiriyordu.

Ayrıca bir de, savunmanın Stoumont'ta bir Amerikan askerini infaz ettiğine itiraz etmediği Hans Hillig vakası vardı -bunu alay komutanı Peiper'ın direkt emriyle gerçekleştirmişti.[18]

Kapanış ifadelerinde Alman avukat Dr. Pfister, Petit Thier hadisesinde akıbeti Peiper'ınkiyle ayrılmaz bir bütün hâlini alan Dr. Kurt Sickel'i savunmaya çalıştı. Sickel, ifadesinde kendisini açık bir şekilde suçluyordu. Her ne kadar Peiper, Gruhle ve Otto Wichmann'ın ifadeleriyle hikâyesini ikna edici detaylarla desteklemiş olsa da, avukat müvekkilinin ifadesinin doğru olmadığını söylüyordu. Sickel'in Lublin ve Madjanek'ten getirilen "Yahudilerin sağlığından" sorumlu olduğu SS'teki nahoş kariyerinin detaylarından söz etmeye gerek yoktu.[19]

---

18 Peiper'ın Hillig'e Stoumont'ta Amerikalı esiri infaz emri için bkz. Hillig'in ve diğer iki SS tanık Walter Landfried ve Georg Ebeling'in ifadeleri: Mahkeme kayıtları s. 1363-1377.

19 Sickel'in suçlayıcı itirafı: "Zaman zaman, kendi isteğim dışında ve üstlerimin emriyle, ortopedik atölyelerde benim için çalışan *Vernichtungslager* (İmha) Kampı Maideneck'ten insanları teslim etmem gerekiyordu. Orada gazlamalar yapıldığı ve bu insanların gaza maruz kaldıklarını biliyordum. Bununla birlikte bizzat ben herhangi bir gazlama işlemi yapmadım." "Statement of Dr. Kurt Sickel," 9 Nisan 1946, Homer B. Crawford'un tanıklığıyla, NA, RG-549, Dava 6-24, Kutu 9,

Ardından Dr. Eugen Leer, davanın yıldızı Jochen Peiper'ı savunmak için ayağa kalktı.[20] Diğer Alman avukatın aksine Leer, beyanını İngilizce olarak sundu. Peiper da onu takip etti.

> Jochen Peiper'a yöneltilen suçlamalar -tıpkı diğer tüm müdafilere yöneltilen suçlamalar gibi- iddia makamınca sanıkların verdiği bir dizi ifadeye dayandırılmıştır. ... Albay Peiper'ın ifadesini diğer pek çok müdafiden ayıran şey, kendisinin kasıtlı bir şekilde ve gerçeğin aksine, astlarını korumak adına kendisi için tamamen bilinmez olan bir dizi hadisenin sorumluluğunu üstleniyor oluşudur.

Her ne kadar Leer'in beyanı bir güzellik abidesi olmasa da, yapısı gereği kendisinden önceki diğer Alman avukatların çok ötesindeydi. "Bu yüzden, Peiper'ın iddia edilen hadiselere gerçekten katılışını netleştirmek benim görevim," diyerek kenardaki SS albayı işaret etti.

Leer, Aralık başında Peiper'ın Poetschke ve diğerleriyle birlikte ortak bir kum sandığı taliminde herkese Batı'daki insanî savaş yöntemlerinin yakın zamanda askıya alınacağını söylediği iddiasını ele aldı. Bu iddia, 17 Mayıs 1946'da mahkemede gergin bir hâlde ifade veren ciddi şekilde yaralı SS subayı Kurt Kramm'a aitti -ki Kramm'ın yüzü yaralarından ötürü halen bandajlıydı.[21]

Kanlı bölümler, Dr. Leer'e daha fazla sorun yaratacaktı. İlkin, 18 Aralık'ta Cheneux yakınlarında, Diefenthal'in yarı tırtıllısında Paul Zwigart iki Amerikalıyı taşıyan cipe çarptığı bir hadise vardı. Biri çarpışmanın hemen ardından vurulmuştu, lakin Zwigart'ın ikinci Amerikalıyı aracından çıkarken vurmadığını iddia etmek de anlamsız görünüyordu. Fakat bir sorun vardı; SPW'de yalnızca Jupp Diefenthal değil Jochen Peiper da bulunuyordu. Yine de Leer, Hans Rineck, Hans Assenmacher ve Paul Zwigart'ın, Peiper'ın o esnada yalnızca Diefenthal'in yarı tırtıllısında olmadığı, aynı zamanda bir haritayı incelemekle meşgul olduğu

mahkeme kaydı, *U.S. v. Bersin*, 1558–1562. Dahası, SS kayıtları da Dr. Sickel'in aynı işi yaptığını gösteriyordu: Lublin'deki Yahudilerin "sağlığı," BDC personel dosyası, "Personal-Antrag," 7 Temmuz 1944, NA A 3343 SSO-134B. Sickel, 1940'ta SS Totenkopf 2. Süvari Alayı'nın üyesiydi ve daha sonra Leibstandarte'ye atanmadan önce 2. SS Tümeni'nde görev yaptı.

20 Peiper'ı savunan Dr. Leer'in ifadesi, 3179-3193.

21 Kramm'ın ifadesi için, yargılama süreci, 158-191.

ve infazı durdurmak için herhangi bir şey yapmadığına ilişkin verdikleri çok sayıda ifadeyi bilinçli bir şekilde görmezden geldi.[22]

SS albayının yasal beklentilerine daha da zarar veren, 19 Aralık'ta Stoumont'ta iddiaya göre öfkeyle Hans Hillig'e, iş birliği yapmayan bir Amerikalı esirin infazını emrettiği hadise olmuştu. Tahmin edilebileceği üzere Leer, Hillig'in ifadesini reddetti, lakin güvenilirliğine ihtiyaç duyduğu Walter Landfried'in, Paul Zwigart'la birlikte Peiper'ı SPW'nin dışında tuttuğu ve hadisenin temel yönlerini doğrulayan Georg Ebeling'in ifadeleri sorun teşkil ediyordu. Savcılığın bu iddiası Ellis için yalnızca utanç kaynağı olmuştu. Uydurma hadisenin yaşanmadığı oldukça açık görünüyordu; 30. Piyade Tümeni'nin, muharebe esnasında yoğun bombardımana maruz kalan köyün tamamında bulabildiği ceset sayısı onu geçmiyordu. Dahası, Amerikalı Binbaşı Hal McCown, Peiper'ın köydeki esirlere düzgün bir şekilde davrandığına tanıklık etmişti ve Amerikan güçleri Noel Arifesinde köye girdiklerinde 120'den fazla kişiden oluşan bir grup zarar görmemiş şekilde serbest bırakılmıştı.

Yine de Dr. Leer, müvekkiline en az yardımı Petit Thier'de donmuş askerin infazına karışması hadisesinde verebilmişti. Peiper, Schwäbisch Hall'de diğer adamları için yaptığı şeyi yapmıştı: Dr. Sickel'in suçunu da üstlenmeyi amaçlamıştı. Fakat mahkeme salonundaki ifadesinde Leer'e köstek olan esasen Peiper'ın kendisiydi, çünkü müvekkili donmuş bir Amerikalının öldürüldüğünü kabul etmiş, fakat bunun "belirgin bir şefkat atmosferinde" gerçekleştiğini söylemişti -bu, bir merhamet infazıydı.

Nihayetinde ise Peiper'ın komutası altında işlenen bütün savaş suçlarından bizzat sorumlu olduğu suçlaması vardı. Bu tehlikeli zeminde Dr. Leer, mahkemeye Rolf Möbius'un, Peiper'ın kavşaktaki infazları öğrendiğinde oldukça rahatsız olduğunu ve "seferin ardından bir sinir

---

22 Cip hadisesi için bkz. birçok tanığın mahkeme ifadeleri: 1263-1293. Duruşmanın ardından Diefenthal, Karl Heinz Flecke ve Paul Fackelmeyer, 1947-1949'da verdikleri yeminli ifadelerle ne Diefenthal'in ne de Peiper'ın Cheneux'daki Karargâh Yarıtırtıllısında bulunmadığı ve yalnızca şoför Zwigart'ın bulunduğu iddialarını kanıtlamak için yoğun yasal çabalarda bulundular. Diefenthal başka bir tanktaydı ve Peiper da bisiklette pedallıyordu! Yazar, 20 Mayıs 1997'de Paul Zwigart'la mülakat yaptığında cip hadisesi konuşulmamıştı, fakat eski SS gergin bir şekilde Josef Diefenthal'e içerlediğini açıkça ifade etti. Bütün hadisenin suçunu üstlenmesi beklenmişti. Yazara, "Peiper'ı severdim," dedi, "fakat Diefenthal, onun hakkında konuşamayız."

krizi geçirdiğinin bilindiğine" ilişkin ifadesini hatırlattı. "Bütün bunlar, Albay McCown'un ifadesiyle birlikte, her şeyden önce görevlerinin bilincinde olan bir adamın portresini çiziyor."

Mahkeme 11 Temmuz Perşembe günü kapanış için toplandığında, Willis Everett uzun, coşkulu bir savunma yaptı ve sonunda bir kez daha General Dalbey'e dönerek Almanya'nın yeniden inşası için demokratik milliyetçiliğin alevlendirilmesine ilişkin mahkemenin adaletine başvurdu. Konuşmasını Amerikalı bir milliyetçi Thomas Paine'den bir alıntı yaparak bitirdi. Everett başını ifadesinden kaldırarak, "Kendi özgürlüğünü güvence altına alacak kişi," dedi, "düşmanını dahi baskıdan korumalıdır; çünkü bu görevi ihlal ederse, bunun kendisine de ulaşması için bir emsal teşkil eder," dedi. Kısa bir süre duraksamış ve elindeki kağıtları bırakmıştı. Dramatik bir hareketti. "Bu yetmiş dört sanığın adil yargılarını Tanrı'nın ve sizin ellerinize bırakıyorum."

Atlantalı avukat sandalyesine oturdu. Everett'in konuşması zaman zaman garip bir hâl almış ve dil işkence görmüştü, kapanıştaki düşünceleri tutkuluydu -bilhassa da hayatları bıçak sırtında olan adamlar için. Sanık bölümünde Peiper, hiçbir duygu emaresi göstermeden bakıyordu. Yakınındaysa, eski 6. Panzer Ordusu kurmay başkanı sanık Fritz Kraemer'in gözyaşları sel olmuştu.

Everett'in kapanıştaki seslenişinden yaklaşık iki saat sonra, 16:20'de bir görevli, mahkemenin bir karara vardığını duyurmak için zili çaldı. İzleyiciler, sanıklar, savcılık ve savunma tekrar mahkeme salonuna akın etti. Kameralar ve gazeteciler beklentiyle düzenlerini kurdular. 11 Temmuz'da Amerikan askerî mahkemesi, toplu bir karar vererek Malmédy saniklarının yetmiş üçünü de suçlu buldu.

Ardından, sanıklar sırayla kısa açıklamalar yapmak için oturdukları bölümden gelerek cezalarının hafifletilmesini istedi.[23] Çoğu er yahut astsubaydı. Bazıları merhamet dilendi, bazıları ise itaat etmedikleri takdirde vurulacaklarını iddia etti -her ne kadar emirler mahkûmları infazı içerse de. Kurt Briesemeister, "Yaptıklarımı asla inkâr etmedim," dedi. Muharebelerde beş sefer yaralandığını belirterek, "Hafif bir ceza talep ediyorum," dedi.

---

23 11 Temmuz 1946 öğleden sonrasında cezaların hafifletilmesi için yapılan itirazlar, 3209-3217. İtiraz edenler: Freidel Bode, Willi Braun, Kurt Briesemeister, Willi von Chamier, Roman Clotten, Fritz Eckmann, Georg Fleps ve Heinz Friedrichs.

Roman Clotten savaşın başında SS'e katıldığını, fakat kısa bir süre sonra Hitler'in şoförü olarak görevlendirildiğini açıkladı! Fakat en dikkat çekici beyan, kavşakta ilk kurşunu sıkmakla suçlanan genç Georg Fleps'ten gelmişti. Fleps, 1943 Ocak'ında Romanya Ordusu'na alındığını söyledi. 1943 Mayıs'ında terhis edildi ve Alman Ordusu için "*Volksdeutsche*"ya alındığını ve ardından Waffen-SS'e nakledildiğini söyledi. Mahkemeye, "Hiçbir zaman gerçek Alman olarak görülmedik," dedi. Ardından Arnhem'de 1. SS Panzer-Grenadier Eğitim ve Yedek Taburu 12'de oldukça çetin bir temel eğitim almıştı. "Emirler ölümle bağlantılı olsa dahi bütün emirlerin sorgusuz sualsiz yerine getirilmesi gerektiği talimatını aldım."

Peiper için bütün bu olanlar can sıkıcı olmalıydı -Waffen-SS'ler hayatları için dilenecek kadar düşmüşlerdi. Saat 17:00'de, sekiz müdafaanın ardından duruşmaya ara verildi. Fakat ertesi gün devam eden yakarışlar daha da zarar vericiydi -mahkeme önünde okunan bazı beyanlar hiç de merhamet talep etmiyordu. Georg Fleps'in Malmédy'de ilk atışlarını yaptığı tankın komutanlığıyla suçlanan eski SS Astsubay Üstçavuş Hans Siptrott, yüksek sesle gurur fışkıran bir beyanda bulundu. Siptrott, Peiper'ın en sevdiği tank komutanıydı. Kendi isteklerinin dışında Waffen-SS'e alındıklarını iddia eden eratın aksine Siptrott, Leibstandarte için *gönüllü olduğunun* altını çizdi ve Leibstandarte'nin Adolf Hitler'in Muhafız Tümeni olduğunu vurguladı. Savaş sırasında iki erkek kardeşinin öldüğünü söyledi. Önce bir piyade daha sonra da panzerci eğitimi almıştı. "Her cephede geçen 680 savaş günü boyunca," dedi, "Tankım on bir kez saf dışı bırakıldı ve üç sefer yaralandım." 1939'daki Polonya seferinden 1945 Mayıs'ındaki teslimiyete kadar her sefere katılmıştı. "Daima görevimi yerine getirmeye ve Anavatanıma hizmet etmeye özen gösterdim."[24]

Peiper'ı asıl kötüleyen, Hans Hillig'in mahkeme huzurundaki konuşmasıydı. Savunmasında, Waffen-SS'e Polonya seferinin başında henüz daha on yedi yaşındayken gönüllü olduğunu söyledi. Diğer pek çoğunun aksine Hillig, uzun süre boyunca Leibstandarte'deydi. İlk askerî eğitimleri sırasında bile, "Üstlerimizin her emrini yerine getirmemiz gerektiği söylendi ... cephede bir emri reddetmenin cezası ölümdü." Ardından bir şey Ellis'i şoka uğratmış görünüyordu:

---

24 Siptrott'un 12 Temmuz 1946'da cezanın hafifletilmesi talebi, 3238-3239.

> Hillig savunmasını Almanca olarak okumayı bitirdiğinde, yeminli tercümanım olarak görev yapan Amerikalı sivil çalışan Bay Harry Thon bana fısıldayarak, "Hillig, Çavuşu Peiper'ın emriyle vurduğunu itiraf etti," dedi. Savunma avukatı Hillig'in savunmasının İngilizce çevirisini okuduğunda, suçluluğun itirafını okumadığını anında fark ettim. Çeviriye anında itiraz ettim, bunun üzerine Savunma Avukatı Teğmen Wahler, Hillig'den bu paragrafı silmesini istediğini söyledi. Hillig'in daha sonra Almanca okuduğu ifade alındı ve müdafi avukatının itirazının kabul edildiği paragraf mahkemeye okundu.[25]

Çevirisi yapıldığında tam bir şok etkisi olmuştu. Hillig, "Savcılık tanığı mahkeme önünde ifade verdiğinden, ifademin doğru olduğunu beyan ediyorum," dedi. Stoumont'ta bir Amerikan askerini infaz ettiğini doğrulamıştı. "Amerikan askerinin infazından ötürü çok üzgün hissettim, fakat talihsiz bir durumdaydım. Alay komutanımın emrini nasıl reddedebilirdim? Mahkemeden bunu göz önünde bulundurmasını talep ediyorum."[26]

Savunma tiradları bitmeden önce, Jochen Peiper için umutları karartan bir başka şey daha olmuştu. Yirmi dört yaşındaki Paul Zwigart, daha çok bir itirafı andıran yalvarışını okumak için ayağa kalktı. Zwigart, talihsiz bir Amerikalı şoförü Jochen Peiper ve Josef Diefenthal'in bulunduğu SPW'ye teslim olduktan sonra vurduğunu itiraf ettiği, Belçika, Cheneux yakınlarındaki cip hadisesine ilişkin hikâyesini tekrarladı. Ortada hafifletici sebeplerin olduğunu iddia etti. Zwigart, 18 Aralık'ta üç gündür uyanık vaziyette olduğundan ve üstlerince sürekli zorlandığından ötürü bitkindi.

---

25 Ellis, el yazısı ek beyan, 21 Ekim 1948, Ellis Evrakı.

26 Hans Hillig'in mahkemedeki şahsî savunması ve Peiper'ın emriyle bir Amerikalı askerin infazıyla ilgili ifadenin doğrulaması: 3224. 18 Eylül 1947'de, Ellis'in 7708. Savaş Suçları Grubu'nda ABD'li sivil müfettiş olan Gerald Coates, Hans Hillig'le görüştü ve ardından Hillig'in hafifletme talebi ve diğer ifadelerine ilişkin bakış açısına açıklık getirmek adına Landsberg Hapishanesi'ne götürüldü. Hillig'in imzalı ve tanık huzurunda verdiği ifadesi, Alman avukatların kurnazca etkilerini ortaya çıkardı. "Dr. Leer tekrar tekrar ilk ifademi başka bir sanık [Peiper] lehine değiştirmeye çalıştı, fakat ben bilgim ve vicdanım ölçüsünde hareket ettiğimi vurgulayarak yalnızca gerçeği belirttim." Hillig'in 18 Eylül 1947 tarihli ifadesinin imzalı nüshası, yazarın elindedir, Ellis Evrakı.

Mahkeme önünde Zwigart, Peiper bizzat bakarken kendisinin o gün Amerikan askerini cipte vurduğunu bir kez daha doğruladı. "Üstlerimin huzurunda ve çevremdeki yoldaşlarımın kışkırtmasıyla bunu, en yüce askerî görevim olan bir emir olarak yorumladım. ... Muharebenin kalbinde aklımı kaybettim. ... Kısa süre sonra yaptığım hatayı düşündüm." Ardından, Peiper'ın kavşak ve ötesinde yarı tırtıllısının şoförlüğünü yapan Paul Zwigart, duygulandı ve gözyaşlarına boğuldu. "Bu yüksek mahkemenin kendilerini benim yerime koymaları için yalvarıyorum," dedi, "merhametli bir ceza verin."

Zwigart'ın son sözlerinin ardından yere iğne düşse sesi duyulurdu. Huzursuz bir sessizlik olmuştu. Mahkeme yargıçları, başıyla hafifçe onaylayan Everett'e baktılar -başka bir şey yoktu.

"Mahkeme kapanıyor," dedi Dalbey, rahatlamış görünüyordu. 12 Temmuz 1946 Cuma, saat 12:05'ti. Mahkeme bireysel cezaları belirlemek için ara vermişti ve gelecek haftaya dek toplanmayacaktı. Bütün seyirciler, kendi bölgelerindeki Alman sanıklar da dahil olmak üzere ayağa kalktılar ve kışlalarına kadar eşlik edilmeyi beklediler. Kargaşanın ortasında bir muhabir Joachim Peiper'a yaklaştı.

HÜKÜM KARŞISINDA ŞAŞIRMIŞ MIYDI? PEİPER DOSTANE FAKAT küçümser bir tavırla gülümsedi: İngilizce, "Tabii ki hayır, hiç şaşırmadım," dedi. "Bulguların ne olacağını daima biliyordum."[27] Mahkemenin delilleri tasnif etmesi ve uygun cezaları vermesi dört günden fazla sürmüştü. 16 Temmuz Salı günü saat 13:30'da mahkeme yeniden toplandı. Herkes bir kez daha sandalyelerine oturdu; bu sefer bunaltıcı mahkeme salonu seyirciler, eşler, aileler ve muhabirlerle dolup taşmıştı. Kameralar ve spot ışıkları geri dönmüştü ve yalnızca terlemeye ve rahatsızlığa sebep oluyor gibiydi.

General Dalbey, lambalara gözlerini kısarak, ciddi ve kararlı bir tavırla baktı. Mahkemeye bir duyurusunun olduğunu söyledi: İdam cezası alanlar, talep ettikleri gibi kurşuna dizilmeyeceklerdi. "Mahkemeye, asılarak idamı öngören mevcut düzenlemelere uyma talimatı verildi." Bunun üzerine mahkemede kısa bir iç çekiş duyuldu. Sanıkların

---

27 "All 73 Malmédy Defendants Guilty," *Stars and Stripes*, Avrupa Edisyonu, 12 Temmuz 1946. Haber, silahlı kuvvetler gazetesinin birinci sayfasında, manşetin altında Peiper'ın bir fotoğrafıyla birlikte yayınlandı.

her biri teker teker çağırıldı. Öne doğru yürüdüler ve cezaları yüksek sesle okunurken yargıçların önünde durdular.

Birer birer gelerek cezaları yüksek sesle okuyan Dalbey'in karşısında durdular. Kimisi idam, kimisi müebbet kimisi de daha kısa cezalar aldı. En yaşlıları ve en yüksek rütbelileri Dietrich, yirmi bir kişiyle birlikte müebbet hapse çarptırıldı.[28] Nihayet Jochen Peiper'ın sırası gelmişti.

Bütün adamlar cezalarını sakince karşıladılar, tek duygu belirtisi, idam cezası almayanların yüzlerindeki hafif rahatlama tebessümüydü. Peiper'ın beden dili rahat bir savaşçı gibiydi -itaatkâr Prusyalı asker. Cezası okunurken, mahkemenin önünde dimdik duruyor ve gözlerini kırpmadan Tuğgeneral Josiah T. Dalbey'e bakıyordu. "Joachim Peiper, mahkeme kapalı oturumda sizi asılarak idama mahkûm etti." Bir çevirmen cümleyi Almanca tekrarladı: "*Tod durch Erhängen.*" Ayakta durmasına rağmen Everett'in omuzları düşmüştü. Yutkundu ve sallandı.

Peiper, muntazam bir şekilde topuklarının üzerinde döndü ve mahkemenin gerisine doğru ilerledi. Geriye doğru yürürken bir muhabir, idam kararının ardından bir fotoğrafçının flaşı suratında patladığında Peiper'ın alaycı bir şekilde gülümsediğini görmüştü.[29] Burton Ellis'e şöyle görünmüştü, "Sanki yemek yiyorlarmış gibi hiçbir duygu göstermediler. Yürüdüler geldiler, dikkatte durdular, cezalarını dinlediler, geriye döndüler ve yürüyerek ayrıldılar."[30] Seyircilerin yarısından fazlasını teşkil eden aileleri için ise aynı şey söylenemezdi. Kalabalık mahkeme salonunun gerisinde, cezalar okunurken kadınlar feryat figan ağlıyorlardı. İçlerinden biri de Sigurd Peiper'dı.

Jochen Peiper, Dachau'daki hücresine döndüğünde eline bir kalem ve kâğıt aldı:

---

28 Aralarında Sepp Dietrich'in de olduğu sanıklardan yirmi ikisi müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Gruhle ve Priess yirmi yıl, Arndt Fischer on beş yıl ve Clotten, Hillig, Krämer, Reiser ve Wichmann da on yıllık hapis cezaları aldılar. Hillig ve Wichmann, Amerikan askerlerini infaz ettiklerini kabul etmelerine rağmen üstleri Jochen Peiper'dan aldıkları doğrudan emirle hareket ettikleri için daha az ceza aldılar. Peiper'ın da aralarında olduğu kırk üçü, idam cezasına çarptırıldı.

29 "43 Germans Doomed, 22 Get Life for Bulge Killing of Americans," *New York Times*, 17 Temmuz 1946. Peiper'ın cezasına gülümsemesi için: "43 Malmédy Butchers Get Death Sentence," *Stars and Stripes*, 17 Temmuz 1946. Yargılamalar sırasında mahkeme salonu görüntüsü için: Malmédy davası arşiv görüntüleri, 16 Temmuz.

30 "Wanton in Bulge," *Kansas City Star*, 8 Ağustos 1946

Yarbay Ellis,

Teatral gösteri bitti! Muteber bir zafer kazandınız! Tebrik ederim!

Derin bir ahlaka dayanan takdire şayan çalışmanızın, ülkelerimiz arasındaki aşırı gergin ilişkilere katkı sağlayacağına ve Birleşmiş Milletler'in güçlü inşası adına kıymetli bir temel taşı görevi göreceğine inanıyorum! ... Keyif verici çapraz sorgunuz sırasında bazen benim rakibim olduğunuzu unuttum ve bu yüzden zaman zaman biraz kesin biraz da istihzalı oldum. Benim karakterime saldırırken bir faul yaptınız. Diğer yoldaşlarımın yararına olacak şekilde, güvenilirliğinize saldırmak için son konuşmamızın içeriğini açıklamak durumunda kaldım! ... Madalyalarımla halihazırda ilgilenmenizin ardından, yalnızca ailemin fotoğraflarını geri almak istiyorum, çünkü Teğmen Perl'in sorgulama maksadıyla artık onlara ihtiyaç duymayacağına inanıyorum!

Şimdi, bir sonraki ... kurbanınızı yakaladığınızda son sözlerimi unutmayın: Adaleti çarpıtabilirsiniz, fakat asla bir Prusyalı cephe subayının boynunu ve gururunu bükemezsiniz!

Gelecek için iyi şanslar ve esenlikler,

Jochen Peiper[31]

Ardından savunma avukatı Willis Everett'e yazdı:

Sayın Albay Everett!

Bugün dönüp de hayatıma baktığımda, ne kadar da zengin bir hayat olduğunu söyleyebilirim! Bir kez daha yaşasam, bir kez daha aynı doğrultuda ilerlerdim, kilometre taşlarım ise yine idealizm, sadakat ve görev duygusu olurdu!

Altı kanlı sene boyunca Avrupa Seferlerinin tamamında çarpıştım ve kan döktüm. Dünyevi orduların Tanrısının gözdelerinden biri oldum! Her şeye rağmen, gururlu ve kahramanca zamanlardı. Durduğum her yer Almanya'ydı ve tankımın namlusunun ulaşabildiği her yer benim krallığımdı! Hiçbir şahsi amacımız yoktu! Vizyonumuz daima "Reich Hayali" olmuştu.

Savaşın sonunda, Führer'in Leibstandarte'sine en çok ihtiyaç duyduğu zamanda, kader bizi ondan ayırmıştı ve Macaristan ve

31 Peiper'dan Ellis'e, Dachau, 13 Temmuz 19464, Ellis Evrakı.

Avusturya üzerinde umutsuzca savaşıyorduk! Bu savaşta hak edilen son atış dahi bana çok görüldü!

Bugün sanıkları bölmede gördüğünüzde, onların eski Kampfgruppe Peiper olduğuna sakın inanmayın. Bütün eski dost ve yoldaşlarım çoktan gittiler! Hafifletici şartlar için yalvaran bu insanlar, yalnızca olumsuz seçilimdir! Gerçek birliğim beni Valhalla'da bekliyor!

Eski bir Prusyalı subayın hayatı bugün yaşanmaya değmez! Köle olmaktansa ölmek evladır! Sevimli çocuklarımın yanı sıra, tanıdığım son ve en cesur yoldaşım olan eşimi bırakıyorum. Ne yazık ki onun korunması için hiçbir şey yapamıyorum. Bilakis, varlığımın yalnızca ona zarar vereceğini de biliyorum -müteşekkir nüfus benim bir "suçlu" olmamı istiyor ve ailem de bu şöhretten ötürü acı çekmek zorunda. En kötüsü de bu, Albay. Uğruna daima canınızı feda etmeye hazır olduğunuz kendi hemşerileriniz bugünün düşmanları ve yeni yetkinleri memnun edebilmek için eşinizi son mülkünden dahi mahrum ediyorlar!

Benim durumumda bugün halen Almanya'da olunduğuna inanmak zor. Mahkeme sonuçlandığında eşimin daha fazla misillemeye maruz kalmasından korkuyorum. ... En büyük üzüntüm, artık hayatını nasıl kazanacağını bilememem! Ulusun paryaları olduk ve Shakespeare'den şunu söyleyebiliriz: "İnsanların yaptıkları kötülükler onların ardından yaşarken, iyilikler ise çoğu zaman bedenleriyle birlikte gömülür."

Yollarımız ayrılmadan önce, bilhassa son sekiz haftada bir insan, bir asker ve bir savunma baş avukatı olarak bize yaptığınız bütün yardımlarınız için size teşekkür etmek istiyorum. En derin insanî hayal kırıklığında, siz ve McCown benim halihazırda kaybettiğim inancımı geri kazandırdınız. Bu, en iyi hatıralarımdan biri olarak kalacak ve Malmédy davasının bütün prosedürlerine de değdi.

Almanya'mda çalışmaya devam edeceğinizi bilmekten oldukça memnunum. Zaman bütün yaraları iyileştirir! Yalnızca sizin karakterinize ve centilmen tavrınıza sahip adamlar barışı inşa edebilir ve ülkelerimiz arasındaki gergin ilişkilerde köprüler kurabilir. Belki de bizim sonumuz da bu amaca bir nebze de olsa katkıda bulunacaktır. ...

Sevinçle yaşamak, gülümseyerek savaşmak, kahkahalar atarak ölmek! Benim düsturum budur. Bu düstur, bugün de bana

destek oluyor. Bir suçlu olarak değil, bu korkunç savaşın son askerlerinden biri olarak öleceğim! Vicdanım temiz ve görevimi ifa ettiğimin bilincindeyim. Kaderden daha güçlü olan şey, onu sarsılmadan taşıyan iradedir! Tanrı sana uzun ve başarılı bir ömür versin, aileni korusun.

Samimi dostluk içerisinde sana daima sadık,
Jochen Peiper[32]

Everett ise yıkılmıştı: Evine, "Dünkü hüküm sonrası pek bir şey yazamadım," diye yazdı. "43 ölüm."

Eşinin idam cezasının ardından Sigurd kısa bir süre Everett'in ofisinde Dr. Leer'le görüştü. Zor bir konuşma olmuştu. "Sigurd çok cesurdu ve o [Jochen], eşi ve çocuklarının göreceği muamele konusunda endişeliydi. Sigurd'a böyle bir şey olması dahilinde Dr. Leer'e ya da bana bildirmesi gerektiğini söyledim." Everett kendini kaybolmuş ve boşlukta hissetmişti.

> Kalbim, bilhassa 43 kişi için değil, daha öncesinde hiçbir şey bilmeyen ve amirinin emrini reddettiği takdirde anında infaz edilecek olan 18-19 yaşındaki çocukları mahkûm etme ilkesi nedeniyle kırıldı.[33]

Bununla birlikte, savunmanın hayal kırıklığına uğrayan üyeleri arasında dahi, her ne kadar eksik yönler olsa da, yargılamanın esasen adil olduğu bilinci vardı:

Everett eve, "Şüphesiz suçlu olanlar vardı," diye yazmıştı, "Suçsuz olan ya da en azından suç ortaklığı yapan başkaları da vardı. Buğdayı samandan ayırma umuduyla savunmaya devam ettik." Ordu savunma ekibinden Ben Narvid de dokunaklı bir gözlemde bulunmuştu, "Şayet durum tam tersi olsaydı," Nasyonal Sosyalist adalet farklı olurdu.

"ÇOK, ÇOK KISA VE ÜSTÜNKÖRÜ BİR DURUŞMANIN ARDINDAN," dedi, "Amerikalı sanıkların çoğu idam mangasıyla karşı karşıya kalacaktı."[34]

---

32 Peiper'dan Everett'e, 14 Temmuz 1946, Everett Evrakı.

33 Everett'ten aileye, 17 Temmuz 1946, Everett Evrakı.

34 Benjamin Narvid'den Weingartner'a, 19 Kasım 1976. James Weingartner'ın nezaketiyle.

Dördüncü Kısım

ÖLÜM ANI

"İnşa ettiğimiz şekliyle toplum bana göre bir yer değil, sunacak hiçbir şeyi yok; fakat tatlı yağmurları adaletsiz ve her yere aynı şekilde yağan Doğa, kayalarında saklanabileceğim oyuklara ve sessizliğinde rahatsız edilmeden ağlayabileceğim gizli vadilere sahip. Geceye yıldızlar asacak, böylelikle karanlıkta tökezlemeden yürüyeceğim; rüzgârı ayak izlerimin üzerine üfleyecek, böylelikle kimse beni incitmek için takip edemeyecek: Bu muazzam sularında beni temizleyecek ve acı otlarıyla beni bir bütün hâline getirecek."

–Oscar Wilde, *De Profundis*

On Beşinci Bölüm

LANDSBERG

DİĞER KIRK İKİ MÜDAFİYLE BİRLİKTE JOACHIM PEIPER, 16 Temmuz 1946'da darağacında idam cezasına çarptırıldı. Yine de 1946'daki Dachau davasının ardından halen şüpheler bulunuyordu.

Cezalar, kilise de dâhil olmak üzere Alman çevrelerinde büyük bir infial yarattı ve Almanya'daki ABD Ordusu komutanının, bilhassa genç sanıklar için ölüm cezalarının bir kısmının müebbet hapse çevirmesine yol açtı. Keza, SS'lerin savunma avukatı, ABD askerî avukatı Yarbay Willis M. Everett, sanıkların "yasadışı ve hile yoluyla elde edilen itiraflar" neticesinde suçlu bulunduklarını iddia ederek ABD Yüksek Mahkemesi'ne garip bir temyiz başvurusunda bulundu. Suçlamalara dayanarak, Kara Kuvvetleri Komutanı Kenneth Royall, kanıtları yeniden incelemesi için Teksaslı Yargıç Gordon A. Simpson başkanlığında bir komisyon kurdu.

Komisyon Avrupa'ya 30 Temmuz 1948'de gelmiş ve raporunu da iki ay sonra yayınlamıştı. Bulgular neticesinde, kalan on iki idam cezasının müebbet hapse çevrilmesi tavsiyesinde bulundu. Komisyon, Everett'in sahte duruşmalara ilişkin şüphelerini doğruladı ve sanıklara yönelik işkence suçlamalarını ne kabul etti ne de reddetti. Fakat komisyon, yargılama öncesi soruşturmanın gerektiği şekilde yürütülmediği görüşünü dile getirdi ve daha detaylı yapılacak incelemeler tamamlanana değin hiçbir idam cezasının infaz edilmemesi gerektiğini belirtti.

Buna cevaben General Lucius Clay, altı idam cezasını daha müebbet hapse çevirdi. Bununla birlikte, her ne kadar infazlar ertelenmiş olsa da aralarında Peiper'ın da bulunduğu altı cezayı değiştirmeyi reddetti. Yargıç Edward L. Van Roden'in kışkırtıcı makalesiyle birlikte

komisyon raporunun yarattığı kargaşa, sansasyonel Amerikan Senatörü Joseph McCarthy liderliğindeki Amerikan Senatosu'nun mahkemeyi soruşturmasına yol açtı.[1]

Daha sonra mahkemeye ilişkin bir soruşturmada, Senato Silahlı Kuvvetler Komitesi, sahte duruşmalar -fakat sanıkların daha sonraları sıklıkla iddia edeceği işkencenin değil- gibi uygunsuz yargılama öncesi prosedürlerinin sonucu olmasa da yargılama sürecini olumsuz etkilediğine hükmetti. Öyle olsa dahi, sanıkların bazılarının Malmédy katliamından suçlu oldukları şüphesizdi. Bununla birlikte, bazı masumların da haksız yere mahkûm edildiğine ilişkin az da olsa sorun vardı -adli hata.

Nihayetinde, hükümlülerin cezaları önce müebbet hapse, ardından da hapis yattıkları süreye indirgendi. 1950'lerin başlarında Landsberg'deki adamlar birbiri ardına serbest bırakıldılar. Alman kilisesi ve Alman vatandaşlarının verdikleri uzun mücadeleler sonucunda, Peiper'ın doğum günü 30 Ocak 1951'de, idam cezası müebbet hapse çevrildi.

Peiper artık darağacına mahkûm değilse de yakın zamanda dışarı çıkacak gibi görünmüyordu. Peiper, Willis Everett'e borçlu olduğunu yüreğinde hissediyordu. 1951 Haziran'ında Malmédy delikanlılarından geriye kalan elli sekizi, Willis Everett'e el yapımı pirinç lamba göndererek bir teşekkür hediyesi vermişlerdi. Kaidesi altın kabartmalı ve Leibstandarte Adolf Hitler amblemi işli hatırayı Sepp Dietrich imzalamıştı. Elle dikilen siperliği, Landsberg'ün sakin havasını ifade ediyordu. "Malmédy davasının hiçbir üyesi, başarılı yardımlarınızı katiyen unutmayacaktır."[2]

Lambayı çalışma odasına koyan Everett, Kuzey Dakotalı senatör William Langer'a bir duygusal boşalma esnasında şunları yazdı: "Geçtiğimiz ayın son günü Ordu, sanıklara verilen idam cezalarının son altısının da müebbet hapse indirileceğini duyurdu. Bu neredeyse beş yılıma, bir kalp krizine ve 35.000 dolara mal oldu. Tamamına değdi, çünkü vicdanımla yaşayabiliyorum."[3]

---

1 Yazar, Malmédy davasının yargılama sonrası mahkeme kayıtları dışındaki incelemelerinin yanı sıra Senato soruşturması hakkında da kapsamlı şekilde yazmıştır, fakat burada bir özetten fazlasını kullanmıyor. Bir uzman özeti için bkz. Weingartner, *Crossroads*, a.g.e., 166-238.

2 Willi Schaefer'dan Everett'e, 6 Haziran 1951, Everett Evrakı.

3 Everett'ten Senatör William Langer'a, 28 Şubat 1951, Langer Evrakı, Kutu 483, Dosya 6.

Landsberg'de yavaş yavaş Malmédy adamlarının ister Schwäbisch Hall'de isterse de duruşma sırasında olsun, kabahatli olduklarına ilişkin verdikleri her bir itiraf, resmi yeminli ifadelerle geri alındı. Yine de kendi bakış açısından Peiper, bardağının yarısının boş olduğuna hükmetmeye meyilliydi.

Eski SS albayı, diğer eski silah arkadaşlarının çoğunu açıkça suçluyordu. Bilhassa da eski rakibi Max Wünsche'nin sıkıntısız bir şekilde dışarıda kalması onu dehşete düşürmüştü. Acı bir şekilde, "Mercedes'le arazide sakin sakin dolaşan ve bana yazmalarına izinleri olduğunu bilmeyen çok sayıda eski arkadaşım var," diye yazdı. "Mercedes'le kalem tutan el arasında kocaman bir dünya var!"[4] O esnada Rottach-Egern'de, geçimlerini sağlayabilmek için Tübingen'de çalışmaya başlayan Sigurd Peiper eve yalnızca hafta sonları gelebiliyordu. Yine de 1951 yazında o ve çocukları yaz tatili için memleketleri Kiel'e döndüler ve Schönberger Plajı'nda üç hafta geçirdiler.

Sigurd'un kardeşi Kurt Hans Hinrichsen, savaş sırasında Warthe Bölgesi'nden kaçmıştı ve ailesiyle birlikte orada yaşıyordu. O zamanlar Heydrich'in SD'sindeydi ve 27 Mayıs 1941'de Bismarck'ta hayatını kaybeden kardeşi Dr. Rolf Hinrichsen'in dul eşiyle evlenmişti. Jochen Peiper, 11 Temmuz 1942'de Himmler'le birlikte kayınbiraderi Kurt Hans adına evlilik izni alabilmek için aracılık etmişti.[5] Her halükarda, 1951 yazında çok sayıda oyun arkadaşı vardı: Hinrichsen'lerin yanlarında dokuz çocuk vardı. Peiper'ın kızları ve Nathan çocukları denizi sevmişlerdi. O yaz tatilinde daha büyük planları tartışmışlar mıydı?

O esnada Jochen Peiper, kan pıhtılaşmasından ötürü hapishane hastanesindeydi. Eski arkadaşı Benoni Junker'in yakın zamanda serbest bırakılıp bırakılmayacağını öğrenmesi için Sigurd'u teşvik etmeye çalışıyordu. Bir hafta sonra, 23 Eylül 1951'de Sigurd, Jochen'i ziyaret etmek için izin istedi. Rolf Reiser'ın yakınlarında, Augsburg'daki Hotel Windenhof'ta kalıyordu. Fakat onların "küçük mafyası" eşini hapisten çıkarmak istiyordu:[6]

4 Peiper'dan Kosmehl'e, 11 Ağustos 1951.

5 Peiper'ın Himmler'in Berlin personel karargâhından Irk ve Yerleşim Ofisi'ne mektubu, Kurt Hans Hinrichsen'in RuSHA dosyası, Reichsführer SS'e 11 Temmuz 1942 tarihli mektup, NA, RG-242, A-3343-RS-C0383.

6 Sigurd Peiper'dan Landsberg Hapishanesi'ne mektup, 23 Eylül 1951. NA, Peiper Şartlı Tahliye Dosyaları, a.g.e.

> Peiper'ı içki içmeyi seven Polonyalı gardiyanlar tutuyor. Onların içkilerine ufak bir şeyler katmayı planlıyoruz. Bunun işe yaradığından emin olmak için içimizden birisinde denedik ve altı saat boyunca uyudu! Terhisin ardından Landsberg'deki bir hastanede çalıştım. Peiper hastanenin birinci katındaydı ve yalnızca tek bir nöbetçisi vardı. Açık pencereden çıktıktan sonra, üç metre ileride bir çit ve hemen ardında caddede bekleyen bir araba vardı.[7]

Tasarlandığı gibi, 1943 sonbaharında Mussolini'yi kurtaran Hitler'in en sevdiği komandosu Otto Skorzeny, İspanya'ya gitmeden önce İsviçre sınırında Peiper'la buluşacaktı. Jochen, planlanan kaçıştan iki gün öncesine kadar bütün bunlardan habersizdi. Fakat Sigurd Peiper hastanede onu ziyaret edip de haberleri kulağına fısıldadığında anında itiraz etti. "Komutamdaki tek bir kişi bile hapiste olduğu sürece buradan ayrılmayacağım." Böyle olmuştu. Landsberg'deyse Werner Roesch dehşete düşmüştü. "Daima bir kaçıştan konuşuyorduk," dedi, fakat Peiper'ın eşi buna son verdi.[8]

Ailesindeki diğerlerinin mental perspektifleri, cüretkâr olmasa da müstehziydi. Peiper'ın babası Woldemar, Amerikan makamlarına yazdığı yalvarış mektuplarının aksine eski kafalı kalmıştı. 1951'de bir başka SS gazisine, "Hükûmet içerisinde, zorlu varoluş mücadelemizde düşmanı az çok destekleyen ve bunun sonucunda vatana ihanet eden bazı çevreler olsa da, gelecekte emin adımlarla ilerlemeye devam edeceğiz," diye yazıyordu. Gelecekte bir gün, "Gençler bir gün diğerine, 'Şu adam var ya, o LAH'taydı,' diye fısıldayacak ve saygıyla keplerini çıkaracaklar," şeklinde hayal kuruyordu.[9]

Peki Woldemar'ın oğlunun ideolojisi değişmiş miydi? Neredeyse hiç. 21 Temmuz 1952'de Peiper'ın eski muharebe saha cerrahı dostu Dr. Robert Brüstle, görünüşte eşinin durumunu tartışmak üzere hapishanede onu ziyaret etti. Son zamanlarda hastaydı; Brüstle, onun durumunun hepatit olduğuna hükmetmişti. Eski arkadaş çevresi yeniden toplanıyordu: Brüstle şimdi Sigurd Peiper ve üç çocuğunu

---

7 Reiser, mülakat.

8 Ann Shields, Roesch'le yapılan mülakat, 18 Şubat 2009.

9 Woldemar Peiper'dan Gustav Süßmann'a, 7 Mart 1951, alıntılandığı yer Agte, *Jochen Peiper*, 580.

Rottach-Egern'de tedavi ediyordu.[10] Landsberg'deki ziyarette Jochen Peiper, eski ekibin Brüstle'ye bitmeyen sadakatini açıkça ifade etti. Dışarıdakileri Bolşeviklerin maymunvari mirasçıları olarak kınarken, eski Pürmüz Taburu için de halen itibar arayışındaydı:

> Seni nereye batırdıkları önemli değil -ister Champs Elysées'deki bir genelev olsun isterse de Dachau'daki bir ABD Askerî mahkemesi- birisinin nerede olduğu değil, ne olduğu önemlidir. … Her şey yalnızca bir tavır meselesidir ve kişinin meseleleri çok fazla ciddiye almamasını gerektirir. Yine de, bu insanlardan -bu yarı özgürleşmiş maymun türü- tecrit edilmek gerçek bir nimet. Zaman zaman, "yoldaş" sıfatını hak eden hayatta kalanların olduğunu duymak sevindirici. Eski Don Roberto [Dr. Robert Brüstle] kömür madenindeki bir elmas ve saflarımızdaki zorunlu kıyımı hatırlamama da yardımcı oldu. Kutsanmış Pürmüz Taburu'muzun dünyevi gezintileri hakkında savaştan referansları olması durumunda, bir kopyasını benim delikanlılara verirlerse minnettar olurum. Boş ver -nitschewo! Ağırdan al dostum ve mutlu ol... sağlam dur ve esen kal.[11]

Miesbach yakınlarında Frau Peiper, Reinhard Heydrich'in dul eşi Lina Heydrich'e rastladı. Lina'nın eski okul arkadaşı Sigurd, Kiel'e seyahat etmek isterken yolculukta kendisine eşlik edecek iki eski Alman askeri bulmuştu. Daha sonra Lina, kendi "mevkisindeki" arkadaşlarının arasında olacağı Rottach-Egern'de kendine ait bir yere taşınacaktı.[12] Rottach-Egern'in de içinde bulunduğu *Lago di Bonzo* -Patronlar Gölü- savaş sonrası Nazilerin gizli ziyafet yeriydi, bu kadarı kesindi. Savaştan sonra, civardaki Landkreis Miesbach'ın yerel yönetiminden altmış sekiz kişi, NSDAP faaliyetlerine alenen katıldıkları için görevden alındı ve Amerikan işgal hükûmeti, kökleşen anti-Semitizme

10 "Letter R. Brüstle to Landsberg," Ravensburg, 7 Temmuz 1952, NA, Peiper Şartlı Tahliye Dosyaları.

11 "Galgenhumor—Peiper schreibt aus Landsberg," Peiper'dan bilinmeyen birine mektubun nüshası, *Die Strasse*, 21 Ocak 1951, 9. NA, RG 338, Landsberg: "Records Relating to Post Trial Activities," Kutu 3.

12 Lina Heydrich, *Leben mit einem Kriegsverbrecher* (Pfaffenhofen: Verlag W. Ludwig, 1976), 140–141.

karşı mücadele etti.[13] Noel'den bir hafta önce, Tegernsee yakınlarındaki Miesbach'ta HIAG[14] üyesi eski SS gazileri çocuklara hediyeler getirir ve Hotel Waitzingerbräu'da büyük bir toplantı düzenlenirdi.[15] Yerel halk, Dachau'daki mahkemeler yüzünden sık sık tedirgin oluyordu; örneğin, Polonyalı papazlar üzerinde acımasız sıtma deneyleri yapmış olan Dr. Klaus Schilling'e duydukları sempatiyi dile getirmişlerdi.

Savaş sonrası Batı Almanya'nın şansölyesi Konrad Adenauer, kısa süre sonra "öldürmek için çok geç" olduğu sonucuna vararak, savaş suçu tartışmalarına ilişkin rahatsız edici sessizliğini bozmuştu. Fakat ne o ne de yorulmak bilmeyen Nazi koruyucu meleği Prenses Isenburg, kurnaz Otto Ohlendorf'u kurtaramamıştı.[16] Ortada, Nürnberg'de Eisatzgruppen D'ye liderlik ederken binlerce kişiyi öldürdüğünü açık bir şekilde kabul eden ve halen eylemlerini haklı göstermeye çalışan bir adam vardı.[17] Sonu gelmeyen dilekçeler ve müdahalelere -ve hatta Landsberg Katolik papazının darağacında sanıkların yerini alma teklifine- rağmen Ohlendorf ve diğer altı Kızıl Ceketli 7 Haziran 1951'de asılarak idam edildi. Mahkûmlar arasında Himmler'in toplama kampı sisteminin başındaki Oswald Pohl, doktoru Dr. Karl Gebhardt ve Reichsführer SS'in Ahnenerbe'sinin müdürü Wolfram Sievers de bulunuyordu.

---

13 NARA, RG 260, OMGUS, İcra Dairesi Kayıtları, Bavyera'dan Askerî Müfreze Raporları, Kutu 426: Landkreis Miesbach, Müfreze G-232: 29 Temmuz 1945 ve 15 Aralık 1945: Kamu ve iş hayatından uzaklaştırılan eski parti üyelerinin gizli bir örgütleri olduğu ve *alter Deutscher* kodunu kullandıkları sanılıyor. 15 Aralık: "Köylüler ve bölgedeki toplulukların muhafazakâr Katolik unsurları arasında giderek artan bir Yahudi karşıtı tutum var. ... [Dr. Klaus] Schilling'in Dachau davasında aldığı idam cezası hakkında çok sayıda heyecanlı konuşma ve içerleme bulunuyor."

14 Alm. *Hilfsgemeinschaft auf Gegenseitigkeit der Angehörigen der ehemaligen Waffen-SS*, Eski Waffen-SS Mensupları Yardımlaşma Derneği. SS Tuğgeneral Otto Kumm tarafından 1951 yılında kurulan dernek, 1992 yılında dağılmıştır. (ç.n.)

15 "Weihnachtsveranstaltungen: Die HIAG Tegernsee/Miesbach," *Wiking Ruf*, No. 14, Aralık 1952, Hannover.

16 Adenauer'ın yorumu için: *Die Zeit*, 8 Şubat 1951.

17 Robert E. Conot, *Justice at Nuremberg* (New York: Harper and Row, 1983), 232–238. Ohlendorf, Himmler'le 4 Ekim 1941'de Nikolayev'de nasıl görüştüğünü ve görevinin kendisine nasıl verildiğini anlattı. "O [Himmler], *Einsatzkommando*'nun liderleri ve adamlarını topladı, onlara tasfiye emrini tekrarladı ve tasfiyeye katılan lider ve adamların kendi emrini yerine getirme konusunda hiçbir kişisel sorumluluk taşımadıklarının altını çizdi. Sorumluluk yalnızca onun ve Führer'indi."

Kötü bir arkadaş çevresi olsa da Peiper hepsini gayet iyi tanıyordu. Yine de sanki bu eylemi dengelemek istermiş gibi Almanya'daki ABD Yüksek Temsilcisi John J. McCloy, Einsatzgruppen mensupları, toplama kampı idarecileri ve Krupp şirketi köle işçiliği davasında hüküm giyen suçluların da aralarında bulunduğu yetmiş dokuz büyük savaş suçlusunun cezalarını önemli ölçüde azaltmıştı. Serbest bırakılışının ardından hüküm giymiş bir I. G. Farben yöneticisi bu olayı basitçe şöyle izah etti: Düşünceli bir şekilde, "Şimdi ellerinde Kore olduğundan, Amerikalılar çok daha dostane," dedi.[18] Malmédy hükümlülerinden hiçbiri idam edilmedi.

1951 kışına gelindiğinde, Nazi suçlularının yargılanması fiilen durmuştu. Truman ve üst düzey yetkililer, Hitler'i, Yahudilerin öldürülmesini ve SS'in dahlini kamuoyu önünde kınadı. Bununla birlikte özel olarak, üst düzey ABD hükûmet yetkilileri, Batı Almanya'nın Soğuk Savaş için verdiği desteği sürdürmesini sağlamak üzere Alman *Endlösung*'un -Nihai Çözüm- korkunç eylemlerinin kovuşturulmasını bırakmaya da hazırlardı. Bunun da ötesinde, ABD istihbaratı eski düşmanlarına iş dahi veriyordu! Yüzlerce SS, ABD Karşı İstihbarat Birliği (CIC) için gizlice çalışıyor ve Alman bilim insanlarıyla birlikte Sovyet Rusya'nın roket programına ilişkin bilgi topluyorlardı.[19]

Alman istihbarat topluluğunun en kıdemli üyesi Reinhard Gehlen, savaş sırasında Sovyet Rusya'ya sızan casus ekiplerini diriltmesi için OSS [*Office of Strategic Services*- Stratejik Hizmet Ofisi] Başkanı Allen Dulles tarafından görevlendirildi. Onun şebekesi, Amerikan Soğuk Savaş savaşçıları için bariz bir önemi haizdi. Böylelikle ABD istihbaratının lütfuyla Gehlen, ihtiyaç duyulan herkesi işe almak için özgürdü. Ve çoğu kez de seçtikleri arasında karanlık geçmişleri olan eski SS'ler vardı.

Bütün bu entrikalar, Avrupa'nın siyasi rüzgârlarının aşırı sağa kaydığını kanıtlıyordu. 26 Ekim 1952'de Waffen-SS'in beş bin

18 Joseph Borkin, *The Crime and Punishment of I. G. Farben* (New York: Free Press, 1978). Ellis Sözlü Tarih, 29, 44. Burton Ellis, nihayetinde albay olduğu –bunu uzun zamandır istiyordu- Kore'ye gitti. Fakat 2. Tümen'de yaşadığı bu deneyim, Malmédy kararıyla ilgili huzurunu artırmadı. "Orada pek de hoş olmayan birtakım şeylere tanık oldum," dedi, "Fakat bilirsin, hattaysan, arkadaşın öldürülür ve bunu çok düşünürsen, intikam alma şansın olduğunda alırsın."

19 Christopher Simpson, *Blowback: America's Recruitment of Nazis and Its Effects on the Cold War* (Londra: Wiedenfeld and Nichols, 1988), 64–65.

eski mensubu, savaşın sona erişinin ardından ilk kez toplu bir buluşma gerçekleştirecekleri Aşağı Saksonya'daki Verden'de toplandılar. Kalabalık, sözcü Herbert O. Gille, "korkunç 'savaş suçlusu' lafının Waffen-SS için geçerli olmadığını" ilan ettiğinde bir alkış furyası tutturdu. Bu birliğin savaşta ölen çeyrek milyon mensubu, Nasyonal Sosyalizm için değil Almanya için can vermişti! Ardından savaş sırasında *Fallschirmjäger* birliklerine -Alman paraşütçüler- komuta eden General Bernhard Ramcke kürsüye çıktı. Her ne kadar Waffen-SS'ten olmasa da eski Nazi zümresinden olduğu açıktı. SS'lerin kara listesinin sonunda "bir onur listesi" hâline geleceğini söyledi! "Gerçekte savaş suçluları kimler?" diye çıkıştı. "Onlar, trajik bir barış sağlayanlar, hiçbir taktik gerekçe göstermeksizin bütün şehirleri yok eden ve Hiroşima'ya bomba bırakanlar!"[20]

Güçlü siyasi akımın ortasında, kamuoyunun genel af talebi için yükselen sesler artıyordu; Alman toplumunda artık neredeyse herkes, yabancı devletlere teslim edilmekten kaçınabilmek için sahte isimle yaşayan birilerini tanıyordu. Waffen-SS Nürnberg'de bir suç örgütü olarak tasdiklense de Adenauer, 3 Aralık 1952'de Bundestag önünde ayağa kalkarak II. Dünya Savaşı'nda savaşan Alman silahlı kuvvetlerinin askerlerinden özür diledi. Onlara saygı duyulmalı, küçümsenmemeliler ve toplumdan dışlanmamalılar, dedi. İki hafta sonra Adenauer, Ludwigsburg'daki General Paul Hausser'a yazdı. "Alman Wehrmacht'ı için dilenen özür, Waffen-SS mensuplarını da kapsıyor."[21]

Değişikliklerin çoğu, Adenauer'in Almanya'yı NATO'ya dahil etme hamlesiyle alakalıydı. Bu strateji, Peiper'ın savaş sırasında Albay Hal McCown'a yaptığı yaklaşan "Bolşevik" tehdidi uyarısından gelmiş olabilir.

Landsberg'de de ilerleyişler Peiper'ın lehine dönmüştü. Her yıl Köln kardinali Josef Frings, cömert bir Noel affı için çağrıda bulunuyordu. Vatikan, Malmédy davasının meşruiyetine saldırmamış, bilakis en kötü suçlular için dahi merhamet istemişti.[22] 1952'de Peiper'ın emir

---

20 "Denial of War Crimes," *The Times* (Londra), 26 Ekim 1952; "Gehöre nicht zu Euch," *Der Spiegel*, 5 Kasım 1952.

21 Adenauer'dan Hausser'a mektup, 17 Aralık 1952, nüshasının kullanıldığı yer Tiemann, *Chronicle of the 7. Panzer Kompanie*, 250.

22 *Frankfurter Allgemeine*, 7 Ocak 1952.

subayı Hans Gruhle'nin de aralarında bulunduğu sekiz Malmédy sanığı daha salıverildi.[23] Yıl sonunda Peiper bir kez daha şartlı tahliye kuruluna başvurdu.

> Tutuklu olduğum ve "Bulge Muharebesi" sırasında gerçekleştiği varsayılan suç, General Handy'nin şahsen belirttiği gibi, "kafası karışık ve umutsuz bir savaş eylemiyle bağlantılı, Müttefik başarılarının seyrini değiştirmek için gerçekleştirilen son bir girişimdi."... Bu kesinlikle cinnet geçiren Nazi hordalarının kastılı infazı değil, savaşın sıcağında ve kargaşasında gerçekleşen talihsiz bir olaydı. ... Ben profesyonel bir askerdim ve uzun ve nefret dolu bir savaşta ülkeme hizmet ettim. ... O sırada yalnızca Almanya'nın en büyük ihtiyaç anında onu kurtarmak için hiçbir bencillik gütmediğim bir çabamın içerisindeydim ve gerçekten başarısız oldum. İdam cezası altında beş buçuk yıl ve elli beş ay boyunca hücre hapsinde kaldım. Her ne kadar içler acısı olsa da, günümüzün acımasız savaşında kendini defaatle tekrar eden sebepsiz bir olay için yalnızca bu bile yeterli bir ceza olmalıdır.[24]

Peiper inceleme kurulundan ailesinin kötü durumunu da düşünmelerini istedi. Sigurd, dedi, "En çok acıyı o çekiyor ve fiziksel ve ruhsal çöküşün eşiğinde ... üç küçük çocuğumuzun geleceğini düşünün." Sigurd Peiper, kocasıyla iki saatliğine konuşabilmek için her ay Rottach-Egern'den Landsberg hapishanesine gidiyordu. Ziyaretlerin pek de samimi olduğu söylenemezdi: Görüşme odası betondan yapılma buz gibi bir yerdi, eşleri bir tel örgü ayırıyordu ve ikisi konuşurken -genelde iki saat boyunca- iki gardiyan onları izliyordu. Peiper'ın oğlu durumu, "Ailem için çok zor," diye nitelendirmişti. Tutuklu ve eşinin, görüşün başında ve veda sırasında kıymetli kucaklaşmalarına izin veriliyordu. Ziyaretin sonunda tepeden tırnağa aranıyorlardı.

Landsberg'deki bazı günler Peiper hapsedilişini makul kılmaya çalışıyordu: "Özgürlerin kendi serfliklerini anlamadığı Almanya'da olmanın nesi güzel olurdu. ... Bakılan her yerde benmerkezci bir

---

23 1952'de serbest bırakılanlar: Hans Hendel, Arnold Mikolascheck, Erich Münkemer, Hans Pletz, Heinz Tomhardt, Erich Werner ve Otto Wichmann.

24 "Joachim Peiper to the Interim Mixed Parole and Clemency Board," Landsberg Lech, 28 Aralık 1952, Dava 6-24, RG 549, Kutu 59.

feryat, materyalizm ve sığ sularda savurganlık görülüyordu."[25] Noel affı mı? 25 Aralık 1952'de Jochen Peiper'ın faydalanabildiği tek şey mahkûmlar için düzenlenen bir öğleden sonra tatil konseriydi. Müziği, Noel şarkıları okuyan yerel üç sesli koro kulübünün eşlik ettiği Landsberg Kent Orkestrası çalıyordu ve ironik bir şekilde başlığı "Neşe" idi.[26] Konser için Landsberg'de halen dört yüz mahkûm bulunuyordu ve o zamana değin dokuz yüzden fazlası serbest bırakılmıştı. Buna rağmen Peiper artık idam tehdidi altında değildi -toplamda 286 kişi, kendisinin kıl payı kaçınmayı başardığı darağacına çıkmıştı.[27] Aynı kış Peiper, daha sonra Waffen-SS'lerin "diğerleri gibi askerler" olduklarını iddia eden SS General Paul Hausser tarafından tertip edilen özür dileyen bir SS çalışmasına eklenmek üzere düzensiz bir makale yazdı.[28]

> Keşişvari inzivasında bir savaş suçlusu katlanır yatağına oturur ve hayaller kurar. Kapıdaki tabelada "Müebbet" yazarken tarihler de 1952 Ekim'ini göstermektedir. Soba şarkı söylerken, örümcek kış için yeni yerler keşfeder ve sonbahar demir parmaklıkları sert bir elle sallar. Ayrı geçen on üç evlilik senesi, idam cezasına mahkûm bir adam olarak beş doğum günü ve şimdiyse hapishanede sekizinci Noel. Gerçekten, neşeli bir gençlik. Kimse, hiçbir hayvana böylesi kötü davranmamalı. İnsanlar, hangi anlamlara ve hangi fedakârlıklara muktedirler?

Diğer SS gazileri bunu daha farklı görmüşlerdi. Birisi, "Waffen-SS olağanüstü bir şeydi," diyordu, "düzenli askerler, mücadele günlerinin eski vahşileri ve gerçek çılgınların bir karışımıydı."[29] Esasen Waffen-SS

---

25 Peiper'dan Fritz Kosmehl'e, 11 Nisan 1951. Peiper, çocukları ve yeni nesil hakkında endişeliydi: "Gençlerin, yaşlılarına dair hiçbir anlayışları yok. ... Dünya çığırından çıkmış."

26 "Installation Diary, War Criminal Prison No. 1," 25 Aralık 1952, NA, RG-338, Girdi 37042, Birlik Tarihi, Savaş Suçları Hapishane Müfrezesi, Kutu 4939.

27 A.g.e., 1 No'lu Savaş Suçları Hapishanesi, 1 Temmuz 1953 itibariyle istatistikler. Toplamda 1.645 mahkûm, SSH 1 tarafından incelenmiş ve taranmıştır.

28 Joachim Peiper, "Words from Landsberg," bulunduğu eser Paul Hauser, *Waffen-SS im Einsatz* (Göttingen: Plesse Verlag K. W. Schütz, 1953), 262–269.

29 Paul Krellmann'dan Wolfgang Vorpersal'e mektup, 24 Ocak 1976, BA-MA, Sammlung Vorpersal.

1940'ın öncesinde yoktu bile, o yüzden o tarihten önce katılan herkes esasen sıradan SS'in bir parçasıydı.

Bununla birlikte, sınıflandırmalara bakılmaksızın Landsberg'de tutulanların sayısı her geçen ay düşüyor, fakat Peiper kalıyordu. Artık dışarıda olanların bir kısmı Peiper'ı hac ziyareti gerçekleştiriyor gibi ziyaret ediyorlardı. 1952 Ekim'inde eski panzer subayı arkadaşı Benoni Junker geldi, kendisi de kısa süre önce serbest bırakılmıştı. İlerleyen aylarda Peiper Junker'i, Dr. Joseph Goebbels'in SS savaş muhabiri Schwartz van Berk ve hatta eski bir SS albay ve Himmler'in nazik İtalyan tercümanı Dr. Eugen Dollmann'la birlikte görecekti.[30] 1954 Ağustos'unda yine daha önce orada hapis tutulan Arndt Fischer ve Anton Motzheim da hususi selamlarını iletmek için uğramışlardı.

Ancak bütün bu ziyaretler içinden en tuhafı, o yılın ilerleyen zamanlarında Luftwaffe'nın tank avcısı as pilotu Hans Ulrich Rudel'in ta Güney Amerika'dan gelişiydi.[31] Rudel, savaş sırasında Luftwaffe'nın tartışmasız en efsanevi Stuka pilotuydu. Otuz kez düşürülmesine ve bir bacağını da kaybetmesine rağmen 2.500'ün üstünde operasyonel göreve çıkan Rudel'in başarıları öylesine olağanüstüydü ki, Hitler sırf onun için özel bir madalya yaratmıştı: Altın Meşe Yapraklı, Kılıçlı ve Elmaslı Şövalye Haçı -Almanya'nın askerî azamet açısından en yüksek madalyasıydı.

Savaşın ardından Rudel, Juan ve Evita Perón'un kendisini memnuniyetle kabul ettikleri Arjantin'e taşındı. Resmi olarak Arjantin'de bir havacılık danışmanı olarak görev yaptı ve Dr. Willi Tank yönetimindeki Focke Wulf uçak şirketinin eski üyelerinin oluşturduğu bir filoya katıldı. Gayri resmi olarak, lüks devlet yemeklerinde ve resepsiyonlarda

30 "Inmates Record of Visits and Visitors, Joachim Peiper, 1952–1956," NA Şartlı Tahliye Dosyaları.

31 Hans Rudel, Landsberg yakınlarındaki Kameradenwerk'in yerel sözcüsü Werner Roesch'le birlikte Peiper'ı 22 Aralık 1954'te ziyaret etti. Ziyaretlerinde otuz dakikalık periyotlarla hem Peiper'ı hem de Sepp Dietrich'le görüştüler. Roesch, hapishane personeli tarafından titizlikle incelendikten sonra izin verilen, Kameradenwerk'in Noel hediyelerini teslim etti. Şayet Rudel'in karanlık teklifleri olsaydı, bunu orada konuşmaları pek mümkün olmazdı. Çünkü görüşmelerin yapıldığı ortak salondaki uzun masanın hemen yanındaki bir muhafız, görüşmeyi takip ediyordu. Werner Roesch'den Anna Shields'a mektup, 12 Ocak 2009 ve 18 Şubat 2009 tarihli mülakat.

Perón'un göz alıcı delikanlısı hâline geldi. Rudel'in çekici bir güzelliği olan Evita Perón'la alem yaptığına ilişkin skandal söylentiler dahi çıkmıştı. Ve bazıları da bunun yalnızca söylenti olmadığını söylüyordu.

Rudel 1951'de Almanya'ya dönüşünün ardından aşırı milliyetçi *Freikorps Deutschland*'ın sözcüsü oldu. Rudel'in konuşmaları o kadar kışkırtıcıydı ki 1953'te Bavyera'daki etkinliklerde konuşması yasaklandı -Batı Almanya'nın liderine hakaretler ederek kendisinden "Haham Adenauer" olarak söz ediyordu. Bir keresinde, "Son muharebeyi Amerikalılar kazansaydı bunun Almanya'ya ne gibi bir faydası olurdu?" diye sormuştu. "Almanya'da, atom bombası yiyen Alman halkının mezarları üzerinde yürüyen bir '*nigger* tümenini'[32] görebilecek kimse kalmazdı." Rudel, Nasyonal Sosyalist bağlılığına sadık kalarak, hapsedilen yoldaşlarına yardım etmek ve on binlerce kişinin Güney Amerika'daki sığınağa taşınmalarına yardımcı olabilmek adına *Kameradenwerk* derneğini kurdu. İngiliz istihbaratı 1953 yazında, Peiper'ı ziyaret etmeden önce Rudel'in Otto Skorzeny'yle birlikte, halen Spandau Hapishanesi'nde tutuklu bulunan yüzden fazla Nazi savaş suçlusunu kurtarmak için cüretkâr bir helikopterli komando baskını yapacakları fantastik bir planları olduğunu ortaya çıkardı![33]

Peki, Nazi yeraltı hareketinin gerçek boyutu neydi? Savaşın son birkaç ayında, spekülasyonların yeni bir boyuta ulaştığına tanık olunmuştu.

32 İng. *Nigger*, Amerika Birleşik Devletleri'nde siyahî insanları aşağılamak için kullanılan bir ifadedir. Dilimizde bu aşağılamayı karşılayan herhangi bir ifade olmadığından, anlam kaybı yaşanmaması nedeniyle olduğu gibi bırakılmıştır. (ç.n.)

33 Araştırma Depo Kayıtları, "Hans Ulrich Rudel," NA RG-319, Dosya XE153440. Ayrıca, NA, Sivil Kayıt Bölümü, ABD Dışişleri Bakanlığı Belgeleri, 762A.00/3-1555, "Rudel Lunches DRP Campaign in Oldenburg." Rudel'in Josef Mengele sponsorluğu için: Gerald L. Posner ve John Ware, *Mengele* (New York: McGraw Hill, 1986). Ayrıca, "Prison Break Plot Revealed," *New York Times*, 21 Mart 1953. Peiper ayrıca Arjantin'deki çeşitli kişilerden, çoğu takma isimlerle gelen birkaç paket ve mektup aldı. Rudel'in ziyaretinin NA'daki kayıtları ve yazışmalar, Peiper Şartlı Tahliye Dosyaları. Almanya'da istenmeyen adam hâline gelen Rudel, 1960'larda emekli olduktan sonra Avusturya'da Kufstein, Tirol'de kayak eğitmeni oldu. 1982 Aralık'ında ölünceye dek pişmanlık duymadan Neo-Nazi toplantılarında konuştu ve SS Treffen'da boy gösterdi. Cenazesine iki binden fazla sempatizan katıldı, aralarında kollarını yasaklı Nazi selamı için kaldıran ve *Deutschland über Alles*'in söylemekten kaçınılan dizelerini haykıranlar da vardı. "Nazi Sympathizers at Funeral of German Ace," *New York Times*, 22 Aralık 1982.

Martin Bormann'a ne olduğunu kimse bilmiyordu ve Hitler'in ölümü konusunda da büyük bir belirsizlik vardı. Rahatsız edici söylentiler, Alman liderin Arjantin, Patagonya'da devasa bir mülkte yaşadığını söylüyordu![34] Bu, kısmen de olsa, Bavyera Alplerinin derinliklerinde kurulu, her biri bol miktarda erzak, silah, iletişim ağı ve hepsinden önemlisi parayla dolu bir süper gizli direniş hücreleri ağına ilişkin oldukça zorlama söylentilerden kaynaklanıyordu. Orada Werwolf, eski fikirleri korumak üzere yıllarca sürdüreceği bir mücadele yürütecekti.[35] Savaşın son günlerinde İsviçre bankalarına gizlice taşınan dev miktardaki altın sevkiyatlarıyla beslenen ODESSA (*Organisation der Ehemagligen SS-Angehörigen*- Eski SS Mensupları Teşkilatı), *Dördüncü Reich*'ın kuruluşunun temellerini atacaktı. Reich'ın kalan yeraltı liderliğinin, Nazi beyninin uzak limanlara güvenli bir şekilde gidebileceği özel donanımlı denizaltıları bulunuyordu.

ODESSA'ya dair söylenti ve çılgın hikâyeler sonucunda çok satan bir roman ve daha sonra da bir film ortaya çıktı.[36] Kurgunun çok daha ötesindeydi. Gerçek ODESSA, 1947'de Otto Skorzeny ve Alfred Naujocks tarafından kurulan, yeraltı SS ağı görevi görecek küçük bir gizli teşkilattı.[37] Pek çok önemli Nazi, İspanya ve Güney Amerika'da fa-

---

34 "Adolf and Eva," *State Journal*, Lansing, MI, 19 Temmuz 1945. Ayrıca, "Argentina: U-530," *Time Magazine*, 23 Temmuz 1945. Alarmı, Hitler ve Eva'nın o yaz başlarında U-530 denizaltısıyla Arjantin kıyılarına çıktıklarını iddia eden Montevideo'daki bir muhabir vermişti.

35 Tuğgeneral P. E. Peabody, "The Inner Fortress and Post War Nazi Underground," CSC, Askerî İstihbarat Servisi, 28 Nisan 1945, NA, RG-65, FBI Kayıtları, 65-47826, II. Dünya Savaşı Dosyaları, "German Underground Movement," Kutu 204. 7 Mart 1945'te Köln'de yakalanan bir SS subayı tarafından ortaya atılan hayalî Alman planlarına göre, Almanya'nın gücünü yeniden tesis etmesinin ardından Himmler'in idaresinde "sarı ve kahverengi halkları" ortadan kaldırmaya yönelik nihai bir Üçüncü Dünya Savaşı yaşanacaktı.

36 Frederic Forsythe, *The Odessa File* (New York: Viking Press, 1972).

37 Odessa'daki ana kaçış rotaları, Avusturya ve İtalya üzerinden Franco'nun İspanyası, oradan da Güney Amerika'daki –Juan Perón ve Alfredo Stroessner'nın sağcı rejimleri altındaki- Arjantin ve Paraguay'dı. Bkz. "Odessa Organization," NA: RG 319, IRR Dosyaları, Kutu 64, Dosya No. ZF015116. Naujocks, SS'in güvenlik servisi olan Heydrich'in SD'sinin önde gelen gangstervari gizli ajanıydı. Bir boksör ve sokak serserisi Naujocks, 31 Ağustos 1939'da Yukarı Silezya, Gleiwitz'deki Alman radyo istasyonuna "Polonyalılarca" gerçekleştirilen sahte saldırı operasyonuyla ün salmıştı –bu saldırı Almanya'nın Polonya'yı işgali için bir bahane görevi gördü.

aliyet gösteren Skorzeny ve Rudel sayesinde Arjantin'den siyasî sığınma hakkı almayı başardı. Peiper onlara katılacak mıydı?

Karanlık ağca desteklenen Eichmann, 1950'de Almanya'dan ayrıldı ve sonsuza dek avlanacağı gerçeğine teslim oldu. İtalyan buharlı gemisi *Giovanna C*'yle ayrılan yalnızca Eichmann değildi. Ona Buenos Aires limanına değin eşlik eden kişi, Normandiya'da Peiper'ın yerine geçen eski SS Albay Herbert Kuhlmann'dan başkası değildi. Peiper'ın telsiz operatörünü 1944 Ağustos'unda Normandiya'daki yanan tankta ölümden kurtaran aynı sarışın panzerciydi.[38] Ve Kuhlmann, 21 Haziran 1946'daki Malmédy davasında Peiper'ın lehine tanıklık eden eski savaşçıydı!

Şimdi, dört sene sonra 1950 Temmuz'unda Kuhlmann sahte belgelerle Arjantin'e gelmişti. Eichmann, Riccardo Klement olurken, refakatçisi Kuhlmann da Pedro Geller -Palermo Chico semtindeki Viva Loca'da yaşayan karanlık bir Alman iş adamı- kimliğine bürünmüştü. Kampfgruppe Kuhlmann Ardenlerde hiçbir yere varamadıysa da, Peiper'ın "Hitler Jugend Panzer Tümeni"nden eski çalışma arkadaşı şu an oldukça iyi durumdaydı. Buenos Aires, "Güney Amerika'nın Paris'i" unvanını boş yere kazanmamıştı. Kuhlmann, Evita ve Juan Perón'un başkanlık sarayına yalnızca kısa bir yürüyüş mesafesinde, elçilik sırasındaki şık lojmanlarda yaşamaya başladı.[39]

Naujocks 1944'te İngilizlere teslim olduktan sonra hapse atıldı, fakat yargılanmadan öncesinde hapisten kaçmayı başardı. Odessa'da Naujocks, sahte belgeler ve pasaportlar üretmekten sorumluyken Skorzeny, Nazileri Güney Amerika'ya kaçırmak için finansmanı ve "turistik" seyahatleri hazırlamaktan sorumluydu. Naujocks günlerini, Hamburg'un genelev bölgesi *Reeperbahn*'daki bir genelevin tek gözlü fedaisi olarak tamamladı.

38 Herbert Kuhlmann'ın BDC dosyası, BDC SSO-A3343-SSO-070. Kuhlmann, 1933'te NSDAP'a ve 1934'te de SS'e katılmıştı. Peiper'ın 1944 başlarında panzer alayından ayrılmasının ardından Rusya'da tanklara Kuhlmann komuta etmişti. Daha sonra Normandiya'da, başarısız Argentan Taarruzu sırasında Peiper'ın yerini alan Leibstandarte tank komutanı olarak kazandığı başarılardan ötürü Altın Alman Haçı'yla taltif edildi. "Vorschlag Nr. 357 für die Verleihung des Deutsches Kreuzes in Gold, 1. SS Panzer Division Leibstandarte Adolf Hitler," 8 Kasım 1944, Wilhelm Mohnke tarafından imzalan uygundur belgesiyle. Daha sonra Kuhlmann, 1944 sonbaharında tank alay komutanı olarak görev yapmak üzere 12. SS "Hitler Jugend" Panzer Tümeni'nde görevlendirildi (Max Wünsche Normandiya'da esir alınmıştı). Kampfgruppe Kuhlmann, Ardenlerde Kampfgruppe Peiper'la paralel şekilde ilerleyecekti.

39 Uki Goñi, *The Real Odessa: Smuggling the Nazis to Perón's Argentina* (New York: Granta Books, 2002), 298–303. İlkin Eichmann ve Kuhlmann, Perón'un

Faşist diktatör Juan Perón benmerkezci biriydi ve aynı zamanda Hitler yanlısıydı; savaşın son günlerinde Nazi kaçaklarına binlerce boş Arjantin pasaportu vermişti. O sırada Yahudi karşıtlığı Arjantin'in gündelik yaşamında öylesine yerleşmişti ki, Rudel gibi bazıları Buenos Aires'te Almanya'dakinden daha hoş karşılandılar. Hakikaten de Rudel, 1948 sonlarında Arjantin'e gelişinin ardından tiksinç Nazi toplama kampı doktoru ve savaş suçlusu Josef Mengele ile arkadaş olmuştu.[40] Tabii Adolf Eichmann da.

Ve şimdi de Rudel, Joachim Peiper'ı ziyaret etmeyi planlıyordu. Peiper, o sıralarda Arjantin'de yaşayan Leibstandarte gazisi Robert Sell'den erzak ve hediyeler içeren paketler almıştı. Bir başka gizli SS gazi grubu *Kameradenwerk,* Landsberg'deki Peiper'a gönderdikleri Noel paketlerinin üzerlerine dönüş adresi dahi yazmıştı! Peiper için Sell, La Gleize'deki muharebe grubunu kurtarmak için Güney Amerika'dan paraşütle atlamış gibiydi:

> Beş yıl boyunca bu şekilde hapishane duvarlarının ardına sinmek zorunda kaldığınızda, kibirli galiplerin altında parya olarak ve kendi halkınızın ortasında bir Diaspora sürerken, okyanusun öbür tarafından bir ışık belirmesi çok garip bir duyguydu. Sanki etrafı sarılmış Kampfgruppe'a havadan ikmal geliyormuş gibi, bilirsiniz. Orada olduğu gibi burada da önemli olan şey alınan kalori miktarı değil, yalnızca manevi desteğin, manevi mühimmatın miktarı. ...[41]

---

hidroelektrik projelerinden biri olan CAPRI tarafından istihdam edildikleri Arjantin'de gergin bir ilişki sürdürdüler. Kuhlmann zengin olurken, panzer komutanının 1953'te Brezilya'ya gidişiyle ilişkileri bozuldu ve bu, Eichmann'ı giderek daha yoksul ve tutuklanmaya hazır hâle getirdi. Bkz. Klaus Eichmann'ın bir Alman dergisine verdiği röportaj, *Quick*, 1966, No. 1. Goñi'nin araştırması, Vatikan'ın eski Nazi'nin Güney Amerika'daki güvenli sığınağa ulaşmasına nasıl yardım ettiğini sağlam bir şekilde ortaya koyuyor.

40 Bkz. Martin Lee, *The Beast Reawakens* (Boston: Little Brown, 1997), 111–112. Rudel'in düzenlediği sahte belgeler sayesinde Mengele, 1965'te Otto Skorzeny'yi İspanya'da kısa süreliğine ziyaret etti.

41 Peiper'dan Robert Sell'e, 7 Temmuz 1951. Peiper'ın Arjantin'dekilerle yaptığı diğer yazışmalar gizemini koruyor: Dr. E. Dangel kuvvetle muhtemel Dr. Rolf Dangl'dı. Fakat J. Zaunmüller, O. Higging ve Gerda Susanna Vogel'in kim oldukları bilinmiyor. Peiper'ın savaş sonrası Alman kültürünü tanımlamak adına "Diaspora" kelimesini tercih etmesi muhtemelen Yahudi karşıtlığından. Diaspora'nın birinci anlamı, "Filistin dışında yaşayan Yahudi toplumunun tamamı"dır.

Rudel, Peiper'ı Landsberg'den kaçırmayı ummuş muydu? Peiper'ı 23 Mart 1954'te ziyaret etti. Savaşın ardından Landsberg Hapishanesi'ne nakli sırasında kaçmayı başaran tek kişiye yardım eden Otto Skorzeny'den başkası değildi ve keza hapishaneden gerçek manada kaçan tek Alman da Skorzeny'nin savaş sırasındaki komandolarından biriydi![42]

O ESNADA, YILLIK İNCELEME KURULU'NUN TEVECCÜHLERİYLE Landsberg Hapishanesi süratle küçülüyordu. 1953 Aralık'ında aralarında Hans Hennecke ve Gustav Knittel'in de bulunduğu dokuz Malmédy tutuklusu daha serbest bırakıldı.[43] Pek tabii ki eski SS savaşçılarına duyulan duygular değişiyordu.

Fakat Joachim Peiper, Amerikalıların halen ellerinde tuttukları dört yüz mahkûmdan biri olarak kalmıştı. Artık ticaret hukuku dersleri alıyor ve İngilizce ve İngiliz edebiyatındaki yeterliliğini artırıyordu. Üstleri onu bahçıvanlık, okul, sivil araç hizmet parkı ve marangozluk alanlarında mükemmel şekilde değerlendirseler de o, acısını gizlemek için pek bir şey yapmıyordu.[44] 28 Aralık 1953'te şartlı tahliye kurulu üyelerinde İngilizce olarak doğrudan şunları yazdı:

> Şiddetli deneyimin sert parmakları, Almanya'nın savaş kuşağının ruhuna saldırdı ve pek çok genç adamın saçı demir parmaklıklar ardında ağardı. Geçmişin geçmişte kalmasına müsaade edin ve

42 Hapishaneden kaçma, Otto Skorzeny adıyla eş anlamlıydı. 1947'de cesur bir "vurucu tim" örgütleyen Viyanalı dev komando, Alman savaş suçlusu SS Dr. Hans Eisele'yi Nürnberg'den Landsberg Hapishanesi'ne nakli sırasında kurtarmıştı. Eisele daha sonra Mısır'da sürgünde yaşadı. Bir diğer kaçak Hermann Noack, savaş sonrasındaki operasyonla Landsberg'den başarılı şekilde kaçan tek mahkûmdu. Yetenekli bir paraşütçü komando olan Noack, Skorzeny'nin Mussolini'yi Dolomit Dağlarının neredeyse erişilmez bir tepesinin zirvesindeki hapishaneden kaçırmak için gerçekleştirdiği cüretkâr 1943 harekâtına liderlik etmişti. Noack, Landsberg'den ustaca bir kaçış planı yapmasına rağmen (hapisten çırılçıplak koşarak uzaklaşmıştı!), daha sonra Doğu Almanya sınırında yakalandı ve idam edildi. Skorzeny'nin kendisi de 1948'de Darmstadt Sorgu Merkezi'nden kaçtı.

43 1953'te salıverilenler: Ernst Goldschmidt, Oskar Klingelhoefer, Axel Rodenburg, Willi Schäfer, Oswald Siegmund ve Günther Weiss. NA, RG549 Karargâh Kayıtları, ABD Avrupa Ordusu, Şartlı Tahliye Dava Dosyalarına İlişkin Kayıtlar, 1945-1958.

44 RG 549, Şartlı Tahliye Dosyaları, a.g.e. "Joachim Peiper: Work Assignment," Bahçıvanlık bölümü 24 Mart 1952 – 19 Şubat 1953, sivil araç hizmet parkı 19 Şubat 1953 – 7 Mayıs 1954, okul bölümü 7 Mayıs 1954 ve marangozluk 6 Kasım 1956.

kendi payını ortak bir amaca içtenlikle sunmak isteyen adama bir şans verin. Ahlak, iyi niyet ve uzlaşı, yalnızca özgür insan ilişkilerinin hoşgörülü ve önyargısız ortamında gelişir. Oscar Wilde'nin de dediği gibi,

> "Zehirli otlar gibi en kötü şeyler
> Mahpus havasında iyi çiçek açar
> İnsanda iyi olan tek şeyi
> Orada harap eder ve soldurur."[45]

Peiper'ın ilk İngiliz edebiyatı denemesine rağmen şartlı tahliyesi bir kez daha reddedildi.[46] 1953'te Sigurd Peiper ve çocukları, Rottach-Egern'deki Gsotthaberhof Villasından Baden'deki Sinzheim'a taşındılar.[47] İlk önce Hauptstrasse No. 65'e, Himmler'in eski sekreter dostu Hedwig Potthast'ın yanına taşındı![48] Birkaç ay sonra ise Sigurd,

---

45 NA, RG 549, Dava 6-24, Kutu 59.

46 "Clemency Application of Joachim Peiper," 6 Ocak 1954, NA Şartlı Tahliye Dosyaları.

47 Baden-Baden'daki Sinzheim Bürgermeisteramt'tan yazara mektup, 8 Ağustos 2001. Şehre ilk taşındıklarında hem Potthast hem de Sigurd Peiper, Hauptstrasse 65'teki daireyi paylaştılar. Potthast 1953 Şubat'ında, Amerikalı gazetecilerin kendisini Traunstein yakınlarındaki Tiesendorf'ta keşfetmelerinin ardından panik içerisinde Sinzheim'a taşınmıştı. Her halükârda Potthast'ın kimliğinin belirlenmesi, kendisi ve ailesi için 1953'te başlayan bir dizi taşınmaya yol açmıştı: Koch, *Geheim Depot Schweiz*, 58. Yazar, Potthast hakkında daha fazla bilgi edinebilmek adına CIA'ya Bilgi Alma Özgürlüğü Yasası gereğince başvuruda bulundu, fakat sonuç alamadı. Frau Potthast, tek röportajını 1987'de, yetmiş beş yaşındayken gazeteci Koch'a verdi. Kaynaklarının daha iyi tanımlanması için Koch'la temasa geçmek adına yapılan pek çok girişim sonuçsuz kaldı; bu yüzden bunların doğruluğu eleştirel gözle incelenmelidir. Esasen Potthast resmiyette 24 Mayıs 1945'ten 24 Şubat 1953'e kadar Teisendorf'ta kalmıştı. Teisendorf belediyesinden Jens Westemeier'a 13 Ekim 2008.

48 Sigurd ve çocukları ilkin 15 Nisan 1953'te Hauptstrasse 65'e ardından da Bergstr. 32'ye taşındılar. Hedwig Potthast Sinzheim'a 1954'te taşındı. Potthast orada, 1957 Şubat'ında Sigurd ve çocukları Jochen'in hapisten salıverilmesinin ardından Stuttgart'a taşınana kadar Peiper'ların komşusu oldu. Elke Maierl'den bilinmeyen birine, 25 Aralık 2001. "Frau Potthast, annemin yakın bir arkadaşıydı. Sonra Potthast Baden-Baden'daki pahalı bir eve taşındı. Tekrar evlendi ve kocasının soyadını aldı. Hans-Adolf Staeck (1954'te kırk beş yaşındaydı), Koch'a göre eski bir SS'ti. Staeck ailesi, 1959 Nisan'ında Baden-Baden'a taşınana kadar Sinzheim bölgesinde yaşadılar. Sinzheim'in yerel tarihçisi Alois Huck'un nezaketiyle, 2009 Aralık.

Bergstrasse No. 32'de tek katlı mütevazı bir daireye geçti. Küçük ama şirin bir yerdi; Jochen Peiper'ın Meşe Yapraklı Şövalye Haçı'yla birlikte çerçeveli bir fotoğrafı, oturma odasında belirgin bir yerde asılıydı.

Sigurd'un Rottach'tan o şehre taşınırken Himmler'in eski metresi Hedwig'in yanına taşınması tesadüf olmamıştı. Sigurd Bergstrasse'ye yerleştikten sonra da kapı komşusu Häschen olmuştu.[49] Sigurd Sinzheim'a taşındığında, Hedwig'e orada bir iş bulmasına da yardımcı olmuştu ve her iki kadın da bir ahşap işleme firması olan Dr. Wolman GmbH'de büro işçisi olarak çalışıyorlardı -bir kez daha beraber çalışan sekreterler olmuşlardı.[50] Hans Joachim Freiherr von Kruedener, her ikisinin de fabrikaya yürüme mesafesinde ev bulmalarına yardımcı olmuştu ve ikisi bir takım gibi çalışıyorlardı -Himmler'in eski imparatorluğunun hayalet sekreterleriydiler.[51]

Esasen işleri eski SS'ten çok da uzak değildi. Savaş sırasında patronları Baron von Kruedener, Oswald Pohl'un savaş sonundaki SS ekonomisinde şistten akaryakıt üretmeye yönelik başarısız endüstriyel planından sorumluydu. Wüste Harekâtı, SS tarafından Svabya Alplerindeki yedi toplama kampında köle iş gücü kullanılarak yürütülmüştü. Küçük kazmalarla elle çıkarılan şist madenciliği yüzünden 3.500 işçi ölmüştü. Böylelikle von Kruedener, Himmler'in eski sekreterlerini geçmiş zamanların arkadaş çevresinden tanıyordu. Yine de onlarla kasabada tanışanlar pek de önem vermemişlerdi; savaş sonrası erkek nüfusun az olduğu Almanya'da çalışan bekâr annelerdi.[52]

---

49 NA RG 549, 1 No'lu Savaş Suçları Hapishanesi: "Records Relating to Parolees 1945–1948, Joachim Peiper," Kutu 94, 290/59/30/2-1.

50 Dr. Karl-Heinrich Wolman, Hitler'in iktidarı ele geçirişinin ardından 1933'te Berlin'in popüler semtlerinden Grunewald'deki evini Hitler'in İngiliz bir diplomatla gizli görüşmeler yapması adına tahsis etti. Wolman'dan Lammers'e mektup, 6 Kasım 1941, Bundesarchiv Berlin Lichterfelde, BA-B, R 43/4106. 1876 doğumlu Wolman, kendisini "Führer'in şahsî dostu" olarak görüyordu. 9 Ağustos 1953'te öldü.

51 Dr. Wolman GmbH ve Sinzheim'a ilişkin bilgilere, yerel tarihçiler Alois Huck ve Fritz Scheif'le yapılan mülakatlar sonucunda ulaşıldı, yazar tarafından yapılan mülakatlar, 21 Ağustos 2003. Ayrıca, Dr. Hans Joachim von Kruedener, 27 Eylül 2003. Şu anda sanayi devi *BASF*'ın bir parçası olan Wolman GmbH'nin hiçbir istihdam kaydının olmadığı iddia ediliyor.

52 Sinzheim fabrikasındaki işçiler, yakın SS bağlantılarına dair hiçbir şey bilmeseler de statüleri unutulmamıştı; bu, Hedwig'in çocuklarının vaftiz babası olan SS General Sepp Dietrich'in tahliye edilmesinin ardından onu ziyaret edişiyle ortaya çıkan bir gerçek.

HIMMLER'İN İKİ EŞLİ İLİŞKİSİNDEN OLAN OĞLU HELGE, Baden-Baden'da lisede Hinrich Peiper'la aynı sınıftaydı.[53] Himmler'in kızı Nanette Dorothea da Peiper'ların en küçüğü Silke'yle birlikte okula gidiyordu. Sigurd Peiper ve Häschen da iyi arkadaşlar olarak kalmışlardı. Frau Potthast 1949'da Berlin'deki bir noterde (eski bir SS albayı) Himmler'in çocukları üzerindeki velayetini geçersiz kılmasına rağmen, Jochen Peiper'ın çocuklarına babalarının kimliğini söylemesine karar vermişti. Bu, hapisten çıktığında olacaktı.[54] *Sippengemeinschaft* -Himmler'in klanvari SS topluluğu- halen varlığını sürdürüyordu. Peki, Sigurd'un komşusu ve yakın arkadaşı olan Frau Potthast nasıl biriydi?[55]

Savaşın sonunda Müttefik ilerleyişi Berchtesgaden'ı yutmakla tehdit edince Potthast kaçmıştı. Himmler'in 23 Mayıs 1945'teki ölümüne ilişkin haberler yayılmadan önce iki kadın da Rosenheim yakınlarındaki Tirol kırsalında buluşmak adına sözleşmişlerdi. Yalnızca Sovyetlerden kaçınmaya çalışmıyorlardı, aynı zamanda o kırsal, Himmler'in Nasyonal Sosyalizm için öngördüğü son kale olan Alp Tabyası için belirlediği yerdi.

Savaş sonundaki o kaotik haftalarda Hedwig, Halfing'deki Brünings Au'da aile mülkünde yaşayan Eleonore Pohl'un yanına gitti.[56]

---

53 Koch, *Himmlers Graue Eminenz*, 194.

54 Koch, *Himmlers Graue Eminenz*, 190. Himmler'in Potthast çocukları üzerindeki babalığını feshedilmesinden sorumlu noter, Üçüncü Reich'ın avukat barosunun eski başkanı (!) SS Binbaşı Wilhelm Schneider'di, o sıralar Berlin'de yaşıyordu ve iddialara göre savaşın ardından İsviçre'deki banka hesaplarından SS'lere para aklamaya çalışıyordu. Raul Teitelbaum ve Moshe Sanbar, *Holocaust Gold: From the Victims to Switzerland* (Tel Aviv: Moreshet, 2001), 22.

55 1955'ten sonra Potthast, görünürde çocuklarının iyiliği için geçmişle bağlarını koparmaya çalıştı. Baden'da Hans Staeck'le evlendi ve çocuklarına onun zararsız soyadını verdi.

56 Savaşın hemen ardından Eleonore Pohl, Comthurey'den Yukarı Bavyera'daki Rosenheim yakınlarındaki Halfing'e (Brünings-Au) kaçtı. Yerin 1944 Kasım'ında savaş sonrasında bir sığınak olacağını öngören SS, hâlen aileye ait olan mülkü onarmak için KZ Dachau'dan duvarcılık ve marangozluk becerilerine sahip sekiz Yehova Şahidi mahkûmu oraya göndermişti. Çatışmaların sona ermesinin ardından, KZ Ravensbrück'ten beş eski mahkûm hâlâ Pohl'a hizmetçilik yapıyordu. Wolfgang Benz, Barbara Distel ve Angelika Königseder, *Der Ort des Terrors: Geschichte der nationalsozialistischen Konzentrationslager* (Münih: C. H. Beck, 2005), 340. Bu esnada Potthast, Schneewinkeln'den gelmişti. 1945 Mayıs'ının sonlarında Hedwig Potthast ve çocuklar, ABD Yedinci Ordu sorguculari, muhtemelen Walter M. Baum, kendilerini sorguladıkları sırada Brünings-Au'da Eleonore Pohl'la birlikte

Himmler'in yakın çevresindeki diğerlerinin de evlerini inşa ettikleri muhteşem dağlık bölgedeydi, lakin ABD Ordu müteffişleri onu buldular. Orada, Yukarı Bavyera'da Amerikan 7. Ordu'sundan bir sorgucu -muhtemelen Walter M. Baum- Hedwig'in "bir Deutsche Frau örneği" ve eski sevgilisinden gelen mektupları yok etmeye gönlü el vermeyen "Himmler'in adanmış ve sadık metresi" olduğunu söyledi.

Daha sonra Binbaşı Paul Kubala ve tercüman Dördüncü Sınıf Teknisyen Çavuş G. K. "Joe" Guennel ile mülakat için kısa süreliğine Augsburg'a gönderildi.[57] Hedwig Potthast, önde gelen sevgilisiyle yalnızca şahsi meseleleri konuşan ve saf bir şekilde "yaptığı her şeyin Almanya için olduğuna" inanan, adanmış, saf bir Nazi metresi izlenimi vermişti. Bayan Potthast, SS'lere ve toplama kamplarındaki aşırılıklara ilişkin hiçbir şey bilmediğini iddia ediyordu. "Onun hakkında söylediğiniz bütün bu çirkin şeyleri anlayamıyorum. O gerçekten çok nazik bir adamdı!"[58]

Lakin esasen Hedwig Potthast, Amerikan istihbaratının gözünü boyuyordu. Himmler'in sevgilisi ve iki çocuğunun annesi olsa da saf bir cariye de değildi. Keza Frau Potthast'ın Himmler'in dünyasındaki nahoş hadiselere ilişkin bilgisi savaştan öncesine dayanıyordu.

1938 baharında, Buchenwald'deki şartlar öylesine umutsuz bir hâl almıştı ki, kaybedecek bir şeyi olmayan mahkûmlar bir SS gardiyanı

---

yaşıyorlardı. Oswald Pohl'un Landsberg kayıtları, RG 549, Karargâh Kayıtları, ABD Avrupa Ordusu (USAEUR), İnfaz Dava Dosyalarına İlişkin Kayıtlar, 1945-1958 (290/59/30/2), Kutu 10. Bölge, Rottach Egern'in yalnızca kırk kilometre güneyindeydi.

57 Dr. Guennel, yazar tarafından yapılan mülakat, 3 Kasım 2009 ve yazara 10 Kasım'da gönderilen müteakip mektup. Guennel, Potthast'ı "çekici, fakat gergin ve kıpır kıpır biri" olarak hatırlıyordu. El konulan mektuplar, mülakat sırasında Potthast'ın önüne koyulmuş bir zarfın içindeydi ve bu esnada, eski sevgilisinden gelen mektupları yok edemediğini itiraf etti. Guennel, mektuplara el konularak Binbaşı Kubala'nın kasasına koyulduğunu belirtti –bu, standart güvenlik prosedürüydü. Guennel, "Onlara da sonra ne oldu, hiçbir fikrim yok," dedi. Mektuplar şimdi ABD'de pek çok müzayede evine dağılmış gibi göründüğünden, Kubala'nın (hayatını kaybetmiştir) diğer Nazi dönemi belge ve madalyalarının kaybolmasında rolü olması şaşırtıcı değil. O dönem Guennel, Hedwig Potthast'ı pek de dikkate almamıştı. "Kubala bana Himmler'in metresi olduğunu söyledi, fakat o haftalarda o kadar çok insanla mülakat yapmıştık ki bunalmıştık. ... Çok büyük bir izlenim bırakmadı ve pek de bir şey bilmediğini iddia etti."

58 "Himmler's Girl Friend Left with Two Little SS Souvenirs," *Stars and Stripes*, 6 Eylül 1945.

öldürerek kaçtılar. Bu adamlardan biri daha sonra yakalandı. Örnek teşkil etmesi konusunda kararlı olan Himmler, adamın üç bin mahkûmun önündeki korkunç bir gösteriyle asılmasını emretti. Himmler hafta sonunu Tegernsee'de geçirirken, sadık sekreteri Hedwig de onunla birlikte gitmiş ve *SS Kommandostelle Gmünd*'le Berlin'deki ofisi arasında haberleşme sağlamış, Theodor Eicke'ye, "Reichsführer SS, Bargatzky'nin asılmasının mahkûmların tavırları üzerindeki etkisine ilişkin kesin bir rapor bekliyor," şeklindeki korkunç talimatları vermişti.[59] Bu, bir sekreter masumiyetinin çok daha ötesindeydi.

Yetmiş beş yaşındayken Hamburglu bir gazeteciye verdiği tek röportajda Hedwig, Himmler'in onunla her zaman *her* konuyu konuşabildiği "tek sırdaşı" olduğunu söyleyecekti. *Her şey* masadaydı. Keza Häschen'ın iddiasına göre, Reichsführer SS'e 1945'in sonlarında Müttefiklerle müzakerelere girmesini öneren kişi de kendisiydi.[60] Ayrıca, bir tanesinin yakınlarında yaşadığı imha ve toplama kamplarında işlenen cinayetlerden de oldukça haberdar olduğuna ilişkin güçlü kanıtlar da mevcut. Her ne kadar gizli ve şüphe uyandıracak kadar ürkütücü olsa da, Potthast'ın 1944 sonlarında annesi ve kız kardeşiyle birlikte evini ziyaret eden ve Himmler'in Potthast'a verdiği hediyeleri gören genç Martin Bormann Jr. rahatsız edici hikâyeyi tekrarlayacaktı: Ayakları insan kalça kemiğiyle desteklenen bir masa ve tabure![61]

---

59 Hedwig Potthast'tan Karl Brandt'a telgraf, 4 Haziran 1938. Helmut Heiber, *Reichsführer!* Himmler, hadiseden haftalar öncesinde adalet bakanı Dr. Franz Gürtner'le tartışmıştı. "Yaklaşık iyi aydır bana, size göre toplama kamplarındaki çok sayıda insanın kaçmaya çalışırken vurulduklarını söylüyorsunuz. ... Eicke'ye, muhafızlık görevi yapan Totenkopf birliklerini yalnızca en aşırı gereklilik hâlinde ateş açmaları gerektiğin konusunda bilgilendirmesi talimatını verdim. Bunun sonucu ise beni şok etti! İki gün önce Buchenwald kampındaydım ve bana 24 yaşındaki kıymetli bir SS'in cesedini gösterdiler. İki suçlu kürekle kafatasını paramparça etmiş. İki suçlu da kaçmış. ... Kaçma girişiminden haberdar diğer iki suçlu, SS'in öldürülmesinin ardından kaçmaya çalışırlarken kampın 50-60 metre ilerisinde vuruldu. ... Mahkeme ikisi hakkında idam cezası verdiğinde, bu ceza Adli binaların avlularında değil, kampta, toplanan 3.000 mahkûmun gözleri önünde ve tercihen darağacında yapılmalıdır." Himmler'den Dr. Gürtner'e 16 Mayıs 1938. IWM, H13/48.

60 Koch, *Geheim Depot Schweiz*, 48–57.

61 Martin Bormann Jr.'ın açıklaması: "Berliner Begegnungen," ARD, 24 Ocak 2000. Ayrıca, Gitta Sereny, *Albert Speer: His Battle with Truth* (New York: Vintage Press, 1995), 309–310. Bugün pek çok kişi insandan yapılan mobilyalar hikâyesini

KEZA BİR DE POTTHAST'IN, SAVAŞ SIRASINDA DEUTSCHE BANK'IN müdürlüğünü yapan ve Oswald Pohl'un özel finansörü olan İsviçreli Alfred Kurzmeyer'le -bu iş, kendisine daha sonra müphem "Holokost Bankeri" unvanını kazandıracaktı- köhne bir bağlantısı vardı. Görünüyor ki 1945 Şubat'ında, Üçüncü Reich'ın çöküşünden hemen önce, Hedwig Potthast'ın savaşın ardından geçinmesine yardımcı olabilmek adına bir Macar Yahudisinin banka hesabından ele geçirilen 239.000 İsviçre Frangı, Berlin'deki SS'e aktarılmıştı.[62] 25 Nisan 1945'te Reich parçalanırken Potthast, çocukları ve diğer Pohl komşuları, Eleonore Pohl'la birlikte Yukarı Bavyera'daki Brünings Au'ya kaçtılar.[63] Ertesi ay Oswald Pohl, dev bir Bismarck bıyığıyla basit bir ırgat kılığında saklanmaya başladı. Bu bir sene boyunca işe yaramıştı, lakin Pohl Hitler'in mirasında en çok arananlardan biriydi. 1946 Mayıs'ının başlarında tutuklanışı gazetelerde manşet olmuştu. Pohl, gözaltına alındığında *Vernichttungslager*'nın -imha kampları- varlığını çabucak kabul etti ve, "En düşük pozisyondaki memura kadar herkes toplama kamplarında neler olduğunu biliyor," dedi.[64]

---

sorgulasa da Sereny'ye göre kardeşleri Martin Bormann Jr.'in hikâyesinden şüphe etmiyordu. Stephan ve Norbert Lebert, *My Father's Keeper* (Boston: Little, Brown and Co., 2001), 106–121 (Lebert, Potthast'ın Tegernsee'deki evini yanlış tespit etti). Ayrıca, Dan Bar-On, Legacy of Silence (Cambridge, MA: Harvard University Press, 1989), 179–199. Son olarak, yazarın ısrarı neticesinde Martin Bormann Jr., 17 Şubat 2006'da yazarla yaptığı telefon görüşmesi sırasında hikâyeyi doğruladı. Anlatısını ek detaylar ve düzeltmelerle kanıtlayarak hikâyesinden şüphe edenlere şaşırdığını söyledi.

62 "Bankier des Holocaust: Die geheime Ein-Mann Filiale der Deutschen Bank in Zürich," Gian Trepp, *Die Zeit*, No. 25, 1998. 1944 Temmuz'unda Macar Yahudisi August Wild, gaz odasından kaçmak için bütün servetini SS Ekonomi ve Merkez Ofisi'ne devretti. Yüklü bir ücret karşılığında Kurzmeyer, Zürih'teki Schweizerische Kreditanstalt'ten nakli organize etti. Düzenlemeler gözetilmeksizin August Wild, daha sonraları işlemi örtbas etmek için Oswald Pohl'un emriyle vuruldu.

63 "Report of Charlotte van Berckel about people with whom Himmler regularly contracted," Almanya'daki Müttefik Kontrol Konseyi'ne Hollanda Askerî Misyonu, 28.2.1946, NA RG 319, IRR, Himmler dosyaları, XE-00632.

64 "Pohl, SS Chief of Staff, Captured While Toiling as a Farm Laborer," *New York Times*, 29 Mayıs 1946. İngiliz ajanlar bahçeyi süren Pohl'e yaklaştıklarında, üzerinde yağlı bir işçi kıyafeti vardı ve adının Ludwig Gniss olduğunu iddia etmişti (bu isim, evlat edindiği kızı Heilweg'in gerçek babasının adıydı!) Dorothee Schmitz-Köster, *Kind L 364: Eine Lebensborn Familiengeschichte* (Berlin: Rowohlt, 2007), 57–66. Gerçek adının Pohl olduğuna karşı çıkan kılık değiştirmiş bahçe amelesi, yeleğinin cebindeki iki siyanür tüpüne uzandı. İntiharının yalnızca ufak bir

Hapisteki kocası ve üç çocuğuyla Sigurd Peiper, hafta sonları Persil çamaşır deterjanı satarak yetersiz gelirine katkıda bulunmaya çalışıyordu. Sigurd Peiper'ın mali durumunun aksine, savaşın ardından Himmler'in metresi ve çocukları daha varlıklı görünüyordu. Aralarındaki fark, 1945'te yakalandığında Frau Margarete Himmler'in de söylediği üzere, SS'in zenginliğine ilişkin özel bilgiler olabilir.[65] İlkin Potthast, Oswald Pohl tutuklanıp 7 Haziran 1951'de asılana dek Eleonore Pohl'la birlikte Halfing yakınlarında yaşadı.[66] Daha sonra Hedwig ve çocukları 1952 Nisan'ına kadar yaşayacakları Traunstein yakınlarındaki Tiesendorf'a taşındılar, *Newsweek* muhabirleri de kendisini o zaman keşfedeceklerdi. Sigurd Peiper'la kalmak adına Sinzheim'a da keşfedildikten sonra taşındı.[67] O sırada Eleonore Pohl'e yazdığı bir mektupta, iki çocuğunun da iyiliği için "bütün köprüleri yaktığını ve tüm bağlantısını kopardığını" söyleyecekti.[68]

Savaş sonrası Pohl biyografisi yazan bir yazar tarafından röportaj yapıldığında Potthast, geçmişi geride bırakmakta ısrarcı olmuştu. Tekrar evlenmiş ve çocuklarının soyadlarını değiştirmişti.[69] İnsanların

arbedeyle önüne geçilebildi. "Report of Capt. Harry Schweiger," 20 Haziran 1946 tarihli, WO 32 /12202, PRO, Kew, BK. "Secret Special Interrogation Report on SS Ogruf. SS Owald Pohl," CDSIC(WEA) SIR 38, 4 Haziran 1946, NA, RG 65, FBI Kayıtları, Kutu 25, FBI Dava Dosyaları, Dosya 65-57260 (230/86/6/2).

65 Müttefik müfettişleri, Himmler'in servetinin Almanya dışına transfer edilip edilmediğini öğrenmek istiyorlardı. Frau Himmler sert bir cevap vererek, "Bunu ben de istiyorum," dedi. "Birlikte yaşadığı kadını biliyorsunuz. Size bazı bilgileri verebilecek hâlde olmalı." Margarete Himmler, 6 Aralık 1945, RG-260, OMGUS 3/71-3/5/2, Institut für Zeitgeschichte, Münih.

66 Eleonore Pohl, Halfing'deki Brünings-Au'daki malikânesinde kaldığı süre boyunca Hans Ulrich Rudel'le sık sık irtibat kurdu ve Das Kameradenwerk-Wilfswerk'ten para ve hediyelerle desteklendi: Pohl İnfaz Dosyası, gelen mektup kayıtları, Ulusal Arşivler, RG-238, "Records of War Criminal Prison Nr. 1." Pohl'un Haziran'daki ölümünün ardından, Hedwig Potthast müteakip sonbaharda Pohl'un dul karısına son kez yazdı ve çocukları için yeni bir hayata başlamak adına bağlantılarını tamamen kopardığını söyledi. Schmitz-Köster, *Kind L 364*, 187–199.

67 Koch, *Himmlers Graue Eminenz*, 194.

68 Heilweg Weger, yazar tarafından yapılan mülakat, 12 Temmuz 2012.

69 Hedwig, savaşın ardından bütün Potthast ailesinin geri kalanlarıyla arasındaki mesafeyi korudu, yalnızca kız kardeşinin oğlu tarafından babalarının cenazesinde görüldü (Potthast, mülakat, 12 Mart 2010). Frau Potthast 22 Eylül 1994'te, seksen iki yaşında Alzheimer'dan ötürü öldü. Oğlu Helge ve kızı Nanette Dorothea (doktor oldu) 2012 itibariyle hâlen hayattalar.

önünde geçmişe dair asla konuşmadı. Peiper çocukları da muhtemelen Hedwig Potthast'ın karanlık tarafına dair hiçbir şey bilmiyorlardı, fakat Sigurd için aynı iddia inanılırlığını yitiriyor. Bütün bunlara rağmen Sigurd Peiper için zor zamanlar olduğu da inkar edilemezdi; ne de olsa bütün bu yorgunluğunun yanında üç çocuğunu da tek başına büyütüyordu. Kasabanın dahiliye doktoru Dr. Günther Zimmermann, babasının lösemiden öldüğü göz önüne alınınca Sigurd'un kanının durumu hakkında endişe duyuyordu.[70] Aileyi kurtarabilmek adına Jochen Peiper'ın serbest bırakılması gerektiğini savundu.

1954'te başkalarının da Landsberg'den ayrıldığını gören Peiper ve avukatı Dr. Eugen Leer, şartlı tahliye konusunda üstelemeye başladılar. Bu amaçla, Ardenler Taarruzu'nda 2. SS Panzerkorps'a liderlik eden eski SS arkadaşları Rudi Lehmann ve Willi Bittrich'in yardımına başvurdu.[71] 14 Mayıs'ta Peiper Lehmann'a "sivil bir varoluşa girmenin bir yolunu bulmaya" yardım ettikleri için teşekkür etti. O sırada Lehmann'la birlikte Heidelberg'deki Schnellpressen A. G. için çalışmasını teklif ediyorlardı. Peiper, Lehmann'la savaş sırasında Paris'teki maceraları neticesinde Fransızcasının yeterince iyi olduğunu söylese de, dile hâkimiyeti çeviri seviyesinde değildi. Şartlı tahliye coğrafi sınırların dışında seyahate izin vermediğinden, Heidelberg de çekici görünmüyordu. Sigurd, bir kariyeri olduğu ve bir daire tuttuğu için Sinzheim'dan taşınmayacaktı. Peiper, "Önü iyi veya kötü açık bir dönem için anlaşılır şekilde bundan vazgeçmek istemiyor," diye yazdı. Çocuklar da okula gidiyorlardı, bu da büyük bir etmendi.[72]

21 Mayıs 1954'te ABD Ordusu, Peiper'ın cezasını otuz beş yıl hapse düşürdü -pratikte müebbetten pek farkı yoktu ama yine de indirimdi. Haberin verdiği hevesle Peiper, kendisini "kaderci bir iyimser" olarak adlandırarak derhal af talebinde bulundu. Cevap bir kez daha hayır olmuştu.

Daha sonra 20 Aralık 1955'te Sigurd Peiper, Sinzheim'dan potansiyel şartlı tahliye memuru Dr. Theodor Knapp'a şunları yazdı: "Belli ki çocuklarım için kocamın olmadığı 14. Noel'in mumlarını yakmak

70 RG 549, Peiper Şartlı Tahliye Dosyaları, Kutu 94, a.g.e., Dr. Günther Zimmermann'ın mektubu, 5 Kasım 1953.

71 Belki de daha da önemlisi, Willi Bittrich 1943'te bir süreliğine SS Süvari Tümeni'ne komuta etmişti; bu teşkil, savaşta sayısız savaş suçuna karışmıştı.

72 Peiper'dan Lehmann'a, 18 Mayıs 1954, Klink Evrakı, BA-MA.

zorunda kalacağım. Hayal kırıklığımız çok büyük." Fakat bu da işe yaramamıştı ve Jochen halen hapisteydi.[73]

Daha sonra, 1956 yazının sonlarında Peiper'ın af talebinin nihayet kabul edilebileceğine dair işaretler gelmeye başladı.[74] Şartlı tahliye kurulu, Albert Prinzing ve Porsche ailesi üzerindeki şüpheler nedeniyle Peiper'ın Porsche'de çalışma planına itiraz ettiğinden, Dr. Knapp Paul Lechler'in kimya firmasında alternatif bir iş ayarladı. Fakat Peiper, Porsche'yi öne sürerek buna karşı çıktı. Lechler'in evanjelik bir Hristiyan ve ateşli bir Nazi karşıtı olduğu -ıslah olmamış Jochen Peiper ile tamamen çelişen bir *Weltanschauung*'du- söylenmemişti. Knapp, "Eğitimini düşünecek olursak ona en uygun meslek olur," dedi.[75] Ardından Porsche'nin personel müdürü Alfred de Maight, Peiper'ın potansiyel sponsoru olarak Prinzing'in yerini aldı.

Fakat büyük bir tümsek her şeyi raydan çıkarmakla tehdit ediyordu. *Neue İllustrierte'deki* kışkırtıcı bir makale, Peiper ve diğer Leibstandarte subaylarının 1944 Mayıs'ında Belçika Beverloo yakınlarında birkaç Alman SS erinin infazına liderlik ettiklerini ortaya çıkardı. Çamurlu su bir kez daha karıştırılmıştı, lakin eski Leibstandarte eczacısı Helmut Seidenglanz, ortak bir konuyu konuşmak için ilgili taraflarla -SS yargıcı Dr. Christian Jochum, Dr. Gerhard Franz, Hans Gruhle, Gerhard Nüske ve Teddi Wisch- temasa geçti. Seidenglanz, hikâyelerinde herkesin aynı noktada olduğundan emin olmak adına Peiper'ı Landsberg'de birkaç kez ziyaret dahi etti.[76]

---

73 Theodor Knapp'dan Dr. Emil Lersch'e mektup, 6 Aralık 1956, BA-K, Parole Akte Peiper, B305/762-763.

74 Amerikan şartlı tahliye memuru Deforest A. Barton, Peiper'ın şartlı tahliye başvurusunu ironik, fakat olumlu bir gözle inceledi. "Eski bir tank subayı olan başvuru sahibi, Porsche firmasında kullanmayı umduğu ciddi bir mekanik eğitime sahiptir." "Re-submission for 2nd Parole Application-Joachim Peiper," 1 Ağustos 1956, NA RG 549, Şartlı Tahliye Dosyaları.

75 T. Knapp'tan D. A. Barton'a, 24 Temmuz ve 1 Kasım 1956, RG 549, Şartlı Tahliye Kayıtları, *a.g.e.* "Her halükarda gelecekteki hayatı zorlu olacak."

76 Leibstandarte'nin tümen eczacısı Helmut Seidenglanz, Peiper'ı Landsberg'de şu tarihlerde ziyaret etti: 3 Ocak 1953 (*12. SS Pz. Tümeni*'nden SS Teğmen Wilhelm Blume'yle), 20 Aralık 1954 (Hans Sender'la) ve 19 Aralık 1955'te. Seidenglanz, 1944 Mayıs'ında Belçika'daki Leibstandarte acemilerinin infazlarının soruşturulması sırasında önemli bir rol oynadı. RG 549, "Records Related to Parolees, Joachim Peiper," Kutu 94 (290/59/30-31/2-1). Leibstandarte'nin hukukçusu

Yasal makamlar Peiper'la 30 Ağustos 1956'da hadiseye ilişkin konuştuğunda, ona ne söyleyeceği söylenmişti. "*'Neue İllustrierte'* dergisinde çıkan makaleden haberdarım," diye başladı, "fakat baştan sona yanlış. Tümenin saha mahkemesinin sıradan bir duruşmasıydı. Adamlar SS'in yedeği olarak SS Hitlerjugend Tümeni mensubuydular. ... Bu insanlar tepeden tırnağa eğitimliydiler, fakat eski birliklerinden salıverilmişlerdi. Yani, en iyi *Menschenmaterial* değildiler."[77]

Fakat Peiper'ın kelime tercihleri -*en iyi insan materyali olmamaları*- kötü bir akor gibiydi. Peiper ve diğerleri halen Nazi ağzında kalsalar dahi, adamların infaz emri için kendilerini değil SS rejimini suçmalayı başardılar. Yine de Peiper, 1956 yazından güzüne geçilirken halen beton konutundaydı. 7 Kasım 1956'da Flensburg başsavcısı, Peiper'ın bu meseledeki suçlamalar nedeniyle muhtemelen seçilmeyeceğini yazdı.[78] 30 Kasım'da, Leibstandarte'deki kendi yoldaşları tarafından hor görülen Georg Preuss dahi serbest bırakılmıştı.[79] Peiper'ı çıkarmak için ne gerekecekti?

Yaklaşan Noel mevsimi bunu halletti. 6 Aralık'ta şartlı tahliye memuru Bad Godesberg'deki federal yargıca başvuruda bulundu. *Neue İllustrierte*'deki makalede ortaya atılan kabahat iddialarının hiçbiri yargıya taşınmayacaktı. Avukatı, karma kurula geçen yılın Peiper'ın ailesi için oldukça ağır geçtiğini ve eşi Sigurd'un şu an hasta olduğunu

Christian Jochum'un BDC dosyası (A3343-SSO-139A) olaydan hiç bahsetmiyordu, fakat Leibstandarte'ye gelmeden önce Totenkopf'ta olduğunu gösteriyordu.

77 "Die Mörder sind immer noch unter uns," başlıklı makale *Neue İllustrierte*'de 1955 Aralık'ında yayınlandı. Peiper, 30 Temmuz 1956'da Landsberg'de Belçika'daki genç SS acemilerinin infazları konusunda sorgulandı. Staatsanwaltschaft Flensburg 2 Js 437/56 AR 491/66. Dosyanın şimdiki yeri, Bundesarchiv Ludwigsburg 124 AR 491/1966.

78 Oberstaatsanwalt'ten Dr. Emil Lersch'e mektup, 7 Kasım 1956, BA-K, Parole Akte Peiper, B305/762–763.

79 Peiper gibi Preuss'a da yıllarca af başvuruları sırasında zorluk yaşatılmıştı. 1955'te Preuss, Leibstandarte'nin eski komutanı Ruslarca serbest bırakıldıktan sonra, o da Hamburglu olan Wilhelm Mohnke'ye bir mektup yazdı. Salıverildikten sonra Preuss, Hamburg'da Bran & Luebbe'de ofis işleri yapmaya başladı, fakat bunu uygun bulmadı. 1957'den 1958'e kadar şartlı tahliye kuruluna, yeni *Bundeswehr*'e üsteğmen veya yüzbaşı olarak girmesine izin vermeleri için dilekçe yazdı. NA, RG549, Karargâh Kayıtları, ABD Avrupa Ordusu, Şartlı Tahliye Dosyalarına İlişkin Kayıtlar, 1945-1958, Kutu 98 ve 99.

söyledi. Noel mumlarını on beşinci kez Jochen olmaksızın mı yakması gerekecekti?[80]

21 Aralık saat 15:35'te, Landsberg'in içindeki bir teleprinter, hapishane müdürü Binbaşı Daniel W. Stubbs'a gönderilen gizli bir mesaj almıştı:

> Karma Kurul'un oybirliğiyle alınan tavsiyesi sonucunda, savaş suçları tutuklusu Jochen Peiper'ın şartlı tahliye ile serbest bırakılmasına ilişkin emir 21 Aralık 1956'da imzalanmıştır. Tahliyesi 22 Aralık 1956, saat 14:00'da gerçekleştirilecektir.

GİZLİ ABD ORDU EMRİ, MESAJIN İÇERİĞİNİN NOEL'İN ERTESİ gününe kadar gizli tutulacağını vurguluyordu.[81] Peiper'ın tahliyesi bomba etkisi yaratacaktı -Soğuk Savaş'ın sismik bir olayıydı.[82]

---

80 Theodor Knapp'dan Dr. Emil Lersch'e mektup, 6 Aralık 1956, BA-K, Parole Akte Peiper, B305/762-763.

81 "HQ US Army, Europe, Secret, Staff Message Control: From USAREAUR to DA FORJAGW, CINFO, TPMG," NA RG 549, a.g.e., 21 Aralık 1956. Peiper'ın şartlı tahliyesi için asıl ordu emri 19 Aralık 1956'da geldi. "Cases Tried, Miscellaneous Orders of Parole," RG 549, Kutu 507, USAREUR Kayıtları.

82 İdama mahkûm edilmesine rağmen Jochen Peiper, on bir yıldan biraz fazla bir süredir hapisteydi. Ellis daha sonraları, "Onu asmalıydık," dedi. "Mahkemeler onun asılmasına hükmetti ve askerleri onun sorumlu olması gereken şeyleri yaptı," Ellis Sözlü Tarih, *a.g.e.*, 44. Fakat savcılıktaki herkes böyle bakmıyordu. Ellis'in sağ kolu Ralph Shumacker yazara şunları söyledi: "Elli yıl sonra bugün, idama mahkûm ettiğimiz adamların öldürülmemelerine ve cezalarının hafifletilmesine seviniyorum. ... O zamanlar durumlarına karşı hiçbir sempati duymuyordum, fakat zaman bazı şeyleri değiştiriyor ve bugün bu konuda farklı düşünüyorum." Ralph Shumacker, yazar tarafından yapılan mülakat, 2 Kasım 1996.

On Altıncı Bölüm

ENGELLİ KOŞU

22 ARALIK 1956'DA, LANDSBERG-LECH'TEKİ YAYILAN HAPİSHANEDE iki Amerikan askeri 99 numaralı mahkûm Joachim Peiper'ı ziyarete geldi. 216 numaralı hücreye yaklaşırlarken, yalnız bir uğultuyla dolu hapishanenin gri duvarları arasında, ayak sesleri aydınlık koridorlarda yankılanıyordu.[1] Ağır tahta kapı açıldı. Hâkî renkli üniformalarıyla iki Amerikalı, sandalyede oturan adamı görmek için kafalarını uzattılar. Adam oldukça şaşırmış görünüyordu. Birisi ona, "Peiper, gitmekte özgürsün," dedi. Diğeri ise kaşlarını çattı. "Anlamıyor mu?" Her ikisi de Noel affı için emri gelen, giydiği hapishane önlüğüne hiç uymayan bakımlı mahkûma bakıyorlardı. İkinci adam ilkine döndü, "Sanırım göz kapağının kıpırdadığını gördüm."[2]

Joachim Peiper o cumartesi öğleden sonra özgürlüğüne adım atarken, ailesi buna dair hiçbir şey bilmiyordu. Hapishanenin girişinde şartlı tahliye irtibat görevlisi Helmuth Meng ve ABD şartlı tahliye memuru Deforest A. Barton bekliyordu. Texaslı Barton, Peiper'ın elini sıktı. 14:05'te Peiper kağıtları imzalayarak karla kaplı hapishane

---

1 Archiv des Erzbistums München und Freising, Münih, NL Morgenschweis, Dosya 32.

2 Wieselmann, mülakat, 13 Mayıs 1999. "Jochen Peiper, babam Heinz-Ulrich Wieselmann'ın yakın bir arkadaşı oldu. ... Peiper daima salıverilişinin hikâyesini anlatırdı." Peiper'a yaklaşan iki adam muhtemelen Yüzbaşı Wilson Morris ve daha sonra Binbaşı Stubbs'un önünde onun şartlı tahliyeyle çıkışına tanık olan Üsteğmen William J. Miller'dı. Peiper'ı Helmut Meng ve Deforest Barton karşılamıştı ve ardından ev sahibi Bay Hartmann'la görüşmek üzere Stuttgart'a giden trene bindi. H. Peiper, Stutterecker'ın yaptığı röportaj, 28 Şubat 2009.

kapısının dışına çıktı.[3] On yılı aşkın süredir Landsberg'de tutukluydu. Birazdan dışarıda olacaktı. Hava soğuk ve bulutluydu, fakat içgüdüsel bir şekilde yukarı doğru -duvarsız bir kış göğüne- baktı. Meng'le birlikte yürüyen Peiper, kale gibi hapishanenin ve demir kapısının önünden ayaklarını sürüyerek karşıya geçti. Bahnhof'a ulaşmaları için Hindenburgring üzerinden caddeyi geçmeleri yeterliydi. Kısa süre sonra eski SS albayı ve Meng, kendilerini önce Augsburg'a oradan da Stuttgart'a götürecek olan kırmızı renkli bir trene bindiler. Tren vagonlarının levhayı andıran cam pencerelerinden manzara, önce Landsberg sokaklarına ve ardından hızla geçen kırsala bürünmüştü. Başka biri için kasvetli bir panoramaydı, fakat Peiper için akan manzara sevinçten havalara uçuran cinstendi. Nihayet, otuz sene öncesinde Hitler'in kendi hapishanesi olan bu lanetli esaret noktasından ayrılıyordu.

Peiper özgürdü, fakat sınırlamaları vardı: Hüküm giymiş bir savaş suçlusu olarak şartlı tahliyedeydi. Stuttgart'taki Feuerbach'ta yeni ev sahibi Dr. August Hartmann ve sponsoru Dr. Theodor Knapp'la görüştü. Polisteki kayıt işlemlerinin ardından Dr. Knapp ile şartlı tahliye planını konuşmak için birkaç saat harcadı. Peiper gün boyunca Porsche otomotiv firmasındaki yeni işinde çalışacak ve geceleyin Klagenfurtstrasse No. 4'teki tek odalı dairesine uyumak için dönecekti. Ailesini Stuttgart'a taşımak için çaba sarf edecekti, fakat ev sıkıntısı nedeniyle bu biraz zaman alacaktı. O zamana dek hafta sonları ve tatillerde Sinzheim'daki ailesini ziyaret edebilecekti.[4] Resmi işlerin tamamlanmasıyla birlikte o öğleden sonra Jochen, Baden yakınlarındaki ailesine kavuşmak için bir kez daha trene bindi. Noel'den yalnızca birkaç gün öncesiydi.

3 "Morning Report 22 December 1956, War Criminal Prison Nr. 1," NA RG 549, "Records Relating to War Criminal Prison No. 1," 290/59/18/1-2. Kutu 2. Ayrıca, "Control Visit Report-December 22, 23 and 24, 1956," Almanya Amerikan Büyükelçiliği, Bad Godesberg, 15 Ocak 1958 (aynı yer). Savaş sonrası efsanelerinin aksine Peiper, salıverilen son Malmédy tutuklusu değildi. Bu ayrımcılık, Baugnez kavşağında bir Amerikalı esiri birkaç kişinin şahit olduğu bir eylemle vahşice infaz ettiği itirafında bulunan Hubert Huber'a kadar gitmişti. Huber 22 Ocak 1957'de serbest bırakıldı, Landsberg, Kutu 2.

4 "Control Visit Report: 22 December 1956," Helmut Meng, ABD Şartlı Tahliye Memuru Ofis Kayıtları, Bad Godesberg, RG 549, Şartlı Tahliye Dosyaları. Meng, doğrudan Peiper'ı denetlemekten sorumlu Dr. Knapp'ın da aralarında bulunduğu şartlı tahliye memurları genel ofisinin başındaydı.

Radyo dinleyen arkadaşlarından gelen bir telefon, Sigurd'a eşinin hapisten çıktığını bildiriyordu. Uzun zamandır aralarında olmayan aile babası Noel arifesinde geldi. Eve dönüş şartları, Prusyalı duyarlılıkları için bile fazla duygu ve duygusal boşalma içeriyordu. Peiper özgürlüğüne kavuştuğu için çok heyecanlıydı, fakat beklentiler büyüktü ve aile karşılaması da biraz garipti. On dört yaşındaki Hinrich, ayrı yaşayan babasını tatillerde görmekten ziyade arkadaşlarıyla kayak etkinliği planlamakla meşguldü. Elke ise artık on altı yaşındaydı ve bir *Backfisch*'ti -genç ergen. Hinrich daha sonraları, "Eve döndüğü için çok mutluyduk, fakat bir aile olarak yıllardır yalnızca annemizle birlikteydik," diyecekti.[5] Geleneksel kaz ve *Rotkraut*[6] vardı, fakat Noel arifesi yemeği garip bir şekilde tatsız geçmişti.

Karı koca arasındaki ilişki bile gergin görünüyordu. Sigurd savaş sırasında kocasını acı verecek kadar az görmüştü -yalnızca kısacık ziyaretler olmuştu- öyle ki, hepsi savaş yıllarında doğan üç çocuğunun babalarına dair net bir hatıraları dahi olmamıştı. Savaşın ardından, on bir sene boyunca tek ebeveyn olarak ailesini büyütmüş ve eşinin yaklaşan ölümünün gölgesinde yaşamıştı. Landsberg'de tecrit edildiğinden çocuklar babalarını zar zor tanıyorlardı. Üniformalı fotoğrafı şömine rafında yaşayan savaş dönemi kahramanıydı.

> Babam serbest bırakıldığında, anne ve yarı yetişmiş çocukların hâlihazırda sıkı bir topluluk oluşturduğu bir aileye dönmüştü. Babamı yalnızca fotoğraflar ve zaman zaman Landsberg'e yaptığımız ziyaretler sayesinde tanıyorduk. Ona alışmamız kolay olmadı ve ailemize gerçekten kabul edilmesi biraz zaman aldı.[7]

Beklenildiği üzere "Papa", ekmeğin üzerine bolca tereyağı sürülmesi gibi sıradan şeyler karşısında rahatsız görünüyordu -esasen şoktaydı. Peiper, Landsberg'de elinden gelen her şeyi biriktirmişti; tereyağından kalanları biriktirmiş ve çocukları için şekerle takas etmişti. Böylesi bir tutumluluk şimdi yersiz görünüyordu. Yeni Almanya, iş dünyası ve Batı kapitalizmiyle dolup taşıyordu.

---

5 Bu bölümdeki bütün alıntılar, H. Peiper, mülakatlar, 5 ve 21 Mayıs 1999.

6 Kırmızılahana, soğan, elma ve şarap kullanılarak yapılan bir Alman yemeği. (ç.n.)

7 Elke Peiper'dan Whiting'e, *Jochen Peiper*, 171.

Sigurd kararlı bir şekilde çocuklarını büyütmeye odaklıyken, Jochen de halen savaşa ve hapiste geçirdiği zamana takılıp kalmıştı. Oğlu, "İlk başta onun için çok zor oldu. Geçmişine odaklanmıştı ve ben onun geçmişiyle ilgilenmiyordum. Geçmişine dair bir şey duymak istememiştik," diyordu. Her halükarda yeni gelen babaları çok sık yanlarında olamıyordu. Şartlı tahliye kısıtlamaları nedeniyle zamanının çoğunu Stuttgart'ta çalışarak veya küçük dairesinde geçiriyordu. Hafta sonları ise onları görmek için Sinzheim'a üç saatlik yolculuk yapıyordu.[8]

Resmi olarak ortada bir gerginlik görünmüyordu. Dr. Knapp, 15 Ocak 1957'de müvekkilini görmeye geldiğinde onu uyum sağlar hâlde buldu. Porsche'nin personel müdürü Alfred de Maight, Peiper'ın satış departmanında yaptığı çalışmalar hakkında olumlu bir rapor hazırlamıştı. "İş arkadaşlarıyla arası iyiydi," fakat Maight, "basındaki umumi saldırıların bir an önce durdurulması gerektiğinden" yakınıyordu. Yeni çalışanlarının olumsuz şöhreti Porsche'ye çok da etki etmemişti. Knapp müvekkilinin gerginliğini fark etti, fakat bu oldukça anlaşılır bir şeydi -tahliyesi ciddi bir kargaşa yaratmıştı.[9]

ABD Ordusu darbeyi hafifletmek adına elinden geleni yapmıştı. Tatil, Peiper'ın tahliyesinin farkındalığını pek tabii yavaşlatmıştı. Yine de tahliyesinin ertesi günü *Stars and Stripes* Tennesseeli Amerikan senatörü Estes Kefauver'in sert ithamlarını alıntılamıştı. "Peiper ve grubu sadist katillerin en kötüleridir," diyordu.[10] Benzer şekilde, Almanya'daki Müttefik Yüksek Komisyonu'nun eski başyargıcı William Clark, Peiper'ın serbest bırakılmasını sert bir şekilde eleştirdi: "Dışişleri Bakanlığımızın bu suçluları serbest bırakmak için üç Batı Alman üyeden oluşan bir

---

8 Peiper, 5 Ocak'ta ailesini üç saatliğine ve hafta sonu Sinzheim'da kaldığı 11 Ocak'ta bir kez daha ziyaret etti. RG 549, Peiper Şartlı Tahliye Dosyaları.

9 "Monthly Report of the Parolee," 16 Ocak 1957, NA RG 338, a.g.e., Kutu 94. Peiper'ın Porsche'deki ilk işinin araba yıkama olduğu iddiası için, H. Peiper, mülakat. Muhtemelen abartılıysa da evde sıklıkla tekrarlanan bir hikâyeydi.

10 "Malmédy Figure Freed," *New York Times*, 23 Aralık 1956. Ayrıca, "Malmédy Col Wins Release" ve "Kefauver Irate at Freeing of Malmédy Colonel," *Stars and Stripes*, 23 ve 24 Aralık 1956. 1956'da Demokrat başkan yardımcısı adayı Kefauver, Dışişleri Bakanı John Foster Dulles'a yazarak, Peiper'ın şartlı tahliyesinin "gelecekte savaş suçu işleyecek olanların hakkaniyetli şekilde cezalandırılmasının, gelecekteki vahşetleri caydıracağına ilişkin sahip oldukları bütün umutları yok edeceğinden" şikâyet etti.

kurul oluşturması bana kalırsa tam bir utanç."[11] Fakat en dokunaklısı, Malmédy kavşağındaki infazdan kurtulabilen tek ABD Ordusu subayı Teğmen Virgil Lary Jr.'ın acı yakarışları olmuştu. "Katledilen adamlarımın çığlıkları halen kulaklarımda çınlıyor," diye ağladı. "Hayatta kalanlarımız için her tahliye ayrı bir kalp yarası demek."[12]

Eski Waffen-SS gazileri ise sevinmişlerdi. *Der Freiwillige*'nın ocak sayısında Peiper, Landsberg'de haksız yere tutulan, uzun süredir acı çeken "Waffen-SS'in Meşe Yapraklı ve Kılıçlı Şövalye Haçı'na sahip yoldaşı ve albayı" olarak betimlendi. Ona, "yeni bir hayatın başlangıcı için en içten dilekler ve yürekten selamlar" gönderdiler. Peiper serbest bırakıldığında meydana gelen bu duygu patlamaları çok belirgindi. Hassas şartlı tahliyesi göz önüne alındığında, sessiz kalması her ne kadar önemli olsa da abartısız bir kutlama gerçekleştirilmişti. Frau Peiper, eski yoldaşlardan evlerine gelen tebrik telgrafları, Noel paketleri, çiçekler ve hatta paraya boğulmuştu. HIAG'ın SS yayınının aynı sayısında Jochen, eski SS Teğmen Helmut Seidenglanz'dan kendisine iyi dilek ve daha fazlasını gönderen adı bilinen bilinmeyen pek çok gaziye teşekkürlerini iletmesini istedi.[13]

Peiper, eski yoldaşlarının hayranlığına aldırmadan değişen bir dünyaya girmişti. Savaş sırasında benimsediği Nasyonal Sosyalist kültür -en azından umumi olarak- ortadan kaybolmuştu. Almanya'nın kıtanın efendisi olduğu on iki yıl öncesinden kimse bahsetmiyordu! Herkeste derin bir kolektif hafıza kaybı, alttan alta daima süren bir endişe ve küskün bir suçluluk duygusu varmış gibi görünüyordu. Savaşta, bilhassa da "suçlu" addedilen Waffen-SS'ten mümkün olduğunca bahis açılmıyordu. Hitler -daha da kötüsü, Himmler- adı artık yasaklı sözlüğün bir parçasıydı. Şiddetle kınanmadığı sürece bu isimler fısıltılarda dahi duyulmuyordu.

O esnada Peiper'ın işvereni Porsche K. G., SS'lerle dolup taşıyordu. Başkanı Ferry Porsche, savaş sırasında kaliteli savaş makineleri üretmek için Hitler'le birlikte çalışan Dr. Ferdinand Porsche'nin altın elli oğluydu. Ferry hatıratında, son derece başarılı amfibi cip Schwimmwagen'ın tasarımındaki rolü için Himmler'in kendisine beklenmedik bir şekilde

11 "Peiper's Release Assailed by Clark," *Stars and Stripes*, 1 Ocak 1957. Karma kurul üyeleri arasında ABD'den Spencer Phenix, Büyük Britanya'dan Sör Edward Jackson, Fransa'dan Henri Eschback ve Batı Almanya'dan Gottfried Kuhnt, Emil Lersch ve Helmuth von Weber bulunuyordu.

12 "Victim wants Malmédy Col kept in Jail," *United Press*, 3 Ocak 1956.

13 "Jochen Peiper dankt, and Jochen Peiper endlich Frei!" *Der Freiwillige*, Ocak 1957.

SS üyeliği bahşettiğini iddia ediyordu. Yine de gerçekte, Irk ve Yerleşim Ana Dairesi -Rasse und Siedlungs Hauptamt- için gerekli evrak işlerini de hallederek 17 Aralık 1938'de SS'e *gönüllü* olmuştu.[14] Daha sonra Himmler, Porsche'ye Totenkopf yüzüğü vermişti.[15] Şirket çalışanlarının çoğunu eski SS'ler oluşturuyordu. Bunların arasında Himmler'in yarış ekibinin en iyilerinden biri olan Huschke von Hanstein ve daha sonra Fransa'daki Porsche satış müdürü olacak Gertrud Scholtz-Klink'in oğlu Hans Klink de vardı. Porsche, Hitler'in ağzı kaba ve kadın düşkünü şoförü Erich Kempka'yı dahi işe almıştı. Kempka, arabaları müşterilere teslim etmeden önce son dokunuşları yapıyordu. 1950'lerin Alman ekonomik mucizesi *Wirtschaftswunder*'da Porsche K. G., en azından kısmen modern bir SS şirketiydi!

Ülke Sovyet işgaliyle ikiyi bölünmüş olsa dahi ortalama bir Batı Alman iyi yaşıyor gibi görünüyordu. Fakat Yukarı Bavyera'daki Peiper ailesi için işler riskliydi. Peiper serbest bırakıldığı zaman bir savaş esiri tazminatı almıştı, lakin bununla geçimini zar zor sağlayabiliyordu.[16] Peiper'ın sabah gazetesinde acı bir manşet vardı. 1957'de Soğuk Savaş sanki roket motoru takılmışçasına hızlanmıştı. Anavatan, tam da memleketi Berlin boyunca ikiye bölünmüştü. 1944 Aralık'ında Ardenlerde Amerikalı Albay McCown'u uyardığı Bolşevik tehlikesi, şimdi her zamankinden çok daha gerçek görünüyordu. Peiper'ın o yıllar baş düşmanı Sovyet Rusya, Avrupa'yı daha önce hiç olmadığı kadar tehdit ediyordu. Şimdi Rusların bir de nükleer silahları vardı! Tahliyesini müteakip aylarda şok edici teknolojik boyutlara sahip bir roket programı ve küresel atomik Armageddon olasılığını doğuran Sputnik'i başlattılar. Almanya'nın Rus bozkırlarındaki başarısızlığı artık Peiper'a her zamankinden daha çok acı veriyordu.[17]

14 Ferry Porsche ve Günther Molter, *Ferry Porsche: Autos sind Mein Leben* (Stuttgart: Motorbuch Verlag, 1994), 124–125.

15 Ferdinand Porsche'nin BDC dosyası, A3343-SSO-389A. 19 Eylül 1909'da Viyana'da doğdu, 1 Ağustos 1941'de 346167 üye numarasıyla mensubu olduğu SS'te Teğmen rütbesiyle subay oldu.

16 Peiper Landsberg'den salıverildiğinde 6.000 Mark aldı. Deutsche Gewerschaftsbund (Alman İşçi Sendikaları Federasyonu) tarafından *Feinde der Demokratie* (Demokrasi Düşmanlar) adlı bültenlerinde kınandı, 7 no. 9 (1958), 9A ve 9B.

17 Peiper'ın dönemindeki diğer Waffen-SS'ten akranları buna daha fazla katılamazlardı. Tutuklu olduğu sırada Kurt Meyer, etrafındakilere Rusya ve Batı arasında beş yıl içinde büyük bir savaş çıkacağını ve Almanya'nın muhtemelen kurban

Almanya, Amerika ve Büyük Britanya'nın önemli bir müttefiki hâline gelse de, Adenauer'in Almanya'sında yaşayan ve gazetelere iğneleyici eleştiriler yazan binlerce SS gazisi vardı. Adenauer bizzat bu konu hakkında, "Sanırım artık Nazilerin cadı avını sonlandırma vakti geldi," dedi.[18] Soğuk Savaş Avrupası'nda Alman silah arkadaşları, öldürülen sivillerin ve Müttefik askerlerin hatıralarından daha mı kıymetliydi? Savaşı kazananların, savaş suçları işlenip işlenmediğini adilce yargılamaları mümkün müydü?[19] Böylelikle 1957 baharında bir adam, eski Waffen-SS'in sekiz bin mensubuna hitap etmek için Bavyera, Karlberg'de kürsüye çıktı. Konuşmacı, ihtiyar Kurt "Panzer" Meyer'den başkası değildi. "SS birlikleri," diye gürledi, "Oradour'daki katliamın dışında hiçbir suç işlememiştir ve bu, tek bir adamın eylemiydi."[20] Oradour'un bahsi dahi Das Reich gazileri arasında protesto fırtınasının kopmasına sebep oldu ve Meyer bu hatayı bir daha asla yapmadı! Meyer'in konuşmasının sonunda SS gazileri kendiliğinden şarkı -yasaklı Nazi marşının duygu yüklü ilk dörtlüğü, *Deutschland, Deutschland über alles*- söylemeye başladılar.[21]

1945'TEKİ SON PERDEDEN BU YANA WAFFEN-SS GAZİLERİ kendilerini Nasyonal Sosyalizm adına gerçekleştirilen vahşetlerden uzak tutmaya gayret ettiler. Fakat Nazizmin elit sancaktarları olarak

---

olacağını söylemişti. HIAG, "Sonderbeilage zum Informationsbrief Nr. 20 vom 20. Dez.1958," Sammlung Vorpersal, BA-MA, N756/413.

18 John Dornberg, *Schizophrenic Germany* (New York: Macmillan, 1961), 121. 23 Ekim 1952'de Bundestag'da yapılan bir tartışmada Adenauer, yüksek mevkilerdeki diplomatlarının %66'sının eski Naziler olduğunu itiraf etti.

19 Bu soruya dair ilgi çekici bir tartışma için bkz. David J. Bercuson, "War and War Crime: A Historian's Perspective," Askerî ve Stratejik Araştırmalar Merkezi, Calgary Üniversitesi, 2001.

20 Dornberg, *Schizophrenic Germany*, 113. Meyer, Oradour-sur-Glane'deki vahşetin günah keçisi hâline gelen SS Binbaşı Adolf Diekmann'dan bahsediyordu. Hadiseden kısa bir süre sonra topçu atışıyla öldürülmüştü. Meyer, "Bir askerî mahkemeye çıkması planlanıyordu," dedi, "fakat yargılanmadan önce bir kahraman gibi öldü."

21 "Deutschland, Deutschland über alles" bir Nazi eseri değildi, bilakis 1922'de sosyal demokrat cumhurbaşkanı tarafından tanıtılan, Alman şair Hoffman von Fallersleben'ın dizeleriydi. 1797'de Joseph Haydn tarafından Avusturya İmparatoru Franz Joseph'in onuruna bestelenen bir melodiye uyarlandı. Marş o kadar popülerdi ki Almanlar onu kaldırmaya cesaret edemediler. Kaldırmak yerine 1933'te Horst Wessel Lied olarak adlandırdıkları kendi eserlerini eklediler ve böylelikle Hitler döneminde tüm resmî törenlerde çalınan iki marş ortaya çıktı.

ideolojik kalıpta yaratılan bir askerî güç, böylesi bir girişimde başarılı olabilir mi? Bazı açılardan çok da oldukları söylenemezdi; Meyer, eski SS'ler arasında çılgın bir popülariteye sahipti. 1958'deki buluşmaya geldiğinde karşısında kendisine bakan on beş bin hayranı vardı:

> Savaş sırasında Alman milletini rezil eden birtakım şeyler yaşandı. Waffen-SS'in eski askerleri, savaş suçları işlendiğini bilecek ve bu suçlardan tiksinecek kadar yüreklidirler. Eski düşmanlarımızca suçlandığımız olayların tamamının propaganda icatları olduğunu düşünmek ve bunları reddetmek aptallık olur. ... Onlardan propaganda malzemesi çıkardıkları açık. ... Sonuçta onlar galipler, bizler ise mağluplar olarak hiçbir hakka sahip değiliz. Fakat suçlar işlendi. ... Hapistekiler kendilerini savunamazlar. Sayısız mezarlarda yatanların artık sesleri dahi yok.[22]

Fakat Meyer'in Waffen-SS için anlayış çağrısı Peiper'ı pek etkilememişti. Galiplerce yargılanan mağlup Peiper, efsanevi SS savaş kahramanı mertebesinden *Vorbestrafter*'ya -sabıka kaydı olan- düşmüştü. İşvereni de Porsche'ydi -Hitler güçlerinin Avrupa'yı fethetmeye çabaladığı Tiger tanklarından bazılarını üreten Prof. Porsche! Her zaman anlattığı gibi -Peiper'ın en sevdiği hikâye- 1957 Ocak'ının birinci günü Porsche'deki ilk işi araba yıkamaktı.[23] Fakat şartlı tahliye memurunun raporlarında kanıtlandığı üzere gerçek daha az renkliydi. Flebit[24] rahatsızlığından ötürü Peiper neredeyse anında ofis işleriyle sınırlandırılmıştı. Aylık 477 Mark kazanıyordu -o dönem için 120 Amerikan dolarına eşitti.[25] Elinden gelenin en iyisini yapan Jochen Peiper, kendisini "saf asker" olarak tanıttı.

---

22 Kurt Meyer, *Grenadier*, 392. Fakat tutsaklığı sırasında toplama kamplarına ilişkin bilgisi sorulduğunda Meyer, onlar hakkında hiçbir bilgisinin olmadığını söyledi. Cephede çarpışmakla aşırı meşguldü. MacDonald, *Trial of Kurt Meyer*, 79.

23 H. Peiper, mülakat, 19 Mayıs 1999. Peiper'ın bu hikâyeyi etrafındaki herkese tekrar tekrar anlattığına ve hikâyenin kendi başına bir yaşam kazandığına dikkat edilmelidir. Bkz. Benno Müller'den Willis Everett'e mektup (10 Eylül 1959, Everett Evrakı) ve diğer örnekler için Wieselmann, mülakat.

24 Flebit, toplardamarların inflamasyonu sonucu damarda pıhtı oluşmasıdır. (ç.n.)

25 Peiper, 1957'de Porsche'de çalışmaya başladığında 477 Mark kazanacaktı. RG 549, "Records Relating to Parolees 1945–1948, Joachim Peiper," Kutu 94, 290/59/30/2-1. Dr. Ferdinand Porsche'nin 24 Ekim 1955 tarihli mektubu.

Şartlı tahliye koşullarında Peiper'ın eski SS yoldaşlarıyla herhangi bir temastan kaçınması konusunda uyarılsa da, bu örgütün kahramanı olması ve bilhassa tahliyesinin hemen ardından çığ gibi gelen mektuplar göz önüne alınınca, bu şartlara uyması pek olası değildi.

15 Şubat 1957'de ailesi Stuttgart'a geldi. Peiper, Dr. Hartmann'ın küçük dairesinden Waldstrasse No. 32'de Sigurd ve kızların da sığabileceği genişlikte bir daireye taşındı.[26] O sırada Hinrich, Baden-Baden'daki lisesinde yılı tamamlamak için Sinzheim'da kaldı. Fakat babasının kimliğine ilişkin bir ifade, bir şekilde onu toplum dedikodularına maruz bırakmıştı. 1957 Nisan'ında Stuttgart'taki okul müdürü "savaş suçlusunun oğlu" olduğundan başvurusunu reddetmişti. Fakat bu, Jochen'in yasal yollara başvurma tehdidiyle sona erdi.[27]

İşler iyiye gidiyordu. Peiper'ın şartlı tahliye memuru 5 Ağustos 1957'de kendisini ziyaret ettiğinde, "firmanın şartlı tahliyedeki şahsa saygı duyduğu ve işinden memnun olduğunu" bildirmişti. Satış bürosuna atanarak Garmisch-Partenkirchen'deki ve daha sonra da Frankfurt/Main'daki otomobil fuarlarına dahi katılmıştı. 1958 Mayıs'ına gelindiğinde Porsche'deki maaşı iki katına çıkarak 900 Marka yükselmişti ve Amerikan Büyükelçiliği de şartlı tahliye kuruluna Peiper'ın denetim ihtiyacının sona ermesi yönünde tavsiye vermişti. Artık resmen prangalarından kurtulmuştu.

Peiper, Ferry Porsche kendisinin benzersiz yeterliliklerini fark edene dek bir buçuk sene satış işini sürdürdü. Peiper'ın Landsberg'den İngilizce dil sertifikası vardı; akıcıydı ve işte bu işe yarardı. Erich Hirsch yönetimindeki ihracat departmanında başarılı oldu.[28] Konrad Adenauer'nın Batı Almanya'sının ekonomik mucizesiyle -*Wirtschaftwunder*- yeniden doğan Peiper, kendisini diğerleriyle birlikte "para için engelli koşu" içerisinde buldu.[29] Şimdi Porsche, tasarımcısı Dr. Enst Fuhmann'ın "gençlik günahım" dediği 100 beygir gücündeki 1956 Porsche 365a ile büyük başarı yakalamıştı.[30] Porsche başarılıydı ve tabii Peiper da.

26 Elke Maierl'den anonim bir kaynak üzerinden yazara, 2001 Mayıs.
27 H. Peiper, mülakat, 5 Mayıs 1997.
28 Westemeier, *Himmlers Krieger*, 533.
29 "Para için engelli koşu." J. Peiper, Whiting tarafından yapılan mülakat, alıntılandığı yer Whiting, *Massacre at Malmédy*, 240.
30 Wieselmann, mülakat, 13 Mayıs 1999.

Aile meselelerine odaklansa da Peiper'ın ev hayatına uyum sağlaması zorluğunu sürdürüyordu. Çocuklarıyla fırtınalı bir ilişkisi vardı -o bambaşka bir çağdandı.[31] Kızı Elke üniversiteye hazırlanıyordu ve Hinrich de lise son sınıftaydı, fakat Jochen'in 1960'taki doğum gününde söylediği üzere oğlu, "Okuldan ziyade kayakta daha iyiydi."[32] Peiper'ın babası da hastaydı.[33]

O sırada Peiper, yarım bir normal hayatı sürdürmeye çalışıyordu. Modern çağın üstesinden gelse de geçmişi asla kendinden uzaklaşmamıştı. 1957 Kasım'ında Amerikalı başaralı bir yazar John Toland, Bulge Muharebesi hakkında yazdığı bir kitapta yardımcı olması için Peiper'a başvurmuştu. Toland, Peiper'ın tartışmalı rolüne fazlasıyla aşinaydı, fakat eski SS albay karmaşaya çekilmek istemiyordu:

> Ne yazık ki sizi hayal kırıklığına uğratmalıyım. Halen "şartlı tahliyedeki" tutsakları olduğum ABD Ordusu, doğru bir tanımla sizin kadar ilgilenmiyor. Bilakis, bu konularda sessiz kalacağıma ilişkin bilhassa yazılı bir teminat vermem gerekiyordu. ... Bunu soğukkanlılıkla ve sessiz bir gülümsemeyle karşılıyorum. Gerçek, zamanın kızıdır ve tarih de bir fabldan başka bir şey değildir. Yorum, amaca göre yönlendirilir.

Peiper, yazarı Almanya'ya bir sonraki gelişinde buluşmaya davet etti.[34] Aksi hâlde genellikle kapıyı kapatırdı. Bu esnada Toland başka bağlantıların da peşine düştü. Birisi Hitler'in hayatını inceleyen olmak üzere birkaç kitap üzerinde çalışan yazar, meşhur SS komandosu Otto Skorzeny ile neredeyse sürekli irtibattaydı. 27 Temmuz 1948'de Darmstadt'ta Amerikalılardan kaçan Skorzeny, yeraltına inmiş, Rolf O. S. Steinbauer takma adıyla bir Bavyera çiftliğinden Paris'e, oradan

31 Müller, mülakat, 78-19 Mayıs 1999. "Çocuklarla ilişkileri zorluydu. Çocuklar savaşın ardından babalarına ne olduğunu öğrenmişlerdi. Nazi karşıtı propaganda her şeyi tersine çevirmişti."

32 Peiper, 30 Ocak 1960. Alıntılanan yer, Agte, *Jochen Peiper,* 583. Ayrıca, H. Peiper, mülakat.

33 Peiper'ın babası Woldemar, 5 Ağustos 1960'ta hayatını kaybetti.

34 Peiper'dan Toland'a, 1 Aralık 1957, LOC, Toland Evrakı, genel yazışmalar, Kutu 108. Toland, çok satan kitabı *Battle: The Story of the Bulge*'u (New York: Random House, 1959) yazmaya devam edecek ve kitabında Hal D. McCown'la yaptığı bir mülakata ciddi bir ağırlık verecekti.

Güney Amerika'ya ve daha sonra da İspanya'ya geçerek, Reich'ın çöküşü sırasında elde ettiği ganimetlerle iyi bir yaşam sürüyordu.[35] İspanya'da askerî danışmanlık ve mühendislik yaparken bir yandan da saklanan Nazilere sponsor olmuştu.[36] O ve "Arkadaş Çevresi" -faşistler ve eski Naziler- sık sık bir sonraki hamlelerini planlayacakları ya da Peiper gibi halen yardıma ihtiyaç duyanları hesaba katacakları Calle Alfonso XII'daki hoş bir Avusturya barı olan Horchers'da takılıyorlardı.

Pek çok eski Nazi için bu tür ilişkiler hayat boyu entrika anlamına gelirdi. Yine de Hitler'e bağlılığını yinelemekten hiçbir zaman çekinmeyen Skorzeny, Nasyonal Sosyalizmin hükümlü tarihî kaderini de düzeltmeye çalışıyordu.[37] Buna yardımcı olması adına da savaş zamanındaki eli açıklığına ilişkin asılsız raporları pek de reddetmiyordu. Uzun boylu Avusturyalıya hayran olan John Toland'la arkadaş oldu.

27 Eylül 1957'de John Toland, Skorzeny'yle İspanya'da uzun bir röportaj yaptı. Bulge sırasında gerçekten de Eisenhower'a suikastla

---

35 Dünyanın dört bir yanına gönderilen yazışmalar, Skorzeny'nin örtülü adını (O.S. = Otto Skorzeny) gösteren çok sayıdaki evrak ve yazışmaya bakınız: Österreichisches Staatsarchiv, Viyana, Nachlass Otto Skorzeny, B 2158. Viyana'daki Skorzeny arşivlerindeki koleksiyonun, savaş sonrasında gizli casusluk operasyonları için günümüz araştırmacıları için muazzam bir hazine olabilecek şeyler açısından çok sınırlı bir kıymeti olduğunu söylemek gerek. Skorzeny'nin karısı Ilse 2002'de öldüğünde, kalan yalnızca beş kutu materyal vardı. Bu kısıtlı arşivde SS'lerle, Toland'la veya kendi *Nachlässe*'larının incelenmesiyle var oldukları bilinen diğer çok sayıdaki isimle yazışmaları bulunmuyor. Skorzeny koleksiyonundaki bu tür materyaller kasıtlı olarak kaldırıldı ya da yok edildi ve geriye büyük ölçüde yasal ve finansal belgeler kaldı. Belge imhasında kayda değer bazı istisnalar da yok değil, fakat devasa sayıda olması beklenen hassas mektup ve yazışmaların yokluğu dikkat çekiyor. Her halükarda yazar, materyale erişim sağladığı için Skorzeny'nin kızı Dr. Waltraut Riess'e minnettar.

36 Otto Skorzeny'nin savaş sonrası faaliyetlerindeki gerçekleri efsanelerden ayırmak, bilhassa Skorzeny aktif şekilde olayları anlaşılamaz hâle getirdiği için oldukça zor. İyi araştırılmış bir inceleme için bkz. Martin A. Lee, *The Beast Reawakens* (Boston: Little Brown, 1997). Ayrıca, Stuart Christie, "Otto Skorzeny and the 'Circle of Friends'," *General Franco Made Me a Terrorist* (Londra: Christie Books, 2003), 211-212; Richard Breitman, Norman J. W. Goda, Timothy Naftali ve Robert Wolfe, *U.S. Intelligence and the Nazis* (Cambridge: Cambridge University Press, 2004), 417.

37 1973 Şubat'ında Skorzeny, Amerikalı yazar Glenn Infield'la bir mülakat için görüştü ve görüşme esnasında Peiper gibi, dönek olarak gördüğü Albert Speer'i küçümsediğini açıkça ifade etti. Glenn B. Infield, *Skorzeny: Hitler's Commando* (New York: Military Heritage Press, 1981), 3–5.

görevlendirilmiş miydi? Skorzeny, "Yalnızca bir söylenti," dedi, "fakat denenseydi başarılı olacağından emin olabilirsin."[38] Skorzeny, Amerikalı yazarı yavaş yavaş "yakın çevresinden" bazılarıyla temasa geçirdi.[39] Toland Peiper'la konuşmayı çok istiyordu. Skorzeny HIAG'la irtibata geçti:

> Birkaç gün önce Amerikalı yazar John Toland beni ziyaret etti. Ardenler Taarruzu'nun bizim anladığımız açıdan doğru bir kitabını yazma niyetinde. İyi niyetli olduğunu ve her iki taraf için de adaleti tesis etme niyetini kanıtlamak için hâlihazırda yazdığı birkaç sayfayı gösterdi. Acil olarak Dietrich Ziemssen ve Jochen Peiper'ın -ve belki de Panzermeyer'in- adreslerine ihtiyacım var.[40]

HIAG süratle Skorzeny'yi Peiper'la temasa geçirdi. Skorzeny kısa süre sonra Toland'a, "Nihayetinde Peiper davasına ilişkin ne yazdığını merak ediyorum," diye yazdı. "Bildiğin üzere bu yaz Albay Peiper'la saatlerce konuştuk. Onunla şahsen konuşamayacağın için çok üzgünüm."[41]

---

38 Toland'ın Skorzeny'ye duyduğu yoğun hayranlık için, 17 Eylül 1997'de kızı Tamiko'yla yaptığı görüşme. Skorzeny, kaçışından kısa bir süre sonra alıntılandı. "A Token from Der Fuehrer," *Time*, 9 Ağustos 1948. Skorzeny, 1950 Kasım'ında İspanya'daydı, fakat on sene sonra, 15 Kasım 1960 tarihinde ele geçirilen bir mektupta, savaş suçlusu Adolf Eichmann'ı 1948'de Arjantin'e götüren kumpastan uzaklaşmak için çok uğraştığı görülüyordu. Bununla birlikte, yakın zamanda gizliliği kaldırılan aynı CIA dosyası, Skorzeny'nin aynı zamanda Mısır istihbaratıyla çalıştığını ve daha sonra 1962'de Eichmann'ı savunması için yasal destek almaya çalıştığını gösteriyor. Bkz. NA, RG-263, CIA Kayıtları, Adolf Eichmann Dosyaları, Operasyon Direktörlüğü, Cilt 2, "Skorzeny, Otto," 116 ve 117. belgeler. Ayrıca, Cilt 3, "Efforts on Behalf of Eichmann by Otto Skorzeny," Dr. Robert Jacovella'nın önerildiği mektup, 23 Şubat 1962, Belge 77. Martin Lee'yle yaptığı röportajda Ilse Skorzeny, kocasının 1953'te Mısır kuvvetlerini eğitmesinin, sırasıyla CIA'yla çalışan Reinhard Gehlen istihbarat teşkilatının sponsorluğunda gerçekleştiği konusunda ısrarcı oldu. Esasen gizliliği kaldırılan belgeler, Skorzeny'nin Alman istihbarat servislerinde *istenmeyen adam* ilan edildiğini ve onlar için hiç çalışmadığını gösteriyor.

39 Skorzeny'den Osnabrück'teki *Der Freiwilliger*'a mektup, Madrid, 11 Ekim 1957, BA-MA, HIAG Arşivleri, B-438 v/394. "Amerikalı yazar John Toland'la bir günlüğüne görüştüm. Ardenler Taarruzu'na dair bir kitap yazma niyetinde. Bizim açımızdan doğru bir kitap olacak. Yaptığı farklı açıklamaları araştırdım, her iki taraf için de adalete ilişkin kesin şekilde iyi niyetlere sahip. Acilen Ziemssen, Jochen Peiper ve ayrıca Panzer Meyer'in adreslerine ihtiyacım var."

40 Skorzeny'den HIAG'a, 11 Ekim 1957, BA-MA, RS 7/ v. 394.

41 Skorzeny'den Toland'a, 20 Şubat 1959, LOC, Toland Evrakı, alfabetik sıralanmış genel yazışmalar, Kutu 108.

Her halükarda Peiper, Skorzeny'nin katı savunusuyla bir toplantı olmasa da en azından yazışarak yardım etmeyi kabul etti. Toland'ın yayın öncesi taslağını okuyan Peiper, acı bir eleştiride bulundu:

> Hem mektubunuz hem de Bay Skorzeny ile yaptığınız görüşmeden, sükseden ziyade gerçeğe içtenlikle hizmet etmeye çalıştığınız izlenimine kapıldım; her ne kadar hikâyeniz çok fazla kurgu içeriyor olsa da. ... Seçili parçalarınızın tamamını okuduktan sonra, tarih yazmak yerine sivilleri katletme ve savaş ve barış yasalarını ihlal eden Nazi vahşilerinin eski ve ilkel kalıbına sarılmayı tercih edişinizi esefle karşıladım. Kabul etmek gerekirse oldukça başarılı bir psikolojik savaş silahıydı ve halen kitap yahut film satabilmek için de güvenli bir yol. ... Bununla birlikte, akıl ve mantık sahibi biri için böylesi yanlı ve tek taraflı bir hikâye okumak onun haysiyetiyle alakalıdır. Hepsinden de önemlisi, ne işe yarar?
>
> ABD intikam mahkemelerinin Cenevre Sözleşmesi'ni ve 3. derece sorgulama yöntemleri ile delil ve itiraf uydurma konusundaki bütün yasaları nasıl ihlal ettiğine dair kendim bir analiz yazamaz mıydım sizce? Ya da ABD Ordusunun, Bulge Muharebesi sırasında ihtiyaçları olmamasına rağmen dehşete kapılarak nasıl ricat ettiklerini, üç Amerikan tümeninin mühimmat ve yakıt kıtlığı çeken küçük bir Alman görev gücünü ezemeyişinin ne kadar zavallıca göründüğünü ve bu görev gücünün inatçı ve kırılmaz bir şekilde, uyuyan düşmanın içinden geçmeden önce bütün teçhizatı nasıl havaya uçurduğunu. Fakat bunun ne gibi bir faydası olabilir? Hiç iyileşmeyen yaraların kabuklarını kaşımak yerine eski husumetleri ortadan kaldırarak el sıkışmak, geçmişin geçmişte kalmasına müsaade etmek hepimiz için daha önemli değil mi? ... Kahramanların ve alçakların her iki tarafa da eşit şekilde dağıtıldıklarına kesin olarak inanıyorum.[42]

Toland'ın yardım için Peiper'ın eski savunma avukatı Willis Everett'e de başvuracağını Peiper bilmiyordu. "Malmédy'de neler yaşandığını ... herhangi bir önyargı olmaksızın anlatmak istiyorum."[43] Everett, davaya ilişkin kitap yazmak için birkaç teklif aldığını, lakin böyle bir kitabın

42 Peiper'dan Toland'a, 22 Şubat ve Nisan 1959, LOC, Toland Evrakı, Genel yazışmalar: 'P', Kutu 108.

43 Toland'dan Everett'e, 18 Şubat 1958, Everett Evrakı.

-ne kadar gerçek olursa olsun- savaşın üzerinden kısa bir süre geçmesi nedeniyle kötü karşılanacağını yazdı.[44] "Tek başıma yürüttüğüm bu on buçuk yıllık strateji ve muharebeye ilişkin gerçekleri muhtemelen size verebilecek tek kişi olduğum doğrudur." Toland'a Atlanta'daki kayıtlarına erişmesini önerdi.[45] Toland, "Fikriniz oldukça kıymetli. ... Şüphesiz, Amerikan Lejyonu'nun öfkesini ensemde hissedecek olsam da, gerçeği gördüğüm hâliyle yayınlayacağım."[46]

Toland daha sonra Peiper'a kitabının bir nüshasını gönderdi. "Seni bütün suçlamalardan aklamak için titiz davrandım." Yazar, çaylak Amerikan 11. Zırhlı Tümeni'nin Belçika, Chenogne yakınlarında Alman askerlerini Bulge'da infaz edişlerini anlatarak dengeyi kurduğunu iddia ediyordu. Peiper cevap yazdı:

> Eh, gülümsemeden edemiyorum. Bunun beni hiç ilgilendirmediğini anlamıyor musunuz? Ben günah keçisiydim. ... Bunun ne hadiselerin yönüyle ne de -cesaretinizi kabul ettiğim- 60 Alman askerinin öldürülmesine ilişkin tarafsız haber girişiminizle alakası yok. Fakat kirli çamaşırları yıkamanın ne faydası var? Asker, savaşta çocuk eldivenleriyle dövüşülmediğini bilir. ... Bana gönderdiğiniz materyal karşısında üzülmedim, yalnızca tiksindim. Bu, kendim ya da bir başkasının beni tanımlama şeklinden ötürü değil -umrumda da değil- insanın aptallığı ve daima zehir yayan propaganda hikâyelerinin ölümsüzlüğü yüzünden tiksindim. Bana saldırırsanız kılımı dahi kıpırdatmam. Fakat adamlarıma -adaletsiz ve haksız şekilde- saldırırsanız beni barikatlarda bulursunuz.[47]

O sırada Peiper'ın eski SS dostları, Waffen-SS organizasyonu HIAG içinde yükseliyordu. 1958 Temmuz'una gelindiğinde Dr. Ernst Klink, organizasyonun Tübingen bölümünün basın müdürü olmuş ve Malmédy ile ünlenen Hans Siptrott, Esslingen bölgesindeki irtibat sekreteri olmuştu. Eski SS Kameraden, Stuttgart'ta normalde her ayın ilk

44 Freda Utley'den Everett'e, 8 Kasım 1954. Kendisi Malmédy hakkında yazılar yazan Nazi sempatizanı sağcı Utley, Everett'e Peiper'ı savunduğu sıradaki tecrübelerine ilişkin bir kitap yazmasını ve diğerlerinin kurban edilen masumlar olduğunu anlamalarını istedi. Freda Utley Evrakı, Hoover Enstitüsü, Stanford Üniversitesi, Palo Alto, Kutu 5.

45 Everett'ten Toland'a, 17 Şubat 1958, Everett Evrakı.

46 Toland'dan Everett'e, 3 Mart 1958.

47 Peiper'dan Toland'a, 5 Nisan 1959. Kongre Kütüphanesi, Toland Evrakı, Kutu 108.

cuma günü Tübinger Hof'ta bir araya gelirdi ve her ne kadar nadiren gelse de Peiper'a orada çok hürmet gösterilirdi.[48]

John Toland geçmişi diriltmeye çalışırken, Peiper da onu kaybetmek istiyordu -en azından resmen. Şimdi enerjisini işine adamıştı. Porsche'deki işinden çoğu zaman yorgun argın gelirdi, fakat yıldızı da çabucak parlamıştı. 1959'da halen satış departmanındaydı ve nispeten ufak bir görevde olmasına rağmen iyi para kazanıyordu. Fakat Peiper'ın İngilizce yeteneği gittikçe önem kazanıyordu. Porsche'nin satışlarının yarısına yakını Birleşik Devletlere gerçekleşiyordu ve SS albayı Amerikalı Porsche hastaları arasında yavaşça ün kazanmaya başladı. Şirketin yarış direktörü Baron Huschke von Hanstein'ın genç kadın asistanı Evi Butz, "Yakışıklı bir adamdı," dedi. Peiper hakkında, "Eski tip bir centilmen gibi görünüyordu, yakışıklı ve karizmatikti. ... O yıllarda bizler savaşı ve onunla ilişkili her şeyi unutmaya çalışıyorduk."[49] Hakikaten Butz; ne Peiper'ın ne de patronunun geçmişini sorgulamamaya özen göstererek kendisinden beklenileni yapmıştı.

Bu sırada Peiper, zamanında 5. SS Panzer Tümeni Wiking'de görev yapan, Ehrenkirchen doğumlu doktor ve fotoğrafçı Dr. Benno Müller'le arkadaş olmuştu.[50] Benzer kafa yapısındaki -her ikisi de müzik, kültür ve

48 Hilfsgemeinschaft auf Gegenseitigkeit der Soldaten der ehemaligen Waffen SS (HIAG)—Landesverband Baden-Württemberg e.V., 1 Temmuz 1958, BA-MA, RS7, v. 588.

49 Evi Butz Gurney'den yazara, 3 Nisan 2006. Peiper'ın Porsche'deki ofisi, Evi'nin ofisinin hemen bitişiğindeydi.

50 24 Ocak 1912'de doğan Benno Müller, 5. SS Panzer Tümeni "Wiking"de doktorluk yaptı. Müller'in BDC dosyası, NA, RG-242, A3343-SSO-327A. Müller, 1 Mayıs 1937'de NSDAP üyesi oldu. 16 Şubat 1942'de SS Üsteğmenliğe terfii tümen kayıtlarında görülüyor ve Beförderungen an die SS-Division "Wiking," meşhur Dr. Josef Mengele'nin adını, tümende Dr. Müller'inkinin hemen üstünde gösteriyor. Mengele tümenle iki yıl boyunca sıhhiye olarak savaştı, çatışmalarda ağır şekilde yaralanan iki askeri kurtarmak için gösterdiği çaba neticesinde Demir Haç'la taltif edildi. Yaralanan Mengele, Himmler'in ırkî sözde bilimine dair hayallerini gerçekleştirebilecek mavi gözlü Aryan ırkı yaratmak adına yöntemler bulma umuduyla, genetik açıdan benzer ikizlerin de aralarında olduğu sapkın tıbbi deneylere liderlik ettiği Auschwitz'in meşhur doktoru olmaya devam etti. Güney Amerika'da saklanmasına rağmen Mengele, Wiking'de yaptığı savaş görevinden gurur duymayı sürdürdü. Auschwitz'deki korkunç kariyeri geniş çapta duyulduktan sonra, SS gazileri onun adını görev listelerinden ayrı tutmaya çalıştı. Yine de Müller ve Mengele tümen doktorları oldukları için, iki adam birbirini uzaktan da olsa tanıyacaklardı. Peiper ve Müller savaşın ardından, Müller'in Uli Wieselmann'la yarış pisti fotoğrafçılığı yaptığı

edebiyata ilgiliydi- ikili, Bonn hükûmetinin politikalarıyla ters düşseler de temel siyasî sempatilerini paylaşmışlardı. Müller fotoğrafçılıkta, bilhassa Baden-Baden'daki at yarışlarındaki göz alıcı kadınların veya araba yarışlarındaki zengin ve ünlü kişilerin siyah-beyaz portrelerinde uzmanlaşmıştı.[51] Müller, Peiper'ı güzel insanlar listesine ekledi ve kendinden geçmiş bir şekilde deklanşöre bastı.

Peiper, avukatlığını yapan Willis Everett'ten takdirle bahsedince, Müller hiç düşünmeden Atlantalı avukata Peiper'ın özenle hazırladığı bir fotoğrafını ekleyerek yazdı. Peiper fotoğrafta beyaz gömleği ve titizlikle taradığı saçlarıyla gülümsüyordu. Müller, "Peiper sizden büyük bir hayranlıkla söz ediyor," diye yazdı.[52] Everett zarfı alınca derhal Müller'e yazdı ve "yiğit askerin" fotoğrafları için kendisine teşekkür etti. Birkaç gün sonra başka bir mektup daha gelmiş ve bizzat Peiper'a hitaben yazılmıştı. Peiper'la temas kurmak Willis Everett için bir aydınlanma olmuştu. Everett, "Ekim ayı sırasında uzun yıllardır aldığım en sevindirici mektuplardan birini aldım," diye başladı. Aklında fotoğraflar vardı:

> Gülümsediğin kişi, kalbime büyük bir neşe getirdi. Bu gülümsemeyi hiç görmemiştim ve açıkçası yaşadığın on buçuk yıllık çilenin ardından onu görmeyi beklediğimi de söyleyemem. Dürüst olmak gerekirse o sıralar ben de içten içe hiç gülümsememiştim ve 22 Aralık 1956'da görevimi tamamladığımı hissederek ve davamızdaki 74 müdafiye hepsinin adilce yargılanana ve tahliye edilene değin mücadelemi sürdüreceğime dair verdiğim sözü yerine getirene dek de gülümsememiştim.[53]

---

için bir araya geleceklerdi. Nihayetinde, İsrail'in 1960'ta Adolf Eichmann'ı yakalaması ve 1962'nin ardından Bonn hükûmetinin Mengele'yi dünya çapında aramaya başlamasıyla, bu konuların Peiper ve Müller arasında hararetle tartışılmaması şaşırtıcı olurdu. İki adam da eski Nazi ırksal fikirlerini benimsemişti. Hakikaten, yazarın Müller'in ikinci karısı Uta'yla 18 Mayıs 1999'da yaptığı mülakat son derece gergin geçmişti, çünkü kadın yazarın ırksal geçmişi hakkında sorular soruyordu ve görünüşe göre kahverengi gözleri ve ten rengini sorun addediyordu.

51 Bkz. Benno Müller, *Beim Pferderennen* (Karlsruhe: G. Braun Buchverlag, 1999). Müller'in siyasi sempatisinin göstergesi olarak, at yarışlarındaki güzel insanların özenle çekilmiş fotoğrafları, obez ve kötü giyimli Alman göçmenlerin enstantane fotoğraflarıyla karşılaştırılışı kitapta yer alıyor.

52 Müller'den Everett'e, 10 Eylül 1959, Everett Evrakı.

53 Everett'ten Müller'e, 19 Ekim 1959, Everett Evrakı.

Bir sonraki mektubunda Müller, Everett'i Peiper'ın şartlarına ilişkin bilgilendirmeye çalıştı. Peiper ailesinin "uzun ayrılıklarına dair varsayabileceği herhangi bir stres belirtisi göstermediklerini" öne sürdü. Müller, Peiper'ın eşini "hoş bir karakter" olarak görse de Jochen ona, "kendisini yabancı olarak gören yetişkin çocuklarının davranışlarına uyum sağlamanın ne denli zor olduğunu ve alınacak tüm kararlar için kendisine değil de annelerine döndüklerini" söylemişti. Peki ya Porsche'deki iş? "Müşterileri çoğunlukla Amerikalılar ve onun işleri ilerletme yönteminden de oldukça memnunlar. Bütün bunlar kaderin ufak bir parodisi gibi görünüyor."[54]

Müller'in cevabında bahsettiği gibi, "kaderin ufak parodisi" Porsche otomotivde bir kez daha yaklaşıyordu. Sorunlar 1959'da, Peiper'ın halkla ilişkiler departmanını von Hanstein'ın yarış departmanından ayırarak kendisinin yöneteceği yeni bir halkla ilişkiler departmanı kurmayı ve Porsche içindeki satış departmanını yeniden düzenlemeyi -tabii yüksek bir maaşla- teklif etmesiyle başladı. Porsche ilkin bu fikri kabul etti, fakat bundan etkilenen bütün departman liderleri ve Deutscher Gewerkschaftsbund (DGB) sendikası şiddetle itiraz etti.[55] Bilhassa da, 1940'ta Himmler'in resmi SS yarış pilotu olarak atanan Baron Huschke von Hanstein öfkelenmişti.[56] Bu zamana dek von Hanstein, Avrupa'nın üst tabakasının gözüne girmeye çalışmıştı, böylelikle kontlar, baronlar ve zengin aile mirasçıları Porsche otomobilleri satın alacaktı. Peiper'ı halkla ilişkiler departmanının başına getirmenin buna nasıl bir faydası olabilirdi? *Adam savaş suçlarından hükümlüydü!* Ne de olsa Birleşik Devletler Porsche'nin en büyük araba satış pazarıydı. Bu, halkla ilişkiler için iyi olacak mıydı?

---

54 Müller'den Everett'e, 25 Ekim 1959, Everett Evrakı.

55 Peiper-Porsche ilişkisinin orijinal kaynaklar kullanılarak hazırlanmış detaylı anlatısı için: Westemeier, *Himmlers Krieger*, 533-536.

56 Esasen Huschke von Hanstein, Allgemeine-SS'in bir üyesiydi ve savaş öncesi 1938'de Himmler tarafından SS yarış pilotu olarak atanmıştı. Savaş sırasında Almanya, savaşa rağmen hayatın her zamanki gibi sürdüğünü göstermek için Kuzey İtalya'daki zorlu dayanıklılık yarışı Mille Miglia'da (Bin Mil) yarıştı. 1960'dan 1964'e dek çalışan şirket asistanı, yazara von Hanstein'la eski SS albay arasındaki entrika hakkında hiçbir bilgisinin olmadığını söyledi. "Geçmişini yalnızca belli belirsiz biliyordum ve o zamanlar Porsche'de bundan bahseden kimseyle karşılaşmadım. ... Kimse geçmiş hakkında konuşmuyordu. Yarışlar hakkında konuşuyorduk." Evi Gurney'den yazara, 2 Nisan 2006.

Pek bir önemi yok gibiydi. Peiper'ın Amerika'daki Alman spor otomobil meraklıları arasında itibarı artıyordu. 1960'ta, Amerika Porsche Kulübü'nün idari sekreteri, reklam oyuncusundan Porsche tutkununa dönüşen William J. Sholar, Willis Everett'ten garip bir istekte bulundu. "Jochen Peiper ve sevimli ailesini tanıdım ve onlara bayıldım," diye yazdı. Sholar 1960 Temmuz'unda Aspen, Colorado'da bir "Porsche Gösterisi" galası planlıyordu ve Peiper'ı da yanında götürmek istiyordu. "O ve eşi, üyelerimiz arasında çokça arkadaş edindiler. Jochen, Almanya'ya gerçekleştirdiğimiz turları organize etme konusunda olağanüstü bir iş çıkardı ... önümüzdeki yaz grupla birlikte yanımıza gelmelerini umuyoruz."[57]

Ferry Porsche de orada olacaktı. Sholar, büyük etkinliği için Ferry'nin ABD'deki yetkili satış temsilcisinin de gelmesini uygun görüyordu. Amerika'yı ve güzel yollarını gerçekten deneyimleyebilirlerdi. Yine de büyük bir sıkıntı vardı. Hükümlü bir savaş suçlusu olan Jochen Peiper'a Bill Sholar nasıl vize alacaktı? Mektupla verdiği yanıtta Everett, çok da ikna edici olmayan bir öneride bulundu ve Sholar'ın talebini diğer Alman personelle birlikte son anda sunmasını söyledi. Peiper'ın adı belki de hiçbir kırmızı bayrak kaldırmayacaktı.[58] "Dikkat edilmesi gereken en önemli şey, Albay ve Bayan Peiper'ın Amerika'ya gelişine ilişkin hiçbir şekilde tanıtım yapılmaması. Albay Peiper'ın serbest bırakılmasının ardından ... Yahudi Savaş Gazilerinde büyük bir tepki oluştu."

Everett Peiper'a yazdığında duruma daha ciddi yaklaşıyordu: "Amerikan Lejyonunun ve Amerikan halkının diğer bazı kesimlerinin hasmane tavrını göz önünde bulundurarak, gelişine ilişkin kesinlikle hiçbir tanıtımın yapılmaması gerektiğini eklemek istiyorum." Yine de Everett evinde bir resepsiyon planlıyordu. "Güney'in misafirperverliğinden keyif alacağından ve Atlanta ziyareti için harcayacağın bu ekstra zamandan pişman olmayacağına eminim."[59] Güney'in derinliklerinde bir SS albayı! Fakat Everett'in önerisi naifçe olsa da, Peiper'ın Everett'le üç yıl içerisindeki ilk diyaloğu öyle değildi:

---

57 William Sholar'dan Everett'e, 2 Kasım 1959, Everett Evrakı.

58 William Sholar'dan Everett'e, 2 Kasım 1959; ayrıca, Everett'ten Peiper'a, 24 Kasım 1959, Everett Evrakı. Sholar ve Ferry Porsche'nin 1960'da bir araya gelmeleri için: "History of the Porsche Club of America," Amerikan Porsche Kulübü.

59 Everett'ten Peiper'a, 24 Kasım 1959, Everett Evrakı.

> Birbirimizi son görüşümüzden beridir ilk yaşam belirtisi olan uzun ve dostane mektubunu yakın zamanda alışım derin bir keyif verdi, şükranlarımı sunuyorum. Aradan uzun yıllar geçmesine ve bugün bütün o çilenin kötü bir rüya gibi görünmesine rağmen, bizler için elinden gelenin en iyisini yaptığını, ezici ihtimallere karşı mücadele ettiğini, önyargılı ve intikam dolu bir dünyaya karşı savaştığını aklımdan çıkardığım bir gün bile olmadı. ...
>
> Senden haber alamasak da tartışmalarımızın içinde hep vardın ve sana olan inancımızdan bir an olsun vazgeçmedik. Sana en son 1956'da serbest bırakıldığımda yazmıştım. İçimde senle olan bağlantımızı kaybetmediğimden, bir cevap almama da gerek yoktu.

Fakat Peiper'ın Birleşik Devletlere gelme planlarına dair şüpheleri vardı:

> Bugün oldukça meşgulüm ve büyük oranda Amerikalı turistlerle ilgileniyorum. Hayatımın en güzel 12 senesini benden çalan, ailemi sonsuz sıkıntılara ve zorluklara sokan millete karşı kalbimde en ufak bir kırgınlık veya intikam zerresi yok. Bu da yalnızca senden, teşkil ettiğin dürüst ve şaşmaz örneğinden ve ülkeni benzersiz şekilde temsil edişinden ötürü. Amerika'nın Almanya'daki en iyi elçisi oldun. ... Ailemle birlikte gelecek baharda seni görmeyi dört gözle bekliyoruz. ... Fakat ne yazık ki sana eşlik etmem hem işimden hem de eşimle martta bir kayak randevumuz olduğundan imkânsız görünüyor. ... Öte yandan Amerika'ya yapacağım ziyaret pek de olası değil. Tavsiyelerin her zamanki gibi sağlam ve bilgece olsa da Bill Sholar'ın umduğu planının gerçekleşeceğine henüz ikna olmuş değilim.[60]

Everett mektubu alır almaz yanıtladı. "Keşke ben de 1946'dan beridir sahip olduğun sabırlı anlayışa sahip olabilseydim," dedi, "fakat çok açık konuşmak gerekirse, işgal ettikleri pozisyonlara bu çocukları yerleştiren Orduyu ancak ayıplayabiliyorum."[61]

---

60 Peiper'dan Everett'e, 13 Aralık 1959, Everett Evrakı.

61 Everett'ten Peiper'a, 22 Aralık 1959. Everett, Peiper'ın salıverilmesinin hemen ardından ondan hiç mektup almadığının altını çizdi –bu, onun canını sıkmış gibi görünüyordu.

Everett, John Toland'ın çok satan kitabı *Battle: The Story of the Bulge*'un bir nüshasını da ekledi. Bu, Everett'in olayları dengelemeye çalıştığı kitaptı. "Senden çok kez bahsediliyor," dedi. Everett, Peiper'ı bir güven ışığı altında görüyordu. Atlantalı avukat, "olağanüstü bir asker ve gerçek bir komutan" sonucuna varmıştı. Her halükarda Peiper'a, "Hepimizin Tanrıya şükredeceği çok şeyin olduğuna kesin olarak inanıyorum," dedi.[62] Everett, evrenin temel ahlakî faziletine ikna olmuştu.

Peiper olmamıştı. Porsche'nin üstünde toplanan fırtına bulutlarını görmüş ve Everett'in Noel vaazıyla pek rahatlamamıştı. Hitler'in praetorian muhafızları arasındaki gururlu bir SS askeri olduğu gibi bir dönem de Himmler'in emir subayıydı. Dünya bunu unutur muydu?[63]

Willis Everett, sağlık durumunun kötüleşmesini Peiper'la paylaşmamıştı. On yıl önce 1949 Mart'ında Everett ciddi bir kalp krizi geçirmişti. Doktoru Carter Smith, Malmédy meselesinden kaynaklanan yoğun stresi ve peş peşe yaktığı sigaraların durumunu daha da kötüye götürmesine rağmen onu hayatta tutmuştu. "Savaşımızı sürdürebilmemiz için beni tekrar ayağa kaldırdı." Şimdiyse sorunlar artmıştı. Nihayet 5 Şubat 1960'da bunu itiraf etti:

> Halen Nisan'da Stuttgart'a gelmeyi umuyorum, lakin Dr. Smith ve diğerlerinin nadir görülen lenfoma hastalığım nedeniyle son 60 gündür yaptıkları tedaviden ötürü ziyaretimi biraz ertelemem gerekebilir.[64]

Bu hafifletilmiş bir ifadeydi. Everett, Avrupa'ya gelmeyi planlasa da ciddi şekilde hastaydı. Peiper'a "bir Avrupa turu için" Porsche'nin yeni dört kişilik sedanlarından birini satın almak istediğini söylemişti. "Sen ve eşin, bizle birlikte ufak bir tatile çıkabilirsiniz. Hem bu bize son 14 seneyi geride bırakmak için muazzam bir fırsat verir."[65] Bedeli ne olursa olsun ödeyecekti. Everett'in durumunda para sorun teşkil etmiyordu. Fakat zaman ediyordu.

Martta Atlantalı avukat güçsüzleşmiş ve yatağa düşmüştü. Sağlık durumu bozuldu ve 4 Nisan 1960'ta Willis Everett hayatını kaybetti.

---

62 Everett'ten Peiper'a, 22 Aralık 1959, Everett Evrakı.

63 Bkz. James J. Weingartner, "Unconventional Allies: Colonel Willis Everett and SS Obersturmbannführer Joachim Peiper," *The Historian* 60, no. 1 (Sonbahar 1999).

64 Everett'ten Peiper'a, 5 Şubat 1960, Everett Evrakı.

65 Everett'ten Peiper'a, 24 Kasım 1959, Everett Evrakı.

Peiper'ın buna nasıl bir tepki verdiği bilinmese de hayatını kurtaran adama borçlu olduğunu biliyordu. Peiper yıllar önce, "Adın, bundan böyle Almanya'da dürüstlük, adalet ve demokrasinin simgesi olacak," diye yazmıştı.[66] Daha sonra, Malmédy hakkında kendi kitabını yazmaya karar verdiğinde Peiper, kitabı Everett'e adamayı planlamıştı. Bu uygun olurdu.[67] Everett olmasaydı Peiper, muhtemelen çok daha önce Landsberg'deki darağacında ölmüş olurdu.

Dıştan bakıldığında Peiper'ın 1960 yazındaki hayatı gayet makul görünüyordu. Kendisini halkın gözünden olabildiğince uzak tutsa bile, halen Üçüncü Reich'a uzanan gayri resmi etkinliklerde bulunabiliyordu. 1960 Temmuz'unda Feldmareşal Albert Kesselring'in Bad Wiessee'deki cenazesine katıldı. Savaşın sonunda yalnızca bir albay olmasına rağmen, Bergfriedhof'a davet edilenler listesinde, Ferdinand Schörner, Karl Dönitz, Sepp Dietrich ve Otto Remer gibi eski NSDAP elitleriyle birlikte Peiper da vardı.

Keza birlikte çarpıştığı genç LAH gazileri için halen vakti vardı. Eski kör panzer telsiz operatörü Fritz Kosmehl, o sıcak günlerde Stuttgart'ta kendisini ziyaret ettiğinde Peiper halen sakin bir şekilde Porsche'de çalışıyordu.[68] Tatilden dönerken Peiper Kosmehl ve eşini yeni kırmızı Porsche'ye bindirmiş ve kör adamı kucaklayarak selamlamıştı. Bu, Kosmehl'in 15 yıldır Peiper'la ilk karşılaşmasıydı. Kosmehl'in eşi, Peiper'ı "asil bir general", gri şakaklı sırım gibi bir adam olarak görmüştü. Peiper'ın eşi daha yaşlı görünüyordu -Kosmehl, "Zor yıllar ve kaygılar iz bırakmıştı," diyecekti. Peiper,

66 Peiper'dan Everett'e, 6 Şubat 1951, Everett Evrakı.

67 Peiper'dan Mary Everett'e, 1975 Aralık'ı, Everett Evrakı. Mektupta Peiper, Malmédy hakkında kendi kitabını yazma planından bahsetti ve evraklar, fotoğraflar ve belgeleri istedi.

68 "Meine Begegnungen mit Joachim Peiper [Joachim Peiper'la Karşılaşmalarım]," yayınlanmamış metin, Fritz Kosmehl tarafından yazara gönderilmiştir; ayrıca *Fritz Kosmehl Selbstbiographie* (Oldenburg: kendi yayınladığı otobiyografi), 902. Kosmehl, Falaise Cebi'nde 20 Ağustos 1944'te 1. Panzer Taburu'ndan Herbert Kuhlmann'ın komuta tankında aldığı ağır yaralar neticesinde görme yetisini kaybetti. Peiper'ın yokluğunda 1. SS Panzer Alayı'na komuta eden Kuhlmann, yanan tankından Kosmehl'i çekip çıkardı. Telsiz operatörleri Helmut Jahn, nihayetinde 26 Mart 1976'da intihar etmesine sebep olan ciddi bir rahatsızlığa yakalanmasına rağmen yıllarca Peiper'la temas hâlinde kalmıştı. Mürettebatın diğer üyeleri Otto Becker ve Horst Schumann da belli dönemlerde temasta kalmışlardı.

Kosmehl'e büyük saygı duyuyordu -Normandiya'daki bir tank muharebesinde görme yetisini kaybetmişti. Fakat savaştan sonra Kosmehl, halen Landsberg'de tutuklu olan eski komutanıyla daimî bir iletişim kurmuştu. Dahası Kosmehl hevesli bir okurdu, bir entelektüeldi ve aynı zamanda engelinin kendisini üzmesine de izin vermeyen bir adamdı. Körken bile kış sporları yapıyordu.[69]

Fritz ve eşi, Peiper'ın çocuklarıyla birlikte Stuttgart'taki dairenin balkonunda küçük bir yaz partisinin tadını çıkardılar. Kosmehl, "Her şey sakinlik ve güvenlik yayıyordu," dedi. Eski komutanının kahkahasını duyduğunda tatlı bir şaşkınlık yaşadı -rahatlamış görünüyordu. Peiper üç litrelik bir şişe çıkardı, mantarı patlattı ve bunun *Asbach Uralt* -özel bir brendi- olduğunu söyledi. Pek tabii, Landsberg ve Porsche hakkında da ciddi sohbetler edildi. Fakat bu, alkolle birlikte kayboluyor gibiydi. O yaz akşamüstünde şakalar ve kahkahalar patlıyordu.[70] Kosmehl belki de, "Halen kendisine normal bir hayat kurabileceğine inanıyor," diye düşündü.

Yine de Peiper'ın Porsche'deki yükselişi 1961 baharında aniden sona erdi. Kısacık bir açıklamayla idare, talep ettiği yeni pozisyonu alamayacağını ve satış departmanında kalması gerektiğini belirtti. Fakat daha fazla para kazanacaktı -ayda 2.000 Mark.[71] Yetmez! Peiper bunu reddetmiş ve idareye kararlarına itiraz ettiğini bildirmişti.[72] Kızı Elke, üniversiteye yeni başlamıştı, fakat hafta sonları eve geldiğinde babasının Porsche'de kendisine karşı çevrilen dolaplardan şikâyet edişini dinliyordu.

69 Fritz Kosmehl, yazar tarafından yapılan mülakat, 17 Aralık 2004.

70 Kosmehl, "Meine Begegnungen mit Joachim Peiper": "Canciğer hâllerden hiç hoşlanmazdı. Buna rağmen yanımızdayken hâlen oldukça rahattı."

71 1960'ta ayda 2.000 Mark, 2014'ün 3.700 Amerikan Dolarına eşitti –savaş sonrası Almanya'sında büyük bir meblağ. Porsche'deki girişiminin arka planı için: Landesarchiv Baden-Württemberg, Staatsarchiv Ludwigsburg (StAL) FL 700/13II, Az: 1 Ca 411961, Arbeitsgericht Stuttgart Joachim Peiper gegen Firma Porsche KG.

72 Bkz. George Arnaud, Porsche Otomotiv'den M. Blank'la yapılan mülakat, *L'Affaire Peiper*, Antenne 2, 1979 Ocak. "Personalien: Jochen Peiper," *Der Spiegel*, 7 Haziran 1961. Blank o dönem, Porsche'nin sendika temsilcisiydi. Hitler'in özel şoförü Erich Kempka'nın da Porsche tarafından istihdam edilmesi ve Peiper'ın aksine aynı parayı ekstra terfi almadan kazanması da dikkate değer. Savaşın ardından inanmış bir Nazi olarak kalan Kempka, Nasyonal Sosyalist dönemde Porsche'ye yakın olmuştu.

Peiper, Porsche'yi sözleşmeyi ihlal ettikleri için dava açmakla tehdit etti. Stuttgart mahkemesinin önüne "uzun boylu, tepeden tırnağa bakımlı bir beyefendi, Dieter Borsche tipi görünüşüyle" çıktı. Otuzların film idolü gibi görünen adam bir suçlu değildi, fakat müteakip konuşması geçmişini aniden gün yüzüne çıkarmıştı. Konuşmasında, Amerikalıların Schwäbisch Hall'deki adaletsizliklerini ve meşhur Dachau davasını suçluyordu. Mahkemedeki savaşını kazanamayan Peiper'ın Porsche'yle işi bitmiş ve yalnızca altı aylık kıdem tazminatı kazanabilmişti. Alman işçi sendikası, elde ettiği zaferin sevincini gazetesinde paylaşıyordu: "Porsche Leibstandarte Subayını Frenledi: SS Albayı Çok Yükseği Hedefledi."[73] Ortaya garip sosyal sonuçlar çıkmıştı. Stuttgart'taki Uli Wieselmann buluşmalarında şayet Peiper da bulunacaksa katılımcıların ona göre ayarlanması gerekecekti: Ferry Porsche ve Huschke von Hanstein olmayacaktı. Karşılıklı bir aşağılama vardı.

O sırada gündelik haberler, eski Üçüncü Reich'ın savaş suçlusu zanlıları için sürmekte olan tehlikelerden bahsediyordu. Faal bir şekilde şüpheliler aranıyordu -herkes Josef Mengele ve Martin Bormann'ın peşindeydi. 1960 Mayıs'ında Holokost'un baş idarecilerinden Adolf Eichmann'ın Buenos Aires'te sürgündeyken yakalandığı ve yargılanmak için İsrail'e götürüldüğü haberi geldi. 1961 bahar ve yazındaki mahkeme süreci dünyayı büyülemişti. Peiper ve diğer eski Waffen-SS mensupları tedbirli bir şekilde takip ettiler. 1961 Noel'i öncesi Eichmann insanlığa karşı işlediği suçlar neticesinde idam cezasına çarptırıldı. 1962 Mayıs'ında idam edildi.

Eichmann davası, Alman siyasetinin Hitler'in Waffen-SS'inden uzaklaştığı dramatik bir değişimin habercisiydi. 1949'dan 1961'e kadar Adenauer döneminde, zımni inanca göre şayet SS'ler siyasete karışmayıp beladan uzak dururlarsa hükûmet onlara sığınak sağlayacaktı -hiçbir şey söyleme, hiçbir şey duyma, hiçbir şey bilme.[74] Yine de Eichmann'ın tutuklanışıyla birlikte, eski SS gazileri için zımni güvenlik ağı buhar olmuştu. Kültürel çevrelerde çok beğenilen sol görüşlü bir

73 Klaus Jelonneck, "Welt der Arbeit," *Deutscher Gewerkschaftsbund*, 19 Mayıs 1961; "Der Fall Porsche," *Der Freiwillige*, 1961, orijinali *Deutsche Soldatenzeitung*, No. 11.

74 Bkz. Ulrich Herbert, *Best: Biographische Studien über Radikalismus, Weltanschauung und Vernunft* (Bonn: J. H. W. Dietz, 1999).

edebiyat ikonu Günter Grass bulunuyordu ve Almanları gayretli bir şekilde kolektif bir tarihsel bellek kaybını benimsedikleri için eleştiriyordu. *Katz und Maus*'daki ana karakter, "Belki de daktilomu yüzeysel şekilde soğan suyuyla ovalarsam," diye yazıyordu, "o yıllarda bütün Almanya'yı kirleten soğan kokusunun taklidini yapmış olabilirim ... ceset kokusunun tamamen havaya hâkim olmasını engelliyor."[75] Bu duygu bir anda her yere yayılmıştı. Bir yıl içinde mahkemeler, Alman savaş suçluları davalarını birbiri ardında kovuşturmaya başladı.

SS'in savaştaki suçluluğu üzerine yeniden ortaya çıkan tartışmalar, Peiper'ın evine de yeni sorunlar getirecekti. Şimdi, babasının Himmler'e yakınlığını hayal meyal hatırlayan Hinrich, üst devresiyle sık sık tartışıyordu. Aileye gelen bir ziyaretçi, küçük Peiper'ın art niyetle sorduğu bir soruya kulak misafiri olmuştu, "Schornstein'a kaç Yahudi gönderdin?"[76]

BİR SS KAHRAMANI KENDİ EVİNDE DAHİ SORGULANIYORDU.

---

75 Günter Grass, *Katze und Maus* (Darmstadt: Hermann Luchterhand Verlag, 1961). *Die Blechtrommel*'in (*The Tin Drum*) 1959'da yayınlanarak uluslararası bir üne kavuşmasından bu yana Grass, pek çok hemşerisi tarafından savaş sonrası Almanya'sında acımasız bir yargıç ve katı ahlaki otorite olarak değerlendirildi. Gerçekteyse Grass, Almanya'nın kefaretini talep ederken kendi suçunu gizliyordu; savaşın sonunda 10. SS Panzer Tümeni'nde görev yapmış bir Waffen-SS'ti. Bu gerçek 2006'da ortaya çıktı. Bkz. Günter Grass, *Peeling the Onion* (New York: Harcourt, 2007).

76 Hans Stutterecker, yazar tarafından yapılan mülakat, 28 Şubat 2009. (Schornstein: Baca) Stutterecker, baba ve oğul arasındaki tartışmalara kulak misafiri olacağı Peiper aile ziyaretlerini birkaç kez gerçekleştirdi. Bu sürtüşmeye, bir başka isimsiz tanık da şahit olmuştu.

On Yedinci Bölüm

"HEPİMİZİN YOL AYRIMLARI VAR"

SAVAŞ SONRASI ALMANYA İHTİYATLI BİR YERDİ. ESKİ BİR Alman atasözü, "Mağluplar çenelerini kapamalı," der. 1945'te genel bir hafıza kaybı sanki semavi bir sis gibi ülkenin üzerine çökmüştü ve on yıldan fazla bir süre boyunca savaşa dair herhangi bir şey hatırlayan hiç kimse yoktu.[1]

Beklendiği gibi Peiper, eski SS yoldaşları ve yardım örgütleri HIAG'la yakın temasa geçmemeye dikkat etti. En azından açıkça. Sosyal bir buluşmada, işi yüzünden tükendiğini ve Prusya duyarlılıklarının toplantılardaki "enseye şaplak" anlayışına uymadığını iddia ediyordu.[2] Kendisini entelektüel ve saygın bir asker olarak gören Peiper,

---

1 Esasen Princeton Üniversitesi'nden Dr. F. W. William'ın 1946'da yaptığı istatistiksel araştırmalar, Alman halkının çoğunluğunun (%53) Hitler'in fikirlerini onayladığını, fakat Hitler'in bu fikirleri kötü bir şekilde uyguladığını düşündüklerini ortaya koydu. Bununla birlikte aynı anket, ankete katılanların %85'inin Nürnberg'de yargılanan savaş suçlularının tamamının suçlu olduğuna inandıklarını da ortaya çıkardı. "Survey Finds Germans Liked Hitler's Ideas," *Stars and Stripes*, 1 Temmuz 1946. Bugün dahi bu kitap için yaptığı söyleşilerde yazar, savaş zamanı kuşağından bazılarının bu görüşü dile getirdiğini gördü: Hitler'in fikirleri doğruydu, fakat çok aşırıydı.

2 H. Peiper, mülakat. "Bu toplantılara karşı olduğundan değil, yalnızca tercih etmiyordu. Savaşın ardından daha çok kendi hayatıyla ilgileniyordu." Peiper, HIAG'ın resmi bir üyesi olmamasına rağmen, organizasyonun aralarında 1. SS Panzer Tümeni tarihçiliği yapacak Rudolf Lehmann'ın olduğu birkaç üyesiyle çok yakın temasını korumuştu. "Peiper resmiyette HIAG'da değildi, fakat 'perde arkasında' çok aktifti." Stutterecker, mülakat, 28 Şubat 2009. Bu görüş, Peiper'ın 1960'larda Waffen-SS'in kötü itibarını temizlemek isteyen HIAG'la iletişiminin incelenmesiyle kesin olarak doğrulandı. Örneğin bkz. Peiper'dan Kurt "Panzer" Meyer'e, 28

Waffen-SS'teki çoğu gaziyle -sokak kavgacıları, bira oburları ve eski dövüşçüler- özdeşleşmediğini söylüyordu.

Fakat aslında Peiper, SS topluluğuyla sandığından *çok* daha iç içeydi. 1959'da bizzat üye olmamasına rağmen Regensburg'daki ulusal Ordengemeinschaft der Ritterkreuzträge (OdR, Şövalye Haçı Nişanı Cemiyeti) buluşmasına katıldı. 10. SS Panzer Tümeni eski komutanı SS Kıdemli Albay Walter Harzer'la birlikte Stuttgart'tan yola çıkmayı kabul ettiğinde Kurt Meyer'i görmeyi umuyordu.[3] Bu etkinliğin belirli bir meşruiyeti olmasına rağmen, katılanları düşünülünce buluşma kapalı kapılar ardında gerçekleştirilmişti. Avusturya-Macaristan İmparatorluğu ordusunun son komutanı Arşidük Franz Joseph ve Sepp Dietrich de oradaydı.

2. SS Panzer Tümeni Das Reich subayları, resmi akşam yemeğinde Peiper'ın masasına oturmuşlardı. Meşhur panzerci Ernst-August Krag -keşif taburundaki gözü pek adaşı Ernst Barkmann- ve Tulle ile Oradour-sur-Glane'deki korkunç infazları yüzünden halen Fransızların peşinde olduğu tümen komutanı Heinz Lammerding de aralarındaydı.[4]

Kasım 1959 ve cevap; ayrıca, Peiper'dan Karl Cerff'e, 8 Mart 1969 ve 17 Haziran 1969, BA-MA, B-438, HIAG Kayıtları, Dosya 320.

3 "Kısa bir yolculukta Harzer de Şövalye Haçı Sahipleri buluşması için benimle birlikte Regensburg'a geldi. Orada seninle görüşmeyi umuyordum, fakat gelmedin." Peiper'dan Kurt Meyer'e, 28 Kasım 1959, BA-MA, RS 7/v 282.

4 Savaşın ardından Lammerding, mesleği inşaat mühendisliğine devam etmek için Düsseldorf'taki İngiliz bölgesine döndü. Buna rağmen 1951'de Bordeaux'da düzenlenen Fransız mahkemesi, Tulle'deki infazlardaki suç ortaklığı yüzünden onu gıyaben idama mahkûm etti. Tahmin edileceği gibi Lammerding davaya katılmayı, İngilizler de onu teslim etmeyi reddetti. Bazıları bunun sebebinin Fransızların cadı avı konusunda güvenilmez olmalarından kaynaklandığını söylerken, bazılar da Sovyet savaş taktikleri konusunda İngiliz istihbaratına verdiği desteklerden ötürü iade edilmediğini iddia etti. Her ne olursa olsun daha sonraları bir Alman mahkemesi onu savaş suçlarından ötürü suçlu buldu ve hapis cezasına çarptırıldı. Akabinde, Bonn yasalarına göre iade edilme hususunda doğrudan dokunulmazlığa sahip oldu. Buna rağmen Lammerding, Tulle ve Oradour'daki suçları hâlihazırda ölmüş olan astları Aurel Kowatsch ve Adolf Diekmann'a yıkmaya devam etti. Bir meslektaşına, "Onları sivil halkın desteğinden mahrum bırakmak için Maquis'ler arasındaki terörü kışkırtmak gerekiyordu," dedi. "Bulunan çözüm acımasızdı, fakat bu savaştı. ... Cenevre Sözleşmesi'nin *franc-tireur*'ların eylemlerini resmen yasakladığını ve hepsinin kurşuna dizileceği uyarısında bulunduğunu hatırlatmanın beyhude olacağını düşünüyorum." Max Hastings, *Das Reich: The March of the Second SS Panzer Division Through France* (New York: Henry Holt and Company,

Eski gazilerin ve Bundeswehr'in Ritterkreuz'u ilk kez eski zamanlardaki gibi boyunlarına takmalarına izin verilmişti. Pek tabii Hakenkreuz yoktu -Gamalı haç en büyük tabuydu. Dalgın görünen Peiper, yalnızca sıradan bir beyaz gömlek ve kumaş ceket giymişti.[5]

Diğer etkinliklere de katılıyordu. 15 Şubat 1959'da, Stuttgart'ın hemen batısındaki Rotwildpark'taki gözlerden uzak bir tatil beldesinde bulunan Waldgasthof Glemstal'daki büyük bir buluşmada da eski yoldaşlarıyla bir araya gelmişti. Artık Kanadalıların esaretinden çıkmış, HIAG'a katılmış ve yakın zamanda hatıratını kaleme almış Kurt Meyer de oradaydı.[6] Ayrıca Peiper'ın yanında, Hitler'in cansız bedenini Führerbunker'de yakan son SS emir subayı Otto Günsche oturuyordu.[7] Kravatlarıyla bir masanın etrafına dizilen eski SS'ler -savaş suçluları olarak hüküm giymişlerdi- nazik bir atmosferin tadını çıkardılar. Yoldaşlar el sıkışmak için masaya geliyor ve saygıyla eğilerek selam veriyorlardı. Bir yandan biralar su gibi akıp giderken diğer yandan da otel orkestrası eski savaş ezgilerini çalıyordu. Şarkı dahi söylenmişti.

Ancak 1960'ların başında Jochen Peiper'ın adı -Malmédy'nin neredeyse unutulmasına rağmen- savaş suçları davalarında birbiri ardında ortaya atılmaya devam edildiğinden, bazı eski yoldaşlarıyla fazla samimi görünmemeye dikkat etmesi gerekiyordu. Himmler'in baş emir subayı Karl Wolff aleyhindeki soruşturma, Batı Alman yetkililerinin 18 Ocak 1962'de onu Starnberg Gölü'ndeki Kempfenhausen'da bulunan villasında tutuklamalarının hemen ardından başlamıştı. Kendisine yöneltilen suçlamalar oldukça ağır olsa da Himmler'in Wölffchen dediği adam kurnaz ve uyanıktı.[8] En korkunç suçlamaları

1982), 224. Bu esnada Fransızlar, İsraillilerin Adolf Eichmann'a yaptıkları gibi bir komando baskınıyla onu ele geçirerek meseleyi kendi ellerine almakla tehdit etmişti. Bunlara ilişkin hiçbir girişim yapılmadan önce, Eicke'nin eski çırağı 1971'de kanserden öldü. "The Lammerding Affair," *Time*, 11 Ocak 1971.

5 Peiper'ın *Ordengemeinschaft der Ritterkreuzträger*'dan bir fotoğrafı için bkz. fotoğraf bölümü.

6 Kurt Meyer, *Grenadiere* (Münih: Schild Verlag, 1957).

7 Otto Günsche'nin Hitler ve Eva Braun'un cesetlerini harap hâldeki Reich Şansölyeliği'nin hemen dışında yakması için bkz. Toland, *Hitler*, 888-890.

8 Karl Wolff, 30 Eylül 1964'te Münih'teki bir Batı Alman mahkemesince Vinnitza'da Yahudilerin toplu şekilde katledilmeleri ve yaklaşık üç yüz bin civarı Yahudi'yi de Treblinka'da ölümlerine gönderilmelerinden suçlu bulunarak on beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. *New York Times*, 1 Ekim 1944, 1.

ustalıkla reddetmiş, yalnızca daha az zarar verecekleri kabul etmişti ve bunu yaparken de Almancasıyla kafa karıştıran kelime oyunları yapmıştı. Yine de çember daralıyordu ve Wolff, Hedwig Potthast ve Himmler'in kutsal odasındaki diğer kişilerle de yakın temas hâlinde kalmıştı.[9] Peiper göze batmamaya çalışsa da yargılamalar sırasında birkaç kez adı geçmişti.[10]

Wolff, ölüm kampları hakkındaki bilgisini kararlı şekilde reddetti ve oldukça zorlu bir tanık olduğunu kanıtladı.[11] Bununla birlikte dava sırasında 1942 yazından kalan mektuplar ortaya çıktı ve mektuplarda, "Her gün trenler dolusu 5.000 Seçilmiş İnsanın Treblinka'ya gönderildiği haberinden bilhassa memnun olduğunu," söylüyordu.[12] Hâlihazırda toplu infazlara katılımından ötürü müebbet hapiste olan SS Korgeneral Erich von dem Bach-Zelewski, düzinelerce ilişkileri olmasından ötürü Wolff'un da başını yakmıştı. Yahudilerin infazıyla ilgili mahkemeye, "Böylesi yüksek bir konumda olan birinin hiçbir şey bilmediğini

9 1949'da Karl Wolff ve Hedwig Potthast, Heinrich Himmler'in daha "uygun" bir biyografisini yaratmak adına Alman gazeteci Melitta Wiedemann'la işbirliğine giriştiler, fakat bu işbirliği geri tepecekti. Bkz. Katrin Himmler, *The Himmler Brothers* (New York: Macmillah, 2007), 276-277.

10 *Stern*'de çalışan gazeteci Gerd Hidemann, Hitler'in uydurulmuş günlüklerindeki başarısız girişimi öncesinde Karl Wolff'la kapsamlı mülakatlar yaptı. Bu mülakatlarda Wolff, Peiper'a olumlu bir gözle bakmadığını belirtti. Hisler karşılıklı görünüyor. Heidemann'dan yazara mektup, 24 Mart 2007. Heidemann, mülakat, 20 Nisan 2009.

11 Savcı: "Aktion Reinhard'ın gerçekleştiğine dair herhangi bir şüpheniz var mı?" Woff: "Hayır. Bu gerçeklerden şüphem yok." Savcı: "Globocnik'in idaresindeki Lublin'de Yahudilere neler olduğunu belgeler sayesinde kesin şekilde biliyoruz. Bu yüzden, şayet söyledikleriniz doğruysa Himmler'in size açıkça yalan söylemiş olması gerektiğini de önceki açıklamalarınızdan biliyoruz. Buna ne diyeceksiniz?" Wolff: "Evet, Himmler'in o sırada bana yalan söylediği kesin. Himmler beni dokuz yıllık yakın çalışmamızdan tanıyordu, o yüzden bu korkunç Yahudi imha planına yardım etmeyi reddedeceğimi de biliyordu. ... Bana söyleseydi kesinlikle beni intihara sürüklerdi." Wolff'un ifadesi, "Fortsetzung der Vernehmung am 2. Februar 1962," Ermittlungssache gegen Karl Wolff," BA-Ludwigsburg, 8 AR-Z 203-59.

12 Lang, *Top Nazi*, 189-190. Wolff 1969 Ağustos'unda sağlık sorunlarından ötürü hapisten çıkarıldı ve Chiemsee'deki Prien'e yerleşti. Orada röportajlar vermeye ve Üçüncü Reich'taki kibirli konumunu şişirmeye devam etti. İnsanlara kendisini Papa XII. Pius'un kurtarıcısı olarak tanıttı! Küstahça sabit fikirli kalan –"Nazi döneminin Zeitgeist'ı"- Wolff, 1984'de Rosenheim'daki bir hastanede öldü.

söyleyebilmesi inanılmaz," dedi.[13] Karl Wolff 30 Eylül 1964'te, kelepçeler ve prangalarla dimdik ve kendini beğenmişlikle dolu şekilde mahkeme salonuna getirildi ve on beş yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Yargılamalar sırasında Peiper'ın adına, Heinrich Himmler, şoförü Franz Lucas, metresi Hedwig Potthast ve diğerlerinin yanında gölge düşürülmüştü. Lombard'ın kendisi şimdi ciddi bir şüphe altındaydı ve enteresan bir şekilde Einsatzkommando veya meşhur *Kommissar Emri*'ne dair hiçbir şey hatırlamıyordu. 1941 Temmuz'unda süvarilerinin Minsk yakınlarında çılgınlar gibi Yahudi öldürmesinden bahsetmek yerine, kayıtlarda bu eylemi bir kuşatma muharebesi, "*Kesselschlacht*" olarak nitelendirmişti. Karl Wolff'un davasında sürekli yalan söylese de kimse ona bu konuda bir dava açmadı. Cevabı daima, "*Nichts!*" olmuştu.[14]

Esasen Himmler'in emir subayı olarak Peiper'ın halefi Werner Grothmann da diken üstündeydi. Savcılar onun Rus partizan savaşını, Nihai Çözümü ya da Yahudilerin imhasını hatırlamasındaki inanılmaz kabiliyetsizliğine kafa yorarlarken o salak gibi bir kafa karışıklığı olduğunu iddia etti. "Gazete okumaktan ötürü beynim o kadar allak bullak oldu ki, artık bunların savaşta mı yoksa gazetelerde mi olduğunu hatırlayamıyorum," dedi.[15] Fakat diğerleri hatırlayabiliyordu. Himmler'in koruması Josef Kiermaier, Himmler ve Grothmann'ın 1941 Ağustos'unda Rus "partizanlarının" Minsk'teki infazlarında bizzat bulunduklarını detaylarıyla anlattı. 24 Temmuz 1964'te General Bach-Zelewski, Rusya'daki savaşın öncesinde Wewelsburg'daki toplantıda

---

13 Lang, *Top Nazi*, 346. *Stern*'in gazetecisi Jochen von Lang aslında, Joseph Goebbels'in hizmetindeki bir SS olan Joachim Piechocki'ydi ve Berlin'den Hitler'in "savaşta öldüğünü" açıklayan meşhur son yayını yapmıştı.

14 "Staatsannswaltschaft bei dem Landgericht München II: Ermittlungssache gegen Karl Wolff," BA-Ludwigsburg, 8 AR-Z 203-59, 10a Js 39/60, 26 Ocak 1962. Peiper'ın adı davada biri Karl Wolff (8 Şubat 1962) diğeri de Himmler'in şoförü Franz Lucas (8 Kasım 1962) tarafından iki kez geçirilmişti. Alman basınına göre hem Lucas hem de Grothmann, "her şeyi hatırlayamadıkları için işe yaramaz ifadeler" vermişlerdi.

15 "Himmler war Hitler sklavisch ergeben," *Stuttgarter Nachrichten*, 8 Ağustos 1964. Grothmann'ın Wolff davasındaki mazeretlerine inanmak için olağanüstü bir saflık gerekiyor: "Savaş sırasında Nihai Çözüm'ün Madagaskar Planı veya Yahudilerin Doğu'ya yeniden yerleştirilmesi olduğuna inanıyordum. Bugün bilinen şeyi savaştan sonra öğrendim." "Das Landgericht Untersuchungsrichter II: Ermittlungssache gegen Karl Wolff," BA-Ludwidgsburg, 8 AR-Z 203-59, 4a Js 586/56, Frankfurt am Main, 2 Ocak 1961, Protokoll C.

dahi Himmler'in o ülkenin 30 milyon Slav'dan kurtulması gerektiğini söylediği yönünde ifade verdi ve Minsk infazlarındaki varlığına ilişkin, "Himmler, Yahudileri imha etmeye kararlı olduğunu bütün astlarına açıkça gösterdi," dedi.[16] Peiper o sırada Himmler'in maiyetinde olsa da kardeşinin ölümünün ardından saha görevine kaçmıştı.

Savaş sırasında Werner Grothmann, Sigurd Peiper gibi bir süreliğine Tegernsee'de -Patronlar Gölü ve Nasyonal Sosyalist üst tabakanın yakınlarında- yaşamıştı. Grothmann'ın görkemli Tegernsee Vadisi'ndeki mahalle komşuları arasında çok sayıda "eski dostu" bulunuyordu. Ne de olsa bu huzurlu yer, Himmler'ın Yukarı Bavyera'daki SS Sippengemeinschaft'ının güç merkeziydi. Alp göllerinin etrafına yerleşen dağ evlerinde, Reichsführer SS'in emir subaylarının başı Karl Wolff, Himmler'in şahsi koruması Sepp Kiermaier ve hatta Himmler'in ofisinden Paul Baumert da yaşıyordu.[17] Himmler'in ultra verimli ofis güvenlik şefi Sepp "Tüpferl" Tiefenbacher da oradaydı. Diğer eski SS komandolarıyla birlikte Abdul Nasır'a güvenlik danışmanlığı yapmak için Mısır'a gitmişti.[18] 1954'te geri döndüğünde BMW fabrikasında bir güvenlik işi aldı ve hatta farkında olmadan CIA tarafından izleniyordu!

Fakat kendisini içinde bulduğu bitmek bilmeyen tartışmaların ortasındayken eski SS gazilerinin politikası da yardımcı olamazdı. Peiper ulu orta görünmekten kaçınsa da özelde gazilerle temasını artırıyordu. Çok fazlaydılar. Savaştan sağ kurtulan 250.000 Waffen-SS gazisinin 70.000'den fazlası 1960'larda HIAG bünyesindeydi. 1963'te Peiper, 10. SS Panzer Tümeni'nden SS Albay Walter Harzer ile birlikte çalışıyordu ve Harzer o sırada HIAG'da Waffen-SS tümen tarihlerinin yazılmasını

16 "Bach Zelewski belastet Wolff," *Frankfurter Rundschau*, 25 Temmuz 1964.

17 Savaşın ardından 1960'larda, Himmler'in koruması Kiermaier ve ofis güvenlik müdürü Sepp Tiefenbacher, Gmund am Tegernsee'deki topluluğa yakın kaldılar. Peiper'ın da onlarla temasta kaldığı, salıverilişinden önce hapishanedeki yazışmalarından açıkça görülüyor. Ayrıca, NA, RG-319, Araştırma Depo Kayıtları, Paul Baumert, Kutu 660, Dosya XE 159216. Baumert ve ailesi Wiesserstr. 72 Gmund/Tegernsee adresinde yaşadılar.

18 Bkz. Tiefenbacher'ın SS subay dosyası (BDC A3343-SSO-183B) ve NA, RG-263, CIA Kayıtları, Nazi Savaş Suçlarını İfşa Yasası kapsamında hazırlanan CIA Suçlu Dosyaları: Josef Tiefenbacher, Kutu 128. Tiefenbacher, savaş döneminde Almanya'daki mülteciliği sırasında Kudüs Baş Müftüsü Hacı Emin el-Musayni'yle tanıştı ve bu irtibatı 1951-1953 yılları arasında Mısır askerî yetkilileriyle çalışacağı iki yıllık görevde kullandı.

koordine ediyordu.[19] Yıllar içerisinde Peiper, Harzer'in Stuttgart'taki dairesinde kıdemli gazilerle görüşmüştü: Sepp Dietrich, Harzer ve Ernst Klink, Freiburg'daki Federal Arşiv'de "görevlerinin başındaydılar."[20] Ernst Klink el altından gazilere yardım ediyor, içerideki adam olarak personel dosyalarındaki zarar verici kişisel itirafları siliyordu.[21]

Johannes Göhler ve hatta Berlin'deki 7. Reitersturm'un eski eğitmeni Gustav Lombard'a da şahsi ziyaretler yapıldı. Göhler, Peiper Ardenlerde hesaplaşırken Hitler'in karargâhında adanmış bir SS irtibat subayıydı. O ve Lombard (Peiper'ın Berlin'deki eski binicilik eğitmeniydi), Minsk yakınlarında Yahudi "partizanların" vahşice katledilişinde rol oynayan 1. SS Süvari Alayı'yla ilişkilendirilmişlerdi.[22]

19 Walter Harzer'dan Ernst Klink'e, 13 Mayıs 1963, BA-MA, Klink Evrakı.

20 Ernst Klink, Freiburg'daki MGFA'da siyasî açıdan tarafsız bir tarihçi gibi görünse de -bilhassa Waffen-SS'le ilgili konularda- çalışma arkadaşlarıyla genellikle anlaşmazlık yaşıyordu. Gerçek yanlılığı, kişisel evraklarını incelerken yazar için de açıkça ortaya çıktı. Bütün Nazi kadın örgütlerinin lideri olan Frau Gertrud Scholtz-Klink'in –Ernst Klink'in annesi- sempatilerine yönelik hiçbir soru işareti yoktu. Savaştan sonra saklanan Scholtz-Klink, 1948 kışında Tübingen'de yakalandı, Adolf Hitler'in hâlen hayatta olup olmadığı hakkında hiçbir fikrinin olmadığını, fakat "takipçilerinin kalbinde yaşadığı sürece ölemeyeceğini" söyledi. "Princess Indicted for Helping Nazis," Kathleen McLaughlin, *New York Times*, 4 Mart 1948. Zihniyetini değiştirmeden yaşamını sürdürdü. Bkz. Scholtz-Klink, Claudia Koonz tarafından yapılan mülakat, *Mothers of the Fatherland* (New York: St. Martin's Press, 1987).

21 Bkz. Trude Aschenauer'ın Hubert Meyer'e mektubu, 27 Ocak 1985. Mektubunda Frau Aschenauer, kocasının evrakının Freiburg'daki Bundesarchiv'e bağışlanması sırasında belge ve mektuplara "göz kulak olması" için Dr. Klink'in yardımına güvendiğini ima ediyor. Rudolf Aschenauer, Malmédy soruşturmasının kalbindeki avukattı. BA-MA, RS/7 v.480.

22 *Unsere Ehre heisst Treue*, 16. Birkaç kaynak var: Gizliliği kaldırılan telsiz görüşmeleri, "Yahudilerin ve Bolşeviklerin" SS Süvari Tugayı'nca infaz edildiklerini gösteriyor: Breitman, *Official Secrets*, 59-62. Lombard'ın "8 Ağustos 1941'e değin 10.412 yağmacının infaz edildiği" Pripet olaylarına dahli için: NA: T-175, Kayıt 129, F 2655958. Lombard gibi Göhler de SS 1. Süvari Alayı'nın nahoş seferlerinde 1943 Ekim'ine değin savaşmıştı. Göhler 1937 Nisan'ında Eicke'nin SS Totenkopf Verbände Oberbayern'ine katıldı; bkz. Göhler'in BDC dosyası: NA, BDC, Kayıt A3343-SSO-18A. Johannes Göhler, savaşın son günlerinde Hitler'in elindeki son şeylere ilişkin büyük entrikalara karışmıştı. Bu, Zell am See (Schloss Fischorn) yakınlarında, hiçbir zaman tatmin edici şekilde çözülemeyen karmaşık bir olayda yaşandı. NA: RG-319, IRR, "Apprehension and Interrogation of Hauptsturmführer Franz Konrad," 26 Ağustos 1945, Kutu 31A. Ayrıca, "Interrogation of Johannes

1973'te Peiper, Leibstandarte'nin son tümen komutanı Otto Kumm'la Offenburg'da bir araya geldi. Kumm, asla ıslah edilemeyecek bir Nazi hayranı olarak kalmıştı. Başka zamanlarda o ve diğerleri, Nürnberg'de birlikleri çok sıkı bir şekilde savunan SS General Paul "Papa" Hausser'i ziyaret ettiler.[23] Anlaşılabileceği üzere bu tür görüşmeler, Peiper, Müller ve diğer SS yoldaşlarının eğlencelerini tekrarlamak üzere toplandıkları özel bahçelerde gerçekleştirilecekti.[24]

Dahası Jochen artık HIAG ve eski SS'lere aktif bir şekilde yardım ediyordu ve bu da yayıncılık dünyasında açıkça görülüyordu. 1973'te Paul Hausser'la birlikte, nostaljik, *Wenn alle Brüder schweigen* -Bütün Kardeşlerimiz Sustuğunda- adıyla yayınlanan beş yüz sayfalık devasa SS resimli ciltli kitabın düzenlenmesi ve çevirisi için çalıştı.[25]

Göhler," 6 Ağustos 1945 tarihli belge, John Toland Koleksiyonu, FDR Kütüphanesi, Kutu 49. "1 Mayıs 1945'te Göhler Berchtesgaden'daki Berghof'taydı ve Gretl Braun Fegelein ve Eva Braun'la Hitler arasındaki mektupların bulunduğu büyük bir sandığın güvenliğini kendisinin sağlaması gerektiğini söyleyen Frau Schneider'la karşılaştı. ... Göhler 8 Mayıs'ta Fischorn'dayken, Haufler'in ona sandığın içindekilerin yakıldığını söylediğini ifade etti." Fakat yakılan belgelerin esasen Himmler'in bir kamyon dolusu gizli belgeleri olduğu ve itaatkâr sekreter Erika Lorenz'in görev bilinciyle maden eritme fırınına attığı anlaşılıyor. Yazar, kaçamak davranan Göhler'le birkaç kez mülakat yapmaya çalıştı. Bununla birlikte Irving Koleksiyonu'nda bulunan, Göhler'in eşine yazdığı mektuplardan bazılarını inceleyip kullanma şansı oldu: Mikroform, Hitler'in Savaşı, Makara 4, Bölüm 15. Hayatının sonuna kadar Göhler, Yahudilerin gazlanmalarını ve SS süvari tümenince işlenen cinayetleri reddetti ve Hitler'in liderliğini sorgulayan revizyonistleri kötüleyen biri oldu.

23 Hausser Nürnberg'de, aralarında Peiper'ın birliğine de atılan birkaç suçlamanın da olduğu bir dizi suçlamaya karşı kendini savundu. NMT, Cilt 20, 6 Ağustos 1946. Soru: "Himmler'in 1943 baharında Harkov yakınlarında üç Waffen-SS tümenine yaptığı konuşmayı duydunuz mu?" Hausser duyduğunu söyledi. Himmler şunları söylemişti: "Harkov muharebesinde bizden önce giden, korkunç ve ciddi itibara sahip o mükemmel silahın solup gitmesine müsaade etmeyecek, fakat ona sürekli bir şekilde yeni anlam katacağız." Savcı bunun ardından Hausser'in 2. SS Panzergrenadier Alayı'nın Staroverovka, Stanitchnoye ve Jefremowka köylerini yakıp kül ettiğini bilip bilmediğini sordu. Hausser hayır dedi, "savcılığın Waffen-SS'i Heinrich Himmler ve çevresindeki küçük bir suçlu halkasının kaderine zincirlediğinden" yakındı. İronik bir şekilde savcılığın, adı geçen köyleri yakan 2. SS Panzergrenadier Alayı'nın başında Teddi Wisch, astının da silahlı SPW'lerin 3. Tabur'unun başındaki Jochen Peiper olduğu konusunda kesin bir fikri yoktu.

24 Müller, mülakat.

25 Paul Hausser ve Jochen Peiper, *Wenn alle Brüder schweigen* (Osnabrück: Bundesverband der Soldaten der ehemaligen Waffen-SS e.V, Munin-Verlag,

Yine Peiper ve eşi için bu bağlantılar, 1945 öncesi geçmişleri hakkında çok az şey söyleyen veya en azından tamamen sessiz kalan Miesbach'taki varlıklı bir Nazi ailesi Sigrid ve Friedrich Wilhelm Mayr kadar önemli değildi.[26] Mayr, Hitler'in ta 1933'teki sokak kavgaları zamanından eski bir savaşçıydı ve gerçek destekçilerinin de en hakikisiydi. Nasyonal Sosyalizmin altın çağında yerel *Miesbacher Anzeiger*'ın ortağıydı.[27] Hitler bu gazeteyi Nasyonal Sosyalizmin Bavyera'daki gerçek sesi -milliyetçi, aşırılıkçı ve anti-Semitik- olarak değerlendiriyordu. İyi bağlantılara sahip SS Üsteğmen Friedrich Wilhelm Mayr muazzam bir etki yaratıyorsa da eşi olarak Danimarkalı çarpıcı bir güzelliği seçmişti. Fakat Mayr'ın eş tercihi, Himmler'in SS'inin ırksal saflığına dair takıntısı yüzünden başını belaya sokacaktı -SS lideri, eşinin soyunda Yahudilik olduğunu öğrenecekti. Himmler evliliğin sürmesine, Mayr'ın önde gelen bir SS subayı, eski bir savaşçı olması ve Hitler'in sevdiği bir yayınevini yönetmesi sebebiyle izin vermişti. Bununla birlikte daha fazla çocuk sahibi olmasını yasakladı. Sigrid Mayr her ne kadar SS tarafından ırksal zulme uğradığından yakınsa da savaş boyunca SS teşkilatıyla yakından bağlantılı oldukları da bir gerçekti. Sigrid ve

---

1973). Kitap daha sonra İngilizce olarak 1977'de yayınlandı ve Hubert Meyer, Walter Harzer ve Richard Schulze-Kossens, İngiltere'de kitap için, David Irving'in eski SS'leri savunma hususundaki yardımıyla, bir basın toplantısı düzenlediler. Bu toplantı İngiltere'de büyük bir sorun yarattı ve Meyer ülkeden sınır dışı edildi. Meyer'den Günsche'ye, 12 Ocak 1984, BA-MA, RS7, v.485. Müteakip sene *Der Spiegel*'deki baş makalede Schulze-Kossens, SS Junkerschule'nın apolitik olduğunu iddia etti. Gazeteci Heinz Höhne cevap yazısında şunları belirtti: "Savaştan kırk sene sonra SS gazilerinin yıllık toplantılarını düzenlerken, Üçüncü Reich'ın savaş suçlarına karşı en ufak bir duyarlılığı olmayan size mi inanalım? ... Geçmişiyle eleştirel bir şekilde uzlaşmaya isteksiz çevrenizin bir örneği olduğunuzu söylemek zorunda olduğum için üzgünüm. ... Junkerschule'lar hakkındaki kitabınız en iyi kanıt." Höhne'den Schulze-Kossens'e, 11 Haziran 1985, BA-MA, RS7, v. 488.

26 Wilhelm Friedrich Mayr, SS'in 1933 öncesinden eski bir üyesi ve 1. SS Motor Standarte'nın başıydı. 1935'te Himmler, Danimarkalı karısının ataları arasında Yahudilerin bulunmasından ötürü onun daha fazla çocuk sahibi olmasını yasakladı. Himmler'den Mayr'a, 13 Eylül 1939, T-175, Kayıt 23, kapsamlı mektup 784 no'lu dosyadadır. 1935'te daha sonra Mayr, Himmler'in kişisel kadrosuna atandı. NA, RG-242, Wilhelm Mayr'ın BDC dosyası, A3343-SSO-304A

27 1929'un ardından gazetenin sahipliği Mayr, M. Müller & Sohn ve Berlin'deki Völkischer Beobachter arasında paylaştırıldı. Bunun ardından Mayr gazetenin matbaacısı oldu ve bütün editör sorumluluklarından vazgeçti.

Sigurd, Jochen'in eşi Himmler'in sekreterliğini yaptığı sırada yakınlaşmışlardı. Savaşın ardından Mayr'lar acı çektilerse de bu oldukça lüks şekilde olmuştu. Hakikaten Mayr, Miesbach'ta Nasyonal Sosyalistler için yayıncılık ve matbaa işi yaparak o kadar zengin olmuştu ki, finansal imparatorluğu Tegernsee'nin Rockefeller'ı hâline gelmişti.[28]

Jochen Landsberg'deyken, Mayr'larla olan iletişimleri asla uzun süreli kesintilere uğramamıştı. Savaşın ardından Sigurd Tegernsee'de yaşarken, Sigrid Mayr da onun en yakın arkadaşı olmuştu.[29] Peiper tahliye olduktan sonra Stuttgart'ta Sigurd'la birlikte ilk tatil durakları, kahve ve kek eşliğinde dertleşmek için Yukarı Bavyera'daki Mayr'lar olmuştu.[30] Şaşırtıcı bir şekilde, Mayr'ın gazetesinin adını değiştirerek Miesbach'taki kârlı gazetecilik işine devam etmesine izin verilmişti.

Mayr'ın çocuklarından biri, "Hapisteki günlerinde çok dertli ve mutsuzdu," diyordu. Ebeveynlerinin Nasyonal Sosyalist günlerinde özenle korunan bu küçük çocuklar, Peiper'ın ziyaretinde oldukça korkmuşlardı -yalnızca eğlenmek istiyorlardı. "Bay Peiper'ın geldiğinde bütün kahkahalar sustu. Yanında gri bir gölgeyle gelmişti."[31] Frau Peiper da katı bir disipline sahipti. Çocukların yetişkinlerin yanında konuşmalarından hoşlanmıyordu ve oğluyla kızının kaba Bavyera lehçesini öğrenmelerinden

---

28 Bkz. Wilhelm Friedrich Mayr'ın Nazilikten Arındırma dosyası, Staatsarchiv München, SpKa Karton: Mayr, Wilhelm Friedrich. 1942'de Mayr, yayıncılıktan yılda 350.000 Mark'tan fazla kazanıyordu ve savaş sonunda net serveti 30 milyon Mark'tan fazlaydı.

29 Astrid Nathan ve Charlotte Zimmermann, yazar tarafından yapılan mülakat, Tegernsee, 17 Ağustos 2003.

30 1957 başlarında Mayr'ları ziyaret izni, Peiper'ın Ulusal Arşivlerdeki şartlı tahliye dosyasında verilmiştir, a.g.e.

31 Brigitte B., Miesbach, yazar tarafından yapılan mülakat, 19 Haziran 2004. "Entelektüel bir Prusyalıydı, pek esprili değildi ve ciddiydi." Sigrid Mayr (evlenmeden önceki soyadı Magnussen), Kuzey Almanya ve Danimarka kökenliydi, büyük büyükbabası ünlü bir ressamdı. Sigrid, 1933'te önemli bir SS olan SS Üsteğmen Wilhelm Friedrich Mayr'la evli olmasına rağmen soyunun çeyreği Yahudilere dayanıyordu. 2004'te ileri bir yaşta olmasına rağmen Sigrid Mayr, dürüst, çekici ve gururlu kalmış ve Miesbacher bölgesi ve nüfusunda etkileyici varlığını sürdürüyordu. Bununla birlikte, yaşlanan saygın kadının soyunun çeyreğinin Yahudi olduğundan bahsedilmemesinin en iyisi olacağı söylendiğinde yazar şaşırmıştı –bu, bölgedeki insanların, Yahudi kanının ortaya çıkmasının Nazi geçmişini ifşa etmekten daha kötü gördüklerine dair açık bir imaydı! Bu mülakattaki yardımlarından ötürü Dr. Michael Heim'a teşekkürler.

endişeleniyordu. Ziyaret ettikleri arkadaşları da mesafeli davranmışlardı -arkadaşların gitmeleri gerekiyordu. Peiper hiçbir temas istemedi.

Yine de Peiper'ın faydalandığı bazı eski bağlantılar vardı. Porsche'den ayrıldıktan kısa bir süre sonra Volkswagen'da çalışmak üzere kırk kilometre mesafedeki Reutlingen'e taşındı ve orada iri yarı sahibi Max Moritz'le olan ilişkilerinden faydalandı. Moritz, Nazi partisine partinin ilk yıllarında katılmıştı ve savaştan önce Reutlingen'de kendi bakım istasyonu vardı. Savaş sırasında Moritz düzenli orduya katıldı ve Fransa'daki Sochaux'ya konuşlandırıldı -burada mekanik bilgisini daha da geliştirmeye devam etti.[32] Bir başka eski yoldaş olarak Peiper'ın yaşadığı zorlukları anlıyordu. Peiper, Beetle'dan yüksek performanslı Porsche yarış arabalarına kadar her şeyi satan Moritz Autohaus'un satış geliştirme sorumlusu olmuştu.[33]

Zamanın geçmesiyle birlikte eski dostların çoğu yavaş yavaş yitip gidiyordu. 1966 Nisan'ında Peiper, Sepp Dietrich için Ludwigsburg'da düzenlenen anma törenine altı bin sadık SS'le birlikte katıldı.[34] Zamanında Dietrich'in Albert Frey'e alaylı bir şekilde "kibirli bir domuz" olarak bahsettiği Peiper, eski amirine sadıktı. Cenazede Peiper rahatsız görünüyordu, "Dar yüzünde halen on senelik esaret görülebiliyordu."[35] Peiper

---

32 11 Şubat 1912 doğumlu Moritz, 5 Ocak 1933'te Nasyonal Sosyalist Parti'ye üye oldu (Partei No. 2.338.625) ve mesleği Reutlingen'de bir araba tamircisi olarak kaydedildi. Savaş dönemindeki hizmeti, Berlin'deki Deutsche Dienstelle'nin yazara gönderdiği mektupla kanıtlandı, 16 Eylül 2002. WASt dosyası, Moritz'in savaş dönemi kariyerini 10 Mayıs 1945'te Fransızlarca esir alınmadan önce Panzer Taburu Norwegen'ın personeli arasında noktaladığını gösteriyor.

33 Reklam bölümünün başı olarak Peiper, Max Moritz Autohaus'un hâlen kullanımda olan logosunu tasarladı ve reklam bölümündekilere eğitim seminerleri verdi. Hinrich Peiper'ın mektubu, 2001 Mayıs.

34 Yalnızca birkaç ay önce Dietrich, Rendsburg'da bin Waffen-SS gazisinin bir araya geldiği toplantıda "alkış tufanıyla" karşılanmıştı, "Nazi SS Veterans Cheer Former General at Meeting," Philip Shabecoff, *New York Times*, 25 Ekim 1965.

35 Dietrich'in Peiper hakkında "arrogantes Schwein" ifadesi için: Whiting'in 1970'de Albert Frey'le yaptığı mülakata dair hatırladıkları: Whiting, 19 Ağustos 2001. "Dar yüzü" için: Heinrich Spinger'den Jens Westemeier'a, 11 Mart 1993. Uzun ve iri yarı Albert Frey, savaşın ardından Amerikan askeri kılığında Arjantin'e kaçtı. Muhtemelen, Einsatzgruppen'la 1941'de Taganrog yakınlarında tanık olduğu şeylerden endişeleniyordu (bkz. 4. Bölüm). Karısı bir balerindi. Albert Frey, *Ich wollte die Freiheit: Erinnerungen des Kommandeurs des 1. Panzergrenadierregiments der ehemaligen Waffen-SS* (Osnabrück, 1990).

Dietrich için, "Benim gibi entelektüelleri hor görürdü," diyordu. "İlkel bir savaşçı türüydü." Fakat Peiper'ın Dietrich'e hayran olduğu pek çok şeyin arasında bilhassa diğer oportünistlerin aksine, "Hiçbir zaman Hitler'i unutmuş gibi davranmayışı," vardı.[36] 10 Şubat 1968'de Ludwigsburg'daki Hotel Heim'da, I. Panzer Ordusu'nun büyük bir kanadı toplanmıştı -bariz nedenlerden ötürü SS adını hiçbir zaman almadılar. "*Grosser Kameradschaftsabend* im Fasching"e katılan yalnızca Peiper değildi, aynı zamanda eski süvarilerden Wisch, Kraas, Dinse, Trabandt ve hatta Max Wünsche de oradaydı.[37] O yazın ilerleyen günlerinde, ihtiyaten gönderildiği Arjantin sürgününden dönen Albert Frey'in de katıldığı bir başka büyük kutlama gerçekleşti. Kutlamalar her sene daha da büyüyor gibiydi.[38]

36 Peiper'ın John Toland'la yaptığı mülakat, 10 Ekim 1963, LOC, Toland Evrakı, Son Yüz Gün, Kutu 15. Dietrich hakkında: "Bir ordu komutanı olarak kibar ve iyi kalpli biriydi. Daha çok alt rütbelerdekiler gibi davranırdı, fakat ahvale karşı burnu iyi koku alırdı. Hiçbir zaman barut koklamamış generallerden çok daha fazla saha deneyimi vardı. ... Rütbelilerden ziyade erat arasında popülerdi. Askerlerin askeriydi."

37 Karl Heinz Steidle'dan Kameraden'a, 3 Ocak 1968, BA-MA, RS 7, v.511.

38 Nihayetinde HIAG'ın kutlamaları o kadar büyük ve cüretkâr hâle geldi ki, gaziler için muazzam sorunlar yarattı. 1985'te 1. SS Panzerkorps'un sözcüsü (Geschäftsführer) Walter Krüger, Otto Remer'le en büyük buluşmalardan birine katıldı. Bu buluşma, halkla ilişkiler konusunda Nesselwang/Ostallgäu'da büyük bir felakete dönüşecekti. Yasaklı Nazi marşları söyleniyor, uygunsuz takılar takılıyor, sokaklarda göstericilerle kavgalar ediliyor ve hatta gerçeğine çok benzeyen Waffen-SS canlandırmaları yapılıyordu. *Stern*'in muhabiri Gerhard Kromschöder, buluşmaya sakallı bir savaş tutkunu kılığında katıldı. Treffen'ın gerçekleştiği Hotel Krone, eski bir SS subayı olan Rolf Buchheister tarafından işletiliyordu. Sigaradan ötürü duman altı olan odada Remer ve Krüger, eski Nazilerle birlikte olmaya hevesli genç ve çekici kadınlara yalakalık yaparak biralarını yudumluyorlardı. Kılık değiştiren muhabir, masadaki sohbette bombayı bıraktı. Polonya'daki imha kamplarının fotoğrafları ne olacaktı? Krüger, "Size gaz odalarını gösterdiği söylenen fotoğraflar yanlış," diyerek sert bir cevap verdi, "ve şayet Yahudi propagandasının söylediği gibi altı milyon Yahudi öldürülmüş olsaydı, hâlen yanıyor olurlardı." Krüger, Leibstandarte'nin 3. Tabur'unun eski muhabere komutanıydı ve SS Astsubay Üstçavuş'uydu; Peiper'la Harkov'da beraber savaşmıştı. Yetmiş iki yaşında olmasına rağmen hâlen şen şakraktı ve Berlin yakınlarındaki KZ Oranienburg'da olduğunu ve gerçek toplama kampı ahvalini bizzat gördüğünü söylüyordu: "Sabahları güzel şarkılarla uyanıyordum. Şarkıları, temiz üniformalarıyla çalışmaya giden mahkûmlar söylüyorlardı. Kuşlar gibi şakıyorlardı." 1932'de Berlin sokaklarında kavgalar eden, Nasyonal Sosyalizmin erken dönem sokak dövüşçüsü Krüger, böylesi yorumlarıyla medyada fırtına koparmıştı. 1988'de açık sözlü SS'in hayatını konu alan bir film (Kamerad

1968'deki Fasching buluşmasında daha belirgin bir amaç da tartışılmıştı: Leibstandarte tarihini eski yoldaşların hatırlamak istedikleri şekilde yeniden yazma projesine başlamak. Peiper'ın eski dostu Rudi Lehmann, Leibstandarte'yi ve hatta Malmédy Katliamı'nı aklayacak çok ciltli bir tarihçe yazmak için canla başla çalıştı.[39] Leibstandarte'nin tarihçesinin oluşturulduğu bu süre zarfında eserin, *Jugendgefährdung*'a[40] dair katı Alman yasalarına aykırı olup olmadığını kontrol etmek için bir hukuk danışmanına dahi başvurdu -Nazi savaşını yüceltmiyorlardı.[41] Bu çalışma, başlangıçta Dietrich Ziemssen, Rolf Reiser ve şu an Peiper'ın dişçisi olan Arndt Fischer'in alanıydı. Hem Reiser hem de Fischer, Poetschke'nin emir subayıydılar ve şimdi sırrın koruyucuları olmuşlardı. Landsberg'dekilerle düzenli yazışmalar sürdüren Rudi Woch ve Gerd Walter ile birlikte bu üç kişiydi. Onlar hapisteyken Ziemssen ve Reiser, Ziemssen'in yazdığı beraat manifestosunu düzenlemişlerdi.[42]

Krüger), gaziler arasında geniş çapta kınandı. "Daha önce de şimdi de bir SS'im ve 1930'da Nasyonal Sosyalist idealler için ateşten geçmeye ve Adolf Hitler için mücadele vermeye başlayan siyasî bir askerdim. Bazıları buna gülebilir ve modasının geçtiğini söyleyebilir. Ben gülmüyorum. Hitler'e ettiğimiz yemin, onunla birlikte öldü mü? Benim için hiçbir zaman yok olmadı. ... Bizler SS'iz ve hep SS kalacağız." Krüger'den Hubert Meyer'e, BA-MA, RS7/ V.508, 27 Mart 1989. Krüger, 17 Mayıs 1991'de Hamburg'da öldü. Krüger hadisesinin geniş çaplı kayıtları için: BA-MA, HIAG Kayıtları, RS7, V. 373, 435 ve 620.

39 Leibstandarte'nin lehinde bir tarih yazımı koordinasyonu için bkz. BA-MA, RS7/ v. 511'deki yazışmalar.

40 Müstehcenliğe, şiddete, suça veya ırkçı nefrete teşvik eden, çocukların veya gençlerin gelişimini tehlikeye sokan zararlı içerikler. (ç.n.)

41 Rudi Lehmann'dan Hubert Meyer'e mektup, 28 Ağustos 1979, BA-MA, RS 7/ v. 509.

42 Dietrich Ziemssen, *Der Malmedy Prozess*, Münih, Deschler, 1952. Beş adam, Oswald Siegmund'un Landsberg'deki Malmédy tutuklularına 16 Kasım 1951'de yazdığı, "Hepimiz hâlen geride kalanlarımız için uğraşıyoruz," dediği mektubu da içeren kitabında (*Meine Ehre heißt Treue: Von der Leibstandarte ins Landsberger Kriegsverbrechergefängnis* [Essen, 1992]) belirtiliyor. Mektup Dietrich Ziemssen, Rolf Reiser, Arndt Fischer, Rudi Woch ve Gerd Walter imzalı. Ziemssen'in kitapçığı nihayetinde, daha sonra yayınlanacak Tiemann'ın kitabının öncülü olan Lothar Greil, *Oberst der Waffen SS Jochen Peiper und der Malmedy Prozess* (Münih, 1977) kitabıyla benzer bir müdafi dile büründü. 2006 Mart'ında yapılan mülakatta Rolf Reiser yazara, davayla ilgili orijinal kitapçığı yazarken Ziemssen'e yardım ettiğini itiraf etti. Bugün dahi, bu küçük grubun hayatta kalan ihtiyarları, resmî

Edebi ifsat işe yaramıştı. Şimdi SS gazileri, zalimlerden zulme uğrayanlara dönmüşlerdi! Beş yıl sonra eski yoldaşlar halen Batı Alman odalarından taşıyorlardı. Peiper'ın birliği, mensuplarınca bir kez daha meşhur lakapları Lötlampen (Pürmüz) Taburu'nu gururla kullanmaya başladılar.[43] Fakat 1973 baharındaki davetlere rağmen Peiper evinde kalmıştı:

> "Achtung, Pürmüz Taburu," bildiriniz tesadüfen dikkatimi çektiğinde kalbimin bir anlığına daha hızlı atmaya başladığını inkâr edemem. Askerî kariyerimin zirve noktası olan III. Gep'in [gepanzert-zırhlı] yaratılışı, zaferleri ve kendine özgü canlılığı daima aklımda. Kendimi ona diğer bütün birliklerden daha yakın hissediyorum. Savaşın ardından yaşanan gelişmeler beni hapse, ardından ötekileştirilmeye ve nihayetinde de göçe zorladı, fakat hiçbir şeyi değiştirmedi. 19/20 Mayıs'ta bir araya geldiğinizde bunu, selamlarımı ve en iyi dileklerimi Pürmüz Taburu'ndaki yoldaşlara iletin.[44]

Savaş sonrası nesilde pek çok Waffen-SS gazisi içine kapanmış ve teselliyi HIAG gibi gazi derneklerinde ve onların *Wiking Ruf* ve *Der Freiwillige* gibi yayın organlarında bulmuştu. Bu dergiler, Waffen-SS'in kahramanca eylemleri, biyografik eskizleri ve zulme uğrayan eski savaşçıların popüler hikâyeleriyle dolup taşıyordu. O esnada Bach-Zelewski, Pohl, Eicke, Fegelein ve Himmler gibi kötü SS liderleri sessiz kaldılar -ölü ya da hapisteydiler- ve hikâyenin karanlık tarafını anlatamadılar. Yalnızca birkaç SS, anlatılan hikâyenin tam anlamıyla anlatılmadığı yönünde itirazda bulundu. Waffen-SS Hausser'in düsturunu basılı olarak tekrar dile getirdi: Onlar, "tıpkı diğer askerler gibi" onurlu bir savaş birliğiydiler. Hatta 1960'ların başlarında bir yeraltı oluşumu bile vardı. Felix Steiner ve yaşlı gaziler SS'in pagan bayramları Julfest ve

---

Waffen-SS versiyonunu desteklemek adına "im kleinen Freundeskreis'ta [küçük bir arkadaş çevresinde]" iletişimlerini sıklıkla sürdürüyorlar. Bunun da ötesinde, 1986'da Malmédy davasıyla ilgili şahsi belgelerinin çoğunu, hadiselerin HIAG versiyonunu desteklemek ve davanın aksini ispat etmek adına özel şekilde tasarlanan içeriğiyle Freiburg'daki Bundesarchiv'e verdi. Bkz. Reiser'dan Helmuth Thöle'ye, 26 Ekim 1968, BA-MA, RS/7 HIAG Kayıtları, v. 510.

43 "Treffen für die Lötlampen Abteilung," Walter Malek'in 1973 yazı için daveti, BA-MA, Sammlung Vorpersal, NS 756/414.

44 Peiper'dan Walter Malek'e, 7 Nisan 1973.

Sonnenwende'yı Münih'te tekrardan kutlamaya başlamışlardı.

Peiper'ın eski rakibi Max Wünsche de dışarıdaydı. O şanslılardan biriydi. Hitler'le yakın olarak çalışan ve bunu anlatmak için hâlâ hayatta olan birkaç kişiden biriydi ve 1948'de İngiltere'de serbest bırakıldı. Yeterince yakın olsa da pisliğin bulaşabileceği kadar yakın değildi. Peiper ve Meyer'in itibarını zedeleyen savaş suçlarına yakın temastan kaçınmıştı. "Savaşı kaybedenler, sonuçlarıyla yaşamak zorundadırlar," diyordu. Yazarlar ve muhabirler tarafından kendisiyle çok kez röportaj yapıldı, alenen belirttiği görüşleri olsa da özelde halen Hitler'in Kristallnacht hakkında hiçbir şey bilmediğinde ısrar ediyordu.[45]

Her ne kadar Peiper istenmeyen ilgiden kaçmaya çalışsa da birkaç şehvetli eğlenceyle keyif yapmıştı. 1964 yazında, 1944'te Wehrmacht'ta görev yapan ve Ruslarca esir alınan Alman gazi Dr. Peter Mutke'nin çekici eşi Judith'le tanıştı. ABD'ye taşındıktan ve doktor olarak bir servet kazandıktan sonra Mutke, 1950'lerde Stuttgart'ta Amerikan askeri olarak orada görevlendirilmiş Uli Wieselmann'la tanıştı. Kısa süre içerisinde bir Porsche sahibi olmuş ve amatör yarışlara merak salmıştı. Mutke 1964 yazında Amerikalı genç eşi Judith ile Stuttgart'a döndüğünde, Wieselmann onları yanında kalmaya davet etti. Wieselmann'ın tepedeki evine vardıklarında Uli, onları yakın arkadaşı ve Almanya'nın "en parlak ve en çok madalyalı kahramanlarından biri" olan ünlü bir SS albayıyla tanışacakları konusunda uyardı.[46]

Yirmi sekiz yaşındaki kadın, sıkıcı ve monokl gözlüklü bir

---

45 Savaştan sonra Wuppertal'de bir sanayi tesisi yöneten Wünsche, başarılı bir iş adamı oldu ve eski SS gazileriyle yakın temasını korudu. John Toland'la 3 ve 19 Kasım 1971'de yaptığı mülakatta (LO, Toland, Kasetler C-36-C-39) Toland, Wünsche'ye açıkça Nihai Çözüm'ü sordu. "[Hitler'leyken] Bunu asla duymadığıma yemin edebilirim. ... Yahudilerin imhasını İngiltere'de savaş esiriyken öğrendim. İnanamadım. Kimsenin buna dair hiçbir fikri yoktu. Savaş esiriyken olayların abartıldığını düşünmüştük. Fakat size bunların yaşanmadığını söyleyemem. Şimdi, böyle bir şeyin yaşanmış olması Alman halkı için bir utanç." Toland, "Hitler biliyor muydu?" Wünsce, "Bence [imha] gerçekten istenmeyen bir şeydi ama bu hâle geldi. Kontrolden çıkmıştı. ... Bunu onun emrettiğine inanmıyorum, fakat Hitler biliyor olmalıydı. ... Bugün bile hâlâ beni şok ediyor. Çocuklar bunu TV'de görüyor ve bize nasıl bilmediğimizi soruyorlar. ... Bu, daima Alman halkının vicdanında olacak." Max Wünsche 17 Nisan 1995'te öldü.

46 Uli Wieselmann ve Jochen Peiper'ın bu ve diğer bütün alıntılarının alındığı yer, Judith Mutke, yazar tarafından yapılan mülakat, 6 ve 7 Ekim 2003. Mutke, Almanya'ya yaptığı diğer seyahatlerde Peiper'ı Wieselmann'la iki kez daha gördü.

Prusyalıyla tanışmayı bekliyordu. Bunun yerine zar zor merhaba diyebilen, yumuşak sesli ve gösterişsiz bir adamla karşılaştı. Kolay etkilenen bir Stanford mezunu olduğu için Joachim Peiper kendisine soğuk bir aristokrattan ziyade aşırı yakışıklı biri gibi görünüyordu. Judy onu ilkin soğuk bulsa da buzlar kısa sürede eridi. Judy'nin kendisi de oldukça çekiciydi -esmer, uzun boylu ve kıvrımlıydı, *I Magnin* mini eteğinin altında uzanan güzel bacakları vardı.

Peiper daha bir arkadaş canlısı hâle gelirken genç kadın da onu garip şekilde çekici buldu. Kısa süre sonra atlara karşı ortak bir ilgi duyduklarını öğrendiler. Eşi Peter, Rus cephesindeki bir Alman süvari birliğinde savaşmıştı. Tanklara karşı atlar! Yakın zamanda Arap atlarının bulunduğu bir ahır satın aldıklarını ve onları California'daki Carmel Valley'de eğittiklerini söyledi. Peiper, biniciliğin doğru yolunun bu olduğuna katıldı. Peiper zihinsel olarak bile olsa titizlikle incelemeye başladı.

Amerika'da hayat gerçekten nasıldı? Peiper'ın öğrendiği her şey yeni bir soru doğuruyordu. Kadın, çok geçmeden bu adamın oldukça zeki olduğunu ve her şey hakkında çok şey biliyor gibi göründüğünü anladı. Peiper aniden İngilizce konuşmaya başlayınca kadın onun dil hakimiyeti karşısında şaşkına döndü; karşısında İngiliz edebiyatının çoğunu kendisi kadar iyi bilen bir adam vardı -Judith Stanford'da İngilizce bölümünden mezundu. Peiper sorularına devam etti: Nereliydi? California. "Savaşın ardından Japonları niçin toplama kamplarına hapsettiniz?" diye sordu. Judy, bu kamplara atılan Japonlardan tanıdıkları olduğunu söyleyerek açıklamaya çalışsa da pek bir önemi yoktu. Peiper aynı fikirde değildi, "Amerika için bir leke," dedi. Fakat Almanya'daki toplama kampları ya da Polonya'daki imha kamplarından bahsetmedi.

SS savaş kahramanı şimdi acı bir taraf göstermişti. Judy'nin ülkesinin iddia edildiği kadar özgür bir ülke olmadığına dikkat çekti. Yakın zamandaki Porsche fuarına katılamayışı aklında olduğundan, "Eski bir SS olarak ben ziyaret edemiyorum," dedi. Judy'e kendisini kurtaran Atalantalı cesur avukat Willis Everett'i anlattı. Açıkçası ABD'de bazı iyi adamlar da vardı! Yine de bütün okumaları ve coğrafya bilgisine rağmen Peiper'ın Amerikalıları gerçekten anlamadığını görebiliyordu.

Peiper ona son kırgınlığından bahsetme zahmetine girmedi. 1 Temmuz 1964'te *Stuttgarter Nachrichten,* eski bir partizan olan İtalya, Cueno doğumlu Dr. Ettore Gerbino'nun Ludwigsburg'daki Nasyonal Sosyalist Suçlar Merkez Ofisi'ne başvurduğu haberini yaptığında

dünyası bir kez daha parçalanmaya başladı. Suçlamalar 1943'te İtalya, Boves'te çok sayıda sivilin öldürülmesinden sorumlu olduğu yönündeydi. Keza bir hafta sonra *Die Tat*'taki manşetle adı bir kez daha lekeleniyordu: "Joachim Peiper -Boves'i Yakan SS."[47] Hayır, Amerikalı çekici kadın bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Wieselmann'larla ikinci günde Judy ve Peiper sık sık sohbet ediyorlardı, o esnada yan odadaki erkekler kulübünde de yüksek sesle yarış hikâyeleri ve siyaset hakkında konuşuluyordu. Peiper Judy'le konuşmaktan keyif alıyor gibi görünüyordu. Karşısında, söyleyecekleriyle gerçekten ilgilenen bir Alman vardı. Judy'nin güçlü bir zekâsı vardı ve Peiper da hevesli bir dinleyiciydi. Klasikler, Soğuk Savaş ve atlar.

Ardından bir noktada olan oldu. Sohbet sırasında Peiper'ın gök mavisi ve delici gözleri Judy'nin gözlerine kenetlendi ve genç kadın içinin ısındığını ve kızardığını hissetti. Yasak ve gizli bir ev romantizmi gibiydi. Onun ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu -hatta Jochen bir eşi olduğunu dahi söylememişti! Yanında olduğu için mutluydu. Konuşarak saatleri geçirdiler.

Öğleden sonra diğerleri klasik bir Alman kart oyunu olan Skat'ı oynuyorlardı. Uli Wieselmann içki içmeye, sigaraları peş peşe yakmaya ve hikâyeler anlatmaya başladı. Sohbeti bölmüştü. Peiper da oynuyordu, konuşma her zamanki gibi Soğuk Savaş ve Ruslara kaymıştı. Alkol kana karışmaya başladıkça Uli'nin de sesi yükselmeye başladı ve eski propagandalardan bahsetmeye başladı. "Hitler'in savaşı kazanamaması çok kötü oldu. ... Ülke için çok şey yaptı." Peiper daha az içerek sessizce Uli'ye baktı. Nazi yanlısı ifadeler için oldukça temkinliydi; hafifçe gülümsedi ve Landsberg'de hapisteyken her gün Skat oynadığını söyledi. Yanlarındaki bir diğer oyuncu da serbest bırakılan ve şimdilerde zengin olan sanayici Alfried Krupp'tu! Kahkahalar erkekler kulübünün dört bir yanında çınladı.

O hafta sonu bir noktada Peter Mutke, ameliyat için de olsa hipnozla nasıl deneyler yaptığını anlattı. Bunda özel güçler var, diyordu. Bu, Peiper'ı canlandırıyor gibiydi. Eski SS albay, Hitler'in savaş sırasında ne

47 "Strafanzeige gegen SS-Führer" *Stuttgarter Nachrichten*, 1 Temmuz 1964. Ayrıca, "Joachim Peiper—der SS Mordbrenner von Boves," *Die Tat*, No. 32, 8 Ağustos 1964. İkinci makale, Peiper'ın o yaz Reutlingen'deki Max Moritz Motors'un reklam bölümüne başkanlık ettiğini söylemiş ve ayrıca, yanlış bir şekilde, onun HIAG'ın Baden-Württemberg kısmının lideri olduğu suçlamasında bulunmuştu.

kadar karizmatik olduğuna dair hikâyeleri gururla anlatmaya başladı. Bir keresinde, dedi, Reich Şansölyeliği'nde bir odada diğerleriyle birlikte Hitler'in gelmesini bekliyorlarmış. Führer içeri girdiğinde, onlar daha ağızlarını açmadan odadakilere söylemek üzere geldikleri şeyleri söylemiş. Joachim'in gözleri parıldadı. "Hitler bir kâhindi!"[48] Judy'nin kalp atışı biraz hızlanmaya başlamıştı: Peiper, onun inandığı her şeyin zıttı şeyler söylüyordu. Sert bir Nazi karşıtı olan kocasına baktı. O da boş boş bakıyordu. Eski SS albayı, Hitler'e gerçekten de hayran görünüyordu. Fakat Peiper kesin olarak düşündüğü şeylere ilişkin ağzını açmadı. Gün sona erdiğinde Peter ve Judy Mutke, ateş kırmızısı Porsche'leriyle Wieselmannların evinden ayrıldılar. Judy garip bir şekilde rahatlamış görünüyordu. Ne kadar yakışıklı bir Hitler aşığıydı!

Peiper, Hitler hakkında gerçekten ne düşünüyordu?

> Onun için darağacına giderdim. Bu, Macaristan'da değişti [1945]. ... Hitler'in yakınında yaşayan herkesin onu bir dahi bizi de yalnızca piyonlar olarak gördüğünü unutmamak gerek. Hitler'in altıncı hissi vardı. ... [Onun hakkında] Kalbimin iki odacığı var ve biri büyük bir adamla tanışan genç ve önemsiz bir adamın hatıralarını barındırıyor. Buna bütün idealizmimi feda ederdim ... şahsi deneyimim, yaşadığım bilhassa bu tarihi an için daima müteşekkir kalacak. ... Öte yandan, Alman çocuklarının babası ve yaşananların yaratıcısı olarak, "Bir daha asla," derim. Böylesi bir diktatörlük, ulusumuzun topyekûn yıkılmasına yol açtı.[49]

Başka kadınlar da vardı -hatta bir başka Amerikalı Judith- ve bu kadının Peiper'ın geçmişiyle derdi yoktu. İlk Judy'le tanıştığı sıralarda, nazik General Walter Warlimont, Peiper'ı Judith Ann Weller'la tanıştırdı.[50] Kültürlü Warlimont, savaştan önce Tegernsee'de Peiper ailesinin

48 "Vernehmung Sepp Dietrich am 27.11.1945," Nürnberg, OMGUS 3/71, IfZ, Münih.

49 Peiper'ın Toland'la yaptığı mülakat, a.g.e., 10 Ekim 1963.

50 Sadık bir Nazi olan Warlimont, Hitler'in sahra karargâhında Alfred Jodl'un altında harekât komutan yardımcısı olarak görev yaptı. Peiper gibi General Warlimont da savaşın ardından Landsberg'de hapse atılmış ve 1954'e değin serbest bırakılmamıştı. Warlimont, Peiper ailesinin Rottach-Egern'de yaşadığı mahalledeki başka bir komşuydu. Weller'in de açıkladığı gibi Peiper'ın iyi bir arkadaşı olduğu biliniyordu, mülakat. "High Ranking German Army Personalities," SAIC/3, 11 Nisan

komşusuydu ve sonrasında da Nasyonal Sosyalizme bağlılığını gizlice sürdürdü. Eşi Amerikalıydı, St. Louis'deki Anheuser Busch bira imparatorluğunun varisiydi. Weller, Almanca konuşan yerli bir biniciydi ve o çevrelerce çok seviliyordu. Dahası, güçlü bir sağ eğilimi olan ve Alman askerî tarihine ilgi duyan Amerikalı genç, dik başlı bir kadındı.

Judith Weller'in başka ne tür arkadaşları vardı? Genç kadın, Reinhard Heydrich hakkında bir kitap yazmayı düşünmesine rağmen Jochen Peiper'a ilgi duyduğunu belirten sağcı bir endüstriyel halkla ilişkiler uzmanı Dr. Hanns Dietrich Ahrens'in ailesiyle birlikte kalıyordu.[51] 14 Temmuz 1967'de Weller, SS'in savaş sırasındaki propaganda gazetesi *Schwarze Korps*'ta çalışan Günther d'Alquen'le birlikte Dr. Werner Best'i ziyaret ediyordu. Şimdi, 1939 Eylül'ünde Polonya aydınlarının öldürülmesindeki sorumluluğu nedeniyle soruşturma altında olan Dr. Best, Weller ve d'Alquen'le bir araya gelerek geleceği için savaş veren adamın aklanmasına yardımcı olacak belgeleri toplamayı tartışıyorlardı. Weller bir Amerikalı olarak belge arayışına meşruiyet kazandırabilir veyahut da en azından çabalarının ardındaki SS çevresi için koruma sağlayabilirdi. Yine de bu gizli plan uygulanamadı. Şüphelenen Alman makamları, 1969 Mart'ında Dr. Best'in evine baskın düzenleyerek yalnızca Weller'ın dahlini değil, aynı zamanda Peiper'ın Best'le olan diyaloğunu da belgeleyen mektupları ele geçirerek lehte bir kanıt elde etti![52] O esnada Dr. Best, SS Kameraden'in gizli anlaşmalarla dolu ağında

1945, 7. Ordu Sorgu Merkezi, MIS-Y, RG 338, 290/56/2/4-5, Kutu 72.

51 Dr. Hanns Dietrich Ahrens, sağcı çevrelerdeki faaliyetleri ve Amerikalı sanayici ve siyasetçileri etkileme girişimlerine ilişkin bilgiler. Hanns Dietrich Ahrens'ten Freda Utley'e mektuplar, 1953-1967, Freda Utley Evrakı, Hoover Enstitüsü, Stanford, Kutu 2.

52 Alman polisi yasadışı gizli bir anlaşmadan şüphelenerek 20 Mart 1969'da Dr. Werner Best'in evine baskın düzenledi ve aralarında Jochen Peiper'ın da bulunduğu bir dizi tanığın lehte tanıklığını koordine etme ve sahte kanıtlar sunma niyetini keşfetti. Eyalet savcısı, Best'in evinde Peiper, Streckenbach ve diğerlerinin de aralarında olduğu davasının önemli tanıklarıyla, tanıklık yapmaları öncesinde temasta olduğunu gösteren mektuplar buldu. Weller, Dr. Ahrens ve SS çevrelerindeki hareketlerinin bahsedildiği mektup, Dr. Best'in eyalet savcısına 3 Temmuz 1969'da yazdığı bir mektubun içindeydi. Generalstaatsanwalt Filipiak to Herrn Untersuchungsrichter II bei dem Landgericht Berlin, (1 Js 12/65 RSHA), Landesarchiv Berlin, B Rep. 057-01, No. 633. Best'in Peiper'a mektubu, DoKo XXIV B 9f'deki aynı seri içerisindedir.

hasar kontrolü sağlamaya çalışıyordu.

Dr. Best'e yardım ettiği sürede Weller, Peiperları Stuttgart'taki evlerinde zaman zaman ziyaret etti. Missouri'deki Wiliam Woods Koleji'nde binicilik dersleri veren Weller ve eski süvari Peiper iyi anlaşıyorlardı. Weller, Roma dönemine değin uzanan savaş atları tarihiyle ilgileniyordu. Peiper'ın evinde kalırken SS albayını, "çok zarif bir adam, gerçek bir Prusyalı" olarak gördü. Peiper Weller'la Malmédy hakkında açık yüreklilikle konuştu. Sorun, dedi, 1944'te savaşan gençlerdi. "Bana, savaş sırasında komutasındaki adamların çok genç ve deneyimsiz olduklarını söyledi -daha önceden yanında olan gaziler değildiler." Yaptıkları şeyleri kontrol edemiyordu.[53] Fakat Peiper'ın adamları Amerikan askerlerinin daha da kötü olduklarını iddia ediyordu. "Amerikalı esirler disiplinli değildiler. Esir hâldeyken etrafta dolaşıyor ve konuşuyorlardı."[54]

Weller Malmédy hakkında kendi araştırmalarına dahi başlamıştı; bu araştırmalar sonucunda daha sonra Alman dilindeki ana tez olan *Der Malmédy Prozess* kitabı ortaya çıkacaktı.[55] Waffen-SS gazilerince

---

53 Peiper'ın, adamlarının eylemlerinden kendisini uzaklaştırmaya çalıştığına ilişkin daha fazla kanıt var. Landsberg'de, "*Über die Verantwortung eines Panzerführers* – Bir Tank Komutanının Sorumlulukları" adlı bir yazı yazdı. Kendi imzasını taşıyordu ve bir panzer liderinden hızlı hareket eden, geniş alana yayılmış zırhlı kuvvetleri kontrolünün nasıl beklenmeyeceğini anlatıyordu. Bu, Ralf Tiemann'ın planı bozmasından önce *Der Freiwillige*'de yayınlanması planlandığından tartışmalı bir hâl almıştı. "Bu raporun Leibstandarte'nin bazı eski tankçılarında Peiper'ın sorumluluğu kaydırmaya ve mızrakbaşındaki insanlara ilişkin kötü bir izlenim vererek kendini aklamaya çalıştığı eğilimi göz önüne alındığında, meseleleri karıştıracağı için bunu yayınlamamanızı tavsiye ederiz." Tiemann'dan Helmuth Thöle'ye, 17 Mart 1985, BA-MA, RS 7, v. 361.

54 Bütün alıntılar, Weller, mülakat. Weller, "Benim görüşüm," dedi, "Amerikan askerlerinin bütün bunları kendi başlarına getirdikleri yönünde." Weller, Ellis'in yaşadığını öğrenince şok oldu. "O bir yalancı. Onun dediği hiçbir şeye inanamazsınız."

55 Ralf Tiemann, *Der Malmedy Prozess: Ein Ringen um Gerechtigkeit* (Osnabrück: Munin Verlag, 1990). Leibstandarte gazileri tarafından özenle düzenlenen kitap, dipnotları ve dar bir şekilde seçilmiş kaynaklarıyla sözde-akademik bir yaklaşıma sahip SS müdafileri literatürünün tipik bir örneğidir. Metin büyük ölçüde avukatlar Rudolf Aschenauer ve Eugen Leer tarafından 1950'lerde Peiper ve Landsberg'deki diğer Malmédy tutuklularının serbest bırakılması amacıyla yazılan sağcı makalelerden oluşuyor. Kilit kaynak, üniversitede binicilik eğitmenliği yapan Amerikalı Judith Weller tarafından yazılan, açıkça yanlı bir makaleydi. Bkz. Judith Ann Weller, "Das Geschehen an der Malmedy Kreuzung," ve Ralf Tiemann

geleneksel akla karşı çıkmak için sürdürülen seferin bir parçasıydı. Weller tarih profesörlüğüne yükseltildi.[56] Esasen Weller, amacına uygun olması için ABD Ulusal Arşivleri'nde bulunan kayıtlardaki kanıtları çarpıtmıştı: Bütün suçlayıcı Alman delilleri, "kovuşturma tarafından zorla alınan sahte itiraflara" dayanırken, Malmédy'den sağ kurtulanların aleyhteki ifadeleri Amerikalıların yalancı şahitliğini yansıtıyordu. Weller, "Birinin ABD Ordusu üniforması giymiş olması, doğru bir tanıklık yapacağını garanti etmez; yalancılar her giysiyi giyerler," diyordu.[57] Tarihsel revizyonizm kokuyor olsa da Peiper, İngiliz yazar Charles Whiting'e tezi incelemesini tavsiye etmişti.[58]

Peiper Weller'a ayrıca 1966 Nisan'ında aniden Burton Ellis'ten bir mektup aldığını söyledi. Mektup eski yaraları beceriksizce sarmaya çalışıyordu. Ellis, "Davanın başlamasının üstünden neredeyse 20 yıl geçti ve sende kesinlikle acı hatıralardan başka bir şey yok," diyordu. Mektubun sonuna doğru Ellis, Peiper'a savaş döneminde kazandığı madalyaları almayı isteyip istemediğini sordu. Kibarca, "Şayet istersen, onları sana göndermekten mutluluk duyacağım," dedi.[59]

Eski işkencecisinden aldığı haberle şok olan Peiper, hemen yanıt verdi. "Mektubunuzu şaşkın bir kaş çatış ve dalgın bir gülümsemeyle

---

3.4.85, BA-MA, HIAG Evrakı, RS/7 v. 56b. Alakalı bir eğitim almamış olmasına rağmen, Nazi yanlısı güçlü sempatilere sahip oluşuyla Weller "Tarih Profesörü" rütbesine yükseltildi! Weller'ın Malmédy hadisesiyle ilgili katı bir önyargıyla kaleme aldığı anlatısında, "Savcılık materyalinin büyük bir kısmı sahte ve zorla alınan itiraflara dayanıyor," ve, "Savcılık tanıkları, bilhassa Amerikan askerleri olmak üzere sıklık yalan yeminler ettiler," ifadelerini içeriyor. Ken Ahrens'in ifadesi ve Virgil Lary, bununla hiçbir açıdan aynı fikirde olmadığı gerçeğinden ötürü çok tartışılmıştı. Weller'a göre bu, farklı hatırlama meselesinden ziyade kesin bir sahtekârlık göstergesiydi. Yazar, Ulusal Arşivlerdeki Malmédy davasına ilişkin hacimli kayıtları incelerken, Weller'ın 1968 Ocak tarihli ilk birkaç kutuda hâlen duran istek fişlerini buldu.

56 "Görünüşe göre, burada kaldığı kısa süre boyunca meslektaşları tarafından takdir edilmediyse de bazı bağlantıları biliniyordu." J. Lance Kramer, Akademik Meselelerden Sorumlu Başkan Yardımcısı, William Woods College, 10 Ekim 1997.

57 Tiemann, *Chronicle of the 7. Panzer Kompanie*, 51.

58 Peiper'dan Charles Whiting'e, 29 Eylül 1970. "Dikkatini Bayan Judith Ann Weller'a çekmek istiyorum. Geçtiğimiz sene, bir tarih profesörünün analitik zihni ve Pentagon'un güvenilir belgeleriyle donanmış vaziyette Malmédy hadisesi üzerine bir çalışma yazdı."

59 Burton Ellis'ten Peiper'a mektup, 10 Nisan 1966, Ellis Evrakı.

aldım," diye yazdı. Peki ya madalyalar? "Devam edin ve söz konusu eşyalardan kurtulun," dedi. Ardından iğneleyici bir şey söyledi: "Hepimizin yol ayrımları var."[60]

Kısa süre sonra Ellis tekrar bir mektup göndererek Peiper'a artık madalyalarını bulamadığını söyledi! Fakat ABD'ye dönen Weller buna inanmadı ve bir şekilde Ellis'in madalyaları en yüksek teklifi verene satacağını öğrendi! Hemen California, Merced'deki bir avukata ulaştı ve ona 1949'da Ellis'in senatoya yemin ettiğini ve Peiper'ın madalyalarının nerede olduğuna dair hiçbir şey bilmediğini söylediğini hatırlattı. Açıkçası bu doğru değildi. Fakat Weller bir şekilde madalyaları Ellis'ten almayı başardı ve sahibine gönderdi.

Peiper daha sonra eski yoldaşlarına, "İnanamazsınız, geçen yaz [1968] Amerika'dan küçük bir paket geldi, içinde madalyalarım vardı," dedi. Peiper Weller'ın "Amerika'nın onuru için bunları iade ettiğini" yazdığı bir not eklediğini söyledi.

Bir de Peiper'ın eski can düşmanı, 1946'nın başlarında itiraflar elde etmek için Schwäbisch Hall'de mahkûmlara işkence ettiği iddia edilen Yahudi bir ABD Ordusu sorgulayıcısı William R. Perl vardı. Peiper, "Zayıf noktama nasıl ulaşacağını biliyordu," dedi, "ve bir subayın etiğine ve Prusya geleneğine başvurarak beni ruhsal bir baskı altına soktu ... bu benim şahsi talihsizliğimdi -basın ve kamuoyu beni çoktan asmıştı."[61] Perl ve Ellis'in 1949'daki Senato oturumları sırasında çıkışmalarının ardından Perl, Peiper'ın düşlediği ve bağlı olduğu şeye, Yahudi meselelerine dönmüştü.[62] 1970'lerde Peiper dünyadan kaçarak Traves'e sığınırken, Perl ise Yahudi Savunma Birliği'nin Washington şubesinde sesi oldukça gür çıkan bir sokak aktivistiydi.

Perl, Sovyetlerin Rusya'daki Yahudilere karşı işledikleri zulümlere

60 Peiper'dan Burton Ellis'e mektup, 20 Nisan 1966, Ellis Evrakı.

61 Peiper: "[Perl'le gerçekleştirilen] Sorgulamanın tonu kibar ve doğruydu; centilmenlik antlaşmasına yönelikti. İstediğimiz her şeyi imzalayın ve size onurlu bir son bulalım." "Sworn Statement of Joachim Peiper," 15 Ocak 1948, Landsberg/Lech W.C.P., NA, Dava 6-24, RG 153, Kutu 81.

62 "Senatör McCarthy, '1939'luların' Almanlardan nefret ettiğini ve bu yüzden onlara işkence ettiklerini iddia etti. Bunun yanlışlığını kanıtlamak için Musevi olmayan Almanlar için yaptığım şeylere atıfta bulundum." Perl'den Joe Kirschbaum'a, 16 Temmuz 1949, George Washington Üniversitesi, William R. Perl Evrakı, Kutu 6, Dosya 57.

kafayı takmıştı ve hatta şiddet savunucusu hâline gelmişti. Kaderin enteresan bir cilvesiyle bu çılgınlık, Perl'ün 1976'da Maryland'deki Sovyet diplomatları pencereden atmak üzere yaptığı cesur planıyla FBI soruşturması geçirmesine yol açmıştı. Keza FBI, Perl'ün 1945 Haziran'ında Rheinbach'taki 15. Ordu Sorgu Merkezi'nde, Schwäbisch Hall'den çok daha önce, sorgu sırasında Alman bir mahkûmu yaraladığını ortaya çıkardı. Bu, ABD Ordusu'nun 1951'den beridir üstünü kapattığı bir gerçekti.[63] Perl 1976 yazının sonlarına doğru tutuklandı ve federal jüri tarafından mahkûm edildi. Fakat o, Baltimore'daki duruşma sırasında Yahudi karşıtı Filistinlilerin kendisine suikast düzenleyeceğinden endişeliydi.[64] Peiper'ın eski düşmanı William Perl, hayatının sonuna dek bir paranoyak olarak yaşadı.

Peiper ise geçmişi geride bıraktığını iddia ediyordu. Fakat hapisten çıktıktan sonra kurduğu temaslar, bu görüşe keskin bir zıtlık teşkil ediyordu.

ESKİ BİR ALMAN DEYİŞİNDE DENİLDİĞİ GİBİ, "BANA DOSTLARINI göster ve sana kim olduğunu söyleyeyim."[65]

---

63 "Director, FBI, SAC, WFO, Confidential, William R. Perl, Departmental Applicant, Psychological Interne, Federal Detention Headquarters, New York," 7 Mayıs 1951, Ordu tarafından gizliliği kaldırılan mektup, 29 Haziran 1977, Perl Evrakı, Kutu 8, Dosya 2. Perl'in düşüncesizce davranışının muhtemelen tanıkları Yüzbaşı Henry P. Schardt ve Bonn'un güneybatısındaki Rheinbach'ta bulunan 15. Ordu Sorgu Merkezi'nden Üsteğmen Peter Salz'dı.

64 SAC, WFO (185-378): Dr. William R. Perl, Revue Lev-tov, PFO-Subversive Conspiracy," 11 Ağustos 1976, Perl Evrakı, Kutu 8, Dosya 2. 24 Aralık 1998'de ölen Perl, yazara Malmédy soruşturmasında herhangi bir yanlış yapıldığını reddetmişti: "Şiddet kullanımıyla itiraf elde etme çabasının benim açımdan aptalca olacağını bir kez daha söylemek istiyorum. Benim gücüm, mahkûmların psikolojik yapılarına ilişkin sahip olduğum bilgiydi. ... Bunlar, SS'teki eğitimleriyle daha da sertleşen zorlu adamlardı. ... Yaklaşım kişiye göre değişiyordu, fakat çoğunlukla onların gururuna hitap ediyordum. ... Kanıtları önlerine koyduktan sonra mahkûmlara, 'Küçük bir *Hühnerdieb* –tavuk hırsızı- gibi mi davranmak istiyorsun veya bir SS olarak öne çıkıp cesur davranmak mı?' diyordum." Yazara mektup, 7 Mart 1997.

65 "*Zeige mir Deine Freunde, und ich sage Dir, wer du bist.*"

On Sekizinci Bölüm

DÖRT GÖZÜN ÖNÜNDE

1960'LARIN DEĞİŞEN VE GİDEREK DAHA AZ DOSTANE BİR SİYASİ iklime bürünen Almanya'sında Peiper; işleri konusunda tetikteydi. Sicilya mafyasından çok da farklı olmayan yöntemlerle SS, o günlerde çeşitli soruşturmalara karşı verecekleri yanıtları, yüz yüze görüşmeler ya da dinlenme ihtimali olmayan telefonlar gibi en güvenli yollarla koordine etmeyi tercih etti. Ele geçirilebilecek ya da yeniden ortaya çıkarılabilecek mektuplar ve yazışmalar (Dr. Best davasında olduğu gibi) bilhassa tehlike arz ediyordu. SS süvarileri hakkında 1960'larda soruşturmalar başlayınca, soruşturma geçiren SS'ler *unter vier Augen* - dört gözün önünde şahsen buluşmak için yoğun şekilde seyahat etmeye (*Reisetätigkeit)* başladılar.[1] Sık gerçekleştirilen gaziler toplantıları, savaş dönemi dostluklarını pekiştirmekten başka amaçlara hizmet ediyordu; bu toplantılar, soruşturma geçiren mensupların hikâyelerini ve mazeretlerini koordine edebilmeleri için bir şanstı. Peiper'ın Boves'teki İtalya talihsizliği, muhtemelen yeni bir musibetin kaynağı olacaktı.

1964'e gelindiğinde Peiper, Boves'te bir anıt dikildiğini ve komutasının kasabadaki sivil cinayetlerinden sorumlu tutulduğunu *La Stampa* dergisinden öğrenmişti.[2] Hemen Otto Dinse'yle temasa geçti. Şimdi Peiper, Dinse, Gührs ve eski dostu Dr. Robert Brüstle, Peiper'ın Traves'te yeni aldığı tatil evinde bir araya geldiler.[3] Büyük ihtimalle İtalya'ya dair temel bir savunma stratejisi geliştirdiler: Boves'teki

1 Martin Cüppers, *Wegbereiter der Shoah* (Darmstadt: Meidenbauer Martin Verlag, 2006), 332.

2 ZSL B 162/ 6370–6371, Joachim Peiper'ın Sorgusu, 7 Eylül 1964.

3 Jens Westemeier, Otto Dinse'yle yapılan mülakat, 28 Mayıs 1994.

cinayetler için SS'i suçlayanların tamamı bunu siyasi saiklerle yapıyorlardı ve tüm bu suçlamalar İtalyan Komünist propagandasına dayanan bariz yalanlardan ibaretti. Planlanan SS senaryosuna göre Boves'teki ölümler ve yangınlar partizanlarla yaşanan şiddetli çarpışmalar yüzünden olmuştu. Soğuk Savaş'ın zirve dönemi olduğu düşünüldüğünde, Komünistlere yönelik yapılacak herhangi bir suçlama muhtemelen kabul görecekti.

Soruşturma sürerken herkes ifade vermek zorunda kalmıştı. Peiper'ın Boves'teki tabur cerrahı Dr. Friedrich Breme, 1964 Temmuz'unda Dinse ile Boves'i konuşmak üzere bir araya geldi.[4] Breme ve Dinse'nin açıklamaları, hazırladıkları ifadeleriyle birebir aynıydı - "şiddetli çatışmalar" yaşanmadığından gerekli bir anlaşmaydı. Her ne kadar üç adam arasında gizli bir anlaşma yapıldığına dair kesin bir kanıt bulunamasa da, Dr. Friedrich Breme ve Otto Dinse'nin Ludwigsburg'da kayda geçen ifadeleri üstünkörü incelendiğinde bile sayılar; gerçekler ve hatta kullanılan dil konusunda bile neredeyse birebir eşleşmeler olduğu görülebiliyor.

Peiper'ın grubundan Otto Dinse, Stuttgart HIAG'ın toplantılarını daha sonraki araştırmalara hazırlanmak için kullanan gaziler arasında bir arabulucu işlevi gördü. Polis gelirse ne yapacaklardı? Bir SS, "Geçen akşam bize hâlihazırda birkaç kez sorgulanan yoldaş Johannes Göhler tarafından talimat verildi," diyordu. "Şimdi nasıl tepki vereceğimizi biliyoruz."[5] Doğudaki infaz seferinden ötürü her geçen gün daha fazla inceleme altına alınan SS süvarilerinde Gustav Lombard'ın emri altındaki Göhler de nasıl tepki vereceğini biliyordu.[6]

Peiper ve Dinse, Boves'ten kurtulamayacaklarını düşünüyorlardı; sanki musallat olmuş gibiydi. Reutlingen'deki Max Moritz Autohaus'ta sessizce yaşayıp çalışsa da Peiper istenmeyen ilgiden kaçmamıştı. Kaynak, Peiper'ın Stutgart'a kadar izini sürmeyi başaran iki eski İtalyan

4 Boves anlatısının koordinasyonu için bkz. Dr. Friedrich Breme'nin ifadesi, BAL N 1470/ 1178, 1 Ekim 1965.

5 BA-MA, B438/287, "Eugen Wittmann to Karl Cerff," 23 Temmuz 1968. O esnada Göhler, SS Reiter davasında Gustav Lombard ve diğerlerine karşı soruşturma altındaydı.

6 Gustav Lombard, 1 Ağustos 1941'de Pripet Bataklıklarındaki Yahudileri tasfiye etme emrini aldığında taburuna şunu söyledi: "Gelecekte tek bir erkek Yahudi ve köylerde tek bir aile dahi kalmayacak." Browning ve Matthäus, *Origins of the Final Solution*, 181.

partizan Guiseppe Biancani ve Giuseppe Pruneto'dan geliyordu. Biancani, John Toland'ın Bulge hakkındaki kitabından Peiper'ı tanımıştı.[7] Boves'teki hadiseye ilişkin soruşturma, Peiper'ı hâkim karşısına çıkarmayı amaçlıyordu. 24 Haziran 1964'te, Kuzey İtalyan kasabası Boves gözlerinin önünde yanarken Peiper'ın hâkim bir noktadan dürbünüyle soğukkanlılıkla izleyişine ilişkin birkaç fotoğrafın yanı sıra çeşitli ifadeleri de içeren bir dosya hazırlandı.[8] Daha sonra Nürnberg Duruşmalarının idarecilerinden biri olan Robert Kempner, dokuz İtalyan müşteki adına davayı ele aldı. Kempner artık meşhur bir anti-Nazi Goliath'ıydı. Eichmann'ın darağacına gönderilmesine yardımcı olan adam oydu.[9] Şimdiyse Peiper'ın peşindeydi.

İlk suçlamalar Peiper'ı Cuneo bölgesinde 146 sivilin katledilmesinden sorumlu tutuyordu. 17 Eylül 1964'te Peiper, suçlamaları reddetmek

---

7 Peiper'ın nerede olduğu: Toland, *Hitler*, 352. İtalyanlar tarafından öne sürülen suçlamalar için: BA-K, N 1470/1175, Dr. Adalbert Rückerl'in mektubu, ZSL 8 AR 1007/64, G. Biancani ve G. Prunotto'ya 24 Haziran 1964'te: "Böylelikle Peiper'a 23 Haziran 1964 tarihinde yöneltiğiniz suçlamanın tarafımıza ulaştığını onaylıyorum. Merkez Mahkeme, eski SS Binbaşı Peiper hakkında bir soruşturma başlatacak ve davanın devam etmesi durumunda prosedürün işletilmesinden sorumlu bir savcı gönderecek."

8 Başka yerde belirtilen görüşün aksine, İtalyanlar tarafından Peiper'ı kaçırarak İtalya'ya geri götürme veya karısını taciz etme gibi herhangi bir girişimde bulunulmadı. H. Peiper, mülakat. Biancani'nin Toland'ın kitabından Peiper'ı tanıması: "Peiper Était Bien L'Auteur du Martyre de la Petite Ville Piémontaise de Boves," *La Montagne*, 23 Temmuz 1976. Peiper aleyhine yapılan suçlamalar için: BA-L, 8 AR 1007/64, Vermerk: Giuseppe Biancani ve Giuseppe Prunotto, 23 Haziran 1964. Cuneo'da İtalyanlara verilen fotoğraflar, Peiper'ın taburunu ortaya çıkarmak içindi. İtalyanlar, Peiper'ın Boves'teki eylemine ilişkin ortaya çıkan bir dizi fotoğrafı bir şekilde ellerinde tutmuşlardı. Peiper da kendisini fotoğraflarda tespit etti. "Dürbünlü olan benim, solumda ordudonatım subayım Möhrlin ve onun yanındaki ise Dinse." Peiper'dan Stuttgart'taki Eyalet Savcısına, 17 Eylül 1964.

9 Bkz. "Strafanzeige gegen ehemaligen SS-Führer," *Allgemeine Wochenzeitung der Juden in Deutschland*, 10 Temmuz 1964, IfZ, MZ-161/12, Münih. Robert M. W. Kempner, 1931'de Hitler'i vatana ihanet ve yalan yere yemin etme suçlamalarıyla mahkeme önüne çıkarmaya çalışan, Nazilerin erken dönem muhaliflerinden olan Almanya doğumlu bir avukattı. 1933'te Nazilerin iktidarı ele geçirmelerinin ardından Kempner, Göring tarafından kovuldu ve ABD'ye kaçtı. O sırada gelecekteki eşi de sağ kurtulacağı toplama kampına götürülüyordu. On üç sene sonra, Nürnberg davasında Göring ve diğer sanıklara karşı dava dosyasını hazırlayan savaş suçları bölümünün başındaydı.

adına Stuttgart'taki eyalet savcısının karşısına çıktı. "İki adamı [Vasallo ve Bernardi] elçi olarak kullandığım, ardından da onları infaz ederek cesetlerini yaktığım doğru değil. ... Boves'te hayatını kaybeden siviller, benim yahut birliğimin kasıtlı eylemleri yüzünden değil, muharebe aksiyonunun kurbanlarıydılar."[10]

6 Ekim 1965'te bir gazeteciyle yaptığı görüşmede Kempner, SS albayını suçlamıştı. Kempner, Tarziye ederse bu da bir şeydir, diyordu. Yine de, "Peiper tıpkı diğer Nazi suçlular gibi sessizdir yahut sorumluluğu bir başkasına yükler." Ardından yaklaşan duruşmadan bahsetti. Kanıt toplamak için Cuneo'ya yapacağı seyahat öncesinde, "Zor bir muharebe olacak," dedi. "Yargıç eski binbaşıyı sorguladı ve ilkin mide rahatsızlığından ötürü Boves'e gitmediğini iddia etti. Daha sonra yangınların ve kan dökülüşünün daha yüksekten gelen emirler neticesinde gerçekleştiğini iddia etti. Son olarak da sonucun basitçe bir muharebe aksiyonu olduğunu iddia ediyor." Kempner şüpheliydi. "Yalan ifade," dedi.[11]

PEIPER BELKİ DE KAÇMAK ZORUNDA KALACAKTI. SS ALBAY, EŞİ Ilse'yle yolculuk yapmadığı zamanlarda İspanya'dan Güney Amerika, Paris yahut Alplere seyahat ederek hurda metal işleriyle ilgilenen Otto Skorzeny ile hâlâ temasını koruyordu.[12] Her ne kadar şahsen söylemese de Skorzeny, Peiper'ın Almanya'da işlerin kötüye gitmesi durumunda Madrid'de Franco'nun koruması altındaki diğerleriyle birlikte daima bir sığınağa sahip olduğunu bilmesini sağlardı. Skorzeny açık bir şekilde yaşıyordu, tamamen korkusuzdu ve şöhret düşkünüydü. Şaşırtıcı bir şekilde Skorzeny, Los Angeles'taki bir edebiyat ajansıyla birlikte çalışıyor ve hayat hikâyesini Hollywood'un büyük perdesine taşımaya

10 Joachim Peiper'dan Stuttgart'taki Eyalet Savcısına, şahsi ifade, 17 Eylül 1964, BA-L, 13 Ja 161/64.

11 Makale, *Gazzetta del Popolo*, 6 Ekim 1965 nüshasından. Bkz. 13 Js 161/64, BA-L'nin dökümantasyonu. Dava için kanıt toplamak adına Cuneo bölgesinde bir haftadan fazla zaman geçirdi.

12 Bkz. Otto ve Ilse Skorzeny'nin Freda Utley'le 1954-1958 tarihli mektupları. Freda Utley Evrakı, Hoover Enstitüsü, Stanford Üniversitesi, Palo Alto, Kutu 11. ABD'nin çelik çıkarları, Skorzeny'nin yabancı metal firması ve Peron Arjantin'indeki Krupp Üretim Tesisleri arasındaki anlaşmaları koordine etmek için Utley'le beraber çalışmasına rağmen politik yazar, Skorzeny'nin ABD'yi ziyaret etmek adına vize almasına yardımcı olamadı.

çalışıyordu: *Commando Extraordinary!* Warner Brothers ve United Artists neredeyse senaryoyu kabul ediyordu. Fakat odak grupları, George C. Scott'ın Patton rolüyle gişe rekoru kıran filmine mükemmel bir tezat oluşturacak filme dair birtakım bilgiler edinince filmin planlanması aniden durduruldu. Yeni hikâye bir Nazi kahramanını yüceltecekti![13] Nihayetinde Skorzeny'nin kendisini apolitik bir kahraman komando olarak gösterme çabası, stüdyonun yaptığı ufak bir araştırmayla birlikte suya düşmüştü.[14]

Fakat gösterişli komando, kendisini benzersiz bir şekilde yetkin gördüğü Hollywood'un savaş döneminden faydalanma çabasından dışlanmak istemiyordu. 1964'te Peiper'a, İngiliz yönetmen Ken Annakin tarafından Bulge Muharebesi'ne ilişkin yapılacak yeni bir Amerikan savaş filmine teknik danışmanlık yapıp yapmayacağı konusunu tartmasını yazmıştı. Filmin büyük bir bölümü İspanya'da çekilecekti. Fakat kısa süre sonra Skorzeny olumsuz raporlar verdi -geliştirilen film gerçekten rezalet olacak gibi görünüyordu. İlkin Bulge Muharebesi'nin şişirilmiş destanı, karizmatik panzer komutanı Peiper ve ona karşı koyan Amerikalıların kahramanlığına odaklanacaktı. Şaklaban Amerikalılardan biri, tartışmalı ABD 1. Ordu İstihbarat Subayı Benjamin A. "Monk" Dickson'ın karikatürize hâli olan Yarbay Daniel Kiley rolündeki Henry Fonda'ydı. Fakat Peiper için bir filmde rol almak, yalnızca devasa sorunlar yaratırdı.

Yazarlar Peiper'ın halen hayatta olduğunu, Stuttgart'ta yaşadığını ve İtalya'daki savaş suçlarından ötürü soruşturma altında olduğunu öğrenince, Warner Brothers'ın hukuk ekibi alarm verdiler. Senaryo, Peiper'ı hikâyeden çıkarmak için süratle değiştirildi. Peiper'ın kurgusal hâli olarak, Robert Shaw'un canlandırdığı hırçın bir düzenli ordu subayı olan Albay Martin Hessler hikâyeye eklendi. Daha sonra Skorzeny, 1965 yazında John Toland'a yazdı: "Şu an [Charles] Bronson, İspanya'da Bulge Muharebesi'ne ilişkin büyük bir film çekiyor. Önce benden danışman

13 Nachlass Otto Skorzeny, B 2158, Österreichisches Staatsarchiv, Viyana.

14 28 Eylül 1957'de John Toland'la yaptığı röportajda Skorzeny, Toland'ın sempatik göründüğüne karar kıldıktan sonra Polonya Yahudilerine karşı eleştirilere girişti: "En ölümcül düşmanımız Yahudiler," dedi. "Cinsel açıdan yıkıcılar. İktidara çok güçlü şekilde geliyorlardı. Savaştan sonra yeniden basın, TV ve işletmelere geri döndüler." John Toland Evrakı, Battle: Story of the Bulge, LOC, Kutu 8.

olmamı istediler, fakat sonrasında genç bir emekli Alman generaliyle [2. Panzer Tümeni'nden General Meinrad von Lauchert] anlaştılar. Filmde oldukça saçma sapan şeyler yaptıklarını söyleyen general birkaç gün önce Madrid'den öfkeli bir şekilde ayrıldı."[15]

Stuttgart'ta ise Peiper bunalımdaydı.[16] Boves ve Bulge Muharebesi filmiyle birlikte her şey yeniden başlıyordu. Otto Dinse'ye bir başka davayla daha karşı karşıya kalamayacağını söyledi; kaderine terk edilmişti. Dinse Peiper'da oldukça kötü zihinsel çöküntü belirtileri görmüştü. Bir şekilde eski yoldaşı fikrini değiştirdi, fakat İtalyan soruşturması üç yıl boyunca sürecekti.[17] İlkin hem Peiper hem de Dinse suçlanıyordu, fakat Ehrhard Gührs savunma tanığı olarak kendini sunduktan sonra o da suçlandı. En kötüsü ise İtalyanlar Peiper'ın iadesini talep ediyorlardı. Şayet bu gerçekleşirse her şey bitecekti. Peiper'ın eski arkadaşlarından biri, artık İspanya veya daha ötesinde sürgünde olan Skorzeny ve diğerlerine katılma vaktinin geldiği konusunda onu ikna etmeye çalıştı. Ne de olsa Himmler'in emir subaylarından bir diğeri Ludolf von Alvensleben Arjantin'deki güvenli sığınağa kaçmayı başarmıştı! Yakın çevresi pasaportları hazırladı ve seyahat düzenlemelerini yaptı, fakat nihayetinde Peiper itiraz etti. Suçlamalarla savaşmak için kalacaktı.[18]

15 Skorzeny'den Toland'a, 7 Temmuz 1965, John Toland Evrakı, Son Yüz Gün, Kutu 17, Kongre Kütüphanesi. İspanya'da büyük ölçüde Ultra-Panavision lenslerle çekilen ve Washington'un batısındaki çöle benzeyen Yakima atış alanında tank muharebelerinin tasvir edildiği *Battle of the Bulge*, Malmédy Katliamı'nı bir savaş alanı hadisesinden ziyade organize bir infaz olarak gösterdi. Muhtemelen Holywood'un en kötü savaş filmlerinden biri olarak, 16 Aralık 1965'te neredeyse bütün katılımcılar tarafından –hatta Dwight D. Eisenhower'dan bile!- eleştiri yağmuruna tutularak gösterime girdi.

16 Otto Dinse, yazar tarafından yapılan mülakat, 21 Mayıs 1996. Peiper yargılama sırasında tanıklara ihtiyaç duyduğunda, kendisine yardım edebilecek bazı kişilerin öne çıkmayacağını öğrenince rahatsız oldu. Peiper'ın sık sık "Don Roberto" olarak bahsettiği ve kendisi için "iki elini ateşe sokacağı" tabur doktoru Dr. Robert Brüstle yardım etmek istemiyordu.

17 Westemeier, *Himmlers Krieger*, 600.

18 Otto Dinse, yazar tarafından yapılan mülakat, 21 Mayıs 1996. Skorzeny'nin ODESSA operasyonları (esasen *Die Spinne* olarak anılıyordu) 1952'de sona erdi ve yerini Kameradenwerk (Yoldaş Atölyesi) adlı başka bir örgüt aldı; bu örgüt, müteakip senelerde denizaşırı ülkelerdeki eski Nazilerin yakalanmalarını önlemeye ve gizlenmelerini sağlamaya yardımcı oldu. ODESSA'nın dramatik olmayan baltalayıcı operasyonları Almanya, Coburg'da yoğunlaşırken, Kameradenwerk esas olarak

Peiper Boves'te yalnızca üniformalı partizanlarla savaştığını söyledi. Peki oradaki sivillerin ölümünden kim sorumluydu? Nihayetinde Peiper'ın taburunun yüzden fazla mensubu, 14 İtalyan tanık ve 114 İtalyan yazılı ifadesiyle birlikte ifade verdi. Yalnızca eski SS'lerin ifadeleri 1.800 sayfa tutmuştu.

Çok sayıda tanıklık olmasına rağmen bazı gerçekler doğrulanamamıştı. Yine de ortada ölen İtalyanların olduğu gerçeği vardı. Bazıları bariz bir şekilde topçu ateşinin kurbanı olmuşlardı. Bu yalnızca Alman tanıklarıyla değil, aynı zamanda İtalyan ifadeleriyle de doğrulandı.[19] Fakat diğerleri çok daha kötü şartlar altında ölmüşlerdi.

Birkaç İtalyan tanık, Peiper'ın taburunun evleri ateşe verdiğine ve kaçmaya çalışanları vurduğuna yönelik ifade verdi. Peiper'ın komutasının üyeleri dahi evlerin yandığını doğrulamıştı. Bunların Rus cephesinden dönen Pürmüz Taburu olduğunu hatırlamak gerekiyor. Bununla birlikte Alman tanıkların tamamı, sivillerin vurulmasına ilişkin bir şey bilmediklerini iddia ediyorlardı. Boves'teki yirmi üç kişinin SS aşırılıkları yüzünden mi yoksa çatışmalar sonucunda mı öldükleri belirsizdi. İki taraf da bu konu üzerinde uzlaşamamıştı.

Tahmin edileceği gibi sorgulanan 127 Almanın tamamı evleri bilerek ateşe verdiklerini ve sivilleri öldürdüklerini reddetmişlerdi. Keza Peiper'ın mahkûmları geri getirmek için iki elçi gönderdiği de doğru değildi. Otto Dinse, Boves'in Katolik rahibi ile müzakere etmeye çalıştığını, fakat rahibin aracılık gibi bir görev üstlenmeyi reddettiğini belirtti. Fakat bu konuda suyu en fazla kaynayan da Otto Dinse'ydi. Ne de olsa konuştuğunu itiraf ettiği rahip, başından vurulmuş ve akabinde yanan bir evin içinde küle dönmüştü.

Yine de Dinse suçluluğunu sert bir şekilde reddediyordu. Daha sonra verdiği ifadede, "Rahiple konuştuğum için, rahibi ve iş adamını

---

hükûmetlerin aşırı sağcı gayelere sempati duyduğu İspanya ve Güney Amerika ülkelerinde faaliyet gösteriyordu. CIA, Güney Amerika'daki Neo-Nazi gelişmeleri takip ederken Skorzeny'yi de yakından izledi. CIA, "German Nationalist and Neo-Nazi Activities in Argentina," WH Bölümü, 8 Temmuz 1953, NA, CIA-RDP62-00865R000300030004-4, Gizliliği Nisan 2000'de kaldırılmıştır. Ayrıca, NA, RG-319, Kara Kuvvetleri Karargâh Kayıtları, Araştırmacı Sorgu Raporları, "Organization Odessa," 15 Temmuz 1947, (XE 180023), Kutu 39.

19 *Cuneo am Morgengrauen des Faschismus*: "Boves İşkenceleri" ("Das Martyrium von Boves").

vuranın ben olduğum düşünülebilir. ... Şayet bu iki adam o sırada hayatlarını kaybettilerse bana göre bu yalnızca Boves'te gerçekleşen çarpışmalar sırasında olmuştur."[20] Bovesli avukat Faustino Dalmazzo, çok büyük bir çelişki olduğunu ortaya koydu:[21]

> Bazı İtalyan vatanseverler tarafından iki SS esir alınmıştı. SS'ler saat 11:00 civarında araçlarla geldiler. Saat 11:45'te Peiper'ın doğrudan altında olan SS Yüzbaşı Dinse komutasındaki iki kamyon Boves'e geldi. Silahlı çatışma çıktı ve Almanlar olay yerinden çekildiler. Daha sonra Boves'e geri geldiler ve onlara saat 13:00 gibi Cueno'yu işgal eden SS'in zırhlı taburu da katıldı. Peiper'ın emriyle iki elçi, rahip ve Bay Vassallo'dan Alman mahkûmların iadelerine yardım etmeleri istendi ve bunu yaparlarsa misilleme gerçekleştirilmeyecekti. Saat 15:00 civarlarında Don Bernardi ve Bay Vassallo iki mahkûmu araçları ve teçhizatlarıyla birlikte sağ salim geri getirdiler. Bu andan itibaren Peiper'ın öngördüğü eylem gerçekleşmeye başladı. Kasabaya gelen bütün yolları kapattı. Daha sonra Rivoira kısmındaki evleri yakmaya başladı. Dahası, kaçmaya çalışan 22 adamı da vurdular. ... Boves sakinlerinin çoğu, Almanların geldiklerini görünce erkenden bölgeyi terk etmişlerdi. Rahip Don Bernardi ve Bay Vassallo, başlarındaki silahlı bir nöbetçiyle köyü yakılışını izlenmeye zorlandılar ve akabinde vurularak bir evin mahzenine atıldılar, ardından da küle döndüler.[22]

Ardından 1964 Aralık'ında Viyanalı Nazi avcısı Simon Wiesenthal,

---

20 Dinse, ifade, a.g.e., "İki tutsağı ilkin barışçıl şekilde geri almaya çalışan bendim. ... Şimdi bu soruşturmanın ne doğrultuda ilerlediğini görebiliyorum."

21 Savaş sonrası Boves soruşturması dışında başvurulan, hadiselerin İtalyanca versiyonları için ana kaynaklar: Renato Aimo, *Il Presso Della Pace: La gente bovesana e la Resistenza 1943–45* (Cuneo: Edizioni L'Archiere Cuneo, 1989). Ayrıca, Carlo Gentile, "Settembre 1943: Documenti sull'attività della divisione "Leibstandarte SS Adolf Hitler" a Piemonte, *Il Presente e la Storia rivista dell'Instituto Storico della Resistenzia in Cuneo e Provincia* (Cuneo: Giugno, 1995), 75–130. Ve Faustino Dalmazzo dava üzerine: "La ricostruzione dei fatti di Boves attraverso il processo in Germania," *La Guerra sul Fronte Russo: La provincia di Cuneo dalla guerra alla liberazione*, Instituto Storico della Resistenza, Cuneo.

22 Faustino Dalmazzo (Boves), Georges Arnaud ve Roger Kahane tarafından yapılan mülakat, *L'Affaire Peiper*, Antenne 2, 1977.

Peiper'ın aleyhinde yeni suçlamalarda bulundu.[23] Peiper'ın 1943 Eylül'ünde Borgo San Dalmazzo kasabasında yaşayan Yahudilerin bir listesini istediği söyleniyordu. Nihayetinde Yahudiler toplanmış ve neredeyse tamamının perişan olduğu Polonya'daki Auschwitz'e gönderilmişlerdi. En çok şüphe çeken ise Dinse'nin, Peiper'ın çeşitli birliklerinin o günlerdeki düzenlerine ilişkin verdiği ifadeydi. Her ne kadar Peiper ve Dinse, Borgo San Dalmazzo'da "tüm yabancıların" -Yahudiler için kullanılan bir hüsnütabir- toplanması emrini veren bir SS Yüzbaşı Müller diye birini tanımadıklarını iddia etseler de, o mıntıkadaki 12. Panzer Grenadier Bölüğü'nün Malmédy davasından da bilinen meşhur bir komutanı vardı: SS Üsteğmen Georg Preuss.[24] Şüpheli olmasına rağmen Peiper'ın bu olaya doğrudan dahli ispatlanamadı.[25]

Daha sonra 1968 yazında Peiper'ın evinin içinde huzursuzluklar baş gösterdi. Eski albay bir sabah evinin önüne kameralar ve projektörler yerleştiren İtalyan televizyonu RAI'nin büyük bir minibüsünü gördü. Amaçları, sözde bir savaş suçlusunun evinin önünden canlı yayın yapmaktı. Peiper ve eşi, ışıkların ve kameraların önüne çıkmak yerine içeride kalmayı tercih ettiler. Nihayetinde beyhude gözetlemeden yorulan İtalyanlar, minibüsleriyle birlikte yollarına devam ettiler.[26]

---

23 Wiesenthal'den Staatsanwalt Rückerl'a, 3 Aralık 1964. BA-L, 8 AR-Z 17/64.

24 Joachim Peiper'ın Stuttgart'taki avukatı Dr. Arthur Fischer tarafından ulaştırılan yeminli beyan, 29 Kasım 1965, Nachlass Robert M. Kempner, BA-K, N 1470/1170 ve Otto Dinse'nin yeminli beyanı, 9 Şubat 1966, Nachlass Kempner, a.g.e., Sıra 1171, 2-3. 18 Eylül 1943'te SS Yüzbaşı Müller tarafından el yazısıyla yazılmış orijinal not ve daktilo edilmiş versiyonu (her ikisi de İtalyanca) Kempner'in şahsi evrakının bir sonraki klasöründedir. Ciddi bir çaba harcamasına rağmen yazar, İtalya'da ne SD ne de LAH'ta böyle bir kişi ve rütbe bulamadı. Beklenildiği şekilde, yazarın Erhard Gührs'le 17 Aralık 2006'da yaptığı mülakatta, kendisinin ve Peiper'ın taburunun geri kalanının Yahudilerin toplama kampına gönderilmek üzere yakalanmasıyla herhangi bir ilgisi olduğunu reddetti. Yine de kilit nokta, İtalya'daki Alman saha komutanlarının kayıtlarında ortaya çıkıyor: Buradan, o sırada Cuneo bölgesindeki *tek* Alman birliğin Peiper'ın komutası olduğunu öğreniyoruz. Yahudileri toplamaya başka kim yardım etmiş olabilir? Daha fazla detay için Westemeier, *Himmlers Krieger*, 257-273.

25 Landgericht Stuttgart, I.gr.Strafkammer," I Ars 62/68, 309–312, ZSL.

26 Peiper bu bölümü, 1969'da eski SS gazilerine yaptığı konuşmada tarif ediyor: Erhard Liss'in hatıraları, a.g.e., 28 Mart 1969. Ayrıca editörü Wolfgang Schilling'e de aynı tarifi yapıyor: "İtalya'daki Boves soruşturması, ben onu iş yerinde tanıdığımda devam ediyordu. Peiper birinde bana, 'Stuttgart'taki avukatlar tarafından

Alman gazeteleri de hadisenin haberini almışlardı ve zamanaşımının kullanılmasıyla Stuttgart mahkemesinde olası bir yasal yıkımın gerçekleşmesine dikkat çekti.[27] Alman hukukunun özelliği yüzünden astlarının askerî eylemlerinden üstleri sorumlu tutulmadı.

1968 Eylül'ünde Kempner, aleniyete rağmen Boves soruşturmasının çözülemediğini fark etti; keza suçlamaları kalıcı kılma çabaları oldukça kötü yönetilmişti.[28] Simon Wiesenthal yardıma çağırıldı. Temsil ettikleri 10 İtalyan aileyle birlikte, daha fazla tanık getirebilmek için davanın uzatılması talebinde bulundularsa da talepleri reddedildi. Gitgide Kempner, kendisinin Boves davasının esasından ziyade Peiper'ın Himmler'le geçmişinin tahrip edici gerçeklerine eğildiğini fark etti.[29] Bu onu hiçbir yere götürmemişti. Savunma avukatı Dr. Egon Schneider, Boves vatandaşlarından alınan 113 ifadeye Almanca anlamadıkları gerekçesiyle itiraz etti.

Her ne kadar onun gözetiminde birtakım şüpheli hadiseler yaşandığı inkâr edilemese de, Peiper'ın kasabanın yakılmasını bizzat ve kasten emrettiğine dair hiçbir kanıt yoktu. Her halükarda Alman hukukundan beklenmedik şekilde üç SS'e yönelik suçlamalar reddedilmişti -herhangi bir dava olmayacaktı. Wiesenthal suçlamaları yenilemeye çalışsa da Peiper için fırtına bir kez daha dinmişti.[30]

> Dr. Kempner ... kendisini "İtalyan Direnişinin Beşiği" olarak gören Cuneo yakınlarındaki Boves kasabasının çıkarlarını temsil etme işini kabul etmişti. ... Adamlarımdan birini kaçırmışlar ve

---

3 kere sorgulandım ve bir keresinde İtalyan televizyonu evimin önünde belirdi,' dedi." Wolfgang Schilling, yazar tarafından yapılan mülakat, 22 Haziran 2007.

27 "Scharfe Angriffe aus Italien gegen die Stuttgarter Justiz," *Stuttgarter Nachrichten*, 19 Eylül 1968.

28 "Durchführung der 'Endlösung' an den gefluechteten Juden," Nachlass Robert M. Kempner, BA-K, N 1470/1178.

29 Kempner soruşturmanın sonucuna üzülmüştü –kariyerinde bir lekeydi: "Hukuksal açıdan bakarsak davanın sonucu inandırıcı değil. Boves Katliamı, Fransız köyü Oradour ve Çek köyü Lidice'deki çirkin hadiseleri anımsatıyor." Robert M. W. Kempner, *SS im Kreuzverhör* (Nördlingen: Delphi Politik, Franz Greno, 1987). Kendi hatıratında, Peiper'ın komutasının bütün köyü yağmaladığını ve soruşturma kararının "tamamen şüpheli göründüğünü" yazdı. Robert M. Kempner, *Ankläger einer Epoche. Lebenserinnerungen* (Frankfurt: Jörg Friedrich, 1983), 428.

30 Simon Wiesenthal, "L'affaire Defregger et les tabous de la justice allemande: Le massacre de Boves," *Le Monde*, 17 Eylül 1969, 7.

bize ricat için baskı kurmak istiyorlardı. Bunun yerine biz adamı kurtardık ve bir pusunun içine düştük. Üzücü son ise gerilla köyünün yanışıydı. ... Kempner ruh eşi Simon Wiesenthal'le bağlantıdaydı. ... Bir basın toplantısı düzenlendi ve sırayla benim Yukarı İtalya'daki Yahudi meselesinin Nihai Çözümünü yürüten ikinci bir Eichmann olduğum söylendi. Sonuç: Dört yıl süren ön soruşturmanın ardından masumiyetimin kanıtlanması ve medeni varlığımın mahvedilmesi yüzünden davanın düşmesi.[31]

23 ARALIK 1968'DE DR. SCHNEİDER, DAVA AÇMAK İÇİN YETERLİ kanıt olmadığını belirterek dosyayı kapattı.[32] Sanıkların elçileri mi öldürdüklerini, evleri mi yaktıklarını ya da bütün bunları astları gerçekleştirirken onların sadece bütün bu olanları mı izlediklerini belirleyemediler (*billigend in Kauf genommen* - "bunu emretmedin, fakat araya da girmedin"). SS subaylarının da ifade ettikleri gibi Schneider, Boves'te bir muharebe yaşandığına inanıyordu, keza Peiper'ın adamlarının kasıtlı olarak evleri yaktığından ve İtalyan kurbanların tamamını olmasa da çoğunu öldürdüklerinden de aynı derecede emindi. Fakat 127 eski tabur mensubu içerisinden birisini, cezai işlem için seçemiyorsa niçin dava açsındı?

Ayrıca kullanılan dilin birebir aynı olduğu ifadelerde Leibstandarte'nin koordine bir ifade verdiğine dair kanıtlar da vardı; esasen soruşturmanın merkezinde bulunan kişilerden bazılarına bu konuda baskı yapılmış olunabilirdi. İtalyanlar tarafından esir alınan ve kilit tanık olan Kurt Butenhoff, müfettişler İtalyan elçilerin kendisini kurtarıp kurtarmadığını sorduklarında hazırlıksız yakalandı. Cevabı, SS'in resmi hikâyesiyle çelişkilere sahipti.

Bunun ardından Otto Dinse, Butenhoff'a tavsiye verdi ve karakola yalnızca avukatlarıyla birlikte gitmesini ve yazılı ifadesini *birebir* takip etmesini önerdi. Aslında metin, Dinse ve Gührs'ün avukatlarıyla hazırlanan yeminli bir ifadeydi. 12 Nisan 1967'de Butenhoff, Pfister tarafından ikinci kez sorgulandı. Bu sefer Butenhoff, kendi kendine kaçtığını belirttiği detaylı bir açıklama yazdırdı. Nitekim mahkeme daha önceki

---

31 Peiper'dan Weingartner'a, mektup 1976 Mart'ından, James Weigartner'ın nezaketiyle. Yazar, Peiper'ın ima ettiği basın toplantısına dair hiçbir kanıt bulamadı.

32 BA-Ludwigsburg, AZ/Ars 62/68, "Landgericht Stuttgart." 23 Aralık 1968. Ayrıca, *Stuttgarter Zeitung*, 25 Eylül 1968.

soruşturmalara bakmamıştı. Şayet baksalardı, Butenhoff'un 1943'te Harkov'daki infazlara ilişkin yaptığı açıklamaları ve SS toplantılarına 1953'ten beridir katılarak bütün eski yoldaşlarıyla iyi ilişkileri olduğunu söylediğini göreceklerdi. Dalavere!

Yine de Peiper nihayetinde suçsuz çıkmış, fakat lekelenmişti. Soruşturma 1964'ten 1969'a kadar sürdü; SS albay üç kez sorgulandı ve bir kez de avukatı aracılığıyla yazılı bir ifade verdi. Soruşturma Peiper'ın *Alltag*'ını -tarih, sıradan hayat- değiştirmediyse de çok fazla endişeye yol açmıştı. Peiper, Gührs ve Dinse'yle Fransa, Traves'te bulunan yeni tatil sığınağında görüştüğünde, çalıları temizleyerek oturdukları kamp ateşi etrafında resmi bir soruşturma başlatıldığı takdirde İspanya'ya gidecekleri konusunda anlaşmışlardı.[33]

İtalyan kurbanlar ve aileleri ise çileden çıkmışlardı. Alman eyalet savcısı, suçluyu korumaya yarayan teknik bir detay yüzünden davayı düşürmüş görünüyordu. Soruşturmada, Boves'te yirmi üç İtalyanın öldürüldüğü ve kasabanın kasten ateşe verildiği hiçbir zaman tartışılmamıştı. Şimdiyse infazları kimin gerçekleştirdiği ya da eyleme geçme emrini kimin verdiği belirlenemediğinden bütün soruşturma buhar olmuştu. Ne olursa olsun albay, çekici hikâyesine sadık kalabilirdi: Boves hadisesine ilişkin SS savaşçısı Jochen Peiper suçsuzdu.

FAKAT 1943 EYLÜL'ÜNDE İTALYA'DA OLAN LEIBSTANDARTE'NİN geri kalanı bu kadar şanslı değildi. Peiper'ın Boves'teki olayından hemen sonra meydana gelen bir hadiseden ötürü 2. SS Panzergrenadier Alayı mensuplarına karşı bir vahşet davası açıldı. Bu meşum hadisede Leibstandarte askerleri, 24 Eylül'de Lago Maggiore çevresindeki kasabalarda birkaç düzine İtalyan Yahudisini tutuklamış ve ertesi gece infaz etmişti.

Suçlanan failler, Peiper'ın İtalya'da mensubu olduğu 2. SS Panzergrenadier Alayı'nda eski SS Yarbay Hugo Kraas komutasındaki kardeş taburu 1. Tabur'dandı. Soruşturmada adı geçenler arasında Hans Röhwer, Teddi Wisch, Hugo Kraas, Sepp Dietrich, Christian Jochum ve Josef Diefenthal de bulunuyordu. Bilhassa Peiper'ın eski dostu Jupp Diefenthal, Röhwer'le iyi arkadaşlardı ve ona bu hadiseye ilişkin herhangi bir bilgisinin olmadığını söylemesini tavsiye etti -bu strateji çabucak

33 Westemeier, Dinse'yle yapılan mülakat.

boşa çıkacaktı.[34]

Şaşırtmayacak şekilde, savaşın ardından Leibstandarte'nin şüpheli mensupları işlenen kabahatlere dair eşit şekilde bilgileri olmadığını iddia ettiler. Yine de Lago Maggiore hadisesine ilişkin üç ayrı soruşturma vardı: 1954'te Avusturya'daki soruşturma, 1955'te İtalya'da ve ardından Almanya'da 1965'te Osnabrück soruşturması. İtalya'daki yargı sürecinin sonunda kesin bir sonuç çıkmıştı: Suçlu. Fakat dava Almanya'da ne zaman açılmaya çalışılsa delil yetersizliğinden düşüyordu.

Keza 1950'de Peiper'ın eski dostu ve tümen kurmayı Rudi Lehmann, infazların SD komandolarının işi olduğu ve Leibstandarte'yle hiçbir şekilde alakası olmadığı konusunda ısrarcıydı.[35]

Korkunç bir suçluluk duygusuyla dolu bir SS olmasaydı dava asla açılmayabilirdi. Lago Maggiore'de bulunan Herbert Gerretz, vicdanına yenik düşmüştü.[36] Kabuslar görüyordu. Gerretz'in 1964'te duygusal boşalma yaşadığı itirafı, Lago Maggiore davasında suçlanan SS'lerin hapsedilmesine yol açan kilit gelişme olmuştu.

1968'de Osnabrück'teki mahkeme beş sanığı cinayetten suçlu buldu, fakat sonrasında Alman yasalarında gerçekleşen değişiklikler neticesinde tamamı salıverildi. Her ne kadar Peiper'ın bu hadiseyle doğrudan bir ilgisi olmasa da -sanık tabur komutanı Hans Röhwer'i çok iyi tanıyordu- İtalya'da canice davranışlar sergileyenler bir kez daha Leibstandarte mensuplarıydı.[37] Savaşın ardından Leibstandarte'nin herhangi bir savaş suçu işlemediği iddiaları bir kez daha büyük bir darbe almıştı. Lehmann tümen tarihçesinde Lago Maggiore'deki infazların gerçekleştiğini kabul etmek zorunda kaldı.[38]

34 BAL, B 162/3145, Josef Diefenthal'in İfadesi, 17 Ağustos 1965.

35 BA-MA, 756/2b, Rudolf Lehmann'ın Yazılı Açıklaması, 11 Temmuz 1950.

36 BAL, B 162/3142, Herbert Gerretz'in İfadesi, 17 Kasım 1964. "Waldforest'ta ayrılmaları ve bir patikayı izlemeleri gerekiyordu. Ardından vuruldular. Net bir şekilde üç liderin de tabancalarıyla ateş ettiğini hatırlıyorum. Bütün Yahudiler yere yatana kadar uzunca bir süre ateş ettiler. Almanca konuşan kadın oldukça atletik ve çekiciydi. Kaçmaya çalıştı, neredeyse şansı yaver gidecekti ki o da isabet aldı. Katliamın bazı kurbanları göle atıldı. Diğer cesetler küçük bir ormanın yakınındaki toplu mezara gömüldü."

37 BA-Ludwigsburg, Az 5 Str 218/G9. Ayrıca, "1943 am Lago Maggoiore: 'Privater Judenmord," *Westdeutsche Allgemeine Zeitung*, Ausgabe No. 154, 5 Temmuz 1968.

38 Lehmann, "Bunun hakkında söyleyebileceğimiz tek şey, kendimizi

Boves düşse bile halen Peiper'ın yörüngesinde dönen başka savaş suçları davaları bulunuyordu. Peiper 19 Ocak 1967'de, değişken ahlak anlayışına sahip oynak bir SS avukatı olan Dr. Werner Best'in savaş suçları davasında ifade vermek üzere çağırıldığı Stuttgart'taki bir mahkemede hakim karşısına çıktı. Dr. Best'in duruşmadaki seçili hatıralarına rağmen soruşturmanın rüzgârları 1939 Eylül'ünde Polonyalı Yahudilerin ve entelektüellerin öldürülmesinde onun merkezi bir rol oynadığını ortaya çıkardı.[39] Peiper için üzücü olan, Dr. Best'in Himmler'in emir subayını SS genel merkezindeki görev süresinden gayet iyi tanıyışıydı. Geç sahip olunan bir ahlak anlayışıyla Danimarka mahkemesi 1948'de SS avukatını idama mahkûm etmiş, fakat daha sonra cezası hafifletilerek 1951'de serbest bırakılmıştı. Şimdiyse 1969'da Dr. Best, Polonya'daki toplu infazlardaki suç ortaklığıyla ilgili olarak yeni bir soruşturma silsilesi sebebiyle gözaltına alınmıştı.

Peiper bir kez daha kendisini Himmler, Globocnik ve diğerleriyle yakın ilişkiden uzak tutmaya çalışırken buldu. Peki 1939'da Bromberg yakınlarında gerçekleşen Polonyalı partizanların infazındaki varlığı? Onlar hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi. Peki Ernst Schäfer'ın onun bahsettiğini duyduğu Polonya aydınlarının ortadan kaldırılması emri? Schäfer Peiper'ı, Himmler'in Polonya'ya bu tür hadiselerle ilgilenmesi için gönderdiği Ludolf von Alvensleben'la karıştırmış olmalıydı. Bütün bunlar, daha önce verdiği ifadelerin tersine çıkıyordu.

> Polonyalı partizanların infaz edildiğini pek tabii duydum. ... Genel olarak Polonya nüfusunun Almanlara karşı çok acımasız olduğu izlenimine sahiptim ve o sıralarda misillemeleri haklı buluyordum.[40]

---

ondan uzaklaştırdığımız," diye yazdı. "Bundan utanç duymalıyız." Lehmann, *Leibstandarte*, Cilt 3, 294.

39 28 Nisan 1969'da Best, 21 Eylül 1939'da Polonya aydınlarını infaz emrinin yarattığı etkiyi özetleyen resmi bir belge hazırladığını itiraf etti: "Polonyalı rahipler, öğretmenler, soylular ve hükûmet yetkililerinin yalnızca %3'ü hayattaydı." Landesarchiv Berlin, B Rep 057-01, No. 633.

40 Joachim Peiper'ın ifadesi: "Der Generalstaatsanwalt bei dem Kammergericht," Stuttgart, 19 Ocak 1967, 1 Js 12/65 (RSHA)-E16. "Polonya seferi bittikten sonra Himmler, savaşın kazanıldığını düşünüyordu. Her şekilde yeni Cermen doğu eyaletleri yaratmak istiyordu ve yeni kazanılan doğu eyaletlerine Cermen unsurlar

Reichsführer SS'e Einsatzgruppen'in operasyonlarına dair raporlar vermiş miydi? Hayır, buna dair hiçbir fikri yoktu. Nihai Çözüm, *Endlösung*? Şimdi Peiper, Karl Wolff'un yasal oyun kitabındaki sayfalara başvuruyordu -cehennem gibi yalan söylüyor ve kimsenin bu arapsaçı içerisinde kendisini hapsedeceği bilgilere sahip olmadığını umuyordu:

> Kulağa inanılmaz gelse de o zamanlar Yahudi sorununa, Endlösung'a dair bir bilgimin olmadığının altını çizmek istiyorum. Muharip birliklerle Rusya'daydım ve geri kademelerle hareket etmedim. ... Polonya seferinin sonunda Varşova Gettosunu bir kez ziyaret ettim. Orada bize korkunç bir resim gösterildi. Güneşliksiz kepler takan Yahudi Gettosu Polisi, tahta sopalarıyla bizim için acımasız şekilde yol açıyordu. Hatta yaşça büyük bir Yahudi Himmler'e bir buket çiçek dahi sunmuştu. Doğu Yahudilerinin yok edildiklerini ancak savaşın ardından Ohlendorf ile gerçekleştirdiğimiz bir sohbet sırasında öğrendim.[41]

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Peiper, "Doğal olarak Himmler, yemek sırasında genel ahval ve sorunlar hakkında konuşuyordu. Herhangi bir emir veya talimatı yalnızca dar bir çevre içerisinde yayınlıyordu. Böylesi meselelere dair hassas tartışmalar, küçük samimi toplantılarda ve kapalı kapılar ardında gerçekleşiyordu." Peiper, "Himmler'in hafızası" pozisyonundaki Rudolf Brandt'ın daha fazlasını bildiğini söyledi. Kendi anlatısına göre Peiper, yalnızca Himmler'in telefonlarına bakan bir uşaktı.[42]

Müfettişler, Peiper'la aynı dönemde görev yapanlardan biri olan Jakob Hanreich'ın savaş bitmeden önce İngiliz istihbaratına verdiği ifadeyi bilmiyorlardı. Mağrur ve kibirli olmasına rağmen Hanreich, Peiper ve yoldaşlarının Einsatzgruppen'ın 1941 sonbaharındaki eylemlerinden haberdar olduklarını düşüncesizce itiraf etmişti.[43] Hanreich

---

yerleştirme fikrine kapılmıştı. Himmler'e eşlik ederken yeniden yerleşim kamplarını dahi ziyaret ettim. Fakat bu yeni yerleşimde Baltık ya da Volinya Almanlarına yer açmak adına 4. değer kategorisindeki Polonyalıların yok edildiklerini bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla yeniden yerleştirilen Polonyalıları öldürme planı yoktu. Bilakis, Reich'a işçi olarak kazandırılacaklardı."

41 Joachim Peiper'ın İfadesi, a.g.e., 19 Ocak 1967.

42 A.g.e.

43 "Report on interrogation of PW KP 49359 Sturmbannführer Jakob Hanreich," 19 Ağustos 1944, PWIS(H)/LDC/299, NA RG 332, Kutu 30, 290/56/1/5.

bunu 1944'te söylediğinde tartışmalı bir durum gibi görünmüyordu, çünkü o sıralarda bu SS içerisinde yaygın bir bilgiydi. Keza mahkeme, Peiper'ın 1943'te Otto Dinse'yle imha kamplarının doğasını ortaya koydukları sohbeti de bilmiyordu: "Bu savaşı kazansak iyi ederiz, yoksa bunlar yüzünden başımız büyük belaya girecek." Şimdiyse bütün bunlardan savaş sonrasına dek hiçbir bilgisinin olmadığın iddia ediyordu.[44] Yine de mahkeme için Peiper'ın bilgisizlik iddiası yeterli görünüyordu.

1970 yılında Dr. Best'in süren soruşturması için bir kez daha çağrıldı. Bu sefer arapsaçı daha da karışmıştı. Önceki ifadesinin üzerinden geçen üç sene sonrasında şunları söylüyordu, "Einsatzgruppen'in veya güvenlik polisinin eylemlerini ve Polonya'da gerçekleştirdiklerini o esnada duyup duymadığım konusunda kesin bir şey söyleyemiyorum. Anılarım oldukça bulanık."[45] Fakat bu kez mahkeme, Peiper'ın Polonyalı aydınların imhasına ilişkin bilgisizlik iddiasını zedeleyen Dr. Ernst Schäfer'ın 1945 Ağustos tarihli ifadesini ortaya koymuştu. Önce, erken dönem gazlama deneyine tanık olduğu ortaya çıktı. Bu yeterince kötüydü. Bunun ardından mahkemenin dikkatine son derece yakıcı bir ifade sunuldu. İddiaya göre Polonyalıların infazlarını duyan Peiper, Dr. Schäfer'a, "Şimdi patateslere aşağıdan bakacaklar!" demişti.[46]

Bu suçlamayla birlikte Peiper taarruza geçti. Yeminli ifadesinde Dr. Schäfer'ın 1940'ta Peiper'ın söylediğini iddia ettiği her şeyi katı bir biçimde reddetti. "Kanıtlanabilir şekilde yanlış," dedi. Daha önce aksi yönde ifade vermesine rağmen Polonyalı partizanların infazlarını görmemişti. Bu suçlayıcı sözleri Dr. Schäfer'a hiçbir şekilde söylememişti. Peiper, antropoloğun müfettişleri yanılttığını dahi söyleme cüretinde bulundu. Schäfer 1940 Ocak'ındaki tren yolculuğunda onunla birlikte değildi bile!

Fakat bütün bunlar yanlıştı. Himmler'in 1940'taki titizce tutulan günlük randevu takvimi sağlam kalmayı başardı ve trenin her bir durağında

---

Hanreich, 1944 Ağustos'unda Fransa'da yakalandı ve Peiper henüz Müttefik istihbaratı tarafından bilinmeden önce bu bilgiyi paylaşmıştı.

44 Peiper Dinse'ye, "Savaşı kazansak iyi olur," dedi, "yoksa bu şeyler yüzünden başımız büyük belaya girecek." Westemeier, *Himmlers Krieger*, 600. Otto Dinse, yazar tarafından yapılan mülakat, 27 Mayıs 1994.

45 Joachim Peiper'ın İfadesi, "Strafsache gegen Dr. Werner Best wegen Mordes," Landgericht Berlin, 1 Js 12/65 (RSHA) (E16), z. Zt. Stuttgart, 2 Eylül 1970.

46 Dr. Ernst Schäfer'ın Lloyn M. Rausch'a yazılı beyanı, Freising, Almanya, 16 Ağustos 1945.

kimin inip kimin bindiğini gösteren ayrıntılı seyahatnamede Peiper ve Dr. Schäfer'ın trende hazır bulunduklarını ortaya koyuyor.[47] Keza Peiper, Karl Wolff'unkiler gibi önceki versiyonunu destekleyen ifadelerine rağmen, Bromberg infazlarındaki varlığına dair hikâyesini değiştirdi.[48]

DÖNEN BÜTÜN BU YASAL ENTRİKALARIN ORTASINDA PEIPER, Max Moritz Autohaus'ta çalışmaya devam ediyordu. Galerideki bazıları Peiper'ın geçmişini ya bilmiyormuş gibi davranıyor ya da sormamaya dikkat ediyordu. Sıradan bir savaş sonrası Alman davranışı olarak

---

47 Himmler'in Polonya'ya Ocak ayındaki gezisinin detaylı güzergâhı, Peiper'ın dahli ve Schäfer'nın varlığı için bkz. NA RG-242, T-175, Kayıt 112, Kasalar 2637820–2637822. Brandt'ın el yazması ofis günlüğünden de ek doğrulamaya ulaşılıyor: NA RG-242, T-581, R38A. Nazi Indiana Jones'u Ernst Schäfer, daha sonraları başını belaya soktu. İlkin daha fazla keşifler planlamıştı, fakat Kafkasya keşfi 1942'de Almanlar o bölgeyi kaybettikten sonra ertelendi. Daha sonra *Geheimnis Tibet* adında bir kitap yayınladı. Kitap, İngilizler hakkında çok olumlu bir izlenim bıraktığı için Himmler tarafından toplatıldı. 1943'te Schäfer, Dr. Sigmund Rascher tarafından yürütülen korkunç tıbbi deneylerinin filme alınmasına yardımcı olmak için Dachau Toplama Kampı'na götürüldü. Bu görev, Schäfer'ın kalan ömrü boyunca başına musallat olacaktı. Nürnberg'de defalarca sorgulanmasına rağmen Schäfer, beraat etmeyi kıl payıyla başardı ve birkaç sene boyunca kalacağı Venezuela'ya kaçtı. Avusturya, Mittersill'deki döneminden bazı şeyler ortaya çıkmadığı için şanslıydı. Orada, yeşil Salzach Vadisi'nde, 1943 yazından savaşın sonuna kadar Schäfer, yakınlardaki Mauthausen toplama kampından askerlerle *Ahnenerbe* için yapılan çalışmaları koordine etmişti. Daha da kötüsü, 1945'te Avusturya'daki Schloss Mittersill'e dönen Baron Hubert von Pantz, mülkünün deposunun raflarında Asyalı kafataslarının bulunduğunu iddia ettiğine dair söylentiler vardı. Nihayetinde Schäfer akademik kariyerine devam edebildi ve hayatını Hannover'deki Aşağı Saksonya Eyalet Müzesi küratörü olarak noktaladı. Michel Kater'den gelen e-posta, Toronto Üniversitesi, 2000 Mayıs'ı. Savaş dönemi kariyeri için, Ernst Schäfer'ın BDC Dosyası, NA A3343-SSO-066B. Ayrıca Christopher Hale, *Himmler's Crusade* (Hoboken, NJ: John Wiley and Sons, 2003), 325–332, ve Heather Pringle, *The Master Plan* (New York: Hyperion, 2006), 307–309.

48 Joachim Peiper'ın İfadesi, "Strafsache gegen Dr. Werner Best wegen Mordes," Landgericht Berlin, 1 Js 12/65 (RSHA) (E16), z. Zt. Stuttgart, 2 Eylül 1970. Dr. Ernst Schäfer'ın yeminli ifadesi, 15 Ağustos 1945, Freising, Almanya. Polonyalı sabotajcıların vurulmalarına ilişkin Karl Wolff'un ifadesi: Jochen von Lang, Der Adjutant, *Karl Wolff: Der Mann zwischen Hitler und Himmler* (Münih: Herbig, 1985), 138. Peiper'ın, Bromberg'deki infazlara tanık olduğuna dair bir önceki versiyonu için: "Vernehmung von Col. Joachim Peiper—Joachim Peiper'ın Sorgusu," Landsberg/Lech, 17 Nisan 1947. NA RG-238, M-1019, Kayıt 52, F185–189.

kimse 1939-1945 hakkında konuşmuyordu. Moritz'deki çalışanlar Peiper'ın Porsche'deki tecrübesini biliyorlardı. Ve bir de Peiper'ın SS Braunschweig'den mezuniyetiyle aynı sene Bad Tölz'deki SS subay okulundan mezun olan ihtiyar Harald von Saucken vardı. Son yıllarda oldukça zenginleşen von Saucken, özel bir pilot olarak Porsche otomobilleriyle yarışıyordu.[49] SS'in güvenilir dostlar ağı canlı ve iyi durumdaydı.[50]

Moritz, Peiper'ı sevmişti. Hatta sevmekten öteydi - Peiper kırk dokuz yaşında olmasına rağmen içindeki ateş halen canlıydı ve oradakiler onun satış konusundaki en iyi harekete geçirici eğitmen olduğunun farkındaydılar.[51] Volkswagen'da olmasına rağmen bütün Amerikalılar, ünlü Bay Peiper'dan kırmızı Porsche satın almak için Moritz'e geliyorlardı. Moritz'le çalışırken büyük miktarlarda para kazanmıştı.

Bakımlı ve yakışıklı oluşuyla kadınlar da Jochen için çılgına dönüyorlardı (*zu Füßen gelegen* - ayaklarının önüne uzanıyorlardı). Bazı kadınlar hayranlıkla dedikodusunu yapıyor ve hatta birkaçı daha da ileri gidiyordu. Yine de bir iş arkadaşı olumsuz etkilenmişti. "Çok yakışıklıydı," dedi, "fakat onda bir şey vardı. Ulaşılamaz görünüyordu. Ne zaman gözlerime baksa tüylerim diken diken oluyordu. Gözleri buz gibi soğuktu -etrafında olmak istemiyordum."[52] Herkes Peiper'ın Moritz Autohaus'ta bir subay -hatta komutan- olarak davrandığı konusunda hemfikirdi.

"Sevdiği kişilere karşı oldukça dostaneyken diğer herkese karşı buz gibiydi. Onunla ilk kez 1963'te, Moritz bana Bay Peiper'a rapor vermemi söylediğinde tanıştım. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

---

49 Waffen-SS'de Totenkopf Verbände'de subay olan Harald von Saucken, Himmler'in ilk fotoğraflarından birinde Peiper'ın yanında görülüyor. Savaşın ardından von Saucken, şahsi pilot olarak Porsche'yle yarışırken 1958'deki bin kilometrelik Nürburgring yarışında on dördüncü oldu.

50 Norman Cobb, yazışmalar, Rudolf Launer, mülakat. "Savaştan sonra Porsche, işleri kendi yöntemiyle yürüttü. Savaşın ardından bütün SS'leri topladı. Bay Kempka, Porsche otomobillerinin müşterilere teslim edilmesi için seçildi. Otomobillere son cilasını çekiyordu. Fakat bu adamlar geçmiş hakkında konuşmadılar. Onlara bir şey sorsaydınız, hiçbir şey bilmediklerini söylerdiler."

51 Launer, mülakat, VW Zentrum Max Moritz, Reutlingen, 17 Mayıs 2001 ve 20 Ekim 2002.

52 Adını vermek istemeyen biri, mülakat, 2002 Ekim. Söz konusu kadın, onunla tanıştığı sırada Peiper'ın geçmişine dair hiçbir şey bilmiyordu.

Fakat mavi gözleriyle bana baktığında her nasılsa içim ürperdi. Korku ve gerginlik hissettim. Onun kendisini üstün hissettiğini söyleyebilirdiniz. Bütün personel bunu hissediyordu. Fakat Bay Moritz için o 'kusursuz bir örnek'ti."[53]

"Kusursuz örnek", fotoğraflardan uzak kalmaya özen gösterdi -hiçbir fotoğrafı yoktu, diğer personellerle toplu fotoğrafı dahi. Mekanikerlerin çalıştığı servis alanına daima katı bir dikkatle, çenesi yukarıda girerdi. Çalışanlardan biri, "Teftiş gibiydi, fakat ona hayrandık. Onu gören herkes esas duruşa geçerdi," diyordu.[54] Benzer şekilde, kafeterya müdürü de Peiper'ı "kibirli" buluyor ve ondan kaçınmaya çalışıyordu. Keza Moritz Autohaus'taki bir başka çalışma arkadaşı, Peiper'ın düzgün Aryan özelliklerine sahip olmayanlarla dalga geçtiğini iddia ederek rahatsız edici sorunları gündeme getiriyordu.[55]

Peiper, her Pazartesi Yukarı Bavyera'ya özgü koyu yeşil Loden avcı ceketiyle gelir ve satış eğitimi toplantılarını sıradan bir heyecanla yürütürdü. Masanın başına geçiyor ve herkesi Volkswagenları satmaya teşvik ediyordu. Söylemeye bayıldığı bir söz vardı: "Ekmeği yiyorsan, şarkıyı da söylesen iyi edersin!"[56] Satış toplantıları eğlenceli geçiyordu. Bir keresinde küçük satış grubu çok gürültü yapmıştı. Aniden koca Max Moritz içeriye daldı. "Bu da ne? Kulağa *Judenschule* [Yahudi okulu] gibi geliyor!" Peiper kaba üsluplu patronunu hızla azarladı. "Dışarı!

53 Launer, mülakat.

54 Bez, mülakat.

55 Çalışanların tamamı da Peiper hakkında iyi şeyler söylemiyordu: Lothaire Junghans, "Yüzeyde oldukça arkadaş canlısıydı," dedi, "bir yandan da yönetime sert raporlar hazırlıyordu. ... Waffen-SS'te albay olduğu gerçeğini saklamaya çalışmadı, fakat Nazi propagandasının savunuculuğunu yapmaya devam etti. Benim gibi demokratik görüşlere sahip olanlarla durmaksızın alay etti. Ayrıca sarı saçlı ve mavi gözlü olmayanlarla, onların Aryan ırkına ait olmadıklarını söyleyerek dalga geçti. Fanatik bir Nazi olarak kaldı." Kaynak: "Ja'ai Bien Connu le SS Peiper il etait Reste un Nazi Fanatique," Paul Dreyfuss'un Lothaire Junghans'la iletişimi, *L'Echo Liberté*, 24 Temmuz 1976, BA-MA, RS 7, V320. Junghans Peiper'la 1962'de *Autohaus Moritz*'te üç yıl çalıştığı satış departmanında tanışmıştı.

56 "*Wessen Brot ich esse, dessen Lied ich singe*!" ve "*Judenschule!*" Siegfried Bez, yazar tarafından yapılan mülakat, 20 Ekim 2002. Bez, 1963'te Peiper'la tanıştığında Moritz Autohaus'ta on dokuz yaşında bir stajyer mekanikerdi. Yazarın kafeteryanın başındaki kadına dair araştırması, Peiper'ın kibirli olduğu ve onunla mümkün olduğunca az iletişime geçtiği fikrini ortaya çıkardı.

Burada Yahudi karşıtı şeyler söyleyemezsin!"

1967'de Belçikalı bir yazarla yaptığı röportaj sırasında Peiper cüretkâr bir imaj çiziyordu. İtalyanlarla yaşadığı sorunlar ve ardından Dr. Werner Best davasıyla açık şekilde tiksinmişti:

> Ben bir Naziydim ve öyle de kalacağım. İlkesiz insanlar tarafından ihanete uğradık. Buna operanın küçük generali Rommel'in idare ettiği 20 Temmuz 1944'teki korkaklar da dahil. ... Günümüz Almanya'sı artık büyük bir ulus değil, Avrupa'nın bir eyaleti. Bu yüzden ilk fırsatta başka bir yere, Fransa'ya taşınacağıma şüphe yok. Fransızlara karşı hususi bir ilgim yok, Fransa'yı seviyorum. Her halükarda yurttaşlarımın materyalizmi bana acı veriyor.[57]

Yakın ilişkilerde de Peiper hemen hemen aynı rengi veriyordu. 1969 Mart'ında OdR'nin Stuttgart koluna heyecan verici bir konuşma yapmıştı. "Hikâyeleri neredeyse inanılmazdı." Eski yoldaşlarıyla şu anki hayatı ve geçen zamanlar hakkında konuşmuştu. "Mağluplar ve bilhassa da Waffen-SS mensupları, iddia edilen bütün kabahatlerin kefaretinin ödenebilmesi için bütün dünyanın gözü önünde cezalandırılmalılardı." Yeniden anlatarak geçmiş büyütülüyor ve süsleniyordu. Otuz üç yıl önce Schwäbisch Hall'deki olaylar insanlık dışı bir hâl almıştı. Daha önce şüpheliler dövülmüş ve tehdit edilmişlerken şimdi işkenceye uğramışlardı -birileri itirafta bulunana kadar kafalarına geçirilen bir başlıkla eğreti bir darağacında boğulmuşlardı. "Adamlarım kötü muamele gördüler ve Nazi sorgu uzmanlarına bile dudak ısırtacak derecede işkencelere maruz kaldılar."[58]

Peki Malmédy'de *gerçekten* ne olmuştu? Herkes bunu bilmek istiyordu. İzleyenlerine, esirler infaz edilirken kendisinin orada olmadığı söyledi. Nöbetçiler "çok sayıdaki esir karşısında yalnızca birkaç kişiydiler. Zayıflıktan yararlanarak topluca kaçmaya başladılar ve bu da çaresiz nöbetçilerin ateş etmesine yol açtı. Doğal olarak böylece birkaç düzine süratle öldürülebilir. ... Ben cephedeydim ve 'esirlerin infazına

---

57 "*J'étais Nazi et je le suis resté!*" J. Peiper, Nisan 1967 tarihli mülakat, nüshasının yayınlandığı yer, *La Libre Belgique*, 19 Temmuz 1976, "L'Affaire Peiper: une interview posthume de l'ex colonel SS," 4. Peiper soruları kabul etse de bir fotoğrafçıya izin vermemişti.

58 *La Libre Belgique*, a.g.e.

müsaade etmekten' daha başka sorunlarım vardı."[59] Sırayla her biri hafif farklılıklar barındıran birkaç Malmédy hikâyesi daha bulunuyordu.[60]

1967'deki röportajında Belçikalı yazar, Peiper'a Malmédy'de herhangi bir savaş suçu işlenmediğini iddia edip etmediğini açık bir şekilde sordu. Hayır, bunu söyleyemezdi:

> Normandiya muharebelerinin ardından birliğimin genç fanatik askerlerle dolu olduğunu memnuniyetle kabul ediyorum. Çoğu, bombardımanlarda ailelerini veya kardeşlerini kaybetmişlerdi. Bazıları, Köln'de terör baskınlarının ardından binlerce insanın paramparça olduğunu bizzat görmüşlerdi. Düşmandan öylesine nefret ediyorlardı ki, onları her zaman dizginleyemediğimi kabul ediyorum. Malmédy'de kuşkusuz bazı aşırılıklar yaşandı.[61]

"Yani, bu sizin için normal mi?"

"Acımasız bir savaşta böyle şeylerin olması normaldi. Bu aşırılıkların her iki tarafça da yapıldığını anladığımız gün gelecektir. Pek tabii ki suçlanabilirler, fakat bu her insanın hayatı için savaştığı muharebelerin her zamanki kaderidir. Ben hiçbir zaman bir infaz emri vermedim ve bu operasyonda da bizzat yer almadım."[62]

SS birliğinin sarsıcı etkisi düşünüldüğünde Peiper nihayet eski yoldaşlarından kaçınmış mıydı? Güç bela. Boves süreci devam ederken dahi eski dostu Ernst Klink ve Arnhem muharebesinin kaba konuşan, yaralı yüzlü ve Ritterkreuz'lu kahramanı Walter Harzer'dan yardım alıyordu. Harkov'un geri alınışının şanlı tarihini yazma görevini sürdüreceklerdi. 1964'te Paul Hausser, Rudolf Lehmann, Sepp Dietrich ve Otto Weidinger'le bir araya geldiler. Kapalı bir görüşmeydi. Peiper Klink'e, "Haydi, savaş tarihi ekibindeki meseleleri tartışalım,"

---

59 Peiper'ın konuşması, Erhard Liss tarafından kaydedilmiştir, a.g.e., 28 Mart 1969.

60 1969 Aralık'ında Peiper, kendisiyle Malmédy'yi tartışan bir başka Amerikalı, eski ABD Piyade Binbaşı John H. Hill'le bir araya geldi. "Muhafızlara Amerikalı esirleri infaz etmeleri emrini vermemiş. Onlar kendi inisiyatifleriyle bunu yapmışlar." Ya da Binbaşı'ya böyle söylemişti. John H. Hill II'den yazara mektuplar: 2 ve 19 Mayıs 1995. Hill daha önce ABD 99. Tümen'in 394. Alayı'nın I. Bölük'ündeydi, birkaç başarısız girişimin ardından 1969 Aralık'ında Peiper'la Stuttgart'ta bir araya geldi.

61 *La Libre Belgique*, a.g.e.

62 Röportajın ilerleyen kısımlarında Belçikalı gazeteci, Peiper'a Lothar Greil'in yazdığı "Malmédy'nin Gerçeği" adlı aklayıcı yazıyı sordu. *Lothar Greil, Oberst der Waffen SS Joachim Peiper und der Malmedy Prozeß* (Münih: Schild Verlag, 1958).

önerisinde bulundu. "Bir akşam bir araya gelebilirsek bilhassa çok sevinirim, aksi hâlde anca cenazelerde görüşürüz."[63] Peiper "eski savaşçıları" Hotel Schatten'dan bizzat aldı. "*Gospodin* - Baylar," dedi, "6 Mart 1970'de Harkov bir kez daha fethedilecek."[64]

O sırada Peiper, Rudolf Lehmann'a Leibstandarte "kroniğini" yazmasında yardım eden Karl-Heinz Schulz'a da sessizce destek vermeye başlamıştı.[65] Konu göz önüne alındığında, savaş suçları meselelerinin etrafından dolaşabilmek için titiz bir çalışma gerekiyordu. Bu yüzden Peiper'ın araştırma için katkısı ne olursa olsun asla alıntılanmayacak, bunun yerine Schulz'a atfedilecekti. Nihayetinde Ardenler Taarruzu'na ilişkin çalışmalarının bir kısmı *Der Freiwillige*'da yayınlandı, fakat Peiper'ın görünmez elinden hiçbir yerde iz yoktu.[66]

Bu sırada diğer yazarlar da temas kurmaya devam ettiler. O zaman dek John Toland bir tür arkadaş hâline gelmişti. 1964'ün sonlarına doğru Toland, Peiper'a Malmédy'nin yirminci yıl dönümünde yayınlanacak bir televizyon belgeseline katılmak isteyip istemediğini sordu. Peiper, Toland'ın kitabı da dahil olmak üzere medya ilgisinin tamamının yalnızca düşmanlarını yeniden harekete geçirmeye hizmet ettiğini belirtip, geçmiş ve süren davalarını, soruşturmalarını ve yaşadığı eziyetleri gerekçe göstererek bu teklifi reddetti.

TOLAND'IN BULGE KİTABI, DRAMATİK KABİLİYETİYLE BİRLİKTE, Peiper'ı net bir şekilde karanlık tarafın ünlülerinden biri hâline getirmişti. Yalnızca üç sene sonra eski birliği onu bir kez daha Ardenlere götürmeye çalışıyordu. "Şayet Belçika'ya gidersem," dedi, "Hata yapmış olur ve Belçikalılarca tutuklanırım."[67] Bunu hiçbir şekilde istemiyordu.

---

63 Peiper'dan Klink'e, 25 Nisan 1964, 31 Aralık 1966, 6 Ocak 1967, BA-MA, Klink Evrakı. *Towaritsch*, "yoldaş"ın Rusçasıdır. 1967'de: "Lütfen kısa süre içerisinde yanıt ver. Diğerlerinin yanında, bunlar geçen sene öldüler: Sepp Dietrich, Steiner, Keppler ve Gille."

64 Peiper'dan Klink'e, 25 Ocak 1970, BA-MA, Klink Evrakı. Peiper'ın Fransa'ya taşınmasına yanıt olarak Klink, eski üstüne "Sevgili Hermit," şeklinde hitap etti.

65 Schulz'dan Hubert Meyer'e mektup, 27 Şubat 1968. BA-MA B 438, 69/2. Bu yakın dönem keşfi için Jens Westemeier'a teşekkürler.

66 Örneğin: "Die 1. SS Panzer-Division 'LAH' in Einsatz in der Ardennen-Offensive 1944," *Der Freiwillige*, Mart 1965, Bölüm 3.

67 Peiper'dan Fuchs'a, 10 Ocak 1967, BA-MA, RS 7/V. 282. Dr. Herbert Fuchs, LAH'ta SS Teğmen rütbesindeydi, tümene 1939'da katıldı ve 1943 yazında

1970'de Toland bir kez daha yazıyordu. Japonya'daki savaş hakkında yazdığı ve Pulitzer ödülü kazandığı *But Not in Shame* kitabının bir nüshasını da eklemişti. Şimdi Adolf Hitler biyografisi üzerinde çalışıyordu. Peiper ona, "Hitler'i yakından tanımıyorum, fakat mütevazı desteğim katkı verecekse emrindeyim," diyordu.[68]

O sonbaharın ilerleyen günlerinde Peiper, Rix lakaplı Richard Schulze-Kossens'e, Hitler'in yaverlerinin daha dengeli bir şeyler yazması gerektiği hakkında yazmıştı: "Toland bugünlerde bana yazıyor. Amerikalı bir yazar olarak, ki eminim sen de kendisini tanıyorsundur, Shirer'ın *The Rise and Fall of the Third Reich*[69] kitabına cevap verebilecek şekilde Adolf Hitler hakkında bir kitap yazmak istiyor. Bu projeye beş yılını ayırıp mümkün olduğunca çok insanla konuşmak ve dava arşiv ve protokollerini görmek istiyor."[70]

Adolf Hitler'in düzgün ve dengeli bir biyografisinin yazılması için Peiper'ın aklında Toland'dan ziyade Hans Schwarz van Berk vardı. Peiper'a göre, Goebbels'in yanında eğitim gören Schwarz van Berk'in "iyi bir yazma tarzı" vardı, "zihinsel açıdan inanılmaz şekilde zindeydi" ve Hitler hakkında kendisininkine benzer bir görüşe sahipti:

> Hitler yalnızdı, keyifsizdi, fakat burnu iyi koku alırdı -neredeyse bir kâhindi. Güçlü bir iradesi ve iyi bir tarih bilgisi vardı, ayrıca -uzunca bir süre- zamanın ve ahvalin efendisiydi. Fakat sınırları yoktu, azgındı, açgözlüydü ve aşırı hırslıydı. Sonrasında hastalandı ve [ilaçların etkisiyle] sersemledi. O andan itibaren özünde, yalnızca kendisine yakın insanların fark edebileceği, değişiklikler başladı. İşte yaverlerinin ifadelerinin önem kazandığı nokta da

---

Rusya'da 7. Panzer Grenadier Bölüğü'ünde çarpışırken yaralandı. Savaşın ardından Dr. Fuchs, Baden-Württemberg idari hukuk mahkemesi başkanı oldu ve Leibstandarte'nin Bonn hükûmetindeki yasal arkadaşı hâline geldi.

68 Peiper'dan Toland'a, 1 Eylül 1970, Toland Evrakı, FDR Kütüphanesi, Kutu 54.

69 William L. Shirer'ın Adolf Hitler'in doğumundan İkinci Dünya Savaşı'nın Avrupa Cephesi'nin kapandığı 1945 yılına kadar Hitler'i ve Üçüncü Reich'ı anlattığı kitabı, dilimize Nazi İmparatorluğu: Doğuşu - Yükselişi - Çöküşü adıyla kazandırılmıştır. (ç.n.)

70 Peiper'dan Richard Schulze Kossens'e, Stuttgart, 8 Kasım 1970, BA-MA, NA-475, Nikolaus von Below Evrakı, yazışma belgesi. Bu önemli kaynağa ulaşmama yardım ettiği için Bundesarchiv Freiburg'dan Dr. Andreas Kunz'a teşekkürler.

burası. Müthiş gelişini, yükselişini, doruk noktasını ve ardından trajik düşüşünü gösterebilirler.[71]

Bu esnada başkaları da yazmaya -Hitler'in biyografisinden daha kişisel şekilde tahrip edecek konularda- devam ediyorlardı. 1969'da Peiper, Charles Whiting adındaki İngiliz yazarın Malmédy hakkında bir kitap yazdığını öğrendi. O yazın ilerleyen günlerinde Whiting'le Stuttgart'taki ofisinde görüştü:

> Bugünlerde kaderciyim. Dünya beni ve adamlarımı yeryüzünün pislikleri olarak damgaladı. Bunu bu zamana dek kimse temizleyemedi. Bizi Alman gangsterler olarak -çoğumuzu Al Capone'lar gibi- görüyorlar, her iki koltuk altımızda birer tabanca ve elimizde de bir Tommy Gun varmış gibi. ... Ben, kendi içimde göç ettim. Bırakın sözde hükûmet ne istiyorsa yapsın. Almanya -güldürme beni! Malmédy? Artık kim biliyor ve umursuyor ki? Bu karmaşayı şimdiye dek kimse çözemedi. Üzerinden geçen bunca yılda çokça yalan söylendi.[72]

Max Moritz ve Peiper iyi arkadaşlar olarak kaldılar, fakat Almanya'da eski bir SS albayı olarak daimî huzurun neredeyse hiç olmayacağı anlaşılmıştı. 1962'de Moritz, Peiper'ın Fransa gezisinde kendisine eşlik etmesini istedi. Daha sonra SS muhabiri Hans Schwarz van Berk'in St. Tropez'deki villasına uğradılar. Eski SS savaş muhabiri dostu, kendisine Landsberg'deyken sık sık yazmış ve hatta hapishanede ziyaret etmişti. Esasen Schwarz van Berk de savaşın ardından tutuklanmıştı -Goebbels'in yıldız savaş muhabirlerinden biri olmasının bedeliydi. Nürnberg davaları için ifade verdikten sonra Ludwigsburg'daki ABD gözaltı kampında CIC'nin elinden kaçmıştı.[73] Şimdiyse Peiper'la

71 Yalnızca bir sene önce, Hitler'in imparatorluğunun sanayi bakanı Albert Speer, *Erinnerungen* (Frankfurt/M, Ullstein: Siedler Verlag, 1969) ve dünya çapında çok satan, fakat çok fazla eleştirel olduğu için Hitler'in yakın çevresinde ihtilafa neden olan *Inside the Third Reich*'ı (İngilizce Çeviri) (New York: Macmillan, 1970) yayınladı.

72 J. Peiper, Whiting tarafından yapılan mülakat, 1969, alıntılandığı yer Whiting, *Massacre at Malmedy*, 242. Whiting'in yazara mektubu, 9 Nisan 2001. Whiting'in Peiper'la yaptığı bu mülakattan aldığı notlar, "Wer kennt die Wahrheit über Peiper?"da alıntılanmıştır, *Aachener Volkszeitung*, Temmuz 1976.

73 Schwarz van Berk'in Nazilikten Arındırma dosyaları, 11 Ocak 1946'da

birlikte kumsallarda güneşleniyor ve saray yavrusu evinin tadını çıkarıyordu. Çekici genç kadınlar kıyıda geziniyor ve çoğu zaman İngilizce pratiği yapabiliyordu. Sadık bir yoldaştı.[74]

Gezi, Peiper'ın Fransa'ya ve bilhassa da Dijon'un doğusundaki Langres Platosu olarak bilinen bölgeye olan aşkını yeniden alevlendirdi. Peiper çevresindekilere yıllardır sakin bir yerde ağaçlık bir arazi bulmak istediğini söylemişti. Basit zamanlara geri döndürecek bir şey arıyordu -taşrada bir emeklilik evi. Moritz, Peiper'a aradığı yerin burası olabileceğini söyledi: Haute Saône bölgesi sakindi, uygun fiyatlıydı ve Almanya'ya da yakındı.

Dönüş yolunda Moritz, Peiper'ı kendisine gösterebileceği mütevazı bir mülkü olan Chaunceyli Albert Gauthier'le yeniden tanıştırdı. Peiper, Gauthier'i 1940'tan tanıyordu. Fransa'nın fethinin ardından Hitler'in Reich'ı, kurulan Vichy hükûmetiyle Almanya'ya gelecek her gönüllü Fransız işçi için iki Fransız savaş esirini salıverecekleri şeklinde bir anlaşma yapmıştı. Peiper'ın Himmler üzerindeki etkisi nedeniyle de Gauthier eve dönebilmesi için seçilmişti. Alman yanlısı Fransız milliyetçi Gauthier, bu iyiliği asla unutmadı. En azından Peiper bunu daha sonraları böyle tanımlıyordu.

Emekli SS albayı "Le Ranfort"a ilk görüşte aşık olmuştu. Ya da ikinci görüşte miydi? Esasen Peiper, Reichsführer'in gelecekteki SS

Kornwestheim'da gözaltına alındığını ve ardından 74. Kamp'tan 11 Nisan 1947'de kaçtığını gösteriyor. Spruchkammerakte Hans Schwarz van Berk, Baden-Würtetemberg Landesarchiv, Staatsarchiv Ludwigsburg.

74 Hans Schwarz van Berk, savaş döneminde haftalık yayınlanan *Das Reich*'ın kadrosunda bir SS Üsteğmen ve gazeteciydi, ayrıca Joseph Goebbels'in himayesindeydi. "Interrogation of Hans Schwarz van Berk," Savaş Departmanı Genel Personel Kayıtları, Sorgu Raporları, NA RG 338, Kutu 116. Savaşın ardından van Berk, Nürnberg'de Albert Speer tarafından savaşın son evresinde Almanların mucizevi silahlar konusundaki beyhude umutlarının kaynağı olmakla suçlandı. Uluslararası Askerî Mahkeme'de savcılık personeline verdiği ifadede, 3 Aralık 1943'teki "mucize silahlar" makalesinin ("Die ungeahnten Folgen des Bombenkrieges") kaynağının doğrudan Speer olduğunu söyledi. Thomas J. Dodd Evrakı, Connecticut Üniversitesi, Nürnberg Mahkemesi Serisi, Kutu 298. Hitler'in davasına duyduğu coşku hiç azalmamış görünen Schwarz van Berk, Peiper'ı hapsedildiği Landsberg'de 8 Ekim 1953'te ziyaret etti. Savaş sonrasında Schwarz van Berk oldukça varlıklı bir adamdı ve bütün servetini zengin bir yaşam tarzı sürdürmeye harcadı. Peiper ve Schwarz van Berk, bir sonraki sene öleceği 1972'ye değin canlı bir iletişim sürdürdüler. Nachlass Hans Schwarz van Berk, BA-K, Bestand, N 1373, Sıra 6.

Burgonya-Doğu Fransa fantezi mülkünü bulabilmek adına 13 Temmuz 1940'ta Himmler'le birlikte Traves'in hemen yanından geçmişti.[75] "Fransa'yı biliyorum çünkü savaş sırasında bazen buralarda olmuştuk. Ülkenin genişliği hoşuma gidiyor … Fransızların özgürlüğü sevdiklerini ve Fransa ile Almanya arasında var olan düşmanlığı gömdüklerine inanıyorum."[76]

Böylelikle Peiper, eşinin bekârlık soyadını kullanarak, Sigurd Anna Hinrichsen, Traves'te Saône Nehri boyunda bir hektarlık alan satın aldı. 1964 Mayıs'ında inşaat ruhsatı için başvurdu ve işini "Stuttgart'ta yaşayan bir reklam editörü" olarak belirtti. 1964 yazının bir kısmını oğlu Hinrich'le birlikte yeni mülkünde eski bir Bundeswehr çadırında geçirdi. Otomobil kodamanlarından, mahkemelerden, gazetelerden ve şehrin gürültüsünden uzakta, doğayla iç içe yeniden tanışarak aralarındaki bağı güçlendirdiler.

SONBAHAR GELDİĞİNDE STUTTGART'A DÖNMEK ÇOK ZOR olmuştu. Jochen Peiper, Doğu Fransa'nın ücra Fransız kırsalındaki ağaçlık bir sığınağa âşık olmuştu.

---

75 "Reiseprogramm des Reichsführer vom 13.-15.7.1940," NA, RG 242, T-175, Kayıt 112, 2637795–96.

76 Joachim Peiper'dan Jean Michel Besina'ya, 23 Haziran 1976, *RTL Radio.* "Almanlar ve Fransızların bir araya gelmeleri, konuşmaları ve geleceğin yalnızca dost olur ve siyasî kinleri unutursak mümkün olabileceğini anlamalarına yardımcı olmaları bence çok önemli."

On Dokuzuncu Bölüm

ESKİ DOSTLAR

STUTTGART'TA GEÇEN YILLARLA BİRLİKTE JOCHEN PEIPER VE AİLESİ, Heinz-Ulrich Wieselmann'la yakın arkadaş olmuşlardı. 1957'nin başlarında Wieselmann, Benno Müller'ce tanıştırıldıktan sonra bozguna uğramış SS savaş kahramanını arayıp bulmuştu. Wieselmann savaşta düzenli Alman ordusunun tanksavar birliklerinden birindeydi ve zamanın çoğunu Paris'te geçirmişti.[1] Savaşın ardından Peiper'ın büyüdüğü bombardımana tutulmuş Berlin'in yeniden inşası üzerine bir kitap yazmıştı.[2] İkili süratle arkadaş oldu ve Peiper'la birlikte kısa sürede erkekler kulübünün bir parçası hâline geldi. Peiper, Wieselmann ve Dr. Müller, hızlı arabalar, siyaset ve ulusal duruma dair konuşmak için sık sık Moritz'in evinde bir araya gelirlerdi.[3] Bundeswehr'in şaka gibi hâli ve yeni Alman neslinin yozlaşmışlığı konuşmanın ana temalarındandı.[4] Peiper'ın Stuttgart'taki

1 Heinz-Ulrich Wieselmann 16 Nisan 1913'te doğdu ve Polonya seferinde Panzerabwehr Ersatz Bölüğü 208 ve daha sonra Fransa'da 24. Panzerabwehr Taburu 2. Bölük'te savaştı. 1941 Ağustos'unda Paris'teki Ordu silah ofisinde (*Heereswaffenamt*) rahat bir göreve geçti. 1944 Mayıs'ında s. Panzerjäger Taburu 519'un atölye ekibine atanana kadar bu görevde kaldı. Savaşı *Feldwebel* – astsubay üstçavuş olarak bitirdi. Kaynak: Wieselmann'ın WASt dosyası. İlginç bir şekilde, s. Panzerjäger Abt. 519'un taarruz topları ve Jagdpantherleri 21 Aralık 1944'te Ardenlerdeki 3. Fallschirmjäger Tümeni'ne bağlandı ve Malmédy Katliamı'nın gerçekleştiği yerin yakınlarındaki Waimes-Thirimont civarında çarpıştı. "OB West, Tagesmeldung vom 21.12.44," BA-MA, RH IV/85, NA, RG-242, T-314, Kayıt-1594, F1046.

2 Heinz-Ulrich Wieselmann, *Unsterbliches Berlin* (Berlin-Bielefeld: Verlag Klasing, 1948).

3 Launer, mülakat.

4 "Yakın zamanda Peiper'ın bir fotoğrafını gönderdim. Hükûmetimiz insancılların, Hristiyan fikirlerin, militarizmin, Doğu Bölgesi duygusallarının, yozlaşmanın ve

arkadaşları hem Müller hem de Wieselmann, "insanın en iyi arkadaşı" sevgisini paylaşıyor ve safkan boxerları tercih ediyorlardı. Wieselmann yarışlardan köpeklerin düşünceleri hakkında dokunaklı yazılara kadar her konuda bir şeyler yazmayı başaran fevri bir yazardı.[5]

Peiper mütevazı bir lacivert Volkswagen fastback kullansa da arabalara ve yarışlara karşı sevgi besliyordu. Anlayışlı otomobil satıcılarının inceliğiyle, şehirde sıklıkla "ödünç" bir Porsche kullanıyordu. Bu tutku doğaldı; savaş sırasında Himmler'i bütün Avrupa boyunca gezdirirken kaliteli otomobillerin direksiyonunda saatlerini harcamıştı. Keza SS'in içinde de yarışlarla ilgili gözüpek bir maharet vardı.[6]

Erkekler kulübündeki diğerlerinin aksine Max Moritz, çok çalışarak servete ulaşan, fakat grup içinde bir şekilde rahatsız hisseden tombul ve sıradan bir mekanikerdi. Ona göre Wieselmann ve Müller, eski SS albayını kaçamakları için yanlarında sürükleyen zengin playboylar gibiydiler. Varlıklı yarış topluluğunun içerisinde daima çekici ve dolgun taş gibi kadınlar vardı. Bu, cezbedici olmaktan da öte bir şeydi.

Peiperların ve Wieselmann'ın çocukları birbirlerini okuldan gayet iyi tanıyorlardı ve Wieselmann'ın zeki genç kızı Bettina, aileye çok daha yakın bir hâle gelmişti. Jochen'in mali açıdan sıkıştığını bilen Uli, Peiper'ı patronu Paul Pietsch'le konuşmak için ikna etmişti. Paul Pietsch savaş öncesinde ünlü bir yarış pilotuydu ve çarpışmalardan sonra birkaç yarışta direksiyona geçti; daha sonra da çok beğenilen gazete eki *Das Auto*'yu yayınlamaya başladı. *Das Auto* daha sonra, Batı Almanya Cumhuriyeti'ndeki Alman otomotiv devrimi için oldukça büyük bir öneme sahip olan *Auto, Motor und Sport* adını aldı. Paul Pietsch *Auto, Motor und Sport*'un arkasındaki büyük iş adamıyken Uli Wieselmann da onun itici gücü ve canlı baş editörüydü. Peki bütün bunlar Peiper için ne anlama geliyordu? Uli eski SS albayı için "nüfuzunu kullandı."[7]

---

açgözlülüğün bir karışımı. Aydınlar kayboldu. Kaynak çeşmemizi yitirdik ve bizi kirleten, bulabildiğimiz tüm kaynaklardan sular içtik." Ursula Müller'den *Swatt*'a, 6 Mayıs 196, Nachlass Schwarz van Berk, BA-K, N 1363/6.

5 Heinz-Ulrich Wieselmann, *Pedro, Gedanken eines Hundes* (Berlin/Bielefeld: Verlag Klasing, 1948) ve *Als gäbe es kein Morgen* (Stuttgart: Motorbuch Verlag, 1969).

6 Peiper Sepp Dietrich'i savaş öncesinden tanıdığında, şık giyimli Dietrich sık sık beyaz yarış kıyafetlerini ve gözlüklerini giyer, hızı Berlin'de gayet iyi bilinen Auto Union'un bir yarış arabasının direksiyonuna geçerdi. Blaine Taylor, *Guarding the Führer* (Missoula, MT: Pictorial Histories, 1993).

7 Wieselmann, mülakat, 13 Mayıs 1999.

Kısa süre sonra Peiper, şehir merkezindeki büyük ofis kompleksinde Wieselmann'la dergi için çalışmaya başladı. Peiper ilerleyen yıllarda kendi editörü olacak Wolfgang Schilling'le de burada tanıştı. Peiper yalnızca haftanın üç günü çalışıyor ve ardından dinlenmek için Fransa'ya gidiyordu. Schilling çalışma saatlerinin tuhaf olduğu düşünse de bu sayede Peiper'la ortak bir noktaları oluyordu: Schilling tatil için eşiyle birlikte sık sık Fransa'ya gidiyordu. Bir görüşmelerinde Peiper'a niçin yalnızca yarı zamanlı çalıştığını sordu. Peiper, "Benim gibi birkaç kez darağacının gölgesinde bulunmuş bir adamın hayata karşı farklı bir bakış açısı olur ve parayı o kadar önemsemez," dedi.[8]

Yeterince doğru. Wieselmann'ın kitaplarından birinin başlığı gibiydi: *Als gäbe es kein Morgen* - "Yarın yokmuş gibi." Peiper kaybettiği zamanı telafi ediyordu. Pek çok boş günü olması sebebiyle Peiper ve Wieselmann araba seyahatlerine çıktılar, Avrupa boyunca eğlenceyle dağıtırlarken son çıkan popüler arabaları denediler ve hatta 1964 Mayıs'ında Monako Grand Prix'ine dahi katıldılar![9] Keza yanlarında daima Güney Fransa'daki zengin arkadaşları Hans "Swatt" Schwarz van Berk de oluyordu. Stuttgart'taki Römerstrasse'ye döndüklerinde Schwarz van Berk de Benno Müller'le birlikte erkekler kulübüne katılıyordu.

Wieselmann'ın hızlı arabalara karşı bir tutkusu vardı ve iki adam da bir süre peş peşe Porsche 365'le dolaştılar. Her biri daha hızlı ve daha güçlüydü. Wieselmann, "Böylesi bir motorla insan kral gibi hissediyor," diyordu. Wieselmann'ın görünürde dergi için kaleme aldığı Fransa ve İtalya'ya yapılan araba seyahatleri de oluyordu. Uli ve Bettina zaman zaman Peiper'ın Fransa'daki tatil evi Traves'e de gidiyorlardı. Wieselmann, insan oraya süratle gidebilir ki bu, bu arabalar için gayet iyi, çünkü bunların bagaj yeri yok, diye şaka yapıyordu. Peiper'ın Fransa'da bir yeri olmasına rağmen iki adam da başka bir mülke yatırım yapmayı düşünmüşlerdi. İtalya mı yoksa Fransa mı olacaktı?

Genç Bettina Wieselmann, Peiper'ı Traves'teki yerinde ziyaret etmeye bayılmıştı -doğayla ilk büyük macerasıydı. Yürüyüşlere çıkıyorlar ve kaybolana dek mantar topluyorlardı. Birlikte girişe bir ceviz ağacı dahi ekmişlerdi. Bir seyahatte Peiper, "Herkes hayatının bir gecesini çadırda geçirmeli!" demişti. Bettina için o gece, yağan yağmur yüzünden perişan bir hâl almıştı. Fakat bu zorluğun ötesinde, Le Renfort'ta daima popüler

8 Wolfgang Schilling, yazar tarafından yapılan mülakat, 22 Haziran 2007.

9 Ursula Müller'den *Swatt*'a, 6 Mayıs 1964.

olan barbekü partisi vardı. Ya da çalıların budandığı veya yakacak odun kesildiği bir başka gün müydü? Fakat Peiper Uli'nin kızıyla çok yakındı; her gün siyaset, hippiler, kirlilik gibi konularda saatlerce sohbet ediyorlardı. Hinrich'in saçları çok mu uzundu? Bettina Hemingway okumuş muydu? Peiper Bettina'ya *Çanlar Kimin İçin Çalıyor*'un bir kopyasını vermişti.[10] Masadan hiçbir şey çıkmadı. Bettina onun bir savaş suçlusu olarak görüldüğünü biliyordu, fakat o, babasının en iyi arkadaşı ve kıymetli manevi amcası olan Jochen'le birlikte büyümüştü.[11]

Stuttgart'taki güvenilir arkadaş çevresi pek de sağlam değildi. 1968'de, Peiper'ın da katıldığı Cenevre'deki büyük bir otomobil fuarında Wieselmann kalp krizi geçirdi. Wieselmann *Auto, Motor und Sport*'un gururlu editörü olsa da sigara ve alkol kullanırken bir yandan da spor arabalar kullanıyordu -bunları birlikte götürmek zordu.[12] Uli Wieselmann'ın 1970 Mayıs'ındaki ani ölümü herkese büyük bir şok yaşattı. Peiper aileye öylesine yakındı ki Bettina'ya yasal vasi olarak yardım etmeyi teklif etmişti. Peiper, Frau Wieselmann ve çocukları Kirchhofen'daki cenazeye bile bizzat götürmüştü. Orada Jochen, Wieselmann için, bir trol tarafından büyülenen ve Martin adındaki bir kuğunun sırtına binen Nils Holgersson'u anımsatan derin duygularla dolu methiyeler düzmüştü. Peiper'ın yakarışlarında, tıpkı çocuklar ve kuğu gibi kendisi ve Uli de en büyülü maceraları birlikte yaşamışlardı.[13]

O günler geride kalmıştı. Aile sınırında eski sadakatler de solup gitmişti. Peiper hızlıca *Auto, Motor und Sport*'tan çıkarıldı. Kimse nedenini bilmese de kararı Pietsch vermişti. Her halükarda Stuttgart'ta

10 Wieselmann, Peiper'a okuması için verdiği kitaplardan bazılarının son sayfalarında mavi mürekkeple yazılı "Sansürden Geçti" ibaresini görmeden edemedi. Landsberg'den gelmişlerdi. Wieselmann, mülakat, 17 Haziran 2004.

11 Wieselmann, mülakatlar, 20 Ekim 2002 ve 23 Haziran 2007. "Böylesi bir geçmişi olduğunu biliyordum," dedi, "fakat bugün bile onları irdelemiyor, hatıralarımı tercih ediyorum."

12 Peiper daha sonra bütün bunları, düşkün gibi sigara içen ve aynı zamanda bırakmak isteyen editörü Wolfgang Schilling'e anlattı. Peiper, kendisinin de zorlu bir sigara bağımlılığı olduğunu ve sigarayı bırakmak için kesin bir sistem geliştirdiğini söyledi –bu onun kişiliğine de tam olarak uyuyordu. Peki nasıl? Schilling bilmek istiyordu. Peiper, "Plana göre, bütün bir gün peş peşe sigara içtim," dedi, "akşam olduğunda sigaradan öylesine bıkmıştım ki bırakmak zorunda kaldım." Schilling, mülakat, 22 Haziran 2007.

13 Wieselmann, mülakat, 17 Haziran 2004.

Peiper'ı tutan çok az şey kalmıştı. Çocukları büyümüş ve evden uzaktalardı, kendisini de "Üçüncü Reich'ın Almanya'da artık yeri olmayan zulüm görmüş bir mensubu" olarak görüyordu.[14] Sabit bir geliri olmaksızın artık şehirdeki dairesinin kirasını ödeyemezdi. Elli yedi yaşında yeni bir kariyere başlamaktansa Fransa'ya gitmeyi tercih etti.

Sert bir ekonomik durumla karşı karşıya olan Sigurd, bu kararla şok olmuştu. Jochen, Motorbuch Verlag'da Wolfgang Schilling'le çalışmaya devam edebilir ve Rainer Buschmann müstearıyla İngilizceden Almancaya çeviriler yapabilirdi.[15] Peiper 18 Şubat 1972'de, Fransa, Traves'te oturma izni için gereken çalışma sertifikasını *Presse Verlag*'dan aldı. Mayısta halen Stuttgart'taydı. Bitkindi, fakat Hans Schwarz van Berk'in ziyaretini teşvik ediyordu.

> Gassin'de yılda bir kez ziyaret edebileceğimiz varlıklı dostlarımız olmasaydı, gelecekte kömür madeninde çalışmak hakikaten iç karartıcı olurdu. ... Geceleri hareketsiz ve Robert Blum gibi yorgun bir şekilde sandalyemde oturuyorum; etrafımdaki her şeyin oldukça bakımlı ve bozulmamış olduğu zamanları düşünüyorum. ... Eşim Traves'e taşınmamız konusunda biraz tedirgin. Güzel mobilyalarının yeşil çimenlerin üstüne konulacağından endişeleniyor. ... Haziranın ortasına doğru taşınmak istiyoruz.[16]

Peiper ve eşi, 13 Haziran 1972 Perşembe günü Stuttgart'ta bütün eşyalarını topladılar ve ertesi sabah yola çıktılar.

---

14 Peiper'dan Karl Wortmann'a, 28 Kasım 1974. Peiper'ın övgüsü: Wieselmann, mülakat, 17 Haziran 2004.

15 Benno Müller, *Mit offenem Visier* (Stuttgart: Motorbuch Verlag, 1978), metni yazan Rainer Buschmann. Peiper, Wolfgang Schilling'le ilişkisi boyunca çok sayıda proje tercüme etti. Peiper *Auto, Motor und Sport*'un halkla ilişkiler şefiyken Schilling, askerî kitaplar için iyi bir İngilizce mütercim tanıyıp tanımadığını sordu. Peiper Schilling'e bunu kendisinin yapabileceğini söyledi. İş ilişkileri 1968'de başladı ve "*Duzen* değil, oldukça profesyoneldi." Peiper Fransa'ya taşındıktan sonra, eski SS albay ve şimdi mütercim, kitap projeleri bittikçe yılda iki veya üç kez Stuttgart'a geliyordu ve havaalanının yakınlarındaki Hotel Schinderbuckel'de kalıyordu –orada beraber akşam yemeği yiyorlardı. Schilling Peiper'ı Traves'te bir kez ziyaret etmişti. Schilling, mülakat, 22 Şubat 2006.

16 Peiper'dan Schwarz van Berk'e, 7 Mayıs 1972, Nachlass Schwarz van Berk, BA-K, N 1363/6.

24 Haziran'da *-Johannistag*[17]- Schwarz van Berk, her şeyden uzaklaşmanın ve kanser olmasına rağmen eski yoldaşının yeni evini görmenin mutluluğuyla, dostuna bir hoşgeldin ziyaretinde bulundu.

> Johannistag'da Saone'daki Traves gezisi tekrardan bir keşif oldu. Bütün düşünme gezileri böyle olmalı. Köyü uzun zamandır görmemiştim, keza evi de tamamlanmış hâlde. İlkin köyün içinden baştan sona, sonra da her iki taraftaki çayırları geçiyorsunuz. Yarı tıkalı gölü besleyen pınarların olduğu vadinin hemen önünde, yeni bir pencere açmaya çalıştığınızda duvarları çürük dişler gibi dökülecek eski bir değirmen bulunuyor. Dostum da bana böyle net bir şekilde tanımladı. Değirmene varmadan hemen önce, çayırın arkasında Jochen'in akıllıca satın aldığı -2 hektar ve buna ek olarak 20.000 metrekare- ve aşılması neredeyse imkânsız bir ormandan geçtik. İnsanın paslı dikenli tel halkalarıyla bezeli çitlerden ayrılan bir veya iki barikatı açması gerekiyor. İnce dallardan yapılan girişe ulaşmak için sayısız inek dışkısının içinden veya etrafından geçmeli ve ardından çayırın yanında uzanan serin ormandan eve doğru yürümelisiniz. Ormanın temizlenmiş kısımlarında gümüş nehir şimdiden parıldamaya başlıyor, fakat alt tarafta dallar neredeyse nehirde asılı vaziyette duruyor. Bir balıkçı, dört köşeli basit teknesinde kıpırdamadan oturuyor. Balıklar da hiç ısırmıyor, fakat Jochen'in satın alım sözleşmesinde nehir balık açısından oldukça zengin olarak tanımlanıyor. Beyaz evin kırmızı bir beşik çatısı var ve iki penceresi güneydeki çayırlara bakıyor. Ev, doğal taştan yapılma bir dış bacayla kendini gösteriyor ve sırt boyunca uzanan bir manzara sunuyor. Fakat yeni bir "cerrahi müdahale" olmaksızın bu baca asla düzgün çalışmaz. Stuttgart'tan eve gelip de akşam pijamalarımı çıkardığımda, şömineden çıkan ve duvarların her yanına işlemiş duman kokusunu hâlâ alabiliyordum.[18]

---

17 Alm. Johannistag, Vaftizci Yahya'nın Hz. İsa'nın doğumunu -eski Roma takvimine göre- altı ay öncesinden müjdelediği gün için kutlanan bir Hristiyan bayramıdır. Bu bayram, bir azizin ölümünden ziyade doğumu için kutlanan çok az sayıdaki bayramdan biridir. (ç.n.)

18 "Die Reise nach Traves," Nachlaß Hans Schwarz van Berk, BA-K, N 1373. "Fragmente für die 'Erinnerungen,' 946–949.

Kızı Silke 20 Temmuz 1972'de Tegernsee'de evlendi -bununla Miesbach'taki Sigrid Mayr'ı ziyaret etmek için de iyi bir fırsat yakalamışlardı. Peiper 13 Ağustos'ta Schwarz van Berk'e, "Zamanlaması iyi oldu," diye yazıyordu. "Silke bizden evlenen son kişi oldu." Traves'e döndükten sonra Peiper, Braunschweig'deki SS subay okulundan yakın bir sınıf arkadaşı ve 5. SS Panzer Tümeni "Wiking"de Herbert Gille'in kurmay başkanı olan Manfred Schönfelder'in yaz sonunda gerçekleştirdiği ziyaretin de tadını çıkarmıştı. Benno Müller'in dostlarından biriydi.

Kısa süre sonra Peiper'ın kızı Elke, eşi Toni ve bebekleriyle birlikte ziyarete geldiler. "Yalnızca güzel değil, aynı zamanda küçük bir insanla ilgilenmek benim için hakikaten yeni bir şey. Keza göğsümde büyüyen gerçek bir büyükbaba duygusunu hissetmek de sürpriz oldu."

Sonbahar oldukça sessiz şekilde geçti. Şimdi savaştan çok sonra Peiper, 9 Kasım'ı uzaklardaki Fransa'da emekli olarak geçirirken hatırlayacaktı. 9 Kasım, 1935'te yani tam otuz yedi yıl önce Münih'teki Feldherrnhalle'da gerçekleştirilen gösterişli törenle hayatını yüksek sesle Adolf Hitler'e adadığı gündü. Peiper 1972'nin Perşembe gününde, "En azından sessiz bir 9 Kasım oluyor, geçit törenleri veya ateşli sütunlar olmaksızın," diye iç çekti.[19] Traves kesinlikle sessizdi -hatta eşi için aşırı sessizdi.

Köyün belediye başkanı Ernest Rigoulot oldukça arkadaş canlısıydı ve Peiper'ın oturma izni başvurusunu neşeyle onayladı, "Son sekiz senedir burada bir evi var ve köye yerleşerek emekliliğini yaşamak istiyor." Eşi Almanya'da kalmayı tercih ettiğinden Peiper Traves'te yalnız başına epey bir zaman geçirmişti.[20] Hatta bazıları Peiper'ın Fransız bir kadınla birlikte olduğunu dahi söylemişti, fakat boş bir dedikodudan

19 Peiper'dan Hans Schwarz van Berk'e, 9 Kasım 1972, BA-K, Bestand, N 1373, Sıra 6.

20 Müller, mülakat, 18 Mayıs 1999. "Peiper Fransa'da çok mutluydu. ... [Fakat] Bayan Peiper'a hayran olunması gerektiğini de söylemek lazım. Onun açısından hayat, başka bir yerde daha iyi olabilirdi. Doğal olarak Traves çok yalnız bir yerdi ve ... Benno Müller'i kıskanıyordu, çünkü Bayan Peiper kuzey Almanya'dandı ve çok düzgündü. Kocam Baden'den basit bir Almandı. ... Kocamın Bay Peiper üzerindeki etkisi ve rahat tavırları Bayan Peiper'ın pek hoşuna gitmiyordu. Kuzey Almanya'dandı ve anlayışlıydı, fakat pek bir espri anlayışı yoktu. Oldukça katı biriydi."

öteye geçmiyordu.[21] Zaman zaman eski dostlarını görmek üzere Almanya'ya dönse de, SS albayı çoğunlukla kendi hâlindeydi.[22]

BAŞTAN AŞAĞI BİR FRANSIZ HAYRANI OLMASA DA PEIPER, bölgeye hâlâ tutkundu. Oğlu, "Fransa'yı sevmişti," diyordu. "Atmosferi, yaşanış tarzı. De Gaulle ve Adenauer'nın dönemleriydi ve iki ülkenin artık iyi komşular olacağına ikna olmuştu."[23]

Peiper, Fransız komşularıyla karşılaştığında savaşa dair hiçbir şey söylememeye dikkat ediyordu. Özeldeyse durum farklıydı. Babasının söylediklerini göz önünde bulunduran oğlu, Malmédy davasını bir intikam olarak görüyordu. Daha sonraları, "Amerikalıların savaşın ardından Waffen-SS'i sembolik olarak mahkûm etmeye ihtiyaçları vardı," diyecekti. Babası onu kaşıkla bizzat beslemişti.

Kendisini Doğu Fransa'da sürgüne gönderse de Peiper'ın yalnız başına okuma iştahı giderek artıyordu. SS albayının edebiyata ve doğaya düşkünlüğünü bilen Dr. Benno Müller'in çekici ikinci eşi Uta, ona Ernst Wiechert'in *The Simple Life*'ının bir nüshasını vermişti. Peiper, yazarın Doğu Prusya'daki sakin yaşam görüşü ve savaş sonrası sıkıntılı yaşamıyla kendisini hemen özdeşleştirdi.[24] Traves Peiper için, isimsiz bir yalnızlık hayatı olan "Wiechert'in adası" için en büyük umut hâline gelecekti.

1970'de dahi Peiper, Amerikalıların başarısız Vietnam Savaşı'nda kendi ilaçlarını tattıklarını gördü. Muharebe hüsranı ve şiddet ortamında Teğmen William Calley ve Amerikan 23. "Americal" Tümeni'nın,

---

21 Peiper'ın ileri yaşlarında bile kadınlar için çekiciliğini koruduğu, adını vermek istemeyen iki kaynağın da aralarında olduğu bir dizi röportajla yazar için aşikâr hâle geldi.

22 "Die Wahrheit über Malmedy," *Das Ritterkreuz*, No. 2 (Wiesbaden: Mitteilungsblatt der OdR, Orden vom Militär-Verdientst-Kreuz, 1976), 2.

23 Martin, *L'Affaire Peiper* (Paris: Editions Dagorno, 1994), 136; H. Peiper, mülakat. Batı Almanya Şansölyesi Konrad Adenauer ve Fransa cumhurbaşkanı Charles de Gaulle, 1963'te Fransız-Alman İşbirliği Anlaşması'nı imzaladılar ve bu anlaşma, yüzyıllardır geleneksel düşmanlar olan Fransa ve Almanya arasında büyük bir uzlaşma olarak karşılandı.

24 Ernst Wiechert'in *Das einfache Leben*'ı (*The Simple Life* – Basit Hayat) 1939'da Buchenwald hapishane kampından dönüşünün ardından yazıldı. Himmler'in SS'inin resmi yayın organı *Das Schwarze Korps*, aynı isimli bir makalede ("Das einfache Leben") benzer temalara yer verdiği için, bilinçaltında Peiper kitaba çekilmiş olabilir. "Basit hayat, insanın gücü dışında, kendisini yalnızca gerçek ve kalıcı değerlerle birleştirdiği bir hayattır."

16 Mart 1968'de My Lai kasabasında yüzlerce masum Vietnamlı kadın ve çocuğu katlettiği meşhur bir hadise yaşanmıştı. Birliğin komutanı Teğmen Calley, birkaç haftalık ev hapsinden başka bir cezaya çarptırılmamıştı.[25] "Vietnam, My Lai ve Watergate'in ardından saf görev bilinçleri ve ben bilirimciliklerinin bir kısmını yitirdiler."[26] Peiper, Amerikalılar için, "Alev silahıyla 50 metreden bir evi ateşe vermekle hafif makineli tüfekle 50 metre mesafede ve 50 metre yükseklikte helikopterden sivilleri katletmek arasında ahlaki bir fark görüyor musun? Savaşı kutsarken yöntemlerini ayıplamak ikiyüzlülükten başka bir şey değil. Nürnberg'de oldukça ciddi bir şekilde öne sürülen uluslararası hukuka asla başvurulmaksızın yeni mütecaviz savaşlar başlatıldı ve savaş suçları işlendi. Amerikalılar artık dünya vicdanının yanılmaz tercümanları olmaktan çıktılar."[27]

Bununla birlikte Peiper bilhassa şimdi Almanya'dan ayrılırken, kendisinin ve eski SS yoldaşlarının çoğunun savaşa dair takıntılarından vazgeçmeleri gerektiğini gördü. "Tarih daima galiplerce yazılır ve

25 O gün, dört yüzün üstünde masum Vietnamlı köylü infaz edildi. Bkz. Seymour Hersch, *My Lai 4: A Report on the Massacre and Its Aftermath* (New York: Random House, 1970).

26 Peiper'ın 1976'da Ardenler Harekâtı üzerine yazdığı parçalar hâlindeki yazma eserin girişinden. Agte, *Jochen Peiper*, 620; Almanca orijinalinden çeviren Helmut Thiess. Ayrıca Peiper, Güneydoğu Asya'daki çatışmalara ilişkin düşüncelerini Heinz Stutterecker'a anlatmıştı: "Amerikan gençlerinin kazanmayacaklarından eminim. Partizan çarpışmalarının nasıl olduğunu bilirim ve Kuzey Vietnamlılar aynı o şekilde çarpışıyorlar. Onlarla çarpışma adına bir şeyler biliyorum." Peiper Stutterecker'a kendisini katı bir asker gördüğünü ve gerillalardan nefret ettiğini söyledi: "Lütfen üniformanı giy, tankına atla ve savaş." Münasip yol buydu. Stutterecker, mülakat, 28 Şubat 2009.

27 Jochen Peiper'dan James Weingartner'a, 19 Şubat 1976. ABD Ordusu'nun kusurları Vietnam'la sınırlı değildi. II. Dünya Savaşı'nda 14 Temmuz 1943'te Sicilya'da Biscari yakınlarında otuz altı İtalyan ve Alman askerinin infaz edilişi, George S. Patton ve 45. Piyade Tümeni için endişe verici bir hadiseydi. (Bkz. James J. Weingartner, "Massacre at Biscari: Patton and an American War Crime," *The Historian*, 1989 Kasım) Bu suçu işleyip de hayatta kalan Amerikan askerleri yalnızca altı aylık hapis cezalarına çarptırıldılar. Bütün hadiseyi gizli ilan eden Savaş Bakanlığı, "bu hadisenin hiçbir şekilde halka duyurulmayacağını, çünkü duyurulmasının düşmana yardım ve rahatlık sağlayacağını, savaştan oldukça uzak olan ve savaşın vahşetini anlamayan kendi vatandaşlarının bir kesimini harekete geçireceğini" titizlikle öne sürdü. Bununla birlikte, ABD Ordusu'nun II. Dünya Savaşı'ndaki kabahatlerinin sıklığı hiçbir şekilde Waffen-SS'inkilerle karşılaştırılamaz.

mağlupların tarihleri, orada bulunanların zamanla daralan çevrelerine aittir."

> Otuz yılın ardından artık kendi anılarımızın kontrolünde o kadar da iyi değiliz ve pek tabii objektif de değiliz. Kendimi böyle şeyler için sıklıkla müsait bir hâle getiriyorum. ... Yaşlandıkça çok daha fazlasını döküyorum.[28]

PEIPER'IN UYARILARINA RAĞMEN, LEIBSTANDARTE'DEN YİRMİ bir Kameraden, eski komutanlarına Ardenlere döneceklerini bildirdi. Nostaljik yolculuk, panzerciler Karl Wortmann ve Rolf Ehrhardt tarafından organize ediliyor ve büyük Tiger tankının restore edildiği La Gleize'deki Expo 44 müzesinin küratörü Gerar Gregoire tarafından da destekleniyordu.[29] Peiper hiçbir şekilde katılmayacaktı. Ünlü SS albayı, dışarıdan savaşı geride bırakmaya çalıştığı izlenimini veriyordu. Fakat içerideki adam ise başka bir meseleydi.[30]

---

28 Peiper'dan Karl Wortmann'a, 28 Kasım 1974.

29 "Besuch im Schicksalsdorf La Gleize," *Der Freiwillige*, Ağustos 1976, 11. LAH gaziler grubu 27-30 Mayıs 1976'da Losheim'da buluştular ve ardından Ardenler boyunca seyahat ederek Coo'daki Hotel Au Bienvenue'yü üsleri hâline getirdiler.

30 Yazarın en çarpıcı röportajlarından biri, 1943'te Rusya'da panzer kolunu devraldığı andan itibaren onunla birlikte savaşan, Peiper'ın eski yoldaşı Fritz Kosmehl'le gerçekleşti. Kosmehl, Normandiya'da Panther'inin cepheden aldığı bir isabetle neredeyse tamamen kör olmuştu. Kosmehl, savaşı tamamen arkasında bırakmak için yıllarını harcadı, pek de uygun olmayan spor hobisini benimsedi ve Peiper'ı uzun yazışmalarla meşgul etti. Kosmehl Peiper'ı 1961'de Stuttgart'ta biraz rahatlamış bulmuşken Traves'te ise endişeli ve gergin bulmuştu. "Orada bile –ağaç kesip çalışırken- Peiper hâlâ bir şekilde askerdi. Modern dünyaya uyum sağlayamıyordu. ... Yanlış bir sessizlik dönemiydi." Daha sonra iki adam telefonda konuşurken Kosmehl, Peiper'ın başkalarının telefonu dinlediği konusunda paranoyak olduğunu fark etti. "Çoğu zaman savaştan bahsetmekten özenle kaçınıyorduk, fakat bir keresinde telefonda anlattı. 'Enns Nehri'nden evime değin 1.200 km yürüdüm, son ana kadar esir düşmemeyi başardık. Şimdiyse savaştan sonra, neyi başardığımızdan pek emin değilim.'" Peiper'ın 1945'ten sonra fikirlerinin değiştiği sorulduğunda Kosmehl, soruyu dikkatle ele aldı. Bana, Peiper'ın hapiste savaşla kafayı tamamen bozduğunu söyledi. Savaştan sonra çok okudu ve aydın olma mücadelesi verdi. Yıllar geçti. Şu an görme engelli panzerci, "O gerçekten değişmek istedi," dedi, "fakat nihayetinde değişemedi. ... Geçmişin ağırlığı çok fazlaydı." Kosmehl, yazar tarafından yapılan mülakat, 17 Aralık 2004, Oldenburg.

O günlerde Ernst Wiechert düşkünü olan Peiper, eski patronu Heinrich Himmler'e karşı nazik eleştiriler dile getiriyor ve ondan yıllar önce kullandığı mahlası Kral Heinrich olarak bahsediyordu:

> Zamanımı dışarıda ve daktilo başında geçiriyorum. ... Başkaları için yaşam şartlarını daha iyi bir hâle getirmek için budanacak, ekilecek, dikilecek ve hepsinden önemlisi her ne kadar yaşam şartlarına diğer bütün bitkilerden daha fazla uygun olduğu iyi bilinse de toutes les petites cochonneries'i [fundalıklar] kesilecek yüzlerce ağaç var. Tarım eğitimine sahip "King Heinrich"in, Untermenschen'in üstüne bir ırk fanatiği olarak çökmeden önce bunu bilmesi gerekirdi.[31]

Peiper gerçekten ıslah edilmiş miydi? Ernst Klink'e yazdığı bir mektup, bu fikre şiddetle karşı çıkıyordu. "Bir Fransız'ın (!) kitabı elime geçti, sana da samimi şekilde önermek istiyorum," diye yazıyordu. Dominique Venner'in yazdığı kitap, sağcı, Yahudi karşıtı ve Nazi yanlısı bir metindi, nihilist Hitler öncesi Freikorps'a övgülerle doluydu.[32] Peiper, "Bana Üçüncü Reich'ın tarihine ilişkin aynı konudaki diğer eserlerden çok daha fazla netlik kazandırdı," diyordu.[33]

Charles Whiting, 1969 yazında *Auto, Motor und Sport*'un Stuttgart'taki yazı işlerinde Peiper'la yaptığı röportaj sırasında SS Albayı sert ve kaderci olarak bulmuştu.[34] Yaşlanıyordu. Doğru, kompleksteki çoğu

31 Peiper'dan Kosmehl'e, 18 Şubat 1973.

32 Stutterecker, mülakat, 28 Şubat 2009. Ayrıca Peiper'ın hapisten salıverildikten sonra HIAG'la aktif iletişimi: Peiper'dan Kurt "Panzer" Meyer'e, 28 Kasım 1959 ve cevabı. Ayrıca, Peiper'dan Karl Cerff'e, 8 Mart 1969 ve 17 Haziran 1969. BA-MA, B-438, HIAG Kayıtları, Dosya 320.

33 Peiper'dan Ernst Klink'e, 9 Haziran 1975, BA-MA, Nachlass Ernst Klink. Alt çizgi ve ünlem işareti Peiper'ın kendisine ait. Venner'in kitabının adı *Söldner ohne Sold. Die deutschen Freikops* 1918-1923 [*Para Alamayan Paralı Askerler*] (Viyana: Paul Neff Verlag, 1974). Bugün aynı kitap sağcı bir yayınevinden, Arndt Verlag, *Ein deutscher Heldenkampf* adıyla yayınlandı. Kitap, kendi hükûmetleri onları reddetse de Almanya'yı en kötüsünden kurtarmaya çalıştıklarını söyleyerek Freikorps'ta çarpışanlara kahramana tapar gibi tapıyor.

34 Peiper'dan Whiting'e: "Amerikalılar beni her iki elimde de birer Tommy Gun olan bir Al Capone gibi karakterize ediyorlar." Whiting, Peiper'ın huzur tarafından mağlup edildiği hissine kapıldı. Alaydaki yoldaşları tarafından yüzüstü bırakılmıştı ve savaş sonrası kuşağından ve onların benmerkezci "*ohne mich* – yalnızca ben" odaklarından hiç hoşlanmıyordu.

zayıf işçinin aksine Peiper halen bakımlı ve formdaydı. Fakat kırlaşan saçlarını keskin şekilde ayırıyor ve Almanların geçmişteki günlerinden kalan bir tarzda düzleştiriyordu. Beyaz naylon bir gömleğin üzerine kravat taksa da bunu modadan ötürü yapmıyordu. Gömleğin yakası çok büyüktü ve boynunda yaşlılığın getirdiği kırışıklıklar görülebiliyordu. Yazılı materyali incelemek için okuma gözlüğüne ihtiyaç duyuyordu. Whiting Peiper'a yazdığı kitaptan bahsetmişti. Etkilenmemiş görünüyordu. İngiliz yazar Malmédy kavşağı hakkında sorular sordu. Peiper hadiseyi Gustav Knittel ve Heniz von Westernhagen'dan duyduğunu anlattı ve ardından ortaya kendi teorisini attı. Omuz silkti.

Peiper tarihe geçen bir savaş ikonasıydı. O günlerin hantal Alman orta sınıfı hakkında Whiting'e şikayetlerde bulunurken alaycı diline de eski SS'lerin jargonu karışıyordu. Satıldılar, dedi. "La Gleize'deki [Belçika] Tiger benim, biliyorsun," diye sırıttı, "Eh, o kahrolası şeyi buraya, Stuttgart'a getirip bir gece girişin önüne koymak ve ertesi sabah suratlarındaki ifadeyi görmek istiyorum. İşte bu onlara gösterir!" Bu bir şok yaratırdı, röportör de hemfikirdi. Dramatik bir şekilde, "Biliyorsun, barut fıçısının üstünde oturuyorum," dedi. "Ellis, Kempner ve Wiesenthal, hepsi beni geçmişe götürmeye çalıştı."

BAŞINI SALLAYARAK, "BİR GÜN BİRİSİ BİR BAŞKA 'HİKÂYEYLE' gelecek," dedi, "ve barut fıçısı altımda patlayacak. İşte o zaman nihayet her şey sona erecek."[35]

35 J. Peiper, Whiting tarafından yapılan mülakat, 1969, alıntılandığı yer Whiting, *Massacre at Malmedy*, 242. Charles Whiting, yazar tarafından yapılan mülakat, 19 ve 20 Ağustos 2001.

Beşinci Kısım

AĞIT

"İşini bitirdikten sonra gölde bir kez daha derinlere doğru yüzdü, kıyıda piposunu tüttürdü ve yavaşça üniformasını değiştirdi. Üzerinde biraz bol duruyordu ve düşünceli bir şekilde madalyalarına baktı. Bu madalya ve şeritleri kazanmasının üstünden uzun zaman geçmişti. ... Dünya ona bilhassa güzel görünüyordu. Çam ağaçlarına vuran ışık çok güzeldi ve keza balıkçılın hareketsiz sudaki yansıması da. Gençlik bayramıydı ve o artık gözden çıkarılamaz biri değildi. Artık bayramlar umurunda bile değildi. Geriye çok bir zamanı kalmamıştı ve onlar olmaksızın mutlu olabilirdi."

–Ernst Wiechert, *The Simple Life*

Yirminci Bölüm

YAŞLI ALMAN KAHRAMAN

JOCHEN PEIPER'IN EŞİ SIGURD, KOCASININ FRANSA'DAKİ güvenliğinden endişeliydi. Buna rağmen eski SS albayı bu yeri seviyordu. Arkadaşları sonraları onun bir Fransız hayranı olduğunu iddia edeceklerdi -her ne kadar orada yaşadığı inziva hayatı bu görüşle çelişse de.[1] Peiper Fransızlar tarafından göklere çıkarılan *joi de vivre* -gündelik açık hayatın keyfi- fikrini benimseyemeyecek kadar korunaklı ve mahrem yaşıyordu. Daha da kendi hâlinde ve mesafeli bir tutumu olan Frau Peiper bile yakışıksız buluyordu. Yine de kalıcı bir şekilde taşınarak Sigurd ve Jochen orada yalnız kaldılar. Jochen Peiper Traves'te saklanmıyordu, fakat varlığını da göstermiyordu. Nadiren dışarı çıkardı; genelde Sigurd köyde kiraladıkları garajlarındaki BMW'lerine biner ve alışveriş için yakınlardaki Vesoul'a sürerdi.[2] Fakat çoğu zaman kendi hâllerinde olurlardı -ücra Doğu Fransa'da yaşayan gurbetçi Almanlardılar.

1 "Fransızları seviyordu. Ne yazık ki ulusal bayramlarında Fransızlar çıldırdılar." Dinse, mülakat, 21 Mayıs 1996. Gerçekteyse Fransa'da yaşamanın tadını çıkarırken, yemek yemenin ve sosyalleşmenin yaygın bir kamusal yaşam tarzı olduğu Fransızların alışık olduğu şekilde yaşamıyordu.

2 Diğer pek çok şey gibi BMW 3.0'ı da yardımsever arkadaşı Dr. Benno Müller temin etmişti. Doktor Müller, Fransa'ya yaptığı ziyaretlerde artık moda hâline gelen doğum kontrol haplarını getirdiği için oldukça popüler oldu. Kendisine esprili şekilde, "Dr. Hap," diyordu. Müller, mülakat, 18-19 Mayıs 1999. Traves'teki fırındaki satıcılar, adamın eşinin de dükkâna geleceğini hatırladılar ve nazik bir şekilde, "Günaydın ... İyi akşamlar,"dan biraz daha fazla konuşmaya cesaret ettiler. "Joachim Peiper Avait Reçu de Nouvelles Menaces La Veille de sa Mort," Grande Region, *RL*, 15 Temmuz 1976, Maurice Delaval Evrakı, ABD Ordusu Askerî Tarih Enstitüsü, Carlisle, PA.

Garip bir şekilde Peiper'ın en yakındaki komşusu da Almandı. Peiperların 250 metre kadar batısında, Erwin Ketelhut'un eski değirmenin de içinde olduğu genişçe bir arazisi vardı. Geçmişlerine bakacak olursak, iki adam da birbirine benziyordu. İkisi de aynı muharip birliğin gazileriydiler. Keza birbirlerini, Rus cephesinde aynı üniformanın altında tanımışlardı.[3] Savaşın ardından Ketelhut, 1963'te Max Moritz'te reklam müdürlüğü yaparken yoldaşıyla ilişkilerini yeniden canlandırmıştı. Peiper, iş adamına Traves'te aldığı yerden bahsetmişti. İlgisi cezbedilen Ketelhut 1971'de köye gelmiş ve bitişiğindeki değirmen arazisini satın almaya karar vermişti. Fiyatı çok uygundu, Moulin de Velet harabeye dönmüştü. Fakat kısa süre içerisinde Ketelhut, geniş bir mülk inşa etti.[4]

Ketelhut 1971'de Traves'e taşındığında, ikili sık sık bir araya geliyordu. Peiper'ın para kazanmak için her türden girişimci fikirleri vardı -ördek ya da alabalık yetiştirebilirlerdi; Noel ağacı dikebilirdi. Ketelhut'un parası, Peiper'ın da fikirleri vardı. Yine de bu yeni komşusu güvenilmezdi. Eski topçu yüzbaşı kendisini "bir Bohemyalı" olarak görüyordu ve yerlilerle içki içip sohbet etmek için sık sık *Chez Néné*'ye gidiyordu. Her akşam kafedeki istekli müşterileri bir litre Côtes du Rhône içmeye davet ederdi. Alman komşusunu da davet etse de, düzgün eski asker bunu reddediyordu. Dahası, Peiper'ın eşi Ketelhut'u rahatsız edici ve uygunsuz buluyordu; adam kapılarına bazen fanilasıyla geliyordu!

Komşusuyla yüz göz olmasa da ziyaretçiler özeldiler. Peiper'ın ihtiyar gazi arkadaşı Dr. Benno Müller, büyüleyici derecede çekici genç eşiyle birlikte Almanya'dan sık sık hediyeler getiriyordu. Yalnızca savaşı

---

3 Erwin Ketelhut'un NA, BDC Dosyası (A3343-SSO-166A). Bir demircinin oğlu olarak 1918'de Essen'de doğan Ketelhut, SS'e 1936'da katıldı. 1938'de Nazi parti üyesi oldu ve 1936'dan 1943'e kadar Leibstandarte Adolf Hitler'de görev yaptı. Motorize piyade olarak Avusturya, Çekoslovakya ve Polonya'daki harekâtlara katıldı. 1940 Şubat'ında Ketelhut, Braunschweig'deki SS subay okuluna nakledildi ve 1940 Eylül'ünde Leibstandarte'nin muharip birliğine subay olarak döndü. Tümenle birlikte Yunanistan'da ve 1942'de Doğu seferinde komşusu olan Peiper'la tanışacağı Rusya'da savaştı. Daha sonra 9. SS Tümeni "*Hohenstaufen*"da batarya komutanı oldu. Bu görevi sürdürerek, 1945 Ocak'ında SS Yüzbaşı olduğu *Reichsführer SS* tümeninde topçu olarak görev aldı.

4 Ketelhut, savaşın sonunda Amerikan Ordusu'nca Avusturya'da esir alındı. Dominique Leroy, "Un singulier témoin," *L'Lorrain*, 17 Şubat 1987. Ketelhut değirmenin olduğu mülkü 111.000 Frank'a aldı ve ardından restorasyonuna ve genişlemesine 1,5 milyon Frank yatırım yaptı, Lavaux Polis Raporu, 28.

paylaşmıyor, aynı zamanda entelektüel eğlenceleri de seviyorlardı. Bazen onun tahta masasında hem ünlü hem de gizemli filozofları tartışırlardı: Schopenhauer, Nietzsche, Jacob Burkhardt, Tucholsky, Ringelnatz, Knut Hamsun veya Gottfried Benn.[5] Müzikteyse Bach'la Telemann karşı karşıyaydı. Akşamları, son gelen kırmızı şarap teslimatından örneklerin alınması ve kalitesinin tartışılması gerekirdi. Ayrıca Stuttgart'taki yarışlar ve jet sosyeteyle geçirilen eski güzel günler de konular arasındaydı: Yaşamayı bilen Kaj Keser veya yarış imparatoru Uli Wieselmann. Tabii köpekleri de unutmamak gerekiyor: Safkanların avantajları olduğu kadar zayıflıkları da bulunuyor. *Mendel kanunu!* Daha fazla kırmızı şarap.

Her ne kadar böylesi tartışmalar ve kırsalda yaşam Peiper'ı tatmin etse de, ziyaretçiler eşinin mutsuz olduğunu söyleyebilirlerdi. Editörü Wolfgang Schilling bir yaz eşiyle birlikte ziyarete geldiğinde, Sigurd sandviçler hazırlamış ve geceyi birlikte geçirmeyi teklif etmişti. Karavanlarını komşunun yakındaki çayırına park ettiler ve yerin ücralığı karşısında hayrete düştüler. Gece gökyüzü yıldızlarla bezeniyor ve alışık olmadıkları sessizliği yalnızca cırcır böcekleri ve Fransız ineklerinin böğürtüleri kesiyordu:

> Oldukça basit bir evdi ve basit bir hayat yaşıyorlardı. Evin dışında güllerin olduğu bir çiçek tarhı vardı, köpekler üzerinde koşturuyorlardı ve Bayan Peiper bundan hoşlanmıyordu. ... Fakat sohbet sırasında eşi biraz mesafeli gibiydi. Hoş bir bayandı, fakat orada yalnızlardı ve biraz üzgün görünüyordu.[6]

Sigurd sıklıkla çocuklarıyla uzun telefon konuşmaları yapıyor ve torunlarını ya da Stuttgart'taki kız kardeşini görmek için Almanya'ya sık sık seyahate çıkıyordu. Bu seyahatler sırasında eşi Traves'te yalnız kalıyordu -evliliklerinde bir hoşnutsuzluk belirtisi vardı.[7] Yine de zi-

---

5 Müller, mülakat.

6 Schilling, mülakat, 22 Haziran 2007. "Uygun olduğunda bir köpek istediğimizi söyledim. Bana, 'Daha sonra bir köpek getireceğimi düşünüyorsan bil ki asla alamayacaksın. Ya şimdi bir tane alırsın ya da hiç almazsın.'"

7 "Her ne kadar Traves'e birkaç kez gitsem de Frau Peiper'ı orada sadece bir kez gördüm. İlişkileri hakkında asla konuşmadık. Aramızda bazı konuşmalar geçtiğini biliyorum, fakat o çok da sıcakkanlı bir kadın değil. Eve girdiğinde serin bir atmosfer olurdu; *gemütlich* [sıcakkanlı] değildi." Anonim, mülakat. Kimliğini açıklamamayı tercih eden bir diğer kaynak ise yazara daha fazla ipucu vermişti: "Buz gibi soğuktu," dedi. Peki Jochen'in açısından? "Bütün erkekler gibi onun da güzel kadınlarda gözü vardı."

yaretler için uğrayan arkadaş kafileleri, onun bu sığınağını neredeyse pastoral buluyorlardı. Jochen'in Güney Fransa'daki açık sözlü arkadaşı Schwarz van Berk bunu onaylıyordu:

> Bir orman evi. İnsan terasta güneşin altında şahane bir şekilde oturabiliyor ve kuşların bitmek bilmeyen şarkılarını dinleyebiliyor. Meşelerde, alıçlarda ve huşlardaki parlak sarı Pirol kuşları bilhassa iyi hissediyorlar. Sabah ve akşam bir veya iki çift fantastik bir konser verdiler. ... Onların güzelliğinin daha önce hiç bu kadar farkına varmamıştım. ... Ormanda bulunan bütün ağaçları, çalıları ve bitkileri saymak neredeyse imkânsız. Keza zemin sarmaşıklar, böğürtlenler, eğrelti otları ve mavi çiçekli diğer pek çok sürüngen bitkiyle kaplı. ... Cevizler, alıçlar, akçaağaçlar, kayınlar, meşeler, köknarlar, çamlar, karaçamlar ve ladinler var. Orman en azından elli senedir el değmeden büyüyor. ... Nehirde iki sefer yüzdüm. Her ne kadar şu an yağmurdan bulanık olsa da temiz ılık suda neredeyse hiçbir akıntı hissetmiyorsunuz. Her iki kıyıda da balıkçılar yeşil teknelerinde oturuyorlar veya yüksek çizmeleriyle kıyı boyunca suyun içinde ayakta duruyorlar. Avcılık gibi balıkçılık da suları, ormanları ve tarlaları yağmalayan Fransız Devrimi'nden beridir bir ayrıcalık hâlini aldı. Fakat hiçbir politikacı, De Gaulle de dâhil, bu yaban özgürlüğünü vatandaşlarının elinden almaya cüret edemez.[8]

Peiper çoğunlukla kendi hâlinde olsa da en azından Traves Belediye Başkanı Rigoulot, bilhassa birkaç kadeh şarapla birlikte *dostane bir Fransızdı.* Peiper, eşinin Almanya'ya sık sık yaptığı geziler neticesinde yalnız kaldığında bazen akşam yemeğinde belediye başkanının konuğu olur ya da en azından öğle yemeğini Chez Néné'de yerdi.[9] Schwarz van Berk'e göre köylüler, kaba ve sevecen hödüklerdi. "Birisi Jochen'e evin yanına dişbudak dikmesini önerdi, o da yaptı," diyordu. Daha sonra içlerinden biri, "Görüyorsun ya, orada oturup da pencerenden ağaçlardaki kuşları vurabilmek güzel değil mi?"

---

8 "Die Reise nach Traves," Nachlaß Hans Schwarz van Berk, BA-K, N 1373. "Fragmente für die 'Erinnerungen,'" 946–949.

9 Başkan Rigoulot'la ilişkinin açıklık kazanmasından ötürü Hinrich Peiper'a teşekkürler. 7 Mayıs 2000 tarihli mektup. "Fransız dostu" için: Wieselmann, mülakat.

> Köy rüya gibi bir yer değil, fakat aynı zamanda kalpsiz ve samimiyetsiz de değil. Uzun caddedeki bara gittiğimizde, köylüleri selamlarken her birisi bize bir kadeh şarap ve aperatif bir şeyler ikram ettiği için sarhoş olmamaya büyük çaba harcıyoruz.[10]

Pek tabii gelen Alman ziyaretçilerin çoğunun, savaş sırasında Peiper'la bağlantısı bulunuyordu. Bunların arasında eski taarruz lideri Otto Dinse veya şimdi Peiper'ın dişçisi olan tank komutanı Dr. Arndt Fischer de vardı. Ayrıca sadık tank telsiz operatörü Firtz Kosmehl'i de unutmamak lazım -Normandiya'da çaresizce savaştığı son gününden beridir kördü:

> 1972'de İspanya'daki tatilimizden dönerken karavanımızı Traves'e sürdük. Etraf geniş çayırlar ve sık ormanlarla kaplıydı. Kısa süre sonra çayır boyunca uzanan dar bir patikadan 400 metre kadar gittik ve dikenli tellerin olduğu kapıya ulaştık. Kapıda durduk, görünürde bir ev yoktu. Kapının yan tarafındaki patikada bir tane posta kutusu vardı, fakat ağaçların arasından çıkan iki kişi bizi fark etmiş olmalıydılar. Yaklaştılar ve el sallıyorlardı, besbelli mutluydular. Her zamanki gibi, bilhassa Sigurd tarafından, oldukça sıcak karşılandık. Daima bizim varlığımızın eşinin zaman zaman girdiği melankolik ruh hâlini rahatlatacağını umuyordu. ... Akşam şöminenin önüne oturduk ve sohbet ettik. ... Joachim ormanda ağaçları temizleyip yenilerini ekerek çok çalışıyor. Ormandaki bölgesini "Le Renfort" diye adlandırdı, onun cennetiydi.[11]

Fakat daha sonra akşamın sonuna doğru duygular değişmişti. "İçtenliğe rağmen, görüşmeye depresif bir hava hâkim olmuştu. ..." Ertesi gün Saône'da yaşlı albayın kayığında bir gezinti yapılmış ve Ketelhut'un alabalık çiftliğini görmek için bir ziyaret gerçekleştirilmişti, fakat Kosmehl bir kez daha kasvetli atmosferden kaçamadı. Peiper'ın bu karanlık tarafının bir sebebi vardı. Eşinin sağlığı bozuluyordu, kanser olmuştu. Bir arkadaşına, "1972'de buraya taşındığımızda yaklaşık 10 sene kadar ömrümün kaldığını düşünüyordum," diye yazmıştı, "fakat hesaplar

10 "Die Reise nach Traves," a.g.e.

11 Kosmehl, "Meine Begegnungen mit Joachim Peiper," ve *Kosmehl Selbstbiographie*, 1393. Kosmehl, "Peiper peşine düşüldüğünü hissettiğinden hiç bahsetmedi," dedi. "Bu köyde endişelenmesi için hiçbir gerekçesi yoktu."

tutmuyor. Eşimin hastalığı bu hesaba dâhil değildi."[12]

Peiper ayrıca oğluna da yazıyordu:

> Annen Münih'te güvende görünüyor. Bu, beni biraz rahatlatıyor. Ne harika bir dost. Sizinle o zor zamanlarda nasıl da ilgilendi. Şimdi de her zaman güzel olmayan bu zamanlarla ve hepsinden önemlisi bu şeytani hastalığıyla nasıl da mücadele ediyor. Bütün bunlar, ileride bu günlere dönüp bakıldığında daha net görülecek.[13]

Jochen bir süre ayrı kalmak zorunda olacaklarını düşünüyordu, fakat radyasyon ve kemoterapi kanserin azalmasını sağlamıştı. Saône'a baktığında, ruhlarının "gelecekte bir gün ikiz meşeler gibi nehir kıyısında" yaşayabileceğini düşlüyordu.[14] Sigurd da nihayet yeri kabullenmeye başlamıştı:

> Pek çok açıdan, Traves'teki bunca yıl benim için oraya taşınmak adına pek de kolay olmadı. Alıştığım yaşam tarzıma göre çok tuhaf olan bu varoluş, muazzam bir değişimdi. Fakat aylar geçirdikçe daha da alıştım. İçimdeki istikrar azaldı ve ben de doğayı kökeniyle ve güzelliğiyle yeniden keşfettim. Babanızla birlikte tekrardan neşeli ve tasasız oldum. Planlar yaptık ve her günün tadını çıkardık. Jochenime tekrar kavuştum. En büyük dileğimiz, Filemon ve Baukis gibi hayatımızın orada son bulmasıydı. Traves'teki yıllar, hayatımızın birlikte geçirdiğimiz en güzel yılları olmaya devam edecek. Çünkü babanızın burada gerçekten mutlu olduğu zamanlar vardı ve ben de onunlaydım.[15]

---

12 Jochen Peiper'dan Arndt Fischer'a, mektup, 1 Aralık 1974.

13 Traves'teki Jochen Peiper'dan Hinrich Peiper'a, tarihsiz mektup. Kaynak: Nachlaß Ernst Klink, BA-MA, Zur Treuerfeier am 17.4.1979.

14 "Pech für Ihn," *Der Spiegel*, No. 30, 19 Temmuz 1976, 56.

15 Sigurd Peiper'dan Hinrich Peiper'a, tarihsiz, fakat 1978'in sonu ya da 1979'un başı. Nachlaß Ernst Klink, BA-MA, Zur Trauerfeier am 17.4.1979. Filemon ve Baukis'in aşk hikâyesi doğru: Phrygia ülkesinde mütevazı bir kulübede yaşayan ihtiyar ve nazik köylüler Zeus'la arkadaş olurlar ve Olimpos Dağı'nda ihtişam içerisinde yaşamaya davet edilirler. Fakat nihayetinde her ikisi de daha önce keyif aldıkları basit ve yoksul hayata özlem duyarlar. O esnada tüm filizler yapraklanır ve derileri kabuğa dönüşür. Birbirlerine sarılırlarken Filemon meşeye, Baukis ise ıhlamur ağacına dönüşür.

Peiper'ın savaşın ardından hapiste geçirdiği on bir yıl, kendisinde yalnızlık adına garip bir iştah açmıştı. Kışın Sigurd Almanya'dayken tamamen özgürce yaşıyor ve hatta köpeklerin eve girmelerine dahi izin veriyordu.

> Yılın bu zamanları, sıcak bir çatının altında ormanda rahat ve oldukça konforlu geçiyor. Kabaran Saône tehditkâr şekilde yan tarafta gürlüyorsa ve köpekler de ara sıra havlıyorlarsa da insan kendisini uzak bir yıldızın üstünde gibi hissediyor. ... Üçümüz de rahatsız edilmeden doğada yetişme eğilimimizi sürdürebiliyoruz. Sabahları Napoleon'un ordusu hakkında bir kitap üzerine çalışıyorum ve öğleden sonraları da gelecek kış için odun kesiyorum. Şu an 'mavi saatte[16] çay zamanı.' Bir yandan Telemann ve Corelli, bir yandan da dört bacaklı Trabantlarımın horultularını dinliyor ve düşüncelerimin akıp gitmesine müsaade ediyorum.[17]

Eşine, "İyi günlerde bu katıksız doğa parçası bir bağ olurken, kötü günlerde ise bir sığınak oluyor," diye yazmıştı.[18] Almanya'da olmamaktan mutluydu. Savaş kaybedildiğinden, manevi açıdan da iflas ettiğini düşünüyordu.[19] Bununla birlikte doğa alt edilemezdi. Ormanın ağaçları ve hayvanları önündeydi -dünya saf bir hâldeydi. Titizlikle yaptığı ahşap kuş evlerini mülkünün çevresine yerleştirmiş, ağaçlar dikmiş ve bir bahçe kurmuştu.

> Son sığınağımın önündeki çalılıklar kapandığından beridir Saône'dan çok sular aktı. ... Şimdi çocukların hepsi evlenmiş ve başlarının çarelerine bakabilir oldukları için dertlerimiz çok daha hafiflemişti. Artık yalnızca eşim, köpeklerim ve arazimin

---

16 Mavi saat, güneşin batmak veya doğmak üzere olduğu sırada gökyüzünün koyu mavi renk aldığı ve yeryüzünün de mavimsi bir tonla kaplandığı saate verilen isimdir. (ç.n.)

17 Jochen Peiper'dan Arndt Fischer'a, mektup, 1 Aralık 1974.

18 Jochen Peiper'ın Sigurd Peiper'a yazdığı son vasiyet mektubu, 22 Haziran 1976.

19 Peiper, "Tamamen unutmuşsun," diye yazdı, "genelde Avrupa ve özelde Almanya, yakın geçmiş söz konusu olduğunda hâlâ tamamen patçalanmış vaziyette ve bu zulüm, yargılamalar ve iftiralarla aralıksız devam ediyor." Peiper'dan Toland'a mektup, 5 Eylül 1964, Kongre Kütüphanesi, El Yazması Bölümü, John Toland Evrakları.

> yakınlarındaki şeyler hakkında endişeleniyorum. Benim için yarını düşünmenin pek bir önemi yok. Umarım herhangi bir eşek gelip de yoncalarımı yemez, bizler sağlığımızı koruruz ve geçen bunca sıkıntılı yılın ardından zulüm, iftira ve daimî ayrımcılık yaşamaksızın huzur ve sükunete ererim. Ha şayet böyle olmazsa da o hâlde burada geçirdiğimiz ve kimsenin elimizden alamayacağı bu vakitler yeterli olacaktır. Kısacası, arkadaşlarımız ağaçlar, bitkiler, müzik, kitaplar ve yanan ateşin önünde rahat bir muhabbetle eşim ve ben tamamen anı yaşıyoruz.[20]

Belki de zaman Peiper'ı etkiliyordu. Yetmişlerin başındaki hippi hareketi, onun hâlihazırda aşina olduğu bir vizyonu destekliyordu: Alman çocukluğunun çiçek çocukları *Wandervögel* -gezgin kuşlar- rengârenk giysileriyle yaşamın doğal bir şeklini bulabilmek için Alman kırsalında geziniyor, topluma güvenmiyor ve idealizmle yönlendiriliyorlardı.

> Medeniyet çocuklarını zarar görmemiş şekilde salıvermez. Bütün bunlara rağmen, burası inanılmaz derecede güzel -insan halen sürüklediği o görünmez zincirlere aldırmıyor. Bulunduğum yerde bakış açıları değişiyor ve her şey yerine oturuyor. ... Adada pek çok olumlu şey var. Umarım bizi bir süre daha tolere eder ve sonrasında da yıkılmış diğer insanlar için erişilir olur.[21]

Sığınağında yanında taşıdığı karanlık hatıralara gelince, "herkesin pişmanlıkları olduğunu" itiraf ediyordu. Evet, savaşta ve Hitler'in Nasyonal Sosyalist Almanya'sının saray muhafızlarıyla birlikte çarpışmıştı.

O çamurlu sular kolayca durulmayacaktı. Peiper rüyalarında bazen Landsberg Hapishanesi'nde olduğunu görüyordu. Artık rüya içinde rüyalar görmeye başlamıştı. Münih yakınlarındaki Lech Nehri'nde bulunan Landsberg'in soğuk ve gri duvarları arasında yıllar önce gördüğü rüyaları hatırlıyordu. Hapishanedeki gelecek tasavvurlarında kalbi, artık

20 Jochen Peiper'dan Otto Dinse'ye mektup, 24 Aralık 1973.

21 Traves'teki Joachim Peiper'dan Hinrich Peiper'a, tarihsiz mektup. Kaynak: Nachlaß Ernst Klink, BA-M, Zur Trauerfeier am 17.4.1979. Peiper, "Bu adada," ifadesiyle, *The Simple Life*'ta kullanılan inziva ve sığınak terminolojisine doğrudan atıfta bulunuyor.

geçmişe ihtiyaç duymayacağı ve hayatın bütün çirkinliğinin buhar olup uçacağı özgür bir yer bulmak için pejmürde sınırlarını sık sık aşmıştı. Dışarıda mavi bir gökyüzünün altındaki özgürlüğü çok istemişti.[22]

Bu rüya gerçekleşti. Bir gurbetçi olarak Fransa'da yaşarken geçimini sürdürmek adına elinden geleni yapıyorduysa da dışarıdaydı ve ciğerlerini temiz havayla dolduruyordu. Gün boyunca daktilosunun başında kitap çeviriyordu.

Yine de kitaplar kendisine hayatındaki hoş olmayan şeyleri hatırlatıyordu. Rainer Buschmann mahlasıyla "Old Fritz" -Prusya Kralı II. Frederick- hakkında kitaplar ve Fransız SS Tümen Komutanı Gilbert Gilles'in hatıratını çevirmişti. Çevirinin "huzurla oturmak için yeterli" olduğunu söyledi, Landsberg'deki on yılını ima ederek, "bu konuda bir şeyler biliyorum," dedi.[23]

> Materyal benim için iç karartıcı -hâlihazırda savaş sırasındaydı- tabii ki o günlerin yıkıcı çılgınlığından değil, böylesi bir barbarlığın tekerrürünün yalnızca Hitler'e veya çağdaşlarıma atfedilmediğinin anlaşılmasından kaynaklanıyor. Gayet basit, bunlar değişmeyen ve çok uzun zamandır hayatta kalmak adına komşularını öldürerek yaşayan insanlar. En güçlünün hayatta kalışı! Eskiden en güçlü olan, işlerini kaya tokmaklarla yapandı. Bugün ise o işler önleyici bir darbeyle veya atom sopasıyla yapılıyor. Bu farkındalığın sonucu da boyun eğiştir. Dünyaya küskünlük duymadan ve tamamen terk etmeden önce hesabını kapatan adam şanslıdır. İnsanın cennete dalması yeterli değil. Her şeyden önce, önemli olan insanın yanında hangi yük ve ağırlıkları taşıdığı.[24]

---

22 H. Peiper: "Traves'te babamın güvenlik, sakinlik ve emniyet hayalleri gerçekleşmişti. Landsberg'deki savaş suçları hapishanesindeki ölüm hücresinde daima bunun hayalini kurmuştu, fakat ağaçların altında, kendi bölgesinde ve toprağında bir ev sahibi olmasının imkânsız olduğunu düşünmüştü." "Der Mann, dem nicht verziehen wurde," Constanze Knitter ve Günter Stiller, *Bild am Sonntag*, 1 Ağustos 1976.

23 *Der Spiegel*, "Pech für Ihn."

24 Traves'teki Peiper'dan oğlu Hinrich'e, tarihsiz mektup. Kaynak: Nachlaß Ernst Klink, BA-MA, Zur Trauerfeier am 17.4.1979. Hans Klink, 12 Ağustos 1944'te Falaise Cebi'ndeki çatışmalarda esir edilene dek Normandiya'da savaşan SS 102. Ağır Panzer Taburu'nda SS Teğmen olarak görev yapıyordu. NA: BDC Dosyası, A3343-SSo-180A, F1384-8.

Ait olduğu SS teşkilatı şeytanlaştırılmıştı; uğrunda savaştığı ülke onu reddetmişti ve inandığı idealler şimdi suç olarak değerlendiriliyordu. Şimdiyse savaşı kaybettikten sonra, Sovyetler yirmi yıldır Avrupa'yı bir lokmada yutmakla tehdit ediyordu. Tek caydırıcı şey hidrojen bombasıydı. 1974'te eski bir tankçı arkadaşına alaylı bir dille, "Galipler biz olsaydık, bundan daha büyük bir kaos yaratamazdık," diye yazıyordu.[25]

Kaderci bakışına dair, "Bu, koyu karamsarlıktan ziyade 1945'ten beridir daima yaşadığım bir deneyim," diyordu. Şimdi istediği dünya, Wiechert'in popülerleştirdiği basit ve doğal yaşamdı. Bir arkadaşına, "Burası sessiz ve sakin, sanki başka bir yıldızdaymış gibi," demişti.[26]

Peki bütün bunlar geçici miydi? Peiper, "Muhtemel bir geleceğin farkında olarak yalnızca anı yaşamaya çalışıyorum," diye yazmıştı.[27] Onun için ormanda geçirdiği yıllar büyüleyici olmuştu. Bir arkadaşına burada "huzura giden yolu" bulduğunu söylemişti.[28] Yaşlanan, anlayışlı ve isimsiz bir SS subayı.

1974'TEKİ TEK BİR GÜN, SIĞINAĞINI SONSUZA DEK paramparça edecekti.

---

25 Jochen Peiper'dan Fritz Kosmehl'e, 29 Kasım 1974.

26 Peiper'dan Towaritsch'e -Ernst Klink, 1 Ocak 1975, BA-MA, Klink Evrakı.

27 Jochen Peiper'dan Fritz Kosmehl'e, 2 Ağustos 1971. Stephen Sanders'ın yakın zamandaki ziyaretine atıfta bulunuyordu: "Bir keresinde bana anlattığı, 76 yaşında her sabah iki ayağıyla birden yataktan atlayan ve kendi kendine, 'Oh, adamım! Oh, adamım, bir başka harika gün!' diyen ihtiyar bir Amerikalı albay gibiyim."

28 "Yolum ormanda bitiyor." Jochen Peiper'dan Fritz Kosmehl'e, 2 Ağustos 1971.

Yirmi Birinci Bölüm

İNFİLAK

11 HAZİRAN 1974 SALI GÜNÜ, PAUL CACHEUX TEZGÂHININ arkasında oturuyordu. Elli iki yaşındaki tezgâhtar, son son iki senedir Vesoul'daki canlı Rue Paul Morel'de bulunan Mégnin-Bernard adlı hırdavatçıda çalışıyordu. Daha iyi günleri olmuştu. Savaş sırasında Doğu Fransa'daki Alsaslı Grup'un bir parçası olarak Nazi direnişindeydi. Cacheux, kırlaşan dalgalı saçları ve hokka burnunun üstündeki boynuz çerçeveli gözlüğüyle uzun boylu ve sert biriydi. Kendisine bol gelen iş önlüğüyle samimi bir tezgâhtar gibi görünüyordu. Eski partizanların çoğunda olduğu gibi, otuz beş sene önceki o ihtişamlı günler onun da hayatının en önemli zamanlarıydı. 1940'da Almanlar Fransa'yı işgal ettikten sonra iki yıl boyunca tutuklu kalmıştı. İşgalciler onu salıverdikten sonra da Fransız direnişine katıldı.

Şimdiyse 1974'te, adanmış bir Fransız Komünistiydi ve kafayı Nazi savaş suçlularını yakalamaya takmıştı. Fransa'da saklananları adalete teslim etme isteğiyle *Boche*ce -Almanca- konuşanlarla sık sık sohbet ederdi. Saksı ve aletleri saydığı basit işiyle birlikte hobisi farklı bir rutin hayata merak uyandırmıştı.

Dükkânda sakin bir gündü. Öğleden sonra uzun boylu yaşlı bir adam dükkâna geldi. İyi bir Fransızcayla çit teli sordu. Cacheux Alman aksanını anında fark etmişti. "*Sind sie Deutscher* [Alman mısınız]?" diye sordu.

Adam duraksadı. "*Ja*," diye cevapladı. "Almancayı böylesi iyi bir şekilde konuşmayı nerede öğrendiniz?"

Cacheux, adamın mavi gözlerinin içine bakarak, "Alsaslıyım," diye yanıtladı. "Siz böylesi iyi bir Fransızcayı nerede öğrendiniz?" Adam cevap vermedi ve çit teliyle ilgili sorusunu Fransızca olarak yavaşça tekrarladı.

Cacheux, 1940'taki işgalin ardından Alsas'tan bir *Unerwünscher* -istenmeyen- olarak sürüldüğünü açıklayarak devam etti ve, "Savaşta Almanya'ya gönderildim," dedi. Nihayet, "Savaş sırasında Vesoul'da mıydınız?" diye sordu.

Müşteri duraksamıştı. "*Nein!*"

Cacheux gözlerini kısarak, "Sanki sizi tanıyor gibiyim," dedi. Adamın suratının, neredeyse saçlarının solgunluğu kadar beyazladığını düşündü. Sipariş fişini doldururken rahatsız edici bir sessizlik olmuştu. Cacheux, "Çitleri nereye teslim edeceğim?" diye sordu.

"Traves'deki ... Peiper'a," dedi.

Cacheux gözleriyle sorgularcasına, "Peiper ... Joachim?" diye sordu.

Adam, "Evet," dedi. Gözlerini kırpmamıştı. Müşteri, telin teslimatı için evin konumunu tarif etti, parasını ödedi ve dükkandan ayrıldı.[1]

Evine dönen Paul Cacheux, gece hevesle *Livre Brun*'u -Kahverengi Kitap- çıkardı. Daha önce de sıklıkla yaptığı gibi yıpranmış nüshasını inceledi. 103. sayfada dükkanda gördüğü adamı buldu -Joachim Peiper! Kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı. Peiper Waffen-SS'in yüksek makamlarında bulunmuştu ve hem Belçika'da hem de İtalya'da savaş suçu işlemekle suçlanmıştı. Şimdiyse büyük balıktı!

Doğruydu. Cacheux ona verilen adın Joachim Peiper olduğunu, fakat kısaltılmış hâlini kullanmayı tercih ettiğini ve yakın arkadaşlarının onu "Jochen" olarak tanıdığını öğrenmişti. Adam 1. SS Panzer Tümeni Leibstandarte Adolf Hitler'deydi -Adolf Hitler'in korumaları: Bu teşkilin adı bile savaştaki hatıraları geri getirmeye yetiyordu. Dahası, Cacheux Peiper'ın bir tür SS idolü olduğunu, Almanya'nın büyük savaş kahramanlarından birisi olduğunu da öğrenmişti. Daha yirmi beş yaşındayken savaş alanında yaptığı kahramanlıklar bir efsane hâline gelmişti. Parlak ve şaşaalı bir şekilde *Schneidiger* -tam bir deli fişek- olarak ün kazanmıştı. Muharebe anlatılarının tamamı birbiri ardına cüretkâr operasyonlardı. Korkusuz, cüretkâr ve atılgan SS, Almanya'nın en yüksek askerî payelerinden biri olan Meşe Yapraklı ve Kılıçlı Şövalye Haçı sahibiydi. Askerî açıdan yaptığı en büyük hata, kendisini mağluplar kampında bulmasıydı.

1 Cacheux'un Peiper'la görüşmeleri ve konuşmalarını tasviri. Craig Unger'ın mülakatı, "Les Mystères de l'Affaire Peiper,"da anlatılmıştır, *French Playboy*, Haziran 1979.

Bozguna uğrayanların vay hâline! Cacheux, Peiper'ın savaş suçlarından suçlu bulunduğunu öğrenince heyecanlanmıştı. Hadiselerden biri 1943'te İtalya'nın küçük Boves kasabası yakınlarında, bir diğeri de ertesi sene Belçika'daki Malmédy civarında gerçekleşmişti. İkinci hadise yüzünden Amerikalılar onu idam cezasına çarptırmış, fakat bu ceza daha sonra hafifletilmiş ve 1956'da serbest bırakılmıştı. Şimdiyse burada, Fransa'daydı!

Keşfinden gururlu bir şekilde Paul Cacheux, Fransız Komünist Partisi'nin bölgedeki diğer mensuplarına haber gönderdi. Vesoul'dakiler ilkin ona inanmamışlardı -ihtiyar eski direnişçiden gelen bir başka yanlış alarm diye düşündüler. "Cacheux, sen her yerde SS'i görüyorsun!" Sıradan hırdavatçı, Peiper hakkında daha fazla bilgi toplamaya çalışırken bir sene daha geçmişti. Traveslilerin bu takıntısına pek katkıları olmamıştı. Hatta birisi yakınmış ve, "Yalnızca sıradan bir Alman," demişti.[2] Şimdiyse Cacheux, Peiper'ın bir başka Alman komşusu olduğunu öğrendi -artık Doğu Fransa'da bir Nazi kalesi olduğuna dair hayallere kapılmıştı! Anlayışlı bir muhbir aracılığıyla avına dair birkaç ilginç bilgi de öğrendi: Alman zamanında albaydı (işe bak!), Volkswagen'da reklam müdürlüğü yapmıştı ve çok sayıda mektup alıyordu. Yerliler, bütün gün onun bir şeyler yazdığını duyduklarını söylüyorlardı. Bu onu tehlikeli bir suçlu mu yapıyordu? Peiper'ı gözetlemek de pek mümkün görünmüyordu -adamın iki büyük köpeği vardı. Ne kadar çabalasa da Cacheux kötü hiçbir şey bulamamıştı. O sırada Peiper sakin hayatına devam ediyordu.

> Eşim, bu tartışmalı dünyevi varoluşta ilk iç çekişlerini gerçekleştiren yeni torununa yardımcı olabilmek için son üç haftadır Hamburg'da. Biz üç köpek ormanda kendi başımıza yaşıyor ve giderek yabanileşme eğilimine boyun eğiyoruz. Sabahlar para makinesinin başındayım, şu an Napoleon'un Ordusu'na dair bir kitap üzerinde çalışıyorum. Öğleden sonraları, gelecek kış için odun kesiyorum. Bu ikisi arasında da doğaçlama yemekler, akşam müziği ve okumalar var.[3]

---

2 "Cacheux, her yerde SS'i görüyorsun!" ve "Yalnızca sıradan bir Alman," için bkz. Martin, *L'affaire Peiper*, 25.

3 Peiper'dan Fritz Kosmehl'e, 29 Kasım 1974.

Yine de ortada rahatsızlık belirtileri vardı. Eski yoldaşı Fritz Kosmehl, bir kez daha İspanya'daki güneşli tatilinden dönerken Traves'e uğradığında Sigurd Peiper gergin görünüyordu. "Bizi bir kez daha ziyaret etmeniz çok hoş Bay Kosmehl," dedi. "Sizinle konuşmak ona da iyi gelecek. Ne yazık ki bu akşam geç saatlere kadar gelmeyecek." Kosmehl'in eşine göre, Sigurd önceki ziyaretlerindeki kadar kaygısız görünmüyordu. Yüzünde yeni endişe çizgileri oluşmuştu. Akşamın ilerleyen saatlerinde üçlü, şöminenin başında şaraplarıyla oturuyorlardı ve ruh hâlleri de gevşemişti. Sigurd Peiper iç çekerek, "Keşke benim adam da senin gibi gülebilse!" dedi. Fakat saat 22:00'de Jochen iş gezisinden döndüğünde endişeli görünüyordu. Görünürde selamlamalar gerçekleşmişti; Kosmehl'i yeniden gördüğü için mutlu görünüyordu, fakat Peiper şahsi meselelerine dair hiçbir şey söylememişti. Ertesi gün Kosmehl, eski tank komutanının yorgun göründüğünü düşünüyordu. Erwin Ketelhut'un yan taraftaki büyüyen alabalık çiftliğini gezdiler.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Kosmehl'ler Le Renfort'un hemen önündeki karavanlarına çekildiler. Birisi metal kapıyı hafifçe tıklatmıştı. Erwin Ketelhut kapıdaydı. Kosmehl ve eşiyle konuşmak istiyordu ve uzun bir sohbet başladı. Peiper'la aralarındaki ilişkiyi anlattı -ki pek de istedikleri gibi gitmiyordu. Başta bir ördek çiftliği kurmuşlardı, fakat Peiper asker olarak kalmaya kararlıydı ve hayvan bakımına dair hiçbir şey bilmiyordu. Bu girişim başarısız olmuştu. Nihayet Ketelhut aklındaki konuya geldi. Ciddi bir şekilde, "Bu yeni ziyaretçi dalgasını durdurmasını sağlayabilir misin?" diye sordu. "Köyde ciddi bir rahatsızlık yarattı." Kosmehl şaşırmıştı. Peiper, Kosmehl'e nerede olduğunu başkalarına söylememesi hususunda tembihlerde bulunmuştu ve bildiği kadarıyla yerini sadece birkaç gazi biliyordu. Yine de Ketelhut başkalarının da olduğu konusunda ısrarcıydı.[4] Ketelhut, söylemeye dilinin varmadığı bir şey yüzünden oldukça endişeli görünüyordu. O gittikten sonra Kosmehl uyuyamadı.[5]

JOCHEN PEIPER'IN KOMŞUSU ERWİN KETELHUT, BAZI SORUNLARIN yaklaştığını fark etmiş olabilirdi; çünkü 1976 Mayıs'ında her şey bir

4 İsimleri verilmese de Otto Dinse, Erhard Gührs, Ernst Klink, Benno Müller ve Arndt Fischer, Peiper'ı sık sık ziyarete geliyorlardı.

5 Kosmehl, "Meine Begegnungen mit Joachim Peiper"; *Kosmehl Selbstbiographie*, 1431.

anda patladı. Tetikleyen şey bariz bir şekilde, Cacheux'nun 13 Mayıs'ta Peiper hakkında Pierre Durand'a gönderdiği uzun bir mektuptu. Vesoul yakınlarındaki Lure'da yaşayan Durand, Fransız Komünist gazetesi *L'Humanité*'nin editörüydü. Bir şey kesindi: Toplama kampında hayatta kalmayı başaran Durand, Stuttgart'taki arşivlere ve ardından Doğu Berlin'deki Stasi'ye gitmek için bir aylık geziye çıkmıştı. Görünürde Stasi'de, Nordhausen'daki Dora-Mittelbau Toplama Kampı'ndan hayatta kalan diğerlerine dair bilgi arıyordu. Fakat Durand, Stasi'nin Jochen Peiper hakkındaki dosyalarını inceliyordu. Bu sayede Paul Cacheux'un Nazilerin Haute Saône'da saklandıklarına dair hayaller görmediğini doğrulayabilirdi -ve doğruydu! Kumpasın bir kanıtı olarak İtalya'da Milano'ya ve yakınlarındaki Boves'e bir seyahate çıktı.[6] İkincisi bilhassa çarpıcıydı. Boves, ihtiyar adamın savaş suçlarıyla suçlandığı yerlerden biriydi. Ne olursa olsun, 1976 baharında Peiper dahi bir şeylerin döndüğünü biliyordu.

Yol kenarındaki çitlere bağlı olan sarı metal posta kutusu sık sık soyuluyor, mektupları kayboluyordu. Telefon numarası rehberde olmamasına rağmen hattının dinlendiğinden şüpheleniyordu -zaman zaman garip sesler duyuyordu. Paul Cacheux gizlice, ihtiyar Alman hakkında olabildiğince fazla pislik toplamak için özenle çalışıyordu. Fakat bu kolay değildi. Sessiz hayatı, altmış bir yaşındaki emekli adamı tehlikeli bir Nazi olarak damgalamak için pek yardımcı olmuyordu.[7]

Birinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinden bu yana Fransa daima solcu bir çizgiye sahipti. Bu, popüler siyasette alternatif kanaatteki partiler için açık kapı bırakan bir kabuldü. İkinci Dünya Savaşı'nın ardından Fransız Komünistler iyi teşkilatlansalar da hak ettikleri takdiri görmüyorlardı. 1976 yazında, belki amaçlarına karşı açıkça düşman olarak tanımlanabilecek Başkan Valéry Giscard d'Estaing'ın iktidarı dışında -Almanya'yla ilişkileri *geliştirmeye* çalışıyordu- ahval pek de farklı

6 1923 Ağustos'unda doğan direnişçi Pierre Durand, Buchenwald Toplama Kampı'nda tutuldu. Savaşın ilerleyen yıllarında KZ Dora'daki mağaralarda Alman V2 roketlerinin parça montajında çalıştı. Savaşın ardından Durand, dobra bir Fransız Komünist olarak *L'Humanité*'de gazetecilik yaptı ve Uluslararası Buchenwald-Dora Komisyonu'nun başkanlığını üstlendi. Pierre Durand, La chienne de Buchenwald, (Paris: Temps actuels, 1985).

7 "Posta ve telefonların ne ölçüde izlendiğini bilmiyorum. Bununla birlikte, düşmanın ele geçirme ihtimali olmasına rağmen savaşta dahi posta kesintisi yapılmamıştı." Rudolf Lehmann'a mektup, 4 Temmuz 1976.

değildi. Fransız topraklarında eski bir Alman savaş suçlusunun varlığını ortaya çıkarmak, Giscard'ı ve muhafazakâr siyasetini utandırabilirdi.[8]

Daha sonra 18 Nisan'da Paris'te rahatsız edici bir gelişme yaşandı. Beyaz başlıklı sekiz kişi, Place de l'Opéra'daki Grand Hôtel'de bir basın toplantısı düzenledi. "Şayet kaçak Naziler adaletten kaçınmayı sürdürürlerse, düşündüklerinden çok daha önce Tanrı'nın yargısına çıkarılacaklar."[9] İki ay sonra 21 Haziran'da yedi genç Fransız Komünistin oluşturduğu bir grup, kabaca çoğalttıkları sarı broşürleri Traves sokaklarında dağıttılar.[10]

21 Haziran 1976'da yirmi sekiz yaşındaki André Moissé, *L'Est Républicain*'ın Vesoul'deki Place du 11éme Chasseurs'da bulunan büyük taş binadaki ofisindeydi. Moissé, bu küçük gazetede 3 yıldır gazetecilik yapıyordu -Vesoul ofisinde yalnızca dört kişi daha vardı. Fakat Moissé kendisini havalı bir muhabir olarak görüyordu. Düzenli, fakat uzun saç ve sakallarıyla yetmişlerin Fransız neo-hippileri gibiydi.

Normal bir Pazartesiydi, fakat aynı zamanda yılın en uzun günüydü ve oldukça sıcaktı. O öğleden sonra, Moissé takip ettiği sıradan hikâyeleri düşünürken Vesoul'deki yerel Komünist partinin elli iki yaşındaki lideri André Vuillien ofise girdi. Moissé'ye doğru yaklaşarak, "Bak, bu ilgini çekebilir," dedi. Vuillien bir broşür uzattı. Bir SS subayının iki resmi bulunuyordu; biri sol üstte alaycı bir şekilde sırıtırken diğeri de sayfanın alt kısmındaydı ve yakasında çakan şimşekler vardı.

> Traves sakinleri! Aranızda Bir Savaş Suçlusu Yaşıyor, bir SS! Peiper, Burayı Terk Et!

Mösyö Vuillien oradan ayrıldı ve Moissé dev broşüre bakakaldı. Gerçekten de dev bir Alman savaş suçlusu ufak Traves'te mi yaşıyordu?

---

8 Fransız Komünist gazetesi *L'Humanité,* Fransız hükûmetini savaş suçlularına sempati duymakla suçladı ve Traves sorununu, "Giscard, Poniatowski ve Chirac'ın Peiper'a yaptıkları bir iyilik" sonucunda ortaya çıktığını söyledi. "Untergrundorganisation droht mit Tötung deutscher Kriegsverbrecher," *Frankfurter Allgemeine*, July 16, 1976, 5.

9 *Der Spiegel*, "Pech für Ihn."

10 Lavaux'un polis raporuna göre, broşür dağıtma işine karışan Roger B., Michel H., Alain H., Gérard D., Marc H., Fabrice R., ve Raphaël M. Paul Cacheux ve André Vuillien'ın Haute Saône Komünist Federasyonu tarafından koordine edildi. Lavaux Polis Raporu, 17; soyadlar bilerek kısaltılmıştır.

Vesoul'den zaman zaman "Doğunun Güzelliği" olarak bahsedilirdi. Fakat 1968'de Jacques Brel'in akordeon işlemeli valsiyle hafif bir kötü üne kavuşan, on dört bin Vésulienle birlikte genel olarak alelade bir Fransız kentiydi. Belçikalı bestekâr haklıydı -orası Paris değildi! Fakat her ne kadar Vesoul Işık Şehri'yle pek kıyaslanamasa da Traves hiç kıyaslanamazdı! Bu küçük köy, yerel gazetelerde ufacık bir köşe dahi işgal edememişti; hakikaten kayda değer hiçbir şey yoktu. Fakat Moissé daima hikâyeye açtı, bilhassa da bunun gibilere -bir SS albayı Haute Saône'da mı?

Bizzat kendi gözleriyle görmek isteyen Moissé, ufak arabasına atladı ve yirmi kilometrelik dolambaçlı yollardan geçerek Traves'e ulaştı. Köye vardığında sokakta yavaşlayarak sağını solunu kontrol ediyordu, fakat görülmeye değer bir şey yoktu. Her zamanki gibiydi, ne bir yeni inşaat vardı ne de üzerinde *Peiper* yazan bir kapı. Ardından bir çiftçiyi takip etti. Burada Peiper adında bir Alman yaşıyor muydu? Moissé bilmek istiyordu. Çiftçi başını evet manasında salladı, fakat tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu. Moissé, zaman sınırının olduğu Vesoul'a dönmeden önce birkaç dakika daha harcadı. Broşürde yazan Traves'te yaşadığına inanılan bir Alman SS savaş suçlusu bilgilerine dayanarak süratle kısa bir metin yazdı. Fakat Nancyli editörü Rolan Mével, metne şöyle bir bakış atarak baskıya göndermedi. Moissé Almanı bulamamıştı ve broşürün doğru olduğunu da kimse bilmiyordu.[11]

Ertesi sabah genç André Moissé, Fransız Komünist Partisi gazetesi *L'Humanité*'nin son sayısını aldığında sokaktaydı. Ön sayfasında bir haber vardı. Ne manşet ama! "*Un membre de état-major de Himmler en Haute Saône* - Himmler'in Kurmaylarından Biri Haute Saône'da Yaşıyor."[12] Moissé kahve eşliğinde haberi inceledi. Haber, İtalya, Belçika ve başka yerlerdeki korkunç cinayetler iddiasıyla Peiper'ın geçmişini dehşetli ayrıntılarla ortaya koyuyordu. Komünist yayına göre, "Eichmann No. 2" Traves'te lüks içinde yaşıyordu. *Humanité*'nin editörü Pierre Durand, belagatli bir şekilde, "Savaş Suçlularını Fransa'da Kim Koruyor?" diye soruyordu.[13]

---

11 André Moissé, yazar tarafından gerçekleştirilen mülakat, 29 Mart 2014.

12 Pierre Durand, "Un membre de l'tat-maj de Himmler en Haute Saône," *L'Humanité*, Paris, 22 Haziran 1976.

13 Robert Daley, "Last Stand in a War that Ended Long Ago," *San Francisco Chronicle*, 14 Kasım 1976, B-7.

Saat 08:00'da Moissé, Vesoul'daki yerel editör Gérard Sebille'in kapısını tıkladı. *L'Humanité*'nin manşetini gören patronu, nihayet bu hikâyenin üzerine eğilmeyi kabul etti. Moissé, büyük haberi vermek üzere bir röportaj teklif etse de karşılarına çıkan ilk zorluk Peiper'ın evini bulmaktı. Bir telefon numarası işi görebilirdi, fakat telefon rehberinde listelenmemişti. Fakat Moissé'nin gazetedeki bir arkadaşı "kırmızı listedeki numaralara" ulaşabiliyordu. Gizli kaynakta Peiper'ın adını aradılar ve buldular: 74.10.67. Moissé anında Peiper'ı aradı. Saat 09:00'ı biraz geçiyordu.

Moissé bunu bilmese de tam o esnada Vesoul'daki Jandarma karargâhından Yarbay Pierre Chappaz ve Yüzbaşı Pierre Marchal Peiper'ın evindeydiler. Alman adama, Traves'te ortaya çıkan broşürdeki ithamları araştırdıklarını söylemişlerdi.

Peiper telefonu açar açmaz kendini tanıttı, tabii Moissé de. Fakat Peiper telefonu kapatıyordu. "Bakın şu an konuşamıyorum," dedi, "çünkü şu an burada olan polisle[14] konuşmam gerekiyor."[15]

Fakat bu Moissé'yi caydırmamıştı. Görüşme dileğini tekrarladı. "Şayet daha fazla bilgi istiyorsanız," dedi, "Jandarmayla konuşun."

Moissé, "Fransa'da gazeteleri gazeteciler hazırlar, polis değil," dedi.

Peiper dinledi, fakat gitmesi gerektiğini söyledi. Moissé nihayetinde, "Polis gittikten sonra sizi arayacağım," dedi.

Peiper kapatmadan önce, "Ne zaman isterseniz," dedi.

Saat 17:00 civarlarında Moissé bir kez daha aradı. Peiper, "Jandarmalar artık yoklar ve siz gelebilirsiniz," dedi. "Yolun kenarındaki posta kutusunda sizi bekleyeceğim."

Kaybedilecek vakit yoktu. Moissé, Vesoul ofisi haber masasından fotoğrafçı Marc Paygnard'ı buldu. Ona önemli bir röportajları olduğunu söyledi. Kamera ve ekipmanları aldıktan sonra iki adam arabalarına atladılar. Akşamüstü geç saatler olmasına rağmen ve Paygnard, Vesoul ve Traves'i ayıran birbiri ardına ağaçlık ve çayırlık tepeleri aşarken hava halen aydınlık ve güneşliydi. O gün hava oldukça sıcaktı ve sıcak hava, küçük Renault sedanın indirilmiş camlarından içeri doluyordu.

---

14 Yazar orijinal metinde hem polis hem de jandarma ifadelerini kullanmıştır. Tercüme sırasında da eserin orijinaline sadık kalındığından Türkçe metinde de böyle bir farklılık meydana gelmiştir. (ç.n.)

15 Bu bölümdeki bütün detayları Moissé sağlamıştır, mülakat, 29 Mart 2014.

Tam yirmi dakika sonra Moissé ve Paygnard köye girmek için yavaşladılar. Traves'in batı kısmının hemen ilerisinde, Cubry'ye giden dar yolda Peiper'ın onlara bahsettiği sarı posta kutusunu gördüler. Onlar yaklaşırken, hâkî pantolonu, düğmeleri iliklenmemiş ekose gömleği ve çorapsız giydiği spor ayakkabılarıyla uzun, sırım gibi ve beyaz saçlı bir adam göründü. Arabayı posta kutusunun yanındaki emniyet şeridine park ettiler. Tehlikeli bir SS'ten ziyade sıradan bir kasabalı seçkine benziyordu. Kısa bir tanışmanın ardından Peiper dikenli telleri açıp onlara ilerideki yeşil meraya geçmelerini işaret ettiği zaman Moissé şaşırmıştı. İnekler ve diğer pek çok şey vardı. Fakat ev neredeydi? Peiper, "Halen niçin burada olduğunuzu anlamış değilim," derken onlar da Peiper'ın arkasından yürüyorlardı. Çayırın ortasında başka bir dikenli telli çitin ardında bir kapı daha vardı. Moissé kendi kendine bunun garip olduğunu düşünüyordu.

Yaklaşık 40 metre daha ilerleyip kuzeydeki çayırın kenarına vardıklarında, dikenli telli çitin yanındaki üçüncü kapıyı gördüler. "*Le bois de Ranfort*"un sınırına ulaştıklarında, ilerideki basamaklara doğru uzanan bir patikaya çıktılar. Ağaçlığın sınırına varıp birkaç basamak indikten sonra bir anda ormanın ortasında kırmızı kiremit çatılı, iki katlı büyük bir dikdörtgen ev ortaya çıktı. Peiper iki adamı doğu tarafındaki köpek kulübesinin yanından geçirdi. Polisin sabah köpekler hakkında konuşmak için geldiğini söyledi. "Görüyorsunuz," dedi, "iki kat kilidin altında tutuyorum." Fakat köpekler yüksek sesle havlamaya ve kafesin duvarlarına atılmaya başlamışlardı. Moissé ilerlemekten oldukça memnundu. Telsi tüylü Alman puanterleri ona çok vahşi görünmüşlerdi. Yine de Peiper onları mülkünün güney kısmına götürürken gayet kendinden emin görünüyordu. Güney tarafta saksılar, çiçeklikler ve hatta bir gül tarhının bulunduğu dar, yeşil ve bakımlı bir çimenlik bile vardı.

Peiper iki Fransız'a terasta şemsiyenin altındaki masaya oturmalarını işaret etti. Moissé güney duvarının yanındaki tahta bir banka oturdu ve masaya eğilerek not defterini çıkardı. Peiper'ın eşi, laklı tepsiyle bir şişe Perrier maden suyu ve biraz meyve suyu getirerek kısa süreliğine göründü. Peiper'dan çok daha genç olan Moissé, içmek için ev sahibini bekliyordu. Oturdukları sırada güneş hâlen parlıyor ve akşamüstünü ziyadesiyle sıcak kılıyordu. Ev, sık ağaçlığın ortasında titizlikle hazırlanmış bir vahayı andırıyordu. Peiper ekose gömleğinin kollarını sıvamış

ve akşamüstünün sıcağında yakasını gelişigüzel açmıştı. Moissé'nin ise Beatles tarzı saçları, yuvarlak John Lennon gözlükleri ve şık bir top sakalı vardı. Sıradan yaşlı SS albayı, genç havalı Fransız gazeteciyle tanıştı. O esnada fotoğrafçı Paygnard, terasta bekliyor ve 35 mm'lik kamerasıyla fotoğraf çekiyordu.

Moissé buzları kırmak adına, "Burada huzur içerisinde yaşadığınızı görebiliyorum ve bu izlenimimizden makalede de bahsedeceğiz," dedi.

Peiper kollarını sallayarak burada yalnızca doğayla birlikte sessizce yaşamak istediğini söyledi. "Burada huzurluyum," dedi. "Kuşları dinleyin." Rahat tavrına rağmen gür kaşları yüzündeki endişe çizgilerini ortaya çıkarıyordu. Moissé, polisin uzun sorgusundan ötürü yorgun göründüğünü düşünüyordu. Keza aksanlı da olsa Fransızcası gayet iyiydi.

Her iyi gazeteci gibi Moissé'nin de bir not defteri vardı ve notlar alıyordu. Fakat sorularının çoğunu sohbet sırasında hazırlıyordu. Bay Peiper savaş sırasında geçtiği yolu açıklayabilir miydi? Peiper ona Doğu Cephesi'nde uzunca bir zaman geçirdiğini, fakat Kursk taarruzundan sonra 1943 Eylül'ünde İtalya'ya geldiğini söyledi. Neden? Moissé bilmek istiyordu. Peiper, "Ne?!" diye haykırdı. "Bana bir gazeteci olarak savaşta geçirdiğim zamanları soruyorsunuz da İtalya'da Mussolini'nin devrilişini hatırlamıyor musunuz!" Moissé utanmıştı. Doğruydu, savaş hakkında iyi bir bilgisi yoktu -yalnızca yirmi sekiz yaşındaydı. Kızarsa da devam etti; hâlen soracağı birtakım zor sorular vardı. "Boves'teki katliam -siz miydiniz?"

"Bu hadiseyle ilgili olarak, Bay Eichmann'ı avlayan Simon Wiesenthal benim Eichmann No. 2 olduğumu söylüyordu çünkü suçlu failler bulması gerekiyordu. ... Boves'te, topçu çavuşlarımdan biri İtalyan Ordusu'nun gerillaları tarafından yakalanmıştı. Kurtarma harekâtı için kasabaya topçu barajı başlattık. Tıpkı bugünkü gibi hava oldukça sıcaktı. Evler alev aldı."

Peki ya 1944 Aralık'ındaki Bulge Muharebesi sırasında Malmédy kavşağı yakınlarında infaz edilen Amerikalı esirler?

Peiper hiç irkilmedi. "Hadiselerin muhtemel bir versiyonu şöyle: Bir zırhlı yarı tırtıllı yoldan çıktı. Bazı Amerikan esirleri ormana doğru kaçmaya çalıştı. Onların başında duracak piyadelerimiz yoktu. Şoför tabancasını ateşledi. Kafalar karıştı. Makineli tüfekler ateş açtı."

Moissé, "Peki, siz suçlu muydunuz?" diye sordu.

"Malmédy'de yetki bendeydi ve bu yüzden sorumluydum. Fakat bizzat ben suçlu olsaydım dahi Bavyera'daki Landsberg Hapishanesinde on uzun yıl geçirdim. Bedeli ödedim." Moissé, Peiper'ın cevabını biraz şaşkınlık içerisinde kayda geçirdi.

"Geçen zamanla birlikte, savaş hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Ülkem için savaştım. Tıpkı genç Fransızlar gibi ben de görevimi yerine getirdim. Fakat bugünün tarihiyle birlikte geçmişin girift şartları unutuluyor."

"Yani pişmanlıklarınız mı var?"

"Evet," dedi Peiper, "herkesin vardır."

Moissé'ye göre Peiper kendinden emin görünüyordu. Fakat daha sonra Fransız gazeteci, elindeki bütün gazetecilik kartlarını oynaması gerektiğini hissetti. Vesoul'deki ofisinde hazırladığı şaşırtıcı şeyler vardı.

Moissé beklenti içerisinde, "Nazi ideolojisi hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Peiper, "Bu çok saçma bir soru," dedi. "Bunun hakkında bir şey söylemem gerekiyor mu?" Huzursuz görünüyordu. "Genç ve idealisttim, Bolşevizme karşı idealisttim." Moissé, bu sert cevapla birlikte Peiper'ın eski inançlarını koruduğuna ikna olmuştu. Gururlu görünüyordu. "Ayrıca, insanların bu eski hikâyeleri tekrar tekrar dinlemek istemelerini de anlayamıyorum."

Peiper bununla ne demek istemişti?

"İtalyancada, 'Kahve soğudu,' diye bir ifade var. Bence Avrupa'da uzlaşmamız gerekiyor."

"Peki SS teşkilatı?"

Peiper, "Asla siyasi olmadım," diye yanıtladı. "Nazi Partisinin hiçbir zaman üyesi olmadım. Ben bir askerdim. Eski SS gazi kulüplerinden hiçbirinin üyesi olmadım. Onlara karşı değilim. Vaktim yoktu."

Moissé, Peiper'ın şu an ne tür işler yaptığını öğrenmek istedi. "Tarih ve askerî kitaplar çeviriyorum. ... Ama bu öğleden sonra, böylesi güzel bir yeri bulma talihim sayesinde odun kesiyordum. İnsan doğanın, balıkların ve kuşların tadını çıkarabiliyor."

Moissé, sohbetin bittiğini söyleyebilirdi. "Bu mülakatı niçin kabul ettiniz?" diye sordu.

"Buraya kamp çadırımla geldiğimde, sevdiğim Fransa'nın demokratik ve bireye saygılı bir ülke olduğunu düşündüm." Peiper düşünceli

bir şekilde duraksadı ve sonra devam etti, "Belki de güveni hak eden insanlar da vardır."

Moissé, bir kez daha kendilerine yüksek sesle hırlayan köpeklerin yanından geçerken eşlik eden Peiper'a teşekkür etti. Peiper Fransızca, "*Au-revoir*," diye seslendi. İki adam çayırı aşıp dikenli telli kapılardan geçerek kendilerini bekleyen araçlarına ulaştılar. Moissé zihninde bir çıkarımda bulunmuştu: Peiper'ın evine erişim, sanki gizli bir Alman askerî karargâhına erişim gibiydi. Oldukça garip bir durumdu.

Röportaj yaklaşık bir saat kadar sürmüştü. Sonunda ise Moissé, Peiper'ın ortalığı sakinleştirmek için iyi bir izlenim verdiğini umduğunu hissetmişti. Yola ulaşan iki Fransız derhal arabalarına atladılar ve süratle Vesoul'a sürdüler. Dönüş yolunda Moissé geçirdikleri bir saate dair hevesli bir şekilde konuşurken Paygnard omuz silkmişti. Bir sanatçı olarak tarihle ilgilenmiyordu.

Kısa süre sonra ofise ulaştılar. Paygnard karanlık odaya giderken Moissé de röportajı toparlamak için notlarıyla birlikte masasının başına geçti. Akşamın ilk saatlerinde, hikâyeyi telekse gönderen Besançon'daki stenograflarla konuşuyordu. Ertesi gün, "Hapishanede On Yıl: Bedelini Ödedim," başlığıyla çıkacaktı.[16]

Her halükarda Peiper'ın ortalığı sakinleştirme fikri inanılmaz şekilde geri tepti. Moissé'nin röportajının ardından herkes telefon ediyordu. Peiper 23 Haziran'da bir radyo röportajına razı gelmişti, fakat bunun ardından çizgiyi çekti. Daha fazlası olmayacaktı. Alman gazeteciler dahi onunla iletişime geçmeye başlamışlardı. SS albayla ilgili bir yazı dizisi hazırlamak isteyen ve bu konuda yardım isteyen *Der Stern*'ün editörlerinden bir telefon gelmişti. Peiper bunu reddedince, muhabir galeyana gelmişti. "Eğer bize yardım etmezsen seni bitiririz!"[17] Bir başka vakada Belçikalı bir yazar, Peiper'ın eski yoldaşlarından birinin kapısına gelmiş ve Peiper'ın adresini istemişti. Fakat Peiper aynı hatayı ikinciye yapmayacaktı; Moissé'nin ziyareti, Peiper'ın verdiği tek gazete röportajı olacaktı.

Bütün bunlar organize mi edilmişti? Doğu Alman Komünist gizli polisi korkunç Stasi, Peiper hakkında basit bir dosya tutmuştu. *L'Humanité* 22 Haziran'da saldırıyı duyurduğunda, Doğu Berlin hâlihazırda

16 Moissé, "Dix ans de prison j'ai payé."

17 Kosmehl, "Meine Begegnungen mit Joachim Peiper."

Pierre Durand'a temel desteği sağlamıştı.[18] Cacheux'dan aldığı mektupla birlikte Durand, dosyayı alacağı Doğu Alman arşivlerine 1976 başlarında bir ziyaret gerçekleştirmişti.[19] Cacheux haklı hissediyordu, haberi doğru insanlara verdiği için tatmin olmuştu.

Fransız Komünistleri Peiper'ın derhal sınır dışı edilmesini istiyorlardı ve yerel polis komiserine de "Himmler'in kurmaylarından" birini barındırdığı için çıkışmışlardı. Komiser Henri Bernard Pélagey kısa bir açıklama yaptı: "Fransa'ya yerleşmek için başvuru yaptığında geçmişini bilmiyorduk."[20] Fakat Komünistler daha fazlasını bildiklerini iddia ettiler. Vesoul'daki parti sekreteri André Vuillien, röportaj sırasında istemeden de olsa bir sırrı açığa çıkarmıştı. Basına, "O, HIAG'ın Baden Württemberg'deki lideriydi ve halen de öyle," dedi. "Bu organizasyonun Hannover'da büyük bir yayınevi var ve Peiper da oraya askerî metinler çeviriyor. Genelde Alman ziyaretçileri olur ve her akşam Hannover'daki eski SS karargâhına telefon açar."

Vuillien'in eski bir gerçeği yanlış anlamış olması bir sorundu, fakat Peiper'ın telefonla kimleri aradığını nereden biliyordu? Belki de bunun cevabı o sıralar yirmi sekiz yaşında olan ve Traves'e posta taşıyan Emile Michel'de yatıyordur. Hadiselerden üç hafta önce bir muhabire, "Yakında Peiper'da ortalık karışacak," demişti.[21] Michel'in listelenmemiş telefon numaralarına erişimi mi vardı?

---

18 Werner Kahl, "In München wird das Rätsel um Joachim Peiper gelöst," *Die Welt*, 24 Temmuz 1976.

19 Eski *Stasi* şefi Markus Wolf'tan Neill Thomson'a mektup, 1 Nisan 1997. *Stasi* dosyası, Doğu Alman polisinin 1960'lardan itibaren Peiper'ın faaliyetlerine ilişkin pek de ciddi olmayan kayıtlar tuttuğunu açıkça gösteriyor. Pierre Durand, esir tutulduğu *Dora Mittelwerk* toplama kampından kurtulan diğerlerinden doğruluğunu öğrenmek üzere Doğu Berlin'deydi ve muhtemelen Peiper'ı yalnızca Cacheux'un suçlamasının bir manası olup olmadığını görmek için soruşturmuştu.

20 Martin, *L'Affaire Peiper*, 22. Pélagey'in iddiası, SS Albay Otto Skorzeny'nin bir sene önce bölgesel bir gazeteye Ardenler muharebesindeki eski yoldaşı Joachim Peiper'ın Doğu Fransa'daki Alsas'ta yaşadığından bahsettiği bir mülakat verdiğinden, tamamen doğru değil.

21 İki alıntının da alındığı eser Kai Hövelmann, "Das tödliche Ende eines Kesselteibens," *Quick*, No. 32, Temmuz 1976. Hinrich Peiper, Münih'teki dergiye bir düzeltme mektubu gönderdi ve mektup 26 Ağustos 1976'da yayınlandı. Peiper *Quick*'e, "Babam hiçbir zaman HIAG'ın üyesi olmadığı gibi Baden-Württemberg HIAG'ın da başı değildi," dedi.

Peiper'ın telefonunu Emile Michel ya da bir başkasının dinleyip dinlemediği sorusu spekülasyon için yeterliydi.[22] Fransız Komünist Partisi'ne onun telefonunda "askerî talimatlar" duyduklarını ilettiler. Gerçekteyse, eski SS mensuplarıyla iletişime geçmek yerine Stuttgart'taki editörüyle 1977'de Motorbuch Verlag'dan çıkacak olan Büyük Frederick'in Ordusu kitabındaki çeviri sorunlarıyla ilgili konuşuyordu.[23] "SS liderliğine gönderilen askerî talimatlar" ise esasen çeviriler hakkındaki sıradan konuşmalardı. HIAG'daki liderliğine gelirsek, Peiper göze çarpıyordu. Doğru değildi.[24]

Traves'in belediye başkanı Ernest Rigoulot da zor bir durumdaydı. Alman albaya bir arkadaş olarak köydeki diğer herkesten daha yakındı. Hatta Peiper ve diğer birkaç gazi arkadaşını restoranında ağırlamıştı. Fakat şimdi, sert bir kamuoyu baskısıyla birlikte işler değişmişti. Hatta Rigoulot'un kendisi dahi tehditkâr telefonlar almaya başlamıştı. Bir tanesi, "Peiper'ı yolla yoksa onu öldürürüz!" diyordu. Tabii gelen mektuplar da vardı:

> Sayın Başkan,
>
> Köyünüzde Hitler'in eski şahsi koruması ve savaş suçlusu SS Albay Joachim Peiper'ın varlığına nasıl olur da müsamaha gösterirsiniz?
>
> Traveslilerin ve sizin bu skandala tepki vermeyişinizi anlayamıyorum. Böylesi pis bir insanın şu an Fransa topraklarında barış içerisinde yaşaması kabul edilemez. ... 1939-1940 savaşını ve akabindeki üzücü Alman işgal yıllarını yaşadığım için sizinle böyle konuşuyorum. ... Adalet yerine getirilmeli. Bu adamın elinde çok fazla kan var ve kurbanları öçlerinin alınmasını istiyor.[25]

26 Haziran'da Haute Saône Direniş Federasyonu öfkeli bir şekilde Peiper'ın derhal Fransa'dan atılmasını istedi. Baskı ve kuşatma altındaki yönetim, Peiper'ın gelecek Şubat'ta sona erecek olan oturma iznini iptal etmeyi kabul etmişti. Rigoulot, kükreyen Komünist Federasyon

---

22 23 Temmuz 1976'da *France Soir*, Peiper'ın telefon numarasını elinde taze köy çavdarı ekmeği olduğu zaman kendisini araması için Traves'teki fırıncıya verdiğini yazdı.

23 Kahl, "In München wird das Rätsel um Joachim Peiper gelöst."

24 *Les Mystères de L'Est*, André Moissé, "Reflets et Racines," Koleksiyonu ed. *L'Est Républicain*, 1988.

25 Remiot Andrée'den Rigoulot'a, 1 Temmuz 1976. Rigoulot evrakı yazara temin edilmiştir.

üyelerine Peiper'ın yakında gideceğini bildirdi: *permis de séjour*'su uzatılmayacaktı. Belki de bu şekilde bütün tantana zarif bir şekilde sakinleştirilebilirdi. Fakat Vuillien yatışmamıştı: "Peiper hadisesi, Giscard'ın Alman yanlısı siyaset güttüğünü vatandaşa göstermektedir."[26] Bütün bunlar nerede sona erecekti?

Traves'in çıkışındaki *Route départementale 3* yoluna boydan boya beyaz boyayla devasa bir tehditkâr grafiti yapılmıştı:

PEIPER SS

Bunu yapanı kimse görmemiş gibi görünüyordu. Ya da öyle demişlerdi.[27]

Bütün bunlar olurken Peiper'ın kızı Silke ve torunu Katja Traves'teydiler. Aile dostları Bettina Wieselmann da oradaydı. Baştan aşağı korkutucu bir olaydı; Peiper'ın çalışma odasındaki telefon sürekli çalıyordu. O kadar çok tehdit geliyordu ki Peiper hangisine inanacağını şaşırmıştı. Bir zamanların huzurlu sığınağına artık muhabirler akın ediyorlar, mikrofonlar ve telefoto lensleriyle onu takip ediyorlardı. Hiçbir zaman iyi bir maaş almayan ya da oldukça düşünceli olmayan Fransız basını, Le Renfort'u gözetliyor ve ihtiyar Alman evinden ne zaman ayrılsa peşine düşüyordu.[28] Muhabirler köyde, *Mösyö Pépère* adını verdikleri sessiz adam hakkında kötü konuşacak birilerini bulmaya çalıştılar, fakat ufacık bir haber değeri taşıyan tek şikâyet, bir kadının Peiper'ın köpeklerinin koyunlarını korkuttuğunu söylemesiydi. Bir başka yerli, muhabirleri azarlamıştı. Kaşlarını çatarak, "Topluma olan borcunu ödedi," demişti. "Her hâlükârda Fransa'da hiçbir suç işlemedi." Chez Néné'de emekli bir Fransız, ikiyüzlülüğün arttığını hissetti ve çileden çıkmış şekilde ellerini kaldırarak bir muhabirin karşısına geçti. "Sence Cezayir'de sadece iyi şeyler mi yaptık?" diye sordu.[29]

---

26 Michele Cotta, "L'Enigme Peiper," *L'Express*, 19-25 Temmuz 1976.

27 Roger Martin'e göre, "Peiper SS" grafitisini Paul Cacheux yapmıştı -müdahale etmemeyi tercih eden yerel polisin gözlemlediği bir olay. *L'Affaire Peiper*, 27.

28 "Birkaç gün önce bir fotoğrafçı, Saône'un karşı kıyısında telefoto lensiyle hareketlerimi sürekli sinsi bir Kızılderili gibi gözlemlemek için gizlice çalıştı." Jochen Peiper'ın Rudolf Lehmann'a mektubu, 4 Temmuz 1976, ayrıca bundan *Der Stern*, No. 31, Ağustos 1976 nüshasında da bahsedilmiştir. Peiper, Malmédy hakkında yarıda kesilen kitabı için, "Planladığım kitaba zar zor ulaşacağım. Kâğıda geçirilen çok fazla çöp olduğundan, bu projeyi pek de üzülmeden gömüyorum."

29 Klaus-Peter Schmid, "Hexenjagd auf französisch," *Die Zeit*, 23 Temmuz 1976.

Fakat basın hâlâ acımasızdı. Peiper ne zaman gidecekti? Bir muhabire bıkkın şekilde, "Traves'te kalacağım," dedi. "Burayı terk etmeyeceğim. Son dört yıldır burada mutluyum. Bu çok şey ifade ediyor." Yetişkinlik hayatında sahip olduğu tek uzun soluklu huzura Le Renfort'ta kavuşmuştu.

> Kanun ve düzenin olduğu bir bölgede yaşıyorum. Fransa barışsever bir yer ve onlar, zamanında Fransa ile Almanya arasındaki düşmanlığı gömdüler. Geleceğin ancak dost olur ve siyasî kinleri unutursak mümkün olacağını anlayabilmek adına Almanların ve Fransızların bir araya gelip konuşmalarının oldukça önemli olduğunu düşünüyorum. ... Burada kalmak istiyorum çünkü Fransa'yı ve bu küçük Traves köyünü seviyorum. Şimdiye dek bu küçük köydeki komşularla aramız ve iletişimimiz gayet iyiydi. Hiçbir sorun yaşamadık. Bu yüzden dün dağıtılan broşürler benim için çok büyük bir sürpriz oldu.[30]

Muhabir, "Köy halkının size farklı bir gözle bakmasından endişe duymadınız mı?" diye sordu.

"Evet, eminim bakarlardı. Fakat ne yapabilirim? Gizleyecek hiçbir şeyim yok ve ayrıca kendimi savunmaya ihtiyacım da yok. Şayet biri bana saldırırsa, Fransız polisi beni koruyacaktır. Keza kanun ve düzenin olduğu bir bölgede yaşadığım izlenimine sahibim."

Fakat kanun ve düzen, kudurmuş muhabirler için hiçbir şey ifade etmiyordu -hikâye her şey demekti. Kuşatma hakkında birisi, "Bir çılgınlığın içerisindeyiz," demişti.[31] Buna Peiper da bir arkadaşına yazdığı mektupta katılıyordu:

> Atmosfer ve haberler, sanki böyle uzun bir avın ardından saklanıyormuşum gibi. "Eski savaşçılar" ve "direniş", Vesoul'daki polis merkezi önünde gösteriler yapıyor. Bir yıldırma kampanyasıdır sürüyor. Tehdit mektupları alıyorum. Mesela "Kızıl komandolar" beni kaçırıp İtalya'ya götüreceklermiş. Polis koruması altına alınması gereken evimin yakılacağına dair haykırışlar ve telefonlar alıyorum.

---

30 Joachim Peiper, Michel Bezzina'nın mülakatı, *RTL Radyo mülakatı,* 23 Haziran 1976, kayıt yazarın elinde bulunmaktadır.

31 Bkz. Cotta, "L'Enigme Peiper." Cotta, "Bu hadisedeki en sıkıntılı şey, Peiper'ın her ne kadar bazıları için çok hafif görünse de suçlarının bedelini çoktan ödemesiydi," dedi.

Bu esnada basın, köpeklerimi kurtlara çevirdi. Keza ben de dürbün ve av tüfeğiyle turluyormuşum. Diğer bir deyişle, huzurlu cennetim bir gecede kuşatma altındaki bir mevziye döndü. Sonbaharda taşınacağım, tabii Komünistler bana o kadar zaman verirlerse.[32]

Bir noktada Peiper'ın sabrı bir anlığına taşmıştı. Öfkeyle, "Şayet bugün buradaysam, bunun sebebi Fransızların 1940'ta cesaret gösteremeyişleridir," dedi. Onunla konuşan herkes, İtalya'da bulunduğu sırada Cuneo yakınlarındaki kuzey köyünün yakılışını soruyordu. Peiper ısrarla, "Boves bir katliam değil, muharebeydi," diyordu. "Savaş savaştır."[33] Daima Amerikalı esirlerin infaz edildiği Malmédy hakkında soruyorlardı. Sinir bozan muhabirler için en az iki farklı versiyonunu üretmişti. "Sonuç olarak nihai sorumluluk benimdi," dedi. "Topluma olan borcumu ödedim. Suçlu olsaydım dahi, on yıldan fazla zamanı hapiste geçirdim. Pahalıya ödedim. Geçmişimi çevreleyen bu ilgiden teessüf ediyor ve yalnızca huzur içinde yaşamak istiyorum."[34]

İşe yaramıyordu. Gazeteciler, modern savaşın vahşetine dair hiçbir şey bilmiyorlardı. Peiper alaylı bir şekilde, "Asker olanlar," dedi, "savaşta çocuk eldivenleriyle çarpışılmadığını bilir. Kirli çamaşırları yıkamanın nesi iyi?"[35] Huzurlu hâlinin kaybı için kimi suçluyordu? Peiper, "Kabuk kaşıyıcılar," diyordu.

Kır saçlı başkan Rigoulot için tehditler, çılgın basın ve kamuoyunda artan hakaretler meseleyi dönüm noktasına getirmişti. Almanla neredeyse arkadaş oluşu dikkatlice unutulmuş gibiydi. Bir yandan karşı koyuyormuş gibi yapıyordu. Muhabirlere, "Peiper'ın burada olduğunu biliyoruz," dedi. "Şayet gitmesini istersek bunu ona kendimiz söyleriz. Başkalarından emir almıyoruz."[36]

---

32 Peiper'ın Rudolf Lehmann'a mektubu, 30 Haziran 1976. "Jochen Peiper—zum Gedächtnis," *Der Freiwillige*, Temmuz/Ağustos 1986. Peiper'ın köpekleri, Alman Braque ve Griffon cinslerinin melezi olan Drahtaar'lardır ve av köpeğidirler. Ne basının ima ettiği şekilde "vahşi" ne de Peiper ve arkadaşlarının söyledikleri gibi "sakin ve sevecen"dirler. Peiper'ı Timm ve Tamm'le neredeyse her gün gören Raymond Louette yazara, "Gerçekten çok iyi, çok arkadaş canlısı köpeklerdi," demiştir. Louette, mülakat.

33 Robert Daley, "The Case of the SS Hero," *New York Times Magazine*, 7 Kasım 1976.

34 Peiper'ın Vesoul'daki jandarmalara beyanı, 22 Haziran 1976.

35 Jochen Peiper'dan John Toland'a mektup, 5 Nisan 1959, Kongre Kütüphanesi, El Yazması Bölümü, 108 No'lu Kutu.

36 Kahl, "In München wird das Rätsel um Joachim Peiper gelöst."

Her ne kadar bağımsızlığını savunsa da Rigoulot'un endişeleri artıyordu. 6 Temmuz 1976 Salı günü Peiper'ı evinde ziyaret etti.[37] Peiper kendisini içeri davet ettiğinde, adamın zayıflamış hâli karşısında şok olmuştu. Üç haftalık kuşatmanın hasarı ağır olmuştu. Rigoulot her şeyi açıkça ortaya döktü. Peiper, Vesoul'daki polisin kendisini koruyamadığını itiraf etmişti; yalnızca gündüz devriye atabiliyorlardı. Peiper'ın ifadesini alırken ve köpeklerinin de Scey sur Saône'daki koyunları kovalama alışkanlıklarının daha da arttığını bildirirken, jandarmalar giderek tanıdık misafirler hâline gelmişlerdi. Peiper başkana güvence vermişti. Rigoulot, "Kendisine saldırırlarsa hiçbir Fransıza asla ateş etmeyeceğini söylemişti," dedi.[38] Fakat bu da pek rahatlatmamıştı. Peiper'a gitmesi için yalvarmıştı.

"Gidemem," diye ısrar etti. "Gidersem evimi yakarlar."

Başkan aynı fikirdeydi. "Yakacaklarını biliyorum," dedi, "fakat gitsen de kalsan da yakacaklar. Kurtar kendini be adam!"

Peiper, "Şayet evin içinde olursam herhangi bir şeye kalkışmazlar," diye düşünüyordu. Sahip olduğu tek şey Traves'ti. Peiper kesin bir dille, "Ayrıca, geçen otuz yılın ardından hiçkimse bu kadar nefret besleyemez," dedi.[39]

Rigoulot ayrılırken başını sallamıştı. Peiper buna gerçekten inanıyor muydu? "*Le passé n'est pas mort, il n'est même pas passé.*" Albert Camus Fransa'da William Faulkner'i tek bir satırla ünlü yapmıştı.

CAMUS, *REQUIEM POUR UNE NONNE*'UN TİYATRO UYARLAMASINDA, "Geçmiş ölmedi," diyordu, "henüz geçmedi bile."[40]

---

37 Rigoulot'un 6 Temmuz 1976'da Peiper'ı ziyareti ve hatırladığı konuşmalar için bkz. Lavaux'un Polis Raporu, 18.

38 Louette'le mülakat, 16 Ağustos 2001. Louette, "Peiper sözünün eriydi, fakat bana olsaydı onlara ateş ederdim," dedi.

39 Kuşatmanın Peiper'ı etkilediği inkâr edilemez. Traves'teki bir yerli, "L'Allemand çok değişmişti. Bir anda yaşlanmış görünüyordu -eşi de tabii. Endişeli oldukları görülüyordu. Onlarla daha önce tanıştığımızda oldukça kibardılar. O son zamanlar ise selamlarımızı nadiren yanıtladılar," dedi. "Peiper ne sera pas identifié avant plusieurs jours," *France Soir*, 16 Temmuz 1976. Oğlu yazarla yaptığı bir mülakatta, "Zihninde, gerçek yaşından daha yaşlıydı," dedi. "Bütün bunları tekrardan yaşamak istemiyordu."

40 Albert Camus, Faulkner'in *Requiem for a Nun* eserinin tiyatro uyarlamasını 1956'da yazmıştır.

Yirmi İkinci Bölüm

LA FÊTE NATIONALE

1976 HAZİRAN'ININ SONUNDA JOCHEN PEIPER, NİHAYETİNDE gitmesi gerektiğini anladığı bir noktaya ulaşmıştı. 25 Haziran Cuma ve 1 Temmuz'da, bazı Fransız gençler evinin yakınlarında taş ve toprak parçaları atmıştı. Bağırarak onları uzaklaştırsa da Peiper, bu hadiseleri gelecekte olacakların bir habercisi olarak görmüştü. Bir arkadaşına, "Porselen kırıldı," diye yazacaktı.[1] Belki mülkü kiralayabilirdi. "Böylesi bir kira geliri ile birlikte eğitim ve çeviri işlerim sayesinde şehirde yaşayabileceğim bir finansal seviyeye gelebilirim -ne kadar rezil bir düşünce."[2] Fakat şimdilik mülkünü, ateşe vermek isteyenlerden koruması gerekiyordu. 9 Temmuz'da, kendisini ziyaret etmek isteyen eski tank komutanı arkadaşı Arndt Fischer'a şunları yazıyordu:

> Sevgili Arndt,
>
> Şu anda ziyaret edemeyeceğin için çok üzgünüm, buradaki durum sebebiyle gelecekte de pek mümkün olamayacak gibi görünüyor. Cennetten kovulmam, 21 Haziran'da Fransa Komünist Partisi'nin resmi gazetesi L'Humanité'de çıkan art niyetli bir yazıyla başladı. ... Daha sonrasında broşürler dağıtıldı, ardından

1 Jochen Peiper'dan Rudolf Lehmann'a, 30 Haziran 1976. Peiper lobi yapmak için Vesoul valisinden bir kez daha yardım istedi: "Yani Fransız-İtalyan komünistleri ve Simon Wiesenthal beni yalnızca Eichmann'ın vekili ve 'Oradour' tipi olarak tanımladıklarında; Alman tarafı benim yalnızca bir asker olduğumu ve pislikle münasebetimin diğerlerine nazaran daha az olduğunu ifade etmeli."

2 Jochen Peiper'dan Arndt Fischer'a, 1 Aralık 1974. "Böylesi endişe verici zamanlarda, aklı başında dünyada güvenilmez toplumdan birkaç sene daha uzak durmayı hayal eden başka insanlar da olduğunu düşünüyorum."

> Traves'te yolu yazıladılar ve son olarak da basın, radyo ve televizyon üzerime gelmeye başladı.
>
> Organize eylemin bir sonraki adımı olarak telefonla ölüm tehditleri aldım, ülkeyi hemen terk etmezsem evimin ateşe verileceği ve köpeklerimin zehirleneceği söylendi. ... Kısacası, huzurlu cennetim ve sığınağım bir gecede kuşatma altındaki bir kaleye döndü. ...
>
> Eşim ve ben bir başka yer değişikliğine gitmeliyiz. Bunun hazırlığı için muhtemelen yarım yıldan biraz daha fazla bir vaktimiz var. Şayet mümkünse Bavyera'ya gitmek istiyoruz -gidersek de Münih'in banliyö trafiğinin yakınlarında bir yere. Küçük bir daire düşünüyoruz, tabii mümkünse etrafı yeşilliklerle çevrili olmalı. ... Bizzat konuşabilmek için gelmeyi her ne kadar çok istesem de yukarıda bahsettiğim sebeplerden ötürü maalesef gelemiyorum. Pozisyonumu kelimenin tam anlamıyla korumalıyım.[3]

Bir hafta önce, uzun zamandır editörü olan Wolfgang Schilling'i Motorbuch Verlag'da ziyaret etmek için arabasıyla Stuttgart'a gitmişti.[4] Hem teslim edeceği hem de üzerinde tartışacağı iki taslak vardı. Oraya vardığında tamamladığı taslağı teslim etti. Yeni olanda ise, dedi Schilling'e, ilerlemesi gecikmişti. Son günlerde yaşanan kaostan bahsetti -büyük beyaz harflerle Traves'in sokaklarına "SS Peiper" yazmışlardı. Editörüne aynı gün dönmesi gerektiğini söyledi, çünkü işkencecileri evini ateşe vermeyi deneyebilirlerdi.

"En azından savaşta savunulamaz bir pozisyonda sıkışıp kaldığınızda," diye yakındı, "cepheden size ateş edenlerden geri çekilebiliyordunuz. Ben çekilemiyorum." Genellikle sakin olan Schilling, eski iş arkadaşının son görüşmelerinden bu yana şaşırtıcı şekilde yaşlı ve zayıf göründüğünü düşündü. Ofisten ayrılmak için el sıkıştıklarında eski SS subayı iç çekti. Düşünceleri 1940'lara dönmüştü. Herr Schilling'in gözlerinin içine bakarak, "Bilirsin, bu biraz da savaş sırasındaki gibi, içimde bir his var," dedi. "Aynı onun gibi hissettiriyor." Her ne kadar yalnızca düzenli ordudaydıysa da Schilling'in de gazi olduğunu

---

3 Jochen Peiper'dan Arndt Fischer'a mektup, 9 Temmuz 1976. Mektup yazarın elindedir.

4 Peiper, Motorbuch Verlag'a yaptığı çevirilerden 3.000-4.000 Mark (o dönemin kuruna göre 1.200-1.600 dolar) kazanıyordu. Mülakat.

biliyordu. Peiper, "Savaş zamanında daha iyiydi," dedi. "O zamanlar sağında ve solunda daima yoldaşların olurdu."[5] Schilling başını salladı. Peiper arabasına dönerek yola çıktı.

Peiper'ın evinde telefon sürekli rahatsız edici bir şekilde çalıyordu. Ya konuşmak isteyen gazeteciler arıyordu ya da isimsiz tehditler alıyordu: "Evini yakıp başına yıkacağız!" Daha sonra bir tehdit daha geldi: "Ayın 14'ünde öldürüleceksin."[6] Omuz silkmişti ya da en azından öyleymiş gibiydi.

Eski SS albay, yaz fırtınalarının Doğu Fransa'yı kavuruşunu izlerken halen meydan okuyormuş gibi hissediyordu. Geçmişi onun kendi halinde kalmasına müsaade etmezse, taarruz inisiyatifini ele alacak ve Malmédy üzerine yazdığı ve bir süredir ihmal ettiği kitabına geri dönecekti. 12 Temmuz Pazartesi, Leibstandarte Adolf Hitler'in kronoloji uzmanı olan arkadaşı Rudi Lehmann'a bir mektup yazdı. Birliklerine karşı işlenen uzun süreli zulüm ve Nazi avcıları Simon Wiesenthal ile Robert Kempner'ın yıkıcı mücadeleleri hakkında bir kitap yazacağını söyledi:

> Şu an, Malmédy'den Landsberg'e giden yola dair bir kitap yazmam gerektiği hususunda her zamankinden daha kesin bir çıkarımda bulundum. Bizi nereye süreceklerinin hiçbir önemi yok. Daktilomu kurabileceğim bir yer bulacağım; 1946'da boynumuza ipi geçiren ve bugün de infaz yardımcıları Wiesenthal ve Kempner'le intikamdan pay çıkarmaya devam eden herkesin maskelerini parçalamak için sözlerimi sakınmayacağım. ... Az önce "Kızıl Tugay"dan çatıma kırmızı bir horoz [ateş] yerleştireceklerine dair bir başka ültimatom aldım. ... Umarım gelirler. Silahımı doldurdum. Yine de bu kahramanların eşimin bir kez daha Münih'te olacağı ve bizim de sakince Bavyera'ya taşınacağımız sonbahara dek gelmemelerini yeğlerim. Tanrı'ya şükür ki ebedi gezinti insanın bagajını hafifletiyor.[7]

---

5 Schilling, mülakat, 22 Haziran 2007.

6 "Brandanschlag auf das Haus eines Waffen-SS-Offiziers in Frankreich: Peiper tot," *Die Welt*, 15 Temmuz 1976.

7 Jochen Peiper'dan Rudi Lehmann'a mektup, 12 Temmuz 1976. Mektup yazarın elindedir. O sıralarda Peiper, Malmédy hakkındaki kitabı üzerinde çoktan çalışmaya başlamış, 25 Mart ve 24 Mayıs 1976 tarihli mektuplarında Lehmann'a ilerlemesinden bahsetmişti. Temmuzdaki mektubuna, aynı gün Paris'teki Alman büyükelçiliğine gönderdiği ve uğradığı tacize ilişkin yardım istediği mektubun bir nüshasını ekledi.

Sanki zaman ve olayların baskısı altındaymış gibi, her gününü Malmédy hakkındaki kitabı yazarak geçiriyordu. Der Freiwillige'daki eski yoldaşlarından malzeme temin etmeye bilinçli bir şekilde karar vermişti -tatlandırıcı bir hatıradan ziyade gerçekleri istiyordu.[8]

Peiper, Malmédy'nin otuz birinci yıldönümü olan 17 Aralık 1975'te yazdığı bir mektupta yoldaşlarıyla Ardenleri yeniden ziyaret etmek ve çok satacak bir kitap yazmak üzerine şaka yapmıştı. Aklında Albert Speer'in *Inside the Third Reich* kitabının muazzam maddi başarısı vardı. Keza yakın zamanda Gerhard Engel'in *Army Adjutant with Hitler* adlı hatıratını okumuş ve alaycı bir şekilde daha açıklayıcı bir isim olarak *A Spy in Hitler's Court* adını önermişti. Peiper, Speer'in kitabı gibi Engel'in kitabını da menfur bir şey olarak görmüştü: "Tarihi gerçeklik değil, oportünist bir çağdaş tarih anlatısı."[9] Peiper ise daha iyisini yapacaktı.

Yalnızca bir hafta sonra, Federal Arşivlerde çalışan eski dostu Ernst Klink'e bu konuda bir mektup yazdı. Malmédy hakkında bir kitap yazacağının altını çizdi, fakat, "Olağanüstü önemi haiz bir şeyler eklemek istiyorum," dedi.

> Duruşmamız sırasında kovuşturma daima askerlere esirlerin infaz edilmesi emrinin verildiği iddia edilen "suç teşkil eden Günlük Ordu Emri"yle başladı. Bu bariz saçmalığa rağmen Ardenler Taarruzu'ndan önce verilen Günlük Ordu Emri'ni hiçbir yerde bulamadık. Bu emir kesinlikle vardı, fakat kovuşturma onun üzerine yattı. Eh tabii bunun için iyi bir gerekçeleri vardı. Bu belgenin artık dolaşımda olmadığını ve aynı zamanda ortaya çıkmasını umuyorum. Bunu belirleyebilir miyiz? Bu belgeyi kitabıma ekleyebilirsem ve böylelikle bu gerçek sayesinde bütün yargı sürecinin ad absurdum olduğunu gösterebilirsem harika olur.[10]

---

8 Peiper'dan Lehmann'a, 25 Mart 1976, Klink Evrakı, BA-MA. Geçen sonbahar Peiper, Karl Wortmann'a ilgilendiğini söylemişti: "Kampfgruppe Peiper'ın, Losheimgraben'dan Landsberg'e yalın ve gerçekçi bir anlatımı. Her şeyden önce, bugüne kadar galiplerin asla gerçekleşmeyen "tipik" bir savaş suçunu yüklediği eski yoldaşlarıma şükran borcumu ödemek niyetindeyim." Peiper'dan Wortmann'a, 29 Kasım 1975.

9 Peiper'dan Klink'e, 1 Nisan 1975. "Engel'in kitabı için teşekkürler. ... Bu çöp kitabı bir sonraki ziyaretinde sana geri vereceğim." BA-MA, Klink Evrakı.

10 Peiper'dan Klink'e, 27 Aralık 1975, BA-MA, Klink Evrakı. Peiper Ernst Klink'e aynı konu hakkında 14 Aralık'ta da yazmıştı. "Otuz yıllık sessizlik hakikaten yeter."

Bir koleksiyonda Klink, taarruz öncesinde 6. Panzer Ordusu'na yapılan hitabı bulabilse de Peiper'ın şüphelendiği gibi "esir almamaktan" hiçbir şekilde söz edilmiyordu. Fakat emir neydi?[11] Yeni yılla birlikte yazmaya başlamış ve eski savunma avukatının dul hanımından yardım istemişti.

Sevgili Bayan Everett,

... Benden son haber alışınızın üzerinden uzun yıllar geçti. Savaş sonrası dönemin bütün abartılı açıklamalarına ve önemli taahhütlerine rağmen, tarihin tekerrür ettiği ve insan doğasının pek değişmediği yıllar.

Bugün eşim ve ben, bakir ormanlar, su ve hayvanlarla çevrili küçük romantik sığınağımıza çekildik ve nihayet barış ve bağımsızlığın tadını çıkarıyoruz. Bununla birlikte insan geçmişinden kaçamıyor ve hatıralarını eski bir takım elbise gibi atamıyor -bilhassa da insan tekrar tekrar çarpıtılan bir versiyonuyla karşı karşıya kalınca.

Gelecek yaz, Malmédy davasının manşetlere taşınmasının üzerinden otuz sene geçmiş olacak. Bu, davaya serinkanlı ve -şayet mümkünse- tarafsız bir şekilde bakabilmek için yeterli bir zaman. Bu yüzden, o dönemki muharebe grubumun kaderine dair "Bulge Muharebesi'nden Landsberg'e" adında bir kitap planlıyorum. Böylesi bir girişimde bulunmamın temeli materyalist bir nitelikten ziyade, küstah bir galibin kötü siyasî hamleleriyle toplu bir ayrımcılığa maruz kalan çok sayıdaki eski yoldaşıma -görevlerinden başka hiçbir şey yapmayan askerler- kendimi borçlu hissetmemdir.[12]

Peiper, kitabında kullanmak üzere belge ve fotoğraflar hususunda yardım istemişti. Peiper, bir endişesi olmadığını yalnızca mektubun dipnotunda belirtmişti. Everett'in dul hanımından dipnotta, cevapta kendisine hitap ederken eski askerî rütbesini kullanmamasını itinayla rica etmişti. Aksi takdirde, umursamaz gibi yapacağını ve eski yoldaşlarıyla ilerleyeceğini belirtmişti.

Her sabah yazıyordu. O sıralar ortalık sessizdi ve onun için çalışmak adına en iyi zamandı. Önce çay yapıyor, kağıda bir göz atıyor ve ardından

---

11 "Altıncı Panzer Ordusu'nun askerleri! Savaşın en büyük emrini aldık. Führer bize bilhassa önemli bir görev verdi. Görevimiz, sağımıza solumuza bakmadan süratle Meuse Nehri'nin karşısına saldırmak. ... Meuse'u geçecek ilk Alman panzer birlikleri olmayı hedefliyoruz." Sepp Dietrich.

12 Peiper'dan Mart Everett'a, 14 Aralık 1975, Everett Evrakı.

okuyor ve yazıyordu. Daha da fazla yazıyordu. Çamların ve kuşların arasında hızlıca yazıyor, üzerine uzunca zamandır düşündüğü kitabıyla uğraşıyordu. "Nihayet ağzımı açmayı eski ekibime bir borç biliyorum," dedi. "Buna hakları var."[13] Fakat onun ortalığı karıştırmasını isteyenler gazilerin hepsi değildi. Aralarında en hassas olan, Malmédy meselesiyle yıllardır uğraşan ve onun zehirli etkilerinden bitap düşen Dietrich Ziemssen'di. Peiper eski tümen harekât subayına Malmédy davasına dair belgeler için yazmıştı, fakat şimdi bir keder salvosuyla karşılaşmıştı.

Ziemssen, Peiper'a *Gaeta* olarak hitap ediyordu -tıpkı Mussolini gibi, sürgüne gönderilmiş. Açıkça, "Bunun ardından, Malmédy davasına ilişkin daha fazla hiçbir şey öğrenmek istemiyorum," dedi. Bıkmıştı. "Çıkaracağın 'standart' çalışmanı okumayacağımı bildiğine eminim."[14]

Neden şimdi yazıyordu? Yılmayan Peiper, karşılık verdi. Bu, yapması gereken bir şeydi:

> Hitler yönetiminde Almanlarca ya da Almanlar adına çokça kötülük yapıldı -buna hiçbir bahane olamaz- fakat üzerimize atılan suçlamaların tamamı da doğru değil -bilhassa profesyonel kabuk kaşıyıcıların tazmin gerekçeleri olarak ortaya attıkları.
>
> Yine de ölüm kadar kesin olan şey, galipler de daima melek olmadıklarını kabul etmedikçe ve bize iyi niyet ve uğruna savaştıklarını iddia ettikleri aynı idealleri sağlamadıkları sürece, güvenilir ve önyargısız ortak bir gelecek olamayışıdır. İkinci Dünya Savaşı, galipler ve mağluplar, iyi ve kötü arasında derin bir çukur açmıştır. Şayet biz bu çukura dürüst ve güvenilir bir el sıkışmayla köprü kurmayı başaramazsak hep beraber içine düşeceğiz.[15]

---

13 Peiper'dan Kosmehl'e, 4 Şubat 1976. "Buradaki hayatım üç şey etrafında dönüyor: Daktilo, köpekler ve orman işleri."

14 Dietrich Ziemssen'den Peiper'a, 2 Mayıs 1976, BA-MA, RS 7/v. 320. Ziemssen, tümen harekât subayıydı. Malmédy davasının usulsüzlükleri hakkındaki önceki kitabı, Peiper ve diğerleri Landsberg'de infazı beklerken ve görünüşe göre onların kellelerini kurtarmak adına yazılmıştı. Dietrich Ziemssen, *Der Malmédy Prozess*, Josef Deschler, Münih, tarih yok ama 1949-1950 arası. Peiper'ın Gaeta bahsi ise; İtalya, Gaeta'da hapiste olan bir diğer Waffen-SS savaş suçlusu Walter Reder'dı.

15 Peiper'ın 1976'da Ardenler harekâtı hakkında yazdığı tamamlanmayan el yazmasının girişinden. Agte, *Jochen Peiper*, 620. Almanca orijinalinden çeviren Helmut Thiess. Aiskhylos, en eski Yunan tragedya yazarı ve Maraton Muharebesi'nde çarpışmış, savaş ahlakını bilen biriydi.

Peiper, yeni yazdığı kitabını ilk Yunan tragedya ustası Aiskhylos'tan bir kıtayla uygun bir şekilde kapattı:

> Şayet galipler,
> Mağlupların,
> Tapınaklarına ve tanrılarına saygı duyarlarsa,
> Bunun ardından belki,
> Kendi zaferleri tarafından,
> Mağlup edilmezler.

Güçlü bir giriş yazan ve arşiv materyalleri toplayan Peiper, ilerlemeye hazır görünüyordu. Fakat *Malmédy'den Landsberg'e* hazır değildi. Proje için gösterilen alakaya rağmen Yeni Yıl'ın getirdiği huzursuzluk, kitabın ilerleyişini raydan çıkarmıştı.

Traves'teki Le Renfort'ta Peiper, safları bir kez daha sıklaştırmıştı. Her ne kadar işkencecilerine alaycı bir şekilde "kahramanlar" dese de, haftalar boyunca diline belli bir çaresizlik hakimdi ki bunu eski savaş dostu Lehmann dahi fark etmişti. 12 Temmuz'da Paris'teki Alman büyükelçisinden yardım istedi. Hepsinden öte Peiper, Komünistlerden korkuyordu. Zehirli yargının dibinde onların olduğuna ikna olmuştu.

> Dört senedir Fransa'da ikamet eden bir Alman olarak sizden yasal koruma talep ediyorum. ... 21 Haziran 1976'da, Fransa Komünist Partisi tarafından eski bir SS albayın ve savaş suçlusunun orada ikamet ettiğine dair halkın dikkatini cezbetmek adına bana karşı bir broşür ve grafiti eylemi gerçekleşti. ... Bu, eski dargınlıkların uyandırıldığı, savaştan kalma korku masallarının ısıtıldığı ve genel bir Faşist avının başladığı iyi organize edilmiş bir basın seferinin başlangıç sinyaliydi. ... Vesoul Valisi M. Henri Bernard de Pelagey, soldan gelen daimî bir siyasi baskı altında. ... Şu ana dek, meselenin üzeri kapanana kadar ülkeyi terk etmemi önerdi. Yerel jandarmalar benim gidişimin hemen ardından Direniş'in bir zafer işareti olarak evimin alevler içerisinde kalacağını inandıkları için, böylesi bir ricatı uygun bir çözüm olarak görmüyorum.[16]

Aynı gün, 12 Temmuz 1976'da Peiper'ın eski Waffen-SS gazisi arkadaşı Dr. Ernst Klink, kendisine yeni kitabı için yardım etmeye

16 Jochen Peiper'dan Alman Büyükelçiye mektup, Paris, 12 Temmuz 1976.

çalışacağını haber veriyordu. Yılların makineli tüfek nişancısı Klink, şimdi Freiburg im Breisgau'daki Alman Ordusu Askerî Tarihi Enstitüsü'nde, Militärgeschichtliches Forschungsamt (MGFA), tarihçi olarak çalışıyordu.[17] Peiper'ın çıkmazı hakkında avukatlarla görüşmüştü. "Gerçeklere bakacak olursak acilen sınır dışı edilmeye yönelik hiçbir temel yok, fakat Vali, senin varlığının barış ve düzen için daimî bir tehdit olduğu gerekçesiyle oturma iznini uzatmayı reddedebilir. ..." Nafile.

Klink, Peiper'ın oradan gönderilmesinin 1977 Şubat'ına kadar ertelenmesini ve bu zamanı Le Renfort'un uygun bir şekilde satılması için kullanmasını içten bir şekilde önerdi. Klink mektubunda, "Artık beni korkak yahut aptal olarak düşündüğünü hayal ediyorum, fakat 'sebat' ya da 'pozisyonu korumak' gibi kanaatlerin absürt ve yıkıcı olmaktan başka bir şey olmayacağına da göz yummayacağım," diyordu.

"Birbirimizi çaresiz durumlardan beridir çok iyi tanıyoruz. İnandıklarıma karşı olan tavsiyeler vermediğimi biliyorsun. Eski ekibin coşku eksikliğinin diğer gerekçelerinin yanında Malmédy anlatısını da yazmaktan vazgeçiyor olman anlaşılabilir. ... Mevcut olan varoluş sorununu çözdükten sonra, bunun üzerinde sakince konuşabiliriz. O zaman dek sana ve bilhassa eşine, fırtınayı atlatmanız için koruyucu limanımızı öneriyorum."[18]

Klink'in sığınma teklifi, Fransa'nın en onurlu bayramının arifesi yaklaşırken, 13 Temmuz'da halen postadaydı. 1789'daki Bastille baskınına uzanan bayram, Fransızların dizginsiz tutkusu, kutlamaları ve içki alemleriyle ünlüdür. Havai fişekler patlatılır ve sokaklarda sabaha dek olabildiğince şarap içilerek dans edilir.

14 Temmuz 1976 Çarşamba günkü 187. kutlama ise biraz farklıydı. Mavi, beyaz ve kırmızı renkli parlak dikey paneller, bayramı arifesinde Paris aşırı sıcak olmasına reğmen Zafer Takı'nın altında vatansever bir

17 Peiper, Klink'le 1941'de, iki adamın da iki yıl boyunca sırt sırta çarpıştığı Rusya'da tanışmıştı. Klink'ten Wortmann'a, 12 Ekim 1976, BA-MA, Klink Evrakı. Peiper gibi, Klink'in erkek kardeşi Hans da Fransa'ya yerleşmiş, Avignon yakınlarındaki Vedene'de yaşıyordu. O da 102. SS Ağır Panzer Taburu'nda görev yapmış eski bir Waffen-SS subayıydı. Normandiya'da Hitlerjugend Tümeni'nin yanında çarpışmış ve 12 Ağustos 1944'te Fransa'da esir alınmıştı (Hans Klink'in BDC Dosyası, NA, RG-242, A3343-SSO-180A). Savaşın ardından Porsche'nin Fransa'daki satışlarından sorumlu yöneticisi pozisyonuna yükseldi. Klink, savaştan sonra muhalif kaldı ve mülakat yapmak istemedi.

18 Klink'ten Peiper'a, 12 Temmuz 1976.

edayla dalgalanıyordu. Fakat her yıl düzenlenen renkli askerî geçit tören Champs-Élysées'den aşağı doğru ilerlerken, yürüyüşteki hâkî üniformalı askerler ani bir sağanakla sırılsıklam olmuştu. İzleyenler şemsiyelerine sarıldılar, fakat şehrin civarında kuraklıktan etkilenen çiftçiler de çok sevinmişlerdi. Yine de 360 kilometre mesafedeki küçük Traves'te yağmur yoktu. Oradaki sıcaklık, herkesin Fransa'nın görkemine duyduğu coşkuyu yansıtıyormuşçasına yükselmişti.[19] *La fête nationale*'ydi -büyük Fransız ulusal bayramı.

13 Temmuz Salı günü, bayram arifesinde Peiper erken kalkmıştı. Saat 07:30'da Traves'e yola çıkmıştı. Madam Louette, onun çiftliğine doğru geldiğini görünce ihtiyar Alman'ın süt almaya geldiğini sanmıştı, fakat adam durmaksızın ilerledi. Kısa süre sonra tekrar yanından geçti. Mercedes'in efsanevi basın müdürü Artur "Kaj" Keser'in kız kardeşi Sigurd'un arkadaşıydı ve Sigurd, arkadaşıyla İsviçre'deki Bâle'de görüşmek üzere güçlü BMW spor arabasıyla yola çıktı.[20]

Jochen ona yerli gençlerin tehditlerini ve sindirme çabalarını anlatmıştı. Onlardan korkmaya gerek yok diyordu. Fakat ses tonu güven vermiyordu. Sigurd bir süredir geziyi planlıyordu ve kargaşa dinene kadar birkaç gün uzak durmasının iyi olacağını düşündü.[21] Jochen ise eski dostu Ernst Klink'i bekliyordu, fakat henüz gelmemişti. Keza Klink'in bir önceki gün gönderdiği mektup da halen postadaydı. Daktilonun başına geçti ve bir kısa not daha yazdı:

Traves, 13 Temmuz 1976

Towaritsch,[22]

Belli ki seni yanlış anladım, boş yere bekledim ve sonuçsuz telefonlar ettim. Buradaki Alman-Fransız dostluğu deneyinin

19 "Rain Mars Bastille Day Parade, but Delights Farmers," *New York Times*, 15 Temmuz 1976, 3.

20 Basel'e yaptığı gezi ve etrafındaki şartlara ilişkin açıklama: Sigurd Peiper'dan Kosmehl'e, 1 Kasım 1978, Kosmehl Evrakı. Ayrıca Wieselmann, mülakat, 23 Haziran 2007.

21 Madam Louette'in anlatısı: Unger, "Les Mystères de l'Affaire Peiper." Sigurd'un seyahatlerinin açıklanışı: Hinrich Peiper'dan yazara, 7 Mayıs 2000. Peiper'ın kızı Silke ve Katja da Traves'ten aynı tarihte ayrıldılar.

22 Rusça yoldaş anlamına gelen Товарищ (Tovarishch) ifadesini Peiper, Towaritsch şeklinde kullanarak Alman dil yapısına uydurmuştur. Klink, İkinci Dünya Savaşı sırasında Peiper'ın komutasında Sovyet Rusya'da çarpışmıştı. İkilinin Rusya'daki ortak geçmişlerinden ötürü, Peiper zaman zaman Klink'e *Towaritsch* şeklinde hitap etmiştir. (ç.n.)

nasıl sonuçlanacağını henüz bilmediğimden, kitabım için yazdığım bütün kayıtları senin için bir araya getirdim. Onları burada tutmam pek akıllıca olmayacak ve ben de başka bir yerde yazmaya devam etmek zorunda kalacağım. Şayet eğitimli gazeteci ve benim basın belgelerimle ilgilenen Bayan Wieselmann (vekil kızımız) sana ulaşırsa lütfen ona yardımcı ol. Bu arada iyi tatiller ve yürekten selamlar. Yakında görüşürüz.

Jochen Peiper[23]

Şimdiyse yalnız kalmıştı.

İsviçre yolundaki Sigurd Peiper, aile dostları Dr. Benno Müller'in Kirchhofen Kilisesi yakınlarındaki evine, Kara Orman'daki mülküne uğradı. Yola devam etmeden önce oradaki büyük kilisenin yanında birkaç saat boyunca onlarla birlikte kaldı. Öğle yemeği sırasında artan taciz ve tehditlerden bahsetti. Onlara Traves'in dayanılmaz hâle geldiğini söyledi. Sigurd oradayken, Benno onu rahatlatmak adına Traves'teki Jochen'i aradı. Eski dostuna, "Buradayım ve nöbetteyim," dedi. Her ne kadar Müller, Sigurd'a eşinin iyi olduğuna dair güvence verse de endişelenmek adına iyi bir gerekçeyle karşılaşmıştı.

Benno ona dün yaptıkları konuşmadan bahsetmemişti. Neredeyse her öğleden sonra Jochen'le konuşurken, arkadaşının çökmeye başladığını fark etmişti. Sigurd sanki izlenimlerini pekiştirmek istercesine onlara hadisenin çok kötü geçtiğini söylüyordu. Eşinin "telefonla gelen tehditlerden derinden rahatsızlık duyduğunu" belirtti.[24] Müller ailesi Sigurd'u endişeyle dinlediler se de Frau Peiper Bâle'e doğru yola çıkarken iyi dilekler dışında pek bir şey yapamadılar.[25] Benno Müller, Peiper'ın Fransa'ya taşınmasına ta en başta karşı çıkmıştı. Genç eşi sabırla dinlemişti.

O sabahın ilerleyen saatlerinde Peiper, saat 11:00 gibi yolun kenarındaki sarı posta kutusunun yanında huysuz Alman komşusu Erwin Ketelhut'la karşılaştı. Klink'e yazdığı mektubu kutuya bıraktı. Ketelhut

23 Peiper'dan Ernst Klink'e, 13 Temmuz 1976, Peiper'ın yazdığı son mektup, Klink Evrakı, BA-MA.

24 Paul Martin, "SS Man May Have Survived Murder Attempt," *The Times*, 17 Temmuz 1976.

25 Müller, mülakat, 19 Mayıs 1999. Sigurd Peiper, Bayan Müller'e Traves'e dönerken evlerine uğrayacağını söyledi. Müller ailesi, 1976 Mayıs'ının sonlarında evinde olan Jochen Peiper'ın durumunun zaten farkındaydılar.

işlerini halletmek için köye gitmişti. Adamlar nadiren konuşsalar da her ikisi de yenilenen tehditlerin farkındaydılar. Ketelhut parlak sarı metal kutunun içinde bir gazete ve mektup görmüştü. Peiper mektubu açmadan eline aldı. "Görüyorsun," dedi, "yine gelen tehditler." Alman komşusuna provokatörlerin az önce telefon ettiklerini söyledi. Peiper gülerek, "Bu gece benim ve köpeklerimin öldürüleceğine dair uyardılar," dedi. "Günün sıcak olacağını söylediler."[26] Elini bunları reddedercesine salladı. Yine de komşusu elle tutulur bir gerilim hissetmişti.

Ketelhut yardım teklif etti ve değirmenin yanındaki büyük evinde kalmasını önerdi. Talebin kendisi bile tuhaftı. Peiper ona teşekkür etti ve nazikçe reddetti. Ketelhut daha sonra aralarındaki bu konuşma hakkında, "Baştan aşağı sakin ve dingindi," diyecekti. "Ona yardım teklif ettiğimde beni reddetti. Peiper biraz zayıf görünüyorsa da meydan okurcasına, 'Vurularak öldürülebilirim, fakat dayak yiyerek sakat kalmama müsaade etmeyeceğim. Geldiklerinde, evimi savunacağım!' demişti."[27]

"Keza," dedi Peiper, "bu insanlar pek de cesur değiller." Ketelhut'un bir av tüfeği vermesini ve mülküne yaklaşmaları durumuna karşı nöbet tutması teklifini kabul etti. Kalma teklifini tekrar düşünür müydü? "Bah!" çayırın karşısındaki evine gitmeden önce elini sallayarak bir kez daha reddetti. "Saldırganlarımı bekleyeceğim. Cüretten yoksunlar."[28]

O günün ilerleyen saatlerinde, yaklaşık 15:00 civarlarında üç polis, Peiper'la köpeklerine dair yeni bir şikayete ilişkin görüşmek üzere Le Renfort'a geldi. Görünüşe göre bir çiftçi, Vesoul'de yasal işlem başlatmıştı -Peiper'ın "aslanları" onun koyunlarından birkaçını daha öldürmüştü. Memur Mösyö Caillet'in eşlik ettiği polisler bir celp çıkardılar. Peiper, 29 Eylül'de Vesoul'deki mahkemenin karşısına çıkmak zorundaydı. Kötü haberlerin ardı arkası kesilmese de eski SS albay hiç etkilenmemiş görünüyordu. Adamları kibar bir şekilde evine davet etti ve köpeklerine dair sorunu da sakince kabul etti. Onlara yeni köpek kulübesini gösterdi. Onlara o sabah aldığı tehditler hakkında hiçbir şey söylemedi.[29]

---

26 Lavaux Polis Raporu, 14: "*qu'on allait bruler sa maison, le tuer ainsi que ses chiens le 14 juillet. Il était précisé que "ce jour là sera chaud.*" (P.V. 44).

27 *Bild am Sonntag,* a.g.e.

28 *Les Mystères de l' Est*, a.g.e

29 "Un Vésulien, M. Paul Cacheux affirme avoir 'déniché' Peiper," *L'Est Républicain*, 17 Temmuz 1976.

Bununla aynı anda, Vesoul'daki Champ de Foire kafesinin sahibi ve kendisi de eski bir partizan olan Jacques Delaval, patronlarının keyiflenmesi adına bir duyuru yapıyordu. Kentteki herkes ona mahlası olan *Riquette*'yle sesleniyordu. Eşek şakalarıyla tanınan Delaval, "*L'Affaire Peiper*"ı yakından takip ediyordu. Kabaca hazırlanmış bir pankartla, "Bu gece, Traves'te büyük havai fişekler olacak," diye duyurdu.[30]

KARANLIK ÇÖKMEDEN HEMEN ÖNCE PEİPER SİLAHLARINI hazırladı -av fişekleri, tüfek mermileri ve revolverini doldurdu. Evin doğu kısmının üst katındaki balkonda ve batı kısmındaki terasta nöbet yerleri hazırladı. Biraz uzakta Erwin Ketelhut da aynısını yapıyordu; batıdan Le Renfort'a bakan balkonunda iki dolu tüfekle kendisini hazırlamıştı. Bilhassa geceleri ağaçlar yüzünden Peiper'ın evini göremiyordu. Ketelhut'un ağrı ve sancıları onu bir kez daha rahatsız ediyordu. Ecza dolabını boşaltmıştı.

O esnada Peiper da kendisini doğu balkonuna atmıştı. Masanın üstüne tabancasını ve fişekleriyle birlikte av tüfeğini koymuştu. Dolu tüfeğini, Traves'ten Cubry'ye giden yola bakan batı terasında bıraktı. Bir çift güçlü dürbünü kolayca erişebileceği bir yerde tutuyordu.[31] Alacakaranlık gelmişti.

Hiçbir şey olmadı. Sıcak ve kuru bir geceydi -bunaltan bir sıcaklık vardı. Gün batımında serinleyebilmek adına alt kattaki pencerelerin

30 Arnaud ve Kahane, *L'Affaire Peiper.* Aynı adlı televizyon belgeseli, *Antenne 2* tarafından 21 Ocak 1978 Pazar günü yayınlandı; video kaset kopyası yazarın elindedir. Roger Kahane ve Georges Arnaud, Antenne 2 için hazırladıkları belgesellerinde Jacques Delaval ("Riquette") ile mülakat yaptılar. Hadisenin ertesi günü, Traves'teki yangına müdahale eden iki itfaiyeci Riquette'in barını ziyaret ederek pankartı not ettiler. Riquette neredeydi? Onlara doğrudan cevap vermedi, "Kuraklığa rağmen polis komisyonunun havai fişekleri yasaklamalarının sebebi bu!" diye güldü. Mekân sahibi, sekiz gün sonrasına kadar bunun üzerinde fazla düşünmemişti, ta ki Dijon'daki polis müfettişleri tarafından ziyaret edilene ve üç saat boyunca sorgulanana dek. Riquette yalnızca Bastille kutlamalarında Vesoul'da olduğunu söyleyen görgü tanıkları sayesinde şüpheli listesinden çıkabildi. Restoran sahibi, yangının üstünden iki sene geçse de neo-Nazi gruplardan ölüm tehditleri aldı.

31 Peiper, 1976 yılının 25 Haziran Cuma ve 1 Temmuz Perşembe günleri Fransız gençlerle daha önceki tacizkâr karşılaşmalarından yola çıkarak, sorun çıkaranların taşlar ve toprak parçalarıyla Traves'in doğusundan ya da batısından kolayca gelebileceklerini belirlemiş olabilir.

ahşap panjurlarını açmıştı. Köpekler kulübelerindeydi; yol tarafından yaklaşan herkes dikkatli gözetimlerinden geçmek zorunda kalacaktı. Önünde ise diktiği fidanlar vardı -kendisine memleketi Prusya'yı hatırlatan meşeler ve özel bir yere sahip olan ıhlamurlar. Her şey sessizdi.

Saatler önce saat 19:00'da neden gelmediğini öğrenmek için kısaca Ernst Klink'i aramıştı. İki adam kısaca konuştular. Peiper ona Motorbuch Verlag'ın yayınlayacağı otobiyografide kullanmayı amaçladığı materyalleri gönderdiğini söyledi.[32] Fakat konuşmalarının odağı bu değildi. Peiper, Klink'i Bastille Günü'nün çılgınlığı sırasında kendisiyle kalması için davet etmişti. Fakat konuşmalarının yanında, her iki adam da 1976'dan çok daha öncesini, bir başka umutsuz yaz gününü düşünüyordu.

12 Temmuz'da Ernst Klink, Jochen Peiper'ı daima yoğun duygularla anardı. O gün, çok uzun zaman önce uzak Rusya'da Kursk yakınlarında 1943'te gerçekleşen korkunç bir çarpışma sırasında Peiper onun hayatını kurtarmıştı. Klink, tanklarla dolu savaş alanında ağır yaralanmış ve ölümün eşiğine gelmişti. Çaresiz bir vuruşma sırasında Peiper, 252.2 no'lu tepenin engebeli otlaklarında umutsuz bir Rus karşı taarruzunu omzundaki bir Panzerfaust'la püskürtmüştü. Adamlarından biri bir Rus T-34'ünün üstüne atlamış ve komutanını da komutanın kendi bıçağıyla öldürmüştü. Düşman saldırısı geri çekildi ve Peiper yaralı SS çavuşu yarı tırtıllılarından birine bindirdi. SPW'yle beklemekte olan bir Fieseler Storch'a nakledildi. Ardından patlamaların yardığı gökyüzünde seyreden uçak, Klink'i doktorların kan kaybını durdurduğu bir sahra hastanesine götürdü.

Ernst Klink hayatını Peiper'a borçlu olduğunu biliyordu. Şimdiyse, Peiper'ın ihtiyacı hâlinde Traves'e gelecekti. Yine de 1976 Temmuz'unda Klink rahatsızlanmıştı; aynı savaş yarası bir kez daha kendini belli ediyordu. Zitadelle [Hisar] Harekâtı'nın son muharebesinin ardından bacağı hiçbir zaman eskisi gibi olmamıştı. Ayrıca kavurucu yaz sıcakları da yalnızca durumu daha da kötüleştiriyordu. Rahatlamak adına günlerinin çoğunu Baden civarındaki evinin yakınlarında bulunan daha serin ormanlık tepelerde geçiriyordu.

32 Planlanan kitap hakkında bkz. Peiper'ın Rudolf Lehmann'a mektubu, 6 Aralık 1975. Tamamlanmayan ve yangından kurtarılan el yazmaları, Patrick Agte'nin biyografisinin ek kısmında yayınlanmıştır, *Jochen Peiper*.

Peiper, "Evde kal," dedi. Bu bir emirdi. İkili telefonda kısaca onun ciddi durumunu tartıştı. Klink'e az önce aradıklarını söyledi. Sözleri oldukça kısa olmuştu:

"Bu gece senin için geliyoruz," dediler.

"Pekâlâ. Sizi bekleyeceğim."

Klink, arkadaşı tehdidi anlatırken sesinde hiçbir endişe belirtisi duymamıştı. Bilakis, "neşeli ve keyfi yerinde" gibi görünüyordu.[33]

BİR WAFFEN-SS KAHRAMANI MEYDAN OKUMALARDAN ASLA ÇEKİNMEZ.

33 Klink'in Peiper'la sohbeti için: *Der Spiegel,* "Pech für Ihn." Klink'in 13 Temmuz 1976'da Peiper'a katılmaktan son anda vazgeçişi için, Eckart Klink'in yazara mektubu, 16 Mart 2003. 12 Temmuz 1943 hadiseleri için, mülakat, 19 Ağustos 2003 ve Peiper'ın Klink'e mektubu, 6 Ocak 1967, Klink Evrakı.

HESAPLAŞMA

SOLUK SARI RENKTEKİ AYIN SAÔNE NEHRİ BOYUNCA UZANAN köknar ağaçlarının ve meşe dallarının arasından görüldüğü, 13 Temmuz 1976 Salı gecesi saat 21:00'dan hemen öncesiydi. Kuru akşam havasında kurbağaların vırakladığı ve cırcır böceklerinin şarkılar söylediği Fransa'daki Traves yakınlarındaydı. Küçük köye çıkan yolun boyunda Joachim Peiper, "Le Renfort" adını verdiği evinin balkonunda oturuyordu.

GÖKYÜZÜ PÜRÜZSÜZDÜ VE GECENİN HER ZAMANKİ SESLERİ dışında neredeyse hiçbir şey duyulmuyordu. Yaşlı SS, balkonunda sabırla oturuyor ve dolunay ile soluk yıldızlara her şeyden daha fazla dikkat ediyordu. Her ne kadar diğer kapıları sürgülese de batıdaki terasa çıkan kapı ve alt katta terasın batısındaki kütüphanesi ve mutfağındaki birer panjuru açık bırakmıştı. Muhtemelen evine biraz temiz hava girmesini ve hem yola hem de Ketelhut'un evine bir görüş açısı sağlamaya çalışıyordu.[1] Terasa çıktığında E. Leitz-Wetzlar marka dürbününü Cubry'ye giden yolu gözlemek için el altında tutuyordu. Daha sonra sanki devriye atıyormuş gibi yavaşça en hâkim manzaraya sahip

1 Peiper, batı terasından kütüphanesine açılan pencereyi tamamen açık bırakmasının yanında mutfağın ön güney penceresini (güneydoğu yönünde) yarı açık hâlde bırakmıştı. Müfettiş Lavaux bunu daha sonra, "Peiper'ın büyük hatası. … Eski bir savaşçı olan Peiper'ın zekâsı ve savunma pozisyonlarına dair anlayışıyla evinin ahşap panjurlarını tamamen kapatmamış olması anlaşılabilir bir şey değil. Şüphesiz, pencereden baktığında etrafı iyi görmek istiyordu. Fakat geliyor olduklarını bildiğinden aşağı yukarı, sağa sola koşuşturmak zorunda kaldı," dedi. Lavaux'tan yazara, 28 Nisan 2000.

olan balkona geçti.[2] Hava sıcaktı -Doğu Fransa için alışılmadık bir sıcaklıktı. Boğucu ve ılık akşam havasına huş yapraklarını hışırdatarak çiçek saksılarının arasından esen hafif bir yaz esintisi karışıyordu.[3] Sırtı çağlayan nehre dönük şekilde ahşap balkon korkuluklarından etrafı izlerken, ay da çevreyi ürkütücü bir şekilde aydınlatıyordu. Düşünceleri hücum ediyordu. Eşi uzaktaydı. Her ne kadar Almanya'daki arkadaşları düzenli olarak arasa da Jochen yalnızdı.

Tabii bütün telefon çağrıları dostane olmuyordu. Geçen hafta boyunca isimsiz tehditler, evini o gece yakma niyetleri olduğuna dair uyarmıştı. Onlar, Jochen'in fazlasıyla aşina olduğu yerel komünist "kahramanlar"dı. Son iki haftada, biri 25 Haziran akşamı diğeri de 1 Temmuz'da olmak üzere iki sefer tacizci birkaç genci kovalamıştı. Peiper bu tacizleri umursamama eğilimindeydi -suçlu çocukların yaptıkları en kötü şey, evine toprak parçaları atmaları olmuştu. Yine de nöbetteydi. Alman komşusundan aldığı pompalı tüfeği yakın tutuyordu -üst kattaki yatak odasından balkona açılan kapının yanına yaslamıştı. Evin doğu kısmında onun yanında oturuyordu.

Geceleyin kulaklarını olağan dışı sesler için eğitmişti -yalnızca köyden gelen uzaktaki kahkahalar ve ara sıra da yasaklı çatapatlar duyuluyordu. Nihayetinde Bastille Günü'ydü. Saatler ilerledikçe parıldayan ay tepede belirmiş, çam dallarına ve ilerideki susuz tarlalara kehribar rengi bir ışık yaymaya başlamıştı. Ormandaki mavi gölgelere doğru baktı.

Neredeyse iki yüz metre kadar batıda Alman komşusu Erwin Ketelhut, Bavyera tarzındaki geniş evinin terasına çıktı. Yumuşak ve ılık gecede, Peiper'ın evini gizleyen ormana doğru baktı. Saat 23:30'du. Her şey sakindi. Tacize uğrayan komşusu haklı olmalıydı -tehditler blöftü. Yatağa girmek üzere içeri geçti. Yaşından ve eklem iltihabından ötürü sol omzu onu rahatsız ediyor ve uykusuzluk da son dönemlerde gecelerini tatsız bırakıyordu. Bir uyku hapı aldı ve okumak için yatağına geçti.

O esnada Madam Maria Thérèse Guyot da Traves'in merkezindeki evlerinin merdivenlerinde otururken başka bir çiftçinin hanımıyla

---

2 Dürbünün konumu ve Peiper'ın 13 Temmuz 1976 gecesindeki olası hareketleri, Müfettiş Lavaux tarafından yazara sağlanan polis raporundan alınmıştır, 5.

3 Hem 13 hem de 14 Temmuz 1976'da saat 17:00'daki Vesoul'daki meteoroloji istasyonu, bulutsuz bir gökyüzü ve 29 santigrat derecelik bir hava sıcaklığıyla şartların güneşli olduğunu kaydetti -bu, Doğu Fransa için yaz ortasında dahi alışılmadık bir sıcaklıktı. "Le Temps: Région," *L'Est Républicain*, 15 Temmuz 1976.

sohbet ediyordu. Güzel bir yaz akşamı geçiriyorlardı. Gökyüzü berrak ve yıldızlarla doluydu. Köyleri o kadar mütevazıydı ki gün ortasında neredeyse hiç trafik olmuyordu, tabii geceleri de. Yine de onlar konuşurlarken birkaç arabanın geçişinden ötürü kadınlar şaşırmışlardı. Önce metal renkli bir Volkswagen, ardından on beş dakika sonra üç araçlık bir konvoy geçmişti. Ortadaki araç bir ambulanstı. Madam Guyot arkadaşına, "Ne kadar komik," dedi. "Farları kapalı sürüyor." İki kadın da omuz silkti ve iyi geceler dilediler.[4]

Yaz ortasında dahi pek çok Fransız pencereleri ve panjurları kapalı şekilde uyurlar. Küçük Traves'te de kapalı panjurlar, günlük alabalık yarışmaları için sabah saat 04:00'da Saône'a inen gürültülü balıkçılar tarafından uyandırılmamalarını sağlıyordu. Fakat Madam Guyot, bilhassa da böylesi sıcak gecelerde sokağın sesini ve temiz havayı seviyordu. Kanatlı penceresini ardına kadar açık bırakmıştı. Yatağında uyumak üzereyken yüksek sesli beş patlama duydu. Biraz ürkek şekilde yastığından doğruldu. Kendi kendine, "Ah, evet," diye gülümsedi ve başını yeniden yastığa koydu. "Bastille Günü!" Kısa süre sonra yeniden rüyaya dalmıştı.

Patlamalar, çok da uzakta olmayan Madam Madeleine Rollin'i de uyandırmıştı. Kendi kendine, "Ah, dans etmeye gitmeyen köyün gençleri şimdi de maytap patlatıyorlar," diye düşündü. Çalar saatindeki ışıldayan ibreleri tepede bir arada görünce o da tekrar uyumaya döndü.[5] Diğer iki yerel çiftçi Jean-Michel Farque ve Robert Bournon da gece yarısından hemen önce bir dizi yüksek sesli patlama duymuştu. Fakat onlar da alarma geçmemişlerdi.[6]

Büyük ulusun bir ucundan diğerine, Fransızlar gece boyunca dans etmişlerdi. Bastille'in basılması! Karanlık gökyüzüne roketler çığlıklar

4 Unger, "Les Mystères de L'Affaire Peiper." O gece bir ambulans köy boyunca ilerledi, fakat büyük ihtimalle Chantes'taki bir Fransızı almak için Echenoz-la-Meline'den geliyordu. "Traves, village traumatisé," *L'Est Républicain*, 16 Temmuz 1976. Yazar, Madam Guyot'yla 16 Ağustos 2001'de bir kez daha görüştü. Guyot, o gece köye gelen araçlar gördüğünü, fakat ne tür araçlar olduklarını artık hatırlayamadığını söyledi. "Daha sonra yüksek sesler duydum. Havai fişekler olduklarını düşündüm."

5 "Joachim Peiper avait reçu de nouvelles menaces la veille de sa mort," Grande Region, *RL*, 15 Temmuz 1976, Maurice Delaval Evrakı, ABD Ordusu Askerî Tarih Enstitüsü, Carlisle, PA.

6 Gérard Sebille ve André Moissé, "Un cadavre carbonisé découvert dans la maison incendiée de Joachim Peiper," *L'Est Républicain*, 15 Temmuz 1976.

atarak yükseliyor ve havai fişekler parçalanarak patlıyordu. Traves'te yerel itfaiyeciler, her zamanki gibi kilisenin arkasında bir bütün domuzu kızartmışlardı. Kahkahalar atılıyor ve içkiler yudumlanıyordu -bir Fransız taşralı bayramıydı. Herkes, kırmızı şarapla marine edilmiş domuz etini yemiş ve ardından tökezleyerek eve dönmüştü. Büyük kutlamanın kapsamı buydu; normalde 22:30'da atılan havai fişekler, kuraklık nedeniyle iptal edilmişti. Buna rağmen gece yarısının hemen ardından değirmen civarlarından gelen donuk patlama seslerine kimse dikkat etmemişti. Ketelhut daha sonraları bir av tüfeğine benzer bir ses duyduğunu hayal meyal hatırlayacaktı.[7] Fakat çok geçmeden uyku hapı sayesinde horlamaya başlayacaktı. Yalnızca bir cümbüştü -bu, büyük ulusal bayramdı!

Fransa kutlamalar yaparken olaylar da Jochen Peiper'a yaklaşıyordu. Nasıl başladığını kimse bilmiyor. Yine de ormanlık alandan hemen önce farları kapalı şekilde süratle ilerleyen arabalar yolun kenarına çekmişlerdi. Peiper balkonunda oturarak bekliyordu. Tel makasları batıdaki dikenli teli kesti ve karanlık figürler Le Renfort'a doğru ilerledi. Merdiven ormanın kıyısındaydı. Güneydoğudaki köpek kulübesinin yakınlarında ateşler edilmişti ve köpekler havlıyordu. Belki SS'le alay ediyorlardı, belki de yalnızca ateş edip bağırıyorlardı. Saldırganlardan biri köpek kulübesine ateş etti ve panik içerisindeki köpekler tel örgü kapıyı parçaladılar.

Karanlığın içerisinde saldırganlar evi kuşattılar, en az bir kişi doğuda ve en az iki kişi de batıdaydı -fakat muhtemelen daha fazlaydılar.[8] Meşalelerin yakıldığını ya da saldırganlarının ay ışığında evin etrafında dolaştıklarını görmüş müydü? Doğuda köpeklerine ateş eden hayalet, Peiper'ı evinin o tarafında tutarken diğerleri de batıdan ilerlediler. Ufak kalibreli bir silahtan köpeklere ve eve doğru birkaç tane 6.35 mm (.25 kalibre) mermi atıldı. Bir havalı tabancadan başka bir şey değildi, fakat raporlara göre gece için sesi yeterince yüksekti. Peiper harekete geçerek doğudaki balkonundan Remington pompalı tüfeğiyle karanlık ağaçlığa

7 Dominique Leroy, "Un singulier témoin." Le Républicain Lorrain, 17 Şubat 1987. Ketelhut, polisin 15 Temmuz 1976'daki ilk sorgusunda herhangi bir silah sesi duyduğunu reddetti. 26 Ocak 1977'de tekrar verdiği ifadesinde hikâyesini değiştirdi, fakat uykuya daldığı sırada herhangi bir köpek havlaması duymadığını ya da bir ateş belirtisi fark etmediğini iddia etti.

8 Burada verilen saldırı senaryosu, doğrudan Roger Lavaux'un yazara verdiği uzun polis teftiş raporundan alınmıştır. Service Régional de Police Judiciaire à Dijon, No. 2 400/SC, le commandement du Capitaine Pierre Marchal.

doğru sağır edici bir uyarı ateşi açtı. Parçalanan yapraklar süzülerek yere düştüler.[9] İlk başta ayaktaydı, fakat saldırganları ateş etmeye devam edince bir anda yüzükoyun uzanarak ateş pozisyonu aldı. Sağ tarafa iki el daha ateş etti; sonuncusunu kapı aralığından balkona doğru ateşlemişti.[10] Harcadığı üç merminin kovanları balkona yahut yere düşerken pompalı tüfeğinin de mühimmatı bitmişti. Peiper silahı yatak odasının girişinin yanındaki balkonun beton zeminine bıraktı, fişek yatağından hâlen dumanlar çıkıyordu. Kısa namlulu .38 kalibre Colt revolverini kemerine iliştirdi.[11] Dumanlar yükseliyordu. Evi yanıyordu! İçeri koştu.

Batı kısmında dürbünü dışarıdaki terasa bıraktığı sırada muhtemelen o tarafta bir görüş alanı olması adına verandadan kütüphaneye açılan bir pencereyi açık bırakmıştı. Saldırganları bu zayıf noktayı bulmuş görünüyordu. Alt kattaki kütüphanenin duvarlarına en az bir molotof kokteyli isabet etti, benzinin çirkin turuncu alevleri dokunduğu her şeyi anında tutuşturdu.

Saldırganlarla evin doğu kısmında kısa bir çarpışmadan sonra, sağ bacağındaki flebit kendisine ayak bağı olsa da Peiper süratle üst kattaki yatak odasından batı kısmındaki hâlihazırda yoğun bir duman bulutuyla kaplanan çalışma odasına gitti. Tabancasını çekti ve nefesini tutarak merdivenlerden aşağı doğru hızla alevlerin arasına daldı. Peiper yardım çağırabilir miydi? Alt kattaki telefon çalışır hâldeydi. Fakat kimi arayacaktı?[12] Keza yangın çıkmıştı ve hâlen saldırı altındaydı.[13] Bilakis

---

9 İşaretler, Peiper'ın saldırganların geldiği yöne ateş ettiği, fakat mermiler ağaçların tepelerine isabet ettiği için muhtemelen zarar verme niyetinde değil, saldırganları korkutmak istediği yönünde. Roger Lavaux'un yazara mektubu, 15 Kasım 1999. "Onların da serçeler gibi kaçacaklarını düşünerek havaya ateş etti." Louette, mülakat. Peiper'ın atışlarının yön ve balistikleri, Fransız balistik uzmanı Roland Thuilier tarafından incelendi, Lavaux Raporu, 6.

10 Silah, Amerikan yapımı 12 kalibrelik yarı otomatik pompalı tüfek 1940 Remington model 11'di.

11 Polis raporuna göre tabanca, 7.6 santimetre namlu uzunluğu olan ve polisler için tasarlanmış .38 Special Colt PTFA-MFD CO'ydu. Hafif avcı karabinası, mermi yatağındaki tek fişek atılmış hâlde bulundu.

12 Associated Press, "Avengers kill SS colonel in France," *The Times*, 15 Temmuz 1976. "Polis, saldırı gece yarısı başladığında telefon hattını kesmek adına hiçbir girişimde bulunulmadığından yardım istemek için herhangi bir çaba göstermemesinin garip olduğunu ifade etti."

13 Peiper'In telefonu, zemin kattaki kütüphanesindeydi. Charles Garreau, "A Traves, on ressort les fusils," *L'Est Républicain*, 24 Kasım 1976.

batı kısımdaki merdivenlere ulaştı, tabancasıyla karanlıktaki odunluğa doğru ateş ederek camlı terasa çıktı.[14] Tüfeğiyle de ateş etti. Yangın bombacıları oradan gelmiş gibiydiler. Onları korkutması gerek!

Saldırganlar kaçmış gibiydiler, fakat ev şimdi gerçekten de yanıyordu.[15] Çalışma odası alevlere teslim olmuştu -kitapları! En sevdiği koltuğu! Sıcak Temmuz güneşiyle kavrulan Le Renfort, sık çalılar ve fundalıklarla çevriliydi. Evin duvarlarına bir metreden yakın mesafeye meşe ve dişbudak fidanları dikmişti. Alevler süratle parke zemine ve ahşap mobilyalara yayıldı. Dakikalar içinde bütün ev bir meşaleymişçesine yanıyordu. Alevler vernikli ahşap kaplama duvarlara ulaşmak için yarış hâlindeydi. Tepesinde çatı makasları tutuşmuştu.[16] Sıçrayan alevlerin ortasında zihninde de bir yarış vardı: Değerli her şeyi kurtarmalıydı -bilhassa da yeni oluşmaya başlayan Malmédy taslağını![17]

Peiper, değerli evrakları iki ahşap çekmeceye ve bir bond çantasına doldurmuştu. İçerisinde hukuki ve sigorta formlarından oluşan bir keşmekeşle birlikte eski bir Fransız SS gazisinin hatıratı bulunuyordu. Taslak bir iple bağlıydı, üzerine adres yazılmıştı ve yayıncıya gitmeye hazırdı. Keza daha da önemlisi, hayatına dair kişisel eşyalar vardı: Landsberg'de idamı beklediği uzun yıllar boyunca yazılmış, çocuklarından gelen mektuplar ve ayrıca *Mein Kampf*'in eski bir nüshası. Sonuncusunun duygusal bir kıymeti vardı -düğün gününde verilmişti. Muhtemelen saldırganların geri dönmediklerinden emin olmak adına tabancasıyla birkaç el daha ateş etti. Kollarındaki çekmeceler ve deri bond çantayla yaşlı adam merdivenlerden aşağı doğru koştu ve onları bahçenin yakınlarında güvenli bir yere yerleştirmek için verandadan dışarı çıktı. Dumanı yarıp geçerek

14 Peiper'ın tabancasıyla ateş ettiği yerin yakınında, güneybatı tarafındaki bir meşe ağacının dibinde, eve yaklaşık on metre mesafede, tutuşmuş sentetik kumaştan fitiliyle yanmamış bir molotof kokteyli bulundu. Yakınlarda, .38 kalibre mermilerden birisi yerden çıkarıldı. Evi ateşe veren molotof kokteyli, batı verandasının açık penceresinden kütüphaneye atılmış gibi görünüyor.

15 Bu noktada polis raporu da net bir şey söylemiyor. Peiper, saldırganlar ayrılana değin tabancasını ve tüfeğini ateşlemiş olabilir ya da eşyalarını odunluğa bırakmak için aşağı her inişinde de karanlığa ateş etmiş olabilir. Lavaux Polis Raporu, 3.

16 Lavaux Polis Raporu, 3. Yangının yayılma şekli, Marsilyalı Henri Teisseyre ve Lyonlu René Pouillande adındaki iki uzman tarafından incelendi. Başlıca faktör, yangını hızlandırmak adına bir baca görevi gören zemin katla üst katı birbirine bağlayan merdivendi.

17 Agte'nin kitabının ek kısmından "Peiper's Own Book," *Jochen Peiper*.

kıymetli eşyalarını özenle kestiği odunlarının bulunduğu odunluğa bıraktı.[18] Yine de acelesinden ötürü bazı kâğıtlar avluya saçılmıştı.[19]

Nereye gidecekti? Ketelhut'un evine mi? Hayır. Bunun yerine yanan evine, yangının yayıldığı batıdaki verandanın hemen içerisindeki merdivenlere koştu. Birini aramak istiyorduysa artık bunun yolu yoktu; telefonun bulunduğu alt katta verandanın hemen içerisindeki kütüphanesi alevlere teslim olmuştu. Üst katta çok daha önemli şeyler vardı! Kemerinde revolveriyle eski Waffen-SS komutanı merdivenlerden çıkarak ateş cehennemine daldı. Doğu kısmında, balkonun yanındaki yatak odasından kucak dolusu kıyafet aldı ve balkona bakan yatak odası penceresinden dışarı fırlattı. Daha fazla tabanca ve pompalı tüfek mühimmatının yanı sıra .22 kalibre Anschutz karabinasının da bulunduğu batı kısımdaki kütüphanesine geri döndü.[20] Tabancasında yalnızca tek kurşun kalmıştı.

Alt kattan yükselen alevler, sıcak havadaki bütün oksijeni emiyordu. Yanan cilalı kaplamalardan çıkan zehirli duman yangına karışmıştı. Karbon monoksit yüzünden boğuluyor, keskin atmosferin içinde nefes alamıyor ve göremiyordu.[21] Altındaki katın tamamı gazyağı ve ahşap kaplamalarla birlikte yanıyordu. Keza üstündeki çatı da bir alev deryasına dönmüştü. Bir anda her şey bitti. Ağır kiremit çatı ve üst kat, bir alev perdesi olarak üstüne çöktü. Jochen Peiper yitip gitmişti.

Batıya, Cubry-lès-Soing'a giden yolda danstan dönen iki genç gece saat 01:10'da yangını gördüler.[22] İlkin turuncu parlamaları havai fişekler zannettiler. Yine de garip görünüyordu, çünkü valilik polisi olağanüstü kuru hava yüzünden havai fişekleri kesin bir şekilde yasaklamıştı.

18 İki tahta çekmece hâlen Neill Thomson'un elinde bulunuyor ve hiçbir yangın izi veya duman kokusu taşımıyor. Bu yüzden odunluğa ya yangından önce ya da yangın başladıktan hemen sonra taşınmış olmalılar.

19 Bazı raporların aksine, Peiper'ın kurtardığı bazı evrak ve malzemeler bahçeye saçılmış vaziyetteydi ve bu da yangın sırasında alelacele taşındıklarına inanılmasına yol açtı. "Bunu kendi gözlerimle gördüm." Polis müfettişi Roger Lavaux'tan yazara, 28 Nisan 2000. Kıyafet yığını ayrıca yangının ertesi günü çekilen ve *L'Est Républicain*'de yayınlanan fotoğraflarda da görülebiliyor.

20 Lavaux Polis Raporu, 7.

21 Yangının detayları için bkz. Lavaux Polis Raporu, 3.

22 Gençler Velle-le-Châtel'dendiler ve Traves'te başkanı uyandırmak için durdular. Daha sonra hadiseyi polise bildirdiler: "Les policiers recherchent une R 16 blanche," *L'Est Républicain*, 22 Temmuz 1976.

Yaklaşan gençler, bir Bastille kutlamasından ziyade yanan evle karşılaştılar. İlk başta Traves'e doğru keskin bir çığlık attılar ve ardından alarm verdiler. Kısa süre sonra köy siren sesleriyle inliyordu. Saat 01:15'ti. Sirenler Madam Rollin'i bir kez daha uyandırdı ve o da uykulu bir şekilde sokaklara dökülen diğerlerine katılmak üzere geceliğiyle birlikte alelacele evden çıktı. Batıda gökyüzüne yükselen alevler görülüyordu. Birisi, "Peiper'ın evi yanıyor!" diye bağırdı.[23]

Doğruydu. Traves'in gönüllü itfaiyecileri gelip de çayıra benzeyen tarlayı geçerek eve ulaştıklarında, Le Renfort cayır cayır yanıyordu. Teğmen Raymond Obriot komutasındaki on bir yılgın itfaiyeci, eskimiş ekipmanlarını yerleştirdiklerinde yangın pompasının çalışmadığını fark ettiler.[24] Yapabilecekleri tek şey, hortumu evdeki cılız bir bahçe musluğuna takmaktı ki böylesi bir aleve pek bir etkisi olmazdı. Saat 01:40'a değin cehennem villanın çoğunu yutmuştu. Buna rağmen yanmaya devam ediyordu.

Otuz beş dakika sonra Vesoul'dan bir başka itfaiyeci grubu geldi. Alevlerin korkunç ısısı ve gecenin kuru sıcağı yüzünden yaklaşamadılar. Nihayetinde çağlayanları yangının üstüne boca ettiklerinde çok geç kalmışlardı -doğu balkonu hariç ev tamamen yanmıştı. Pompalar kapatıldığında geriye yalnızca kararmış blok duvarlar kalmıştı.

İtfaiye ekipleri geldiğinde olay yerine ulaşan ilk isimlerden biri Raymond Louette olmuştu. Çiftçi, traktörünün üstünde geçirdiği günler neticesinde üşütmüş ve Bastille'in arifesinde üst katta uyumuştu. Temiz hava alabilmek adına panjurları açtı. "İnsanların evin dışında

---

23 *RL*, 15 Temmuz 1976, a.g.e. Yıllar sonra yazar, Farque'u konuşturmayı başaramadı. Gergin bir arabulucu, "Yalnızca sıradan bir çiftçi," dedi. "Size konuşmayacak."

24 29 Temmuz'da Traves'ten on iki itfaiyeci gözaltına alındı ve kapsamlı şekilde sorgulandı. Adamların yangın söndürme ekipmanlarını sabote ettikleri ve Le Renfort'un tamamen yanmasına yol açtıkları yönündeki şüpheler sürdü. Grubun son üyesi 30 Temmuz saat 11:00'da salıverildi. Bu, gönüllülerin başı Mösyö Raymond Obriot'yu kızdırdı. Yine de basın, tıpkı polis gibi ithamlarını sürdürüyordu. Obriot istifasını sundu ve Traves'in gönüllü itfaiyecileri bir süreliğine görevlerini bıraktılar. Gerçek sorunun bakımsızlık ve pas olduğunu söylediler. Diğer itfaiyecilerin de Vesoul'dan geç gelmeleri, muhtemelen Bastille arifesindeki şenliklerden ötürüydü. Bununla birlikte bugün dahi, yangın söndürme ekipmanlarına olası bir sabotaj, resmi polis raporunda da ihtilaflı olmaya devam ediyor. Lavaux Polis Raporu, 19-20. Bunun kaynağı da Haute-Saône İtfaiye Departmanı'nın ekipmanları incelemesiydi: M. Francis Courtejoie ve Jean Bernard 29 Temmuz 1976'da incelediler. Nihayetinde ise Lavaux, Traves itfaiyecilerinin suç ortaklığı yapmadıkları çıkarımında bulundu. Mülakat, 12 Temmuz 2002.

heyecanlı bir şekilde konuştuklarını duyduk," dedi. "Bizi uyandıran yerel rahipti. Telaşla yola çıktık. Oraya ulaştığımızda itfaiyeciler hâlihazırda olay yerindeydiler." İtfaiyeciler tankerin yönünü değiştirebilmek için alandaki çit direklerini söktüler, fakat ekipmanları kendilerine çok fazla zorluk çıkarıyor gibiydi.[25]

Köyün diğer sakinleri de merayı çiğneyerek alevlere doğru ilerlediler, bazıları pijamalarının üstüne yağmurluklarını giymişti ve alevler asık suratlarını donuk bir kırmızı renge bürüdü. Polis Müfettişi Roger Lavaux, Dijon'daki evinde gece 03:00'da aldığı şaşırtıcı bir telefonla uyandı: Peiper'ın Traves'teki yerinde yangın vardı. Küçük Fransız köyüne ulaşabilmek için alelacele evinden ayrıldı, olay yerine saat 06:00'ı biraz geçerken vardı. Yol sapağına geldiğinde "gecenin içinde yükselen alevlere" tanık oldu. Eve ulaştığında hâlen cayır cayır yanıyordu. Orası, dedi, "çok, çok sıcaktı." Yanan evin etrafına saçılmış kâğıtlar ve kıyafetler vardı. Vesoul Jandarma Komutanı Yüzbaşı Pierre Marchal ve Scey-sur-Saône'dan gelen diğer yedi jandarma hâlihazırda olay yerindeydiler. Düzinelerce araba arazinin yanına park etmiş hâldeydi ve şok içerisindeki bir seyirci kalabalığı oluşmuştu.

Fakat olay yerindeki Roger Lavaux için alevlerin bir kaza olmadığı çabucak anlaşılmıştı. Raymond Louette, polisin dikkatini evden yaklaşık on metre ötede bulduğu gazyağı ile doldurulmuş ve içine bir Dacron bez parçası sıkıştırılmış boş bir bira şişesine -patlamamış bir mühimmat- çekti. Onda ilgi çekici bir şey vardı: Şişeye yerel bir çiftçinin düğümünü yansıtan tarzdaki bir sicimle bağlanmıştı. Evden biraz daha uzakta, dikenli tellerin kesildiği yerden pek de uzak olmayan bir yerde bir Jerri konservesinin metal üst kısmı bulundu. Onun yakınlarında bırakılmış bir çift tel makası ortaya çıktı. Biraz daha ileride de garip bir şekilde sıkıştırılmış ve katlanmış yarısı boş bir naylon poşet vardı -içinde toz mavisi Gauloises paketi ve henüz içilmemiş altı sigara bulunuyordu.

Peiper'ın iki av köpeği Timm ve Tamm hiçbir yerde bulunamadılar. Ertesi gün Cubry yakınlarında ortaya çıkan Timm, çenesine isabet eden 6.35 mm'lik bir mermiyle yaralanmış ve bir diğer mermi de başını sıyırmıştı.[26] Küçük saçma, Timm'in çenesinden çıkarıldı. Bunun

25 Louette, mülakat, 16 Ağustos 2001.

26 "Deux heures pour capturer les chiens," *L'Est Républicain*, 16 Temmuz 1976. Drahthaar cinsi iki köpek, yaralı olanın bir veterinerce tedavi edildiği St. Adrian'daki hayvan barınağı tarafından yakalandı. Timm ve Tamm, Cubry-Chantes'tan

dışında köpekler iyiydiler. Sabah olduğunda enkaz hâlen için için yanmaya devam ediyordu. Ketelhut'un Peiper'a ödünç verdiği Remington Sportsmaster güneydoğu balkonunda bulundu. Peiper'ın evin batı ucunda bıraktığı dürbünler keşfedildi. Yarı otomatik pompalı tüfekten birkaç el ateş edilmişti; balkonun altındaki bir meşe ağacının dibine üç boş kovan düşmüştü.

Yapılan detaylı incelemelerde mülkün güney sınırındaki dikenli tel çitlerin bir değil iki yerde kesildiği ortaya çıktı. Lavaux, mülkün batı kısmındaki odunluğun yakınlarında evraklarla dolu iki ahşap çekmece, bir bond çanta ve Peiper'ın Malmédy hakkında tamamlayamadığı taslağını buldu. Birkaç kadın kıyafeti avluya atılmıştı.[27] Evraklar arasında kimlik belgeleri, sigorta poliçeleri, tıbbi kayıtlar, tamamlanmamış bir taslak, *Mein Kampf*'ın bir nüshası ve eşine son arzuları ile vasiyetnamesi yer alıyordu. Cezbedici bir şekilde, *Mein Kampf*'ın son sayfalarında Adolf Hitler'in bizzat yazdığı bir ithaf bulunuyordu.[28]

LAVAUX KANITLARI DERT EDİNMİŞTİ; YÜZ KÜSUR İZLEYİCİYLE birlikte işlerin düzgünce yapılıp yapılmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Eşyaların alındığı belliydi. Müteakip günler asistanlarıyla birlikte kanıtları bir araya getirdi. Sarkan ağaç dallarını parçalayan kurşun izlerine dair kanıtlar buldular: Yukarıya doğru birkaç el ateş edilmişti. Geceleyin saldırganlarını fark edemeyen, fakat köpeklerince uyarılan eski SS albayın havaya uyarı ateşi açtığı ortaya çıktı. İlk atış köye doğru güneydoğuya, ikincisi ise yüzükoyun pozisyondan yukarıya, ağaçların üzerine doğru atılmıştı. Üçüncü ve son atış ise bariz bir şekilde yatak odasından balkona açılan kapıdan, neredeyse direkt doğuya doğru ateşlenmişti. Elindeki bütün pompalı tüfek fişeklerini tüketmiş ve karanlıkta yeniden doldurmaya uğraşmamıştı. Bunun yerine .38 kalibre

---

Traves'e değin iki saat boyunca kovalandı. İronik şekilde, 15 Temmuz saat 15:00 sularında sahiplerinin yanmış harabesinden yaklaşık beş yüz metre mesafede M. Hubert Viscardi tarafından yakalandılar. Peiper'ın eşi, 14 Temmuz'un ardından köpeklere sahip olmak istemedi; Peiper'ın sevgili köpeklerini polise miras bıraktı.

27 Müfettiş Lavaux'un yazar tarafından yapılan mülakatı, 15 Mayıs 1999.

28 İlkin Sigurd Peiper, *Mein Kampf*'ın nüshasını istemedi ve tekrar düşünüp 16 Temmuz 1976'da iadesini talep edene değin kitap polisin elinde kaldı. Hitler'in ithafı, "Peiperların evlilik günleri vesilesiyle," şeklindeydi. Hinrich Peiper'dan yazara, 7 Mayıs 2000.

tabancasını ve belki de av tüfeğini alarak içeri girmişti. Çünkü hâlihazırda ev yanıyordu.

Evin yanmakta olan batı tarafına koşan Peiper, orada alevleri gördü ve saldırganlarını püskürtmeye çalıştı. Tabancasını birkaç kez karanlığa, saldırganların alev bombaları attıkları odunluğa doğru ateşledi. Güneybatı terasından dokuz metre mesafede bir mermi bulundu.[29] Tabancanın altı mermisinden beşi ve evin o kısmındaki av tüfeği de bir kez ateşlenmişti.

Dışarıda ise müfettişler, köpek kulübesinin ahşap kalaslarından birine saplanmış küçük bir 6.35 mm'lik saçma buldular. Yakınına aynı türden iki boş kovan saçılmıştı ve zemine sıçrayan kan izleri vardı.[30] Küçük silahin köpeklere ateşlendiği bariz bir şekilde ortadaydı. Peki Peiper neredeydi?

İlk ışıkla ve için için yanan külleri soğutan suyla birlikte soruşturma için daha fazla ipucu toplanabildi. İlk kanıtların ortaya koyduğu gibi yangını çıkaran şeylerin birkaç ev yapımı yangın bombası olduğu belli oldu. Muhtemelen bunlardan ikisi batı kısımdaki teras tarafından, zemin kat penceresinden içeri atılmıştı. Külleri tarayan Polis Müfettişi Lavaux ve Yüzbaşı Marchal, silahlara, boş kovanlara ve acıklı şekilde kömürleşmiş bir figüre rastladılar.

Lavaux bedeni binanın alt katında, yanan kütüphanenin sol köşesinde bulduğunda karanlık figür hâlen mavi alevler içerisindeydi. İlkin Lavaux ve itfaiyeciler onu, neredeyse küllere ve kararan kiremitlere gömülü bir köpek kalıntısı sandılar. Figür bir bedendi -yanmış, küçülmüş ve kömürleşmişti. Tamamen yanarak tanınamayacak hâle gelmişti.[31]

---

29 Lavaux Polis Raporu, 7.

30 Suç mahallindeki ayrıntılar, Polis Müfettişi Roger Lavaux'un tasvirinden alınmıştır, yazarca yapılan mülakat, Dijon, 15 Mayıs 1999. Ayrıca yazara gönderilen mektuplar, 20 Temmuz ve 15 Kasım 1999. 6.35 milimetrelik kovanların diğer benzer silahlarla karşılaştırılması herhangi bir eşleşme sağlamadı: Ceccaldi'nin kanıtı, Lavaux Raporu, 9. Ketelhut'un polise yaptığı ilk açıklama: "Bir savaşçıydı. Bu durumları gayet iyi bilirdi. İsteseydi, kendisini rahatlıkla savunurdu. Fakat kimseyi öldürmek istemediğini düşünüyorum. Bütün bu dramadan bıkmıştı. Bana bu hadisenin Paris ile Doğu Almanya arasındaki ortak bir çaba neticesinde ortaya çıktığını söylemişti." *France Soir,* "Ce soir, je serai mort." 17 Temmuz 1976.

31 Bugün Lavaux, 1976'da cesedin zamanında teşhis edilmesine ve akabindeki tartışmaların kısaltılmasına imkân sağlayacak DNA testlerinin bulunmayışından yakınıyor. Bedenin konumu: Lavaux'tan yazara, 28 Nisan 2000.

O sırada Erwin Ketelhut da diğer herkesle birlikte olay yerine geldi.[32] Lavaux kömürleşen bedeni dürterken, kalabalığın içinden Bavyeralının sesi duyuldu. Cesedin başı bir greyfurt büyüklüğündeydi ve gaddarca bir ifade bırakıyordu. Ketelhut bir cüretle, "O Peiper," dedi, "yalnızca minyatür hâle gelmiş." Lavaux hiçbir şey söylemedi ve tüten bedeni incelemeye devam etti. Kollar yoktu, yalnızca gövdeydi. Rahip kararmış şeklin gerçek olmadığını, en azından bir beden olmadığını düşünmüştü. Bununla birlikte kalabalığın arasında Peiper'ı yıllar içerisinde Traves'teki herkes kadar iyi tanımış mandıracı Raymond Louette de vardı:

> Ben oraya vardığımda rahip ateşin başındaydı. Yanan evde Peiper'ın bedenini gördüm. Sanki küçülmüş bir kara kömür gibiydi. Yatakta yatıyordu. Yatak yandığı için yaylarının üzerindeydi. Cesedin yanında mavi bir alev vardı. Onu söndürmek için tırmıklamaya devam etseler de alev belirmeye devam etti. Onu el arabasıyla götürdüler. Kafatasının şeklini gördüm ve o Peiper'ındı. Onu her gün görüyordum. Karakteristik bir profili vardı.[33]

Lavaux, bir kanepe ya da koltuğun ortaya çıkan yaylarında yanmakta olan kömürleşen formun yakınlarında kullanılmamış mühimmatın yayıldığını fark etti. Zula aşağıda, oturma odasının batısında Peiper'ın kütüphanesi olan yerde bulunmuştu. Müfettişler kitaplığın kalıntıları arasında kullanılmamış on üç kutu .38 kalibre mermi buldular. Yakınlarında bir kutu pompalı tüfek fişeği de pencereye bakan yanmış masanın üzerine yayılmıştı. Tuhaftır, mühimmat bir molotof kokteyli kalıntılarından pek de uzakta değildi.

Peiper'ın cesedini teşhis etme zorluğu, bütün hadise için büyük bir sorun teşkil ediyordu. Vesoul'daki başsavcının şok olan yardımcısı

---

32 Köy rahibi herkesle birlikte geldi, fakat kömürleşmiş formun insan dahi olmadığını düşündü. "Polis bana hassas olup olmadığımı sordu. 'Hayır,' dedim. Evin içine bakmama müsaade ettiler. Ceset bir el arabasına konulmuştu. Ondan etkilenmedim. Sanki kolları olmayan kömürleşmiş bir odun parçası gibiydi. Bacakların alt kısımları da kayıptı. Bir insandan ziyade terzi mankeni gibi göründüğünü düşündüm. Yapay görünüyordu. Yanmış bir odun parçası gibi alıp çarşafa sardılar. ... Onun bir beden olduğunu düşünmüyorum. Mankene benziyordu." Louis Ducros, yazarca yapılan mülakat, 16 Ağustos 2001.

33 Louette, mülakat.

Robert Finielz'in becerisini aşıyordu. Paris polisinden yardım istedi.[34] Zaman içerisinde Fransız yangın ustası René Pouillaude, kütüphanedeki teras penceresinden ve merdivenlerin yakınından gazyağının yaktığı kalıntıları incelemeyi başarmıştı. Yangın bombası patlamadan ve alevlere dönüşmeden hemen önce sekmiş gibi görünüyordu.

Kömürleşmiş insan kalıntılarının altında Anschutz tüfeği bulundu. Aynı civarda yanan bir tabanca ve paslanmaz çelikten yapılma Heuer saat vardı.[35] Kararmış beden, kömür olan evin güneybatı köşesinde, hemen terastan girilen yerdeydi. Peiper'ın saati tam olarak 01:00'da, çalışma odasındaki yanan seramik saat ise bundan yedi dakika sonra durmuştu.[36] Lavaux rahatsız edici bir soruyu cevaplamaya çalışıyordu: Peiper hâlen oldukça formda bir adamdı. Evden neden kaçmamıştı? Ya da kaçmış mıydı?

Vesoul Jandarması, Alman ev sahibinin olay yerini terk etmiş olabileceğinden şüphelenerek en sevdikleri izci köpeği Edo'yu harabeye getirdi. Şayet Peiper hâlen civardaysa, polis Edo'nun onu bulabileceğinden emindi. Sabahın erken saatlerinde, yangının ardından René Bourgeois, köpeğe evdeki bazı kıyafetleri koklatarak kayıp adamın kokusunu almasını sağladı. "Fransa'nın en iyi izci köpeği" harabeleri anında terk etti ve çayırı çapraz bir şekilde geçerek Ketelhut'un evine doğru yöneldi. Köpek onları dikenli tellerin kesildiği yere götürmüştü. Edo yolun kenarında bir daire çizdi ve duraksayarak burnunu çekti. İz, Ketelhut'un evinin balkonundan pek uzağa gitmemişti. Bu yeterince garipti.

Köpeği tekrar eve getirdiler ve Edo yine izi takip ederek yolda durdu. Birkaç saat sonra tekrar denediler ve yine aynı yolu takip etmişti. Bütün bunların manası neydi? Bir araba, Peiper'ı kaçırmış mıydı?[37] Ya da Alman komşusuna mı sığınmıştı? Açık sözlü köy rahibi Ducros'a göre, bunların hepsi zekice bir kaçış anlamına geliyordu. "Peiper,

34 Lavaux, mülakat, 15 Mayıs 1999.

35 Lavaux Polis Raporu, 7. Peiper'ın Heuer saati pahalı bir modeldi (takriben 5.000 Dolar). Bu yüzden ya hediye edilmişti ya da Almanya'da çok kazandığı Max Moritz günlerinde almıştı.

36 Kol saatiyle duvar saatinin durduğu zamanlara ve ilk silah seslerinin duyulduğu zamana dayanarak, Peiper'ın 14 Temmuz 1976'da saat 00:40 ile 01:00 arasında, yangının saatleri durdurmasından önce öldüğü anlaşılıyor.

37 Dominique Leroy, "La mise en scène," *Le Républicain Lorrain*, 16 Şubat 1987. Ayrıca, Lavaux'dan yazara, 15 Kasım 1999. Ayrıca, Lavaux Polis Raporu, 5.

insanların ona bu kadar aptalca bir şekilde ulaşmaları için fazla kötücül ve zor bir adamdı." Fakat, dedi, kimse onu dinlemek istemedi.[38]

Fakat Müfettiş Lavaux'ya göre ilk kanıtlar, alevlerin ilk kattan ikinci kata hızlı bir şekilde ulaşması adına merdivenlerin bir baca görevi gördüğü için, yangının yayılma hızının Peiper'ı şaşırttığına işaret ediyordu. Peiper, yangının en kuvvetli olduğu kütüphane bölümünden yayılan zehirli dumana mağlup olmuş gibi görünüyordu.[39] Daha fazla tabanca mermisi almak için yanan odaya döndüğünde mi ölmüştü? Orası, evin batı ucuydu. Hâlen ateş mi ediyordu? Yanan çatı üzerine mi çökmüştü? Fakat polisin daha geniş bir açıdan bakarak sorduğu soru şuydu: Peiper'ın evini ateşe veren molotof kokteylini kim atmıştı?

Ertesi gün, 15 Temmuz'da Yüzbaşı Marchal ve Müfettiş Lavaux tarafından sorgulanan Ketelhut, kaçamak cevaplar veriyordu. "Genç bombacılar," tahmininde bulundu. Ona göre saldırganlar Peiper'ın evine Saône Nehri üzerinden bir kayıkla ulaşmışlardı. Bu mümkün olsa da polis, hipotezi doğrulayacak hiçbir şey bulamadı.[40] Fakat Lavaux'a göre Ketelhut ketum ve kurnazdı. İlkin, Fransızcayı sağlıklı bir iletişim kurabilecek kadar bilmediğini iddia etmişti. Daha sonra Alman bir tercüman getirildiğinde ise çok daha güvenilmez görünmeye başladı. Lavaux, "Bizden bir şey saklıyor gibi görünüyordu," çıkarımında bulundu.[41] Ketelhut'un "tekneyle gelen suikastçılar" senaryosu ise, yalnızca belki de bir şeyler görebilmek adına orada olan bir adamın, açıklama yapma cazibesine karşı koyamayışıydı. Fakat Ketelhut kundakçıların karayoluyla geldikleri yönündeki daha sıradan bir açıklamaya neden

---

38 Rahip Louis Ducros, yazar tarafından yapılan mülakat, 16 Ağustos 2001. "Onun öldürüldüğüne asla inanmadım çünkü olay yerine ulaştığımda bir tarafta Peiper'ın kıyafetlerini ve Peiper'ın kaçtığı yöne koşan polis köpeklerini gördüm. ... Bunu daima söyledim. ... Polise de, herkese söyledim." Hikâyesinin neden hiç yayınlanmadığı soruldğunda Ducros, Vesoul'daki *L'Est Républicain* gazetesi hakkında olumsuz görüşler ifade etti. "Sahtekârlar," dedi. O sonbaharda Peiper'ın hâlâ yaşadığını iddia eden bir muhabir Ducros'tan alıntı yaptı: "Traves: un village à l'heure allemande," Marianne Lohse, n.p., 17 Eylül 1976.

39 Dr. Michel Durignon'un çıkarımı, Lavaux Polis Raporu, 10.

40 Martin, L'Affaire Peiper, 14. Görüşülen ve adının açıklanmasını istemeyen yerel bir tanık, saldırganların bir kısmının Sâone Nehri'nden bir veya birkaç tekneyle geldiklerinin kesin olduğunu söyledi. Bu, doğrulanamayan, fakat polisin de hiçbir zaman bir ihtimal olarak göz ardı etmediği bir iddia.

41 Müfettiş Lavaux, yazar tarafından yapılan mülakat, Dijon, 16 Kasım 2013.

inanmamıştı? Öyle olsaydı, onları görmüş olması gerekeceği için miydi? Ketelhut'un ertesi gün Almanya'ya giderek Traves'e iki hafta boyunca gelmeyişi, bu konuya daha fazla şüphe katıyordu.

Haber, 14 Temmuz 1976 sabahı saat 07:00'de radyoda patlayınca basın da olaydaki yeri için sıraya geçti. Muhabirler, bu hadise dışında neresi olduğu bilinmeyen köye gün boyunca akın etti. Önce Vesoul'den, sonra Paris'ten ve son olarak Almanya'dan gelmişlerdi. Her biri, bu büyük hikâyeyi çözmek için deliye dönmüştü. Traves'in endişeli belediye başkanı Ernest Rigoulot, köyünü yutmakla tehdit eden bu olumsuz şüpheleri savuşturmaya çalışıyordu. Açıkça, "Köyümüzdeki hiç kimsenin Peiper'la bir sorunu yoktu," dedi.[42] Fakat bunun bir önemi yoktu. *France Soir*'ın ön sayfa manşetinde, "Bir SS İnfaz Edildi" yazıyordu.

22 Haziran'da Peiper'la Traves'teki evinde röportaj yapan gazeteci André Moissé, gece saat 02:00'da patronu Gérard Sebille'den şaşırtıcı telefonu aldığında uyuyordu. "Peiper'ın evi bir saattir yanıyor!"[43] Haber, onu gün daha ağarmadan uykulu gözlerle arabasıyla Traves'e yönlendirmişti. Kaotik olay yerine herkesle birlikte 14 Temmuz sabahı ev hâlen tüterken ulaşmıştı. Marc Paygnard da gelmiş, Yüzbaşı Marchal kesilmiş dikenli telleri incelerken ve itfaiyeciler de tüten harabeye su püskürtürken fotoğraflarını çekmişti. Tatilin sonuna doğru *L'Affaire Peiper* kontrolden çıkmıştı. Akşamüzeri boyunca çok daha fazla gazeteci gelmeye devam etmişti. Jandarma, meraklı kalabalığı geride tutmakta zorluk çekiyordu. Kamuoyunda bir gümbürtünün kopması da yalnızca bir gün almıştı. Savaşın yaraları bir kez daha açılmıştı.

Olayı duyan pek çok kişi, Peiper gibi "eski kurt" bir SS'in bu kadar kolay öldürülüp öldürülemeyeceği konusunda şüpheye düşmüştü. Ne de olsa cesedi belirleyemeyişleri yüzünden "bütün facia bir gizem hâline gelmişti."[44] Yine de Peiper'ı tanıyanlar son bir çarpışmanın izlerini görüyorlardı. Peiper'ın cesedinin altında bulunan revolverin haznesinden beşi boştu -ateşlenmişlerdi- ve tüfekten de tek bir .22 kalibre mermi

42 "En attendant des expertises approfondies Le mystère 'Peiper' jette le trouble in Haute-Saône," *L'Est Républicain*, 19 Temmuz 1976.

43 Moissé, mülakat. Moissé, 14 Temmuz'da Fransa'nın batı kıyısı açıklarındaki Île de Ré'ye tatile çıkmayı planlıyordu, fakat Peiper hadisesinin yayınlanması gerektiğinden hadiseden 3 gün sonra gidebildi.

44 "Le mystère du SS Peiper reste entier," ve "L'ancien lieutenant de Peiper menacé de mort," *L'Est Républicain*, 17 ve 18 Temmuz 1976.

atılmıştı.[45] Peiper öldüğünde iki silah taşıyordu. Facia, Başkan Rigoulot'u ele geçirmişti. Gazetecilere hüzünlü bir şekilde, "Alevler tarafından yutulana dek ateş etmeye devam etti," dedi. "İşte o öyle biriydi."[46]

Bir Alman gazi daha da acı konuşmuştu. Peiper'ın, adını vermek istemeyen bir arkadaşı, "Bu adamın trajik, talihsiz ve mahvolan hayatını incelediğinizde, elinizden yalnızca soğukkanlı sitemler etmek gelir. 1945'te kafasına sıkmalıydı!"[47] 14 Temmuz 1976'nın ironisini de kimse anlamamıştı. Peiper'ın Dachau'daki mahkeme salonunda idama mahkûm edilişinin üzerinden otuz yıl geçmesine neredeyse iki gün kalmıştı. Bu sırada Almanya'daki HIAG ve SS'in savunma mekanizmaları Peiper'ı bir şehit olarak gösterme çabalarına girişmişlerdi. 1936'da SS Junkerschule'den sınıf arkadaşı ve en eski yoldaşlarından biri olan Rudolf Lehmann, ailenin sessiz kalmalarına yönelik isteklerine yanıt veriyordu. Fakat bu istekler bile ortalığı ayağa kaldırdı.

Eric Kernmayr, sağcı *Deutsche Wochen Zeitung* üzerinden Lehmann'ın sessizliğini eleştiriyordu. Lehmann, Kernmayr'a kimsenin artık "SS kahramanları ve buna benzer saçmalıklar" hakkında hiçbir şey duymak istemediğini söyledi. Lehmann Leibstandarte'yle uzun süre savaşmış olsa da Kernmayr buna izin vermeyecekti. Avusturyalı, "Sizi LAH'daki sempatik bir SS olarak görüyordum ve o zamanlar size hayrandım," diye yazdı.

> Şimdi sizden bu sözleri duyuyor ve meraka düşüyorum, yani şu an artık "kahramanlığa ve buna benzer saçmalıklara" inanmıyor musunuz? Sevgili Bay Lehmann, sizin komutanız altında binlerce insan "böylesi saçmalıklar" için değil, askerlik yeminlerine güvenerek can verdiler.[48]

---

45 Müfettiş Lavaux, revolverden ateşlenen mermilerden birini odunlukta buldu. Yazara gönderdiği mektup, 20 Temmuz 1999. Ayrıca, Lavaux Polis Raporu, 4.

46 "Die Mörder von Oberst Peiper," *National Zeitung*, No. 30, 23 Temmuz 1976.

47 *Bild am Sonntag*, a.g.e. Hinrich Peiper, babasının sonuna değin ateş eden tek kişi olduğuna yönelik Rigoulot'un basite indirgemesine itiraz etti. Bkz. "Greuelmärchen aus dem Krieg," No. 34, *Der Spiegel*, 16 Ağustos 1976.

48 BA-MA, HIAG Arşivleri, B 438, V/320 Kernmayr'ın Lehmann'a mektubu, 15 Temmuz 1976. Kernmayr'ın Nazi geçmişini yüceltiği Avusturyalı aşırı sağcı gazeteciliği sürdürürken ABD istihbaratıyla savaş sonrası giriştiği istihbarat entrikaları hakkında arka plan için: NA, RG 319, Araştırmacı Sorgulama Raporları, IRR Erich Kernmayr, XE 189259.

Traves'teki hadiseler, savaşı eski SS'lerin dünyasından bile bir kez daha gözler önüne getirmişti.

YANGINI MÜTEAKİP GÜNLERDE, KÖMÜRLERİN ARASINDA İÇİN İÇİN yanan cesedin hakikaten de Peiper'a ait olup olmadığına ilişkin spekülasyonlar sürüyordu. Gazetecilerin gözde söylentisi, kömürleşen cesedin kurnaz SS albayın kaçmadan önce yanan eve getirdiği zavallı bir ayyaş olduğuydu. Teori, köpek kulübesinin yakınında bulunan kanın, evi ateşe veren saldırganlardan Peiper'ın yaraladığı ve evin içine sürüklediği birinin olduğu şeklinde devam ediyordu. Ailesinin tazminat talep etmesini sağlayacak sigorta belgelerini bir kenara attıktan sonra başka bir yerde özgür bir hayat yaşamak adına aceleyle araba ya da tekneyle yola çıkmıştı. Yoksa Ketelhut polis sorgusundan sonra niçin ortadan kaybolsundu? Muhtemelen Peiper'ı gizlice götürmüştü!

Hadisenin üzerinden iki gün geçmişken bir gazete, "Hitler'in muhafızı, SS Albay Peiper Hayatta ve Kaçıyor" şeklinde sansasyonel bir manşet atmıştı.[49] Bulunan cesedin göğsündeki yara izi üzerinden bir başka hipotez oluşturuldu. Bildirilmemiş bir firari olarak hayattan bıkan Peiper, kendisini kalbinden vurmuştu.[50] Bu tür söylentiler, cesedin kimliği tespit edilene dek durdurulamadı.

Artur "Kaj" Keser'in kız kardeşiyle birlikte İsviçre'de bulunan Peiper'ın eşi, trajik hadiseyi Dr. Benno Müller'in Bad Krozingen'deki ofisinden gelen telefonla öğrendi.[51] Resepsiyonist kendisini acil şekilde çağırdığında Müller bir ameliyatın ortasındaydı. Resepsiyonist araya

---

49 "Has the SS killer escaped his avengers again?" Michael Brown, Paris, *Daily Express*, 16 Temmuz 1976. Sorunun bir kısmını, yanlış bir şekilde resmi soruşturmanın parçası olduğunu iddia eden bir sivil çıkarmıştı: "Henüz emin olamayız, fakat cesedin Peiper'a ait olmadığına ilişkin işaretler var."

50 Yves Maréchal ve René Guillois, "Peiper n'a pas éte assassiné il s'est suicidé," *Ici Paris Hebdo*, Temmuz 1976. Haftalık Paris gazetesinin ortaya attığı teori, ilk otopsinin kurbanın göğsünün ortasındaki darbenin kurşun yarasından değil, kiremit veya ahşap kiriş gibi ağır bir nesnenin düşmesinden kaynaklandığı ortaya çıkarmasıyla süratle reddedildi. Lavaux'dan yazara, 28 Nisan 2000.

51 Müller, mülakat, 18 Mayıs 1999. "Peiper 12 Temmuz'da eşinin ertesi gün bizi ziyaret edeceğini söyledi. Sigurd Basel'deki bir hanım arkadaşını ziyaret etmek istedi ve bize uğramadan gitti. Bize arabasıyla 13 Temmuz sabahı geldi. Ciddi bir konuşmamız oldu. Durumuna bakıldığında araba kullanmaması gerektiğini, fakat eşinin bu konuda oldukça ısrarcı olduğunu söyledi."

girerek, doktorun arkadaşı Jochen Peiper, dün akşam öldürülmüş dedi. Bir arkadaşı da Münih'ten az önce aramıştı; bütün radyolar haberi geçiyordu.[52] "Çarşaf gibi bembeyaz olan" Benno Müller telefonu aldı ve Basel'i aradı. Kısa süre sonra Sigurd Peiper hattın diğer ucundaydı; Benno haberi verdi.

Derin bir şok geçiren Sigurd süratle, 14 Temmuz akşamı oğlu Hinrich'le buluştuğu Müllerlerin Kara Orman'daki evlerine gitti. Ertesi günün şafağından hemen önce Hinrich'in kayınbabası onları aldı ve Fransa'ya hareket ettiler. Üç kişi, perşembe sabahı Vesoul'daki polis amirliğine gri metalik bir Mercedes 380 SE'yle ulaştı.

Sigurd, soğukkanlılığın vücut bulmuş hâli gibiydi. Muhafazakâr giyimi, özenle şekillendirdiği saçları ve güneş gözlükleriyle vakur bir duruş sergiliyordu. Oğluyla el ele yürüyordu. Her ikisi de kendilerini soruşturma hâkimi Daniel Clerget'le görüşecekleri Vesoul'a götürmek için bekleyen polis aracına götürülürken herhangi bir duygu emaresi göstermemişlerdi. Kısa süre sonra Le Renfort'ta bulunan cesedin kömürleşmiş kalıntılarını incelemek üzere girdikleri adli tabip ofisine donuk bir yüzle geçtiler. Görecek neredeyse hiçbir şey yoktu; kararmış kadavra yalnızca yarım metre boyundaydı. Sigurd, iyi bir Fransızcayla sessizce konuştu. "Bunun benim kocam olduğunu söylemek tamamen imkânsız. Bana gösterdiğiniz şeyi tespit etmem söz konusu bile değil. Bu, dehşet verici."[53]

---

52 Hinrich Peiper trajediyi hukuk bürosunda, baldızı olayın haberlere çıktığını söylediğinde öğrendi. Kayınbabasıyla birlikte Bad Krozingen'deki annesiyle buluşmak için Benno Müller'in evine gitti. Ertesi gün annesiyle Traves'e gitmeden önce geceyi orada geçirdiler. H. Peiper, mülakat, 5 Mayıs 1999. Ayrıca, yazara gönderilen mektup, 7 Mayıs 2000. Sigurd 13 Temmuz'da yakın arkadaşı, Mercedes Otomotiv Şirketi'nin efsanevi basın müdürü Artur "Kaj" Keser'in kız kardeşiyle kalmak için Stuttgart'a gitti. Wieselmann, mülakat, 17 Haziran 2004.

53 *Bild am Sonntag*, a.g.e. "The Death of Joachim Peiper," otopsi detayları için, *After the Battle*, No. 40, 1983, 47-53. İncelemeler, bedenin ciğerlerindeki duman izlerini ortaya çıkardı. Bu da kurbanın yangın başladığında hâlen hayatta olduğunu gösteriyor. Görünen bir kurşun yarası yoktu, fakat beden o kadar kötü yanmıştı ki başka yaralar olup olmadığını tespit etmek imkânsızdı. Peiper'ın diş kayıtlarıyla sınırlı bir karşılaştırma yapılabilmesine olanak sağlayan alt çenenin bir kısmı sağlamdı. Peiper kaçar mıydı yoksa karşı koyar mıydı? Sigurd Peiper, 15 Temmuz'da soruşturma hâkimi Daniel Clerget'e, "Şayet kocam saldırıya uğradıysa kendisini savunmuştur," dedi. Dominique Leroy, "La Mise en scène," *Le Républicain Lorrain*, 16 Şubat 1987. Sigurd Peiper kalıntıların kimliğini teşhis edemese de

Yakın polis koruması eşliğinde Sigurd ve Hinrich Peiper, jandarmaların hevesli gazetecileri oradan çıkarmalarıyla birlikte saat 15:00'te eve ulaştılar. Küllerin arasında bir şeyler ararlarken bir yandan da yas tutan Sigurd ve oğlu, yanmayan birkaç eşya aldılar ve orada yalnızca yarım saat kaldılar. Sigurd müfettişlerin izahatlarını dikkatle dinledi. Polise, "Kocam bir saldırı bekliyordu," dedi. "Çok fazla tehdit alıyorduk! Son telefon onu gerçekten ürkütmüştü. Benim ve kızımızın ayrılmamızı istedi."[54] Her ne kadar açıkça söylenmediyse de Sigurd Peiper, eşini terk ettiği yönündeki spekülasyonlara içerlemişti.[55] Peiperlar başka bir şey söylemediler, sabırla Vesoul'daki karakola gittiler ve polis kordonunun güçlükle zapt ettiği gazetecilerle konuşmayı reddettiler. Polisin göstereceği bir şey daha vardı.

Peiper, kaderi hakkında bir önseziye sahip gibiydi. Odunluğun yanına bırakılan çekmecede yığılı belgeler arasında eşine, "Tanıdığım son ve en cesur yoldaş," dediği kadına yazdığı son bir mektup vardı.[56]

Traves, 22 Haziran 1976

Benim Sigim,

Geçmişin hayaletleri bir kez daha peşimde olduğundan ve bütün işaretler büyük yolculuğa sizden önce çıkacağımı gösterdiğinden -azgın kalabalıkların aptallığına bir çare bulunamadığını biliyoruz- sana bir kez daha her şey için teşekkür etmek istiyorum: Bana harika bir yoldaş oldun ve ben, sana daha endişesiz bir hayat sunamadığım için üzülüyorum.

---

kocası olduğundan şüpheleniyordu -ki bu, cesedin Almanya'ya iadesi için attığı hızlı adımlarla da açıkça ortaya konan bir gerçek. Gérard Sebille, André Moissé ve Hubert Paruit, "L'épouse de l'ancien colonel SS ń a pas pu indentifier le corps calciné de la maison de Traves," *L'Est Républicain*, 16 Temmuz 1976.

54 Sigurd Peiper'ın Fransızca ifadesi – "Je ne peux absolument pas dire s'il s'agit de mon mari"- ve Traves'teki soğukkanlılığı için bkz. Jacques Buob, Richard Cannavo, Charles Garreau ve Lucien Pinchon, "Ce soir, je serai mort," *France Soir*, 17 Temmuz 1976.

55 Sigurd Peiper'dan Fritz Kosmehl'e, 1 Kasım 1978. "Basının her yerde yazdığı gibi senin de Jochen'i terk ettiğime ya da onun beni göndermesini sağladığıma inanmandan korktum. Fakat durum böyle değildi. Kız kardeşime 13/14 Temmuz'da Basel'e planladığım gezime ilişkin ta ay başında bilgi vermiştim. Şayet kendimi göndertmiş olsaydım, yanıma kesinlikle bizim için önemli olan belge ve evrakları alır, yalnızca bir gecelik eşyaların olduğu bir çantayla yola çıkmazdım."

56 J. Peiper'dan Willis Everett'e, 14 Temmuz 1946, *Willis Everett Evrakı*, Atlanta.

Bu yüzden son düşüncelerim, senin güvenliğin ve selametin için. İlkini sigorta ve emekli maaşından elde edeceksin, ikincisini de umuyorum ki Münih bölgesinde bulacaksın.

Traves'i satmanın yanlış olduğunu ve kiralamanın daha iyi olacağını düşünüyorum. Çocuklar düşük seviyedeki bakım maliyetleriyle ve zaman zaman da işlerle ilgilenmeliler. İyi günlerde bu bakir doğa parçası -şu anki zulme rağmen- bir bağlantı görevi görüyor ve kötü günlerde de sığınak sağlıyor. İleride, sen de peşimden geldiğinde Traves'i yalnızca üç çocuğumuza değil, aynı zamanda Bettina Wieselmann'a da miras bırakmanı yürekten istiyorum. Beni, taraftarlarımızdan daha iyi anladı ve buraya onlardan daha bağlı.

Köpeklerim ise yalnızca birkaç iyi yıla sahipler ve onlara, onları bulmayı umduğum Ebedi Av Sahasına eşit derecede iyi ve tamamen beklenmedik bir geçiş diliyorum.

Cenazemin, yakılmam ya da artık her neyse, bir duyuru yapılmaksızın yalnızca ailemin katılımıyla ya da yoldaşlarımın en az maliyetle gelebilecekleri yerde yapılmasını rica ediyorum.

Müsaadenle sana sarılayım, güzel Bavyera'da birkaç kaygısız ve sağlıklı yıl daha yaşayayım, evliliğimizin birlikte geçirdiğimiz güzel saatlerini sayayım.

–Jo[57]

Mektup, Traves'teki sorunların ta en başında yazılmıştı. Yerel Fransız Komünistler istiflerini bozmamışlardı. André Vuillien omuz silkerek, "Yanmış bir ev ve kadavra, hepsi o," demişti. "Bu, eski albayın başka bir yere gitmesi ve uğraştığı gizemli işleri sürdürebilmesi için özenle hazırlanan bir oyun değil mi?" Peiper'ı eski SS subaylarından oluşan ve Nazilerin geri dönme umutlarından hâlen vazgeçmeyen gizli bir

57 Jochen Peiper'dan Sigurd Peiper'a, 22 Haziran 1976. "Jo", Sigurd Peiper'ın eşi için kullandığı sevgi dolu bir hitaptı. Bu önemli mektubun kopyasını Neill Thomson temin etmiştir. Peiper mektubu kurtarmış ve diğer evraklarla birlikte ahşap çekmecelerin içine yerleştirmişti. Ertesi gün polis tarafından olay yerinden alındı. Lavaux, mülakat, 15 Mayıs 1999. Peiper'ın eşi, yerel polisin bu kafa karıştırıcı olaydaki çabalarından ötürü minnettardı; yanan evin mahzeninde kalan bütün şarapları ve özel bir değeri olmayan bir dizi diğer yanmış eşyayla birlikte jandarmalara hediye etti. Mektup, 1976 Haziran'ında Traves'te düşmanca bildirilerin yapılmasının ertesi günü tarihliydi.

örgütün kaynağı olmakla suçluyordu.[58] İsim vermeden arayan birkaç kişi, entrikanın iç yüzüne sahip olduklarıyla övünüyorlardı. Bazıları da bunu intikam isteyen İtalyan bir komando timinin yaptığını söylerken, diğerleri de Fransız direnişçiler, Baader Meinhoff çetesi ya da muhtemelen bir İsrail muharebe takımı olduğunu söylüyordu! Hatta biri, ODESSA'daki gizemli bir grup emekli SS subay grubunun teveccühüyle Peiper'ın şu an Güney Amerika'ya gidiyor olduğunu dahi iddia etti. Orada Martin Bormann'a katılacakmış![59] Belki de bütün bunlar *Escape from Colditz* veya okuyucularını hâlen savaş sürüyormuş gibi düşündüren Leon Uris'in romanlarının toplumu şartlaması ya da hayal gücü neticesinde ortaya atılmıştı. Bazıları belli ki ne affetmiş ne de unutmuştu.

Gelen çok sayıdaki tuhaf aramaların arasından bir tanesi polis müfettişlerinin dikkatini çekmişti. Paris gazetesi *L'Aurore*'a gelen aramada bir Fransız, kömürleşmiş formun Peiper olduğu konusunda ısrarcıydı. İntikamcılar adındaki bir Komünist grup olayı üstleniyordu:

> Peiper hadisesini biz yaptık. Bu bir uyarıdan daha fazlası. İntikamımız yalnızca Fransa'da saklanan Nazileri hedeflemiyor.[60]

Garip bir şekilde, o çılgın haftada Peiper, eski Nazileri avlayarak kendilerine bir kariyer inşa eden karı koca Serge ve Beate Klarsfeld gibi

---

58 James Goldsborough, "Body in Ruins of Ex-SS Officer's Home Puzzles French," Associated Press, Paris, 16 Temmuz 1976.

59 Aşırı senaryoların bir örneği için bkz. *Express*, "The Secret Life of Hitler's Guard," 16 Temmuz 1976, Paris ve "Affaire Peiper," *New Society*, 22 Temmuz 1976. Bu makalelerde Peiper, bir Nazi James Bond gibi suikastçılarından birini öldürmüş ve adam yanarak tanınmaz hâle gelmişti. Daha sonra Peiper, İsviçre'de kilit altında tutulan savaş sırasındaki ganimetlerle finanse edilen ve SS Hauptmann Hans-Alfred Zimmer tarafından yönetilen "Mannheim Çevresi" adındaki titizlikle hazırlanan bir uluslararası SS ağının kontrolünü ele almak için kaçtı. Diğer bilgilere göre Peiper, karanlık bir emekli SS subayları grubunun üyesiydi: *Die Spinne* - Örümcek, olağanüstü Nazi komandosu Otto Skorzeny tarafından organize edilmişti.

60 "French Study Apparent Slaying of Former Nazi," *New York Times*, 18 Temmuz 1976 Pazar, ayrıca "Pech für Ihn," *Der Spiegel*, No. 30, 19 Temmuz 1976. Bununla birlikte Vesoul'daki polis soruşturması, Peiper'ın mülkünün yakılmasından sorumlu olan İntikamcılar ve direniş üyelerini göz ardı etti. Saldırının, Fransız direnişçilerin işi olamayacak kadar beceriksizce olduğunu öne sürdüler. Yıllar sonra, Paris teşkilatından bir polis, gazeteci Roger Martin'e itirafta bulunarak kapüşonlu üyelerden birinin kimliğinin tespit edildiğini ve Grand Hôtel'in üçüncü katındaki basın toplantısının düzmece olduğunu söyledi. Martin, *L'Affaire Peiper*, 63.

müdafiler buldu. Traves'teki saldırganlar, "Hâlihazırda topluma olan borcunu ödemiş bir adamdan borç toplamaya çalıştılar," diyerek buna karşı çıktılar.[61] Traves'ten yaşlı bir kadın da bu duyguyu paylaşıyordu. Müfettişlere, "Savaşta burada Almanlar vardı," dedi, "ve onlar da tıpkı onun gibiydiler -insanları infaz edip diğerlerini de sınır dışı ederlerken -buna erkek kardeşim de dahil- oldukça titiz davranıyorlardı. Fakat biz her şeyin bittiğini düşünmüştük. Bir savaşı sonsuza dek sürdürmenin hiçbir manası yok."[62]

Fransız hukuku, Peiper vakasında olduğu gibi ceza davalarında oldukça katıdır. Savcılar, polis ve yargıçlar dava kapanana kadar ya da üzerinden bir asır geçene kadar hiçbir bilgiyi ifşa edemezler. Vakadaki otopsi raporu kamuya hiçbir zaman açıklanmadı ve ilk somut kanıtların yokluğu, hevesli basının büyük ölçüde yardımıyla söylentilerin artmasına yol açtı. "L'Affaire Peiper"ın üzerinden geçen dokuz ayın ardından 10 Fransızdan 9'u hâlen SS albayın kurnazlık yaptığına inanıyordu. Kendisi yerine talihsiz bir kurbanın bedenini yanması için eve yerleştirip ortadan kaybolmuştu. SS Houdini'siydi![63]

Peiper'ı iki sene önce keşfeden hırdavatçı Paul Cacheux özür dilemedi. "Böyle bir adamın Fransa'da yaşamaya çalışması düşünülemez -beş yıl boyunca Alman botları topraklarımızı çiğnedi. Bugün olsa aynı şeyi yine yaparım."[64] Bir muhabire Peiper'ın hayatta olduğu konusunda güvence verdi ve evde yananın "vicdanına eklenen bir başka cinayet" olduğunu söyledi. O esnada Alman gazeteleri bu kadar ümitli değildi. *Frankfurter Allgemeine,* ölenin Peiper olduğunu ve yerel otoritelerin onun aldığı ölüm tehditlerini bildiklerini söylüyordu. Peiper tehditler aldığı sırada hattın diğer ucunda Fransızca konuşanlar olsa da Alman

61 Goldsborough, "Body in Ruins of Ex-SS Officer's Home Puzzles French." Klarsfeld, "Peiper, suçlarının bedelini on yıl hapisle ödeyen nadir Nazilerden biriydi," dedi.

62 Michael Brown, "Is Colonel Peiper of the SS dead or alive?" *Daily Express*, Ağustos 1976.

63 Macar asıllı Amerikalı sihirbaz Harry Houdini, zincire bağlı olarak girdiği ve üzerine kilitlenen sandıktan kurtulduğu numarasıyla ün yapmıştır. Houdini, günümüzün İngilizce konuşma dilinde sihirbaz, eli çabuk, ortadan kolayca sıvışan anlamlarında kullanılmaktadır. (ç.n.)

64 Robert Daley, "Aftermath: A Mystery and a Symbol," *San Francisco Chronicle*, 14 Kasım 1976, B-7. İroniktir, Paul Cacheux da Peiper'ın hayatını kaybettiği günün tam yirmi sene sonrasında, 14 Temmuz 1996'da ölecekti.

gazeteleri kargaşanın kaynağı olarak temkinli şekilde Doğu Berlin'i işaret ettiler. Hatta Frankfurtlu muhabirler olay yerindeki senaryoya dair bir kehanette bile bulundular: "Katiller ulusal bayram gecesi sırasında dört araba ve bir ambulansla olay yerine ulaştılar. Köy sakinleri onları gördüklerini ve saydıklarını beyan ediyorlar ... fakat cesedi henüz belirlenemedi ve bu yüzden yetkililer tereddütlü cevaplar vermeyi sürdürüyor."[65] Birkaç gün sonra yayınlanan başyazılar ise daha da suçlayıcıydı: "Onu canlı canlı yaktılar." Fransız otoriteleri koruma görevlerini kasıtlı olarak ihmal mi ettiler? Alman gazeteciler, "Kamuoyunun gözünde bu kadar mükemmel ve sistematik hazırlanmış bir siyasî cinayet oldukça nadirdir," sonucuna ulaştılar.[66]

Kömürleşen kalıntılardan kesin bir teşhis yapılabilir miydi? Polis, kararmış insan kalıntısını yakından inceledi. Yalnızca kol ve bacağın bedende kalan kurumuş kısımları vardı; çoğunluğu neredeyse altmış santimetre uzunluğundaki küçülmüş bir gövdenin yanmış kalıntısıydı. Yirmi dört saat içinde Vesoul'daki başmüfettiş Daniel Clerget, teşhise yardımcı olacak uzmanları getirmek üzere harekete geçmişti. Prestijli Fransız adli tıp uzmanı Profesör Pierre-Fernand Ceccaldi 16 Temmuz'da Paris'ten Vesoul'a uçakla hareket etti ve beraberinde Lyon'dan Henri Teisseire ve Marsilya'dan Pouillaude'ı getirdi. Korkunç bir yangına kurban gidenlerin teşhisi konusunda uzmandılar. O cuma saat 16:00'da otopsi başladı.

Ekibin lideri Profesör Ceccaldi, Fransız adli kriminolojisinde hâlihazırda büyük bir isimdi -Paris Adli Kimlik Laboratuvarı'nın prestijli direktörüydü. Bir araya getirilen yetkinler, Fransız Cumhuriyeti'nin yüksek mevkilerinde L'Affaire Peiper hakkında duyulan endişenin açık bir göstergesiydi. Yetenekli ekip Vesoul hastanesi morgunda kapsamlı bir incelemeye başladıklarında beklentiler de yüksekti. Çok sayıda

65 "Untergrundorganisation droht mit Tötung deutscher Kriegsverbrecher," *Frankfurter Allgemeine*, 16 Temmuz, 1976, 5. "Komünistler doğal olarak cinayeti sözlü olarak kınasalar da karalama kampanyasını kendilerinin başlattığını unutuyorlar."

66 Karl Jetter, "Der Mord an Joachim Peiper und sein politisches Ziel," *Frankfurter Allgemeine*, 19 Temmuz 1976, 2. "Peiper'ın sınır dışı edilmesi için kışkırtmalar, Doğu Berlin'den gelen ipuçlarıyla adım adım belgelenebilir. Posta Hizmetlerindeki Union CGT üyeleri, onun Almanya'yla yazışmalarını ve gizli telefon numarasını teslim etti."

fotoğraf çekildi, röntgen kesitleri alındı ve uzun bir inceleme gerçekleştirildi. Yine de "uzun ve titiz bir analizin" ardından bile üç uzman kömürleşen formun teşhisinin imkânsız olduğuna karar verdiler. Form hakkında söyleyebilecekleri tek şey hiçbir kurşun bulunamadığı olmuştu.[67] Tahminlerine göre yangın, dökümhane sıcaklıklarına, yani 1.400 santigrat derecenin üzerine çıkmıştı.

Pek tabii polisin elindeki delillerde başka sorunlar da bulunuyordu. Peiper'ın kendisine bu kadar bağlı köpekleri niçin Le Renfort'tan kaçmış ve Cubry'ye ulaşana dek durmamışlardı? Yanan binadan kaçıyor olsalar da köpekler efendilerinin yakınlarında bulunmaya çalışırlar. Fakat şayet Jochen arabayla kaçmış olsaydı, köpekler de onu kovalarlardı.

Ayrıca zaman meselesi de vardı. Peiper'ın Ketelhut dışında en yakın diğer komşusu Jean-Michel Farque yaklaşık 500 metre mesafede oturuyordu ve 14 Temmuz gece yarısının ardından on beş dakika boyunca 6 el silah ateşlendiğini duyduğunu düşünüyordu. Kısa süre sonra üç el daha atıldı, fakat silah sesleri birkaç dakika içerisinde sona ermişti. Peiper'ın kol saati ve mutfaktaki saatin ikisi de yaklaşık 01:00 civarlarında evin yandığını gösteriyordu -ikisi de o saatte durmuştu. Soru şuydu: 00:15'teki ilk silah sesleriyle 01:00'da her şeyi yutan yangın arasındaki kırk beş dakika boyunca neler olmuştu? Molotof kokteylleri atıldıktan hemen sonra Peiper'ın atışlarının suikastçıları korkutup kaçırdığını düşünürsek, bu uzun bir zaman demekti. Harekete geçmesi için en azından yarım saati vardı.

Kâğıtlar ve belgeler odun yığınının yanına oldukça düzgün bir şekilde yerleştirilmişti, fakat diğerleri sanki Peiper onları aceleyle taşımış gibi etrafa saçılmıştı.[68] İlkin yangınla mücadele ettiği ya da alevlerle boğuşurken bir yandan da kağıtları aceleyle taşıdığı daha mantıklı görünüyor. En azından teorinin bu kısmı ihtimal dahilindeydi, çünkü bazı kâğıtlar verandayla odunluk arasındaki yere saçılmış vaziyetteydi. Ne de olsa camlı verandanın hemen dışındaki, hüsrana uğrayan yerel itfaiyecilerin nihayetinde kullandıkları çalışır hâldeki bahçe musluğundan habersiz olamazdı. Belki de yangına müdahale edemedi; onun yerine yanan evin batı kısmından tabancasıyla ateş etti ve belgeleri güvenli

67 "Le mystère du SS Peiper reste entier," *L'Est Républicain*, 17 Temmuz 1976.

68 Roger Lavaux'tan yazara, 28 Nisan 2000.

bir yere taşımak için birden fazla giriş çıkış yaptı. Saldırganlarını uzak tutmayla mı meşguldü? Tam olarak ne yaşandı?

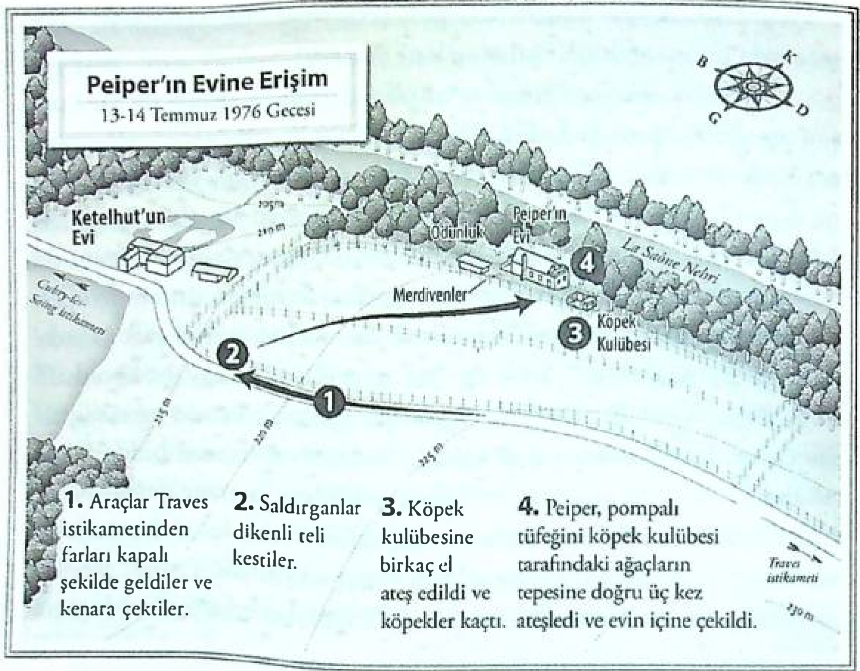
Kesin olan tek şey Peiper'ın vurulmadığıydı; otopside ne bir kurşun ne de kurşun izi bulunamamıştı. Otopsi uzmanları, göğsünün ortasında bulunan deliğin bir mermiden ötürü değil, vücudun üstüne düşen bir şeyden kaynaklandığı sonucuna ulaştılar. Cesedin kürek kemiği kırılmış olmasına rağmen uzmanlar bunun nasıl olduğunu da anlayamadılar. Pek tabii basın, saldırganların Peiper'ın üstesinden geldiklerini, onu içeri yerleştirdiklerini ve üzerine benzin dökerek yaktıklarını düşündükleri sert bir boğuşma gerçekleştiğini hayal ediyordu.[69] Polis daha yavan bir açıklama yapmıştı: Omuz, vücudu yere düştüğünde ya da çatı üzerine çöktüğünde kırılmıştı. Yangının hiddeti, kömürleşen kadavranın kimliğini belirlemek adına kıymete değer çok az kanıt bıraksa da, bu kanıtların en önemlisi, kömürleşen üst çenenin sol kısmında bulunan tek bir sağlam ikinci azı dişiydi. Otopsi raporu, bu dişin yalnızca elli beş yaşından daha büyük bir erkeğe ait olduğunu belirleyebildi.[70] Şüpheciler, Peiper'ın genişçe sırıttığında oldukça bariz şekilde ortaya çıkan altın dişinin gizemli bir şekilde kaybolduğu gerçeğini de büyük oranda açıklamış oldular.

Daha doğru bir tanımlama, Peiper'ın diş kayıtlarını gerektiriyordu. Yardım için Peiper'ın eski dostu ve Ardenlerden yoldaşı Dr. Ardt Fischer'la iletişime geçildi. Peiper Fransa'ya taşındıktan sonra onun Münih'teki dişçisi olmuştu. Esasen Fischer, erken teşhis girişimlerine yardımcı olmak için birkaç kez teşebbüste bulunmuş, fakat Fransız yetkililer ilgisiz kalmışlardı.

---

69 Peiper'ın saldırganlarıyla göğüs göğüse çarpışması içi bkz. Gérard Sebille ve André Moissé, "Identification difficile du cadavre de la maison Peiper," *L'Est Républicain*, 17 Temmuz 1976.

70 Anonim bir kaynak, otopsi raporunu yazara temin etti. Kayıtlara göre ceset öylesine feci bir şekilde yanmıştı ki ölümüne sebebiyet veren yaralar mı yoksa darbeye bağlı yaralar mı olduğunu belirlemek imkânsızdı. Tek gerçek kanıt, üst çenenin ufak bir bölümüydü. Dijon'un Polis Müfettişi Roger Lavaux, yazara kafaya ateş edildiğine dair hiçbir kanıt bulunmadığını açıkladı. Yazar tarafından yapılan mülakat, 15 Mayıs 1999. Ayrıca bkz. "L'ancien colonel SS Joachim Peiper est mort asphyxié," *L'Est Républicain*, 3 Eylül 1977. Kayıp altın dişe ilişkin bir teori de ateşte eridiğiydi. Altın 1.000 santigrat derecede eriyordu ve ateş 1.400 dereceye yaklaşmıştı. André Moissé, *L'Est Républicain*,6 Temmuz 1986.

Son Dakikalar

5. Kitaplık penceresinden içeri atılan en az bir alev bombası evi ateşe verdi.

Balkon

Yatak Odası

Salon

Kütüphane

Teras

Avlu

Köpek Kulübesi

Odunluk

Basamaklar

6. Peiper merdivenlerden aşağı indi ve terastan odunluk yönüne tabancasını ateşledi.

7. Değerli evrakları odunluğa taşıdı.

8. Yatak odasına döndü ve balkondan kıyafetleri attı.

9. Merdivenlere ulaşmak için üst kattaki kitaplığa koştu, fakat alevler tarafından yutulmuştu

Peiper'ın dişçisi, Jochen'i en son 1976 Mart'ında görmüş ve hastasının bir sene önce, 1975 Şubat'ında röntgenini çekmişti. "[Peiper'ın] Eşi aradı ve cesedin teşhisine yardımcı olup olamayacağımı sordu. Ona, 'Onu teşhis edebilirim çünkü elimde onun ağız ve çenesinin röntgeni var,' dedim."

> İki gün sonra bir Fransız dedektifi ve bir Alman polisi ofisime gelerek onun ağız kayıtlarını ve röntgenleri aldılar. Elimde Peiper'ın çenesinin röntgenleri vardı ve bir gün birkaç kişi aniden ofisime gelerek onları aldılar. Bir kopya daha yaptım. Onlara araştırmaya yardımcı olmak için gönüllü olarak gelip teşhis edebileceğimi söyledim, fakat bir daha asla gelmediler.

Fischer kuşkuya düşmüştü. "O bedenin Peiper'a ait olduğu asla kanıtlanamadı. ... Çene niçin parçalanmıştı? Beden neden parça parça kesilmişti?"[71] Arkadaşı Benno Müller de hadisenin resmi versiyonuna inanmıyordu. Peiper'ın evinin yanacağını gördüğünde intihar ettiğine inanıyordu.[72] Ne de olsa vücudunun altında .38 kalibrelik bir revolver bulunmuştu ve gömülmeden önce kafasının Almanya'ya asla iade edilmediğine dair söylentiler vardı. Pek tabii ki bu doğru değildi. Polis Müfettişi Lavaux, yazara kafanın önemli bir delil olarak bir süre ellerinde tutulduğunu, fakat otopsi raporunda olduğu gibi özel incelemelerle de açıkça görülebilecek bir kafadan vurulma izi taşımadığını söyledi.

71 Arndt Fischer, yazar tarafından yapılan mülakat, 15 Mayıs 1997. Yıllar geçse de otopsiyle ilişkili olaylar hâlen Fischer'ın kafasını karıştırıyordu. Pek çok olağandışı şeye dikkat çekti. "Beden tamamen doğranmıştı. İlk otopside baş kayıptı. Yalnızca bir azı dişi vardı ve o da ortadan ikiye kesildi." Almanya'daki otopsi, Institut für Rechtsmedizin'den adli tıp profesörü Wolfgang Spann tarafından yapıldı. Spann, *Cold Surgery* adında bir kitap yazdı, fakat vakadan hiç söz etmedi ve konuya dair aleni bir şey asla söylemedi. Kadavra Fransa'dan geldiğinde başı yoktu. Daha sonra gönderildi, fakat bölünmüştü; Fischer'a kimlik tespiti için verilen tek diş ortadan ikiye kesilmişti. "Cesedin Peiper'a ait olduğu hiçbir zaman ikna edici şekilde kanıtlanamadı."

72 İntihar da soruşturma başında düşünülen bir teoriydi. Bir dizi SS hayatını 1945 Mayıs'ında bu şekilde sonlandırmıştı ve bazıları da Peiper'ın bir başka girişimle karşı karşıya kalmak yerine hayatını evinin yanan harabelerinde sonlandırdığını iddia etti. Gérard Sebille, André Moissé ve Hubert Paruit, "L'épouse de l'ancien colonel SS ń a pas pu identifier le corps calciné de la maison de Traves," *L'Est Républicain*, 16 Temmuz 1976.

Peiper'ın oğlu, sürmekte olan skandalın potansiyelinin farkındaydı. *Die Welt* gazetesine, "Netleştirmek adına," dedi, "Fransız otoritelerini acele ettirmeye çalışmadık, çünkü babamın ölümünün ardından sapkın suçlamaların sürmemesi adına mutlak bir keskinlik olması gerekiyor," dedi.[73]

Yine de şüpheler dağılmamıştı. Bastille Günü'nden bir önceki akşam Benno Müller, Peiper ile telefonda konuştuktan sonra eşine arkadaşının bunalmış göründüğünü söylemişti. Peiper'ın oğlu Hinrich de 1976 yazında babasının ruhsal açıdan bocaladığına inanıyordu. Altmış bir yaşındaki babası hakkında, "Fiziksel açıdan güçlüydü," diyordu, "fakat mental açıdan paramparçaydı. Her şeyin bir kez daha başladığını fark etmişti." Jochen Peiper çok sevdiği Traves'teki evini terk etmezdi. Keza geçmişini de atamazdı. Dr. Müller, kendi ölümüne dek arkadaşının ölümünü kabullenememişti. Bugün Peiper'ın oğlu, babasının infaz edilmekten ziyade kendisini savunurken öldüğüne inanıyor. Bu, hadisenin kişisel olarak kabulünü yansıtan, zamanın aşındırdığı bir görüş.[74] Yıllar sonra durumu bir aile dostuna şöyle açıkladı:

> Fransız otoritelerinin kimliği belirsiz kişilere yönelik soruşturmaları hâlen sürüyormuş gibi görünüyor. Bununla birlikte günün birinde bunu sessizce durduracaklar. Peki niçin? Bu, babamı geri getirmeyecek. Suçlular yakalandığında ve dava açıldığında ismi yüceltilmeyecek. Sempati ve kamuoyu, kurban için değil suçlular için oluşacak.[75]

Traves'teki yaşam da durulmamıştı. Chez Néné'deki ilk günlerde yerel balıkçılar, Pernod içmek için boş yer bulmakta zorluk çekmişlerdi. Yer şimdi, halkın ağzından herhangi bir şey öğrenmeye çalışan hevesli basın mensupları tarafından işgal edilmişti. Başkan Rigoulot, uğuldayan basına, "Bir gün burada yaşamayı seçtiği için hepimizin

73 Kahl, "In München wird das Rätsel um Joachim Peiper gelöst."

74 Lavaux, Müller ve H. Peiper, mülakatlar. Hinrich, babasının ölümünü Traves'te beklediği olasılığını kesin şekilde reddediyor. Oğlu yazara, "Başlangıçta babamın kasten öldürüldüğü hakkında konuşuyordum, fakat şimdi onun kasıtsız olarak öldürüldüğünü söyleyebilirim (*Mord/Totschlag:* manslaughter [kasıtsız öldürme]).

75 Nachlaß Ernst Klink, BA-MA, Hinrich Peiper'ın Klink'e mektubu, 25 Haziran 1979.

üzüleceğini biliyordum," dedi.[76] Söylediği her şey manşet olabilirdi. Rigoulot konuştukça, al yanakları daha da kızardı, Almanla önceki arkadaşlığını rahatlıkla unutmuştu:

> Geçen Salı gecesi yaşananlar bizim için sürpriz olmadı. Joachim Peiper'a bir şeyler olacağı kesindi. Çok sayıda ölüm ve evini yakma tehditleri aldı. Şahsen ben, onun ülkeyi terk etmesi gercktiğini anlaması için uğraştım. Bu yalnızca o yanlış yaptığı için değil, aynı zamanda bizim huzurumuz içindi. Kesin olan bir şey var: Bunu yapanlar bizim sakinlerimiz değiller. Onların iyi organize bir grup oldukları kesin. Maquisards'ın [Direniş Hareketi] eski üyelerince savaşın öcünü almak için yapılmış gibi görünüyor. Geçmişte çokça acı çeken insanların sağlam bir nefret duymaları bence gayet normal.[77]

BAŞKAN NE DERSE DESİN, TRAVES ASLA AYNI OLMAYACAKTI.

---

76 Michael Brown, *Daily Express*, 16 Temmuz 1976.

77 Adı tespit edilemeyen gazete kupürü, Neill Thomson arşivleri, bir nüshası yazarın elindedir.

Yirmi Dördüncü Bölüm

GEÇMİŞİN HAYALETLERİ

JOCHEN PEIPER'IN SÖZDE ÖLÜMÜNÜN ARDINDAN GEÇEN BİR YIL içerisinde yüzlerce insan Traves köyüne geldi. Bütün bu kargaşa da neyin nesiydi? Turistlerle dolu Volkswagen minibüsleri küçük sokaklara yayıldı ve köyün meraklılarını hafta sonları bir araya getirdi. Seyyar satıcılar dondurma ve patates kızartmaları satarken, genç erkekler de ellerinde kameralarla hatıra eşyalar bulabilmek için yanmış evin etrafında geziniyorlardı. Trafik sıkışıklığı yüzünden traktörler köyün dar sokaklarında ilerleyemez hâle gelmişti.[1] Marazi bir karnaval varmış gibiydi.

Başkan Rigoulot, SS albayın Valhalla'ya gidişini gördüğü için tebrik mektupları alırken, bir yandan da kendi boğazını kesmesi için içinde jilet bulunan mektuplar da geliyordu. Rigoulot, "Ona gitmesini söyledim," demeye devam etti. "Gitmek istemedi. Onun için zor bir dönemdi."[2]

1 Charles Hargrove, "Sightseers Flock to Look at SS Man's Wrecked Home," *The Times*, 19 Temmuz 1976. "Gezginlerle dolu arabalar, belki de ölmemiş olan eski SS Albay Joachim Peiper'ın yanmış evine bir göz atmak için bu hafta sonu Haute Saône'daki küçük Traves köyünde bir araya geldiler." Ayrıca bkz. "La maison incendiée transformée en lieu d'excursion dominicale," *Dernière Nouvelles d'Alsace*, 19 Temmuz 1976. Martial Rigoulot, yazar tarafından yapılan mülakat, 15 Ağustos 2001. "Ertesi gün köyden kimse geçemedi."

2 *Der Spiegel*, "Trauriges Nachspiel," 15 Temmuz 1977. Rigoulot: "Bütün hadise köyü mahvetti, eski yaraları açtı ve kedere sebep oldu. ... Hesap sormak isteyen bazı köylüler olduğunu düşünenler olsa da ben buna inanmıyorum. Bütün bunların arkasında bence Komünistler var –onun kayıtlarını ifşa edenler onlardı- çünkü Komünistler Fransa ve Almanya arasındaki siyasi anlayışı bozmak ve Ortak Pazar'ı yıkmak istiyorlar.

Ağustos 1976
Sayın Başkan,

Köyünüzde muhterem yabancılara sunduğunuz konukseverlik için tebrikler. Wehrmacht'ın kahramanı, ünlü Albay Joachim Peiper'a suikast düzenlediler. Bu suç, kaynağını meşhur Cacheux gibi bazı lanet direnişçilerden alıyor.

Fakat korkmayın, henüz her şey bitmedi. Bu sadece başlangıç. Albay Peiper'ın intikamı alınacak! Piç komünistleriniz ve Direniş savaşçılarınıza da sıra gelecek. ... Köyünüz yakında bazı sıcak günler geçirecek.

Adolf Hitler ve Peiper'ın anısına selam olsun,
Meşe ve Kılıç Cemiyeti[3]

Yahudiler hakkında habis suçlamalarla dolu çok sayıda mektup da vardı. Savaşın en kötü yönü kabarmıştı. Bir mektupta, "Joachim Peiper'ın dostları daima buradalar ve görevlerini tamamlayacaklar!" yazıyordu.[4] Traves'in yerel rahibi Peder Louis Ducros, Fransız televizyonuna ancak bir rahibin yapabileceği bir açıklama yaptı: "Peiper'ın öldürülmesini kınıyor, Katolikleri değil komünistleri suçluyorum." Böyle bir adam için çok fazla şey söylemeyecek olsa da, "Onun ve katilleri için dua edeceğim," dedi, "fakat köyün huzuru sonsuza dek yok edildi."[5]

1943 Eylül'ünün sıcak günlerinde yirmi yedi kişinin öldüğü Boves'te ise pişmanlık yoktu. Boves'in belediye başkanı Anselmo Cavallera ısrarcıydı, "Peiper, suçlu olduğu suçlardan bazılarının cezasını çekmedi. Kişisel bir infaz yerine adalet makamlarının vereceği

3 Martial Rigoulot'un nezaketiyle, mektuplar 23 Ağustos 1976'da babası tarafından alınmış ve diğer pek çoğuna benzer maiyette (Rigoulot evrakı). 1980 Mart'ı gibi geç bir tarihte bile tehditler alıyorlardı: "İnsanlar uzunca bir zaman boyunca yaşar ve bizim de sabrımız var. Traves kırmızı taşla işaretlendi. Sizi uyarıyoruz."

4 "Çok fazla pislik,
Ödediğimiz her şey.
Ve sen de ödeyeceksin
Seni Fransız!"

5 J. M. Bourget, "La Fin Mystérieuse de Joachim Peiper," *L'Aurore*, 16 Temmuz 1976. Yangının ertesi günü rahip, ölen SS liderine saygılarını sunmak adına Peiper'ın evine gelme arzularını belirten bir grup Fransız'dan cidden tuhaf bir istek aldı. Gérard Sebille ve André Moissé, "Un cadavre carbonisé découvert dans la maison incendiée de Joachim Peiper," *L'Est Républicain*, 15 Temmuz 1976.

bir cezayı tercih ederdik." Cuneo yakınlarındaki hadiseye "Oradour di Piemonte" diyorlardı. Fransız direnişinin eski mensupları da araya girdiler, "Eski bir sürgün olarak bunun işin başarıyla tamamlanışı olduğunu söyleyebilirim!"[6]

Almanya'daysa trajedi yüzünden karşıtlar ortaya çıkmıştı. Bonn'da uluslararası meselelere yoğunlaşan *General Anzeiger* gazetesi, "Yaşamak için Fransa'ya giderek Peiper, kendisini kurdun ağzına koydu," kanaatine varmıştı. "Savaşın üzerinden geçen otuzdan fazla yılın ardından geçmişin tutkularını yeniden canlandırma yönündeki daimi çaba, belirli güçlerin oldukça keskin niyetlerinden kaynaklanmaktadır."

Belirli güçler Fransız Komünist Partisi'ydi. Bununla birlikte Komünist Partisi'nin Haute Saône şubesi, suçu başkasına atmaya kalkıştı. "Asıl sorumluluk, onun sınır dışı edilmesini reddeden devlet memurlarınındır," açıklamasında bulundular.[7] Polis hâlâ şüpheciydi: Traves'te bütün bu hadiseyi kışkırtıcı broşürlerle başlatan bir organizasyon ve bir de Paul Cacheux vardı. Polis müfettişleri kısa süre sonra, Haute Saône'daki Komünist Federasyon'un dobra başkanı André Vuillien'e kadar organizasyondakileri sorgulamak üzere Doğu Fransa'yı dolaştı. Ne Vuillien ne de dokuz yardımcı ve astları hiçbir riske girmediler.[8] Vuillien, Peiper'ın ölümünü değil sınır dışı edilmesini istediklerini söylese de itirazları inandırıcı değildi. Keza polis halktan yardım istemiş olmasına rağmen kimse öne çıkmamıştı.

---

6 J. P. Van Geirt, "Trente ans après La Vengeance Foundie Peiper L'Officer SS," *Paris Match*, 24 Temmuz 1976. Gariptir, Vesoul çevresindeki bölgede Almanlara karşı direniş savaşçılarından bazıları, savaş sırasında orada bulunan Ukrayna taburundan gelmişti. Gaston Laroche, "La vengeance frappe Peiper l'officier SS: On les nommait des éstrangers," *Les émigrés dans la Résistance*, 1965. Avrupa Parlamentosu: "Chirac hükûmeti, Fas veya Tunuslu göçmen işçileri sınır dışı etme konusunda çok hızlıyken, bu SS'lerin kendi yetki alanlarında ikamet etmelerini reddederek daha da iyi bir şey yapabilirlerdi." Tod eines SSMannes, Europäisches Parlament: Schriftliche Anfrage No. 551/76 von Herrn Dondelinger, 20 Ekim 1976, BA-MA, Sammlung Vorpersal, N 756/405.

7 "Tout le monde condamne l'attentat mais," *L'Aurore*, 16 Temmuz 1976.

8 Lavaux Polis Raporu, 17. Polise gönderilen Fransız Komünist raporları, 1976 Ağustos'unda posta yoluyla gönderilen tehditlerle sınırlıydı. Peiper davasının çözümüne hiçbir şey yardımcı olmuyordu. "Bu hızlı adaletin faili kim olursa olsun, azmettiricilik sorumluluğunun büyük bir kısmı Komünist Partisi'ndedir." "En marge de l'affaire Peiper," *L'Est Républicain*, 27 Temmuz 1976.

Eski Fransız direniş savaşçıları da şüpheli listesindeydi. Eski Haute Saône Direnişi lideri Albay Reuchet katıydı: "Tanrı, suçluyu bulmamamızı istiyor," dedi, "fakat bulunursa, maganda olsalar dahi arkalarında olacağız."[9]

Kritik 13 Temmuz gecesi boyunca niçin bir polis koruması yoktu? Sansasyon, Fransız-Alman ilişkilerinin dostaneliğine çok az bir katkı yapmıştı. *L'Aurore,* "Bu, bir Fransız meselesinden ziyade iki ülkemizi birbirinden ayırmak isteyenlerin yaptığı siyasî bir meseledir," diyordu. "Almanya ve Fransa arasındaki ilişkileri bozmak için eski Nazizm şeytanını uyandırmaları gerekiyor."[10] Alman basını, Peiper cinayetini "komünist bir harekâtın sonucu" olarak değerlendirse de sorumluluğu doğrudan Doğu Fransız yerlilerine yükledi.[11]

Alaycı haber şöyleydi:

> Siyasî terörün sorumlusu Fransa İçişleri Bakanı sessizliğini koruyor. Duyurulan cinayeti önlemek adına ciddi herhangi bir şey yapılmadı. Kesin tehdide rağmen katiller gelebildiler, öldürebildiler ve rahatça kaçabildiler. ... Fransa devlet başkanı da Peiper ailesine bir taziye mektubu göndermeyi uygun görmedi. Fransa'da katillerin arandığını kimse duymadı bile.[12]

Yangının üstünden geçen bir haftadan kısa bir sürede, Peiper'ı ifşa eden hırdavatçı Fransız Komünisti Mösyö Paul Cacheux, bir dizi ölüm tehdidi aldı. "Nereye gidersen git, dostumuzun ölümünün bedelini ödeyeceksin."[13] Notla birlikte, gamalı haçla işaretlenmiş ve üzerinde

---

9 Charles Garreau, "A la kermesse du curé soudain un cri: 'Au feu!': Six mois après la mort du Waffen SS Peiper, la haine et la peur pèsent encore sur Traves," *France Soir*, 26 Ocak 1977.

10 Karl Jetter, "Der Mord an Joachim Peiper und sein politisches Ziel," *Der Freiwillige*, Ağustos 1976. Peiper, ölümü öncesinde sorunların kaynağı olarak Sovyet Komünist Partisi'ni görüyordu. "[Peşimdeki] Komünist grup Moskova'dan geliyor, İtalya ve Fransa'yla koordineli şekilde Fransız-Alman dostluğunu hedef alıyor." Peiper'dan Arndt Fischer'a mektup, 9 Temmuz 1976.

11 Karl Jetter, "das Resultat einer Kommunistischen Kampagne," *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 19 Temmuz 1976.

12 A.g.e.

13 "Affaire Peiper: Un journaliste et un commerçant de Vesoul portent plainte pour menaces de mort," *Le Bien Public*, 27 Temmuz 1976.

Cacheux'un adı yazılı, asılmış bir insan bedeninin korkunç bir fotoğrafı da gönderilmişti.

Haute Saône'un dışında o yazın duygu yüklü atmosferinde birtakım gelişmeler de yaşandı. 18 Temmuz'da kendilerine *Groupe Joachim Peiper* adını veren Nazi yanlısı bir grup, Marsilya'da Yahudi cemaatinin merkezine düzenlenen bombalı saldırıyı üstlendi. Kimse yaralanmasa da merkez ciddi hasar aldı. Daha sonra yine Marsilya'da bir sinagogdaki saatli bomba etkisiz hâle getirildi. Olaydan birkaç gün sonra Nazi avcısı Beate Klarsfeld, Peiper'ın ölümünden kendisini ve temsilcilerini sorumlu tutan bir mektup aldı. Tehdit mektubu, Klarsfeld'i Almanya'ya asla dönmemesini, eski yoldaşlara "zulmetmeyi" bırakmasını ve Peiper ailesine 300.000 Mark bağış yapmasını, aksi takdirde intikam alınacağı konusunda uyardı. Mektupta, Groupe Joachim Peiper'ın Klarsfeld'in Paris'teki günlük hareketlerini bildiğine dair uyarılar da vardı.[14] Bütün bu süreçte polis, intikamı kendilerinin aldığını iddia eden İntikamcıların Paris'te oldukları hayalinin peşine düşmüştü. Tutuklamalar yapılsa da kimse Peiper'ın öldürülmesiyle bağlantılı bulunamadı. Bu, yalnızca başlangıçtı.

19 Ağustos'ta Paul Cacheux'un evinin girişi plastik patlayıcılarla havaya uçuruldu ve Vesoul İtfaiyesi'nin erken müdahalesiyle ev yanmaktan kurtarıldı. İki hafta sonra da Vesoul'daki Mégnin-Bernard hırdavat dükkânının vitrininin Neo-Nazi grafitiyle işaretlenişinin ardından güçlü bir bombayla paramparça edildi.[15] Haute Saône'daki

---

14 "Bomb Diffused at Synagogue," *Los Angeles Times*, 19 Temmuz 1976; Guy Walters, *Hunting Evil: The Nazi War Criminal Who Escaped and the Quest to Bring Them to Justice* (New York: Broadway Books, 2009), 373–375. Groupe Joachim Peiper blöf yapıyor olsaydı bile, 5-6 Temmuz 1979 gece yarısında Klarsfeld'in kırmızı Renault 5'inin Paris'in güneybatısındaki evlerinden çok da uzak olmayan bir mesafede parçalara ayrıldığına şüphe yoktu. Üç gün sonra, Serge Klarsfeld'e daktiloyla yazılmış bir mesajda bombalamanın sorumluluğunu üstlendi. On centime'lik pulların gamalı haç şeklinde yerleştirildiği mektup, akla yatmayan şekilde eylemden ODESSA'nın sorumlu olduğunu iddia ediyordu.

15 "Mystérieux attentat contre la maison d'un militant communiste à Vesoul" ve "Après l'incendie de la rue des Prunus: information ouverte par le parquet," *L'Est Républicain*, 20 ve 21 Ağustos 1976. "Un magsasin de Vesoul plastiqué par les 'Vengeurs' du SS Peiper," *L'Est Républicain*, 4 Eylül 1976. O sırada Cacheux, paramparça edilen dükkânda değildi. Grafitide, "Cacheux PCF'nin (Fransız Komünist Partisi) Suçlusu" tehdidinde bulunuluyor ve olayın sorumluluğuna dair gizemli bir imza barındırıyordu: O.N.R.

Komünist Parti Federasyonu, Cacheux ve organizasyonuna karşı düzenlenen komplonun sadece Peiper'ın intikamı değil, daha büyük bir olayın parçası olduğunu iddia etti. Bu olayların arkasında muhafazakâr Giscard d'Estaing hükûmetinin bulunduğunu söylediler.[16] Fransız Komünist *L'Humanité* gazetesi, garip bir manşet attı: "Traves'te Neo-Nazilere Özgürlük, Vatanseverlere ve Azimli İşçilere Polis Tacizi."

Yine de haberde Fransız hükûmetinin hem Vesoul hem de Paris'te, eylemi kimin gerçekleştirdiğini bulmak adına Fransız Komünistleri örselemek adına hareket etmediklerine de dikkat çekildi. Bu, başarıya ulaşmak yerine insanları etkilemek için tasarlanan bir soruşturma mıydı?

Alman basını, Peiper'ın doğrudan Fransa İçişleri Bakanlığı'na "gelecekteki eziyetlere karşı kendisini korumaları" için başvurduğunu öğrenince bütün bunlar çok daha sinsice görünmeye başlamıştı. İsteği hiçbir yere ulaşmamış, ancak evi yanıp kül olduktan sonra ortaya çıkmıştı. Olay her iki ülkede de aşırılık yanlısı tehdit seline yol açtı. Paris'te, Fransız Komünistlerle bağlantılı bir basın ajansı olan Miroir-Sprint'in binasında bombalar patladı. Bir başka bomba da Paul Cacheux'un avukatı Joe Nordman'ın kapısında patlamıştı.[17] Hiçbir polis gücünün olmadığı küçük Traves'teki huzuru korumak adına da çok sayıda jandarma getirilmişti. 25 Temmuz'da, köy rahibini arayan adını vermeyen bir kişi, ay sonuna değin eylemin sorumluları tespit edilmediği takdirde on "rehineyi" infaz etme tehdidinde bulundu.[18] Başka bir sert telefon, 31 Temmuz gecesi on evin yakılacağı uyarısında bulundu.

Yetkililer, planlanan dinî panayırı -*Kermesse*[19]- alelacele iptal etti. Hiç kimse köy akan tehdit seli ortasında bowling veya kart oynamak istemezdi; ayrılmak için iyi bir zamandı. Peiper'ın gizemli ve ağzı sıkı komşusu Erwin Ketelhut Almanya'ya gitmiş ve bulunamamıştı. Yüzbaşı

---

16 "L'attentat de Vesoul: aucun lien avec l'affaire Peiper affirme le parti communiste," *L'Est Républicain*, 21 Ağustos 1976.

17 Louba Schirman'dan Burton Ellis'e mektup, 3 Aralık 1979, Burton Ellis Evrakı. "Kimse yaralanmadı, fakat dairesi harabeye döndü. Hem Nordman hem de Cacheux Fransız Komünist Partisi üyesi. ... İnsanlar bu aşırı gruplardan cidden bıkmış durumda."

18 Garreau, "A la kermesse du curé soudain un cri."

19 Kermesse, aslen bir kilise veya cemaatin kuruluş yıldönümünün kutlandığı ve koruyucu azizin onurlandırıldığı panayır. Panayırda ziyafet çekilir, danslar edilir ve çeşitli spor etkinlikleri düzenlenir. (ç.n.)

Marchal ve Müfettiş Lavaux da tatildeydiler. Fakat zaman geldiğinde, ayın son gecesi sessizce geçip gitti. Ağır silahlandırılan otuz jandarma, köyde gece gündüz aralıksız nöbet tutuyordu. Ev ev aramalar yapılmış, fakat hiçbir patlayıcı bulunamamıştı. Bazıları köyü terk etmişseler de kalanlar korkusuzdular. Kilise çanları, o gece evlenen yerli bir kızın düğününde sanki her şey normalmiş gibi yankılanmıştı.[20]

Yine de o son Temmuz gecesinde herhangi bir intikamın alınmayışı, atmosferin iyileştiği anlamına gelmiyordu. Vesoul'daki küçük askerî mezarlığın girişi molotof kokteylleriyle ateşe verildikten sonra sprey boyayla kargacık burgacık "Traves-Kırmızı" yazılmış ve gamalı haçlar çizilmişti. Kısa süre sonra başkanın ve rahibin posta kutularına bir dizi isimsiz tehditkâr mektup gelmişti. "Şayet polis, Peiper'ın katillerini üç ay içerisinde ortaya çıkarmazsa, bu işin kaynağındakilerle hesaplaşacağız."[21] Tehditlerin üstünde Belçika posta damgası vardı. Köyün yıllık panayırının iptali de mali bir felaketin habercisiydi.[22]

O sonbaharın ilerleyen zamanlarında, tehditlerin arkasında bulunanlar harekete geçmeye hazır görünüyorlardı. Kasım ayının sonlarında Traves postanesine yeşil renkle amatörce, "Peiper'ın intikamını alacağız!" yazılmıştı. Garip bir şekilde köylüler, mesajı Peiper'ın yanan evinin duvarlarını yapan duvar ustası M. Michel Obriot'nun cenazesinin hemen ardından keşfettiler. Grafiti, "Rex" adıyla imzalanmıştı -bu, Belçikalı faşistlerin geçmişine çağrışım yapıyordu. Traves halkına posta yoluyla çok sayıda tehdit gelmeye devam ediyordu. Keza Vesoul'de bir bomba daha etkisiz hâle getirildi. Curé Ducros Noel'den yalnızca birkaç gün önce, iptal edilen Kermesse'nin yerini alacak bir tatil kart oyunu organizasyonu düzenlemişti. Fakat o tatil gününde iki yüz kişilik cemaat salonda toplandığında biri, "Yangın!" diye bağırdı. Herkes kartlarını attı ve kapıya koşturmaya başladı -tam bir panik hâliydi. Birisi, bitişikteki odayı ateşe vermişti. Çabucak söndürülse de fail asla

20 Pierre Dornier, "Pas de représailles à Traves pas de progrès dans l'enquête," *L'Est Républicain*, 1 Ağustos 1976.

21 Garreau, "A Traves, on ressort les fusils."

22 Ducros, hem Fransa İçişleri Bakanlığı hem de Başkan Valéry Giscard d'Estaing'e kayıplarına yardımcı olmaları için fon istemek adına yazdı, fakat cevap alamadı. Louis Ducros'un Fransa İçişleri Bakanı'na mektubu, 25 Şubat 1977 ve Ducros'un d'Estaing'e mektubu, 4 Şubat 1978, Rigoulot evrakı.

bulunamadı ve Kermesse bir daha yapılmamak üzere iptal edildi.[23] Aynı ay, "Groupe J. Peiper'ın İntikamı" grafitilerini yazan gençler, molotof kokteylleri, kaba tehditler ve sprey boyayla çizdikleri gamalı haçlarla Vesoul'daki arabaları ve duvarları tahrif ediyorlardı.[24]

"*Hitler revient,*" yazmışlardı- "Hitler yeniden gelecek."

Nihai polis soruşturması oldukça kapsamlı olsa da fazla bir şey bulunamamıştı. Lavaux daha sonra, "Yüzbaşı Marchal ve ben hiçbir detayı kaçırmadık," diyecekti. "Müdahil olan herkes, her şeyi ortaya dökmek adına büyük efor sarf etti."[25] Doruk noktasında, soruşturmadaki ipuçları üzerine çalışan neredeyse altmış kişi vardı. Lavaux emrindekilere sürekli hızlı olmaları gerektiğini hatırlatıyordu. "Ya bu davayı ilk 48 saatte çözersiniz ya da uzar gider."[26]

Traves'in yerli sakinleri safları sıklaştırma eğilimindeydiler ve güvenilir tanıklar bulunamamıştı. Kül olan enkazda çok az ipucu görülebiliyordu. Raymond Louette, "Kesin olan şu ki ben oraya vardığımda çiyden ötürü ıslanmış çimenlerde lastik izleri vardı," demeye cesaret etmişti.[27] Polis de çayırı geçen ve yolun yakınından devam eden izleri dikkatle inceledi. Bununla birlikte ne araca ne de izlere dair hiçbir şey öğrenilemedi. Polis köpekleri de aynı şeyi bulmuştu; bütün izler yola ulaşıldığında sona eriyordu.

Soruşturma sürekli köye dönüyor gibi görünüyordu. Polis özel olarak, "yangın komandosunun" Traves'ten gelmediğini ve o sıralarda kanıtların bu yönü işaret ettiğini söylemişti.[28] Polis, 17 Temmuz Cumartesi köydeki iki genci sorgularken ellerine bir şeylerin geçtiğini düşünüyordu.

---

23 Garreau, "A la kermesse du curé soudain un cri." Traves'in rahibi, iptal edilen kermesse'den ötürü cemaatin yediği ve asla toparlayamadığı büyük mali darbe yüzünden kaybedilen parayı telafi etmek adına yıllarca Fransız milli piyangosunda çalıştı. "Bunun kurbanları biz olduk. ... Devlet bize kermesse'de kaybettiklerimizin ödemesini yapacağını söyledi, fakat yapmadı." Ducros, mülakat, 16 Ağustos 2001.

24 "Rache für Peiper," *Die Welt*, 18 Aralık 1976. Ayrıca Vesoul'daki grafitiler arasında: "Nichts für uns – alles für Deutschland" – "Bizim için değil, her şey Almanya için." Ayrıca, "'Nous vengerons Peiper' inscriptions noctures sur les murs de Traves," *L'Est Républicain*, Kasım 1976.

25 Lavaux'tan yazara, 15 Kasım 1999.

26 Lavaux, mülakat, 12 Temmuz 2002.

27 Louette, mülakat, 16 Ağustos 2001. Louette, Peiper'a saldıranların botla geldiğini ve kaçmak için araba kullandığını düşünüyordu.

28 "L'enquête centrée sur Traves," *L'Est Républicain*, 22 Temmuz 1976.

Genç erkekler Raphaël M. ve Jean Marc-H. Noidans-lès Vesoul'deki Peugeot fabrikasında çalışıyorlardı. Günlerdir "Boche'ye ulaşmakla" övünüyorlardı. Durum o kadar şüpheliydi ki polis, iki genci Scey-sur-Saône'daki polis merkezinde tutarak bir kez daha sorguladı. Yine de "saygın" kişilerin iki genci Bastille arifesinde başka bir yere yerleştirmesiyle bu da diğer ipuçları gibi boşa çıkmıştı. Gençler, alkol aldıklarını itiraf ettiler. Akşamüstü çok fazla içtikleri Pernod'un ardından yapmadıkları bir şeyle övümüşlerdi.[29] Keza polis, saldırganların da eline geçen Peiper'ın şahsi telefon numarasını verdiği fırıncının oğlu Jacky Gauthier'i de sorguya çekmişti. Bu, şüphe için yeterli bir sebepti.[30]

Üçü de köy rahibini kendi lehlerinde ifade vermesi için çağırdı. İri Curé, onları azarlamıştı. "Polisler bu çocukların kötü olduklarını düşünüyorlar, fakat hiçbir şey bulamayacaklar. Traves halkı onlardan daha güçlü!"[31] Bu bir meydan okuma mıydı? Rahip, çocukların o meşhur gecede kilise lojmanında olduklarını ve kart oynadıklarını söyledi. Gözleriyle görmüştü. Bir rahibin sözlerine karşılık polisin suçlamaları! Altı saatlik sorgu gençlerin ödünü patlatsa da jandarmaların bu iki çocuğun Peiper'ın katilleri olduklarına dair hiçbir kanıtları olmadığı açıktı.[32] Sil baştan.

Soruşturma, her yeni girişimde tekrar tekrar köye dönmeye devam ediyor gibiydi. 23 Temmuz'da *L'Est Republicain,* polisin hâlihazırda köyden üç yüz kişiyi sorguladığı ve herkesin Bastille Günü arifesinde nerede olduğunu açıklamak zorunda kaldığını bildiriyordu. Arabalar aranıyor

29 Lavaux Polis Raporu, 21 (P.V. 2, 3, 4, 5, 20 ve 21).

30 Jacques Gauthier, yazar tarafından yapılan mülakat, 16 Ağustos 2001. "Numara bende vardı, çünkü istediği çavdar ekmeğini yaptığımızda onu arar ve gelip alabileceğini söylerdim. Hadise olunca polis bu gazeteciyi [fotoğrafçıdan bahsediyor] ve Paygnard'ı sorgulayarak listelenmeyen bu numaraya nereden ulaştığını sordu. Benden aldığını söyledi. Daha sonra polis beni görmeye geldi ve doğrudan kelepçeleyerek alıp götürdüler. Nihayetinde de salıverdiler."

31 Garreau, "A Traves, on ressort les fusils." İki delikanlının müdafaası için rahibin verdiği ifade: "Les flics se croient bien malins: ils ne trouveront rien. Les gens de Traves sont plus forts qu'eux." Ayrıca, Ducros'un Eylül'deki ifadesi, "Traves: un village à l'heure allemande," Marianne Lohse, 17 Eylül 1976.

32 "Après la disparition de Joachim Peiper," *L'Est Républicain*, 19 Temmuz 1976. Rahip, polis soruşturmasını yürütürken bir baş belası hâline gelmişti. Lavaux, "Sanki bir şey biliyormuş gibi sürekli ilgiyi üzerine çekmeye çalışıyordu," dedi. "Etrafta fantastik hikâyeler anlatarak dolanıyordu." Yazara mektup, 26 Eylül 2001.

ve polis, bulduğu tel makasları ve cıvata keskilerine el koyarak Peiper'ın dikenli tellerini kesen aletleri bulmaya çalışıyordu. Birisi, "Şu an için," diye yazıyordu, "Traves ve civarı bu hadisenin anahtarı gibi görünüyor."[33]

Erwin Ketelhut'un nehirden gelen suikast ekibi ifadesine binaen polis, Saône'un çamurlu dibini araştırdı. Hiçbir şey bulunamadı. Helikopterle havadan çekilen fotoğraflar üzerinden gitmeye çalıştılar, o da aynı şekilde verimsiz oldu. Hüsran o kadar artmıştı ki yetkililer, davanın çözümü adına belirleyici bilgiler için 20.000 Frank ödül vereceğini açıkladı. Fakat kimse öne çıkmadı.[34] Durgunluk, Traves'teki bir çiftçinin de canını sıkmıştı. Bir sabah işten eve dönerken Lavaux'yu gördü. Bu da tıpkı Cezayir'deki gibi bir başka hükûmet örtbası mıydı? Giscard d'Estaing kesinlikle şu an bir skandalı karşılayamazdı. Çiftçi, "Son üç haftadır üç yüz polisle birlikte çalışıyorsunuz," diye yakındı. "Kimin yaptığını niçin bulamıyorsunuz?" Kepli jandarmanın gözlerinin içine baktı: "Paranı kim ödüyor?"

Lavaux bunu beklemiyordu. "Kimse bize para ödemiyor," dedi. "Kimin yaptığını biliyoruz ve kaçmasına izin vermeyeceğiz!"[35] İtirafı çiftçiyi şaşırtmıştı. Belki de adalet yerini bulacaktı. Yine de haftalar aylara ve ardından yıllara döndü ve kimse hüküm giymedi. Ne olmuştu?

Vesoul savcısı Marc Dreyfus'un ifade ettiği resmi teori oldukça mantıklı ve açıktı.[36] Bir grup serseri genç -sayıları belirsizdi- Peiper'ın evine saldırmıştı. Yoksa niçin 6.35 milimetrelik küçük tabancaları ve üstünkörü yapılmış molotof kokteylleri olsundu? Amaçları, yaşlı SS albayı Fransa'yı terk etmeye ikna etmek adına son dönemdeki tehditlere hayat vermekti. Peiper silah kullanarak onları uzaklaştırmıştı, saldırganlarına

---

33 "SS Peiper: la clé de l'énigme à Traves," *L'Est Républicain*, 23 Temmuz 1976. "Polis soruşturmayı süratle tamamlamak istiyordu çünkü gelen isimsiz mektupların sayısı katlanarak artıyor ve köyde korkuya yol açıyordu. Durum, en inanılmaz dedikoduları yaratıyordu. ... Traves'te yaşayan ve hâlihazırda sorgulanan pek çok kişi yeniden sorgulanıyor." Ayrıca, "Tandis qu'un movement 'autonomiste' revendique à son tour l'attentat le Renfort est passé au peigne fin," *L'Est Républicain*, 19 Temmuz 1976.

34 Martin, *L'Affaire Peiper*, 94.

35 İsmini vermek istemeyen görgü tanığı, yazar tarafından yapılan mülakat, Ağustos 2001. "Bu yaşandığından beridir bu yer darmadağın oldu. ... Bu köy aslında şu anki güzelliğinden daha güzel bir yer [*Ce village est plus beau que bon!*]"

36 Daley, *The Case of the SS Hero*. Marc Dreyfus, Vesoul'da tahkikat yargıcı Daniel Clerget'le beraber çalışan başsavcıydı.

değil havaya ateş etmişti. Yine de yaşlanan Alman, düşmanlarını evini yakmadan önce mağlup etmeyi başaramamıştı. Ardından Peiper, eşyalarını kurtarmaya çalışırken dumana yenildi.[37] İdealist serserilerin tacizi, amaçladıklarından çok daha ileri giderek ölümle sonuçlandı.

Popüler hipotez ise -profesyonel katillerin işin içinde olduğu- o kadar da inandırıcı değildi, fakat vasat gazeteciler buna coşkuyla sarılmıştı.[38] "Teoriye" göre, Peiper'ın katilleri Paris'ten, İtalya'dan veya İntikamcılardan gelen komandolardı ve o gece Peiper'ın olduğunu düşündükleri suçların intikamının alınışını görmek üzere saldırmışlardı.[39] Günlük gazete manşetleri o kadar fantastikti ki *France Soir* gazetesi Eylül ayında Joachim Peiper'ın KGB ajanı olduğuna dair tuhaf bir söylenti olduğunu iddia etti![40] Paris'teki bir televizyonun 28 Eylül'de yayın-

37 Otopsi raporunda resmi ölüm nedeni olarak boğulma yer aldı. Kalıntılarda yapılan incelemelerde akciğerlerde karbon monoksit izlerine rastlandı ("*Dose Toxique – 60ml par litre*"), Peiper'ın muhtemelen dumana yenik düştüğünü gösteriyordu. Bu sonuca, 19 Ocak 1977'de doktorlar ve adli tıp uzmanlarından oluşan heyetçe ulaşıldı. Otopsi raporu, a.g.e.; ayrıca, "L'ancien colonel SS Joachim Peiper est mort asphyxié," *L'Est Républicain*, 3 Eylül 1977. Otopsiyi yapan üç uzman, Profesör Michon, Campana ve Ceccaldi'ydi ve Giscard hükûmeti kimliğin tespitindeki ihtilafların artışını fark edince Fransız Adalet Bakanlığı tarafından uçakla getirilmişlerdi. Bkz. Lavaux Raporu, 10.

38 Hadiseyle ilgili uzunca bir araştırmanın ardından Polis Müfettişi Lavaux, bugün Peiper'ın ölümünün profesyonellerin değil de çocukların işi olduğundan emin olduğunu söyledi. "O bölgedeki insanlar tarafından yine o bölgedeki insanların desteği alınarak yapılmıştı." Kısa ve öz şekilde, "Şayet tanımladığımız dört kişi olmasaydı," dedi, "Yine onlara benzeyen diğerleri olacaklardı. Kullandıkları metotlar nedeniyle –küçük bir tabanca ve kötü şekilde hazırlanan ateş bombaları- kesinlikle yerel bir işti." Keza saldırganların Peiper'ı öldürme niyetinde olmadıklarını düşünüyordu. "Yalnızca durumu biraz harlamak istemişlerdi." Polis müfettişi bugün, iyi organize edilmiş bir komplo teorisini "tam bir fantezi" olarak nitelendiriyor. Lavaux, yazarla yaptığı mülakat ve yazışmalar. Ayrıca, Lavaux Polis Raporu, 30.

39 Yangından İtalyan intikamcıların sorumlu olduğu dedikoduları peş peşe ortaya atıldı. Yine de bu spekülasyon, Vesoul Emniyet Müdürü Henri Bernard-de-Pelagey tarafından kolaylıkla reddedildi, "Ona [Peiper] edilen bütün tehditler, ister mektupla isterse de telefon yoluyla, daima mükemmel bir Fransızcayla edilmişti!" Martin, *L'Affaire Peiper*, 65.

40 Televizyon belgeseli için bkz. "L'affaire Peiper sur le petit écran mais Traves veut le silence," *L'Est Républicain*, 22 Eylül 1976. Peiper'ın Kızıl casus oluşu için: Robert Caron, "L'ex-officier SS Peiper serait devenu un agent du KGB, *France Soir*, Eylül 1976. Aşırı sağcı [*Deutsche Volksunion*] üyeler, *France Soir*'daki iddiaları reddetmek üzere Köln'de toplandılar: "KGB'nin, Fransız-Alman dostluğunu ve Avrupa'nın

ladığı belgeselde Peiper'ın hâlen kaçıp kaçmadığını merak ettiklerini dile getirmişti. Alman sağcılarının sert tepkilerini körükleyen böylesi gevezelikler sürse de polis, Peiper'ın bir Sovyet James Bond'u olduğunu veya Paraguay'daki SS sığınağına kaçtığını düşünmüyordu.

Albay Reuchet ve savaş dönemi direnişinin eski üyeleri, Peiper'ın infazından sorumlu olduklarına dair yapılan imadan ötürü hakarete uğramışlardı. Oldukça baştan savmaydı. Reuchet, haklı olarak kendilerinin yapacağı bir operasyonun daha profesyonel olacağını belirtti. Her şeyden önce telefon hattını kesmiş olurlardı, esasen ev yangına teslim olduğunda hat hâlâ sağlamdı. Keza bir Waffen-SS albaya karşı koymak adına kesinlikle 6.35 milimetrelik zayıf bir tabancadan daha büyük silahlar kullanırlardı! Ayrıca Beyaz Ordu kökenli kendisine saygısı olan her komando, bira şişelerinden yapılan ilkel molotof kokteylleri yerine gerçek alev bombaları kullanırdı!

Peki hem Peiper'ın hem de komşusu Ketelhut'un, Peiper'ın işkencecilerinin kaynağının Komünist militanlar olduğuna yönelik görüşleri? Peiper'ın belirttiği gibi Doğu Almanya'dan gelen emirlerle mi hareket ediyor ve Fransız-Alman ilişkilerini bozmak isteyen yerel Komünistlerce mi idare ediliyordu? Resmi soruşturma raporunda polis de bu yönde düşünüyor gibi görünüyordu.[41]

AY SONUNDA POLİS NİHAYET BEKLEDİĞİ ÇATLAĞI BULMUŞTU. Şayet doğruysa Peiper'ın ölümündeki gerçek, casuslardan ve uluslararası entrikalardan çok daha basitti. Didier B. adındaki genç bir adam polise gelmiş ve "bir SS'i öldürdüklerini" söyleyen bazı arkadaşlarının aralarında geçen bir konuşmaya kulak misafiri olduğunu söylemişti. Konuşmayı yapan genç Daniel D., 31 Temmuz'da Vesoul'daki Jandarma karakoluna getirildi. Orada suça dahlinin bulunduğunu itiraf

birleşmesini bozmak adına Peiper'ın öldürülmesi emretmesi ve organize etmesi çok daha muhtemel."

41 "L'Inspecteur Divisionnaire Roger Lavaux à Monsieur le Directeur du Service Régional de Police Judiciaire à Dijon: Service Régional de Police Judicaire à Dijon: No. 2 400/SC" tarihsiz. Vesoul'ün tahkikat yargıcı Daniel Clerget için hazırlanan bu rapor yazara temin edildi, buradan itibaren Lavaux Polis Raporu adıyla kullanılacaktır. Rapor suçu açıkça ortaya koydu: "Yangın, Komünist Parti ve Direniş üyelerince gerçekleştirilen birkaç haftalık yoğun kampanyanın sonucunda yaşandı," 2.

ederek uzunca bir ifade verdi.[42] Daha öncesinde Peiper'ı taciz teşebbüslerinde bulunan gençler, tehditleri gerçekleştirmeye karar vermişlerdi. Yaklaşık on tane baştan savma molotof kokteyli hazırlamışlardı ve gençlerden biri de köpekleri zapt etmek için 6.35 milimetrelik bir revolver temin etmişti.

Daniel, o gece olay yerine üç genci daha götürdüğünü, arabayı Ketelhut'un değirmeninden 15 metre kadar uzağa park ettiğini ve kendisi dahil olmasa da işi diğerlerinin yaptığını söyledi. Dikenli telleri kesmeye gitmişlerdi ve ardından her şey bir anda oluverdi. Daniel, patlayan bir dizi silah sesini duyunca endişelendi. Evden yükselen ilk alevleri direksiyonun arkasından görüyordu. Diğer üçünün alelacele arabaya koşup da içine atladıklarını görünce rahatlamıştı. İçlerinden biri araç kapısını kapatırken, "*Ça y est, ça grille!*" diye haykırdı- "Hallettik. Yanıyor!"[43] Dördü çabucak eve dönmek üzere uzaklaştılar.

Daniel'ın hikâyesi Fransız polisi için bir başka açıdan da ikna ediciydi: Gerçeklere tam olarak uyuyordu. Başka küçük ama belki de önemli fiziksel kanıt parçaları da vardı. Evden çıkarak yolun kenarındaki dikenli tellere doğru giden polis köpeklerinin bulduğu patikada çok sayıda dağınık eşya keşfedilmişti. Bunlardan biri, buruşuk açık mavi, yarısı boş bir naylon poşetteki Gauloise sigaralarıydı. Bu, tuhaf şekilde dikey yönde ikiye katlanması dışında bir önemi haiz değildi. Görünüşe göre sanık dört gençten birinin, sigarasını tam da bu şekilde katlama alışkanlığı vardı. Evin yakınlarında, köpek kulübesinden yalnızca dört metre uzaktaki bir ağacın dibinde, gazyağıyla doldurulmuş ve içine naylon bir bez sıkıştırılmış baştan savma hazırlanan bir şişedeki molotof kokteyli vardı. Dikenli telin kesildiği yerin yakınlarında bir yakıt bidonu tıpası da bulunmuştu. Keza gençler, genellikle bir yakıt bidonuyla seyahat ediyorlardı. Yine de her ne kadar ikna edici olsa da bu küçük bilgiler davaya eklenmedi.

Fakat Fransız hukukunda şüphe, tek başına bir tutuklama sebebidir. Polis, diğer üç gence mahkeme celbi gönderdi ve onları tutukladı. İşsizlerdi, aşırı alkoliklerdi ve ufak tefek hırsızlıklara karışmışlardı. Polis onları "genç dolandırıcılar" olarak niteliyordu. Şüpheliler, Traves'e yaklaşık

42 "L'Histoire de quatre suspects," *L'Est Républicain*, Şubat 1997.

43 Charles Garreau, "La mort du SS Peiper: le filet se resserre sur quatre suspects," *France Soir*, 7 Ağustos 1976.

kırk kilometre mesafede, Dijon yolundaki bir başka küçük Fransız köyü Gray'de yaşıyorlardı. Büyük kırılma, polisin gençlerden birinin evini aradığı sırada Peiper'a hitaben yazılan bir mektup bulmasıyla gerçekleşmişti. Görünüşe göre 25 Haziran saat 21:00'da posta kutusunu yağmalayan grup da bunlardı. O akşam SS'e meydan okumaya gitmişlerdi, fakat evin hanımı onları paylayınca arkalarını dönüp kaçmışlardı. Yirmi bir yaşındaki Daniel D.'nin ifadesine göre, 1 Temmuz gecesi kendisinin Ford Escort aracıyla Traves'e Peiper'ı taciz etmek üzere bir yolculuk gerçekleştirmişlerdi. Gençler küfürler etmiş ve eve toprak parçalarıyla taşlar atmışlardı. Yaklaşan ev sahibinin elindeki av tüfeğini tehdit edercesine salladığını görünce korkmuşlardı.[44] Fransız polisinin de düşündüğü üzere, taş atan grup daha sonra da amatör molotof kokteylleri kullanmıştı. Bu, dedektiflik ve itirafların mantıklı bir senteziydi. Dava kapanmış mıydı?

Kritik bir eksiklik vardı. Tanıkların ve suçlayıcı fiziksel kanıtların eksikliği göz önüne alındığında, bütün her şey bir gencin ifadesine bağlı hâldeydi. Genç de psikolojik açıdan dengesizdi. Polis merkezinde gözlem altında bir gece geçiren Daniel, ertesi sabah bütün ifadesini beceriksizce geri almaya çalıştı.[45] Bazıları, polisin onun ifadesini değiştirmeye teşvik ettiğini söylüyordu. Diğer üç genç, Mösyö Clerget polise onları bırakmasını emredene değin birkaç saat boyunca onunla birlikte tutulmuştu.[46] İkinci derecedeki güçlü kanıtlara rağmen Daniel D.'nin itirafı olmadan onları tutabilecekleri hiçbir şey yoktu. Diğerleri, "Birkaç kızla eğleniyorduk," dediler.[47] Polis, oldukça gergin görünen kız arkadaşlarıyla konuşsa da hepsi erkeklerin hikâyelerine bağlı kalmışlardı. Serseriler serbest bırakıldılar. Polis 30 Eylül'de, D.'nin "13 Temmuz 1976 gecesi nerede olduklarını konusunda yalan söylediğini" iddia eden Didier B.'den bir kez daha haber aldı.[48] Yine de onu doğrulayabilecek kimse yoktu.

---

44 Dominique Leroy, "Pistes suivies... et oubliées," *Le Républicain Lorrain*, 18 Şubat 1987. Lavaux Polis Raporu, 25.

45 Polis soruşturmasına ilişkin bilgiler ve Peiper davasıyla ilgili bulguların öncelikli olarak dayandığı yer, Lavaux, mülakat, 15 Mayıs 1999. Lavaux, resmi polis özet raporunun bir nüshasına sahipti ve daha sonra yazara da ulaştırdı (Lavaux Polis Raporu).

46 Diğer üç şüpheli: Rémy R., Jean-Michel E., ve André G. Soyadları bilinçli olarak verilmemiştir.

47 "Les suspects de l'agression 'Nous étions au bal avec des files'," *L'Est Républicain*, 17 Şubat 1987.

48 Lavaux Police Report, 26 (P.V. 133).

Nihayetindeyse anlayışlı Fransızlar, Daniel'ın o yaz Traves'teki duygusal atmosfer düşünüldüğünde yalnızca kendisine dikkat çekmeye çalıştığını savundular. Kuşkusuz, genç adamın hayran olunacak bir hayatı yoktu: Daha sonra Peiper'ın evini yakmak yerine, fareleri kovalamak için yerel çöplüğü sık sık ateşe verdiğini itiraf etti -bu, sıkıntılı gençlerin hastalıklı bir meşgalesiydi. Üzücü hikâye burada bitmiyordu. İki ay sonra, 26 Eylül'de arkadaşlarıyla birlikte bir hırsızlık olayına karıştığı için tutuklandı. Bir şekilde polisten kurtulmayı başarıp büyükannesinin evine sığındı. Orada, uyku hapları kullanarak başarısız bir intihar girişiminde bulundu. Kısa bir not bırakmıştı. "Her şeyden suçlanmaktan bıktım," diyordu, "bilhassa da bu Peiper hadisesinden. Ölmeyi tercih ediyorum."[49] Hayatta kalmıştı, fakat L'Affaire Peiper hakkında daha fazla hiçbir şey söylemedi.[50]

Gençlerin Peiper'ın posta kutusunu soydukları iddia edilse de, onları Bastille Günü'ndeki hadiselerle ilişkilendirebilecek başka herhangi bir fiziksel kanıt yoktu. Gerisini de gencin itirafını geri çekmesi halletmişti. Başmüfettiş, "Bunun ardından," dedi, "köydeki kimsenin gıkı çıkmadı. Hiç kimse konuşmuyordu."[51] Lavaux'un ofisi, nihai sonlarına değin düzinelerce başka ipucunu görev bilinciyle takip etti. Ellerinde başka hiçbir şey kalmamıştı.

Gray'deki çocuklar mıydı? İnatçı rahibe göre onlar değildi:

> Bu doğru değil, saçmalık. Bundan eminim. Polis, buradaki insanları birbirine düşürmeye çalıştı. Savaş sırasında burada, direnişten yana olanlar ve Almanlardan yana olanlar vardı. Bütün bunları tekrar gün yüzüne çıkarmaya çalıştılar ve bununla birlikte etrafı

49 Martin, *L'Affaire Peiper*, 95.

50 1988 Ocak'ında André Moissé, Gray'de Daniel D.'nin izini bulmak için girişimde bulundu. Uzunca bir avın ardından genci buldu, fakat ebeveynleri ilkin gazeteciyle konuşmasına müsaade etmedi. Nihayetinde Moissé onu konuşmaya ikna etti, fakat Daniel aradan geçen yıllarda yaşanan bir kafa travmasından ötürü 13 Temmuz 1976 gecesinde olanları hatırlamasının imkânsız hâle geldiğini ileri sürdü. Moissé, mülakatlar, 29 Mart ve 22 Nisan 2014.

51 Lavaux, mülakat. Traves'ten ismini vermek istemeyen biri, pek çoğunun görüşünü dile getirmişti. "Şayet eski direnişin mensubuysa," dedi, "veya köşeyi dönünce karşılaşacağımız gençlerden biriyse, o hâlde kim olduğunu asla bilmememiz daha iyi." Dominique Leroy, "Un cadavre qui arrange tout le monde," *L'Est Républicain*, 19 Şubat 1987.

ateşe verdiler. İnsanlara birbirlerini suçlatmaya çalıştılar. Polisin stratejisi buydu.[52]

LAVAUX, GİZEMLİ KETELHUT'UN ANLATTIKLARINDAN DAHA fazlasını bildiğine ikna olmuştu. Uyku hapı alsa dahi bir insan nasıl olurdu da en fazla iki yüz metre mesafedeki yarı düzine silah sesini duymayıp horlamaya devam edebilirdi? Hem de açık pencerelerle! Yangından kısa bir süre sonra ve polislerce sorgulanmadan önce Ketelhut Almanya'ya gitmiş ve sabırsız otoritelerle görüşmek üzere dönmeden önce iki hafta orada kalmıştı. Sorgulayıcıları onun dürüst olmadığını fark ettiler: Polis aksini bilse de Ketelhut, Peiper'ın askerî geçmişine yönelik hiçbir şey bilmediğini iddia etti.[53] Peiper'ın ölümünü onaylamaya hevesli görünüyordu:

> Bütün mesele üzerine çok düşündüm. Şu an, saldırganların küçük bir tekneyle Saône'dan geldiklerini düşünüyorum. Bu, Peiper'ın şaşkınlığını ve benim de herhangi bir şey duymadığımı açıklıyor. O öldü. Bana göre bu kesin. Bedeni görür görmez o olduğunu anladım.[54]

Polisle gerçekleştirdiği rahatsız edici görüşmenin ardından Ketelhut, Moulin de Velet mülkünü satarak köyden ayrılmayı planladı. Kendisi için mi korkmuştu yoksa saklayacak bir şeyleri mi vardı?[55]

---

52 Ducros, mülakat. "[Peiper hadisesi] yüzünden bana baskı yaptıkları için polisi evimden kovdum. Bunu yaptılar, çünkü ben Peiper'ın kaçtığını savunuyordum. Benden inandıklarımın tam tersini söylememi istiyorlardı. Bunu yapamazdım. Onlara, 'Hayır,' dedim, 'o kaçtı.' Sanırım beni susturma emri almışlardı çünkü ben gerçeği söylemek istiyordum. Emirler tepeden geliyordu. ... Giscard d'Estaing'e bu konu ve Kermesse'nin iptali hakkındaki şikâyetlerimi yazdım. Ondan asla bir cevap almadım."

53 Roger Lavaux'tan yazara mektup, 20 Nisan 2000. Hadiseden yıllar sonra Ketelhut, Traves'e yaklaşık elli kilometre mesafedeki Besançon yakınlarındaki küçük bir köyde yaşadı ve "unutulmak için çabaladı."

54 50 santime kadar küçülmüş kömürleşen bir mumyayı gören Ketelhut, onun Peiper olduğundan nasıl bu kadar emin oldu? "İnsan figürü heykelleri yaptığım için anatomi konusunda biraz bilgi sahibiyim. Onun omuzları ve başıydı." "Traves: Un village à l'heure allemande," Marianne Lohse, yayınlanmadı, 17 Eylül 1976.

55 "Le voisin de J. Peiper met en vente sa Propriété," *L'Est Républicain*, 27 Temmuz 1976. Ketelhut refahı için endişelenmiş miydi? "Ketelhut kesin olarak söylemek istediklerinden daha fazlasını biliyor. Belki de hayatı sessizliğine bağlıdır. ... Hastalık bahanesiyle Almanya'ya sık sık seyahatler yapıyor." Garreau, "A Traves, on ressort

Doğruyu söylüyor olabilir miydi? Lavaux raporunda, "İmkânsız," sonucuna ulaşmıştı.[56]

Hadiseden bir hafta sonra Lavaux ve Marchal'ın Traves'te tertip ettikleri gece yarısı testinden sonra Ketelhut'un silah seslerini duymadığını iddia edişi bilhassa gülünçtü. Fransız polisi, Peiper'ın av tüfeğiyle yanan balkonun kalıntılarından ateş etmişti. Son mermi ateşlendiğinde endişeli ve nefessiz kalan Ketelhut, Peiper'ın terk edilen evine neler olduğunu görmek için apar topar koşarak gelmişti. Polis, ona balistik testler yaptıklarını söylese de Erwin Ketelhut'un bu atışları koşup gelebilecek kadar net şekilde duyduğunu not etmişti.[57]

İki sene sonra hâkim davadan alınınca Christian Nannini (Vesoul'daki Daniel Clerget'nin halefi), dört gence ve Erwin Ketelhut'a mahkeme celbi göndererek davayı yeniden açmak adına başarısız bir girişimde bulundu.[58] Marc Dreyfus, "Bay Ketelhut'u Baş Yargıç önünde duymak ilginç olacak," dedi. "Hadiseye doğrudan karışmadığı açık, fakat o gece şimdiye dek korkusundan ötürü bahsetmediği bir şeyler görmüş olması muhtemel."[59] Her ne kadar kanıtlayamasa da Lavaux da böyle düşünüyordu.

---

les fusils." Ketelhut'un nazik bir adam olduğunu düşünen rahip bile, "Onun hakkında çok fazla soru işareti var," dedi. "Peiper'ın evine yalnızca 100 metre mesafede yaşadı ve lanet olasıca şeye dair hiçbir ses duymadığını iddia etti. Zeki ve kurnaz bir adamdı. Şimdi o da öldüğüne göre bütün bu hadise asla anlaşılamayacak." Ducros, mülakat, 16 Ağustos 2001.

56 Lavaux Polis Raporu, 29. "Akıl almaz olan, tanığın iddia ettiği üzere ne pompalı tüfek fişeklerinin, diğer silah ve tabancaların patlamasını, ne de ateşin kükremelerini duymayışı." (P.V. 44)

57 Lavaux, mülakat, 12 Temmuz 2002.

58 Garreau, "La mort du SS Peiper: le filet se resserre sur quatre suspects." Yagıç Nannini, işi gençlerin yaptığına kani olmuştu, fakat kimse hikâyesini değiştirmiyordu. Bir dansta olduklarını iddia ettiler –ki bu, dostane tanıkların kolayca kabul edeceği bir mazeretti. Nannini, o gecenin ilerleyen saatlerinde çöplüğü ateşe veren gençlerin, Le Renfort'taki görevlerine gidecek olan itfaiyecileri yoldan çıkarmaya çalıştıklarına ikna olmuştu. Yalnızca yeniden ifadesi alınan Ketelhut farklı bir şey söylemişti; silah sesleri duyduğunu belli belirsiz hatırladığını kabul etti, fakat itfaiyeciler onu uyandırana dek ne olduğuna bakmak için ayağa kalkmadığında ısrarcı oldu. Bugün Lavaux, Alman vatandaşının ölümden beridir birkaç kez Almanya ve Fransa arasında gidip geldiğini belirterek Ketelhut'a hâlen şüpheyle bakıyor. "Eski dostu" Peiper hakkında: "Bize söylediğinden çok daha fazlasını biliyordu." Lavaux'tan yazara, 15 Kasım 1999.

59 "Il y a trois ans l'affaire Peiper," *L'Est Républicain*, 17 Temmuz 1979.

26 Ocak 1977'de komisyon, Ketelhut'u bir kez daha dinledi. 1967'de Ketelhut Volkswagen'da birlikte çalıştığı için aralarındaki ilişkiye dair daha fazla arka plan vardı:

> Hepimiz Peiper'ı aramızdaki sıradan bir adam olarak tanıyorduk, fakat tabii eski bir SS albay olduğunu da biliyorduk. ... Peiper bunu saklamıyordu. Yargılandığını, bedelini ödediğini ve serbest bırakıldığını biliyorum. ... Her şeyden önce Peiper bir askerdi ve her hâlükârda savaş hoş değildi.[60]

Önceki gibi Ketelhut, farklı ilgileri neticesinde dostluklarının nasıl yavaş yavaş bozulduğunu anlattı. Önceki ifadesiyle arasındaki tek gerçek fark, "bazı silah sesleri duyduğunu" kabul edişiydi. Yine de havlayan köpekleri duymadığını söyledi. Silah seslerini duyduktan sonra terasına çıktığını, fakat onların avcılar olduğunu düşündüğünü söyledi. Bir Temmuz gecesinde avcılar hızla ateş mi ediyorlardı? Çok ikna edici olmasa da Ketelhut, yeni hikâyesine bağlı kaldı ve zayıf bir şekilde suikastçıların tekneyle geldiklerini söylemeyi sürdürdü. Bu teori Ketelhut'a bariz bir avantaj sağlıyordu: Dikkatlerden kaçınmak adına evinin önüne park eden hiçbir suikastçı yoktu. Bir Alman asker şarkısında, "*Ich hatt' einen Kameraden* - Bir Yoldaşım Vardı," ifadesi geçer. Ketelhut'un komşusuyla arası kötü olsa da sadakatini sürdürüyordu. Ya da sürdüyor muydu?

Silah seslerini duyduysa, o Salı akşamının erken saatlerinde söz verdiği gibi niçin Peiper'a yardım etmemişti? Ketelhut kızardı ve kekelemeye başladı:

> Kimse tarafından hedef alınmamıştım, çünkü [Paul] Cacheux Traves'te broşürleri dağıtırken onlardan korkmam için hiçbir şey olmadığı konusunda bana güvence vermişti. ... Bu yüzden [o gece] silahlı bir çatışmada Fransız kanı dökmek istemedim.[61]

---

60 Ketelhut'un alıntısı: Martin, *L'Affaire Peiper*, 142. Leibstandarte Adolf Hitler'in savaş gazileri, Volkswagen'da çalışırken arkadaş oldular ve Peiper onu Traves'teki tatil evini ziyarete davet etti. Ketelhut, kendi gözleriyle gördükten sonra bölgeyi "güzel ve dostane" buldu. Bir gün Peiper, Almanya'daki Ketelhut'u köyün sınırındaki eski değirmenin satılık olduğunu söylemek için aradı. Çok ufak bir tereddütle Ketelhut Traves'e taşındı.

61 Lavaux Polis Raporu, 29.

Bununla birlikte Ketelhut yalnızca silah seslerini duyduğunu değil, aynı zamanda Peiper'ı savunmaya gelmemeye karar verdiğini de itiraf etmişti. Peki, Cacheux ona hedef olmadığını söylediyse, ona başka neler söylemişti? Dahası, başka neler görmüştü? L'Affaire Peiper'ın başsız süvarisi Ketelhut bir kez daha aceleyle Doğu Fransız hinterlandından uzaklaşarak Almanya'ya gitti. Avukatının bile onun nerede olduğuna dair bilgisi yoktu. Bütün bunlar Lavaux için "oldukça rahatsız ediciydi." Ketelhut, Peiper'a neler olduğunu görmüş müydü? Herhangi bir kanıtı olmadan niçin saldırganların tekneyle geldiği konusunda ısrar ediyordu? Saldırganları tanımış, fakat kendi canıyla tehdit mi edilmişti? Ya da çok daha gizemli bir şey mi biliyordu? Yoksa neden sanki Peiper'ın hayaleti onu kovalıyormuş gibi kaçmaya çalışsındı ki?

1979 Ağustos'unda hüsrana uğrayan Nannini, 30 Temmuz 1976'da sorgulanan dört zanlıyı tekrar dinlemek istediğini açıkladı. Halk beklentiyle çalkalanmıştı ve manşetler, "İpler, dört zanlı etrafında daralıyor," diyordu. Yine de dört genç ifadelerinde kararlı bir şekilde üç sene önceki mazeretlerine bağlı kaldılar. Ek ayrıntılara rağmen soruşturmanın bu ayağından da hiçbir şey çıkmadı. Davayı kapatmak için Vesoul Mahkemesi, daha öncesinde 24 Mayıs 1977 tarihli bir ölüm belgesi düzenlemişti. Bu belge dahi eksikti: "Joachim Peiper'ın ölümüne ilişkin kesin bir kanıtın bulunmamasıyla birlikte, eldeki kanıtlar onun öldüğünü kabul etmek adına yeterince ikna edicidir."[62]

Yıllar sonra, Müfettiş Lavaux 1990'da emekli olduktan sonra, sonuçsuz soruşturmanın birincil tanığı Daniel D., Dijon'daki polis merkezini aradı. Lavaux'la konuşmak istediğini ve L'Affaire Peiper hakkında önemli bir şeyi olduğunu söyledi. Lavaux dışında başka kimseyle konuşmayacaktı. Operatör, sesinin işkence görmüş hatta çaresiz bir şekilde geldiğini söylüyordu.

Sorunlu genç, o sıralarda civardaki Savoie köyünde çobanlık yapıyordu. Emekli polis müfettişi gencin adresini buldu ve ona bir mektup gönderdi. Daniel asla yanıt vermedi.[63]

Bir gizem olarak kaldı.

---

62 "Il y a trois ans l'affaire Peiper," *L'Est Républicain*, 17 Temmuz 1979.

63 R. Lavaux'tan yazara, 20 Temmuz 1999. André Moissé 1987'de şüphelilerden biriyle konuştu. Daha fazlasını söylemeyi redderek, "İnsan gençken hiçbir şeyden korkmuyor," dedi. "Şimdi bu korkunç hadiseyi gömme vakti." André Moissé,

JOCHEN PEIPER'IN BASTİLLE GÜNÜ'NDEKİ HESAPLAŞMASINDAN birkaç sene öncesinden beridir Sigurd Peiper'ın sağlığı kötüydü. Kanserle uzun mücadelesini sürdürdü, fakat korkunç Temmuz gecesinin ardından mahremiyetine dikkat etse de git gide daha da yıprandı. Halk arasında ailesiyle geçmişine dair konuşmaktan dikkatle kaçındı. Bu, o ve Jochen'in uzun yıllardır taşıdıkları eski bir yüktü. Jochen Heinrich Himmler'in emir subayıysa o da sekreteri oluyordu.

1976 Temmuz'undaki trajik hadiseden bir ay sonra Sigurd, şu an avukat olan oğluna bir mektup yazdı:

> O korkunç gecede olanlar artık önemli değil. Baban Traves'i bırakamazdı ve bırakmadı da. Onun mutluluk ve huzur rüyası Traves'i göremeseydi, hayatını yaşamaya değmez gibi görecek ve kalbi kırılacaktı. Baban nihayet şimdi huzura kavuştu. Artık kimse onun ruhunu incitemez ya da işkence edemez.[64]

Aile için ölümü rafa kaldırmak hâlen zordu. 17 Eylül'de Sigurd Peiper oğluyla birlikte Traves'e döndü. Hinrich, kalıntıları incelemek için daha önceden habersiz şekilde gelmiş ve "sanki Saône kıyısındaki yeşil araziye bağlılığı her şeyden daha güçlüymüş gibi" yerlilere orayı yeniden inşa etme niyetinden söz etmişti. Traves'in belediye başkanı halkın arasındayken geri dönüşlerini memnuniyetle karşılayacaklarını söylese de özel bir konuşmalarında rahatsızlığını dile getirdi. Ketelhut geri dönmüş ve ahşap heykellerini inceliyorsa da mülkünü satmak istiyordu. Sayısı az da olsa hâlen köyde polis nöbetteydi ve ortalık

---

"L'histoire de quatre suspects . . . ," *L'Est Républicain*. Gazeteciye göre gencin sözleri üstü kapalı bir itiraf anlamına geliyordu. Daha sonra Müfettiş Lavaux'un gençle temas kurma girişimleri de meyve vermedi. Cevapsız bir telefon çağrısından kısa bir süre sonra Daniel D. gideceği yere dair hiçbir bilgi vermeden işvereninin yanından ayrıldı. Garip bir şekilde aynı şey diğer üç genç için de geçerliydi –hepsi de bölgeden kayboldu ve nerede olduklarına dair hiçbir bilgi yok.

64 1976 Ağustos'unda Hinrich Peiper, *Der Spiegel*'in 19 Temmuz tarihli sayısında babasının öldürülmesiyle ilgili haberleri sert bir şekilde kınadı. Makalenin başlığı küstahçaydı, "Pech für ihn" – "Onun İçin Talihsizlik" –Traves'in belediye başkanı Ernest Rigoulot'un ifadesini kullanmışlardı. "Bu, insanın talihsizlik yaşadığı bir mesele değildi. Öldürülen adam, geçmişin üstesinden gelmek için başkalarının karakterize ettiği suçu taşıyordu ve Komünistler savaşın korku hikâyelerini kullanarak mevcut hınçları körüklediği için öldü." "Greuelmärchen aus dem Kriege," *Der Spiegel*, No. 34, 16 Ağustos 1976, 10.

sakinleşiyor gibiydi. Le Renfort'u yeniden inşa etmek şüphesiz ortalığı karıştıracaktı.[65]

Sigurd Peiper 22 Ekim 1976'da, Yüzbaşı Marchal'a daha önce şüpheleri olmasına rağmen, "kömürleşmiş formun Joachim Peiper olduğunu çok sıkı incelemelerle belirlediklerini" bildirmek üzere Vesoul'a geldi.[66] Polis merkezine verdiği raporda Roger Lavaux da aynı sonuca varmıştı. Yine de bunlar temkinli Fransız otoritelerini rahatlatmamış ve yanan beden Vesoul'da kalmıştı. Beden olmadan düzgün bir cenaze düzenlemek mümkün değildi. 14 Kasım 1976'daki Halk Yas Günü'nde[67] Sigurd Peiper ve oğlu Hinrich, Marienfels'de I. SS Panzer Kolordusu gazilerinin düzenlediği anma törenine katıldılar. Waffen-SS gazilerinin organizasyonu HIAG'ın federal sözcüsü Hubert Meyer kısa bir konuşma yaptı. Meyer hüzünlü bir şekilde, "Yoldaşımız Jochen Peiper'ın dünyevi kalıntılarını ebedi istirahatgahına taşıyamadık," diye başladı.

> Bizler için iki kez göğsünü gerdi: Dachau'daki Malmédy Davası'nda ve Traves'teki korkakça saldırı sırasında. Almanya'da ve hatta dünya kamuoyunda, Nürnberg'de hepimize açıkça, kasıtlı ve yanlış bir şekilde yüklenen şeyin vücut bulmuş hâli oldu. ... Jochen Peiper'ın 1952'de Landsberg Hapishanesi'nden bizlere yazdıklarını unutmadık: "Savaşta ölen ilk Avrupalıların Waffen-SS birliklerinden olduklarını ve savaşın ardından da yine dövülerek öldürülenlerin çoğunlukla bizim saflarımızdaki adamlar olduklarını unutmayın. Batı Avrupa'nın bölünmezliğine olan inançları nedeniyle kolay avlar hâline geldiler. Bu şehitleri hatırlayın."[68]

---

65 Sigurd Peiper'dan Hinrich Peiper'a mektup, 1976. Kaynak: Nachlaß Ernst Klink, BA-MA, Zur Trauerfeier am 17.4.1979.

66 "Traves: un village à l'heure allemande," Marianne Lohse, yayınlanmamıştır, 17 Eylül 1976.

67 Alm. *Volkstrauertag*, Almanya'da Advent'in ilk gününden iki önceki Pazar günü gerçekleştirilen, şiddetli baskılarda ve silahlı çatışmalarda hayatını kaybeden bütün ulusların silahlı kuvvetler mensupları ile sivillerinin anıldığı anma günü. İlk olarak 1893'te, Prusya Krallığı'nın çeşitli Protestan mezheplerince ve Almanca konuşulan çeşitli bölgelerinde düzenlenen çok sayıdaki tövbe ve dua gününü birleştirmesiyle ortaya çıkmıştır. (ç.n.)

68 Lavaux Raporu, 9-10. 26 Ekim 1976'da Salpétrière'deki hastaneden Profesörler P. Cernea ve C. Brocheriou, müteakip bir otopside Arndt Fischer'ın verdiği röntgen kayıtlarıyla kadavradaki ikinci azı dişini kıyasladılar ve incelenen diş ve Peiper'ın röntgeninde görülen dişin "aynı kişiye ait olduğunu" doğruladılar.

Hinrich Peiper bazı açılardan buna katılıyordu. Traves'ten altı ay sonra *Die Welt* gazetesine bir mektup yazdı. 10 Ocak 1977'de hüzünlü bir şekilde, "Tarihimiz tıpkı galiplerin yazdıkları gibi, üzerinde hiç düşünülmeden kabul edildi," diyordu. "Gerçeğin ve adaletin duyulması adına bariz bir girişimde bile bulunulmadı. Şayet geçmişimizin tek taraflı şekilde aktarılması sürerse, mirasımızı düzeltemeyiz. Keza, geçmişi olmayan ve bu yüzden geleceği de olmayacak bir ülke olma tehlikesiyle karşı karşıyayız."[69]

Yine de Hinrich Peiper, babasının şehit sayılmasına yönelik çabalardan tamamen rahatsızdı. "Sağın radikal çevreleri, Jochen Peiper'ın trajik kaderini suistimal etti," diye yakındı, "fikirlerini yaymak adına bir araç gibi kullandılar." *National Zeitung*'dan Dr. Gerhard Frey, Jochen Peiper adına bir anıt dikme niyetini açık şekilde belirtti. Oğlu, babasının vasiyetinde bilhassa anılma talebinin olmadığını söylese de Frey, küstah bir şekilde vasiyeti görmek istedi. Hinrich Peiper bu isteği reddetti. Dietrich Ziemssen, protestolar planlandığını öğrendikten sonra bir mektup daha yazdı. "Lütfen, gösteri yapmayın," dedi. "Şu anda eşinin şahsiyetini siyasi olarak kullanmak Sigurd Peiper'ın yararına değil."[70] Fakat nafileydi.

12 Eylül 1976'da, Dr. Frey'in organize ettiği üç yüz militan, anıtın lehine gösteri yapmak üzere Köln'de bir araya geldi. Daha sonra 7 Kasım'da Mannheim'da toplanan bin kişilik bir topluluk, eski SS albayın infazını protesto etmek üzere gösteri düzenledi.[71] Çoğunluğu "silah arkadaşı" olduklarını iddia etse de durum pek öyle değildi; çoğu Neo-Nazi en fazla yirmi yaşındaydı. Hinrich, babası adına bir anıt dikilme kampanyasına karşı (her yerin Dachau'sunda!) mücadele etti ve

69 Hubert Meyer'in Peiper'ın cenazesinde yaptığı konuşmanın alıntılandığı yer, *Der Freiwillige*, Kasım 1976, 5. Peiper'ın Landsberg'den yazdığı açık mektuptan "Worte aus Landsberg" yapılan alıntı, Paul Hausser, *Waffen-SS im Einsatz* (Göttingen: Plesse Verlag, 1953), 262-269.

70 "Der Fall Jochen Peiper—ein halbes Jahr danach," Hinrich Peiper'dan *Die Welt*'e mektup, 10 Ocak 1977, 6. Aynı yıl Hinrich ayrıca babasının geçmişini *France Soir* gazetesine naif şekilde savundu: "SS ve Waffen-SS'i karıştırmayın," diye yazdı, "SS, genel olarak korkunç ve meşhur işkencecilerden müteşekkildi. Fakat Waffen-SS, savaşta babam gibi üniformalarıyla savaşan askerlerdi."

71 Gerhard Frey'den Hinrich Peiper'a, 27 Ağustos 1976; H. Peiper'dan Frey', 29 Ağustos 1976 ve Dietrich Ziemssen'den Frey'e, 19 Ekim 1976, BA-MA, RS 7/v. 282.

sağcıların alevlerini küçümsedi. "Babam apolitikti," diye tepki gösterdi. "Geçmişe daha fazla odaklanmadı, anda yaşadı."[72] Hinrich Peiper emin olmak adına, aşırı sağcıların babasını azizlik mertebesine yükseltme çabalarına karşı yasal bir yasaklama emri çıkardı.[73]

Şaşırtıcı bir şekilde Gerhard Frey, Hinrich Peiper'a yalancı şahitlik iddiasıyla tepki göstermek üzere bir ceza davası açtı. Babası Waffen-SS'in savaş kahramanıyken Peiper'ın oğlu nasıl olurdu da böylesi iddialarda bulunabilirdi? Hinrich, "İlkin ifademde herhangi bir kusur bulmadım," dedi, "fakat bugün, SS hakkında bazı şeyler okumuş olsaydım kendimi bu şekilde ifade edemezdim."[74] Militärgeschichtliches Forschungsamt'daki Dr. Klink'e yazarken, ilkin babasının tarihsel şahsiyetinin detaylarından bihaber görünüyordu:

> Şimdi, babam hangi teşkilatlara dâhil olmuştu? Süvari birliğine, SS Teyakkuz Birliklerine (LAH), Waffen-SS'e ve görünüşe göre SS Teyakkuz Birlikleri'ne girdikten sonra (otomatik olarak?) SS'in de bir üyesi olmuştu. Onların siyasî olmayan kökenlere sahip olduklarını doğrulamış ve birliklerin geri kalanları gibi askerî birimler olduklarını vurgulamıştı. Teyakkuz Birlikleri ve Waffen-SS hariç. Bu ikisine siyasi olmayan teşkilatlar denebilir mi? Yoksa babamın onlara (esasen yalnızca Teyakkuz Birlikleri'ne, daha sonra Waffen-SS'e dönüştürüldüler) katıldığı sırada siyasî örgüt değillerdi de yalnızca siyasî geçmişleri mi vardı? Bana kalırsa SS'e katılmak, siyasî görüşü ifade etmekle aynı şey değil.

---

72 "L'Affair Peiper au jour le Jour," *France Soir*, 26 Ocak 1977.

73 H. Peiper, mülakat, Mayıs 1999. Ayrıca bkz. "La famille de Peiper s'oppose aux manifestations de l'extrème-droite allemande," *L'Est Républicain*, 11 Eylül 1976. Köln'deki sağcı grup toplantısı, üzerinde şöyle bir yazı bulunan demir haçla süslü bir anıtın açılışını yapma niyetindeydi: "Joachim Peiper: Doğum tarihi 30-1-1915, Suikast tarihi 14-7-1976." Anıt, eski toplama kampından birkaç yüz metre uzağa yerleştirilmek üzere Dachau'ya nakledilecekti. Ana organizatör, Almanya'da sağcı bir yayın olan *National Zeitung*'un açık sözlü editörü ve hadiseden haftalar sonra yazan Dr. Gerhard Frey'di (örneğin bkz. "Oberst Peiper –Held und Märtyrer [Kahraman ve Şehit], *National Zeitung*, 23 Temmuz 1976).

74 "Babam ne Üçüncü Reich sırasında NSDAP üyesiydi ne de İkinci Dünya Savaşı'nın ardından siyasi olarak aktifti." Hinrich Peiper'ın Gerhard Frey'in çabalarını durdurmak için verdiği yeminli beyan, anlatıldığı yer H. Peiper'dan Ernst Klink'e, 29 Nisan 1977.

Bütün hepsi yasal olarak ne anlama geldiğiyle alakalıydı. Hitler'in Almanya'sında SS'e katılmak siyasi değilse, o hâlde siyasi iradeyi ne oluşturuyordu? Hünerli tarihçi Klink, dikkatli bölgeden titizlikle uzaklaştı: "Waffen-SS'in siyasi yönelimine dair tartışmalara çekilmeme hiçbir şekilde müsaade etmeyeceğim."[75] Kısa süre sonra Hinrich ve eşi, Jochen'in kendilerine hiçbir zaman söylemediği pek çok ayrıntıyı öğrenmeye başladılar.

"Eşim, kayınpederimden tekrar tekrar duymadığımız hiçbir şeyi söylemedi." Jochen, aileyi korumaya özen göstermişti ve bu, nesillerin ilgisizliğiyle daha başarılı hâle gelen bir taktikti. Dorothee Peiper-Riegraf, Peiper'ın savaş dönemindeki astı Klink'e, "Kayınpederimi tarihteki bir asker olarak görüyorsunuz," diye yazdı. "Onun o kısmına giden yolu asla bulamadık -çevresinde daima aşılamayan bir duvar vardı, fakat o, insanî tavırlarıyla bizler için bir örnekti ve hâlâ da öyle."

> O [Jochen Peiper] daima, politik olmayan birinin Nazi siyasetiyle bağlantılı şekilde politika sürecine çekildiğini söylerdi. Onun ifadesini çok iyi hatırlıyorum çünkü asla kabul etmedim. Askerliği, askerlik çabasının gösterilmesinin arzulandığı siyasi hedeflerden ayıramayacağı kanaatindeyim. ... Boves veya Malmédy hakkında okuyamıyorum, çünkü beni hasta ediyor. Savaş, ölümleri yasallaştırmaz. Her türlü güç ve saldırganlık şeklini -ki savaş bunların en sapkınıdır- yalnızca siyasi yetersizliğin ve insan hatasının

75 Klink'ten Hinrich Peiper'a, 2 Mayıs 1977. "Reiter-SS açıkça genel SS'in bir parçasıydı; babanın bir SS üye numarası vardı. Bu siyasi örgüte üyeliği, Teyakkuz Birliklerine katılımının ardından sona ermedi. ... Beyanında, öncelikle baban hakkında herhangi bir şekilde harekete geçme hakkını ve –deyim yerindeyse kişisel mevzuların ötesinde- Frey'in meşgul ettiği insan çevresindeki resmi üyeliği de reddettin. Bay Frey ayrıca eski bir siyasi örgüte üye olan bir grup insan adına konuşma yetkisine sahip olmadığından en fazla kendi partisindeki kişiler adına dava açabilir, bilhassa da açıklaman savaş sonrası dönemle ilgili. Baban ne HIAG'a ne de savaş esirlerinin haklarını koruma derneğine, bilhassa da hiçbir sağcı partiye katılmadı. Yani kimse onun adına hak talebinde bulunamaz. ... Öte yandan, Teyakkuz Birlikleri bir koruma statüsüne sahipti; en azından böyle bir duygu gelişiyordu. Her halükârda, kendisi ve yaş grubundaki ezici çoğunluk SS'e katılmayı siyasi bir inancın ilanı olarak görmedi. Diğer yandan Waffen-SS üyeliğini reddetmek de mümkün değil. Bilhassa da babanın savaşa kadarki kariyeriyle birlikte." Klink'in son ifadesi, neredeyse kesin olarak Klink'in Peiper'ın Himmler'in emir subayı olduğunu bildiğine atıfta bulunuyordu.

> dışavurumu olarak görüyorum. ... Fakat kayınpederimi herhangi bir şeyle suçlamak, Zeitgeist'ı görmezden gelmek, kişinin demokrasi konusunda eğitilmesi gerektiği ve modern asker anlayışını reddetmek anlamına gelir.[76]

1976 Aralık'ında *Quick* adına çalışan tanınmış bir gazeteci Harvey T. Rowe, Hinrich'e ulaştı. Dergi, 1977 Şubat'ında Berlin'deki Chronos Film GmbH tarafından yapılan bir televizyon belgesiyle aynı zamanda çıkacak şekilde, Peiper hadisesine ilişkin dokuz sayfalık bir makale yayınlamak istiyordu.[77] Peiper'ın Motorbuch Verlag'dan eski editörü Wolfgang Schilling, Rowe'a bir kitap yazmasını önerdi. Peiper'ın oğluyla temasa geçen Rowe, Malmédy davasını "adaletsizliğin çığlığı" olarak nitelendirdi. Fakat Hinrich Peiper kuşkucuydu, yalnızca "babasının itibarına fayda sağlayabilecek her şeyi destekleyeceğine dair verdiği temel sözden ötürü" yardım edecekti.[78] Yalnızca birkaç hafta sonra Peiper'ın oğlu, babasının biyografisini yazmak adına Rowe'un yeni tasarladığı plan hakkında şüphelerini ifade etti. Schilling, Rowe'un niteliklerine kefil olsa da ortada çok daha basit bir sorun vardı: "Annem bu fikre pek de sıcak bakmıyor." Ernst Klink ve Chronos'un babasıyla ilgili yaptıkları filmin karşısında Hinrich, kaderci bir tavır sergilemişti. "Herhangi bir zarara sebebiyet vermek istemedikleri için siyasî ahvale uygun bir film yapmak istiyorlar. Şüpheli yaklaşılmalı."[79]

---

76 Dorothee Peiper-Riegraf'dan Ernst Klink'e, 6 Mayıs 1977, BA-MA, Klink Evrakı. Höhne'nin, *Der Orden unter dem Totenkopf* kitabı hakkında. "Junkerschule'deki inceleme konularını okumaktan gına geldi. ... Kayınpederim hususunda 408. sayfadaki paragrafa [İngilizce tercümesinde 441. Sayfa] itiraz etmeliyim. 'Bu yüzden SS'in lideri, *Verfügungstruppe*'nın [Teyakkuz Birlikleri] gerçek amacını gizlemek zorunda kalıyordu. ... Bugün dahi üst düzey Waffen-SS komutanlarının ta en başından beridir normal bir askerî kuvvette görev yaptıklarına ciddi şekilde inanmalarının başka bir açıklaması olamaz.'"

77 Harvey T. Rowe, "Wehe den Besiegten!" *Quick*, 10 Şubat 1977.

78 Hinrich Peiper'dan Klink'e, 7 ve 20 Aralık 1976, BA-MA, Klink Evrakı. Peiper'ın oğlu, Rowe'u Malmédy hadisesinde Leibstandarte gazileri için uzun zamandır Waffen-SS'in bakış açısını savunan ve duruşmada savunma tanıklığı yapan Dietrich Ziemssen'le temasa geçirdi. Örneğin bkz. Dietrich Ziemssen, *Der Malmedy Prozeß* (Münih: Özel olarak yayınlandı, 1952), İngilizce tercümesini yapan, Institute for Historical Review, Torrance, CA, 1981, revizyonist görüşleriyle bilinen bir yayıncı.

79 Hinrich Peiper'dan Klink'e, 31 Aralık 1976, BA-MA, Klink Evrakı. Ayrıca Harwey Rowe, yazar tarafından yapılan mülakat, 18 Haziran 2004. Rowe Ernst

O sırada SS gazilerinin derneği HIAG, Motorbuch Verlag'da yayınlanacak olumlu bir Peiper biyografisi için kendi girişimlerini gerçekleştiriyordu. Eski bir SS subayı olan ve HIAG'ın koordinatörlüğünü yapan Walter Harzer bir mektupta, Alman televizyonlarında oldukça popüler olan bir dedektif dizisi *Derrick*'in yaratıcısı Herbert Reinecker'dan yardım aldıklarını ifade etti; aksi takdirde SS'in delifişek yazarı Erich Kern bir şeyler yapabilirdi![80] Reinecker'in kendisi de Normandiya'da savaşmış eski bir Waffen-SS olsa da HIAG'ın planlarından hiçbiri gerçekleşmemişti. *Derrick* için senaryo yazmak çok daha kârlı ve çok daha az tartışmalıydı.

Aileye döndüğümüzde ise 1977 Şubat'ında avukat Hinrich Peiper, babasının adını temize çıkarmak adına Boves hadisesine ilişkin daha fazla bilgiye ulaşmaya çalışıyordu -ki bu, Ernst Klink'in sorguladığı radikal bir hareketti. Niçin bir kez daha geçmişi deşecekti? "Hadisenin tartışılması sırasında, kamusal ilginin merkezinde olmak istemeyen yoldaşların adları kaçınılmaz şekilde kullanılacak." Başka gerekçeler de

---

Klink ve daha sonra "tipik bir eski SS subayı gibi, fakat bir şekilde Odessa'yla bağlantılı görünen" Dietrich Ziemssen'le tanıştı. Rowe'un gelişen ilişkilere dair bazı soruları olmasına rağmen Ziemssen, onu daha sonraları başka bir SS subayı Hans Kettgen'le tanıştırdı ve o da Peiper'ın 10 Şubat 1977'de kendisine ilettiği iki buçuk saatlik görüşmenin dökümünü çıkardı. Rowe ayrıca biraz endişeli şekilde, eski Leibstandarte mensuplarının 1977 baharının başlarında Bad Tölz yakınlarındaki tatil beldesi Lenggries'teki toplantılarına katıldı. Fakat kısa süre sonra, ailenin projeyi onaylamadığını öğrenince bundan vazgeçti.

80 Walter Harzer'den Stuttgart'taki 4 Eylül 1976 tarihli HIAG buluşmasına. "Bu proje, bir kitap formatında yapılmalı. ... Peiper'ın şahsına yönelik kötü dedikodular ortadan kaldırılmalı. Kararlı bir şekilde direksiyonun başında kalmalı ve bu kitabı kendimiz idare etmeliyiz, yoksa bunu *Schildverlag*'dan [Erich] Kern yapacak. Bunun ardından da anca ortaya çıkan şey hakkında şikâyet ederiz." BA/MA RS 7/v. 320. Herbert Reinecker, savaş sırasında Waffen-SS muhabiriydi ve 1945'te *Schwarze Korps*'un son sayısının başmakalesini yazdı; fakat ironik bir şekilde aralarında *Von Trapp Family in America*'nın da bulunduğu çok sayıda film senaryosu ve kitap da yazmıştı. Reinecker savaşın ardından Hubert Meyer gibi SS gazileriyle dönemsel iletişimini sürdürdü (bkz. d'Alquen yazışmaları: BA/MA RS 7/v. 480). Erich Kern (takma adı Kernmayr), Viyana'da NSDAP'ın basın sorumlusu pozisyonunu devralan ve 1941 yazında Rusya'daki Leibstandarte hakkında haber yapan SS Binbaşı'ydı. Savaşın ardından, Alman halkına karşı işlenen gerçek suçlardan Müttefiklerin sorumlu olduğunu iddia ederek ve Waffen-SS'i silerek, Yahudi karşıtı imaların bulunduğu sayısız makale yazdı.

vardı. "Dr. Kempner eski mağlubiyeti unutmadı ve bu kez hazır olacaktır ... keza soruşturma ifade vermeye ve yalancı şahitlik yapmaya istekli yoldaşlar bulmaya çalışıyor. ... Annenin onayı olmaksızın herhangi bir şeye kalkışmamanı rica ediyorum, çünkü o yıllardır bu bölümün kötü talihini sizden sakladı."[81]

İşler kolaylaşmıyordu. Sigurd Peiper kızıyla birlikte Münih'e taşındı ve bir süreliğine Miesbach'ta kendisine ucuz bir daire vererek yardımcı olan iyi dostu Sigrid Mayr'ın yakınında yaşadı. Bavyera Alplerinin eteklerinde, etrafı dağlar ve yaylalarla çevrili Sigurd, hasta olsa da kendini evinde hissediyordu. Mayr Ailesine göre Sigurd Peiper, azıcık parasıyla "bitkin ve perişan" görünüyordu.[82] Miesbach'ın Landkreis'ı, Nazilerin desteklediği Alplerdeki kırsal topluluklarının tipik bir örneğiydi ve savaşın ardından dahi bu ünü koruyordu.[83] Keza Bad Tölz'deki eski SS subay okulu, savaş sırasında yalnızca birkaç kilometre mesafedeydi. Sigrid de bir SS subayı olan SS Binbaşı Friedrich Wilhelm Mayr'ın eşiydi ve Sigurd'la savaş döneminden tanışıyorlardı. Peiper için, "Jochen onu daima takdir etmişti," diye yazıyordu Mayr; bağları güçlüydü. Keza bir SS subayıyla evli olmasına rağmen Yahudi kanı taşıdığı için Himmler onun çocuk sahibi olmasını yasaklamıştı. "O, daima adaletten yana olan tiplerden biri; 'ırksal açıdan zulüm gördüğünden' sözlerinin bir ağırlığı var."[84] Sigurd ziyarete gittiğinde iki kadın sohbete başladı:

> İnsanın Traves'teki hadiseye ilişkin duygularını ifade etmesi çok zor. Bugün hâlâ hadiseyi aşabilmiş değilim. Jochen ve ben bütün olanlardan sonra en azından huzurlu ve sakin bir yaşlılığa kavuşacağımızı çok ummuş ve beklemiştik. Fakat olaylar farklı gelişti ve ben geride bırakılmış ve yalnız kalmış hissediyorum. ... Ne

81 Klink'ten Hinrich Peiper'a, 21 Şubat 1977, BA-MA, Klink Evrakı.

82 Brigitte B., Miesbach, yazar tarafından yapılan mülakat, 19 Haziran 2004.

83 Raymond Daniell, "Nazis in Bavaria Regaining Position," *New York Times*, 24 Nisan 1946.

84 Sigurd Peiper'dan Klink'e, 18 Şubat 1977, BA-MA, Klink Evrakı. Sigrid Mayr'ın (evlilik öncesi soyadı Magnussen) bir SS subayıyla evliliğinde daha fazla çocuk sahibi olmasını yasaklayan mektup için: Himmler'den Mayr'a, 13 Eylül 1939. Helmut Heiber, *Reichsführer!* "SS Üsteğmen Mayr, karısından başka çocuk yapmayacağına söz verdi ve hâlihazırda hayatta olan üç çocuğunun da SS'in herhangi bir üyesiyle evlenmelerine asla izin verilmeyeceğini biliyor."

yazık ki sağlığım da pek iyi değil. ... Ruhumdaki ağır yük, fiziksel direncimi de yiyip bitirdi ve ben artık o kadar iyi değilim.[85]

Sağlık durumuna bakılmaksızın dedektifler Sigurd'un dairesini izliyordu. Posta kutusu kontrol ediliyor ve arkadaşları da mülakat ve sorgulanma utancına katlanıyorlardı. Sigurd, Le Renfort yıkıntıları arasında bulunan kömürleşmiş cesedin eşine ait olduğundan emin olduğunu resmi olarak beyan etse de zavallı kalıntılar aileye teslim edilmemişti. Ailenin yardım için başvurduğu Dışişleri Bakanlığı haftalarca sessiz kalmıştı.[86] Fransızlar, konuyla ilgili resmi bir işlem yapılmadıkça hâlen Vesoul morgunda tutulan kalıntıların iadesinin imkânsız olduğunu iddia ediyordu. Olumlu bir doğrulama olmadığından, çılgın Fransız yasaları Joachim Peiper'ın "yasal açıdan kayıp" olarak kabul edileceğini belirtti ki bu, sorunun çözümünü bir otuz sene daha öteleyecek bir durumdu.

Peiper'ın cesedinin hâlen Fransızların elinde oluşu öyle bir olay çıkaracaktı ki Alman Bundestag'ının on beşinci oturumunda Lyon'daki başkonsolosluğun meseleyi hızlandırmaya zorlanması kararlaştırıldı.[87] O esnada Nazi avcısı Simon Wiesenthal kara kara düşünüyordu. Basına homurdanarak kömürleşen cesedin Peiper'a ait olmadığını söyledi. "Onlar elverişli gözden kayboluşları düzenlemede uzmanlar." Kesilen

85 Sigurd Peiper'dan Fritz Kosmehl'e, 1 Kasım 1978. "Ne yazık ki sağlığım pek iyi değil ve üç ayımı Münih'teki bir hastanede geçirdim."

86 "Trauriges Nachspiel," *Der Spiegel*, 15 Temmuz 1977. 1976 sonlarında Sigurd Peiper, Traves'teki mülkü satmamakla kalmayıp, nihayetinde yeniden inşa edeceğine dair niyetini açıkladı. Paul Cacheux buna karşı uyarıda bulundu: "Bayan Peiper'ın yıkılan kır evini söylediği şekilde yeniden inşa etmesi son derece düşüncesizce olurdu. ... Bizim neslimizin hapishaneler ve toplama kamplarında yaşadıklarını unutamayız." *France Soir*, 26 Ocak 1977. O zamana değin sigorta şirketleri ev için 300.000 Frank ve hayat sigortası için de 20.000 Frank ödemişlerdi. *L'Est Républicain*, 13 Kasım 1976. (*France Soir*, sigorta poliçesinin 260.000 Frank değerinde olduğunu iddia etti, fakat bulunan cesedin kimliğine dair şüpheler göz önüne alındığında eksperler tam bir ödeme yapma konusunda tereddüt ettiler.)

87 Alman Bundestag [Alt Meclis] 8. Seçim Dönemi Tutanakları, Stenografik Cilt 100, Dr. Hamm-Brücher'nın Kont Stauffenberg tarafından sorulan soruya cevabı, 2 Mart 1977, Bonn. Stauffenberg, Bonn hükûmetine hem Peiper'ın ölümünden sorumlu olanların yakalanması hem de bedenin aileye iadesinin hızlandırılması için yardım etmesi talebinde bulundu: Peiper'ın bedeni önce Vesoul'daki Paul Morel Hastanesi'nin morguna kaldırıldı, ardından daha fazla inceleme yapılması adına Paris'e gönderildi.

uzuvlar ve öylesine kötü şekilde yanan bedenden niçin makul bir teşhis imkânsızdı? Sebebi belliydi: Peiper hâlâ hayattaydı. Magazin basını Viyana'da Wiesenthal'den alıntı yaparak, Peiper'ın Brezilya'da merakla karşılanan diğer göçmenlerle birlikte Ipanema ve Copacabana arasındaki mütevazı banliyölerde kışladığını yazıyordu.[88] Bütün bu olaylar büyük bir skandala dönüştü.[89] Chronos Film'in aceleyle yaptığı Peiper belgeseli 17 Şubat 1977'de yayınlandı. Belgeselde Peiper hadisesi *Das Gericht der Sieger* -Galiplerin Adaleti- adıyla belirgin şekilde yer aldı.[90] O zaman dahi Boves'taki hadise Peiper'ın üzerinde kötü bir leke olarak kalmıştı.[91]

Artan siyasi baskı altında Fransız hükûmeti, olayı sona erdirmek için harekete geçti. Bunun en basit yolu, Fransa'da tutulan kömürleşmiş kütlenin Peiper olduğuna dair kesin bir kanıt üretmekti. 6 Mart 1977'de Vesoul polisinden Başsavcı Mark Dreyfus, basına resmi bir açıklama yaptı. Bir kanıt olmasa da Dreyfus bardağın yarısının dolu olduğunu görme eğilimindeydi. Dreyfus resmi otopsi raporunu okuyarak, "Bunun, Joachim Peiper'ın cesedi olduğunun aksi yönünde hiçbir şey yok, fakat kömürleşen cesedin hâli, kimliğini daha iyi şekilde 'doğrulamamıza' müsaade etmiyor." Dreyfus mümkün olan iyi dönüşü yapmıştı: "Joachim Peiper'ın 14 Temmuz gecesindeki yangından can vermiş olması çok

88 "Peiper est Bien Vivant!: Simon Wiesenthal Rèvéle la Méthode Utilisée par les Nazis Démasqués," yayınlanmamıştır, tarihsiz, Rigoulot Evrakı.

89 Wiesenthal'in ifadesi için, "Is Colonel Peiper of the SS dead or alive?" *Daily Express*, Michael Brown, Paris, kupürde tarih bulunmuyor, fakat 1976 Ağustos'unun sonları. Ayrıca bkz. Ernst Klink'ten James Weingartner'a, 22 Haziran 1977. "Wiesenthal'in söylentisi, bedenin Peiper'a ait olmadığı ve Peiper'ın bir yabancının bedenini eve sürükleyerek kaçtığı yönündeydi. Dümdüz çılgınlık!" Klink ayrıca, bugün dahi hâlen devam eden, bedenin başının aileye asla iadesinin yapılmadığı varsayımını da kınadı.

90 Berlinli iki gazeteci, Jost von Morr ve Bengt von zur Mühlen, Chronos Film'le ARD (resmî hükûmet ağı) için dizinin yapımcılığını üstlendi. Malmédy hakkındaki görüşleri: "Belki de sanıkların arasında birkaç fail vardır. Motivasyonları neydi? Tamamen yanlışlık mıydı yoksa tahmin edileceği şekilde mahkûmlar kaçmaya çalıştıkları için mi ateş ettiler?" Peiper hadisesine tarafsız bir bakış açısı getirmeye çalıştılar: "Tesadüfî şartların masum kurbanı. ..." Peiper'ın ölümü, "Fransa ve Almanya'nın gelişen ilişkilerini bozma amacıyla Komünistler tarafından yürütülen bir basın kampanyasının sonucu" olarak resmedildi.

91 Bengt von zur Mühlen'den Hinrich Peiper'a, 29 Aralık 1976, Klink'ten Hinrich Peiper'a, 21 Şubat 1977, ve Jost von Morr'dan Klink'e, 2 Mart 1977, Klink Evrakı, BA-MA.

güçlü bir ihtimal."[92] Fakat hevesli gazetecilere göre Dreyfus, Peiper'ın Rio de Janeiro'ya giden bir jette olduğunu da söyleyebilirdi.[93]

Gerçekteyse eski SS albay evine, Almanya'ya dönüyordu. Kaosun ve iftiraların ortasında Peiper'ın noksan ve parçalanmış bedeni nihayet aileye teslim edilmişti.[94] 1 Nisan 1977 saat 18:00'de, Vesoul'den ge-

---

92 "Conclusions des experts: le corps carbonisé de Traves est celui de Joachim Peiper," *L'Est Républicain*, Mart 1977. "Solunum yollarının üst bölgesinde zehirleyici seviyedeki karbon monoksitin varlığı, ölümün boğulma neticesinde gerçekleştiğini düşündürüyor." Bedenin kimliğine dair en önemli kanıt: "Sağlam bir dişle çene kemiklerinin kalıntılarının incelenmesi, Peiper'ın diş kayıtlarından alınan bir röntgenle karşılaştırılabilir. Bu iki negatif, üst üste bindirildiğinde mükemmel bir eşleşme sunuyor."

93 En fantastik hikâyelerden biri, 1977 sonlarında Patrice Chairoff'un (ayrıca Dominique Calzi olarak bilinir) *Dossier Néo Nazisme* kitabında, Peiper'ın Odessa ağı yardımıyla olayı sahneleyerek yangından gerçekten kurtulduğunu iddia edişiydi. Diğer hikâyelerin aksine Chairoff'unki çok sayıda detay veriyordu: Peiper, İtalya'ya Brixen bölgesi üzerinden bir geçiş ayarlamış, ardından Trieste'de bir yük gemisine binmiş ve gemi 1976 Ekim'inin ilk haftasında Barselona'ya yanaşmıştı. Waffen-SS albay, o zamandan beridir Barselona'nın Balmes bölgesinde yaşıyordu. Traves'in rahibine göre bu hikâyeler doğru olabilirdi. Peiper'ın yanan harabedeki kömürleşen bedeni hakkında şüphelerini koruyordu: "Pek fazla insan benim gibi görmedi. Gerçek durmuyordu. ... Beden neden bu kadar uzun bir süre Vesoul'de kaldı? Bence, Almanya'ya iade etmek adına uygun bir beden bulmak için zamana ihtiyaçları olduğu içindi." Ducros, mülakat.

94 Beden 1 Nisan'da aileye iade edildiğinde Münih bölge savcılığı, Peiper'ın ölümünün kesinliği konusundaki tartışmalar nedeniyle tabuta el koydu. Tabut daha sonra Münih Adli Tıp Kurumu'na getirildi ve orada üç gün sonra Dr. Wolfgang Spann tarafından incelenmek için açıldı. Peiper'ın eski dişçisi ve dostu Arndt Fischer da oradaydı. Bedenin başının kayıp oluşu, otopsiyi imkânsız hâle getirerek herkesi dehşete düşürdü. Fransa'da Marc Dreyfus'un meseleye bir son verme girişimi dahi, 1977 Mayıs'ında Vesoul Yüksek Mahkemesi kesin bir açıklama yapmayı reddettiğinde hüsranla sonuçlandı: "Traves'te bulunan bedenin Peiper'a ait olduğuna dair kesin bir kanıt yok ... bununla beraber güçlü bir ihtimal var." Buna karşın Dreyfus 24 Mayıs'ta Peiper'ın resmi olarak 14 Temmuz 1976, saat 01:00'de öldüğünü açıkladı. Fakat 27 Eylül 1978'de Fransız yetkililerle yapılan tatsız müzakerelerin ardından baş, Adli Tıp Kurumu'na iade edildi; bir şekilde Paris'e ayrı ayrı gönderilmişti. Dahası, inceleme için yalnızca ortadan ikiye ayrılmış tek bir azı dişi vardı. Hem Fischer hem de Spann için bu, bedenin kimliğinin tespiti için tatmin edici değildi. Bu esnada Münih Bölge Savcılık ofisi, bedeni 19 Şubat'a dek, Sigurd Peiper'ın ölümünden yalnızca yedi hafta öncesi, bırakmayacaktı. Sonuç olarak, bedenleri birlikte yakılmadan önce hem Sigurd hem de Jochen Peiper için basit bir özel tören düzenlendi. Fischer, mülakat, 17 Mayıs 1997 ve 7 Nisan 2000. Ayrıca,

len ve kapalı bir tabut taşıyan Fransız cenaze arabası, Münih Orman Mezarlığı'na ulaştı. İçindeyse Peiper'a ait olduğu düşünülen dünyevi kalıntılar vardı. Yine de düzgün bir ölüm belgesi olmaksızın defin gerçekleşemezdi. Cesede oldukça inanılmaz bir evrak eşlik ediyordu:

> 14 Temmuz 1976'da Traves'teki le Renfort denilen yerde, kimliği belirlenemeyen ve eşgali bilinmeyen bir erkek öldü.[95]

Bu kafa karışıklığıyla Hinrich Peiper, detaylı yasal manevralara girişti. Cesedin Joachim Peiper'a ait olduğunun kabul edilmesi Fransa'daki davayı kapatacaktı, fakat belirli bir kimliğe ait ölüm belgesi olmaksızın da hiçbir sigorta veya herhangi tazminat alınamayacaktı. Hinrich, Münih Bölge Savcılığı'nı cesede el koymaya ve kendi kimlik tespit girişimlerini yapmaya ikna etti. Otopsi 5 Nisan'da yapılsa da Münih Adli Tıp Kurumu'ndan hiç kimse başsız bir bedene güvenememişti. İki adım geri gidildi.

Bu rahatsız edici olay, son düzenlemeleri Fransızlar eksik başı bulana dek bir yıldan fazla bir süre geciktirdi. Fantastik iddiaya göre, onu yanlış yere koymuşlardı!

Bu esnada Georges Arnaud ve Roger Kahane, Peiper'ın hikâyesi için özel bir bölüm yayınlamak adına yedi aylık bir soruşturma başlattı. Fransız gazeteciler, Belçika'dan İtalya'ya uzanan seyahatleri sırasında Traves'teki hadiseye ilişkin pek çok kişiyle düzinelerce röportaj yaptılar. Hikâyeleri 6 Aralık 1977'de Paris'teki televizyon için hazır olsa da kanal onu yayınlamadı -çok tartışmalıydı. Antenne 2'nin yapımcıları bir yıldan uzunca bir süre boyunca zorlu bir sorunla mücadele etmişti. Arnaud ve Kahane'nin topladıklarının çoğu oldukça sıradan ve resmi anlatıya uygun olsa da bir yönü çok rahatsız ediciydi. Arnaud biraz başına buyruk bir gazeteciydi (bazıları bu ifadenin abartı olduğunu söylüyor), ihtilaflarda başarılıydı ve Komünizm sempatizanı olduğu biliniyordu. Arnaud, kendisine Peiper'ın hâlâ hayatta olduğunu kesin bir anonimlik şartıyla söyleyen "çok güvenilir bir tanıkla" konuştuğunu iddia etti. Le

---

Agte, *Jochen Peiper*, 602, ve Martin, *L'Affaire Peiper*, 116. Rudolf Hess'in tartışmalı otopsisine de başkanlık eden Dr. Spann, yazarın mektuplarına asla cevap vermedi.

95 "Affaire Peiper: Le cadavre (sans nom) de Traves transféré hier à Munich," *L'Est Républicain*, 2 Nisan 1978. "Am 14. Juli 1976 ist in Traves in dem Le Renfort." Peiper'ın bedeninin Almanya'ya transferinin daha detaylı anlatısı için, Dorothee Peiper-Riegraf'tan Harvey T. Rowe'a mektup, Nisan 1977.

Renfort'taki ceset SS albaya ait değildi! Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar yapımcılar Arnaud'un gizli kaynağını ortaya çıkaramadılar ve belgeseli kanıt olmaksızın televizyonda yayınlamayı kesin bir şekilde reddettiler.

Bu hamle karşısında yılmayan Arnaud ve Kahane, Peiper'ın hâlen yaşıyor olabileceği teorilerini yayınlamak adına süratle tartışmalı bir kitap yazdılar. Magazin gazeteciliğine övgü olan kitap, *L'Affaire Peiper*, 1978 Mayıs'ında piyasaya çıktı. Rengârenk manşetler Arnaud'dan alıntı yapıyordu, "Peiper'ın Hayatta Olduğuna İlişkin Kanıtım Var!" Bir sonu yok gibi görünüyordu.[96]

Kitaba verilen tepki, tartışmaları bir kez daha harlamıştı. Bütün bu karmaşanın ortasında Vesoul'un yeni sulh yargıcı Bay Christian Nannini, davayı o yaz yeniden açmaya karar verdi. Arnaud tanık olarak çağrılacaktı. Nannini, Arnaud'un iddiaları karşısında son derece kuşkulu olsa da onları da diğer her şeyle birlikte gözden geçirme eğilimindeydi.[97] Hem Almanya hem de Fransa basınında çıkan yazılar, Arnaud'u göreve çağırıyordu. "Bay Arnaud, adaletin böylesi desteksiz argümanları mahkûm etmediği bir ülkede yaşadığınız için sevinmelisiniz." Diğerleri, her ne kadar güvenine ihanet edecek olsa dahi gizli kaynağını açıklamasını istiyordu.

Nannini süratle harekete geçti. 23 Haziran'da, peş peşe sigara içen Arnaud'u kişisel ofisinde üç saat boyunca dinledi. Herhangi bir metin yayınlanmadı, fakat gür saçlı Fransız merdivenlerden indiğinde zafer ilan etti. Gürleyerek, "İfadem, davanın kapanmadığı ve bir gün soruşturmanın gerçek üzerine açılacağı anlamına geliyor," dedi. "Peiper'ın hadisesi gömülmedi, şimdi başladı!"[98] Fakat coşkusu yersiz görünüyordu. Nannini diğer tanıkları da dinledi ve polis kayıtlarını yeniden inceledi. Hiçbir şey

---

96 "L'Affaire Peiper," Antenne 2, 21 Ocak 1979. Also, Arnaud ve Kahane, *L'Affaire Peiper*. Ateşli "J'ai la preuve que Peiper est vivant!" başlığı, *L'Est Républicain*'in Pazar ekinde çıktı, 21 Mayıs 1978.

97 "Peiper vivant? Arnaud témoin à Vesoul," *L'Est Républicain*, Haziran 1978. Christian Nannini, Vesoul'da sulh hâkimi olarak Daniel Clerget'in yerini almıştı. Arnaud'un iddialarına dair görüşleri için bkz. *Le Monde*, 6 Haziran 1978. "Peiper hakkındaki kitabı, soruşturmadaki yetkililerce düzmece olarak görüldü." 12 Haziran 1978'de Arnaud, gazete editörlerine soruşturmayı kınayan bir yanıt verdi. "Yetkililer konuyla ilgili yargıda bulunmak için hâlihazırda 'düzmece' kelimesini kullandılar, bu ihtiyatsız görünen bir şey. Kararlarını hâlihazırda vermişlerken niçin benden öğrenmek istesinler ki?"

98 Arnaud'un ifadesi ve sonrası için bkz. Martin, *L'Affaire Peiper*, 127–128.

çıkmadı. Grayli dört genç adam bir kez daha kendi hikâyelerine sadık kaldılar. Buna rağmen Arnaud bir şeyde haklıydı: İhtilaf bitmeyecekti.[99]

Antenne 2'ye filmi yayınlaması için yasal hamlelerle saldırıldı. Dilekçeler Uluslararası Anti-Semitik Birliği ve *Fédération nationale des déportés internés, résistants et patriotes*[100] adındaki solcu organizasyondan gelmişti. Tartışmalı film nihayet 21 Ocak 1979 Pazar günü yayınlandı, fakat hemen ardından Vesoul başsavcısı Marc Dreyfus *Le Monde*'a belgeseli paylamak gibi sıra dışı bir adım attı. *L'Affaire Peiper*'daki anlatıların "gerçekler pahasına yanlış bir senaryo" sunduğundan yakındı. Bütün bu olanlar çok ufak bir fark yaratmıştı; Fransa'daki Peiper hadisesi, ABD'de Başkan John F. Kennedy'nin öldürülmesine benzer bir olay olmuştu. Traves'te bir ölüm tertipleyen hayalî SS'ler ve bir Nazi sığınağına kaçan Jochen Peiper, çayırlık tepedeki hayalet avcıların, peş peşe sigara içen Fransız Komünist Georges Arnaud da Oliver Stone'un yerini almıştı.

Peiper'ın sözde ölümü, 17 Aralık 1944'te Malmédy kavşağında olanlara ilişkin varsayımları da bastırmamıştı. Şimdi de Belçika'daki Honsfeld'e yanlışlıkla gerçekleştirilen hava saldırısında ölen Amerikalıların katliam alanına sonradan taşındıklarını ortaya atan yanlış fikirli bazı Almanlar türemişti. Fakat Peiper'ın savaş döneminden eski sırdaşı ve MGFA tarihçisi Ernst Klink, bu tuhaf teoriye karşı çıktı. Otopsileri görmüştü. Korkudan buruşan suratlardaki barut yanıkları ve diğerlerinin elleri havada şekilde donarak ölmeleri nasıl açıklanabilirdi?

> Hava saldırısı tezi biliniyor, fakat cesetlerin incelenmesine dayanarak savunulabilir bir şey değil. Ayrıca ne Peiper ne de diğer katılımcılar Amerikalıların infazlarını reddetmediler. Yalnızca emir sorunu varlığını sürdürüyor. Bu açıdan, katılımcılar hakkında henüz nihai bir netlik sağlanamadı. Yakın çevre bile daha fazlasını bilmiyor.[101]

---

99 André Moisse, "L'affaire Peiper entre dans la légende," *L'Est Républicain*, 17 Temmuz 1979.

100 Fr. Sürgün Edilen ve Hapse Gönderilen Direniş Savaşçıları ve Vatanseverler Ulusal Federasyonu. 1945 Ekim'inde Marcel Paul ve Henri Manhès tarafından kurulmuştur. Nazi toplama kamplarında veya işgal altındaki Fransa hapishanelerinde hayatlarını kaybedenlerin mirasını sürdürmek ve yine buralardan kurtulan insanları bir araya getirmek ve Nazi savaş suçlarını araştırmak üzere kurulmuştur. (ç.n.)

101 Peiper'ın savaş sonrası avukatının cesetlerin katliam alanına taşındığını iddia eden mektup: Eugen Leer'den Klink'e, 20 Kasım 1984, Honfeld'deki bir Alman

Peiper'ın hikâyesini revize etme çabaları da burada bitmiyor. 1986'da Belçikalı araştırmacı Gerd Cuppens, Malmédy'deki hakikate ulaşmaya çalışırken Waffen-SS *Kameraden*'ın direnişiyle karşılaştı. Amerikalı bir tarihçiye, "Alman gaziler Malmedy'nin hatırlatılmasını istemiyor," diye yazdı. "Baugnez'deki katliamı es geçmemi istiyorlar ki bunu yapmayı inatla reddediyorum."[102] Temize çıkma konusundaki aynı çaba bugün de sürüyor.

Peki Peiper gerçekten öldü mü? Pek tabii ki Traves ve çevresindeki tarım topraklarındaki pek çok insan onun hâlâ canlı olduğunu düşünüyordu. Traves rahibi Louis Ducros anlayışlıydı. "Traves'teki insanlar farklı şeylere inanırlar. Ernest Rigoulot, Peiper'ın kasten öldürüldüğüne inanıyordu. Ben daima buna karşı çıktım. Bütün her şeyin kurmaca olduğunu düşünüyordum. Asla inanmadım." René Fallets'in *Ersatz* romanında Adolf Hitler'in esrarengiz kaçışı gibi, Ducros da Peiper'ın kurnaz bir şekilde kaçtığına inanıyordu. Rahip, polisi ve yozlaşan gazetecileri suçlayarak basının onun anlatılarını yayınlamayı reddetmesine kızmıştı. Polis onu, saplantılı bir kaçkın olarak başından savdı.[103]

---

paraşütçünün spekülasyonuna dayanıyor. "Bilinme ve savunulamama" için: Klink'ten Leer'e, 22 Kasım 1984. Hem Leibstandarte gazisi hem de tarihçisi olduğu için Klink, Peiper, Dietrich, Hausser ve diğerleriyle sık sık temas hâlindeydi. Bu yüzden, "yakın çevre dahi bilmiyor" ifadesi bilhassa önem arz ediyor. "Peiper öldürüldükten sonra, onun aralıklı notlarını aldım ve zaman zaman bilgi sağlayıcı olarak kullandım. ... Peiper ve ailesiyle çok uzun ve iyi kişisel ilişkilerin yanında, Hinrich Peiper'la da ek temaslarımız oldu. Bunu müteakip birkaç sene önce, Rudolf Lehmann tarihî şekilde ele alacağı için tüm materyali Hinrich'e verdim. Ne Peiper ailesi ne ölen dul Peiper ne de ben bu konularda yeni bilimsel çalışmalar düşünmedik."

102 Gerd Cuppens'ten Charles Hammer'a, 10 Haziran 1986, USAMHI, Charles Hammer Evrakı, 285. FAIB, Kutu: Denizaşırı Yazışmalar.

103 Ducros, mülakat, 16 Ağustos 2001. "Polis ne derse desin göz ardı etmelisin. Her şey gizlenmiş durumda. Siyasî bir olay. Başkan Giscard d'Estaing ve İçişleri Bakanı Michael Poniatowski'ydi. O hâlâ hayatta. ... Polis, ateşi yakan birilerini bulmak zorundaydı. Polisin bir görevi olduğu için ne derlerse desinler göz ardı edebilirsin. Bence evi Peiper'ın kendisi ateşe verdi. Bu yangın o gece için planlanmıştı. Orada bulunanın bir beden olduğuna dahi inanmıyorum. Bence o plastik mankendi." Diğer taraftan Polis Müfettişi Lavaux, "Rahip benim için asla muteber bir tanık olmadı. Medya önünde yaptığımız bütün çalışmalarda, sanki bütün hadisenin merkezindeymiş gibi kendisini daima ilgi odağı hâline getirmeye çalışıyordu. ... onu susturmak için Besancon Psikoposu Lord Lallier'den yardım istemek zorunda kaldık," diyordu. Yazara mektup, 26 Eylül 2001.

Çok çeşitli fikirler vardı. Peiper'a süt götüren Raymond Louette ve Ketelhut'a yemek pişiren Madam Guyot, Peiper'ın kasten öldürüldüğüne inanıyordu.[104] Başkanın oğlu ve kimliğinin açıklanmasını istemeyen başka birkaç kişi daha yazara aynı şeyi ifade etti. Karşı tarafın tipik bir örneği de Traves'teki fırıncının oğlu ve zamanın şüphelisi Jacky Gaunthier'in ifadesiydi. Kendisi, Peiper gece geç saatlerde öldürüldüğünde fırının başında olduğunu söylüyordu: "O gece ne olduğunu mu düşünüyorum? ... Öldürülenin Peiper olduğuna şüpheliyim. Balkonunda öldürülemeyecek kadar zeki ve kurnazdı. ... Bana kalırsa doktor arkadaşı ona evin içine yerleştirmesi için bir ceset getirdi ve Ketelhut da onu tren istasyonuna götürdü. Buradaki otoriteler benim hikâyeme inanmıyorlar. Fakat onun burada öldüğünden şüpheliyim."[105]

Belki de aralarından en rahatsız edici olanı, yazarın köy rahibi Louis Ducros ile gerçekleştirdiği son görüşmeydi. Traves kilisesinin içinde, bakımsız iç mekânın ortasındaki sıraların yanında dikildik. Kendisine o Temmuz gecesi neler yaşandığını anlamaya çalıştığımı bildirmemin ardından bana açıkça karşı çıktı. Parmağını bana doğrultarak, "Bilmek istediklerinde asla başarılı olamayacaksın," dedi. "Peiper'ın elinde çok fazla kan vardı."

Ön tarafta heykelsi azizler yukarıdan sanki sorgulayıcıyı cezalandırmak istercesine bakarken, rahibin gür sesi kilisede yankılandı. Sohbetimiz yarım saat sürdü ve konular arasında 1976 yazına dair anıları ve bir el arabasıyla götürülen cesedin Peiper olmadığına ilişkin süregelen inancı da vardı. O noktada rahip biraz huysuz göründü. "Şimdi," dedi heyecanla, "sana çok önemli bir şey söyleyeceğim."

Rahip, Erwin Ketelhut ile şaşırtıcı bir karşılaşmasını anlatmaya başladı. 1996 veya 1997'de Ketelhut Traves'e gelmiş ve rahibi aramış. Kafede buluşmuşlar ve birkaç kadeh kırmızı şarap içmişler. Ketelhut'un aklında bir şeyler varmış. Rahip, "Benimle Peiper hakkında yalnızca o zaman konuştu," dedi. "Uzun değil ciddi bir konuşmaydı." Ketelhut, Rahip Ducros'un Peiper'ın ölümü hakkındaki şüphelerini iyi biliyordu.

Rahip kilisenin içinde sanki oldukça derin bir sır söylermişçesine fısıldadı. Ketelhut'un beş yıl önceki sözlerinden alıntı yapmak için, "Bana tam olarak şunları söyledi," dedi:

---

104 "Bence onu öldüren adamlar ... onu ele geçirmek için kasıtlı şekilde saldırdılar. Daha fazla bir şey söylemek istemiyorum." Louette, mülakat, 16 Ağustos 2001.

105 Jacques Gauthier, yazar tarafından yapılan mülakat, Vesoul, 16 Ağustos 2001.

"Bana Peiper'ın ölmediğini söylerken sonuna kadar haklıydın. O, buradan çok uzakta akciğer kanserinden öldü."[106]

Rahip, inanışına rağmen şaşırdığını söyledi. "İşte sonra," diye tekledi, "kalktı gitti." Ducros, Ketelhut'tan detay vermesini istedi. "Nerede öldüğünü söylememi istemedi, fakat hikâyesinin doğru olduğunun kanıtlanabileceğini ekledi." Ketelhut, "Kanıt, ev yanmadan önce daha fazla para alabilmek adına sigortasını yükseltmiş olması," dedi.

Doğrulama isteyen yazar, Ketelhut'un yerini sordu. Rahip bana, "O öldü," dedi. "Cussey-sur-l'Ognon'da çok daha genç bir kadınla yaşadı, fakat kadın hiçbir şey bilmiyordu." Sona geldik gibi görünüyordu. Yazarın yıllar boyunca Müfettiş Lavaux'dan rahibe, gazetecilerden hatta Peiper'ın arkadaşlarına kadar konuştuğu herkes, bu muammayı çözecek anahtarın Ketelhut olduğuna inandıklarını söyledi. Lavaux yazara, "Söylediklerinden çok daha fazlasını biliyordu," dedi.[107] Şimdiyse nihai çözüm imkânsız gibi görünüyor. Peiper'ın hakikaten o sıcak yaz gecesinde evinde hayatını kaybettiğine dair kanıtlara karşılık elimizde yalnızca Rahip Ducros'un sözleri ve fantastik hikâyesi var.

Gerçek mi? Ketelhut'un ölümüyle birlikte muhtemelen asla bilemeyeceğiz. Traves'in gizemi, Doğu Fransa'nın kolektif bilinçaltının karanlık bir kuyusuna gömülü gizli bir ağda yatıyor. Burası, eski Burgonya topraklarında ve Heinrich Himmler'in savaşın ardından planladığı gizli bir SS devleti Franche Compté'deki -*Zone Interdite*- Fransız yasak bölgesi. Peiper farkında olmadan bu mirası mı taşımıştı?[108] 1987'de yerel gazete, "On sene önce Peiper bir baş belasıydı," diyordu. Şimdiyse

---

106 Erwin Ketelhut, 1996'dan bir sohbet, alıntılandığı yer Ducros, mülakat, 16 Ağustos 2001. Peiper'ın kaçtığına ilişkin asılsız söylentiler varlığını sürdürüyor. 2002'de haftalar boyunca, Üçüncü Reich tarihine ilişkin bir internet sitesindeki katılımcılar, 20 Şubat 1985'te ABD Ordusu'ndan Teğmen Stephen Rusiecki'ye "J. Peiper"dan Güney Amerika posta damgasıyla gönderilen uydurma bir mektubun gerçekliğini tartıştılar. O sırada Rusiecki, Losheimergraben kavşağı için yapılan çok sert muharebenin tarihi üzerinde çalışıyordu. Yazar, 2004 Nisan'ında Rusiecki'yle irtibata geçti ve Rusiecki böyle bir mektubun olmadığını doğruladı –iddia, bir tanıdığın yaptığı utanmazca bir aldatmacaydı. "Who Killed Peiper?" forum.axishistory.com, 5 Nisan 2002 gönderisi.

107 Lavaux'tan yazara mektup, 15 Kasım 1999. Erwin Ketelhut, Peiper hadisesine ilişkin bildiği her şeyi mezara götürerek 1998'de öldü.

108 Bkz. Kersten, *The Kersten Memoirs: 1940–1945*, 184–186. 6 Mart 1943 girdisinde Himmler'den alıntı yaptı: "Führer'in hayalinin model devletinin ortaya çıkması için SS felsefesinin Burgonya'ya sinmesini sağlayacağım.

küçük Traves köyü lanetlenmiş gibiydi, derin bir sır saklıyordu. "Bugün ise bu hayalet hâlâ bize musallat oluyor."[109]

Jochen Peiper'ın ateşli sonu, Traves'in üzerinde sanki bir savaş dönemi albatrosu gibi asılı. Fransız taşra köyünde yaşayan bir SS savaş kahramanının saçma çelişkisi, Saône Nehri boyunca uzanan zifiri gölgelere yerleşmiş ve ayrılmayı reddetmişti. Bu yalnızca ölü SS kahramanının kuruntusu muydu? Yoksa daha karmaşık ve affedilemez bir şey miydi -Hitler'in son derece yıkıcı savaşında katledilen milyonların topluca çektiği acının izi?

HUZURSUZ HAYALETLER, KÖYLÜLER VE BİZZAT JOCHEN PEIPER'IN hatırası, Traves'e musallat olmuştu.

109 "Mort de Peiper un mystère qui alimente la rumeur," *L'Est Républicain*, 17 Şubat, 1987.

SONSÖZ

Jochen Peiper'ın ailesi, yıllarca süren korkunç spekülasyonların ortasında kendi içlerinde kaldı. Eşinin dileği doğrultusunda Sigurd Peiper, çocuklarına Traves'teki mülkü asla satmayacağını söyledi.[1] Ağır hastalığı sürdü ve gelişen olaylara boyun eğdi:

> Hayat en iyi ve en zorlu öğretmen. İnsan, öncesinde üzerine kafa patlattığı ve çileden çıktığı pek çok şeye daha sonraları keyifle gülüyor. Her zaman güzel olmayan bütün deneyimlere ve hadiselere rağmen, acı ve teslimiyetten uzak olduğumu söyleyebilirim ve söylemeliyim de. Gerçekleşen her şeyde bir anlam bulmak, doğal olarak daima kolay değil. İnsan her şeyi kader diyerek reddedemez. İnsan, birey olarak ne kadar küçük ve önemsiz olduğumuzun farkına varmaya ve buna rağmen hayatını da en iyi şekilde değerlendirmeye çalışmalı. İlgi alanlarım ve çocuklarımla birkaç yıl daha geçirmek isterdim, fakat ne yazık ki bu kararı ben vermiyorum. Artık son derece memnunum ve her şeyi olduğu gibi kabul ediyorum.[2]

Sigurd 10 Nisan 1979'da, Alman otoritelerinin nihayet defnedilmesi için eşinin cesedini bırakmasından yalnızca birkaç hafta sonra Münih'te hayata gözlerini yumdu. Kişisel bir yas bile zor olmuştu -aile, şüpheli Fransız polisinin cenazeye katılım talebini reddetmek zorunda kalmıştı! Münih'teki Waldfriedhof'ta ortak bir cenaze gerçekleştirildi; oğlu Hinrich, geçmişten günümüze bakarak:

1 Rigoulot, mülakat, 15 Ağustos 2001 ve Ducros, mülakat, 16 Ağustos 2001.

2 Sigurd Peiper'dan Fritz Kosmehl'e, 1978 Advent'i.

> Ebeveynlerim, Filemon'la Baukis gibi kendi topraklarında birlikte yaşlanıp birlikte ölüp ardından ağaca dönüşme isteklerini yerine getirememiş olsalar da, pek çok ağacı dünyevî faaliyetlerinin ve varlıklarının canlı kanıtı olarak diktiler ve titizlikle beslediler. Aynı şekilde biz onların çocukları ve torunları, yalnızca Mendel ve miras ilkeleri aracılığıyla da olsa ebeveynlerimizden bir parça ölümsüzlük aldık. Diktikleri ağaçlar hepimizi yaşatacak ve kesinlikle bizim veya çocuklarımızın onların gölgelerinde barış içerisinde bir araya gelebileceğimiz zamanları görecek.[3]

Sigurd ve Jochen birlikteydiler; kızları ve oğlu 30 Mayıs 1979'da mezarlığa içerisinde küller olan iki çömlek yerleştirdiler ve üç zor yılı resmen sona erdirdiler. Münih yakınlarındaki Schondorf-Ammersee'deki dinlenme yerleri, yerel kilisenin tenha bir köşesinde.[4]

Babasının ölümünden kısa bir süre sonra Hinrich, derin bir hissini açığa vurdu:

> Yaz ve güz sırasında en azından şöyle bir görünmek ve sayım yapmak için bir hafta sonu Traves'e gitmek istiyorum. Orada pek tabii, ebeveynlerimin dikip beslediği onca ağacın gölgesinde çocuklarımızla huzur içinde ve rahatsız edilmeden toplanabileceğimiz anlar olacak. Bu, ebeveynlerimizin orada inşa ettikleri şeylerin çocukları ve torunları için varlığını sürdüreceğinden ötürü rahatlatıcı bir düşünce.[5]

Zaman içerisinde Hinrich Peiper'ın görüşleri gelişti. Zor bir geçmişi geride bırakarak memleketinden çok uzaklara, New York'a taşındı. Orada emekli olana kadar Dresdner Bank'ta üst düzey Alman yetkili olarak çalıştı. Babası kasten mi yoksa kasıtsız mı öldürülmüştü?[6] Nihayetinde, bir önemi var mıydı? 1976'nın yaraları yavaşça iyileşti.

3 Hinrich Peiper'dan Fritz Kosmehl'e, 17 Haziran 1979.

4 Ölümünden bir sene önce Peiper, arkadaşı Arndt Fischer'a, insanların ölümünün ardından yanlış bir şekilde onu şehit ilan edeceklerine dair endişelerini dile getirmişti -mantıklı bir endişe. Fischer'dan cenazesi için gizli bir yer bulmaya yardım etmesini istedi. Ölümünü çevreleyen kafa karışıklığı yüzünden isteği yerine getirilemedi. Fischer, mülakat, 11 Mayıs 1997.

5 Nachlaß Ernst Klink, BA-M, Hinrich Peiper'dan Klink'e mektup, 25 Haziran 1979.

6 1976 yılının başlarında isimsiz bir Fransız yetkili, Amerikalı yazar John Toland'ı "Doğu Fransa'da yaşayan SS'e suikast" girişimi yapılacağı konusunda uyardı. İlkin

Onların nesli, ölümle sık sık yüzleştikleri için farklıydı. Bu tecrübe babamda da vardı. Savaşta onca ölü görmüş, o dönemde yaşamış, milyonlarca insanın hayatını kaybettiğinin farkında olarak, ölümün ve faniliğin onlar için gündelik bir deneyim hâline gelmesiyle ölüm, tüm şokunu ve üzüntüsünü kaybetti.[7]

Zamanla Hinrich'in babasına olan takdiri büyük ölçüde değişti ve onun bir savaş suçlusu olduğunu fark etti. Son yıllarda bu gerçekle uzlaşan Hinrich Peiper'ın ailesi, kendilerini İkinci Dünya Savaşı'ndaki büyük trajedinin ardından Almanların Polonya'yla olan ilişkisini geliştirmeyi amaçlayan Freya von Moltke Stiftung'a adadılar. Peiperların yeni nesli, her ne kadar ablası Elke farklı görüşte olsa da, Jochen Peiper'ın savaş döneminde sahip olduğu hassasiyetlerden koptu. Yine de Jochen, Hinrich'in babasıydı -daima karmaşık bir ilişkiydi:

Benimkisi gibi bir babayla düzgünce anlaşabilmek hiçbir zaman kolay olmamıştı. Aldığımız bilgiler, yaklaşımımız ve sorumluluklarımız yıllar içinde değişti ve bu zorlu bir yol olmaya da devam ediyor. Ayrıca nasıl yargılayacağımdan hiçbir zaman emin olamıyorum. İnsan yalnızca Himmler'in değil, aynı zamanda yardımcılarının da suçlu oldukları çıkarımını yapıyor. Bizler Üçüncü Reich'a bireylerin ve toplumun şartlarından değil de nasıl küçük

---

fırtınalı yazışmalar yapsalar da Toland ve Peiper, Toland'ın Japon hanımı Toshiko ve Sigurd'un ilişkileri sayesinde, yıllar içerisinde arkadaş oldular. Toland, Peiper'ı Traves'te ziyaret etti ve emeklilik yerini garip bir seçim olarak gördü. Doğu Fransa "düşmancıl ve yozlaşmış" görünüyordu. Ardından Toland Peiper'a telefon etti, fakat ayrılma fikrini reddetti. Toland'a, "Ricat etmeyeceğim," dedi. "Gidecek başka hiçbir yerim yok." O Temmuz'un ilerleyen günlerinde de Peiper'ın ölüm haberini aldı. Toland Peiper hakkında, "Cesur ama garip bir adam. Daima ölümünü orada aradığını düşünüyordum," dedi. Toland yazara, uyarıyı yapan Fransız yetkiliyi ifşa edemeyeceğini söyledi. "Bunu kimden öğrendiğimi açıklamayacağıma dair söz verdim ve o da hâlâ hayatta. Şayet sana söylersem, onun ya da ailesinin hayatını tehlikeye atmış olurum." John Toland, yazar tarafından yapılan mülakat, 18 Eylül 1997. Toland 4 Ocak 2004'te hayatını kaybetti.

7 Nachlaß Ernst Klink, BA-M, Hinrich Peiper'dan Klink'e mektup, 25 Haziran 1979 ve Hinrich Peiper'dan Karl Heinz Schmitt'e, 27 Eylül 1981. Hinrich Peiper 1980 Kasım'ında ABD'ye taşındı ve Almanya'ya dönmeden önce birkaç yıl orada yaşadı. Dresdner Bank'ta başarılı bir yönetici olarak çalışmış ve New York'tan Almanya'ya dönerek emekli olmuştur.

> bir direniş veya muhalefetle bir sisteme dönüştüğü üzerinden sonuçlarına bakma eğiliminde olduğumuz için katiller diyoruz. Böylesine canice bir sistemi her şeyin sonuçlanma şekline göre gözlemlemek, günümüzde pek çok insanın onunla ta en başından savaşacağını ve bir Hitler'i asla takip etmeyeceklerini iddia etmesini oldukça kolaylaştırıyor. Babamı bir baba, halk arasındaki Himmler'in asistanı ve Waffen-SS askeriyle kıyasladığımda, ayrım yapmakta -kendi küçük ailemde dahi- başarılı olabildiğimi iddia etmiyorum.
>
> Bu yüzden babamla adil ve layıkıyla anlaşabilme konusundaki beceriksizliğim ve zorlanışım sürecek.[8]

Baba ve oğlu farklı nesillerdendi. Bu, Almanya'da nesiller boyu devam eden bir uçurum.[9] Hinrich Peiper, her ne kadar daimi bir kışkırtma ve öfke kaynağı olsa da babasının geçmişini kabullenmişti. "Babam döneminin adamıydı," diyordu. Hinrich Peiper, farklı arzularıyla birlikte başka bir çağdan.[10]

YÜZYILIN BAŞINDA DAHİ TRAVES DEĞİŞMEMİŞ GİBİ GÖRÜNÜYOR. Tulumları içerisindeki çiftçiler tarlalarda çalışıyor ve hayvanlara bakıyorlar. İhtiyar adamlar, bastonları ve başlarındaki keçe bereleriyle eski I. Dünya Savaşı anıtının gölgesindeki ağaçların altında oturuyor ve Fransız göğünü izleyerek düşünüyorlar. Çok da uzakta olmayan Chez Néné'de patronlar artık öğleden sonra şarap yüzünden tartışmıyorlar. Çöken ekonomiyle birlikte mekân artık kapalı. Fakat zayıflık anlarında

---

8 Hinrich Peiper'dan yazara, 11 Mart 2012.

9 Almanya'da pek çok ailede hâlen hüküm süren, gizlilikle örtülü bir nesiller arası uçurum periyodik olarak basında yeniden ifşa ediliyor.

10 Anlaşılır şekilde Hinrich Peiper, babasının geçmişini olumlu bir ışık altında görmeyi seçti. Bir keresinde, "Savaş sırasında Hitler'in emrinde yaşanan bütün vahşeti anlayıp kabullenmekten büyük üzüntü duydu," dedi. "Yine de bir asker olarak savaştı. Ona göre Nazi kamplarında işlenen zulümler başka bir evrene ait." Martin, *L'Affaire Peiper*, 113. Fakat bunları yazarken Hinrich Peiper, babasının Himmler'in SS teşkilatına ne boyutta katıldığının farkında değildi ve bu da yaşlı adamın oğluyla iletişimini yansıtıyordu. Himmler'le beraber olduğu dönemden beri Peiper, toplama kamplarını ve buna dahil olan herkesi çok iyi biliyordu. Fakat bunları çocuklarıyla asla paylaşmadı -savaş sonrası Almanya'da sıkça karşılaşılan bir durum.

geçmişin aç hayaletleri köye dadanıyor. Rahip, "Aynı değil," diyor. "Çok sayıda genç taşınıp gitti. Artık burada pek fazla para yok ve işler de kötüye gidiyor." Başka bir yerli, Peiper hadisesinden beridir, "Burası Sicilya gibi görünüyor," diyerek şikâyet ediyor.[11]

Köyün batısına giden dar yol boyunca, Saône Nehri kıyısında sığınak arayan emekli bir Waffen-SS subayının eski arazisinin yerini gösterecek hiçbir bariz şey yok. Tek işaret, beton direklerin üzerindeki elektrik hattı. Siyah kablo, yoldan sokulgan Fransız ineklerinin yayıldığı parlak yeşil mera boyunca uzanıyor. Orada, nehir kıyısının hemen berisindeki yoğun ağaçlığın içerisinde gözden kayboluyor.

Çamurlu mera boyunca yürüyüp ağaçlığa doğru dikkatlice bakıldığında, Le Renfort'a giden yosun kaplı beton basamaklar görülebiliyor. Her şeyin başladığı tel muhafazalarıyla köpek kulübeleri, hâlen sağ tarafta duruyor. Basamaklardan inince, eski evin darmadağın harabelerini büyüyen yemyeşil ormanın hızla ele geçirdiği görülüyor. Ayakta duran duvarları sarmaşıklar kaplıyor ve Peiper'ın bir zamanlar kıymetli fırınının yosun kaplı kenarlarından salyangozlar tırmanıyor. İhtiyar SS'in zamanında büyümemeleri için uzun günler geçirdiği huş ve kozalaklı ağaçlar artık arazide sıklaşmış vaziyette. Yüzmeyi ve kürek çekmeyi sevdiği Saône'a giden yol ise filizlenen yoğun köknarlar yüzünden neredeyse geçilmez hâlde. Çamurlu nehir görülemiyor bile.

Peiper'ın el emeği, inşa ettiği kulübede düzgünce istiflediği yakacak odunlarda hâlen belirgin. İnsan, etrafa saçılan kil kiremitlerin kırıklarıyla yanmış evin parçalarını görebiliyor. Zemin katın hemen dışarısında, Frau Peiper'ın bir zamanlar yaptığı böğürtlen reçelini koyduğu Weck cam kavanozların kapakları sarmaşıklar ve çamurla kaplı. Harabelerin ön tarafında Bettina Wieselmann'ın ektiği ceviz ağacı devasa boyutlara ulaşmış. Peiper'ın bizzat diktiği meşeler şimdi mülkün üzerinde yükseliyor ve aşağıdaki asmalara doğru gittikçe yavaşça gözden kayboluyor. Le Renfort'un kalıntılarının ortasındaki devasa ağaçlar, tanıklarıyla iletişime geçemeden rüzgârda fısıldıyor. Ve zaman her şeyi tüketiyor.

Yıkıntılardan geriye kalanlar hâlen aileye ait. Hinrich Peiper, mülkün darmadağın hâline üzülüyor ve bazen babasının kendisine soracağı

11 Ducros, mülakat; ayrıca anonim bir Fransız yerli, yazar tarafından yapılan mülakat.

zor soruları düşünüyor. Bettina Wieselmann'ın geri dönüşün duygusal hesaplaşmasını riske atışı tam on sene önceydi. Silke Peiper anca yirmi yaşından sonra dönebildi; Elke Peiper ise Traves'e bir daha asla gelmedi.

•

DİJON'DAKİ POLİS MERKEZİNDE İSE DAVA HÂLEN ÇÖZÜLMEMİŞ vaziyette.[12] Neredeyse kırk sene sonra, kimse Jochen Peiper'a gerçekten ne olduğunu bilmiyor.

---

12 Peiper'ın ölümünden altı sene sonra, Vesoul'ün yeni sulh hakimi John Marie Depommier, 11 Ağustos 1982 Perşembe günü davanın "çözülmemiş" olduğuna ilişkin bir açıklama yaparak L'Affaire Peiper dosyasını sessizce kapattı. "Affaire Peiper; Non-lieu prononcé," *L'Est Républicain*, 12 Ağustos 1982, Vesoul. Buna rağmen Fransa'nın o bölgesinde yaşayan pek çok insan, Peiper'ın ölümünden şüphe duymaya devam etti. "Le fantôme de Traves," *L'Est Républicain*, 16 Şubat 1987. Yerel gazete, "10 sene sonra hiçbir tez bütün bu çelişkileri açıklayamıyor," diye yazdı. "Pek çoğu onun hâlâ hayatta olduğunu ifade ediyor."

TEŞEKKÜR

YİRMİ YILA YAYILAN TARİHÎ ARAŞTIRMALAR, ZORUNLU OLARAK pek çok kurum ve kişiye dayanıyor. Peiper'ın hikâyesi, bana yardım eden pek çok insana çok şey borçlu.

Potsdam Üniversitesi'nde Peiper üzerine yaptığı doktora teziyle; varsayım ve mitlerin üstüne çıkan Dr. Jens Westemeier'dan çok büyük yardım aldım. Her ne kadar konuya çok farklı yaklaşmış olsak da Jens, pek çok temasta bulunup röportaj yapmamıza vesile oldu ve yardımlarını asla esirgemedi. Hakikaten paralel şekilde on sene boyunca araştırmalar yaptık ve bu süreçte dostluk geliştirdik. Belki bir gün de avın kendisini yazmalıyız. Bu da bir başka ilginç hikâye tabii.

Son derece borçlu olduğum kişiyse, oldukça profesyonel Avusturyalı tercümanım Helmut Thiess. Dillere ilgi gösteren bir profesörden daha fazlası olan Helmut yakın bir arkadaşım oldu, fakat uzun araştırmaların ortasında trajik bir şekilde hayatını kaybetti. Helmut, Almanya'ya yaptığım üç gezide pek çok röportajın yanı sıra bu hikâyeye dair yüzlerce sayfalık önemli belgeyi de tercüme ederek çok zor bir işin altından kalktı. Onun içten zekâsını ve bilgece öğütlerini özlüyorum. Yaratmama yardım ettiği şeyden gurur duyacağını düşünüyorum.

Fransa'da ise daha önce *L'Est Républicain*'da çalışan André Moissé, bir röportaj ve detaylı takip sayesinde 1976 yazındaki hadiselere ilişkin pek çok ince ayrıntı konusunda bana çok yardımcı oldu. Ne kadar yardım ettiğini o biliyor. Onun yoldaşı Marc Paygnard fotoğraflarla bana destek oldu. Dijon'da Peiper'ın ölümüyle ilgilenen polis başmüfettişi Roger Lavaux, bu karmaşık hadiseleri anlayabilmem açısından çok önemli fark yarattı. Ayrıca Lavaux, Dijon'daki başkomisere sunduğu,

Peiper'ın ölümünü çevreleyen bulutlu şartların anlaşılmasına yardımcı olan gizli kişisel raporunu da paylaştı. Bu, küçük Traves'te yaptığım ve pek çoğunun isimsiz kalması gereken diğer röportajlarıma da yardımcı oldu. Pek çok açıdan istediğimden daha fazlasını öğrendim.

Will C. C. Cavanagh, Traves'teki bazı sivil görgü tanıklarıyla röportaj yapmama yardımcı oldu. Ayrıca Ardenlerdeki düzinelerce sivil tanıkla da konuştuk, fakat bunlar başka bir kitabın konusu. Yıllar boyunca Ardenlerde bana yardımcı olan çok sayıdaki Belçikalı ve arkadaşlarım da hikâyelerinin hâlen beklemesi durumunda beni affedeceklerdir.

Jochen Peiper üzerinde uzman olan Neill Thomson, bulmaca için önem arz eden çeşitli belge ve konulara yardımcı olma hususunda daima hevesliydi. Hollanda'da Mike Smeets, yıllar boyunca topladığı çok sayıdaki haber ve röportajla yardımcı oldu. Fransızca evrakların ve yazışmaların tercümesi için Angela Ackerman'a ve kızım Sarah'a minnettarım.

Peiper ailesi meraklılardan uzun süredir muzdarip olsa da Hinrich Peiper, iki röportaj ve bir dizi uzun yazışmada yaptığı açıklamalarla çok yardımcı oldu. Sonunda, ikimizin de babasının geçmişinin gerçekleri üzerinde büyük ölçüde uzlaşmamızla ilişkimiz de olgunlaştı. Böylesi bir hesaplaşma her oğul için zordur. Çalışmamın sonundaki açık sözlülüğünden oldukça etkilendiğimi söylemeliyim. Öte yandan, Peiper'ın en büyük kızı Elke, her ne kadar isteksiz olsa da bazı çok önemli savaş dönemi mektuplarının çevirisinin gözden geçirilmesini sağladı. Fakat bunun dışında araştırmamın derinliğinden pek memnun kalmadı. Şayet beklentisini karşılamıyorsa, fikrine saygı duyuyorum.

Geniş aile hakkında daha fazla bilgi verdikleri için Dr. Hans-Juergan Peiper'a ve Dr. Matthias Peiper'a teşekkür ediyorum.

Ailenin diğer yakın arkadaşları Bettina Wieselmann Hanımefendi ve Dr. Uta Müller de önemli bilgiler verdiler. Dr. Volker Daum, birkaç faydalı tanışma gerçekleştirmeme vesile oldu. Peiperları tanıyan diğerleri ek bilgiler sağlasalar da yazar, onların kaynağın gizli kalması taleplerine saygı duyuyor. Neyse ki bir yazar, onların ne bildiklerini bilebiliyor.

Almanya'da Albat Eckart Klink, babasının Jochen Peiper'la gerçekleştirdiği hacimli yazışmaları içeren evraklara kıymetli bir erişim sağladı. Astrid Homert ve Birgit Mitchell (evlenmeden önceki soyadı Nathan), Peiper ailesinin Rottach Egern'deki günlerini anlatarak çok yardımcı oldular. *Quick*'teki gazeteci Harvey T. Rowe, Peiper hadisesine ilişkin kendi araştırmalarında topladığı evrakları paylaştı.

Çalışmamın sonlarına doğru, Peiper'ın Hedwig Potthast'a el yazısıyla yazdığı çok önemli mektupları, eski yazının Almancaya titizlikle çevrilmesi ve akabinde dönemin dilindeki nüansları da göz önünde bulundurarak doğru bir İngilizce tercüme ile dikkatlice değerlendirmek oldukça önemli hâle geldi. Ann Shields ile Edit ve Sarah Ulbert'e bu süreçte gösterdikleri katmanlı özverili çalışmaları için teşekkür ediyorum.

İtalya'daki ufak Boves'teki misafirperverlik, 2002 yazında gerçekleştirdiğimiz uzun röportajlar sırasında oldukça duygulandırdı. Dr. Daniela Silvestrin ve bilhassa da Piedmontese bölgesindeki eşsiz rehberliği için Laura Cavallera'ya teşekkür ederim. Cueno'da Michelle Calandri, Marco Ruzzi ve Cuneo e Provincia'daki Instituto Storico della Resistenza, 19 Eylül 1943'teki olaylara dair dengeli bir bakış açısına erişmemde çok yardımcı oldular. Ayrıca bu bölümde çok yardımı dokunan İtalya'daki Alman savaş suçları uzmanı Carlo Gentile'ye de sonsuz teşekkürler.

Amerikan Ulusal Arşivleri'nde de çok yardım aldım. On yıldan uzunca bir süredir Richard Boylan ve Amerikan Ulusal Arşivleri'nden merhum John E. Taylor, Malmédy davası, Peiper ve ilgili çok sayıdaki kayıtlara dair evrak ve belge yığınını gözden geçirmemde yardımcı oldular. Jim Kelling ve Niels Cordes, mikrofilm kayıtlarını uzun saatlerce inceleyerek yardımlarını esirgemediler. Richard Raiber, Peiper'ın Himmler'le Danzig'e yaptıkları gezinin arşiv kayıtlarıyla destek oldu. Keza, Almanya'ya yaptığı bir araştırma gezisindeki çalışmalarını paylaşmasının yanı sıra NARA'da yardımcı olma konusundaki cömert istekliliği için de başlı başına çalışkan bir tarihçi olan Patricia Spayd'a çok teşekkürler. ABD Holokost Anıt Müzesi'nde, Himmler ve Peiper'ın seyahatleri ve amaçlarına ilişkin keşfedebileceklerimden çok daha fazlasını ortaya koyan belgesel ve fotoğraf arşivlerindeki desteklerinden ötürü Dr. Jürgen Matthäus'a ve ayrıca Judith Cohen ve Nancy Hartman'a sonsuz şükranlarımı sunuyorum.

Washington'da geçirdiğim haftalarda evden uzaktaki evim Tabard Inn'in personeline de çok şey borçluyum. Eski belgelerle geçirdiğim uzun saatlerin ardından orada her akşam hoş karşılandım. Müdavimlerin âlemleriyle birleşen basit iyilikler -harika.

Rahmetli John Toland'a ve kızı Tamiko'ya, hem Franklin D. Roosevelt Kütüphanesi'nde hem de Kongre Kütüphanesi'nde bütün kişisel evraklarını ve kaydedilmiş röportajlarını sundukları için teşekkür ederim. Hyde Park'ta Karen Burtis ustaca yardım etti ve Kongre Kütüphanesi'nde

Ronald E. Cogan, Jeff Flannery ve Bryan Cornell'den de yardım aldım. Linda Wheeler, Peiper'ın savaş döneminde Himmler'in metresine yazdığı kritik mektupları gün yüzüne çıkardığımız Stanford Üniversitesi'ndeki Hoover Enstitüsü'nde bulunan NSDAP Hauptarchiv'de bana rehberlik etti. BA-Koblenz'de orijinallerini bulduk. Önemli William R. Perl evraklarındaki yardımları için George Washington Üniversitesi'ndeki Nancy Richards'a da ayrıca teşekkürler.

İngiltere'de Vivienne Bales ve Bruno Derrick'in yanı sıra, Kew Gardens'daki Devlet Arşiv Dairesi'ndeki diğer yetenekli personellerin de hatrı sayılır yardımlarını gördüm. Carl Shiletto'ya arkadaşlığı ve yardımları için özel olarak teşekkür ediyorum. Yine orada, merhum Charles Whiting, Peiper'la aralarındaki ilişkiye dair bir dizi belge ve mektup verdi ve York'taki evinde anılarını anlatma nezaketi gösterdi. Benzer şekilde, Kampfgruppe Peiper hakkında kendi kitabı olan General Michael Reynolds, istediğimde her zaman yardım elini uzattı. Son olarak, yazarın reddettiği görüşleri benimsemekle birlikte David Irving, bir dizi belirsiz belge, günlük ve mektubu kullanmama yardımcı oldu. Onları takdir ediyorum.

Merhum John S. D. Eisenhower, şahsi evraklarını Eisenhower Kütüphanesi'nde nazik bir şekilde benimle paylaştı ve babasının Malmédy bölümündeki anılarını kapsayan keyifli bir öğleden sonra röportajı yapmayı kabul etti. Kansas'taki Abilene'de bulunan Eisenhower Kütüphanesi'nde James Leyerzapf, orada bulunan koleksiyonları incelememe yardımcı oldu.

Münih'teki Institut für Zeitgeschichte'da Eva Rimmele ve Petra Mörtl, ustaca yardımlarda bulundular. Bundesarchiv-Koblenz'de Gregor Pickro'nun önemli şahsi belgeleri ve Frau Brigitte Kuhl'un fotoğraf koleksiyonu bana yardımcı oldu. Bundesarchiv-Freiburg'dan Dr. Günther Montfort ve Carina Notzke ile Bundesarchiv-Ludwigsburg'dan Dr. Heinz-Luger Borgert de benzer yardımlarda bulundular. Dr. Michael Heim ve yerel tarihçi Benno Eisenburg, Peiper ailesinin Tegernsee'de geçirdikleri günlere ilişkin bilgiler verdiler. Österreichisches Staatsarchiv'den Dr. Robert Rill, Viyana'da Skorzeny Evraklarına erişim sağlamama yardımcı oldu.

Heinrich Himmler ve Peiper'ın Reichsführer SS altındaki görevine dair bilgiler, Hemer'den tanınmış akademisyen Peter Witte tarafından sağlanan materyallerden edinildi. Peter, Himmler'in Peiper'ın

el yazısıyla yazdığı girdilerin kolayca tanınabileceği günlük randevu defterinin reprodüksiyonlarını paylaşacak kadar kibardı. Benzer şekilde Heinrich Himmler'in büyük yeğeni Berlin'deki Katrin Himmler (kendisi Nazileri katı bir şekilde lanetliyor), beni arşiv kaynaklarına yönlendirmede ve büyük amcasının günlük takvimindeki şifreli kayıtları temize çıkarmada çok yardımcı oldu. Üçüncü Reich konusunda tanınmış akademisyen Anton Joachimstahler, eski el yazması Alman belgelerinin kopyasını çıkararak faydalı araştırma yöntemleri önerdi. Dachau'daki Gedenkstätte Toplama Kampı'nda Albert Knoll ve müdürü Dr. Barbara Distel, Peiper'ın toplama kampında en az iki sefer bulunduğunu doğrulayan fotoğrafları bulmamda ustaca yardım ettiler.

Dava süreci açısından merhum Burton Ellis bir röportaj yapmayı kabul etti ve vefatı öncesinde bütün kişisel evrak ve belgelerini çalışma için kullanmama müsaade etti. Benzer şekilde, savunma tarafından Willis Everett III, merhum babasının evraklarından benzer materyalleri kullanımıma sundu. Melvin Bielawski, 1945 Aralık'ında Peiper orada tutulurken Zuffenhausen'daki şartlara ilişkin arka plan perspektifi sağladı.

Ayrıca dava üzerine yapılan en iyi çalışma olan *Crossroads of Death* kitabının yazarı, Güney Illinois Üniversitesi'nden Dr. James Weingarter'a da değinmem gerekiyor. Jim, kendi çalışmamı desteklemek adına daima Everett Evraklarını ve diğer kaynakları paylaştı. Benzer şekilde American Üniversitesi'nden Dr. Richard Breitman da Peiper'ın Heinrich Himmler'le geçirdiği zamana ait materyallerin -1999 tarihli Nazi Savaş Suçlarını İfşa Etme Yasası uyarınca gizliliği kaldırılan birkaç çığır açıcı makale- bulunmasına yardımcı oldu.

Almanya'da pek çok insan, görüşlerimiz uymasa da bana samimiyetle yaklaştı. Her ne kadar pek çok gazi konuşmakta tereddüt etse de Hans Siptrott, Arndt Fischer, Rolf Reiser, Paul Fröhlich, Erhard Gührs, Ralf Tiemann ve Manfred Thorn açık sözlüydüler. Bilhassa Fritz Kosmehl, savaşın ardından Peiper'la yaptığı uzun yazışmalardan edindiği anlayışla beni onurlandırdı. Ayrıca çok sayıda arşiv materyalinden ötürü kendisine şükran borçluyum. Werner Ackermann, Leibstandarte'nin tank alayındaki tecrübeleriyle ve bilhassa Malmédy hadisesi ve savaş sonrasındaki örtbas girişimine ilişkin önemli bilgiler verdiği üç kapsamlı görüşmeye müsaade etti. Keza yalnızca anonimlik şartıyla konuşmayı kabul eden birkaç kişiye de teşekkür ediyorum. Merhum Hubert Meyer'e, araştırmamda çok önemli bir fark yaratan

BA-MA Freiburg'da daha önceden kapatılan HIAG arşivlerine erişmeme izin verdiği için teşekkür ediyorum. Son olarak, savaş sırasında Peiper'ın yanında savaşan babasından gelen önemli mektuplarla Dörte von Westernhagen, çalışmama destek oldu ve tarihsel bağlam sağladı.

Hikâyenin her tarafını sunmak adına özel bir çaba sarf ettim. Bu yüzden kitapta her iki tarafı da incitecek materyaller olacağı kesin. Bunun için özür dilemeyeceğim, çünkü bu şahsiyetin öyküsü, taraflı yayınlar neticesinde uzun süre zarar gördü. Yine de hikâyeye toplayabildiğim kadar gerçek toplayarak objektif yaklaştığımı ve gerçeklerin kendi adlarına konuşmalarına müsaade ettiğimi bilmenizi isterim.

Çalışma sırasında yardımsever okuyuculardan da faydalandım. İlk olarak metni başından sonuna kadar eleştirel yorumlarıyla gözden geçiren Ann Hamilton Shileds'ı anmam gerek. Son beş yıllık çalışmam sırasında Ann, Almanya'da gerçekten çalışmam için araştırma asistanı oldu ve eşi Mo ile birlikte yüzlerce özverili çalışma saatiyle katkıda bulundu. Ayrıca Terry Hirsch ve Carol Byrne da yardımcı oldular.

Curtis Brown Ltd.'deki telif temsilcim Clyde Taylor, ta en baştan bu projeye güvendiğini belirtti. Peiper'ın hikâyesinin, bilhassa da hayatının sonlarının dünyanın bilmesi gereken bir hikâye olduğuna ikna olmuştu. Trajik şekilde Clyde, 2001'in başlarında aniden hayatını kaybetti. Şansıma Kristen Manges ve daha sonra yine Curtis Brown'dan Katherine Fausset vicdani bir tavırla devreye girdiler. Araştırmalarımın ve yazımımın çok yavaş ilerlemesi göz önüne alınınca, sabırlarına minnettarım.

Da Capo Press'te, projeyi üstlenme vizyonu gösterdiği için Andrea Schultz'a ve büyüyen bir eseri okunabilir bir hâle getirmek için bölmeme yardımcı olan editörüm Robert Pigeon'a çok teşekkürler. Titiz redaktörüm Josephine Mariea'ya ve Book Factory'den Lori Hobkirk'e de teşekkürlerimi sunuyorum.

Evde ise ailem, yıllarca Jochen Peiper üzerine çalışmama katlandı. Lisa eleştirdi, tercüme etti ve bazı Avrupa gezilerimde sadık bir yoldaş ve Fransızca tercüman olarak görev aldı. Kendisi de müthiş bir yazar olan kızım Sarah, edebi yargılamalara ilişkin sorularıma keyifle cevap verdi. Ve oğlum Wade, ihtiyaç duyduğumda sporla ve hayatın diğer taraflarıyla dikkatimi dağıttı. Bunun manası çok büyük.

Danny S. Parker
Cocoa Beach, Temmuz 2014

DİZİN

A
Abbeville, Fransa 152
Adenauer, Konrad 382, 384, 388, 410, 412, 426, 484
Ahrens, Hanns Dietrich 446, 448
Alber, Johanna 224
Alessandria, İtalya 241
Alman Kız Birliği 71
Almanya, askerî birlikler
Armeegruppe Vistula 263, 266
Armeegruppe Wenck 281
Ordu Müfrezesi Steiner 278
Rumpf Bölüğü 331
SS Totenkopf
Sekizinci Ordu 119, 121
Einsatzgruppe D 214
Leibstandarte, 2. Tabur 154, 155, 156, 157,
Leibstandarte, 3. Tabur, 11. Bölük 152, 153
Leibstandarte, 4. Tabur 208, 209
Leibstandarte, 5. Bölük 155
Leibstandarte, 7. Bölük 80
Leibstandarte, 13. Bölük 233
Leibstandarte, 15. Bölük 154
Altıncı Ordu 222
15. Motosiklet Bölüğü 154, 160
32. SS Tümeni 266
320. Piyade Tümeni 224
SS Süvari Tugayı 192, 195, 198, 199, 200, 434
SS Ağır Panzer Taburu 501 330
SS 2. Piyade Alayı 157, 162, 187,
SS Kampfgruppe Nord 177,
SS Deutschland Alayı 98
SS Wiking Tümeni 178
I. SS Panzer Kolordusu 582
II. SS Panzer Kolordusu 240
2. Panzer Tümeni 154, 155, 195, 456
2. SS Panzergrenadier Alayı, 1. Tabur 460
3. Panzer Bölüğü 249
3. Panzer Tümeni 115
5. SS Panzer Tümeni Wiking 418
6. Panzer Ordusu 257, 264, 324, 366, 523
7. Panzer Bölüğü 252, 286
9. Panzer Tümeni 148
9. Panzer Mühendis Bölüğü 315
12. SS Panzer Tümeni 252, 326
1. SS Tugayı 192
1. SS Süvari Alayı 194, 198, 432
2. SS Süvari Alayı 190, 198
1. SS Panzer Tümeni 2 25, 253, 274, 296, 301, 428, 502
1. SS Panzer Grenadier Eğitim ve Yedek Taburu 365
1. SS Panzer Alayı 285, 286, 319, 321, 424
12. Volksgrenadier Tümeni 325
XIX. Panzer Kolordusu 152
Ayrıca bkz. Leibstandarte
Alp Tabyası 395
Alsace, Fransa 164, 171, 562
Alvensleben, Rudolf von 102, 130, 138, 171, 203, 456, 464
Amann, Max 87, 108
Amsterdam, Hollanda 143, 147
Andrejew 245
Annakin, Ken 455
Anschluss 73, 74, 131
Anti-Semitizm 381, 436
Apenburg, Otto von 132
Ardenler Taarruzu 257, 308, 310, 347, 400, 415, 472, 522
Arnaud, Georges 21, 425, 458, 530, 592, 593, 594
Arras, Fransa 152

Aryanlar 104, 131, 137,
Askerî birlikler, bkz. Kanada; Almanya; Sovyetler Birliği; Birleşik Devletler
Assenmacher, Hans 327, 329, 364
Augustowo, Polonya 189, 190
Auschwitz Toplama Kampı 239, 241, 418, 459,
Avrupa, harita 10-11
Axmann, Artur 276, 284

B
Bachmayer, Georg 145, 314
Bach-Zelewski, Erich von dem 137, 180, 191, 192, 194, 198, 201, 202, 431, 432, 441
Bad Gastein, Avusturya 274
Bad Polzin, Almanya 115
Barbarossa Harekâtı 180
Barkmann, Emst 429
Barton, Deforest 401, 404
Battle of the Bulge, film 305, 456
Battle: Story of the Bulge (Toland) 455
Baugnez, Belçika. Bkz. Malmédy Katliamı 258, 325, 326, 328, 333, 358, 405, 595
Baumbach, Werner 279, 281, 282
Baumert, Paul 264, 273, 433
Baum, Otto 157
Baum, Walter M. 395, 396
Baur, Hans 279, 280
Baxter, Arthur 156
Beger, Bruno 133, 137
Belçika 42, 97, 148, 149, 158, 159, 162, 248, 250, 368, 401, 417, 488, 507, 568
Below, Nicholaus von 129, 178, 188, 189, 277, 473
Berchtesgaden, Almanya 70, 111, 147, 251, 256, 269, 270, 272, 273, 395, 435
Berger, Gottlob 107, 109, 110, 163, 266, 272, 273, 274, 275, 277, 278, 279, 336
Berkelmann, Theodor 171
Berlin 41, 42, 43, 44, 45, 48, 49, 50, 51, 55, 58, 61, 63, 64, 65, 66, 68, 69, 70, 73, 74, 75, 76, 79, 83, 85, 86, 88, 89, 90, 92, 95, 98, 99, 100, 102, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 116, 117, 121, 122, 123, 124, 128, 129, 130, 131, 132, 134, 135, 137, 138, 143, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 172, 176, 178, 180, 181, 185, 187, 193, 195, 197, 200, 202, 203, 205, 206, 210, 215, 216, 217, 220, 221, 222, 223, 225, 229, 230, 231, 235, 236, 243, 247, 248, 251, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 272, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 284, 285, 287, 295, 336, 337, 379, 394, 395, 397, 398, 409, 432, 434, 436, 438, 439, 446, 464, 466, 467, 477, 478, 505, 513, 555, 586, 609
Bernadotte, Folke 273, 277, 278
Bernardi 454, 458
Bernhard Harekâtı 167
Bertram, Erik 117
Best, Werner 80, 100, 121, 125, 126, 128, 129, 147, 171, 282, 426, 446, 447, 451, 464, 466, 467, 470
Betts, T. J. 300
Beverloo, Belçika 250, 401
Bialystok, Polonya 191, 198
Biancani, Giuseppe 452, 453
Binder, William E. 307, 309
Birahane Darbesi 83
Birkenwald, Almanya 264, 265, 266, 268, 269
Birleşik Devletler, askerî birlikleri
1. Piyade Tümeni 298, 302, 303
1. Piyade Tümeni, 1. Karşı İstihbarat Müfrezesi 303
1. Piyade Tümeni, 26. Piyade Alayı 303
4. Piyade Tümeni 290, 296, 298
30. Piyade Tümeni 296, 365
36. Piyade Tümeni 301
80. Piyade Tümeni 314
3. Ordu 307
7. Ordu 307, 396
11. Zırhlı Tümen 417
12. Ordu 300
22. Piyade Alayı, 2. Tabur 291
42. "Gökkuşağı" Tümeni, 222. Piyade Alayı 288, 289, 290
49. Uçaksavar Tugayı 258
285. Topçu Gözlem Taburu 306, 333
431. AAA AW 290
Karşı istihbarat birimi 311
Sekizinci Hava Kuvvetleri 264
Bismarck (savaş gemisi) 39, 95, 186, 235, 379, 398
Bittrich, Willi 400
Blaskowitz, Johannes 117, 119, 120, 121
Blitzkrieg 112, 115, 120, 148, 185, 188, 207, 214
Blutkitt 239
Bocchini, Arturo 83, 97, 98
Bock, Feodor von 95, 112, 115
Boleslawiec, Polonya 113
Bolşevizm 48, 49, 68, 180, 182, 185, 189, 193, 283, 285
Boltz, Marcel 354, 355, 361
Borgo San Dalmazzo, İtalya 240, 241, 459
Bormann, Martin 128, 135, 188, 189, 251, 254, 269, 277, 284, 389, 397, 398, 426, 553
Bouhler, Philipp 128
Bournon, Robert 535
Boves, İtalya 29, 240, 241, 444, 451, 452, 453, 454, 456, 457, 458, 459, 460, 461,

462, 464, 471, 503, 505, 510, 517, 563, 585, 587, 590, 607
Böhme, Albrecht 126
Böhme, Hans-Joachim 190
Börchers, Günther 59
Bracht, Fritz 179
Bracht, Werner 99
Brandt, Rudolf "Rudi" 80, 91, 106, 107, 142, 159, 174, 179, 181, 185, 194, 220, 221, 229, 235, 236, 268, 397, 465, 467
Bratoszewice, Polonya 117
Brauchitsch, Walther von 95, 119, 120, 142
Braun, Albert 357
Braun, Eva 165, 166, 269, 278, 283, 430, 435
Braunschweig 55, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 78, 90, 168, 200, 468, 483, 492
Breme, Friedrich 452
Briesemeister, Kurt 366
Britanya Muharebesi 167, 172, 217
Brohl, Karl-Heinz 59
Bromberg, Polonya 119, 130, 137, 138, 464, 467
Brûly de Pesche, Belçika 159
Brüstle, Robert 28, 380, 381, 451, 456
Buchenwald Toplama Kampı 20, 114, 505
Buenos Aires, Arjantin 390, 391, 426
Burckhardt, Carl 107
Burgdorf, Wilhelm 277
Burgundy-Franche-Compté, Fransa'nın bölgesi 26
Buschmann, Rainer (Peiper'ın yazar adı) 481, 499
Butenhoff, Kurt 461
Butz, Evi 418
Büllingen, Belçika 326, 342, 357
Bzura, Polonya 114

C
Cacheux, Paul 501, 502, 503, 505, 506, 513, 515, 529, 554, 563, 564, 565, 566, 567, 579, 580, 589
Calley, William 484, 485
Cavallera, Anselmo 563, 607
Ceccaldi, Pierre-Fernand 543, 555, 572
Cengiz Han 109, 110, 111, 121, 135, 139, 170, 188, 193, 197, 208, 225, 332, 336, 337, 347
Centner, Jean Marie 303, 304, 305, 306
Chappaz, Pierre 508
Charleroi, Belçika 248
Cheneux, Belçika 330, 331, 346, 364, 365, 368
Chenogne, Belçika 417
Christ, Frederich 323, 354
Clark, William 407, 408
Clay, Lucius 377
Clerget, Daniel 21, 550, 555, 571, 573, 575, 578, 593
Clisson, Henry "Red," 305
Clotten, Roman 366, 367, 370
Collins, "Hollywood" Harry 208, 289
Comthurey, Almanya 223, 224, 255, 395
Cuneo, İtalya 240, 241, 453, 454, 457, 458, 459, 460, 517, 564, 607
Cuppens, Gerd 595

Ç
Çingeneler 82, 182, 213
Dachau Toplama Kampı 63, 64, 65, 96, 125, 135, 247, 249, 467
Dalbey, Josiah T. 341, 344, 345, 350, 351, 366, 369, 370
Dalmazzo, Faustino 240, 241, 458, 459
D'Alquen, Günther 174, 446
Daluege, Kurt 83, 99, 168, 180, 191, 199
Daniel D. 573, 575, 576, 580, 581
Danzig, Polonya 20, 107, 117, 118, 122, 128, 130, 131, 186, 208, 607
Darré, Richard Walther 47
D-Day 250
Degrelle, Leon 248
Delaval, Jacques 491, 530, 535
Der Freiwillige, 72, 158, 160, 408, 426, 441, 447, 472, 486, 517, 522, 565, 583
Der Malmédy Prozess (Weller) 447, 524
D'Estaing, Valéry Giscard 505, 567, 568, 571, 577, 595
"Deutschland, Deutschland über alles," 410
Die Tat, Peiper'ın Boves katliamındaki rolü üzerine 444
Die Welt 513, 521, 560, 569, 583
Diebitsch, Karl 82, 101, 146
Diefenthal, Jupp 67, 233, 271, 323, 324, 325, 326, 328, 329, 330, 332, 342, 344, 348, 362, 364, 365, 368, 462
Dietrich, Josef "Sepp" 40, 41, 53, 55, 58, 59, 60, 61, 65, 70, 72, 73, 77, 84, 99, 100, 113, 114, 115, 121, 123, 129, 142, 148, 149, 152, 153, 154, 155, 158, 159, 160, 170, 171, 213, 225, 248, 250, 251, 266, 286, 301, 302, 319, 320, 322, 323, 324, 348, 370, 378, 387, 394, 415, 424, 429, 434, 438, 439, 440, 445, 446, 462, 471, 472, 478, 523, 524, 583, 586, 587, 595
Dietrich, Otto 116
Dinkelsbühl, Almanya 291, 292, 293, 295
Dinse, Otto, 28, 104, 239, 240, 241, 439, 451, 452, 453, 456, 457, 458, 459, 461, 462, 466, 491, 495, 498, 504
Dirksen, Viktoria von 102
Dollmann, Eugen 83, 97, 107, 173, 387
Dora-Mittelbau Toplama Kampı 505

Dönitz, Karl 275, 285, 312, 424
Dörner, Hermann 90, 220, 221
Dreyfus, Marc 571, 578, 590, 591, 594
Dr. Wolman GmbH 394
Ducros, Curé Louis 25, 544, 545, 546, 563, 568, 569, 570, 577, 578, 591, 595, 596, 597, 599, 603
Dulles, Allen 383, 407
Dunkirk, Fransa 152, 153, 155, 156, 158, 178
Durand, Pierre 505, 507, 513
Dürr, Eduard 292, 293, 294, 295
Dwinell, John 320, 323, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 341, 355, 360
Dwinger, Edwin, Erich 81

E
Ebeling, Georg 332, 362, 363, 365
Ebensee, Avusturya 314, 315
Ebensee Toplama Kampı 314, 315
Ehrhardt, Rolf 240, 486
Eichmann, Adolf (Riccardo Klement) 29, 390, 391, 415, 419, 426, 430, 453, 461, 507, 510, 519
Eicke, Theodor 58, 63, 65, 96, 99, 100, 111, 112, 119, 120, 130, 131, 141, 157, 158, 173, 186, 187, 202, 397, 430, 434, 441
Einsatzgruppen 111, 112, 119, 120, 163, 182, 191, 194, 198, 214, 383, 438, 465, 466
Eisele, Hans 392
Eisenhower, Dwight D. 274, 277, 278, 306, 414, 456, 608
Ellis, Burton F. 7, 204, 227, 300, 301, 308, 310, 311, 312, 315, 316, 317, 318, 319, 335, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 354, 360, 365, 367, 368, 370, 371, 383, 403, 447, 448, 449, 488, 567, 609
Ellowitz, Morris 317, 318
Elser, Georg 125, 126
Engelsdorf (Ligneuville), Belçika 327, 343, 344
Esquelbecq, Fransa 154, 155
Etrépilly, Fransa 159
Evans, Bert 65, 156
Everett, Willis M. 41, 246, 285, 319, 320, 324, 336, 345, 353, 354, 355, 356, 360, 361, 362, 366, 369, 370, 371, 373, 377, 378, 411, 416, 417, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 443, 523, 551, 609
Eysell, Otto 60

F
Fanton, Dwight 300, 301, 306, 307, 309, 317, 319, 338
Farben, I. G. 383
Farque, Jean-Michel 535, 540, 556
Fegelein, Hermann 147, 196, 197, 198, 199, 269, 278, 282, 435, 441
Feldherrnhalle 35, 36, 40, 41, 83, 84, 126, 483
Felsennest karargâhı 149
Feuchtwangen, Almanya 70, 291, 292, 293, 294, 296, 298, 299, 302, 303, 312
Finielz, Robert 545
Fischer, Arndt 48, 108, 119, 217, 245, 249, 315, 323, 328, 329, 337, 370, 387, 440, 459, 495, 496, 497, 504, 519, 520, 557, 559, 565, 582, 591, 600, 609
Fleps, Georg 366, 367
Flossenbürg Toplama Kampı 143
Forster, Albert 122
France Soir 514, 518, 543, 547, 551, 565, 572, 574, 583, 584, 589
Franco, Francisco 168, 169, 174, 175, 389, 414, 454
Frank, Hans 27, 78, 134, 136, 304, 492, 571, 589
Frankfurter Allgemeine, Peiper'ın bedeninin teşhisi üzerine 384, 506, 554, 555, 565
Fransa 9, 13, 17, 22, 24, 26, 27, 37, 124, 148, 152, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 164, 166, 171, 172, 175, 178, 185, 186, 188, 195, 205, 207, 208, 212, 220, 221, 222, 250, 251, 269, 408, 409, 438, 462, 465, 470, 472, 474, 475, 476, 477, 479, 481, 483, 484, 491, 494, 499, 501, 503, 505, 507, 508, 511, 513, 514, 515, 516, 518, 519, 521, 525, 526, 527, 528, 533, 534, 536, 545, 547, 550, 553, 554, 557, 559, 562, 564, 565, 567, 568, 571, 578, 590, 591, 592, 593, 594, 597, 600, 601, 604, 605
Franz, Gerhard 61, 113, 115, 126, 145, 146, 147, 151, 163, 169, 184, 188, 189, 197, 200, 204, 220, 221, 222, 248, 314, 354, 397, 401, 410, 429, 432, 434, 460
Franz Joseph, Arşidük 410, 429
Freikorps Deutschland 388
Freising, Almanya 136, 137, 138, 306, 307, 308, 309, 310, 312, 321, 337, 338, 339, 404, 466, 467
Freitag, Georg 151, 356, 357
Frey, Albert 207, 213, 227, 244, 438, 439,
Frey, Gerhard 583, 584
Freya von Moltke Stiftung 601

Frings, Josef 384
Frühlingserwachen (Bahar Uyanışı) Harekâtı 269
Fuhmann, Ernst 412

G
Garcelles, Fransa 252
Gauthier, Albert 27, 475
Gauthier, Jacques "Jacky," 570
Gebhardt, Karl 143, 151, 197, 217, 224, 276, 277, 382
Gehlen, Reinhard 289, 383, 415 .
Geller, Pedro (Herbert Kulmann) 390
General Anzeiger, Peiper hakkında 564
Genghis Khan: Storm Out of Asia (Prawdin) 109
Gerbino, Ettore 443
Gerretz, Herbert 463
Gerullis, Michael 56
Gestapo 69, 79, 84, 125, 126, 132, 213
Gettolar 116, 134, 135, 146, 162, 163, 179, 180, 217, 267, 274, 465
Gent, Belçika 152
Gille, Herbert O. 384, 472, 483
Glasl, Ernst 90
Glasl, Max 290, 291
Globocnik, Odilio 134, 136, 146, 147, 194, 431, 464
Glücks, Richard 144, 179
Goebbels, Joseph 27, 38, 53, 83, 84, 95, 123, 130, 139, 176, 231, 271, 276, 281, 284, 387, 432, 473, 474, 475
Goldschmidt, Ernst 342, 392
Gottgläubigkeit 100, 101
Göhler, Johannes 434, 435, 452
Göring, Hermann 69, 96, 120, 167, 206, 231, 275, 276, 277, 279, 286, 453
Görlitz, Almanya 188
Grass, Günter 427
Graudenz, Polonya 115
Grawitz, Ernst 143
Gregoire, Gerard 486
Greifelt, Ulrich 136, 142
Greigova, Sovyetler Birliği 208, 209, 212
Grodno, Polonya 189, 190
Gronau, Almanya 148
Grothmann, Werner 144, 145, 168, 174, 176, 187, 192, 193, 194, 201, 202, 220, 221, 236, 265, 268, 269, 314, 432, 433
Gruhle, Hans 160, 322, 323, 324, 342, 362, 363, 370, 385, 401
Guderian, Heinz 107, 108, 115, 152, 153, 155
Guennel, G. K. "Joe," 396
Guth, Paul C. 308, 309, 337, 339, 350
Gut Staren, Almanya 235
Guyot, Maria Thérèse 534, 535, 596
Gührs, Ehrhard 28, 225, 451, 456, 459, 461, 462, 504, 609
Günsche, Otto 277, 283, 284, 285, 430, 436

H
Hácha, Emil 96
Hadeln, Hajo von 79
Haefner, Paul 306
Halder, Franz 115, 204
Hamburg, Almanya 80, 88, 132, 134, 150, 151, 199, 213, 231, 282, 390, 402, 440, 503
Hammerer, Max 342
Handy, Thomas T. 385
Hanreich, Jakob 113, 212, 213, 228, 465, 466
Hansen, Max 49, 207
Hanstein, Huschke von 409, 418, 420, 426
Hardieck 338
Harkov, Sovyetler Birliği 224, 226, 227, 228, 229, 230, 336, 352, 435, 439, 462, 471, 472
Harris, Arthur 243
Hartmann, August 404, 405, 412
Harzer, Walter 104, 429, 433, 434, 436, 471, 587
Hausser, Paul 58, 60, 62, 69, 99, 110, 142, 384, 386, 435, 441, 471, 583, 595
Hechler, Kenneth W. 309, 310, 337
Henley, Clifford M. "Swede," 291, 295
Hennecke, Hans 315, 322, 334, 354, 359, 392
Hess, Rudolf 106, 130, 135, 592
Heydrich, Lina von Osten 88, 89, 102, 381
Heydrich, Reinhard 65, 79, 83, 84, 85, 89, 99, 102, 111, 119, 163, 180, 182, 184, 189, 190, 446
HIAG (Hilfsgemeinschaft auf Gegenseitigkeit) 104, 157, 158, 227, 382, 408, 410, 415, 417, 418, 428, 429, 430, 433, 435, 439, 440, 441, 444, 448, 452, 487, 513, 514, 548, 582, 585, 587, 610
Hillig, Hans 322, 324, 332, 344, 361, 362, 363, 365, 367, 368, 370
Himmler, Gebhard 150
Himmler, Gudrun (kızı) 183, 184, 237
Himmler, Heinrich
  Polonya'daki eylemler için özrü 142
  astroloji takıntısı 68
  arka planı 47
  Birkenwald karargâhında 264
  kızının doğumu, Nanette Dorothea 251
  oğlunun doğumu, Helge 219
  Hristiyanlık üzerine 100
  muharebe metotları 137
  çılgın bilim aşkı 105

günlük takvimi 147, 192, 194, 466
Hollanda, etkilenişi 149
Elser, sorgusu 126
aile hayatı 150
Franco, ziyareti 174
Cengiz Han, takıntısı 110-111
Hedwig Potthast, ilişkisi 150, 183
Kutsal Kâse, arayışı 174, 175
Joachim Peiper'ın düğününde 102
kayıp Aryan kabilesi, arayışı 133
evlilik üzerine 142, 170
tıbbi deneyler 143
Mussolini, ziyareti 83
İskandinav mistisizmi 67
Müttefiklerle barış planları 269, 273, 282
Fransa'da ırksal cennet kurma planları 81, 87
Polonya'nın gayrimeşru SS çocuklarıyla nüfusunun değiştirilmesi 134-135
ırksal mühendislik 79
Reich Alman Halkının Güçlendirilmesi Komiserliği 136
Kral Heinrich'in reenkarnasyonu 78-79
yeniden yerleştirme programı 135
İspanya polis şefi, ziyareti 168
soykırım konuşması 237-238
motosiklet taburuna konuşması 171
SS Irk ve Yerleşim Ofisi, kuruluşu 47
intiharı 291
gömülü hazine için İtalya ziyareti 97
Himmler, Helge (oğlu) 219, 223, 225, 242, 244
Himmler, Margarete Boden "Marga" (karısı) 76, 77, 88, 150, 151, 183, 184, 399
Himmler, Nanette Dorothea (kızı) 251, 257, 263, 395, 399
Hinrichsen, Kurt Hans 87, 88, 131, 236, 379
Hinrichsen, Rolf 95, 186, 235, 379
Hinrichsen, Sigurd Anna 87, 476
Hinrichsen, Vera 235
Hiroshi Oshima 189
Hirsch, Erich 412, 610
Hisar Harekâtı 232
Hitler Gençliği 48, 51, 69, 70, 97, 128, 162, 276
Hitler, Adolf
Bolşevizm, yok etme tutkusu 185, 189
Berlin'deki Noel (1939) 128-129
muharebe metotları, gösteri 98-99
D-Day İstilası, rapora cevabı 250
Yunanistan, başarı üzerine konuşması 176-177
Yahudiler, yok etme tehditleri 91-92
son günleri 269-270, 275-283
Leibstandarte yemin töreninde 37-39
lebensraum 111
Münih, suikast girişimi 123-124
Polonya, fetih 112-114
siyasi destek 49
iktidara yükselişi 46, 52
Rusları aşağılaması 189
Sovyetler Birliği, istenmeyenlerin tasfiyesi 180-181
zafer geçitleri 121, 164-165
Hochwald 147, 187, 189, 210, 239, 247
Hohenlychen tıbbi tesisi 143, 222, 224, 269, 272,
Hollanda 38, 125, 144, 145, 148, 149, 151, 155, 237, 606
Hollander, Karl 73, 110, 336
Honsfeld, Belçika 325, 326, 342, 594
Hoppe, Paul Werner 55
Horst Wessel marşı 41
Hörbiger, Hans 105
Höss, Rudolf 132, 239
Huy, Belçika 152

I
Irksal mühendislik (öjeni) 47, 79,
Isenburg, Prenses 382
İngiltere, askerî birlikler
Kraliyet Norfolk Alayı 158
İngiltere, İşgal planı 163-164
İradenin Zaferi (film) 52

J
Jackson, Robert H. 299, 408
Jaeckel, Siegfried 343
Japonya, teslimi 304
Jeckeln, Friedrich 192
Jefremowka, Sovyetler Birliği, yıkımı 227, 228, 435
Jochum, Christian 401, 402, 462
Jochum, Markus 249
Jodl, Alfred 278, 279, 445
Johst, Hanns 70, 132
Junghans, Lothaire 469
Junker, Benoni 250, 323, 357, 379, 387
Jünger, Ernst 48
Kahane, Roger 21, 458, 530, 592, 593
Kaltenbrunner, Ernst 275
Kameradenwerk 387, 388, 391, 399, 456
Kammler, Hans 194, 243, 267, 268
Kanada, 3. Tümen 251
Kanada, Nova Scotia Highlanders 252
Katsiaficas, Nicolas 302
Kefauver, Estes 407
Keitel, Wilhelm 95, 188, 275
Keller-Kühne, Josef 176
Kempka, Erich 117, 124, 199, 283, 284, 409, 425, 468
Kempner, Robert 43, 453, 454, 459, 460, 461, 488, 521, 588
Kern, Erich 28, 207, 208, 587

Kernmayr, Erich 208, 209, 548, 587
Kersten, Felix 67, 81, 88, 93, 112, 135, 151, 169, 181, 183, 188, 266, 277, 597
Kesselring, Albert 267, 424
Ketelhut, Erwin 22, 492, 495, 504, 528, 529, 530, 533, 534, 536, 539, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 549, 556, 567, 571, 573, 574, 577, 578, 579, 580, 581, 596, 597
KG 200 (Bombardıman Filosu 200) 279, 281
Kherson, Sovyetler Birliği 207, 208, 210
Kielce, Polonya 116, 121
Kiermaier, Josef "Sepp," 81, 107, 124, 173, 220, 221, 432, 433
Kiewit, Belçika 249
King, Edmund L. 310
Klarsfeld, Beate 553, 566
Klarsfeld, Serge 553
Kleinheisterkamp, Matthias 60
Klement, Riccardo (Adolf Eichmann) 390
Klingelhöfer, Oskar 322
Klink, Ernst 32, 400, 409, 417, 434, 434, 471, 472, 487, 496, 498, 499, 500, 504, 522, 523, 525, 526, 527, 528, 531, 532, 560, 582, 585, 586, 587, 588, 590, 594, 595
Klink, Hans 409
Knapp, Theodor 400, 401, 403, 405, 407
Knittel, Gustav 257, 331, 339, 340, 342, 392, 488
Koegel, Max 143
Kortschiwka, Sovyetler Birliği 245, 246
Kosmehl, Fritz 18, 20, 30, 31, 289, 379, 386, 424, 425, 486, 487, 495, 500, 503, 504, 512, 524, 527, 551, 589, 599, 600, 609
Kozmik Buz Teorisi (Welteislehre) 105
Kraas, Hugo 439, 462
Kraemer, Fritz 366
Krag, Ernst-August 429
Krakow, Polonya 134, 136, 163
Kramm, Kurt 253, 254, 322, 364
Krasnaja Poljana 224, 225
Krätschmer, Ernst-Günther 61
Kraus, Herbert 301
Krebs, Hans 281
Kristallnacht 83, 84, 132, 442
Krottingen, Polonya 190
Kruedener, Hans Joachim Freiherr 394
Krupp, Alfried 383, 444, 454
Krüger, Fredrich-Wilhelm 123, 134, 163, 194, 439, 440
Kubala, Paul 396
Kuhlmann, Herbert (Pedro Geller) 249, 390, 391, 424
Kumm, Otto 265, 270, 382, 435
Kurzmeyer, Alfred 398
Kühn, Werner 334
Künstler, Karl 56
Kyriss, Reinhold 286, 287

L

L'Affaire Peiper (Arnaud & Kahane) 21, 425, 530, 593
L'Aurore, Peiper'ın bedeninin teşhisi 553, 563, 564, 565
L'Est Républicain, Peiper'la mülakat 17, 26, 506, 514, 529, 534, 535, 537, 539, 541, 546, 547, 551, 556, 557, 559, 563, 564, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 574, 575, 576, 577, 578, 580, 581, 584, 589, 591, 592, 593, 594, 598, 604, 605
L'Humanité, Fransız Komünist gazetesi 505, 506, 507, 508, 512, 519, 567
La Gleize, Belçika 257, 296, 313, 320, 322, 330, 331, 332, 333, 334, 340, 346, 350, 357, 358, 359, 362, 391, 486, 488
La Stampa dergisi, Boves anıtı üzerine 451
La Vaulx Richard, Belçika 344
Lago Maggiore, İtalya 462, 463
Lammerding, Heinz 267, 429, 430
Landfried, Walter 331, 362, 363, 365
Landsberg Hapishanesi 368, 379, 392, 498, 582
Lang, Richard C. 96, 128, 138, 146, 236, 239, 303, 304, 305, 306, 431, 432, 467
Langefeld, Johanna 143
Langer, William 118, 249, 378
Langwasser, Almanya 303
Lary, Virgil Jr. 343, 408, 448
Lauchert, Meinrad von 456
Lavaux, Roger 21, 160, 492, 506, 518, 529, 533, 534, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 548, 549, 552, 556, 557, 559, 560, 564, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 595, 597, 605, 606
Le Meriot, Fransa 159
Le Monde, Peiper belgeseli üzerine 460, 593, 594
Le Paradis, Fransa 158
Le Renfort 21, 27, 30, 31, 479, 495, 504, 515, 516, 525, 526, 529, 530, 533, 536, 538, 540, 550, 556, 578, 582, 589, 592, 593, 603
Leander, Zarah 225, 226, 230
Lebensborn programı 170, 177
Lebensraum 49, 106, 111, 121, 134
Lechler, Paul 401
Leer, Eugen 346, 347, 349, 350, 352, 355, 356, 357, 358, 359, 364, 365, 368, 373, 400, 447, 594, 595
Lehmann, Rudolf 19, 56, 57, 113, 114, 146, 157, 159, 207, 209, 213, 222, 225, 246, 400, 428, 440, 463, 471, 472, 505, 515, 517, 519, 521, 522, 525, 531, 548, 595

Leibstandarte 13, 36, 38, 40, 41, 43, 47, 48, 52, 53, 57, 58, 60, 61, 63, 64, 65, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 80, 85, 90, 93, 95, 99, 100, 113, 114, 120, 128, 129, 146, 148, 149, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 166, 168, 169, 170, 171, 172, 178, 181, 207, 208, 209, 210, 212, 213, 214, 219, 222, 227, 228, 230, 231, 233, 235, 240, 241, 243, 246, 248, 249, 250, 252, 253, 263, 265, 269, 270, 271, 280, 281, 282, 285, 286, 287, 306, 317, 320, 325, 358, 364, 367, 371, 378, 390, 391, 401, 402, 426, 435, 439, 440, 447, 458, 461, 462, 463, 472, 473, 492, 502, 521, 548, 579, 586, 587, 595, 609
Anschluss 73-74
Gaddarlıkları 113-114,
Berlin'in savunması 280
Panzer Tümeni olarak teşkili 241
Doğu Cephesi'nde 207-210, 224-234
Fransa'da 115-118, 219-221, 251-253
Yunanistan'da 176-177
Macaristan'da 264, 269
İtalya'da 235, 239-240
Uzun Bıçaklar Gecesi 65-66
fiziksel gereklilikler 36-37
teslimiyeti 285-287
yemin töreni 38-39
eğitimleri 47-49, 56-58, 250
Ayrıca bkz. Almanya, askerî birlikler
Lęki Duże, Polonya 113
Lengenfeld, Alfred 114
Ligneuville, Belçika 257, 258, 328, 329, 330, 343, 344, 348, 349
Lindenfycht 87, 90, 151, 236
Linge, Heinz 280, 283
Linz, Avusturya 131, 145, 286, 301
Lochmüller, Rolf 62
Łodź, Polonya (Litzmannstadt) 117, 126, 134, 162, 163, 179, 180, 216, 217, 239
Loidl, Franz 314, 315
Lombard, Gustav 51, 55, 61, 198, 199, 200, 432, 434, 452
Lorenz, Erika 89, 185, 206, 215, 217, 220, 435
Louette, Raymond 25, 27, 31, 517, 518, 527, 537, 540, 541, 544, 569, 596
Löns, Hermann 44
Lublin, Polonya 119, 123, 134, 146, 147, 194, 363, 364, 431
Lucas, Franz 146, 147, 151, 197, 220, 221, 248, 432
Ludwigsburg, Almanya 213, 250, 384, 402, 425, 431, 432, 438, 439, 443, 452, 461, 463, 474, 475, 608
Luftwaffe 64, 96, 135, 148, 152, 158, 167, 172, 176, 178, 188, 232, 248, 276, 279, 387
Lutrebois, Belçika 334
Lüksemburg 162, 170, 195, 272, 291, 296, 298

M
Macaristan 122, 269, 270, 273, 371, 429, 445
Madagaskar 135, 163, 432
Magill, Franz 61, 200
Maight, Alfred de 401, 407
Malmédy Katliamı 258, 300, 305, 309, 310, 316, 319, 378, 440, 456, 477
Malmédy Katliamı, soruşturma ve davanın kapanış aşaması 362-364
Alman subayların ifadeleri 354-360
tanıkların sorgulanışı 307-315, 317-319
dava soruşturması 377-379
sanıkların savunmaları 367-368
hükümler 369
ABD Yüksek Mahkemesi, temyiz 377
Ayrıca bkz. Peiper, Joachim, mahkemede
Marchal, Pierre 508, 536, 541, 543, 546, 547, 568, 569, 578, 582
Mariupol 212, 213, 214
Marks, Carl 69, 159
Masur, Norbert 273
Mauthausen Toplama Kampı 119, 131, 144, 145, 178
Mayalde, Conde de 168
Mayr, Friedrich Wilhelm 436, 437
Mayr, Sigrid 436, 437, 483, 588
McCarthy, Joseph 378, 449
McCloy, John J. 383
McCown, Hal 274, 293, 296, 297, 308, 311, 312, 313, 320, 332, 333, 345, 346, 347, 359, 365, 366, 372, 384, 409, 413
Meng, Helmuth 71, 404, 405
Mengele, Josef 388, 391, 418, 419, 426
Mével, Roland 507
Meyer, Hubert 209, 436, 582, 583, 587, 609
Meyer, Kurt ("Panzermeyer") 114, 148, 160, 172, 207, 227, 228, 409, 429, 430.
MI-6 124, 125
Michel, Emile 28, 467, 476, 506, 513, 514, 516, 535, 546, 556, 568, 575
Mickelwaite, Claude B. 300, 305, 316
Miesbacher Anzeiger (Nasyonal Sosyalist gazete) 436
Minsk, Sovyetler Birliği 137, 197, 198, 201, 213, 217, 432, 433, 434
Mittersill, Avusturya 467

Mohnke, Wilhelm 155, 156, 157, 258, 265, 279, 280, 281, 284, 285, 309, 324, 325, 333, 390, 402
Moissé, André 17, 26, 49, 86, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 514, 535, 547, 551, 557, 559, 563, 576, 580, 605
Montserrat Manastırı, Barselona 174, 175
Monthiers, Fransa 159
Moritz, Max 26, 27, 438, 444, 452, 467, 468, 469, 474, 475, 477, 478, 492, 545
Moritz Autohaus 438, 452, 467, 468, 469
Motzheim, Anton "Tony," 331, 361, 387
Möbius, Rolf 358, 359, 365
Mussert, Anton 144
Mussolini, Benito 63, 73, 83, 380, 392, 510, 524
Mutke, Judith 442, 445
Mutke, Peter 442, 444, 445
Müller, Benno 19, 246,411, 418, 477, 479, 483, 484, 528, 549, 550,
Müller-John, Hermann 113
Müller, Käte 89, 183
Müller, Uta 606
Nannini, Christian 578, 580, 593
Narvid, Ben 373
Nasyonal Sosyalizm 49, 56, 58, 66, 71, 193, 248, 384, 395, 410
Naujocks, Alfred 125, 166, 389, 390
Nebe, Arthur 99
Nieder Ellguth, Polonya 117
Nietzsche, Friedrich Wilhelm 58, 64, 65, 66, 493
Nijmegen, Hollanda 149
Noack, Hermann 392
Noble, Andreu Ripol 175
Nordhausen, Almanya 505
Nordman, Joe 567
Nowo Danzig, katliam 208
Nürnberg, Almanya 52, 53, 61, 71, 72, 94, 111, 123, 150, 210, 224, 299, 302, 303, 304, 319, 334, 382, 384, 392, 428, 435, 445, 453, 467, 474, 475, 485, 582
Nüske, Gerhard 325, 342, 401

O

Oberursel, Almanya 312, 313, 316, 317, 336, 337, 346
Obriot, Michel 28, 31, 540, 568
Oder Cephesi 266
ODESSA (Eski SS Üyeleri Organizasyonu) 389, 456, 553, 566
OdR 429, 470, 484
Ohlendorf, Otto 382
Ohlendorf, Werner 99
Olimpiyat Oyunları, Berlin 71
Oradour-sur-Glane, Fransa 410, 429
Ostwall Panzergraben (Doğu Duvarı tanksavar hendeği) 147
Paine, Thomas 366
Panzermeyer (Kurt Meyer) 252, 415
Paris, Fransa 83, 159, 173, 220, 222, 299, 300, 301, 390, 400, 413, 454, 477, 484, 505, 506, 507, 521, 525, 526, 543, 545, 547, 549, 553, 555, 564, 566, 567, 572, 589, 590, 591, 592
Parry, Richard 156, 157
Parsifal (Opera) 175
Pawlosiow, Polonya 117
Paygnard, Marc 508, 509, 510, 512, 547, 570, 605
Peiper, Charlotte (annesi) 42, 58, 132, 202, 220, 274
Peiper, Elke (kızı) 162, 203, 206, 216, 218, 229, 254, 406, 413, 425, 483, 601, 604, 606
Peiper, Hans Hasso (erkek kardeşi) 42, 45, 46, 202, 220
Peiper, Hinrich (oğlu) 395, 513, 548, 550, 551, 583, 584, 586, 587, 592, 595, 600, 601, 602, 603, 606,
Peiper, Horst (erkek kardeşi) 42, 43, 44, 130, 131, 158, 162, 181, 186, 187, 202
Peiper, Joachim "Jochen," gençlik yılları ve eğitimi
  Adolf Hitler'e bağlılık yemini 35-41
  çocukluk ve ergenlik 41-43
  subay adayı değerlendirmesi 57
  tam adı 42
  Himmler, SS Verfügungstruppe'ya katılma daveti 53
  Hitler'e takdimi 72
  Hitler Gençliği üyeliği 48
  boş vakit aktiviteleri 69-70
  Nasyonal Sosyalist Parti üyesi 86
  Leibstandarte Adolf Hitler'in Teğmeni 63
  Subay Adayı okulu 55-57
  takım komutanı kursu 61-62
  Braunscweig'deki SS Junkerschule'de 59-61
  SS Reitersturm üyeliği 50
Peiper, Joachim "Jochen," Himmler'le
  Himmler'in yaveri 75, 98
  kızı Elke'nin doğumu 162
  toplama kampları ziyaretleri 96, 99, 132, 143, 179
  Totenkopf yüzüğünü alışı 146
  Polonyalıların kaderlerini bildiğini reddi 127, 137
  Peiper'ın tasviri 108
  hastanedeki hastaların ötenazileri, anlatışı 127-128

Himmler'in Birinci Yaveri 98
Polonyalıların Almanlara uyguladığı muamele 121
Himmler'le ilişkisi 104
Hitler'in Berghof karargâhında 165-166
Lodz gettosu ziyareti 179
Sigurd Hinrichsen'le evliliği 101-103
Hitler'le Münih'te 122-124
Nasyonal Sosyalist parti üyeliği 86
Himmler'le Polonya turu 112-117
yeniden yerleştirme kampları ziyareti 127
Himmler'in Birinci Askerî Yaveri olarak tekrar atanması 160
yeniden yerleştirme programına dair görüşleri 134
Hitler'le önemli görüşme 166
Himmler'le gezileri 94-96, 123-125, 132-134, 141-144, 150, 164, 173-176, 196-198
etnik Alman çocukların yerleştirilmesi 177
Zauberkreis'ın bir parçası 180-181
Peiper, Joachim "Jochen," Leibstandarte kariyeri
Avusturya'da 270-271, 285-287
Baugnez'de 258, 326-327, 342, 347
Boves, katliam 240-241
11. Bölük komutasında 160
Doğu ve Batı Cepheleri karşılaştırması 298
Stuttgarter Illustrierte'nin kapağında 160
Doğu Cephesi'nde 207-209, 222, 225-226, 230-234, 243
Fransa'da 219-221
Hedwig Potthast'la yazışmalar 205-234
Himmler'in Birkenwald karargâhında 265-266
savaşın son günleri 282-285
madalyalar 153, 160, 228, 241, 247
Polonyalılar ve Yahudiler hakkındaki görüşleri 297
terfiler 153, 247, 273
askerler için intihar seçeneği 287
Peiper, Joachim "Jochen," duruşmada
Baugnez Kavşağı 326-327, 343, 347
Büllingen'deki savaş esirleri hakkında 325-326
Ellis'le sohbeti 350-351
Petit Thier'deki donmuş esir 324, 332-334
Himmler'le iltisakı 335-337
Honfeld'deki varlığı 325
pilotun öldürülmesi 340
Ellis ve Everett'e mektuplar 371-373
Ligneuville'de 328-330
askerî kariyerini anlatışı 320-321
savaş esirlerini infaz emirleri üzerine 340-341, 350
mahkeme öncesi sorgulanışı 306-311, 317-319
savaş esirleri üzerine 319, 322-324, 328-332, 344-345, 349
hükmü 370
taba ceketin sahibi üzerine 325, 329
Peiper, Joachim "Jochen," Landsberg Hapishanesi'nde
cezaların hafifletilmesi 379, 401
arkadaşların ziyaretleri 386
şartlı tahliye kurulu başvurusu 385, 392-393
hapisten kaçış planı 379-380
şartlı tahliyesi 403-413
Sigurd'un ziyaretleri 385-386
Peiper, Joachim "Jochen," sivil hayata dönüş
Amerikalılar hakkındaki değerlendirmeleri 485
kitap çevirmeni 499
Borgo San Dalmazzo, suçlamalar 457-458
Boves katliamı davası 456-459
madalyaları geri alışı 449
Fransa'da tanınması 501-503
Fransa'dan sınır dışı edilmesi çağrıları 512-513
Whiting'le mülakat 488
hızlı araba sevdası 477
Malmédy hakkındaki kitabı 521-522
Moritz Autohaus'taki işi 438
Motorbuch Verlag'da çalışması 481
Traves'te gazete mülakatı 508-512
Traves'ten ayrılma planları 519-521
Porsche otomotiv şirketiyle 409-410, 420
Traves'te evini savunma hazırlığı 529-530
sigarayı bırakması 480
savaş suçları davalarındaki ifadesi 463-466
aldığı tehditler 514, 518, 530
Toland'ın kitabına tepkisi 416-418
savaş kitapları hakkındaki endişeleri 472-473
kadın arkadaşları 442-446
Auto, Motor und Sport için çalışması 477-479
Peiper, Joachim "Jochen," ölümü
defni 599
ölüm sebebi 591
Daniel D.'nin itirafı ve tekzibi 574-575, 579-580
defnin gecikmesi 580-581
istismar edilmesi 581-286

saldırı üzerine evi 536-537
evin tahrip oluşu 536-538
bedenin kimliğinin soruşturulması 554-557
bedenin kimliği hakkında spekülasyonlar 544-547
soruşturma 569-582
Ketelhut'un polis radarına takılması 577-578
kamuoyu tepkisi 562-565
hakkındaki spekülasyonlar 594-597
Peiper, Sigurd Hinrichsen (eşi)
Baden'de 393
kardeşi Rolf'un ölümü 186
ölümü 600
Himmler'den hediyeler 206, 216
Himmler'in sekreteri olarak 87-89
Jochen'in ölümü 550-551, 581-582
Jochen'in hapisten çıkarılması 406
Jochen'le Kiewitt'te 249
Joachim Peiper'la evlenişi 101-103
Miesbach'ta 587-590
Rottach-Egern'de 237, 379-381
Traves'te 481-482
İsviçre'deki arkadaşa ziyaret 527-528
Peiper, Silke (kızı) 247, 395, 483, 515, 527, 604
Peiper, Woldemar (babası)
Peiper-Riegraf, Dorothee (gelini) 585, 586, 592
Pekartschina, Sovyetler Birliği 245
Pélagey, Henri Bernard 513, 525, 572
Perl, William R. 128, 144, 147, 178, 180, 321, 322, 323, 334, 336, 337, 339, 340, 348, 350, 360, 361, 371, 449, 450, 608
Perón, Evita 387, 388, 390
Perón, Juan 138, 387, 389, 390, 391, 454
Petit Thier, Belçika 324, 333, 340, 361, 362, 363, 365
Pfister, Dr. 363, 461
Piaski, Polonya 113
Pietsch, Paul 478, 480
Piorkowski, Alexander 144
Plenow, Polonya 115
Plock, Polonya 146
Poetschke, Werner 249, 270, 271, 273, 317, 323, 326, 328, 329, 331, 332, 340, 348, 349, 357, 359, 364, 440
Pohl, Eleonore von Brüning 223, 255, 270, 395, 398, 399
Pohl, Oswald 96, 99, 123, 143, 144, 145, 171, 178, 222, 223, 255, 268, 270, 382, 394, 396, 398, 399, 441,
Polangen, Polonya 190
Polonya 83, 99, 101, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 127, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 141, 142, 146, 162, 163, 172, 179, 180, 186, 188, 189, 191, 193, 195, 200, 201, 203, 205, 207, 216, 217, 220, 236, 237, 239, 255, 367, 389, 439, 443, 446, 455, 459, 464, 465, 466, 467, 477, 492, 601
Porsche, Ferdinand 408
Porsche, Ferry 408, 412, 421, 426
Posen, Polonya 127, 138, 237, 238
Postel, Georg-Wilhelm 224
Potthast, Hedwig
arka planı 89
kızının doğumu 251
oğlunun doğumu 219
Himmler'den savaş sonu tavsiyesi 269-270
Himmler'le ilişkisi 92, 150, 183, 195-196, 211
Himmler'le yazışmaları 196
ABD Ordusu'nca sorgusu 396
gazeteciyle mülakat 397
savaş sonrası hayatı 398
Schneewinkellehen'de 263
Potthast, Hilde 218, 219
Potthast, Thilde 91, 195, 218, 219, 263, 272
Potthast, Walter 218, 219
Pouillaude, René 545, 555
Prawdin, Michael 109, 110, 111, 121, 208, 336, 347
Preuss, Georg 340, 402, 459
Priess, Hermann 110, 336, 370
Prinzing, Albert 401
Pripet Bataklıkları 192, 196, 198, 200
Prohorovka, Sovyetler Birliği 232
Pruchtnow, Richard 89
Pruneto, Giuseppe 452
Prützmann, Hans-Adolf 197, 272
Przemyśl, Polonya 132
"Pürmüz Taburu" 350, 381, 441, 457,

R

Raeder, Erich 164
RAF hava baskınları 176, 231, 236, 243
Rahn, Otto 89
Ramcke, Bernhard 384
Rasch, Otto 146
Ravensbrück Toplama Kampı 224, 255
Ray, John 327
Rediess, Wilhelm 146
Reichenau, Walther von 50, 113, 115, 116, 120, 121, 272
Reich Şansölyeliği 70, 71, 75, 76, 128, 162, 166, 230, 264, 275, 278, 280, 284, 285, 430, 445

Reinecker, Herbert 587
Reiser, Rolf 240, 250, 252, 253, 271, 315, 320, 322, 370, 379, 380, 440, 441, 609
Reitsch, Hanna 278, 312
Remer, Otto 424, 439
Reuchet, Albay 565, 573
Ribbentrop, Joachim von 112, 113, 120, 123, 167, 233, 275
Riccardo Klement 390
Riefenstahl, Leni 52, 53
Riemer, Otto 314
Riga, Litvanya 197, 198, 201, 202
Rigoulot, Ernest 25, 30, 483, 494, 514, 517, 518, 547, 548, 560, 561, 562, 581, 595,
Rineck, Hans 364
Ritzer, Rolf 359
Rodenbücher, Alfred 157
Roermond, Hollanda 149
Roesch, Werner 380, 387
Rohrbach, Avusturya 49, 274
Rollin, Madeleine 535, 540
Rommel, Erwin 112, 114, 115, 117, 230, 470
Rosenfeld, Abraham 341, 345, 347, 352, 353
Rosenstock, Herbert 335
Roßdeutscher, Alfred 186, 187
Rostov, Sovyetler Birliği 212, 214
Rottach-Egern, Almanya 236, 237, 256, 288, 290, 302, 379, 381, 385, 393, 445
Rotterdam, Hollanda 148
Rowe, Harvey T. 116, 250, 586, 587, 592, 606
Royall, Kenneth 377
Röhm, Ernst 65
Röhwer, Hans 462, 463
RSHA (Reich Merkez Güvenlik Ofisi) 80, 87, 100, 121, 128, 182, 446, 464, 466, 467
Rudel, Hans Ulrich 387, 388, 390, 391, 392, 399
Ruggles, John F. 292, 296, 297
Rumkowski, Chaim 179
Rumpf, Erich 227, 228, 322, 323, 331, 350, 359
Rundstedt, Gerd von 113, 121, 149

S

Sachsenhausen Toplama Kampı 99, 126, 167, 169
Sahte İngiliz paraları 166, 167
Sanders, Stephen J. Jr. 20, 25, 70, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 302, 500
Sator, Emil Adolf 55, 57
Säuberungsaktion (arınma eylemi) 192
Saucken, Harald von 468
Schäfer, Ernst 132, 133, 134, 136, 137, 138, 464, 466, 467
Schellenberg, Walter 67, 77, 106, 124, 125, 163, 184, 273
Schilling, Klaus 382
Schilling, Wolfgang 479, 480, 481, 493, 520, 521, 586,
Schinkel, Kark Friedrich 79
Schleswig-Holstein (savaş gemisi) 88, 130
Schmidt, Wilhelm 96, 118, 223
Schneewinkellehen 251, 254, 263
Schneider, Egon 180, 395, 435, 460, 461
Scholtz-Klink, Gertrud 409, 434
Schönau, Almanya 251, 263, 269
Schönfelder 483
Schörner, Ferdinand 424
Schröder, Kurt von 117, 150
Schulze-Kossens, Richard 59, 60, 61, 104, 436, 473
Schützeck, Ernst 155
Schwäbisch Hall 318, 319, 321, 323, 333, 337, 339, 348, 350, 352, 353, 357, 360, 361, 362, 365, 379, 426, 449, 450, 470
Schwarz van Berk, Hans 27, 37, 473, 474, 475, 478, 479, 481, 482, 483, 494
Sebille, Gérard 508, 535, 547, 551, 557, 559, 563
Seetzen, Heinz Otto 213
Seidenglanz, Helmut 401, 408
Selbstschutz (gurbetçi Almanların koruyucuları) 131
Sell, Robert 391
Senato Silahlı Kuvvetler Komitesi 378
Sholar, William J. 421, 422
Shumacker, Ralph 170, 315, 323, 357, 358, 359, 361, 362, 363, 403
Sickel, Kurt 260, 323, 324, 333, 362, 363, 364, 365
Sierk, Otto 224
Simon, Gustav 29, 49, 170, 279, 299, 458, 460, 461, 510, 519, 521, 589, 590
Simpson, Gordon A. 377, 383
Siptrott, Hans 244, 367, 417, 609
Six, Franz 163, 565
Skorzeny, Otto (Rolf O. S. Steinbauer) 209, 272, 338, 380, 388, 389, 390, 391, 392, 413, 414, 415, 416, 454, 455, 456, 457, 513, 553, 608
Smijew, Sovyetler Birliği 224
Smith, Carter 53, 85, 89, 423
Soğuk Savaş 383, 403, 409, 410, 444, 452
Soldau, Polonya 146
Sovyetler Birliği
  Berlin'e saldırı 265-267, 275-278

Barbarossa Harekâtı 180-181, 185-188
Stalingrad, Almanların mağlubiyeti 222
Viyana Ormanları, muharebe 270
Sovyetler Birliği, askerî birlikler
5. Muhafız Tank Kolordusu 231
9. Muhafız Tank Ordusu 286
29. Tank Kolordusu 233
79. Muhafız Tümeni 280
121. Tüfek Tümeni 246
148. Tüfek Tümeni 244
322. Tüfek Tümeni 244
Soykırım. Bkz. Yahudiler, imha
Speer, Albert 243, 268, 275, 276, 279, 334, 397, 414, 474, 475, 522
Sprenger, Gustav 319, 344
SS Irk ve Yerleşim Ofisi 47
St. Momelin, Fransa 152
St. Pourçain, Fransa 160
Stalingrad, Sovyetler Birliği 222, 230, 237, 266, 276
Stars and Stripes, Joachim Peiper üzerine 183, 270, 294, 299, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 316, 323, 334, 343, 354, 369, 370, 396, 407, 408, 428
Stasi (Doğu Alman gizli polisi) 505, 512, 513
Stavelot, Belçika 257, 305, 329, 344, 363
Steinbauer, Rolf O. S. (Otto Skorzeny) 413
Steiner, Felix 58, 77, 98, 278, 441, 472
Steininger, Herbert 359
Sternebeck, Werner 286, 287, 315, 343
Stettin, Polonya 121, 193
Steyr, Avusturya 286, 287, 288, 302
Stoumont, Belçika 322, 324, 331, 332, 334, 344, 356, 357, 361, 362, 363, 365, 368
Straight, Clio E. 300
Streicher, Julius 297
Strong, Herbert 291, 359
Stubbs, Daniel W. 403, 404
Student, Kurt 149
Stumpfegger, Ludwig 151, 276, 277, 284
Stuttgarter Nachrichten, Boves'teki katliam üzerine 432, 443, 444, 460
Styrty, Sovyetler Birliği 245
Südetland, Almanya'ya bağlanması 94

T

Taganrog, Sovyetler Birliği 212, 213, 214, 438
Tank, Willi 233, 241, 243, 270, 286, 329, 387, 447
Tavuk hırsızlığı, askerlerin infaz edildiği 249
Tegernsee 86, 87, 90, 91, 92, 101, 108, 151, 183, 236, 237, 247, 253, 257, 263, 288, 290, 291, 382, 397, 398, 433, 437, 445, 483, 608
Teisseire, Henri 555
Temme, Günther 51
Terboven, Josef 177
Theresienstadt Toplama Kampı 217
The Simple Life (Wiechert) 20, 484, 489, 498
Thiele, Jochen 325
Thon, Harry W. 318, 339, 340, 361, 368
Tiefenbacher, Sepp "Tüpferl," 112, 192, 433
Tiemann, Rolf 240, 260, 271, 274, 285, 287, 384, 440, 447, 448, 609
Tilly, Fransa 38, 251, 252
Tilsit, Einsatzkommando 190
Toland, John 41, 42, 49, 73, 76, 104, 115, 124, 159, 166, 167, 168, 193, 237, 251, 271, 276, 283, 284, 286, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 423, 430, 435, 439, 442, 445, 453, 455, 456, 472, 473, 497, 517, 600, 601, 607
Tomhardt, Heinz 354, 361, 385
Tonk, August 174, 315
Tortschin, Sovyetler Birliği 246
Totenkopf 51, 55, 58, 64, 65, 67, 68, 79, 88, 97, 98, 100, 101, 112, 119, 120, 130, 131, 141, 142, 146, 151, 157, 162, 163, 173, 176, 186, 187, 202, 221, 364, 397, 402, 409, 434, 468, 586, 611, 619
Totenkopf Piyade Alayı 186
Truman, Harry S. 299, 383
Tzschoppe, Erwin 61

U-Ü

Ukraynalılar, Alman birlikleri karşılamaları 210
Utrecht, Hollanda 149
Uzun Bıçaklar Gecesi 52, 65
Üçüncü Reich 13, 22, 29, 35, 39, 46, 76, 90, 94, 99, 134, 179, 266, 274, 275, 280, 312, 356, 395, 398, 424, 426, 431, 436, 473, 481, 487, 584, 597, 601, 609

V

Van Roden, Edward L. 377
Varşova, Polonya 113, 119, 121, 122, 134, 146, 217, 267, 274, 465
Vasallo 454
Venlo, Hollanda 125, 126, 149
Verneuil, Fransa 222
Vesoul, Fransa 21, 24, 27, 164, 491, 501, 502, 503, 505, 506, 507, 508, 511, 512, 513, 516, 517, 518, 519, 525, 529, 530, 534, 540, 541, 544, 545, 546, 547, 550, 551, 553, 555, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 578, 580, 582, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 596, 604
Vietnam 484, 485

Vogel, Leroy 312, 313, 391
Vuillien, André 506, 513, 515, 552, 564

W
Waffen-SS 20, 47, 48, 51, 55, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 67, 77, 80, 94, 98, 99, 104, 110, 111, 112, 114, 119, 120, 141, 142, 148, 157, 158, 160, 162, 165, 172, 177, 191, 192, 193, 200, 202, 209, 211, 248, 249, 289, 290, 303, 308, 314, 320, 321, 325, 334, 340, 349, 359, 367, 382, 384, 386, 387, 408, 409, 410, 411, 417, 426, 427, 428, 429, 433, 434, 435, 438, 439, 441, 448, 468, 469, 470, 484, 485, 502, 521, 524, 525, 526, 533, 539, 573, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 591, 595, 602, 603
Wagner, Eduard 120
Wagner, Richard 65, 175
Wahler, Teğmen 368
Walla, Gerhard 359
Walter, Gerd 28, 67, 80, 104, 106, 107, 116, 117, 124, 128, 129, 161, 163, 165, 182, 188, 195, 201, 211, 218, 219, 223, 251, 273, 332, 362, 363, 365, 395, 396, 429, 433, 434, 436, 439, 440, 441, 445, 471, 524, 587
Wandervögel hareketi 44
Wandt, Siegfried 233
Wanne, Belçika 258, 260, 333
Warlimont, Walter 251, 445
Wattenberg, Fransa 153
Webling, Almanya 289
Weibgen, Georg 48, 60
Weidenhaupt, Wilhelm 207
Weidinger, Otto 471
Weller, Judith Ann 445, 446, 447, 448, 449
Werwolf 272, 389
Werwolf Harekâtı 272
Westernhagen, Heinz von 63, 209, 226, 257, 258, 259, 273, 323, 330, 342, 348, 358, 488, 610
Wewelsburg Kalesi 67, 105, 272
Wenn alle Brüder schweigen (Hausser & Peiper, ed.) 435
Whiting, Charles 50, 85, 88, 112, 116, 212, 244, 296, 406, 412, 438, 448, 474, 487, 488, 608
Wichmann, Otto 285, 286, 318, 361, 362, 363, 370, 385
Wiechert, Ernst 19, 20, 484, 487, 489, 500
Wieruszów, Polonya 113
Wieselmann, Bettina 29, 478, 479, 480, 552, 603, 604, 606
Wieselmann, Heinz-Ulrich "Uli," 27, 29, 418, 426, 442, 444, 487, 480, 493
Wiesenthal, Simon 29, 458, 460, 461, 488, 510, 519, 521, 589, 590
Wiligut, Karl Maria 170, 211
Wisch, Teddi 146, 232, 245, 401, 435, 439, 462
Wittmann, Michael 246
Woch, Rudi 440
Woldemar 42, 43, 50, 54, 58, 130, 131, 162, 163, 176, 220, 247, 274, 380, 413
Wolf, Johanna 281
Wolff, Karl 77, 80, 83, 84, 89, 95, 96, 101, 102, 108, 112, 121, 123, 136, 137, 138, 143, 146, 147, 152, 161, 165, 166, 168, 175, 176, 180, 190, 193, 194, 196, 197, 198, 201, 202, 236, 238, 267, 430, 431, 432, 433, 467
Wolff, Werner 233, 252, 273
Wolfsschanze (Kurt İni) 188, 189, 247
Wormhoudt, Fransa 153, 155, 156, 157, 158
Wortmann, Karl 29, 481, 486, 522, 526
Wünsche, Max 42, 56, 64, 73, 75, 76, 123, 124, 148, 154, 158, 159, 161, 165, 252, 379, 390, 439, 442
Wüste Harekâtı 394

Y
Yahudi Savunma Birliği 449
Yahudiler
  anti-Semitizm, Almanya 47-48
  imhası 94, 118-119, 162-163, 170-172, 189-190, 458-459
  eziyetler 84, 145

Z
Żdżary, Polonya 113
Zhitomir, Sovyetler Birliği 243, 245
Ziemssen, Dietrich 415, 440, 524, 583, 586, 587
Zimmermann, Günther 400, 437
Zoppot, Polonya 118
Zuffenhausen, Almanya 317, 321, 323, 334, 338, 339, 360, 609
Zwigart, Paul 351, 352, 364, 365, 368, 369

DANNY S. PARKER

HİTLER'İN SAVAŞÇISI

Alman tarihinin en genç albayı SS Albay Joachim Peiper, İkinci Dünya Savaşı'nın en tartışmalı figürlerinden biriydi. Waffen-SS'e erken yaşta gönüllü oluşunun ardından, savaşın ilk yıllarında Heinrich Himmler'in yanından hiç ayırmadığı emir subayı olarak hızla öne çıktı. 1. SS Panzer Tümeni Leibstandarte Adolf Hitler'de cephe görevine başlayan Peiper, gösterişli ve acımasız savaş tarzıyla efsane hâline geldi. Adamları tarafından çok saygı gören ve zaman zaman da karakter olarak Hitler'e benzetilen Peiper, cüretkârlığıyla pek çok başarı kazanarak Hitler'in gözdelerinden biri oldu ve Almanların son nefesi Ardenler Taarruzu'na liderlik etmek üzere seçildi.

Savaşın ardından Peiper, büyük ses getiren Malmédy savaş suçları davasının merkezindeki adam oldu. İdama mahkûm edildi, fakat sonrasında cezası müebbet hapse çevrildi. Hızı gittikçe artan Soğuk Savaş'ın da etkisiyle, cezası 35 yıla düşürüldü ve nihayetinde 10 yıllık esaretin ardından şartlı tahliyeyle serbest bırakıldı. Hapisten çıktıktan sonra Porsche'de çalışmaya başlayan Peiper, akıcı İngilizcesi sayesinde Porsche ABD satış biriminin başına geçti ve kaderin bir cilvesi olarak Amerikalı Porsche hayranları tarafından ABD'ye davet edildi! Porsche'den ayrıldıktan sonra Doğu Fransa'nın ücra bir yerine taşındı ve hayatını da yine orada, kimliği bugün dahi tespit edilemeyen katilleriyle girdiği şiddetli bir çatışmada noktaladı.

Tarihçi Danny S. Parker, **Hitler'in Savaşçısı**'nda Peiper'ı hem bir asker olarak muharebe meydanlarında hem de sivil yaşantısında resmederek SS Albay'ın karmaşık karakterini mercek altına alıyor. Uzun yıllar süren araştırmalar, daha önce yayımlanmamış arşiv materyalleri ve Peiper'ın aralarında Alman gazilerin de bulunduğu çağdaşlarıyla yapılan kapsamlı röportajlarla yazar, bu tartışmalı Nazi figürünün adil bir portresini çiziyor.

Kronik

kronikkitap.com kronikkitap

ISBN: 978-625-8431-98-8

9 786258 431988